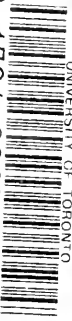
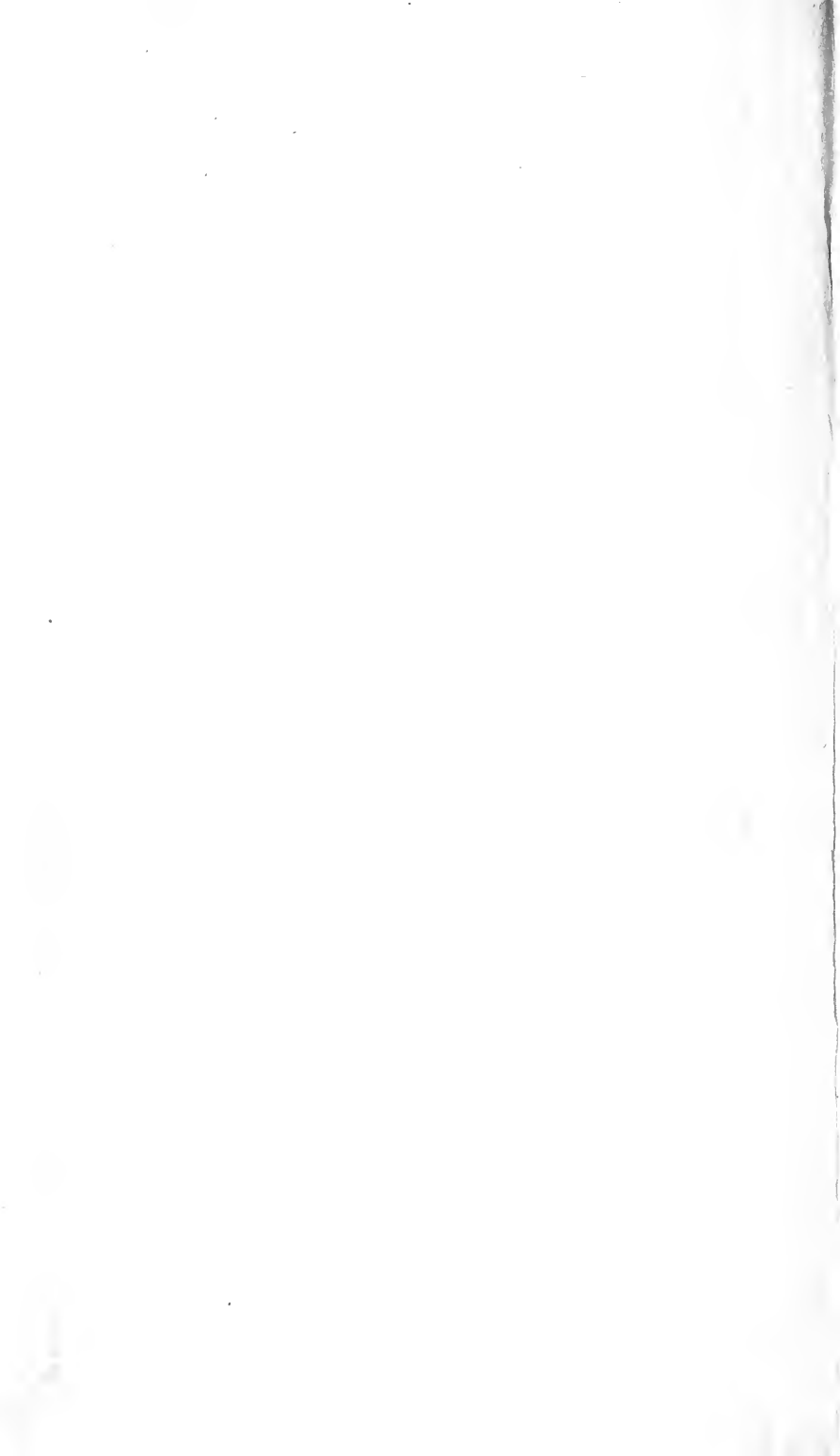
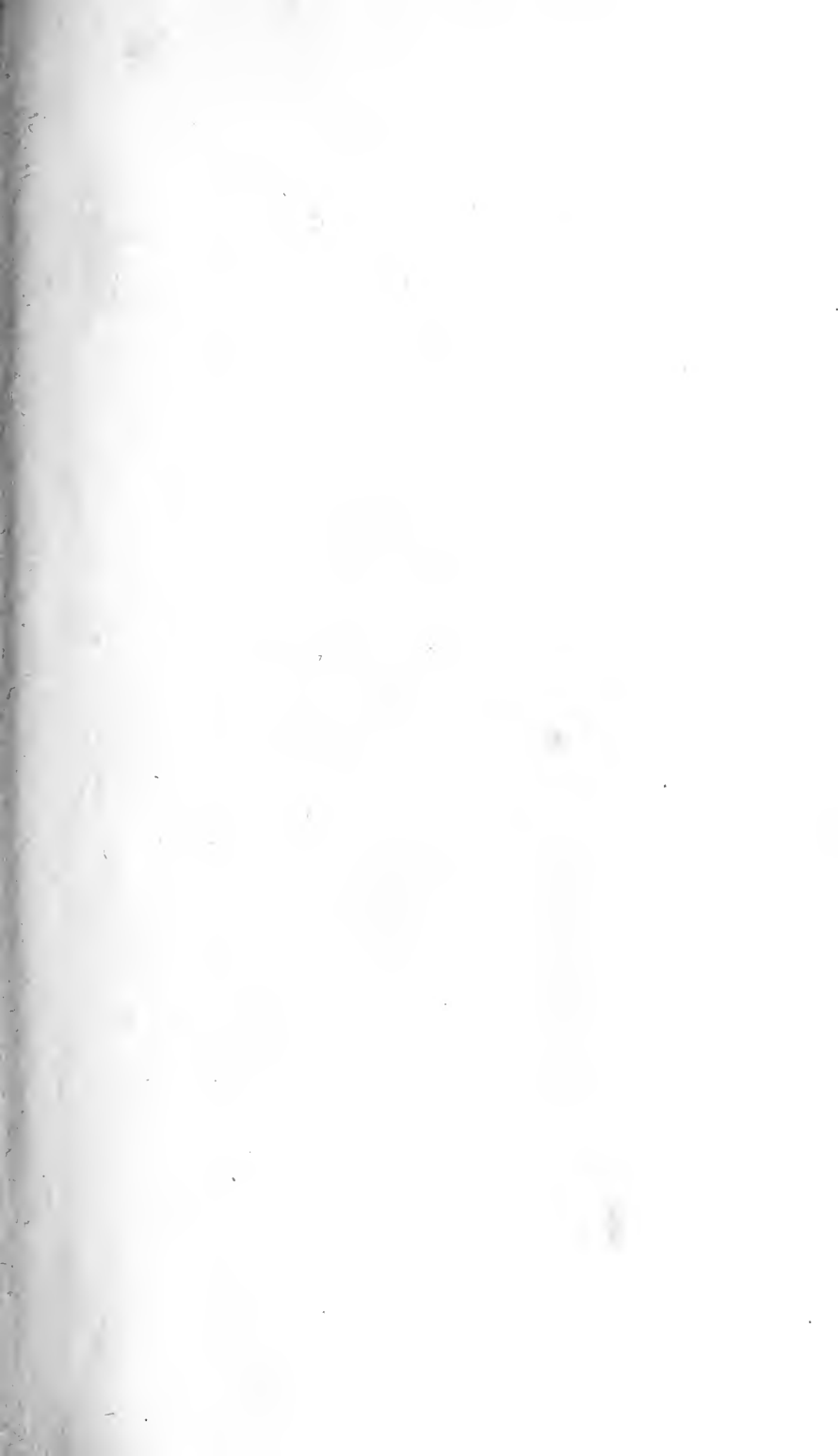

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 00495426 9

54

714

COMICORUM ATTICORUM
FRAGMENTA.

EDIDIT

THEODORUS KOCK.

VOLUMEN I.
ANTIQUAE COMOEDIAE FRAGMENTA.

LIPSIAE,
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXX.

584

PA
3465
A2
1880
v.1

15338

U d $\frac{I}{II}$ 2asc I
ml

Praefatio.

Qui post egregiam Augusti Meinekii operam ad reliquias comicorum Atticorum tractandas accedit, ei tres ut ita dicam viae patent, quarum una ad aetatem vitamque poetarum definiendam et fabularum titulos conquirendos, altera ad argumenta fabularum investiganda et quatenus id fieri potest redintegranda, tertia ad fragmenta augenda, emendanda, interpretanda pertinet. quas cum olim ut iuvenis omnes persequi decrevissem, posteaquam laboris molem in dies crescere, otii vero copiam minui, postremo etiam valetudinem labefactari sentiebam, contrahere vela primamque operis partem, ad quam ornandam quae adferre possem nec multa admodum nec satis certa omnia esse, plurima autem, si accurate exponere vellem, copiosiore disputatione egere videbam, iunioribus relinquere solamque fragmentorum emendationem et interpretationem, ut tamen etiam argumenta comoediarum et tempora quam brevissime fieri posset exponerem, ad finem perducere satius duxi, cum praesertim non deessent qui primo illi officio melius quam ego satisfacere posse viderentur.

eam autem quam retinui provinciam initio ita optime administrari posse existimabam, ut si nova Meinekiani operis editio desideraretur, aut Meinekio successorive eius quidquid ad comicorum poetarum fragmenta melius intellegenda conferre possem traderem aut ipse novam editionem curandam susciperem. atque eo consilio multos annos comicorum reliquias legi, relegi, auxi, emendavi, donec multitudinem eorum quae mutanda viderentur tantam fieri cognovi, ut supplementorum modum longe superarent. itaque sero, invitus paene et coactus, cum etiam viribus meis in tam difficili opere diffiderem, post mortem praesertim Meinekii priore illo consilio relicto meo nomine et periculo hanc editionem emittere constitui. quodsi quis prae ingenti illius labore, qui primus has reliquias passim dispersas undique conlegit et in unum corpus coniunxit, meam in hac re operam exiguam nec satis illi parem iudicaverit, ne ipse quidem magnopere adversabor; sin inutilem ac non necessariam opinetur, perlecto hoc libro et paullo diligentius examinato sententiam fortasse mutabit.

ac primum quidem, si fieri posset, augendus erat numerus fragmentorum. quorum quamquam Meinekius Bergkisque, cuius curae traditus erat Aristophanes, tantam copiam congesserunt, vix ut cuiquam spicilegium relinqui videretur, tamen ex fontibus cum antiquioribus tum nuper demum reclusis haud exigua accessit multitudo: quo factum est ut plus centum quinquaginta haec editio praebeat fragmenta Meinekio Bergkioque ignota, quorum plus quam triginta Henrici Iacobi debentur industriae. ac multo maior est eorum numerus quae tertio potissimum volumini addentur.

inmutavi etiam ordinem fragmentorum: qui apud eum qui primus ea conlegit et propter id ipsum facile excusatur et constantia caret et perspicuitate. quamquam enim ubi ex fabularum argumento quae series fragmentorum fuerit divinari potest — quod in perpaucis evenit — hanc ipsam viam secutus est et voluisse eum etiam in ceteris certam quandam legem servare ex vestigiis quibusdam interdum incohatae ut ita dicam dispositionis cognoscitur: in longe plurimis tamen fere desperavit firmam aliquam inveniri posse et constantem regulam. itaque ut hominum doctorum commoditati consulerem, communem in omnibus rationem secutus sum hanc, ut pro singulorum metrorum in comoediis graecis frequentia primum iambica ponerem fragmenta et trochaica, post haec anapaestica et dactylica, deinceps melica, tum ea quibus sola nomina vel res in comoediis commemoratae continerentur, ultimo denique loco singula vocabula secundum litterarum ordinem digesta. ne tamen ex Meinekianae meaeque dispositionis discrepantia difficultates orirentur, indices singulis voluminibus eo ipso consilio confectos addere constitui.

novis codicum subsidiis adhuc usus sum nullis: neque ab eo qui fragmenta edit ex variis scriptoribus excerpta iuste quicquam aliud postulari potest quam ut optimis quae praesto sunt illorum editionibus quam religiosissime utatur. unum forsitan in his reliquiis edendis merito excipias Athenaeum, qui quamquam uberrius fons est fragmentorum, tamen quid scripserit, cum codex eius Venetus Marcianus (A), unus omnium optimus reliquorumque parens, hodie neglectus iaceat, vix usquam constat. sed quam olim conceperam spem conlationem eius me aut ipsum paraturum aut ab aliis accepturum esse — nam quam olim sibi confecit Cobetus vereor ne numquam philologorum in usus perventura sit —, eam fortunae iniquitate, de qua longus esse nolo, coactus abieci. qua in re illud unum me consolatur, quod si quid est in hac editione ponderis et momenti, id etiamsi felicior fuisset tamen magis in eis quae adsidua multorum annorum lectione et meditatione repperi quam in adiumentis extrinsecus adscitis cerneretur.

codicum atque ubi opus erat editionum notationem eam ubique retinui, qua novissimi et spectatissimi editores usi essent. veluti in Athenaeo G. Dindorfium, in Polluce Bekkerum, in

Plutarchi Vitis Sintenisium, in Prisciano Hertziū Keiliumque secutus sum. in varietate scripturae adferenda brevior simul et diligentior Meinekio esse studui. eis enim quae non ad ipsa comicorum verba fabularumve nomina constituenda pertinerent omissis optimorum librorum discrepantiam ibi quoque commemoravi, ubi quid scribendum esset non dubitaretur; ubi quid in optimis esset non constabat, etiam deteriores adhibui, interdum editiones quoque eas quae codicum instar aestimantur. reliquam ineptiarum quibus codices abundant farraginem, saepe prorsus inutilem veluti in Prisciano, libenter eis reliqui qui singulos scriptores edendos curaverunt. neque in scholiis adferendis quibus ea codicibus deberentur addere necessarium duxi, siquidem -id et ex editionibus (Dindorfii, Duebneri, cet.) facile cognoscitur et ad comicorum fragmenta emendanda raro quicquam momenti habet.

similem in recensendis hominum doctorum coniecturis rationem secutus sum, quarum ingens copia, Batavorum potissimum sollertia, post Meinekii editiones accessit. recepi quae certae viderentur; quae probabiles essent et ad rectam emendandi viam aperiendam idoneae, commemoravi; prorsus neglexi infinitam earum multitudinem, quas praeter auctorem nemini unquam probari posse adpareret. meas recepi paucissimas, etiam earum quas peritis harum rerum iudicibus, quorum cum semper fuit tum hodie est numerus admodum exiguus, placere posse existimarem; aliquanto plures in adnotatione conlocavi, incertas in scriniis retinui. ubi autem nulla satis firma emendatio reperta esset, scriptorum verba quamvis corrupta repetere quam fallaci remedii specie inperitorum animos decipere malui.

praecipuam operam in interpretatione harum reliquiarum conlocavi, quam Meinekii ut ita dicam suo arbitratu et saepe leviter quasi in transitu attingit. quo factum est ut multa obscura relinqueret, multa non recte explicaret, haud raro etiam celerius quam debebat desperaret. existimabam autem fore ut accurata potissimum interpretatione hominum doctorum studia ad haec fragmenta in Germania hodie non multum tractata denuo converterentur: quod si eveniet fieri non poterit quin pluribus in eo campo concertantibus quae incohata sunt absolvantur, quae obscura inlustrentur. itaque ex libris et veterum et recentiorum scriptorum*) quidquid poetarum sententiis aliquid lucis adferre posset congressi, quae ipsa saepe iterata comicorum lectione repperissem ad meliorem interpretationem idonea diligenter adnotavi; ubi probabilem explicationem non invenissem, consulto id ipsum indicavi,

*) recentiorum scriptorum quod non semper novissimas editiones inspexi, a diuturnitate operis excusationem peto. atque in tanta quanta hodie est iteratarum editionum celeritate, etiamsi forte semper novissimas consulissem, quis praestet has non intra paucos menses denuo in obsoletarum numero futuras fuisse?

ut alii me feliciores quae in hac editione imperfecta remansissent explerent.

restat ut Benedicto Lhardyo, viro amicissimo et doctissimo, in deprehendis typhetarum erratis acutissimo eaque virtute de me et hoc libro optime merito gratias agam maximas.

Scribebam Berolini ineunte mense Iunio a. MDCCCLXXX.

Addenda.

Maiore iam huius libri parte a typhetis absoluta annalium philologorum quidam ad me perlati sunt fasciculi, in quibus etiam de comicis Atticis disputatur.

ac quae de indice poetarum scaenicorum a Cumanude edito (Athen. VII 76sq.) Bergkiiu disserrit in Musei Rhen. vol. XXXIII 292sq., ea in tertio demum huius operis volumine commemorabuntur, cum praesertim sperari possit fore ut aliquanto plura posthac eius indicis fragmenta in lucem proferantur.

quae 'ad poetas comicos' Naberus Mnemos. nov. VIII 22sq. adnotavit, in fragmentis poetarum qui post Aristophanem fuerunt interdum commemoravi. nec multo plura commemoravisse, si prius legissem. sunt enim coniecturae eius maximam partem aut mediocres aut admodum dubiae. unum multorum iustar proponam exemplum. Eupol. 155 scribit *φέρουσιν* pro *φορούσιν*, eadem sine dubio sapientia cum Homeri versus haud paucos tum hos Aristophanis emendaturus: Eq. 528. Lysistr. 896. 1201. melius rem gessit Aristoph. fr. 109 (*ἄρτον ἔνυπαρσόν*). 217 (*εἰ μὴ δικῶν γε γυροῦθους*). Philyll. 3 (*μύρον τι*).

Pherecratis fr. 58 Muellerus Strubingensis in Fleckeiseni Annal. CXXI p. 100, si dis placet, supplevit. sed talia trimetrorum monstra, qualia sunt *ὅς ποτε μεθύσθεις Πουλυτίωνος ἐν οἰκίᾳ* et *τῆ τοῦ παρασίτου; ἄρ' οὐχ ὄρᾶς τὴν οἰκίαν* (ubi quid sibi velit *ἄρα* ita praesertim positum nescio) olim fortasse probabuntur, hodie certe auctoris in quaestionibus grammaticis metricisque nullum esse iudicium demonstrant.

Cratinus *Θραῖται* an *Θραῖσαι* scripserit dubium est. sunt qui Atticos iam antiquissimis temporibus litteris geminatis *ττ* usos esse, deinde ab Ionibus geminatarum *σσ* consuetudinem accepisse, postremo ad pristinum morem rediisse existiment. quae mihi quidem prorsus incredibilis esse videtur inconstantia. sine dubio ut reliqui Iones antiquitus geminatis *σσ* utebantur, quibus postea, cuius rei causas sane ignoramus, ea iam aetate qua vetustissimae inscriptiones ortae sunt, *ττ* substituerunt, primum in sermone vulgari, postea etiam in libris.

mea culpa p. 552 Aristophanis fragmentum excidit

644 b

ὅταν φίλοι παρῶσιν ἐπὶ τὴν ἐκφορᾶν.

Schol. Oribas. III 680 καὶ Ἀριστοφάνησ κτλ. παρῶσιν Daremberg.] παρήσαν.

in eodem scholio A. Nauckius Cratini fragmentum latere nuper Berolini mihi indicavit. sunt autem scholii verba haec: *ἐκφόριον γὰρ λέγεται ... ἐπὶ λόγον, ὡς (sic cod.) κρατύνει θύραξ· οὐκ ἔστι μῦθος ἐκφορᾶς· ἐντιϋθεν ὡς ἄφρονες*. rectissime Nauckius *ὡς Κρατῖνος Θραῖταις*. extrema quomodo emendanda essent ipse dubitabat.

Corrigenda.

Magnopere doleo statim in prima pagina (3, lin. 15) etiam post monitum meum remansisse haec: *fabulae Aristoteles noverit* (scr. *fabulas*).

Chionid. fr. 4 adn. scr. Cratin. 15. — fr. 5 ὦ θεοί;

Ecpphantid. fr. 2 p. 10 lin. 11 scr. αἰσὺ quod est post cet.

Cratin. fr. 6, 2 παραχεῖμα; — 10 adn. lin. 2 τὸ Ἐρασμονίδη. — 74 adn. lin. 5 scr. ἐξέκλεψεν. — 150 lin. 4 Mus. Rhen. I 588. — 191, 1 ξτι. — 246 adn. lin. 2 scr. qua duce. — 277 καὶ ᾄῃς. — 299 adn. extr. add. cf. Hermipp. 79. — 318 adn. extr. add. fr. 456. — 321 adn. lin. 2 scr. χαίρει — Πάν. — 336 adn. lin. extr. scr. rutilis.

Pherecr. fr. 34 adn. lin. 7 add. Canthar. 5. — 186 adn. 4 scr. Phrynich. 3, 4.

Hermipp. fr. 10, p. 228 lin. 2 scr. καὶ σοβάς. — 51 adn. lin. extr. scr. cf. 68. Pher. cet. — 71 adn. add. *Salacon* apud Ciceronem (Fam. 7, 24 extr.).

Myrtil. fr. 3 scr. ὀλοφλυκίς.

Eupol. fr. 77 add. Erotian. 19. 20 Klein. — fr. 361 adn. lin. 7 scr. Fritzschius apud Toepfelium De adulat. p. 66.

Phrynich. fr. 14 del. adn. lin. 4. 5 conl. Nicophont. 17.

Aristoph. fr. 53 adn. lin. 5 scr. nisi *Ravennas obstaret*. — p. 416 ad titulum Γεωργῶν extr. add. 'aliter Mus. Rhen. XXXV 247'. — fr. 285 extr. scr. fr. 941. — 287 adn. lin. 3 ἀντοῖς κτλ. — 359 adn. lin. 7 γαργαίρει στοά. — 384 adn. lin. 1 πυρετοῦ. — fr. 451 adn. lin. 6 scr. VR (ENEAAE R). ENEAAE (teste Heinio) cet. — fr. 471 adn. lin. 11 aut actorem aliquem. — fr. 913 adn. lin. 2 χρυσόκερω λιβανωτοῦ. — fr. 940 adn. l. 5 scr. ea vox — etiam a poeta poni cet.

Plat. fr. 16 fort. scr. ἃ ἃ γελῶντος ἠχροασάμην π. — fr. 43 adn. lin. 10 del. verba 'at voluptas — nulla est'. — fr. 67 adn. l. 4 scr. ne sic quidem. — fr. 124 adn. l. 13 scr. de Spartiatarum imitatoribus *Atheniensibus*. — fr. 153, 3 plene interpung. post ἐνεῖθεν. — fr. 173, 2 scr. βυβλίον.

Aristomen. fr. 6 adn. l. 3. 4 del. verba 'quid sit — exputo'.

Calliae fr. 26 add. cf. *Aristoph. Vesp.* 277. — fr. 32 adn. l. 7 scr. conl. Photio.

Metag. fr. 6, 2 scr. αὐτόματος.

Stratid. fr. 38 adn. l. 2 scr. Photius *omissa negatione*. — fr. 41 adn. l. 2 Τρωίω.

Theopomp. p. 742 lin. 10 scr. σοι προπ. (deleta interpunctione). — fr. 45 lin. 6—10 del. verba 'ita Hemsterh. — σάξαι νεφελάω'. — fr. 80 adn. Pollux 6, 85.

Polyzel. fr. 4 adn. lin. 7 del. 'trochaici'.

Conspectus

numerorum huius editionis et Meinekianae maioris (M). Meinekianae numerus prior est paginae (Vol. II), posterior fragmenti. numeri Romani sunt voluminis quinti (V) fragmenta, ab Henrico Iacobi addita ea quae binis numeris Romanis significantur. m. est editio Meinekii minor.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
<i>Susarion</i>		16,2	2	<i>Διδασκαλ.</i>	60,6	66		80,9	104
<i>Chionides</i>		17,3	6	36,— 36.	<i>Θράτται</i>			80,10	105
<i>Ἡρώες</i>		18,4	7	<i>Διονυσάλεξ.</i>	61,1	71		80,11	106
5,1	1	19,5	8	37,1	38	62,2	74	<i>Νέμεσις</i>	
6,2	2	20,6	5	38,2	37	63,3	73	80,1	107
6,3	3	20,7	3	38,3	45	63,4	72	82,2	108
<i>Πρωχοί</i>		20,8	9	39,4	44	64,5	83	82,3	113
6,1	4	22,9	10	40,5	43	64,6	76	82,4	114
6,2	3	22,10	4	41,6	39	65,7	81	82,5	109
7,3	6	23,11	13	41,7	40	65,8	79	83,6	116
8,4	7	24,12	14	41,8	41	65,9	82	84,7	112
<i>Ἄδηλα</i>		24,13	11	42,9	42	65,10	77	84,8	115
V 14,1	8	24,14	12	42,10	48	66,11	78	84,9	110
9,2	9	<i>Βουκόλοι</i>		42,11	47	66,12	80	85,10	111
<i>Magnes</i>		26,1	18	42,12	46	66,13	84	85,11	117
<i>Διώνυσος</i>		27,2	15	<i>Δραπέτιδες</i>		66,14	75	85,12	118
9,1	2	29,3	17	43,1	57	<i>Κλεοβουλῆναι</i>		86,13	120
10,2	1	30,4	16	43,2	58	68,1	85	86,14	119
<i>Λυδοί</i>		30,5	19	44,3	56	69,2	86	<i>Νόμοι</i>	
10,1	3	30,6	20	46,4	53	69,3	87	86,1	122
10,2	4	<i>Βούσιρις</i>		46,5	54	69,4	88	87,2	127
<i>Ποάστραι</i>		31,—	21	47,6	55	70,5	89	87,3	128
11,—	5	<i>Δηλιάδες</i>		48,7	52	70,6	93	88,4	129
<i>Τιτακίδης</i>		31,1	30	48,8	49	70,7	94	88,5	126
10,—	6	31,2	31	49,9	50	71,8	92	89,6	123
<i>Ἄδηλα</i>		33,2	31	51,10	51	71,9	90	90,7	124
11,—	7	33,3	25	51,11	62	71,10	91	90,8	125
<i>Eosphantides</i>		33,4	26	52,12	59	<i>Δάκωνες</i>		90,9	133
<i>Σάτυροι</i>		34,5	22	52,13	63	72,—	95	91,10	131
12,—	1	35,6	23	52,14	60	<i>Μαλθακοί</i>		92,11	121
<i>Ἄδηλα</i>		35,7	27	53,15	61	72,1	98	92,12	130
12,1	2	35,8	28	53,16	64	74,2	97	92,13	132
13,2	3	35,9	29	<i>Εὐνεΐδαι</i>		74,3	99	93,14	134
14,3	4	35,10	32	56,1	65	75,4	96	<i>Ὀδυσσῆς</i>	
14,4	5	36,11	34	57,2	69	77,5	100	94,1	138
<i>Cratinus</i>		36,12	35	57,3	70	78,6	101	94,2	139
<i>Ἀρχιλοχοί</i>		V 16,13	33	59,4	67	78,7	103	94,3	140
15,1	1	V 16,14	24	59,5	68	79,8	102	95,4	142

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
95,5	143	122,8	187	155,11	231	181,18	331	201,70	368
96,6	141	123,9	188	156,12	230	181,19	344	201,71	422
97,7	135	123,10	200	157,13	234	182,20	281	201,72	423
97,8	136	123,11	198	158,14	247	182,21	433	201,73	347
98,9	146	124,12	197	158,15	246	182,22	321	202,74	424
99,10	137	125,13	195	158,16	245	183,23	302	202,75	425
99,11	147	126,14	196	158,17	242	184,24	282	202,76	427
100,12	148	126,15	192	159,18	249	184,25	415	202,77	428
100,13	150	127,16	193	159,19	243	184,26	283	202,78	316
100,14	149	127,17	189	160,20	248	184,27	295	203,79	431
100,15	144	129,18	190	160,21	244	185,28	444	203,80	348
101,16	145	129,19	191	161,22	237	185,29	304	205,81	437
101,—	459	130,20	194	Ωραι		186,30	381	206,82	286
Πανόπται		130,21	201	162,1	259	186,31	311	206,83	440
102,1	155	131,22	202	163,2	256	186,32 ^a	378	206,84	441
102,2	153	131,23	203	164,3	260	187,32 ^b	389	206,85	442
103,3	154	131,24	204	164,4	250	187,33 ^a	337	206,86	457
104,4	151	Σερίφιοι		165,5	255	187,33 ^b	312	206,87	350
105,5	152	132,1	207	165,6	251	188,34	332	207,88	445
106,6	156	133,2	208	165,6 ^b	266	188,35	373	207,89	446
106,7	159	135,3	209	166,7	258	188,36	374	207,90	447
106,8	157	136,4	206	166,8	252	188,37	376	207,91	351
106,9	158	136,5	309	167,9	257	188,38	339	207,92	352
Πλούτοι		137,6	211	167,10	253	188,39	379	208,93	449
107,1	164	137,7	210	167,11	254	189,40	284	208,94	439
108,2	165	138,8	212	168,12	267	190,41	380	208,95	369
109,3	161	138,9	215	168,13	261	190,42	343	209,96	353
109,4	163	139,10	217	169,14	262	190,43	385	209,97	430
109,5	162	140,11	205	169,15	268	190,44	386	209,98	354
110,6	160 ^σ	140,12	216	169,16	270	190,45	387	209,99	429
110,7	166	140,13	214	169,17	271	190,46	367	209,100	453
110,8	167	—	213	170,18	269	191,47	388	209,101	399
110,9	168	Τροφώνιος		170,19	265	191,48	342	209,102	287
Πολαία		141,1	221	170,20	264	191,49	319	210,103	407
111,1	169	141,2	218	170,21	272	191,50	375	210,104	403
112,2	171	142,3	220	171,22	263	192,51	323	210,105	392
113,3	172	142,4	219	Αδηλα		194,52	324	210,106	413
113,4	170	142,5	224	172,1	329	195,53	294	210,107	288
114,5	173	143,6	225	172,2	426	196,54	383	210,108	400
114,6	175	143,7	226	173,3	322	196,55	390	211,109	432
114,7	174	143,8	227	173,4	293	196,56	395	211,110	370
114,8	180	143,9	223	174,5	306	196,57	402	211,111	297
114,9	177	144,10	222	175,6	328	197,58	404	211,112	371
115,10	179	Χείρωνες		176,7	394	197,59	405	212,113	416
115,11	178	145,1	238	176,8	345	197,60	408	212,114	435
115,12	176	146,2	239	177,9	301	198,61	338	—	434
Πυτινη		147,3	240	177,10	313	198,62	315	212,115	372
116,1	181	148,4	241	178,11	280	198,63	298	—	436
117,2	182	149,5	228	178,12	303	(deest 64)		212,116	275
117,3	183	150,6	229	178,13	330	199,65	336	212,117	452
118,4	185	151,7	232	179,14	320	199,66	335	213,118	414
118,5	184	152,8	233	179,15	421	200,67	418	213,119	420
119,6	199	153,9	235	179,16	273	200,68	419	213,120	398
119,7	186	154,10	236	181,17	314	200,69	462	213,121	454

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
213,122	443	231,174	279	246,2	32	264,8	20	285,8	73
214,123	355	(175 deest)		246,3	35	265,9	29	285,9	74
214,124	356	231,176	277	247,4	34	265,10	26	285,10	75
214,125	411	231,177	278	247,5	38	265,11	31	286,11	76
214,126	357	232,178 ^a	318	247,6	36	265,12	21	286,12	78
214,127	455	232,178 ^b	456	247,7	37	V 52		286,13	77
214,128	409	—	— 448	<i>Ἀδηλα</i>		et 355,69	30	<i>Κραπάταλοι</i>	
215,129	289	—	— 458	248,1 m.	39	<i>Γράες</i>		287,1	80
215,130	397	—	— 460	248,2 m.	40	266,1	32	287,2	84
215,131	358	—	— 461	249,3 m.	41	266,2	33	287,3	83
215,132	417	V XLVIII	346	249,4 m.	44	267,3	36	288,4	81
215,133	359	<i>Crates</i>		249,5 m.	42	267,4	34	288,5	85
215,134	438	<i>Γείτονες</i>		249,6 m.	48	268,5	35	289,6	86
215,135	325	233,1	1	249,7 m.	50	269,6	38	289,7	93
216,136	412	234,2	2	249,8 m.	45	269,7	37	289,8	94
216,137 ^a	366	234,3	6	250,9 m.	46	<i>Δουλοδιδάσκ.</i>		290,9	185
216,137 ^b	451	234,4	7	250,10 m.	47	269,1	45	291,10	87
217,138	296	234,5	3	251,11 m.	49	270,2	39	291,11	97
217,139 ^a	274	234,6	4	251,12 m.	51	270,3	44	291,12	88
218,139 ^b	300	234,7	5	251,13 m.	56	270,4	41	292,13	82
220,140	333	<i>Ἡρώες</i>		251,14 m.	52	271,5	40	292,14	92
221,141	290	235,1	8	—	— 43	271,6	47	293,15	89
221,142	305	235,2	9	439,8	53	271,7	46	293,16	96
222,143	317	235,3	10	—	— 54	272,8	42	294,17	95
222,144	340	236,4	11	251,—	55	272,9	43	295,18	90
223,145	360	236,5	12	<i>Pherecrates</i>		272,10	48	295,19	91
223,146	393	236,6	13	<i>Ἀγαθοί</i>		273,11	49	296,20	98
223,147	410	<i>Θηρία</i>		252,1	1	273,12	50	296,21 m.	81
223,148	341	237,1	15	253,2	2	<i>Ἐπιλήσιμων</i>		—	— 99
224,149	334	238,2	14	254,3	4	274,1	55	<i>Ἀῆροι</i>	
224,150	361	239,3	17	254,4	3	274,2	56	296,1	100
224,151	362	240,4	16	<i>Ἀγριοί</i>		274,3	52	297,2	106
224,152	308	<i>Λάμια</i>		254,1	10	275,4	51	297,3	102
225,153	310	240,1	18	255,2	13	275,5	54	297,4	104
225,154	291	241,2	19	256,3	7	276,6	57	298,5	101
225,155	307	241,3	20	257,4	6	276,7	53	298,6	107
226,156	292	241,4	21	257,5	11	<i>Ἰπνός</i>		298,7	105
226,157	299	<i>Μέτοικοι</i>		258,6	12	276,1	64	299,8	103
226,158	326	242,—	22	258,7	14	277,2	58	<i>Μεταλλῆς</i>	
227,159	450	<i>Παιδιαί</i>		259,8	8	278,3	65	299,1	108
227,160	363	242,1	24	259,9	9	279,4	59	305,2	109
227,161	406	242,2	23	259,10	16	279,5	60	306,3	110
227,162	364	243,3	25	260,11	5	279,6	61	306,4	111
58,163 m.	401	<i>Ῥήτορες</i>		260,12	15	279,7	62	<i>Μέτοικοι</i>	
229,164	377	243,—	26	V, 26,13	17	280,8	63	309,—	112
229,165	382	<i>Σάμιοι</i>		V LI	18	280,9	66	<i>Μυρμηκάνθρ.</i>	
229,166	384	244,1	29	<i>Ἀυτόμολοι</i>		<i>Κοριαννώ</i>		310,1	123
229,167	391	V XLIX	27	261,1	23	280,1	67	311,2	120
229,168	396	V XLIX	28	262,2	24	281,2	68	311,3	113
229,169	365	245,2	30	263,3	19	281,3	69	312,4	114
230,170	276	246,3	31	263,4	22	282,4	70	312,5	122
230,171	349	<i>Τόλμαι</i>		263,5	27	283,5	79	313,6	121
231,172	285	246,1	33	263,6	28	284,6	71	313,7	115
231,173	327			264,7	25	285,7	72	313,8	116

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
314,9	117	345,15	218	355,69	30	367,8	15	381,3	5
314,10	118	345,16	187	355,70	195	<i>Προτάσεις</i>		381,4	6
315,11	119	345,17	188	355,71 ^a	234		368,1	23	382,5
315,12	125	345,18	183	356,71 ^b	236	368,2	24	382,6	1
315,13	124	346,19	246	356,71 ^c	204	368,3	25	382,7	7
<i>Πέρσαι</i>		346,20	157	356,72	212	368,4	27	<i>Ἀρτοπόλιδες</i>	
315,1	130	347,21	198	356,73	226	369,5	22		383,1
318,2	131	347,22	196	356,74	209	369,6	29	384,2	10
319,3	132	347,23	162	356,75	178	369,7	30	384,3	11
320,4	127	347,24	199	356,76	227	369,8	26	384,4	12
320,5	128	347,25	186	356,77	207	369,9	28	384,5	9
320,6	129	348,26	201	357,78	168	<i>Στερροί</i>		385,6	13
320,7	126	348,27	200	357,79	219		369,1	31	<i>Δημόται</i>
321,8	133	348,28	203	357,80	169	370,2	32	385,1	
<i>Πετάλη</i>		348,29	176	357,81	247	370,3	34	386,2	16
321,1	134	348,30	163	357,82	193	370,4	33	386,3	15
322,2	135	349,31	191	358,83	239	<i>Ἄθλητα</i>		386,4	22
322,3	139	349,32	164	358,84	170		371,1	41	387,5
322,4	140	349,33	165	358,85	202	371,2	39	387,6	17
323,5	138	350,34	190	358,86	180	372,3	40	387,7	20
323,6	136	350,35	221	358,87	171	372,4	42	387,8	21
323,7	137	351,36	197	359,88	248	373,5	43	388,9	19
<i>Τυραννίς</i>		351,37	210	359,89	181	373,6	44	388,10	23
324,1	143	351,38	211	359,90	158	374,4	38	<i>Ἐσρώπη</i>	
325,2	141	351,39	213	360,91	172	375,8	37		388,—
325,3	142	351,40	216	360,92	215	375,9	35	<i>Θεοί</i>	
326,4	144	351,41	217	360,93	182	375,10	36		389,1
<i>Χείρων</i>		351,42	166	—	—	375,11	45	389,2	26
326,1	145	351,43	cf.88	—	—	376,12 ^a	63	390,3	30
335,2	152	352,44	177	—	—	376,12 ^b	62	390,4	29
335,3	153	352,45	220	<i>Teleclides</i>		376,13	48	390,5	31
336,4	147	352,46	222	<i>Ἀμφικτύονες</i>		376,14	52	391,6	27
337,5	150	352,47	224	361,1	1	376,15	53	391,7	32
338,6	148	352,48	228	363,2	4	376,16	54	392,8	28
338,7	146	353,49	231	363,3	5	376,17	46	392,9	34
339,8	149	353,50	232	364,4	2	377,18	50	392,10	33
339,9	151	353,51	167	364,5	3	377,19	58	<i>Κέρκωπες</i>	
<i>Ψευδοθακλῆς</i>		353,52	233	364,6	6	377,20	60		393,1
340,—	154	353,53	235	365,7	8	377,21	64	393,2	37
<i>Ἄθλητα</i>		353,54	238	365,8	7	377,22	65	394,3	36
341,1	179	354,55	184	365,9	9	378,23	66	394,4	39
341,2	159	354,56	240	<i>Ἀψευδεῖς</i>		378,24	55	394,5	40
341,3	175	354,57	241	365,1	10	378,25	57	394,6	38
342,4	173	354,58	242	365,2	12	378,26	49	<i>Μοῖραι</i>	
342,5	155	354,59	243	366,3	13	378,27	51		395,1
342,6	156	354,60	244	V LIX et 30	11	378,28	56	397,2	47
343,7	160	354,61	245	<i>Ἡσίοδοι</i>		379,29	59	399,3	45
343,8	174	354,62	205	366,1	14	379,30	61	399,4	41
343,9	208	354,63	214	366,2	19	374,31m.47		400,5	43
343,10	230	354,64	229	366,3	16	<i>Hermippus</i>		400,6	44
344,11	237	355,65	206	367,4	17	<i>Ἀθηναῖς γοναί</i>		401,7	42
344,12	cf.18	355,66	223	367,5	18	380,1	4	401,8	49
344,13	192	355,67	189	367,6	21	381,2	3	401,9	48
344,14	161	355,68	225	367,7	20				

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
<i>Στρατιῶται</i>		<i>Myrtilus</i>		434,24	24	450,9	83	479,39	125
402,1	58	<i>Τιτανόπανεσ</i>		435,25	18	450,10	84	479,40	126
403,2	56	418,1	1	435,26	26.25	450,11	88	479,41	127
403,3	55	419,2	2	435,27	21	450,12	76	479,42	113
403,4	57	419,3	3	435,28	22	451,13	74	480,43	130
404,5	54	<i>Ἄδηλον</i>		<i>Ἀστράτευτοι</i>		451,14	82	480,44	129
405,6	53	419,—	4	435,1	31	452,15	72	480,45	131
405,7	52	<i>Philonides</i>		436,2	41	453,16	78	480,46	182
405,8	50	<i>Κόθοροιοι</i>		437,3	32	453,17	75	<i>Διαιτῶν</i>	
406,9	59	421,1	5	437,4	36	453,18	71	480,—	136
406,10	51	422,2	2	438,5	37	454,19	80	<i>Δίας</i>	
406,11	60	422,3	3	438,6	38	454,20	86	480,—	137
<i>Φορμοσφόροι</i>		422,4	1	438,7	34	454,21	85	<i>Ἐλλῶτες</i>	
407,1	63	422,5	4	439,8	33	454,22	87	481,1	138
410,2	82	423,6	6	439,9	39	<i>Δῆμοι</i>		481,2	143
411,3	62	<i>Ἄδηλα</i>		439,10	40	456,1	116	481,3	139
412,4	61	423,1	7	V <i>ΛΧVIII</i>	35	457,2	90	482,4	141
412,5	65	423,2	8	<i>Ἀυτόλυκος</i>		457,3	92	482,5	144
412,6	67	424,3	9	440,1	52	457,4	91	482,6	140
412,7	64	424,4	12	441,2	47	458,5	93	483,7	142
413,8	66	424,5	10	441,3	48	458,6	94	<i>Κλοπαί</i>	
<i>Ἰαμβοι</i>		424,6	14	441,4	46	460,7	96	484,—	145
I 96,1	73	424,7	11	442,5	42	461,8	95	<i>Κόλακες</i>	
I 97,2	68	425,8	13	442,6	58	461,9	98	484,1	159
I 97,3	69	854,1	15	442,7	43	463,10	99	486,2	160
I 97,4	70	425,—	16	442,8	49	463,11	104	487,3	162
I 98,5	71	425,—	17	443,9	50	464,12	105	487,4 ^a	172
I 99,6	72	425,—	18	444,10	44	464,13	100	487,4 ^b	173
I 99,7	74	<i>Eupolis</i>		444,11	44	465,14	310	488,5	161
I 99,8	75	<i>Αἴγες</i>		444,12	45	466,15	117	489,6	169
<i>Ἄδηλα</i>		426,1	14	444,13	53	467,16	118	489,7	346
413,1	76	428,2	1	444,14	51	467,17	121	489,8 ^a	164
413,2	81	429,3	7	444,15	59	467,18	106	490,8 ^b	165
414,3	80	429,4	8	445,16	57	468,19	119	490,8 ^c	166
414,4	78	429,5	15	445,17	56	469,20	120	490,8 ^d	167
415,5	77	430,6	5	445,18	55	470,21	107	490,9	157
415,6	79	430,7	28	446,19	54	470,22	108	490,10	146
415,7	83	430,8	6	446,20	60	471,23	101	491,11	147
416,8	96	430,9 ^a	13	446,21	61	471,24	115	492,12	148
416,9	95	430,9 ^b	2	446,22	67	472,25	114	492,13	347
416,10	88	431,10	3	446,23	65	472,26	109	492,14	150
416,11	92	431,11	17	446,24	63	472,27	110	493,15	149
416,12	93	431,12	4	446,25	62	473,28 ^a	135	493,16	154
416,13	85	432,13	11	446,26	64	473,28 ^b	133	494,17	163
417,14	86	432,14	9	446,27	66	473,29	111	494,18	158
417,15	87	433,15	10	<i>Βάπται</i>		473,30	128	495,19	155
417,16	84	433,16	16	447,1	77	473,31	134	495,20	151
417,17	89	433,17	12	447,2	79	473,32	112	496,21	170
417,18	90	433,18	30	447,3	68	474,33	123	496,22	171
417,19	91	433,19	19	448,4	69	474,34	97	497,23	415
417,20	94	433,20	27	448,5	89	474,35	122	497,24	384
417,21	97	434,21	29	448,6	73	475,36	124	497,25 ^a	153
— —	98	434,22	20	449,7	70	475,37	102	497,25 ^b	152
		434,23	23	449,8	81	477,38	103		

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
497,26	177	514,15	211	533,4	268	555,16	317	569,68	435
	448	515,16	212	534,5	275	555,17	318	569,69	430
498,27	176	515,17	213	534,6	267	555,18	313	569,70	393
498,28	175	515,18	215	534,7	271	556,19	319	570,71	373
498,29	174	516,19	237	534,8	272	556,20	456	570,72	416
498,30	178	516,20	238	535,9	265	556,21	308	570,73	447
V 37,31	168	516,21	240	535,10	273	557,22	309	570,74	374
V LXX et		516,22	239	535,11	274	557,23	358	570,75	412
LXXVIII	156	516,23	236	<i>Χρυσούν</i>		557,24	349	570,76	426
<i>Λάκωνες</i>		516,24	216	<i>γένος</i>		558,25	320	570,78	375
498,—	179	517,25	217	535,1	290	558,26	321	571,79	390
<i>Μαρινᾶς</i>		517,26	220	536,2	291	558,27*	455	571,80	371
499,1	192	517,27 ^a	221	536,3	292	558,28	322	571,81	403
499,2	193	518,27 ^b	222	537,4	276	559,29	350	571,82	404
499,3	180	518,28	206	538,5	277	559,30	323	572,83	407
500,4	190	518,29	234	539,6	278	559,31	362	572,84	408
500,5	181	518,30	223	539,7	288	559,32	324	572,85	434
501,6	182	519,31	224	540,8	280	560,33	325	572,86	440
502,7	183	519,32	226	540,9	293	560,34	326	572,87	377
503,8	194	519,33	225	540,10	279	560,35	345	572,88	385
504,9	189	520,34	242	540,11	281	560,36	311	573,89	382
504,10	199	520,35	227	541,12	282	561,37	359	573,90	364
504,11	202	520,36	228	541,13	283	561,38	327	573,91	392
504,12	203	V xci	229	542,14	289	561,39	328	573,92	372
505,13	188	<i>Προσπάτιοι</i>		542,15	284	561,40	332	573,93	438
505,14	198	521,1	243	543,16	286	561,41	329	573,94	450
505,15	184	521,2	244	543,17	294	562,42	331	573,95	402
505,16	200	523,3	246	544,18	296	562,43	334	573,96	419
505,17	204	523,4	245	544,19	287	562,44	354	573,97	400
505,18	195	524,5	248	545,20	295	563,45	333	573,98	418
506,19	197	524,6	249	545,21	300	563,46	348	573,99	431
506,20	185	—	247	545,22	299	563,47	366	573,100	387
506,21	191	<i>Ταξίαρχοι</i>		545,23	297	563,48	312	574,101	417
506,22	196	525,1	250	545,24	302	564,49	335	574,102	414
506,23	186	525,2	253	545,25	301	564,50	336	574,103	398
507,24	201	526,3	255	545,26	298	565,51	337	574,104	396
507,25	187	526,4	254	V LXXXV	285	565,52	338	574,105	429
<i>Πόλεις</i>		528,5	257	<i>Ἄδηλα</i>		565,53	330	574,106	410
508,1	231	528,6	262	546,1	357	566,54	339	574,107	439
509,2	232	529,7	251	547,2	351	566,55	340	574,108	365
509,3	230		252	548,3	303	566,56	341	574,109	436
509,4	241	529,8	256	549,4	356	566,57	342	574,110	380
510,5	233	529,9	264	550,5	304	567,58	367	574,111	388
510,6	219	529,10	261	551,7	306	567,59	368	574,112	401
510,7	205	530,11	259	551,8	305	567,60	370	574,113	433
511,8	207	531,12	258	552,9	361	567,61	343	574,114	406
512,9	214	531,13	263	553,10	352	568,62	344	574,115	420
512,10	208	531,14	260	553,11	353	568,63	369	575,116	453
513,11	209	<i>Φίλοι</i>		554,12	314	568,64	363	575,117	422
513,12	210	532,1	270	554,13	307	569,65	378	575,118	381
514,13	218	532,2	266	554,14	315	569,66	411	575,119	423
514,14	235	533,3	269	554,15	316	569,67	452	575,120	425

*) cf. V xciv.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
575,121	427	<i>Μονότροπος</i>		604,8	67	954,4	24	975,10	84
575,122	428	587,1	18	604,9	62	954,5	27	975,11	80
575,123	432	588,2	20	605,10	80	954,6	20	976,12	85
575,124	413	589,3	21	605,11	63	954,7	21	976,13	91
575,125	386	589,4	22	605,12	64	955,8	29	976,14	78
575,126	441	590,5	23	605,13	65	955,9	36	976,15	68
575,127	442	590,6	24	606,14	70	956,10	32	977,16	69
575,128	443	590,7	25	606,15	82	956,11	28	977,17	86
575,129	444	590,8	26	607,16	71	956,12	37	978,18	70
575,130	445	591,9	28	607,17	72	956,13	35	979,19	71
575,131	446	591,10	29	608,18	76	957,14	19	979,20	72
576,132	409	591,11	27	608,19	75	957,15	25	979,21	73
576,133	449	591,12	30	608,20	73	957,16	34	980,22	74
576,134	451	592,13	19	608,21	79	958,17	26	980,23	75
576,135	391	<i>Μούσαι</i>		608,22	78	958,18	30	980,24	76
576,136	395	592,1	31	608,23	77	958,19	31	981,25	77
576,137	394	593,2	32	608,24	74	959,20	38	981,26	87
576,138	399	593,3	33	Ἰ 159	81	959,21	39	981,27	81
576,139	397	593,4	34	Ἰ 159	83	959,22	33	982,28	82
576,140	405	594,5	35	Ἰ 160	84	618,3	40	982,29	92
576,141	421	<i>Μύσται</i>		Ἰ 160	85	<i>Ἀνάγνωρος</i>		982,30	89
576,142	388	594,1	36	Ἰ 160	86	961,1	41	982,31	90
577, —	454	594,2	37	—	87	961,2	42	983,32	93
V LXXVII 355		<i>Ποάστρια</i>		Ἰ 159	88	961,3	43	983,33	94
V LXVII. XC 360		595,1	38	Ἰ 159	89	961,4	62	983,34	95
V LXXXII 458		595,2	40	Ἰ 159	90	961,5	60	983,35	96
n. 22 m. 459		596,3	43	—	91	961,6	58	983,36	98
— — 379		596,4	42	Ἰ 159	92	961,7	51	983,37	99
— — 389		596,5	39	Ἰ 159	93	962,8	52	<i>Γεωργοί</i>	
— — 424		596,6	41	Ἰ 159	94	962,9	45	985,1	100
— — 437		<i>Σάτυροι</i>		Ἰ 159	95	962,10	50	986,2	108
n. 418 m. 422		596,1	44	<i>Aristophanes</i>		962,11	53	986,3	118
<i>Phrynichus</i>		597,2	45	<i>Αἰολοσίμων</i>		963,12	61	986,4	117
<i>Ἐπιώλης</i>		598,3	47	943,1	13	963,13	46	987,5	119
580,1	3	598,4	46	944,2	2	963,14	47	987,6	120
581,2	1	598,5	49	944,3	3	963,15	48	987,7	102
581,3	2	598,6	48	945,4	7	964,16	44	987,8	109
582,4	4	<i>Τραγωδοί</i>		945,5	4	964,17	49	988,9	101
582,5	5	599,1	57	945,6	5	964,18	54	989,10	103
<i>Κόννος</i>		599,2	50	946,7	1	965,19	55	989,11	104
582,1	6	599,3	53	947,8	9	965,20	59	990,12	105
582,2	7	599,4	51	947,9	6	965,21	56	990,13	110
583,3	8	600,5	52	947,10	8	965,22	57	990,14	111
<i>Κρόνος</i>		600,6	54	948,11	10	V cxxvii 63		990,15	107
583,1	9	600,7	56	948,12	11	<i>Βαβυλώνιοι</i>		991,16	106
583,2	11	601,8	55	949,13	15	972,1	67	992,17	112
584,3	12	<i>Ἄθλια</i>		949,14	16	972,2	64	992,18	113
584,4	13	601,1	69	949,15	14	973,3	88	993,19	114
584,5	10	602,2	58	949,16	17	974,4	97	993,20	121
<i>Κομασταί</i>		603,3	59	949,17	12	974,5	837	993,21	124
586,1	15	603,4	68	<i>Ἀμφιάρεως</i>		974,6	65	993,22	122
587,2	14	604,5	66	953,1	18	974,7	79	993,23	123
587,3	16	604,6	60	953,2	22	975,8	66	994,24	116
587,4	17	604,7	61	953,3	23	975,9	83	994,25	115

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K	
<i>Γῆρας</i>		1013,29	179	1044,32	227	1059,2	282	1083,9	327	
995,1	129	1013,30	180	1044,33	228	1059,3	279	1083,10	328	
996,2	125	1013,31	181	1045,34	233	1059,4	280	1083,11	322	
996,3	126	1014,32	182	1045,35	231	1059,5	281	1084,12	323	
996,4	133	1014,33	183	1046,36	236	1060,6	283	1084,13	324	
997,5	141	1014,34	172	1046,37	238	1061,7	285	1084,14	325	
997,6	140	1014,35	162	1046,38	239	—	—	278	1085,15	333
997,7	142	<i>Δαίδαλος</i>		1046,39	240	<i>Δράματα</i>		1086,16	334	
997,8	132	1015,1	184	1046,40	241	1061,1	286	1086,17	332	
998,9	134	1016,2	194	1046,41	242	1062,2	287	1086,18	330	
999,10	127	1016,3	187	1046,42	243	1062,3	288	1087,19	331	
999,11	128	1016,4	185	1046,43	244	1062,4	292	1087,20	337	
999,12	144	1016,5	186	1046,44	237	1062,5	293	1087,21	340	
999,13	138	1018,6	189	1047,45	235	1062,6	291	1087,22	341	
999,14	135	1018,7	190	1047,46	232	—	—	289	1087,23	342
1000,15	136	1018,8	191	V CXXXIII	199	—	—	290	1087,24	343
1000,16	137	1019,9	188	<i>Δαναΐδες</i>		<i>Ειρήνη β'</i>		1088,25	344	
1000,17	130	1019,10	192	1047,1	257	1065,1	297	1088,26	388	
1001,18	131	1019,11	195	1048,2	259	1065,2	294	et 97		
1002,19	139	1019,12	196	1048,3	260	1066,3	295	1088,27	339	
1002,20	145	1019,13	197	1048,4	245	1066,4	694	<i>Κακαλος</i>		
1002,21	146	1020,14	193	1049,5	246	1068,5	296	1092,1	345	
1002,22	147	<i>Δαιταλῆς</i>		1049,6	248	<i>Ἡρώες</i>		1093,2	347	
1002,23	148	1026,1	224	1049,7	250	1070,1	304	1093,3	346	
1002,24	143	1027,2	202	1050,8	255	1070,2	305	1093,4	348	
<i>Γηρυτιάδης</i>		1027,3	206	1050,9	247	1071,3	306	1094,5	349	
1005,1	149	1027,4	205	1051,10	249	1071,4	307	1094,6	351	
1005,2	150	1027,5	234	1051,11	252	1071,5	298	1094,7	350	
1007,3	157	1028,6	213	1052,12	253	1072,6	299	1095,8	352	
1007,4	156	1028,7	214	1053,13	254	1072,7	300	1095,9	353	
1008,5	163	1029,8	215	1053,14	256	1072,8	301	1095,10	354	
1008,6	158	1047,9m	229	1054,15	265	1072,9	302	1095,11	427	
1008,7	159	1029,10	203	1054,16	258	1073,10	303	1095,12	355	
1008,8	154	1030,11	200	1054,17	262	1073,11	308	<i>Λήμναι</i>		
1009,9	151	1030,12	204	1054,18	263	1073,12	311	1098,1	356	
1009,10	153	1030,13	223	1054,19	264	1073,13	310	1098,2	357	
1009,11	155	1031,14	226	1054,20	251	1073,14	312	1098,3	358	
1009,12	165	1031,15	222	1055,21	261	1074,15	313	1099,4	359	
1009,13	160	1033,16	198	<i>Δράματα ἤ</i>		1074,16	314	1099,5	363	
1010,14	166	1037,17	221	<i>Κένταυρος</i>		1074,17	315	1099,6	364	
1011,15	167	1038,18	209	1056,1	267	1074,18	316	1100,7	365	
1011,16	152	1038,19	216	1056,2	268. 713	1074,19	309	1100,8	368	
1011,17	164	1039,20	218	1057,3	269	<i>Θεσμοφορι-</i>		1100,9	360	
1011,18	173	1039,21	217	1057,4	271	<i>άζουσαι β'</i>		1100,10	361	
1012,19	168	1040,22	220	1057,5	272	1076,1	317	1101,11	362	
1012,20	169	1040,23	219	1057,6	270	335		1101,12	366	
1012,21	170	1041,24	225	1057,7	276	1076,2	336	1101,13	367	
1012,22	161	1041,25	201	1058,8	274	1076,3	318	1102,14	370	
1012,23	171	1042,26	210	1058,9	273	1078,4	319	1102,15	371	
1013,24	174	1042,27	211	1058,10	275	1078,5	321	1103,16	372	
1013,25	175	1042,28	212	1058,11	277	1078,6	320	1103,17	369	
1013,26	176	1042,29	207	<i>Δράματα ἤ</i>		1082,7	325	1103,18	373	
1013,27	177	1043,30	208	<i>Νίοβος</i>		1082,8	329	1103,19	374	
1013,28	178	1044,31	230	1059,1	284			1103,20	375	

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
(Δις) ναναγός		1125,23	425	1141,2	864	1157,36	511	1174,8	575
1103,—	266	1125,24	426	1142,3	862	1157,37	521	1174,9	577
Νεφέλαι α'		1125,25	428	1142,4	471	1157,38	523	1174,10	574
1104,1	379	1125,26	423	1143,5	473	1157,39	527	1174,11	576
1104,2	377	1125,27	429	1143,6	475	1158,40	525	1174,12	571
1105,3	380	1126,28	420	1144,7	476	1158,41	508	1175,13	572
1105,4	382	Πελαργοί		1144,8	477	Τελεμησῆς		1175,14	578
1106,5	383	1126,1	438	1144,9	478	1159,1	534	1175,15	573
1106,6	385	1127,2	433	1144,10	479	1159,2	535	Ἄδηλα	
1106,7	386	1127,3	430	1144,11	483	1159,3	528	1175,1	588
1106,8	376	1128,4	432	1145,12	480	1160,4	529	1176,2	581
1106,9	381	1128,5	437	1145,13	481	1160,5	530	1176,3	898
V 65,10	384	1128,6	434	1145,14	482	1160,6	531	1177,4	580
V cxxxix	378	1128,7	436	1145,15	474	1160,7	532	1177,5	677
(XII m.)		1129,8	435	1146,16	485	1161,8	536	1177,6	678
Νῆσοι		1129,9	440	1146,17	486	1161,9	537	1178,7	695
1108,1	387	1129,10	441	1146,18	487	1161,10	533	1178,8	680
1109,2	388	1129,11	431	1146,19	484	1161,11	540	1178,9	590
1110,3	395	1129,12	439	Ταγηνισταί		1162,12	541	1179,10	688
1110,4	389	Πλοῦτος α'		1147,1	488	1162,13	538	1179,11	684
1110,5	390	1130,1	442	1149,2	489	1162,14	539	1179,12	595
1111,6	394	1130,2	445	1149,3	490	Τριφάλης		1179,13	596
1111,7	391	1131,3	443	1150,4	492	1163,1	542	1179,14	597
1111,8	392	1131,4	446	1150,5	491	1163,2	543	1180,15	598
1111,9	393	1131,5	447	1151,6	493	1164,3	552	1180,16	586.7
1112,10	397	1131,6	444	1151,7	494	1164,4	547	1180,17	599
1112,11	398	1131,7	450	1151,8	497	1164,5	548	1180,18	600
1112,12	399	— —	448	1151,9	506	1165,6	545	1181,19	899
1112,13	396	— —	449	1152,10	507	1165,7	546	1181,20	601
Ἰολιάδες		Ποίησις		1153,11	498	1165,8	549	1181,21	602
— —	400	1132,—	451	1153,12	503	1165,9	550	1182,22	582
1118,1	408	Πολύιδος		1153,13	504	1165,10	551	1182,23	603
1118,2	402	1133,1	452	1153,14	500	1166,11	553	1182,24	604
1118,3	421	1134,2	453	1153,15	501	1166,12	556	1183,25	583
1118,4	422	1135,3	454	1154,16	502	1166,13	554	1183,26	711
1118,5	418	1135,4	455	1154,17	496	1166,14	555	1183,27	605
1119,6	403	1135,5	456	1154,18	495	1167,15	557	1183,28	606
1119,7	404	1136,6	458	1154,19	522	1167,15	557	1183,29	607
1119,8	405	1136,7	459	1154,20	510	V cxlvii	544	1183,30	608
1119,9	406	1136,8	457	1154,21	518	Φοίνισσαι		1184,31	686
1119,10	409	1136,9	460	1155,22	499	1167,1	558	1184,32	687
1120,11	410	Προάγων		1155,23	Phryn.44	1168,2	561	1184,33	681.2
1121,12	407	1137,1	467	1155,24	505	1168,3	559	1184,34	609
1121,13	411	1138,2	461	1155,25	512	1169,4	560	1184,35	610
1122,14	413	1138,3	462	1156,26	513	1169,5	562	1185,36	591
1122,15	412	1138,4	463	1156,27	514	1169,6	563	1185,37	651
1123,16	417	1139,5	466	1156,28	509	Ῥοαί		1185,38	647
1123,17	415	1139,6	464	1156,29	515	1171,1	569	1185,39	592
1123,18	414	1139,7	465	1156,30	516	1172,2	567	1186,40	679
1123,19	416	1139,8	469	1156,31	517	1173,3	566	1186,41	723
900		1140,9	470	1156,32	524	1173,4	568	1186,42	683
1124,20	401	1140,10	468	1156,33	526	1173,5	570	1186,43	584
1124,21	419	Σκηναῖς κατ.		1157,34	519	1173,6	564	1187,44	689
1125,22	424	1141,1	472	1157,35	520	1174,7	565	1187,45	611

CONSPECTUS

XVII

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
1187,46	612	1199,98	685	1208,149	762	1214,200	805	1219,252	855
1187,47	613	1199,99	691	1208,150	715	1214,201	807	1219,253	857
1187,48	614	1200,100	692	1208,151	763	1214,202	808	1219,254	858
1187,49	615	1200,101	959	1208,152	917	1214,203	809	1219,255	859
1187,50	616	1200,102	912	1209,153	910	1214,204	810	1220,256	728
1188,51	617	1201,103	693	1209,154	764	1214,205	811	1220,257	860
1188,52	652	1201,104	697	1209,155	765	1215,206	841	1220,258	861
1188,53	657	1201,105	698	1209,156	716	1215,207	812	1222,259	968
1188,54	714	1201,106	699	1209,157	766	1215,208	813	1220,260	868
1188,55	914	1201,107	642	1209,158	767	1215,209	814	1220,261	869
1189,56	618	1202,108	579	1209,159	768	1215,210	815	1220,262	871
1189,57	593	1202,109	675	1209,160	769	1215,211	816	1220,263	706
1189,58	655	1202,110	643	1210,161	721	1215,212	817	1221,264	870
1189,59	671	1202,111	700	1210,162	772	1215,213	725	1221,265	872
1190,60	619	1203,112	926	1210,163	773	1216,214	819	1221,266	873
1190,61	672	1203,113	733	1210,164	774	1216,215	820	1221,267	874
1190,62	620	1203,114	931	1210,165	778	1216,216	821	1221,268	730
1191,63	690	1203,115	734	1210,166	779	1216,217	822	1221,269	875
1191,64	621	1203,116	735	1210,167	780	1216,218	823	1221,270	876
1191,65	622	1203,117	927	1210,168	782	1216,219	824	1221,271	878
1191,66	623	1203,118	709	1210,169	783	1216,220	825	1221,272	880
1192,67	624	1204,119	736	1210,170	784	1216,221	827	1221,273	731
1192,68	625	1204,120	737	1211,171	785	1216,222	744	1222,274	879
1192,69	626	1204,121	738	1211,172	786	1216,223	665	1222,275	881
1192,70	627	1204,122	739	1211,173	787	1216,224	829	1222,276	882
1192,71	628	1204,123	708	1211,174	788	1216,225	830	1222,277	883
1193,72	646	1204,124	740		887	1216,226	717	1222,278	732
1193,73	656	1204,125	710	1211,175	789	1217,227	831	1222,279	884
1193,74	629	1204,126	742	1211,176	790	1217,228	918	1223,280	885
1193,75	630	1205,127	654	1211,177	718	1217,229	832	1223,281	886
1194,76	658	1205,128	743		178 —	1217,230	834	1223,282	888
1194,77	631	1205,129	745	1211,179	916	1217,231	942	1223,283	707
1194,78	632	1205,130	746	1211,180	703	1217,232	835	1223,284	891
1194,79	633	1205,131	747	1212,181	719	1217,233	666	1223,285	892.3
1194,80	634	1205,132	712	1212,182	720	1217,234	727	— —	589
1194,81	585	1206,133	748	1212,183	791	1217,235	836	— —	644
1195,82	594	1206,134	749	1212,184	792	1218,236	839	— —	644 ^b p. vi
n. 83 m. 726		1206,135	750	1212,185	793	1218,237	840	V	CLVIII 645
n. 84 m. 900		1206,136	724	1212,186	794	V 72,238	856	(XII m.)	
1196,85	635	1206,137	702	1212,187	795	1218,239	842	V	CLVIII. IX 649
1196,86	636	1207,138	751	1212,188	796	1218,240	843	V	CLVIII 650
1197,87	696	1207,139	663	1213,189	704	1218,241	863	— —	653
1197,88	637	1207,140	754	1213,190	722	1218,242	845	— —	659
1197,89	638	1207,141	752	1213,191	797	1218,243	846	— —	667
1197,90	648	1207,142	755	1213,192	923	1218,244	847	V	CLIX 668
1198,91	639	1207,143	756	1213,193	662	1218,245	945	— —	669
1198,92	674	1207,144	758	1213,194	798	1219,246	849	— —	670
1198,93	640		833	1213,195	799	1219,247	850	— —	676
1198,94	641	1208,145	934	1213,196	940	1219,248	705	— —	701
1199,95	660	1208,146	760	1213,197	924	1219,249	851	— —	729*)
1199,96	661	1208,147	761	1214,198	802	1219,250	853	— —	741
1199,97	673	1208,148	664	1214,199	804	1219,251	854	— —	753

*) exstat etiam apud Dindorfium in ed. Poet. scaen. noviss.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
—	—	757	—	—	—	619,2	20	637,2	65
—	—	759	—	—	—	Ἑλλάς	—	637,3	66
V CLVIII	770,1	—	—	939	—	620,1	22	Λάκωνες	654,1
—	—	775*)	—	—	—	621,2	24	637,1	69
—	—	776	—	—	—	622,3	21	639,2	67
—	—	777	—	—	—	622,4	23	—	70
—	—	781*)	—	—	—	623,5	27	640,3	68
—	—	800*)	—	—	—	623,6	25	641,4	72
—	—	801	—	—	—	623,7	26	641,5	73
—	—	803	—	—	—	Ἐορταί	—	641,6	71
—	—	806	—	—	—	624,1	28	Μενέλεως	656,9
V CLVIII	818	—	—	951	—	624,2	37	641,1	74
—	—	826	—	—	—	625,3	29	642,2	75
V CLVIII	828	—	—	953	—	625,4	33	642,3	76
—	—	838	—	—	—	626,5	32	Μέτοικοι	657,3
V CLVIII	844	—	—	955	—	626,6	31	643,1	77
—	—	848	—	—	—	626,7	30	643,2	78
V CLVIII	852	—	—	957	—	627,8	35	Νίκαι	658,6
V 72	856	—	—	958	—	627,9	38	643,1	79
V CLVIII	865	—	—	960	—	628,10	34	644,2	80
—	—	866	—	—	—	628,11	36	644,3	81
—	—	867	—	—	—	628,12	42	644,4	82
—	—	877	—	—	—	628,13	39	Νοξ μακρά	659,1
—	—	889	—	—	—	628,14	40	644,1	86
V CLIX	890	—	—	965	—	629,15	41	645,2	84
—	—	894	—	—	—	Ἐρώπη	—	645,3	85
(1093,2)	895	—	—	967	—	629,1	43	645,4	83
(1101,13)	896	—	—	—	—	629,2	44	645,5	87
(1129,8)	897	—	—	—	—	630,3	45	Ἐάντριαι	646,1
—	—	901	615,1	3	—	Ζεύς κακούμ.	—	646,1	90
—	—	902	616,2	1	—	630,1	46	646,2	89
—	—	903	616,3	7	—	631,2	48	646,3	88
—	—	904	616,4	5	—	631,3	47	Παιδάριον	662,4
III 58,3	905	—	616,5	8	—	632,4	51	647,1	92
—	—	906	616,6	6	—	632,5	52	647,2	91
—	—	908	694,7	4	—	632,6	53	648,3	93
—	—	909	V xcvi	2	—	633,7	49	V cii	94
—	—	911	Αἰ ἀφ' ἑρῶν.	—	—	633,8	50	Πείσανδρος	663,9
—	—	913	616,1	9	—	633,9	54	648,1	95
—	—	915	617,2	10	—	Ἰώ	—	648,2	98
—	—	919	617,3	11	—	634,—	55	649,3	96
—	—	920	617,4	13	—	Κλεοφών	—	650,4	97
—	—	921	617,5	12	—	634,1	56	650,5	105
—	—	922	Ἀμφιάρεως	—	—	634,2	57	651,6	104
—	—	925	618,—	14	—	635,3	58	651,7	99
—	—	928	Γρῦνες	—	—	635,4	59	651,8	101
—	—	929	618,1	15	—	635,5	61	651,9	102
—	—	930	618,2	16	—	636,6	62	651,10	103
—	—	932	619,3	17	—	636,7	63	Περιάλγης	666,5
—	—	933	619,4	18	—	I 172	60	652,1	106
—	—	935	Δαίδαλος	—	—	Ἄσιος	—	653,2	107
—	—	936	619,1	19	—	636,1	64	653,3	109
								653,4	108
								Ποιητής	—
								654,1	113
								654,2	114
								655,3	112
								655,4	110
								655,5	111
								655,6	117
								655,7	116
								656,8	115
								656,9	118
								Πρόσβεις	—
								656,1	119
								656,2	124
								657,3	120
								657,4	122
								657,5	121
								658,6	125
								658,7	123
								658,8	127
								658,9	126
								Σκεναί	—
								659,1	130
								659,2	128
								660,3	129
								660,4	131
								661,5	132
								661,6	133
								Σοφισταί	—
								661,1	134
								662,2	135
								662,3	136
								662,4	137
								662,5	138
								663,6	147
								663,7	144
								663,8	146
								663,9	142
								663,10	143
								663,11	145
								663,12	139
								663,13	140
								664,14	141
								Συμμαχία	—
								664,1	152
								664,2	153
								666,3	148
								666,4	149
								666,5	154
								666,6	151
								667,7	150
								667,8	157

*) exstat etiam apud Dindorfium in ed. Poet. scaen. noviss.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
667,9	159	687,22	202	V XCIX. C	199	Ἄδηλα		724,19	30
667,10	156	688,23	210	XIV m.	258	710,1	22	Ἄδηλα	724,19 30
667,11	158	688,24	212	III 31	260	711,2	24	Ἄδηλα	724,1 33
667,12	155	689,25	229	— —	203	711,3	25	Ἄδηλα	724,2 34
Σύμφραξ		689,26	233	— —	236	711,4	35	Ἄδηλα	724,2 34
667,1	164	689,27	249	— —	253	711,5	26	Ἄδηλα	724,1 36
668,2	161	689,28	213	— —	257	712,6	23	Ἄδηλα	725,2 35
668,3	160	689,29	100	— —	261	712,7	27	Ἄδηλα	725,3 37
668,4	163	690,30	214	— —	262	712,8	36	Ἄδηλα	725,4 38
668,5	165	690,31	266	— —	267	713,9	34	Ἄδηλα	726,5 39
— —	162	690,32	215	— —	268	713,10	30	Ἄδηλα	726,5 39
Ἰπέρβολος		690,33	216	623	263	713,11	37	Ἄδηλα	726,1 40
669,1	168	690,34	217	678	265	713,12	28	Ἄδηλα	726,2 41
670,2	166	690,35	240	Aristonymus		713,13	38	Ἄδηλα	726,3 42
670,3	167	690,36	242	Θησεύς		713,14	29	Ἄδηλα	727,1 43
671,4	169	691,37	255	698,—	1	713,15	31	Ἄδηλα	727,2 44
671,5	171	V 50,38	223	Ἡλιος δειγῶν		714,16	32	Ἄδηλα	727,2 44
672,6	172	691,39	205	698,1	2.3	714,17	33	Ἄδηλα	727,3 45
672,7	170	691,40	250	699,2	5	Archippus		Ἄδηλα	728,4 46
			238	699,3	6	Ἀμφικτύων		Ἄδηλα	728,5 54
Φάων		691,41	218	699,4	7	715,1	1	Ἄδηλα	728,6 50
672,1	173	692,42	219	699,5	4	715,2	2	Ἄδηλα	729,7 51
674,2	174	692,43	220	Ἄδηλα		715,3	7	Ἄδηλα	729,8 49
676,3	175	692,44	244	700,1	8	716,4	5	Ἄδηλα	729,9 47
677,4	178	692,45	207	700,2	9	716,5	3	Ἄδηλα	729,10 48
677,5	176	693,46	206	Ἀμύρσιος		716,6	6	Ἄδηλα	729,11 52
677,6	177	693,47	248	Ἀποκοτταβί-		716,7	4	Ἄδηλα	729,12 53
678,7	181	693,48	247	ζουτες		Ἡρακλῆς		Aristomenes	
678,8	182	693,49	234	701,1	1	γαμῶν		Βοηθοί	
678,9	180		224	701,2	2	716,1	8	730,1	1
678,10	179	693,50	235	702,3	4	717,2	11	730,2	2
678,11	264	693,51	246	702,4	3	717,3	10	731,3	3
Ἄδηλα		693,52	245	702,5	5	717,4	9	731,4	4
679,1	183	693,53	221	[Κατεσθίων]		718,5	12	Γόπτες	
679,2	184	693,54	222	703,—	9	718,6	13	732,1	5
680,3	186	693,55	251	Κόννος		Ἰχθύες		732,2	6
681,4	185	693,56	230	703,1	9	718,1	25	732,3	7
682,5	188	694,57	254	704,2	10	718,2	27	732,4	8
669,6m.187		694,58	259	705,3	7	720,3	14	732,5	9
683,7	191	694,59	225	705,4	8	720,4	15	732,6	10
683,8	208	694,60	226	706,5	11	721,5	24	Διόνυσος ἀσκ.	
684,9	189	695,61	227	706,6	12	721,6	23	733,1	11
684,10	194	695,62	228	Μοιχοί		721,7	20	733,2	12
685,11	195	695,63	231	706,1	13	721,8	16	734,3	13
685,12	211	695,64	232	706,2	14	722,9	17	Ἄδηλα	
685,13	196	695,65	237	707,3	15	722,10	26	734,1	14
685,14	193	(66 deest)		Σαπρώ		722,11	19	734,2	15
685,15	190	695,67	252	707,—	16	722,12	18	734,3	16
686,16	204	695,68	256	Σφενδόνη		723,13	21	Callias	
686,17	198	695,69	243	707,1	19	723,14	29	Ἀταλάντη	
686,18	192	695,70	241	708,2	18	723,15	28	735,—	1
687,19	209	—,71 m.239		708,3	17	723,16	31	Κύνιωπες	
687,20	197	696,72	200	709,4	21	723,17	32	735,1	3
687,21	201	696,7	269	709,5	20	723,18	22	736,2	5

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
736,3	6	<i>Metagenes</i>	769,3	20	786,5	55	799,3	21	
737,4	4	<i>Ἀύραι</i>	769,4	19	786,6	56	<i>Καπήλιδες</i>		
737,5	7	751,1	4	769,5	18	<i>Ἄδηλα</i>	800,1	24	
737,6	9	752,2	3	769,6	16	787,1	66	800,2	25
737,7	2	752,3	2	770,7	17	787,2	60	801,3	26
738,8	8	752,4	1	770,8	21	788,3	61	801,4	28
738,9	10	753,5	5	V 53	15	788,4	62	801,5	27
<i>Πεδῆται</i>		<i>Θουριοπέφσαι</i>	<i>Λημνομέδα</i>			788,5	63	<i>Μῆδος</i>	
738,1	11	753,1	6	771,1	22	789,5	65	802,1	30
739,2	12	754,2	7	771,2	25	789,7	64	803,2	29
739,3	13	754,3	8	771,3	23	790,8	67	803,3	31
739,4	14	754,4	9	772,4	24	790,9	68	<i>Νεμέα</i>	
739,5	16	<i>Ἵουηρος</i>	<i>Μακεδόνες</i>			790,10	73	803,—	32
740,6	17	755,1	10	772,1	30	790,11	71	<i>Ὀδυσσεύς</i>	
740,7	18	755,2	11	773,2	28	790,12	70	805,1	35
740,8	15	<i>Φιλοθύτης</i>	773,3	31	791,13	75	806,2	33	
<i>Ἄδηλα</i>		756,1	14	773,4	32	791,14	72	806,3	34
740,1	20	758,2	13	774,5	26	791,15	74	806,4	36
740,2	21	758,3	12	774,6	29	791,16	79	<i>Παῖδες</i>	
741,3	19	758,4	15	774,7	27	791,17	78	807,1	38
741,4	24	<i>Ἄδηλα</i>	<i>Μῆδεια</i>			791,18	80	807,2	37
741,5	30	759,1	16	775,1	33	791,19	77	808,3	39
741,6	26	759,2	17.18	776,2	34	791,20	76	<i>Παμφῶλη</i>	
741,7	22	760,3	19	776,3	35	— —	69	808,1	40
741,8	27	<i>Aristagoras</i>	<i>Μυρμιδόνες</i>			<i>Theopompus</i>		808,2	41
742,9	25	<i>Μαυμᾶνδος</i>	775,—	36	<i>Ἄδμητος</i>	792,—	1	809,3	42
742,10	28	761,1	2	<i>Ποτάμιοι</i>		<i>Ἄλθαία</i>		809,4	43
742,11	29	761,2	1	776,1	37	792,1	2	809,5	44
742,12	31	761,3	4	777,2	38	792,2	3	<i>Πανταλέον</i>	
V 52	32	762,4	3	777,3	39	793,2	3	809,1	46
V CXXIII	23	762,5	7	<i>Πύτιος(?)</i>		<i>Ἀφροδίσια</i>		809,2	45
— —	23	762,6	5	778,—	40	793,1	4	<i>Πηνελόπη</i>	
<i>Hegemon</i>		762,7	6	<i>Τρώϊλος</i>		793,2	5	810,1	47
<i>Φίλινα</i>		<i>Strattis</i>		778,1	41	794,3	6	810,2	48
743,—	1	<i>Ἀνδροπορρα-</i>		779,2	42	<i>Εἰρήνη</i>		810,3	49
<i>Lysippus</i>		<i>στης</i>		<i>Φιλοκλήτης</i>		794,1	7	<i>Σειρήνες</i>	
<i>Βάνχαι</i>		763,1	1	779,1	44	795,2	8	811,1	51
744,1	1	764,2	2	779,2	43	795,3	9	811,2	50
744,2	2	<i>Ἀταλάντη</i>		<i>Φοίνισσαι</i>		795,4	11	811,3	52
745,3	3	764,1	3	780,1	45	796,5	10	811,4	53
745,4	5	766,2	4	781,2	46	796,6	12	<i>Στρατιώτιδες</i>	
745,5	4	766,3	9	781,3	47	<i>Ἡδονάσης</i>		812,1	54
745,6	6	766,4	8	782,4	49	796,1	13	812,2	55
<i>Ἄδηλα</i>		766,5	5	783,5	48	796,2	15	813,3	56
746,1	7	766,6	6	783,6	50	797,3	14	813,4	58
748,2	9	766,7	7	<i>Χρύσιππος</i>		797,4	16	813,5	57
748,3	8	<i>Ζωπυρος</i>		783,1	51	<i>Θησεύς</i>		<i>Τισαμενός</i>	
748,4	10	767,—	10	783,2	52	798,1	17	815,1	60
<i>Leuco</i>		<i>Καλλιππίδης</i>		V CXXVII	53	798,2	19	815,2	59
<i>Φράερες</i>		767,1	11	<i>Ψυχασταί</i>		799,3	18	816,3	61
749,1	1	768,2	12	784,1	57	799,4	20	<i>Φινεύς</i>	
750,2	2	<i>Κινησίας</i>		784,2	58	<i>Κάλλαισχος</i>		813,—	62
750,3	3	768,1	13	785,3	59	799,1	23	<i>Ἄδηλα</i>	
		768,2	14	785,4	54	799,2	22	816,1	63

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
816,2	64	Ἰερὸς γάμος		Μέλιτται		Πανδώρα		863,5	14
817,3	67	828,1	14	839,1	7	849,1	5	863,6	15
817,4	68	829,2	15	839,2	6	850,2	6	863,7	16
817,5	72	829,3	16	840,3	8	850,3	10	863,8	17
817,6	75	Καλλιστώ		840,4	9	850,4	9	Φρωερόχος	
818,7	69	829,1	17	840,5	10	850,5	8	863,1	18
818,8	70	830,2	18	840,6	11	850,6	11	864,2	19
818,9	71	Κωμωδοτραγ.		840,7	12	850,7	7	864,3	25
818,10	74	830,1	19	840,8	13	Σειρήνες		Ἴδηλα	
819,11	73	830,2	21	Ἴδηλα		850,1	12	864,1	20
819,12	66	— — 20		841,1	14	851,2	13	865,2	21
819,13	65	Παλαιστρα		841,2	18	851,3	14	865,3	27
820,14	89	831,1	22	841,3	16	(Ἐγ)χειρογά-		865,4	22
820,15	92	831,2	23	— — 15		στορες		865,5	23
820,16	91	831,3	24	— — 17		852,1	19	V 57,6	26
820,17	98	832,4	25	Nicochares		852,2	15	865,7	24
820,18	90	Πασιφάη		Ἀμμώνη		852,3	16	866,8	29
821,19	76	832,1	26	842,—	1	853,4	18	866,9	30
821,20	88	832,2	27	Γαλάτεια		853,5	17	866,10	31
821,21	97	V 56,3	28	842,1	2	853,6	20	866,11	33
821,22	83	Ἴδηλα		843,2	3	854,7	21	866,12	32
821,23	82	832,1	36	Ἡρακλῆς		Ἴδηλα		866,13	28
821,24	77	833,2	35	γαμῶν		854,1	22	Polyzelus	
821,25	99	833,3	29	843,—	4	854,2	23	Δημοτυνδά-	
821,26	81	833,4	33	Ἡρακλῆς χορ.		854,3	24	ρεως	
822,27	85	833,5	30	843,1	5	855,4	27	867,1	3
822,28	86	833,6	31	844,2	6	855,5	25	867,2	1
822,29	78	834,7	32	Κένταυρος		855,6	29	868,3	2
822,30	96	834,8	34	844,1	8	855,7	26	868,4	4
822,31	94	xv m. 9	37	844,2	7	855,8	28	869,5	5
822,32	87	— — 38		Κηῆτες		Eumicus		Διονύσου	
823,33	84	— — 39		844,—	9	Ἄντεια		γοναί	
823,34	95	Cantharus		Δάκωνες		856,—	1	869,—	6
823,35	93	Μήδεια		845,—	10	Philyllius		Μουσῶν γοναί	
823,36	80	835,1	1	Ἀήννιαι		Ἀλγεύς		869,1	7
823,37	79	835,2	3	845,1	11	857,1	1	870,2	9
Alcaeus		835,3	2	845,2	13	857,2	2	870,3	8
Ἀδελφαί		835,4	4	845,3	12	Ἀύγη		871,4	10
824,—	1	Τηρεύς		845,4	14	857,1	3	Ἴδηλα	
Γανυμήδης		836,1	5	Ἴδηλα		858,2	4	871,1	11
825,1	2	836,2	6	846,1	15	858,3	5	871,2	12
825,2	3	836,3	7	846,2	19	— — 6		Sannyrio	
826,3	5	Ἴδηλα		846,3	16	Δωδεκάτη		Γέλως	
826,4	4	836,1	8	847,4	18	859,—	7	873,1	1
826,5	6	837,2	10	847,5	20	Ἡρακλῆς		873,2	3
826,6	8	837,3	9	847,6	17	859,—	8	873,3	2
826,7	7	Diocles		847,7	21	Πλόνηρια		874,4	4
826,8	9	Βάγκαι		Nicophon		860,—	9	874,5	6
Ἐνδυμίωv		838,1	1	Ἀφροδίτης		Πόλεις		874,6	7
827,1	10	838,2	2	γοναί		861,1	13	874,7	5
828,2	13	838,3	4	848,1	1	862,2	10	Δανάη	
828,3	12	839,4	3	848,2	2	862,3	11	874,1	8
828,4	11	Θάλαττα		849,3	3	862,4	12	875,2	9
		839,—	5	849,4	4				

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
	Ἰώ	879,2	2	<i>Cephisodorus</i>	886,5	10		889,3	8
875,—	10			Ἀμαζόνες	Ἀδηλα			<i>Euthycles</i>	
—	— 11	Ἰφιγέρον		883,1	1	886,1	12	Ἄσωτοι	
<i>Demetrius</i>		880,1	3	883,2	2	886,2	13	890,—	1
<i>Σικελία</i>		880,2	4	<i>Τροφώνιος</i>	<i>Epilycus</i>			Ἀταλάντη	
876,1	1	<i>Κρηῆτες</i>		883,1	3	<i>Κωραλλίσκος</i>		890,—	2
877,2	2	880,1	5	884,2	4	887,1	4	I 269	3
877,3	3	881,2	6	884,3	5	887,2	3	I 269	4
Ἀδηλα		881,3	7	885,4	6	888,3	2	<i>Autocrates</i>	
877,1	5	881,4	8	Ἦς		889,4	1	<i>Τυμpanισταί</i>	
878,2	4	Ἀδηλα		885,1	7	889,5	5	891,—	1
<i>Apollophanes</i>				885,2	8	Ἀδηλα		—	— 2
<i>Δαλίας</i>		882,1	9	885,3	9	889,1	6	Ἀδηλον	
879,1	1	882,2	10	885,4	11	889,2	7	892,—	3

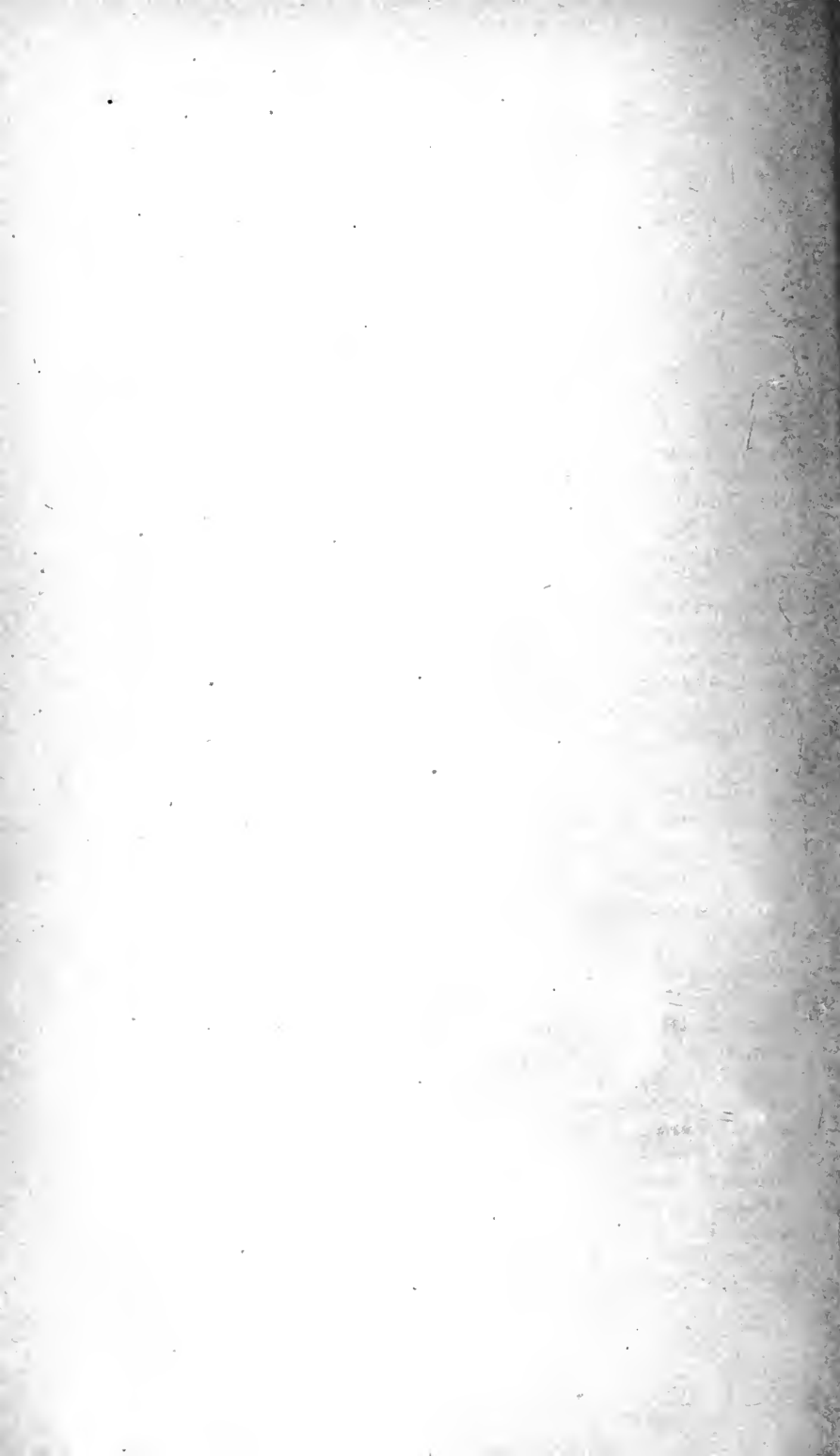
COMICORUM ATTICORUM
FRAGMENTA.

VOL. I.

ANTIQUAE COMOEDIAE FRAGMENTA.

FRAGMENTA POETARVM
COMOEDIAE ANTIQVAE

ΣΟΥΣΑΡΙΩΝ

Meinek. I 20—26.

De comoedia Graecorum antiquissima ignota adhuc profert glossa codicis Sangallensis, ab Usenero edita et emendata Mus. Rhen. XXVIII 418. 9 *in fabulas primi cam contulerunt non* (deest in cod.) *magnas, ita ut non excederent in singulis* (singulos cod.) *versus treccenos* (tricenot cod.). cf. quae de ea narratione et de antiquissimae comoediae forma disputat Usener usque ad p. 430 et Fr. Leo Mus. Rh. XXXIII 140 adn. 2.

Megaricam quam dicunt comoediam nihil fuisse nisi Atheniensium commentum rusticam Megarensium simplicitatem et stultitiam inridentium Wilamowitzius demonstravit Herm. VIII 319 sq. idem non solum Susarionis quae feruntur sed etiam reliquorum ante Cratinum comicorum, quorum nomina tantummodo, non fabulae Aristoteles noverit, fragmenta pro subditivis habet. sane omnia illa multo magis Aristophaneae et Eupolideae aetatis indolem quam vel Cratinus prae se ferunt.

ἀκούετε λεῶ· Σουσαρίων λέγει τάδε,
 υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος·
 κακὸν γυναικες· ἀλλ' ὅμως, ᾧ δημόται,
 οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
 καὶ γὰρ τὸ γῆμαι καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.

v. 1—4 Cramer. Anecd. Ox. III 336 Σουσαρίων οὗτος ὁ κωμικός, φαύλης τῆς γυναικὸς τούτου φανείσης καὶ τούτου ἀπολιπούσης, εἰσελθὼν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνεφθέρξατο ταδί· ἀκούετε κτλ. ἰστέον δὲ ὡς τῶν Σουσαρίωνος τούτου ποιημάτων μόνα ταῦτα κατελείφθη τὰ τέσσαρα ἰαμβεῖα. Bekker. Anecd. 748 πρῶτον οὖν Σουσαρίων τις ἐμμέτρον κωμωδίας ἀρχηγὸς ἐγένετο, οὗ τὰ μὲν δράματα λήθη κατενεμήθη, δύο δὲ ἢ τρεῖς ἰαμβοὶ τοῦ πρῶτου δράματος ἐπὶ μνήμῃ φέρονται. εἰσὶ δὲ οὗτοι· ἀκούετε κτλ. Cram. Anecd. Ox. III 315. 6. — v. 1. 3. 4. Diomed. III 488 (Keil). v. 3. 4 sine auctoris nomine Schol. Arist. Lys. 1038. Suid. οὔτε σὺν πανωλέθροισι et τοῦπος. v. 1. 3. 4. 5 Stob. Flor. 69, 2. Arsen. 2, 65 (Apostol. I 98 a Lentsch).

λεῶ] λεῶς Bekk. Anecd. Stob. — at semper ἀκούετε λεῶ eodem in ultima imperativi syllaba ictu. Aristoph. Ach. 1000. Παρ. 551.

Av. 448. cf. etiam Bentr. Phalar. Lips. p. 261. saepe etiam *οἱ* (πάντες) *λεῶ*. versus 5 Meinekio non videtur ab eodem qui reliquos fecit profectus esse. quae de improba Susarionis uxore Tzetzes (Cram. Anecd. III) narrat, ea prorsus futilia esse vix est quod moneam.

ΕΥΕΤΗΣ ΕΥΞΕΝΙΑΔΗΣ ΜΥΛΛΟΣ

Nomina poetarum fabulosa. Meinek. I 26. 27. Usener Mus. Rhen. XXVIII 423. Wilamowitz Herm. VIII 338—340.

ΧΙΩΝΙΑΔΗΣ

Meinek. I 27 sq. interdum etiam *Χιονίδης*. Mein. I 29.

ΗΡΩΕΣ

1

πολλοὺς ἐγῶδα κού κατὰ σέ νεανίας
φρουροῦντας ἀτεχνῶς κὰν σάμακι κοιμωμένους.

Pollux 10, 43 ἔστι δὲ ὁ σάμαξ ῥιψ καλάμον τοῦ καλουμένου σάκτου. μάλιστα δὲ ἐπὶ στρατείας τούτω ἐχρῶντο, ὡς *Χιονίδης ἐν Ἡρωσι*. 1. ἐγῶδα κού Bentr. Epist. II ad Hemsterh. p. 53 (ac sic nunc Bekkerus)] ἐγὼ δ' ἀκούω. ἐγὼ δακὸν Falck. 2. οὐ κατὰ σέ] cf. quae Heindorfius attulit ad Plat. Gorg. 512 b quem miror non meminisse Plat. Apol. 17b ὁμολογίην ἄν οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ. — ἀτεχνῶς hic aptam interpretationem non habet. Bentr. ἀλύχρους. scribendum est ἀτενέες. cf. Aristoph. Vesp. 730. Diphil. Athen. 6, 236 b, 4. Plat. De rep. 7, 547 e et Rubnk. Tim. 53. — ἐν σάμακι κοιμᾶσθαι, i. e. φομοκοιτεῖν, ὃ τάττεται ἐπὶ λυπρῶς καὶ κακῶς κοιμωμένων, οὐκ ἐχόντων κνάφαλλον. Bekk. Anecd. 70, 4 (Mein.). cf. Lysipp. 10. Hesych. σάμαξ· ὕλη τις θρυώδης, οἷον βοῦτομον . . . ἀφ' οὗ τὰ λεπτὰ συνάγοντες στιβάδια ποιοῦσιν. — sunt verba admonentis adolescentem, ne mollitiae et luxuriae se dedat.

2

καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ
ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρα πεφνυότος.

Suidas ἄγνος· φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσιν . . . ἀρσενικῶς *Χιονίδης ἐν Ἡρωσι*. γέ Porson. Advers. 38 et Phoeniss. 1638] τέ.

3

ἐπτέτης

χαρῆς τοῦ ἄ. *Χιονίδης Ἡρωσιν*. Bekk. Anecd. 97, 8.

ΠΕΡΣΑΙ Η ΑΣΣΥΡΙΟΙ

Meinek. I 28. 9.

ΠΤΩΧΟΙ

Ex Athenaeo 4, 137e et 14, 638d cognoscitur iam veteres pro subditiva eam fabulam habuisse.

4

ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνήσιππος οὐδὲ Κλεομένης
ἐν ἐννέ' ἄν χορδαῖς κατεγλυκῆνατο.

Athenaeus 14, 638d ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχοὺς Γνήσιππου τινὸς μνημονεύει παιγνιαγράφου τῆς Ἰλαρᾶς μούσης. 1. οὐδὲ Meinek.] οὐδ' ὁ. 2. ἐννέ' ἄν Porsonus] ἐννέα. χορδαῖς Porson.] χορδαῖσι L. om. PV. Meinekius ἐννέα χορδαῖσιν, quamquam Porsonum sequitur. κατεγλυκῆνατο Porson.] κατεγλυκῆνατο. de Gnesippo cf. Cratin. 16. cum Eupolidis fuerit aequalis, a Philonide potius quam a Chionide eum commemorari consentaneum erat. Cleomenem Rheginum, dithyramborum poetam, Athenaeus commemorat 9, 402a. cf. Epicrat. 4. nam eundem utrobique significari sententia est Meinekii et Bergkii De rel. com. Attic. 32.

5. 6

ἄρ' ἄν φάγοιτ' ἄν καὶ ταρίχους, ᾧ θεοί.
ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε τοῖνον κόπτετον.

Athenaeus 3, 119e Ἀττικοὶ δὲ οὐδετέρως λέγουσι (τὸ τάριχος), καὶ γίνεται ἡ γενικὴ τοῦ ταρίχους. Χιωνίδης Πτωχοῖς . . . ἢ δὲ δοτικὴ ταρίχει, ὡς ξίφει. fragm. 5 etiam Nicephor. Gregor. sect. 39. Grammat. Herm. 324 in Matthaei Glossogr. min. I. Cramer. Anecd. Par. III 250, 6 (omisso καί). ᾧ θεοί exclamatio est: per deos immortales. fragmentum 6 Menandro potius, cuius versus ex Ἐπιτρέπουσιν excerptus apud Athenaeum Chionidis verba excipit, Bergkii tribuit (Meinek. II 1193) probante Meinekio V 14, Aristophani Fritzschius Daetal. 109. κόπτετον i. e. malis absumite Verg. Aen. 3, 257. Fritzschius tamen Plinium secutus N. h. 9, 68 (qui piscis nusquam percoqui possit, nisi ferula verberatus) pisces propter duritiam plagis contundi solitos commemorari arbitratur.

7

Athenaeus 4, 137e ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους Πτωχοὺς ποιήσας τοὺς Ἀθηναίους φησὶν, ὅταν Διδσκούροις ἐν Πρυτανείῳ ἄριστον προιθῶνται, ἐπὶ τῶν τραπέζων τιθέναι τυρὸν καὶ φυστήν δρυπεπεῖς τ' ἐλάας καὶ πράσα, ὑπόμνησιν ποιουμένους τῆς ἀρχαίας ἀγωγῆς. Meinekii suspicatur poetam scripsisse ἐπὶ τῶν τραπέζων δὲ τιθέασιν τυρὸν | φύστην τε καὶ δρυπεπεῖς ἐλάας καὶ

πράσα. Schol. Arist. Vesp. 610 φουστὴ μᾶζα ἢ ἐξ ἀλφίτων καὶ οἴνου. ὀξυτόνως δέ, ὡς φησιν Ἡρωδιανός. cf. Herodian. Lentz I 344, 5, 7. — constans est confusio vocabulorum δρουπετής et δρουπεπής (vel δρουπέτης et δρουπέπης, cf. Lehrs Quaest. ep. 162), quorum prius, si Atheniensibus usitatum fuit, olivas prae maturitate ex arbore delapsas, alterum olivas in arbore mitigatas significabat. Schol. Oribas. II 746, 6 δρουπετεῖς (δρουπεπεῖς) ἐλαίας ἔλεγον τὰς ἐπὶ τῶν δένδρων πεπαινομένας· καταχρηστικῶς γὰρ πάντα τὰ δένδρα καὶ ξύλα δρούας ἐκάλου. cf. Cratin. 165. Teleclid. 38. 312. Aristoph. fr. 141.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

8

πυθοῦ χελιδῶν πηνίκα ἄττα φαίνεται.

Harpocratio ἄττα· ἐναχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα. Χιονίππου πυθοῦ κτλ. ita Bekkerus ex Philem. 30. Χιονίππου] χιονίππου B, χίωνι που AF, χιονιοι που M. Χιονίδου Sturzium (in Etym. M.) cf. Eustath. 148, 46 Ἀριστοφάνης· πυθοῦ, χελιδῶν πηνίκα ἄττα φαίνεται. Etym. m. 167, 46 ὁ κωμικὸς δὲ χροικὸν αὐτὸ (τὸ ἄττα) παραλαμβάνει πυθοῦ χελιδῶν τηνίκα ἄττα γίνεται. λέγει, ὅποτε, χελιδῶν γίνεται. sine auctoris nomine Schol. Plat. 372, altero versu addito

ὀπηνίκα ἄτθ' ὑμεῖς κοπιᾷτ' ὀρχοῦμενοι,

quem ipsum quoque Chionidi tribuit Bergkium (Meinek. II 1181). cf. miracula Photii et Hesychii πυθοῦ χελιδόνος. Aristophanis esse Dindorfius arbitratur (Arist. fragm. p. 206). cf. Arist. fr. 601. 2 huius sed. — ex Harpocratonis codicibus non maiore opera Διωξίππου quam Χιονίδου eruas. sed omnino de nomine proprio restituendo dubito. quis enim praestet verba poetae non sic antiquitus scripta fuisse (ἐν μέσῳ) χελιδῶν πυθοῦ | πυθοῦ χελιδῶν κτλ. — versus alter ita fere interpretandus videtur: θαυμάζω δ' ἐγώ, | ὀπηνίκα ἄτθ' ὑμεῖς κτλ.

verba πυθοῦ χελιδῶν πηνίκα ἄττα φαίνεται idem significare videntur ac πυθοῦ πηνίκα ἄττα χελιδῶν φαίνεται. adponam tamen insignem M. Hauptii adnotationem ex Herm. V 190. 'hirundo haud dubie intellegenda est in versu illo sive Aristophanis sive, de quo prior Osanno Sturzium cogitavit, Chionidis πυθοῦ χελιδῶν κτλ. quocum Dindorfius recte comparavit initium Thesmophoriazusarum ὦ Ζεῦ, χελιδῶν ἄρα ποτε φανήσεται; non probō autem quod Dobraeus in Kiddii Misc. Porson. 383 scribendum coniecit πυθοῦ χελιδῶ. immo ex πυθοῦ χελιδόνος poeta comicus finxit nominativum πυθοῦ χελιδῶν. dicit autem hoc, quando illud πυθοῦ χελιδόνος adparet? id est dici poterit adparente veris nuntio hirundine. sub qua facetiore orationis forma sententia subest non alia quam quae est versiculi Thesmophoriazusarum. sic βακχέβακχος' (Ar. Eq. 408) 'ex Βάκχε Βάκχε factum est, ἰόβακχος ex ἰὼ Βάκχε, αἴλιλος ex αἴ Λίνε'.

9

Vitruv. 6 praef. 3 *Epicurus . . . ait pauca sapientibus fortunam tribuere, quae autem maxima et necessaria sunt animi mentisque cogitationibus gubernari . . . non minus poetae qui antiquas comoedias graece scripserunt easdem sententias versibus in scaena pronuntiaverunt, ut Eucrates, Chionides, Aristophanes, maxime etiam cum his Alexis.* cum Eucratis nomen comici sit prorsus ignotum — Epicratem videtur significare —, ne Chionidis quidem nomen dubitatione caret.

ΜΑΓΝΗΣ

Arist. Eq. 520 sq. Meinek. I 29 sq. Anonymus De comoed. p. XIII b, 24 Duebn. de fabulis eius nihil superesse dicit. cf. Athen. 9, 367 f. 14, 646 e. exstat nomen eius in fragmento didascalico, quod Fr. Leo edidit Mus. Rhen. XXXIII 142, obscuro tamen et dubiae fidei.

ΒΑΡΒΙΤΙΣΤΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Aristoph. Eq. 522. 3 *καὶ ψάλλων . . . καὶ βαπτόμενος βατραχείοις*, ubi cf. Schol. Mein. I 33. 4. fragmenta exstant nulla.

ΔΙΟΝΤΣΟΣ

Meinek. I 34. duplex eius commemoratur recensio.

1

*ταγηνίας ἤδη τεθέασαι χλιαροῦς
σίζοντας, ὅταν αὐτοῖσιν ἐπιχέῃς μέλι;*

Athenaeus 14, 646 e *μνημονεύει (ταγηνίτου) Μάγνης ἢ ὁ ποιήσας τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας κωμωδίας ἐν Διονύσῳ δευτέρῳ.* Poll. 6, 79 *προσαριθμητέον δὲ (τοῖς πλακοῦσι) καὶ τὰ μελίπηκτα, οὐκ οἶδα (δ') εἰ καὶ τὰ ἴτρια καὶ τοὺς ταγηνίας· εἰσὶ δὲ οἱ αὐτοὶ ταῖς ἐγκρίσιν· ταγηνίας κτλ. Κράτητος ἢ λέξις.* Cratetem Mallotam (in libris quos de dialecto Attica scripsit) intellegit Meinekius, adversatur Nauckius Philol. VI 412. neque enim usquam Cratetem Mallotam a Polluce commemorari. itaque librariorum Pollucis erravisse arbitratur; ego Athenaei potius.

2

καὶ ταῦτα μὲν μοι τῶν κακῶν παροψίδες.

Athenaeus 9, 367 f *ἐπὶ τοῦ σκεύους οὖν εἴρηκεν (παροψίς) . . . ὁ τὰ εἰς Μάγνητα ἀναφερόμενα ποιήσας ἐν Διονύσῳ πρώτῳ.* fallitur Athenaeus. recte Meinekius: *'sunt haec malorum meorum addita-menta'*. cf Arist. fr. 187. Plat. 42, 4. Metag. 14. Sotad. 3.

ΛΥΔΟΙ

Arist. Eq. 523 καὶ λυδίῳν. cf. Schol. Hesych. λυδίῳν· χορεύων. διὰ τοὺς Λυδοὺς, οἱ σφύζονται μὲν, διεσκευασμένοι δ' εἰσὶν. Phot. λυδιάῳν· Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ κομικοῦ διεσκευάσθησαν. 'Lydicarum saltationum fractam mollitiem' risisse videtur Meinekio I 34. dubitat de titulis comoediarum quas scholia Aristophanea commemorant, sed non recte Fr. Leo Mus. Rhen. XXXIII 140 adn. 1.

3

λούσαντα χρῆ καὶ βακκάριδι κεχοιμένον.

Athenaeus 15, 690c μνημονεύει τῆς βακκάριδος Μάγνης ἐν Λυδοῖς. non bene conveniunt λούσαντα et κεχοιμένον. itaque dubito an scribendum sit χρῆ λουσάμενον κτλ.

4

ὄνειρομάντεσιν ἀναλύταις

Μάγνης ἐν Λυδοῖς Poll. 7, 188. ὄνειροκρίτοισιν A. 'quemadmodum καταδεδέσθαι idem est quod πεφαρμακεῦσθαι, sic λύειν et ἀναλύειν est *veneficia solvere*. Luc. Vit. auct. 25 ἀνάλυσόν με καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον. Hesych. περικαθαίρων· ἀναλύων τὸν πεφαρμακευμένον ἢ γεγοητευμένον'. Lob. Aglaoph. 644.

ΟΡΝΙΘΕΣ

Arist. Eq. 522 καὶ πετυγίζων, cum schol. et Meinek. I 34.

ΠΟΑΣΤΡΙΑΙ

Hesych. ποάστριαι· οὐ μόνον αἱ τὴν πόαν ἐκ τοῦ σίτου, ἀλλὰ καὶ τὴν καλάμην ἐκτίλλουσαι, καὶ καθόλου αἱ τὰ κατ' ἀγροὺς μισθοῦ ἐργαζόμεναι. Phot. ποάστριαι· αἱ τὴν πόαν ἐκλέγουσαι τοῦ σίτου καὶ τὴν καλάμην. cognominem Phrynichus fabulam scripsit.

5

οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδ' ὁ Μυσῶν ἔσχατος.

Schol. Platonis Bekk. 336 Μυσῶν ἔσχατος, ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων. Μάγνης Ποαστρία. Cic. Flacc. 27, 65 *quid porro in graeco sermone tam tritum atque celebratum est, quam si quis despiciatui ducitur ut Mysorum ultimus esse dicatur?* Philem. Schol. Eurip. Rhes. 244 (Σικελ. III). Schol. Plat. 367 Bekk. Miller Mélanges de littér. grecque 352.

ΤΙΤΑΚΙΔΗΣ

Nomen fabulae sola nititur Bernhardyi coniectura (cf. fr. 6), quae tamen vera videtur, nisi quod rectius fortasse scribitur *Τιτακίδα*: nam hac numerorum confusione in fabularum titulis nihil frequentius. cf. Ἀχαρνῆς, Προσπάλτιοι, Ποτάμιοι al. nomen est pagi Attici *Τιτακίδα*, siti prope Aphidnas. Bursian. Geogr. gr. I 336.

Harocrat. Τιτακίδαι . . . δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς οἱ Τιτακίδαι, ὡς Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων δηλοῖ. Phot. Τιτακίδαι· δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς· μὴ ποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου ὠνομάσθησαν οὐ μνημονεύει Ἡρόδοτος (9, 73). idem Τιταγίδαι καὶ Θυργωνίδαι· φρατρίαί τινές καὶ γένη ἄδοξα καὶ οὐδενὸς ἄξια· εἰς γὰρ εὐτέλειαν ἐκωμωδεῖτο· οὐχὶ δὲ δῆμοι, ὡς τινες οἴονται. cf. Etym. m. 760, 33 et Bekk. Anecd. 308, 16 Τιταγίδαι (!) τίνες εἰσὶ καὶ Θαρδαίων (sic). Steph. Byz. Τιτακίδαι· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Τιτακοῦ τοῦ προδύντος Ἀφίδνας τοῖς Διοσκούροις. in inscriptionibus Atticis nomen non invenitur.

6

εἰπέ μοι, νυνδὴ μὲν ἄμνυς μὴ γερονέυαι, νῦν δὲ φῆς.

Photius et Suidas νῦν δὴ· ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Μάγνης ἐν Πυτακίδῃ. νυνδὴ pro νῦν δὴ scribendum fuit ex grammaticorum praeceptis, ut ἐπειδὴ, ὅστισδὴ, δηλαδὴ. cf. Cobet. Var. lect.² 233. 4 et quae adnotavi ad Arist. Av. 923. Nub. 825. Τιτακίδῃ Bernhardyus] Πυθακίδῃ Phot. Suid. A. Πυτακίδι V. Πυτακίσι BE. — γερονέυαι, i. e. ταῦτα.

ΨΗΝΕΣ

Arist. Eq. 523 καὶ ψηνίζων cum schol. et Mein. I 34.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

7

ἀπρόστομον (ξίφος)

Pollux 2, 101 πρόστομον ξίφος τὸ ἐστομαμένον καὶ τομόν, τὸ δὲ μαλακὸν καὶ ἄτομον 'ἀπρόστομον' ὡς Μάγνης.

ΕΚΦΑΝΤΙΔΗΣ

Meinek. I 36.

ΣΑΤΤΡΟΙ

Scripta fuit 'in homines foede libidinosos'. Mein. cf. Hermipp. 46 βασιλεῦ Σατύρων.

1

πόδας ἐπεὶ δέοι προιάμενον καταφαγεῖν ἐφθούς ὑός.

Athen. 3, 96 bc τῶν δ' ἐφθῶν ποδῶν μνημονεύει . . . Ἐκφαντίδης ἐν Σατύροις. ἐπεὶ Mein.] τε εἰ. G. Hermannus Opusc. I 50 ἔτ' εἰ. Dindorfius πόδας τ' ἐπεὶ δέοι προιάμενον καταφαγεῖν | ἐφθούς ὑός.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

2

Aspasius Aristot. Eth. Nicom. 4, 2 ἀλλὰ καὶ Ἐκφαντίδης παλαιότατος τῶν ἀρχαίων ποιητῆς φησι Ἐμεγαρικῆς κωμωδίας ἄσμα

δίεμαι αίσχύνομαι τὸ δράμα Μεγαρικὸν ποιεῖν. δίεμαι αίσχύνομαι] δίεμ' ἡσχυνόμεν cod. Paris. ap. Gaisford. Hephaest. 15, 27 in ed. priore, ᾧδὴν παρέρχομαι ᾧκν (suprascripto ε) ποίημα μεγαρικὸν ποιῆσαι in ed. altera. quae interpretatio esse videtur verborum Ephantidis. Bergkii De rel. c. Att. 359 ᾧσμ' οὐκ ἂν ᾤδοιμ', quae quomodo continuari voluerit nescio. Meinekii dimetros iambicos finxit Μεγαρικῆς κωμωδίας | ᾧσμ' οὐ δίεμ' · ἡσχυνόμεν | τὸ δράμα Μεγαρικὸν ποιεῖν adsentiente G. Hermanno, nisi quod is ᾧσμ' ἦδον, εἰ μὴ ἡσχυνόμεν. multis de causis nihil horum probari potest; maxime quod poetae de sua arte iudicium locum non habebat in systemate iambico, sed aut in prologo aut in parabasi. αἰσμ quod legitur post κωμωδίας nihil aliud est quam terminatio dativi in αἰσιν, ΑΔΙΣΙΜΑΙ, si ita librarius scripsit, corruptum videtur ex ἄχθομαι. itaque trimetros reficio hosce:

καὶ (vel ταῖς) Μεγαρικαῖς κωμωδαῖσιν ἄχθομαι,
αἰσχύνομαι τε δράμα Μεγαρικὸν ποιεῖν.

3

Εὖτε κισσοχαῖτ' ἄναξ, χαῖρε.

Cratinus apud Hephaest. 15, 24 Εὖτε κισσοχαῖτ' ἄναξ χαῖρ', ἔφασκ' Ἐκφαντίδης. cf. Cratin. 324.

4

Schol. Aristoph. Vesp. 1187 Ἄνδροκλέα δὲ Κρατίνος Σεριφλοῖς φησὶ δοῦλον καὶ πτωχόν, ἐν δὲ Ὀραῖς ἡταιρηκότα Ἀριστοφάνης τὸν αὐτὸν Τηλεκλείδης δὲ ἐν Ἡσιόδοις καὶ Ἐκφαντίδης βαλλαντιοτόμον. Androcles, demagogus Atheniensis, infimo loco natus. Cratin. 263. Telecl. 15. Arist. fr. 570. Hesych. ἀπ' αἰγείρων Ἄνδροκλέα τὸν ἀπ' αἰγείρων, ἀντὶ τοῦ συκοφάντην, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰγείρων τὰ πινάκια ἐξῆπτον. Zenob. 3, 77 ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἄνδροκλέης πολεμορχεῖ· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιομένων. Diogenian. 4, 55.

5

κακηγορίστατος

παρὰ Ἐκφαντίδῃ Poll. 2, 127.

ΤΟΛΤΝΟΣ ΤΕΛΛΗΝ

Mein. I 38.

ΚΡΑΤΙΝΟΣ

Mein. I 44—50. Fritzs. Quaest. Ar. 258 sq. de morte eius ingeniose Cobetus Observ. crit. in Plat. com. 87 sq. c/

ΑΡΧΙΑΟΧΟΙ

Acta non multo post Ol. 82, 3. Bergk De rel. c. Att. 20. de argumento fabulae non satis constat, nisi quod chorus ex personatis Archilochis, i. e. censoribus acerbissimis, videtur compositus fuisse. Bergk 4 sq. Platonius p. XIII Duebn. Κρατῖνος ὁ τῆς παιλαϊᾶς κωμωδίας ποιητής, ἄτε δὴ καὶ τὰ τοῦ Ἀρχιλόχου ζηλώσας (sic Hemsterhusius pro κατὰ τὰς Ἀρχιλόχου ζητήσεις) αὐστηρὸς ἐν (libri μὲν) ταῖς λουδοραῖς ἐστίν. poetarum antiquorum, Homeri Hesiodi aliorum, acrem inter se concertationem exhibitam fuisse sententia est Meinekii. tituli similes sunt Ἡσίοδοι, Κλεοβουλῖναι, Ὀδυσσεύς, Χείρωνες, al.

1

κἀγὼ γὰρ ἠὔχουν Μητρόβιος ὁ γραμματεὺς
σὺν ἀνδρὶ θείῳ καὶ φιλοξενωτάτῳ
καὶ πάντ' ἀρίστῳ τῶν Πανελλήνων πρώτῳ
Κίμωνι λιπαρὸν γῆρας εὐωχούμενος
αἰῶνα πάντα συνδιατρίψειν. ὁ δὲ λιπὼν
βέβηκε πρότερος.

Plutarchus Cimon. 10 ὧν δὴ (liberalitatem et munificentiam Cimonis dicit) καὶ Κρατῖνος ὁ κωμικὸς ἐν Ἀρχιλόχοις ἔοικε μεμνησθαι διὰ τούτων κτλ. 1. κἀγὼ Stephanus cum aliis] κάτω. 3. πρώτῳ] πρὸ τοῦ G. Hermannus apud Runkel. Pherecr. p. 187. πρὸ μῦθ Muretus, vocabulo comicis in trimetris non usitato (nam Arist. Thesm. 50 carmen est melicum). mihi βροτῶ legendum videtur. nam βροτός ut omnino frequens est apud comicos, ita etiam singulari numero interdum invenitur, veluti Arist. Pac. 180. *Metrobium* eum esse, qui pater Conni fidicinis pauperrimi a Platone dicatur (Euthyd. 272 c. Menex. 236a) Bergkiius et Winckelmannus coniciunt. de scribis Atheniensium publicis cf. Schoemann. Antiq.

gr.² I 392. 445. 6. — *θείω dixit Laconum more. Plat. Menon.* 99 d *καὶ αἷ γε γυναῖκες δήπου τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θείους καλοῦσι καὶ οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, σεῖος ἀνήρ, φασίν, οὗτος.* Aristot. Eth. Nicom. 7, 1 (Bergk R. c. Att. 22). — *Πανελλήμων*] Strab. 8, 370 *Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχιλόχον (φησὶν) ἤδη εἰδέναι καὶ Ἑλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανελλήνας.*

2

οἶον σοφιστῶν σμῆνος ἀνεδιφήσατε.

Clemens Alex. Strom. 1, 23 *Κρατῖνος ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις ποιητὰς καταλέξας ἔφη. Diogenes Laert. prooem. 12 καὶ οἱ ποιηταὶ (ἐκαλοῦντο) σοφισταί, καθὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις τοὺς περὶ Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐπαινῶν οὕτως καλεῖ. scribendum videtur aut ὄσον aut οἶων. — σοφιστῶν*] Plat. Protag. 316 sq. Eupol. 446. Plat. com. 140. σμῆνος] Arist. Vesp. 425. Lys. 353. ἀνεδιφήσατε] Arist. Nub. 192.

3

ἤδη δέλφακες, χοῖροι δὲ τοῖσιν ἄλλοις.

Athenaeus 9, 375 a *περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ζῴου Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις. initio tetrametri omissum quod oppositum erat τοῖσιν ἄλλοις. interpretationem dabunt quae Athenaeus subiungit: Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ἡλικιῶν φησὶ 'τῶν συῶν τὰ μὲν ἤδη συμπεπηγότα δέλφακες, τὰ δ' ἀπαλὰ καὶ ἐνικμα χοῖροι'. Dobraeus 'exoletos quosdam dicit. Martialis vir aliis, puer mihi'. non credo: nam neque δέλφακες neque χοῖροι viri esse possunt. puellas dicere videtur aliorum iudicio iam pubescentes, aliorum inpubes.*

4

εὐδοντι προκτὸς αἰρεῖ.

Phot. *εὐδοντι δ' αἰρεῖ κύρτος· παροιμία· καθεύδουσι γὰρ καθέντες τοὺς κύρτους. παρὰ τοῦτο ἐποίησε Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις 'εὐδοντι δ' αἰρεῖ προκτὸς'. Hesychius εὐδοντι δ' αἰρεῖ προκτὸς· παροιμία ἀπὸ τοῦ 'εὐδοντι κύρτος αἰρεῖ'. λέγουσι δὲ ὅτι, ὅταν τοὺς κύρτους καθῶσιν, αὐτοὶ μὲν καθεύδουσιν, ὁ δὲ κύρτος αἰρεῖ τοὺς ἰχθύς. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. Proverbia Bodl. 429 p. 50 εὐδοντι κύρτος αἰρεῖ· ἐπὶ τῶν ἐργασαμένων ἐπιτυχῶς, ἐπεὶ συμβαίνει καὶ κοιμωμένων ἀλιέων εἰσιεῖναι τοὺς ἰχθύας εἰς τοὺς κύρτους. Κρατῖνος ἐπὶ τὸ γελοιότερον ταῦτα μετέθηκεν, 'εὐδοντι προκτὸς αἰρεῖ'. Zenob. 4, 8 εὐδόντων ἀλιευτικῶν κύρτος. εἴρηται ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνευ πόνου κατεργαζομένων ἐφ' ἃ ἂν ὀρηγῶσιν. ἐπειδὴ κοιμωμένων τῶν ἀλιέων ὁ ἰχθύς τῷ κύρτῳ εἰσδύεται. Diogen. 4, 65 εὐδοντι κύρτος αἰρεῖ· ἐπὶ τῶν ἐργασαμένων εὐτυχῶς λέγεται. συμβαίνει γὰρ κοιμωμένων τῶν ἀλιέων τὸν κύρτον αἰρεῖν ἰχθύας. sic de Timotheo Plutarchus Mor. 187b Τιμόθεος εὐτυχῆς ἐνομιζέτο στρατηγὸς εἶναι. καὶ*

φθονοῦντες αὐτῷ τινες ἐξωγράφουν τὰς πόλεις εἰς κύρτον αὐτομάτως αὐτοῦ καθεύδοντος ἐνδουμένας. cf. Plat. Leg. 7, 823 e. deflexit Cratinus proverbium in hominem inpudicum podice quaestum facientem.

5

Δωδωναίῳ κυνὶ βωλοκόπῳ, τίτθῃ, γεράνῳ προσεικιάς.

Stephanus Byz. *Δωδώνῃ* (p. 248 Mein.) *Δωδωναῖος* . . . *Κρατίνος Ἀρχιλόχοις*. Heringa Observ. 27 p. 233 *βωμολόχῳ* — *προσεικιάς*. Elmsl. Edinb. Rev. XVII 388 *βωμοκλόπῳ τίτθῃ γεραῖᾳ προσεικιάς*. si in tantis tenebris divinare licet, coniunctis utriusque emendationibus scribendum videtur *Δωδωναία κυνὶ βωμολόχῳ, τίτθῃ, γεραία προσείκας*, ut κύων βωμολόχος ipsa dicatur graea Dodonaea. Strab. 7, 329 κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἄνδρες ἦσαν οἱ προφητεύοντες . . . , ὕστερον δ' ἀπεδείχθησαν τρεῖς γράϊαι. Schol. Soph. Trach. 172 οἱ μὲν οὕτω λέγουσι θεσπίζειν, οἱ δὲ οὕτω τὰς ἱερείας γραίας οὔσας.

6

*εἶδες τὴν Θασίαν ἄλμην οἷ' ἄττα βαῦξει,
ὡς εὖ καὶ ταχέως ἀπετίσατο καὶ παραχρῆμα,
οὐ μὲν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς εἶοικε λαλήσαι.*

Athenaeus 4, 164 e *Κρατίνος ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις*. Schol. Arist. Ach. 671 *Θασίον φασι βάμμα λέγεσθαι ἐκ τῶν ἀπὸ πυρὸς ἰχθύων. ἰδίως Θασίαν ἐκάλουν. Κρατίνος 'εἶδες τὴν Θασίαν ἄλμην'*. Arist. Ach. 671 οἱ δὲ *Θασίαν ἀνακνωῶσι λιπαράμπυκα*, i. e. *Θασίαν ἄλμην, Thasiam muriam*. 'de homine salso et amari ingenii, quemadmodum Ἀλμίωνος nomen ad ingenii acerbitatem referebatur.' Meinek. — idem ipsum Archilochum, qui coloniam in Thasum insulam deduxerat, compellari arbitratur. quod si verum est, praeter chori Archilochos ipsum quoque Archilochum in scaena adparuisse oportet, sicut in Ulixibus etiam Ulixes ipse primas partes agebat. *παραχρῆμα* poetis non admodum usitatum fuisse docet Naekius Choeril. 215. *ὁ τυφλὸς παρὰ κωφὸν λαλεῖ* proverbium videtur fuisse de eis qui quod ipsi nesciunt aliis narrant ne audientibus quidem quid narretur. contrarium hic evenisse poeta dicit.

7

ἐνθα Διὸς μεγάλου θᾶκοι πεσσοί τε καλοῦνται.

Suidas *Διὸς ψῆφος*· οὕτως καλεῖται (τόπος addit Kusterus) ἐν ᾧ Ἀθηναῖα καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. *Κρατίνος Ἀρχιλόχοις 'ἐνθα Διὸς κτλ.'*· ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ διεκρίθησαν *Διὸς ψῆφος καλεῖται*· τάττεται δ' ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων. Apostol. 6, 20 *Διὸς ψῆφος*· οὕτω καλεῖται ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀθηναῖα καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. *Κρατίνος Ἀρχιλόχοις 'ἐνθα κτλ. τάττεται δὲ ἢ παροιμία*

ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων. cf. Greg. Cyr. L. 1, 93. Hesych. Διὸς θᾶκοι καὶ πεσσοί· τινὲς γράφουσι ψῆφοι. φασὶ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων διαψηφίσει, ὅτε ἡμφισβήτην Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν, τὴν Ἀθηνᾶν Διὸς δεηθῆναι ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψῆφον ἐνεργεῖν. itaque antiquitus πεσσοί pro ψῆφοις dicebantur. significatur autem arcis Athenarum ea regio, ubi Minerva cum Neptuno de terrae Atticae possessione contenderat. fortasse ibidem apud Cratinum poetarum certamen instituebatur. dicendi genus ἔνθα καλοῦνται Meinekius illustravit conlatis Hom. Il. 11, 757. Soph. Trach. 639. sic etiam Pind. Nem. 9, 1, 41 (96) ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι. Xen. Hell. 5, 1, 10 ἔνθα ἡ Τριπυργία καλεῖται.

8

ἡ μὲν δὴ πίννησι καὶ ὄστραιοῖσιν ὁμοίη.

Athenaeus 3, 86 e τῶν δὲ πιννῶν μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις. cf. 3, 92 e ὄστρεια δὲ μόνον οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις πίννησι καὶ ὄστραιοῖσιν ὁμοίη. Phot. 354, 1 ὄστρεια· σὺν τῷ ἰ μάλλον. — δὴ πίννησι Meinek.] σηπλήσι. πίννησι solum 92 e. praeterea ὄστραιοῖσιν 86 e.

9

ᾠμολίνους κόμη βρούουσ', ἀτιμίας πλέως.

Athenaeus 9, 410 d ᾠμολίνου δὲ μέμνηται Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις. Pollux 10, 64 καὶ ᾠμόλινον, οὗ Κρατῖνου μόνον εἰπόντος τὸ ᾠμόλινον, ἀλλὰ καὶ Αἰσχύλου. si ex parabasi haec, ut videntur, petita sunt, Cratineum potius metrum cum Bergkio (R. c. Att. 27) inserta ante ἀτιμίας syllaba longa quam Archilochium (quale est in Horat. Epod. 11) cum Meinekio (ᾠμολίνουσι) restituendum arbitror. Bergkio poeta videtur de muliere loqui quae comam sordibus et inlucie inquinatam linteo obvolverit, Meinekio de aemuli poetae fabula, quam squalidae puellae comparet. fortasse artem comicam ipsam Cratinus significat, eamque antiquissimam, qualis fuit ante ipsius aetatem, rusticam etiamtum et incultam. ἀτιμίαν inhonestam comoediae condicionem, antequam chorum comicis archon dederit, dici puto. ᾠμόλινον secundum Salmasium (Plin. exercit. 538) est *linum crudarium*, λευκόλινον *linum maceratum*; maceratione enim album fit. — βρούειν apud poetas frequentissimum; at quid sit puella vel puellae coma ᾠμολίνους βρούουσα nescio. itaque dubito an scribendum sit (περιβεβλημένη) ᾠμολίνους, κόμη βρούαζουσ' (hoc quidem cum Meinekio) vel κόμη τε βρούουσ', ἀτιμίας πλέως, i. e. comoedia antiquissima vestitu paupere et inculto, horridis capillis, dedecoris plena.

10

Ἐρασμονίδη Βάδιππε τῶν ἄωρολείων.

Hephaestio 15, 8 Κρατίνος δὲ ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι οὐκ ἀντικρὺς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν Ἐρασμονίδη, i. e. versum qui est Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον. Ἐρασμονίδη] Ἐρασμονίδην PEC. Cratinus igitur metrum ita inmutavit, ut pro altero dactylo poneret trochaeum. de *Bathippo* nihil praeterea notum. is Ἐρασμονίδης non propterea adpellatur, quod patre fuerit Erasmonē, sed ut inrideatur ut *venustulus* (Mein.). talia enim, specie patronymica, saepissime inserviunt inrisioni. cf. Arist. Ach. 595. 6. 603, Archilochi vel Hipponactis *συκοτραγίδης* (Eustath. 1828, 11), Alcaei *ζοφοδοροπίδας* (Diog. L. 1, 81), multa alia apud Lobeck. Soph. Ai. 880, quibus Meinek. addidit Plauti *Βουβομαγίδην Κλυτομηστρωιδυσαρχίδην*, addi possunt eiusdem Plauti *Μισαργυρίδης* (Mostell. 3, 1, 41) et Pulti-phagonides (Poenul. prol. 54). — τῶν ἄωρολείων, ut Thuc. 6, 3, 2 Ἀρχίας τῶν Ἡρακλειδῶν. Xen. Hell. 1, 6, 16 τῶν δέκα στρατηγῶν Λέων καὶ Ἐρασινίδης. Bekk. Anecd. 476, 19 ἄωρόλειος· ὁ παρὰ τὴν ὄραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος. Schol. Hephaest. ἄωρόλειοι οἱ ἔξω ἤδη ὄρας λειούμενοι, τοῦτ' ἔστιν, ἐν γῆρᾳ καλλωπιζόμενοι, interpretatione ex parte vera: cum enim *λείοι* dicantur homines molles toto corpore levigati (Eupol. 338. Arist. fr. 218), ἄωρόλειοι videntur dici qui praeter aetatem pathici sunt.

11

Schol. Lucian. p. 186 Iacob. ὁ μὲν Καλλίας οὔτος, ὡς Κρατίνος Ἀρχιλόχοις φησίν, Ἰππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεύς, ὡς Ἀριστοφάνης Ὀραῖς, πλούσιος καὶ πασχητιῶν καὶ ὑπὸ πορνεῖων διαφορούμενος καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατίνος κωμῶδει ὡς ἓνα τῶν κατάχρεων . . . κωμῶδει δὲ αὐτὸν Κρατίνος καὶ ὡς Φώκου γυναικᾶ μοιχεύσαντα καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. confundit Calliam avum cum nepote: nam 'quae de aere alieno et adulteriis traduntur non cadunt in Calliam eum quem Cratinus commemoraverat'. Meinek.

12

Schol. Lucian. p. 139 Iacob. οὔτοι (Κέρκωπες) ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος, Σίλλος καὶ Τριβαλὸς ὀνομαζόμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἀγοροί, ὡς Κρατίνος Ἀρχιλόχοις. pro Σίλλος καὶ Τριβαλὸς codd. σύλλος καὶ τριβαλλός, ἔλλος καὶ τριβαλος, Σῶλος καὶ Τριβαλός. de Cercopibus Lobeck. Aglaoph. 1296—1308. Welcker Cycl. ep. I 409 sq. Preller Myth. gr.² II 230—232. eorum cum unus Diodorus (4, 31) totam gentem norit, a poetis duplex genus commemorari videtur, unum latronum in Boeotia et Trachinia regione, Olus et Eurybatus, alterum fraudatorum et nebulonum in

Asia minore et alibi. nomina horum varia traduntur. Cratinus eos videtur dixisse Sillum et Triballum vel (quae est Bergkii sententia R. c. Att. 24 sq.) Sillos et Triballos, tamquam si dicas *Sanniones* et *Inpudentes*. cf. quae adnotavimus ad Arist. Av. 1529. Hermipp. Cercop.

13

Photius Σαμιακὸν τρόπον· Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις, εἰςναμιαν ἐπισκώπτων μιννύνα. ὅσι γὰρ ἐμπερεῖς εἶχε τὰς πρόφρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα. Schol. Arist. Pac. 143 καὶ Σαμιακὸν τρόπον φησὶ Κρατῖνος. Hesych. Σαμιακὸς τρόπος· . . . Δίδυμος τὰς σαμαίνας (i. e. τὰς Σαμίας ναῦς) ἰδιαίτεραν παρὰ τὰς ἄλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν· εὐρύτεραι μὲν γὰρ εἰσι τὰς γαστέρας, τοὺς δὲ ἐμβόλους σεσίμωνται (sic Schneiderus in Lex. ὑπόφωρος pro σεσήμανται), ὡς δοκεῖν δύγγεσιν ὑᾶν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἷον ὑποφωρους· εἶναι. διὸ καὶ ἐπὶ τοιαύτης λέγεται· ναῦς δὲ τις ὠκυπόρος Σαμίη, ὅς εἶδος ἔχουσα. in Photii verbis Naekius Choeril. 156 nihil inesse Cratinei existimat praeter Σαμιακὸν τρόπον: poetam enim de re aliqua obtusa loquentem eam dixisse obtusam Σαμιακὸν τρόπον. Bergkiius (R. c. Att. 29) scribendum censet εἰς στανίαν (ὑνίαν) ἐπισκώπτων Μένωνα vel Μένιππον, Dobraeus Advers. I 608 Μένωνα (quod Nauckius Philol. VI 413 unice verum existimat conl. Phot. σῦς· ὅς τοὺς Ἴπποκράτους υἱὸς ἔλεγον καὶ τοὺς Παναιτίον καὶ Μένονος, εἰς ὑνίαν κωμωδοῦντες) vel Ἀμνίαν, Meinekius Σίμωνα. rarius aliquod nomen latere videtur, fortasse Σμικυθίωνα. cf. Arist. Eq. 969. Vesp. 401. Eccl. 46. 294. Pherecr. 32.

14

Harpocrat. ἰθύφαλλοι· κυρίως ἰθύφαλλος τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, ὡς Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις.

Praeterea ad Archilochos referunt fr. 323 Raspicius De Eupol. Dem. 108, tres versus apud Plut. Mor. 811 f (de Metiocho vel Meticho Bergkiius R. c. Att. 9—13, fr. 323 cum fr. 10 propter metri similitudinem artissime coniungens, fr. 324 et 332 Meinekius, fr. 324 etiam Bergkiius, denique fr. 310 Fritzschius Quaest. Arist. 241).

ΒΟΤΚΟΛΟΙ

De argumento non constat. in archontem qui petenti (anno superiore ut videtur) chorum non dederat gravissime Cratinum invectum esse fr. 18 docet. consentaneum est eundem significari archontem qui etiam Sophocli chorum negaverat (fr. 15).

15

ὅς οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφοκλέει χορόν,
τῷ Κλεομάχου δ', ὃν οὐκ ἂν ἤξιον ἐργῶ
ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια.

Athenaeus 14, 638 f σκώπτει δὲ αὐτὸν (Gnesippum) εἰς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βουκόλοις. 1. Σοφοκλέει Mein.] Σοφοκλεῖ. cf. quae adnotavi ad Arist. Eq. 283. quibus addo Arist. Av. 1295 (Φιλοκλέει, 567 Ἡρακλέει in anapaestis), Eupol. 100 (Περικλέες), 212 (Ἰερόκλεες), Leucon. 1 (Μεγάκλεες), Alexid. 25, 12 (Περικλέης), Kirchoff Inscr. Att. 45, 1 (Προκλέης), 45, 7 (Θρασυκλέης), 172, 3 b (Μενεκλέης). 2. Κλεομάχου Dobr. Arist. Ran. 1337] Κλεομάχῳ.

cum Athenaeus (14, 638 d sq.) de Gnesippo lascivorum carminum auctore (παιγνιαγράφον τῆς Ἰλαρᾶς μούσης) veterum scriptorum testimonia adferat eisque inepte Cleomachi tamquam alterius poetae mentio interponatur, dubitari non potest quin recte Bergkii (R. c. Att. 33) Dobraei emendatione v. 2 recepta Gnesippum poetam Cleomachi filium fuisse statuerit. cf. Chionid. 4. Cratin. 97. 256. Eupol. 139, praeterea autem Telecl. 16. qui commemoratur Gnesippus Atheniensis apud Xen. Anab. 7, 3, 28 (Athen. 4, 151 c), idem esse non potest. indignatur autem poeta archontem qui Sophocli poscenti chorum non dederit, Gnesippo concessisse, 'quem' inquit 'ego si choragus essem nollem mihi', i. e. me chorago 'docere ne Adoniis quidem'. ita enim, non ut Fritzschius voluit (Arist. Ran. p. 57), haec interpretanda sunt. nam archon chorum dat, choragus adparatum choricum praebet, poeta fabulam docet vel docendam curat et cum chorago aut vincit aut vincitur. cf. Arist. Av. 1406 cum interpr. — Adonia a mulieribus potissimum celebrata, ex Asia in Graeciam translata, mollibus et effeminatis caerimoniis insignia erant. Arist. Lys. 389. Plut. Alcib. 18. Nic. 13.

16

ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον ἐν ἐμοὶ δὴ δοκεῖ
πρῶτῳ πεπειρᾶσθαι.

Schol. Platon. Bekk. 322 Κρατῖνος Βουκόλοις. πεπειρᾶσθαι Meinek.] πειρᾶσθαι. 'in me tanquam in vili capite omnium primo periculum fecisse videtur' Herwerdenus (Obs. crit. in fragm. com. gr. 3. 4), hoc quoque fragmento archontem notari coniciens Cratino invisum. Zenob. 3, 59 'ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον' ἐπὶ τῶν ἐν εὐτέλεσι (in corpore vili) τὴν πεῖραν ποιουμένων. Κάρες γὰρ ἐμισθοφόρον πρῶτοι. similiter Hesych. ἐν Καρὶ. cf. Philem. 18. Eur. Cycl. 654. Cic. Flacc. 27, 65 nonne hac vestra voce volgatum est, si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum?

17

καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκια-
μαχῶν ἀπο-
κίννυσι ταῖς ἀπειλαῖς.

Bekker. Anecd. 429, 23 et Suidas ἀποκτιννύναι· ἀποκτιννύσιν· ἀποκτιννύσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτιννύει. Κρατῖνος Βουκόλοις. Lucian. Pisc. 35 ἔπη μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχοῦμενα. Eustath. 663, 16 ἄερα δαίρων (δέρων). *contra caelum pugnantem facit, quod neque vulneretur neque plagam regerat. nos 'den Mond anbellen'*. in dimetros digessit Meinekius: sumpta enim videntur ex systemate iambico et concertatione simili Cleonis et Insiciarii in Equitibus.

18

Hesychius πυρπερέγγει· Κρατῖνος ἀπὸ διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ (cod. πὲ) τοῦ ἀρχοντος ἔστιν οὗ ἡτήρει. Casaubonus πῦρ πῦρ ἔγγει· Κρατῖνος... ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀρχοντος παρ' οὗ ἡτήκει. Bergkius R. c. Att. 31 πῦρ πυρὶ ἔγγει. Fritzschius (Arist. Ran. p. 57) πῦρ πρὸς ἔγγει... παρὰ τοῦ ἀρχοντος. ἔστιν οὖν τήρει (τὸν τεθυρωμένον), τήρει autem interpretatur 'cave'. at *cave* graece est εὐλαβοῦ, φυλάττον, non τήρει, et proverbium quod Cratinus paullulum inmutavit non fuit πῦρ μαχαίρα σκαλεύειν, sed πῦρ ἐπὶ πῦρ, i. e. κακὸν ἐπὶ κακῷ Zenob. 5, 69. Diogen. 6, 71. Boisson. Anecd. II 56 εἰ πυρὶ πῦρ ἐπάγεις βρόμιον, μάλα πολλὸν ἀνάπτεις, quocum Boissonadius contulit Flor. 4, 6 *cum solus gravis reipublicae esset Antonius, quasi ignis incendio Lepidus accessit*. Arist. fr. 453. Plat. Leg. 2, 666 a οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν (de vino). facillimum videtur scribere πυρὶ πῦρ ἐπέγγει. Eur. Cycl. 423 ἐγὼ δ' ἐπεγγέων ἄλλην ἐπ' ἄλλη σπλάγχν' ἐθέρουμαινον ποτιῶ. felicissima translatione Cratinus Bacchum precatur ut his ipsis Dionysiis non vinum, ut soleat, sed ignes ignibus superinfundat, i. e. ignes indignationis, quos ipse in archontem emittat. ignes bibere vult, ut ignem evomat. ab his verbis parodum simul et fabulam poeta videtur exorsus esse. dithyrambum autem adpellavit Hesychius, 'quoniam et sententiarum ardore fervebat et numeris ferebatur concitatissimis'. Meinek.

19

Bekk. Anecd. 394, 8 et Suidas ἀνδρακάδα. ἀνδρακάς· κατ' ἀνδρα, χωρίς. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις. apud Bekkerum corrupte τὸ κατὰ ἀνδρα χωρήσαι.

20

Bekk. Anecd. 395, 27 et Suid. ἀνεσίαν τὴν ἀνεσιον καὶ τὴν ἄδειαν. Κρατῖνος Βουκόλοις. cf. Lob. Phryn. 527 (Mein.).

Ad Bubulcos praeterea fr. 281 et 286 referebat Bergkius R. c. Att. 34. cf. etiam fr. 294.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ

Eodem nomine comoedias inscripserunt Antiphanes, Ephippus, Mnesimachus, et drama satyricum Euripides. sine dubio Cratinus quoque fabulam illam de Hercule et Busiride Aegypti rege tractaverat Herculisque *βουλιμίαν* comicorum more inlustraverat. narrat fabulam Apollod. 2, 5, 11. cf. Dio Chrys. 8, 32. Schol. Apoll. Rhod. 4, 1396. Cratino minori rectius fortasse comoediam tribui Meinekius coniecit I 57. 413.

21

ὁ βοῦς ἐκεῖνος χῆ μαγίς καὶ τᾶλφαιτα.

Pollux 10, 81 *Κρατῖνος ἐν Βουσίριδι*. 'describitur sacrificii apparatus.' Meinek. — vocabulum *μαγίς* Pollux 10, 81 proprie ponit dicit ἐπὶ τῆς μάκτρας ἢ ἐπὶ τῆς τὰ ἱερὰ δεῖπνα ἢ τὰ πρὸς θυσίαν φερούσης. idem 6, 64 ἢ δὲ μάκτρα καὶ μαγίς ἐκαλεῖτο καὶ σκάφη. cf. 7, 22. 10, 102. sed 6, 83 αἱ δ' ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεξαι, ἃς νῦν μαγίδας καλοῦσιν, cuius significationis exemplum adfert Soph. fr. 651 Dind. (nam apud Nauckium non reperio).

ΔΗΛΙΑΔΕΣ

Quae fuerint illae *Δηλιάδες*, ex quibus chorum fabulae poeta composuit, ignoramus. coniecit quidem Bergkiius (R. c. Att. 34 sq.), cum Ol. 88, 3 (Diod. 12, 58. Thuc. 3, 104) Athenienses ex oraculo Delum insulam lustraverint et in dei honorem pompam eo miserint, hac occasione usum Cratinum Deliadum fabulam composuisse, dubitans tamen Deliades sacerdotessine sint Apollinis Delii habendae an virgines Atticae, ex quibus chorus Delum missus constiterit. sed tota ea opinio cum solo comoediae nomine nitatur, parum firma est.

22

Ἵπερβορέους αἴθρια τιμῶντας στέφη.

Hesychius αἴθρια· Κρατῖνος Δηλιάσιν. . . τὰ γὰρ Ἵπερβορέων ἱερὰ κατὰ τινὰ πάτριον ἀγιστεῖαν οὐχ ὑπὸ στέγην ἀλλ' ὑπ' αἴθριον διαφυλάττεται. cod. αἴθρια· Κρατῖνος Ἡλιάσιν. ὑπερμορίους †Αἴθρια τιμῶντας στέφη· Ἵπερβορέους Musurus, Δηλιάσιν Sopingus. aut Ἵπερβορέους aut αἴθρια Meinekius.

nota est Herodoti (4, 32—35, cf. Pausan. 1, 31, 2) narratio de sacris quibusdam ab Hyperboreis per longas itinerum ambages in Graeciam et Delum insulam perlatis vel, quod postea faciebant, transmissis. haec sacra Herodotus dicit ἱερὰ ἐνδεδεμένα ἐν καλάμῃ πυρῶν, Pausanias ἀπαρχάς, easque narrat κεκούφθαι μὲν ἐν καλάμῃ πυρῶν, γινώσκεισθαι δὲ ὑπ' οὐδέων. semper ea sub divo adservari solere neque Herodotus neque Pausanias auctor est; tradunt cum Hesychio alii grammatici, velut Bekk. Anecd. 355, 29 αἴθρια στέφη·

τὰ αἰθέρια· ἢ μεγάλα· οἱ δὲ τὰ ἀπὸ τῶν δένδρων ἢ τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα, ὡς αἰεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα. et Suidae (στεφάνωσις) duo cod. VA marg. στέφος καὶ στέφη. καὶ αἰθρία στέφη, τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα, ὡς αἰεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα. sed quomodo τὰ αἰεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα dici possint αἰθρία στέφη et quid sit τιμᾶν αἰθρία στέφη non satis intellego. antiquitus fortasse illa sacra, quae quod tritici stipulis involuta erant στέφη dicebantur, de caelo vel ex aethere delapsa esse credebantur, cum praesertim Hyperborei deos propius contingere viderentur. itaque Cratinum nihil dicere consentaneum est nisi quod Herodotus Pausaniasque narrant sacra illa ex aethere delapsa, quae quotannis in Graeciam perferantur, ab Hyperboreis adservari: Ὑπερβορέους αἰθέρια τηροῦντας στέφη.

23

ἐτήσιοι γὰρ πρόσσιτ' αἰεὶ πρὸς τὴν τέχνην.

Photius ἐτήσιοι· πρόσκαιροι Κρατίνος· Δηλιάσιν. πρόσσιτ' αἰεὶ Porson] πρόσσιτα εἰ. praeterea cod. δειλιάσιν. male grammaticus ἐτήσιοι· πρόσκαιροι. nec prorsus recte Bergkii (R. c. Att. 45) 'quotannis acceditis ad artem', propterea etiam quam artem dicat poeta dubitans. at significat sine dubio artem scaenicam, qua, quoniam Lenaeis tantum modo et Dionysiis fabulae agebantur, post αἰμία demum intervalla Athenienses fruebantur. ea ipsa re, in epirrhemate fortasse, Cratinus falsa civium de arte comica iudicia quodammodo excusari posse dicebat.

24

ἦν ἄρ' ἀληθῆς ὁ λόγος, ὡς δις παῖς γέρων.

Schol. Platonis in Boettig. Opusc. III 197 μέμνηται δὲ αὐτῆς (τῆς παροιμίας) Κρατίνος ἐν Δηλιάσιν. ἄρ' — παῖς Bastius apud Boettig.] ἄρα — παῖς ἐστίν.

25. 26

ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάξωσι τὸν λοιπὸν χρόνον.

ἔρραξε πρὸς τὴν γῆν, ὁ δ' ἠσκάριζε κἀπέπαρδε.

Photius et Suidas ῥάξιν καὶ ῥύξιν· τὸ ὑλακτεῖν... ἀπο τοῦτου δὲ ἐπὶ τοὺς πικρανομένους καὶ σκαίολογοῦντας μετηνέχθη· Κρατίνος Δηλιάσιν. 2. δ' ἠσκάριζε Pierson. Moer. 36. Pors. Misc. 377] ἔ δὲ σκαρίζει. Phot. ἠσκάριζεν· ἀντὶ τοῦ ἠσπαιρεν. et ἀπασκαρίζειν Arist. fr. 495. Menand. apud Suid. ἀπασκαρίζειν. κἀπέπαρδε Pors.] κατέπαρδε Phot., καὶ πέπορδε Suid. — recte sine dubio iam ante Cobetum (Mnem. VIII 48) Porsonus apud Dobr. Arist. Nub. 1350 κἀπεπόρδει: imperfecto enim, non aoristo opus est. Arist. Pac. 335 ἦδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ.

cf. etiam Hesych. ἤσπαιρον· ἔσκάριζεν (ἤσκ.) . . . ἔσπαιρον. et ἤσκαίρον· ἔσκαίρωτα. — quid sit ἔρραξε πρὸς τὴν γῆν nescio. sed fortasse dixerat (βλέπων δὲ) ἔρρ. πρ. τ. γ. versum 1 nondum emendatum dicit Meinekius; fortasse σιωπῶντες τέχνην scribendum est: 'ut de arte taceant posthac cum nugantur', i. e. ut cum nugantur ne glorientur artem se exercere. nam ex epirrhemate trochaico desumptus versus videtur, in quo in aemulos invehebatur. alter est ex syntagmate iambico. temere Naberus v. 2 ad Soph. Ai. 299 rettulit.

27

τῷ δ' ὑποτρίψας τι μέρος πνίξον καθαύλλως.

Athenaeus 9, 396 b *Κρατῖνος ἐν Δηλιάσι.* scribendum videtur τοῦ, suspensum a τι μέρος. τυροῦ opinor vel alius condimenti. fragmentum est tetrametri anapaestici; desunt duo anapaesti. aliter Herwerd. Stud. crit. 76.

28. 29

εἴ τις δ' ὑμῶν κάλλει προκριθῆ.
πρὶν παροῦσα διδάσκη.

Bekk. Anecd. 129, 10 λείπει δὲ (ἄν) καὶ ἐν ὑποτακτικοῖς . . . *Κρατῖνος Δηλιάσιν.* alter versus est anapaesticus, alter pherecrateus. de syntaxi, perperam a Cobeto (Mnem. nov. II 420) in comicorum fabulis damnata, cf. L. Schmidt in ind. Marburg. 1868/9 p. 16. Thuc. 6, 21, 1. Plat. Leg. 6, 761 c. 12, 958 d. Xen. Anab. 3, 1, 36. 3, 2, 22. 7, 6, 24 cum adn. Krueg. Arist. Eq. 698. 700. 805. Pac. 450. fr. 201. nam tragicorum quidem exempla adferre nihil attinet, aliquanto etiam frequentius πρὶν sine ἄν cum coniunct.

30

τούτοισι δ' ὄπισθεν ἴτω δίφρον φέρων Λυκοῦργος
ἔχων καλάσιριν.

Schol. Aristoph. Av. 1294 φαίνονται τὸν Λυκοῦργον Αἰγύπτιον εἶναι νομίζοντες ἢ τὸ γένος ἢ τοὺς τρόπους . . . *Κρατῖνος Δηλιάσι.* τούτοισι δ' ὄπισθεν Herm. Opusc. V 296] τούτοις δὲ ὄπισθεν. vel 'aliis numeris τούτοισι δ' ἐξόπισθ' ἴτω'. Meinek.

de *Lycurgo* cf. Arist. Av. 1296 cum interpr. is quod a comicis (Pherecr. 11) Aegyptiae originis fuisse dicitur, id neque ab ulla eius improbitate (αἰγυπτιάζειν enim dicebant pro πονηρεύεσθαι) neque cum Bergkio (R. c. Att. 40. 1) a cognatione nescio qua Eteobutadarum cum Aegyptiorum aliqua gente repetendum est (ei enim, si Lycurgus ad eos pertinebat, omnium maxime ἀντοχθονίαν prae se ferebant), sed probabiliter ita explicandum videtur, ut nuper

fecit U. Koehlerus (Herm. V 352), qui in cultu Isidis Athenas transferendo Lycurgum maiorem, cuius Demosthenis aequalem nepotem esse Bergkii existimat, primas partes egisse conicit. ceterum Isidis ut Bendidis sacra aliquamdiu privatim celebrabantur, priusquam publice reciperentur. cf. Ophelion. 6. — 'videtur pompa describi, in qua virginis *διφροφόρου* partes subire iubetur Lycurgus.' Meinek. cf. Hermipp. 26. de *calasiri* Herod. 2, 81 *ἐνδεδύκασι δὲ (Αἰγύπτιοι) κισθῶνας λινέους περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτούς, τοὺς καλέουσι καλασίρις*. Poll. 7, 71 *καλάσιρις χιτῶν θυσανωτὸς Αἰγύπτιος*. Phot. *καλάσειρις· χιτῶν πλατύς . . . οὕτως Αἰγύπτιοι*. solus Athenaeus (12, 525 d) etiam *Περσικὰς καλασίρεις* novit, *αἴπερ εἰςὶ κάλλιστα πασῶν*. cf. Arist. fr. 320, 6.

31

Schol. Aristoph. Vesp. 542 *Παναθηναίους οἱ γέροντες θαλλοὺς ἔχοντες ἐπόμπευον . . . μνημονεύει τοῦ ἔθους (τοῦ θαλλοφορεῖν) Κρατῖνος ἐν Δηλιάσιν*. Xen. Symp. 4, 17 *θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾶ τούς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται*.

32

Hesych. *βοῦς ἐν ἀυλίῳ· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων*. Κρατῖνος *Δηλιάσιν*. Diogen. 3, 70 et Apostol. 5, 10 *βοῦς ἐν ἀυλίῳ γέρον, ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχάζόντων*. Suid. *βοῦς ἐν ἀυλίῳ κάθη· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων*. Longus 4, 18, 3 *οὐδ' εἰ μέλλω βοῦς ἐν ἀυλίῳ καταλείπεσθαι*. etiam de eis dici *qui suis cari esse desierunt*, docet Villoison.

33

Aristoteles Bekk. p. 1098, 18 *μία γὰρ χειλιδῶν ἕαρ οὐ ποιεῖ*. ad quae schol. Cramer. Anecd. Par. I 182, 24 *ἐχρηται τῇ παροιμίᾳ Κρατῖνος ἐν Δηλιάσιν*.

34

Bekk. Anecd. 94, 7 *ἐξ αὐτῆς· ἀντὶ τοῦ παραχρήμα*. Κρατῖνος *Δηλιάσιν*. Hesych. *ἐξαντῆς· παραντίκα*. cf. Lobeck. Phryn. 47 adn. 2. Fritzs. Arist. Thesm. 87 (p. 25). *ἐξαντῆς* ortum esse ex *ἐξάφνης* conicit Herwerden. Obs. crit. 4.

35

Bekk. Anecd. 96, 14 *ἐγκυρῆσαι· ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν*. Κρατῖνος *Δηλιάσιν*. cf. Suidas et Zonaras 609. *ἐγκῦρσαι* Soph. El. 863.

Fragm. 309 ad hanc fabulam referebat Bergkii R. c. Att. 44. cf. etiam quae ad fr. 180 adnotavi, et fr. 378.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ

Similia comoediarum nomina sunt *Κωμφοδοτραγωδία, Ποίησις, Χορός*. plurali numero cur fabulam inscripserit non intellego. nam quod Aristophanis *Lysistrata* etiam *Διαλλαγαί* adpellatur, eius rei ratio manifesta est conlatis vocibus, quales sunt *σπονδαί, συνθη- και*. Bergkii opinioni (R. c. Att. 131) adsentiri non possum. cf. Meinek. I 58.

36

ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνου.

Suidas ἀναρύτειν· ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι. Κρατῖνος *Διδασκαλίας*. ἀναρύτειν vel ἀναρύττειν codices Suidae plerique, sed recte ἀναρύτειν A. cf. Porson. Eurip. Phoen. 463. Hesych. *θριάμβος· Διονυσιακὸς ὕμνος*. 'ridet nescio quam mulierculam quae hymnos cantando corruperit. ἀναρύτειν magna cum aerumna vocem promere dixisse videtur. similiter ἀνασπᾶν λόγους Soph. Ai. 302.' Meinek. — non credo. ἀναρύτειν θριάμβους rectissime poeta dicitur qui carmina Bacchica ex imo pectore haurit. itaque Musam Cratini ipsam adpellari existimo, quae in summa carminum suorum pulchritudine invidiam aemulorum hominumque a poeta exagita- torum evitare non potuerit.

ΔΙΟΝΤΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Cratini iunioris esse censet Meinek. I 56. 7, quia argumen- tum eius 'ad Alexandri magni expeditionem, Dionysiacaē pompae adsimulatam (Arrian. Anab. 6, 28. Diod. 17, 106. Plut. Alex. 67) spectasse' videatur. firmari hanc coniecturam putat fr. 38, quod non minus bene de quolibet homine vestitu molli delicatoque Bacchi in modum incedente intellegitur. inter fragmenta nullum est quod ab antiquae comoediae poeta scribi non potuerit. itaque maiori Cratino comoedia videtur relinquenda et non ad Alexandrum magnum, sed ad Paridem Troianum referenda esse. similes antiquorum comicorum fabulae sunt Cratini *Ὀδυσσῆς* et *Τροφῶνος* (etiam Cephisodori), Pherecratis *Μυρμηκάνθρωποι, Χείρων, Ψευδηρακλῆς*, Hermippi *Εὐρώπη, Κέρκωπες*, Aristophanis *Ἀμφιάρεως, Κώκαλος, Φοίνισσαι*: nam Platonis et posteriorum, qui talibus argumentis multo magis delectabantur, titulos enumerare non opus est.

37

ἔνεισιν ἔνταυθοὶ μάχαιραι κουρίδες,
αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας.

Pollux 10, 140 τὰ δὲ κουρέως σκεύη, κουρίδες μάχαιραι, μα- χαίριδες. ἐν... Κρατῖνον Διονυσιαλεξάνδρω. ἔνεισιν Pierson. Moer. 259] ἐνειῖν δὲ. Bekk. Anecd. 47, 3 κουρίδες μάχαιραι· αἷς κείρουσι τὰ

πρόβατα. Bekkerus ἐνεῖεν ἐντανθοῖ. ἐντανθὶ Meinek. cf. Elmsl. Arist. Ach. 152. G. Herm. Arist. Nub. 813. non nimiam fuisse antiquissimis illis temporibus regionum puerorum elegantiam significat: nam *eisdem cultris oves tonderi et pastores, qui saepissime erant regulorum filii.*

38

στολήν δὲ δὴ τίν' εἶχε; τοῦτό μοι φράσον.
B. θύρσον, κροκατόν, ποικίλον, καρχήσιον.

Macrobius Saturn. 5, 21 *nec solus Asclepiades meminit huius poculi (καρχήσιον dicit), sed et alii poetae illustres ut . . . Cratimus in Διονυσιαλεξάνδρῳ.* 1. τοῦτό μοι φράσον Porson. Eur. Hec. 788] ΤΟΥΤΑΟΜΟΙΦΡΑΣΟΝ P. τοῦ δ' ὁμόχρουν Gronov. pater. κροκατόν ἱμάτιον, ποικίλον χιτῶνα, καρχήσιον poculum. fortasse Paris extrema fabula ad Helenam proficiscens, a Venere in Bacchi similitudinem magnifice instructus significatur. Poll. 7, 47 τὸ δὲ ποικίλον Διονύσου χιτῶν βακχικός. Phot. ποικίλον· τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον. de crocota mulierum veste cf. Arist. Ran. 46 cum interpr.

39

οὐκ ἀλλὰ βόλιτα χλωρὰ κῶσπωτήν πατεῖν.

Schol. Aristoph. Lys. 575 τοῦ ἐρίου ὁ ἔυπος οἰσπωτὴ λέγεται. Κρατῖνος Διονυσιαλεξάνδρῳ. οὐκ ἀλλὰ βόλιτα — κῶσπωτήν Porson. Advers. 284] οὐ καλὰ βόλιτα — καὶ οἰσπώτην. cf. Lobeck. Phryn. 357. de οὐκ ἀλλὰ cf. quae ad Arist. Av. 71, de crasi κῶσπωτήν quae ad Av. 1344 adnotavimus, de accentu Lobeck. Pathol. proleg. 393. videtur Paris significari, qui nihil aliud didicerit quam per sterces lanaeque sordes incedere.

40

ἐν σαργανίσιν ἄξω ταρίχους Ποντικούς.

Athenaeus 3, 119 b καὶ ἀρσενικῶς ὁ τάριχος λέγεται παρ' Ἀττικοῖς . . . Κρατῖνος ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ. Poll. 6, 48 οὐδετέρως μὲν τὸ τάριχος οἱ Ἀτικοί, Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς ἀρσενικῶς, καὶ τῶν Ἀττικῶν ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ Κρατῖνος ὁ δὲ (Mein. οἶδε) ταρίχους Ποντικούς. — σαργανίσιν Porson. Advers. 67] σαργανοῖσιν. Schweighaeuserus σαργάναις. Bergkiius σαργανίσι νάξω. non opus. nam ἄγειν saepissime est *commercio invehere.* Hermipp. 63, 3. Antiph. 204. Plat. Protag. 313d ὧν ἄγουσιν ἀγωγίμων . . . ὅτι χρηστὸν ἢ ποιηρόν. Soph. 224 a τὸν ἄγοντα καὶ παλοῦντα. Leg. 8, 847 c μήτε τις ἀγέτω μήτε . . . ἔξαγέτω.

41

νακότιλος ὡσπερὶ κωδάριον ἐφαινόμεν.

Pollux 7, 28 τὸ δὲ ὄνομα ὁ νακοτίλης . . . οὐκ ἀνεκτόν, εἰ μὴ τὸ ῥῆμα ἦν ἐν χρήσει παλαιότερον. καίτοι γε Κρατῖνος ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ φησὶν κτλ. ὡσπερὶ] ὡσπερ multo ante Cobetum Porson. Advers. 284, qui praeterea νακότιλον. versus aut trimeter aut Gratineus. itaque scribendum aut νακότιλος ὡσπερ κ. ἐφ. aut cum Bergkio (R. c. Att. 27) καὶ ν. ὡσπερὶ κ. ἐφ.

42

παραστάδας καὶ πρόθυρα βούλει ποικίλα.

Pollux 7, 122 Κρατῖνος δ' ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ. . . παστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν. βούλει] βουλῆ C. et 10, 25 ἐν δὲ Κρατῖνου Διονυσιαλεξάνδρῳ εἴρηται παραστάδας κτλ. cf. Poll. 1, 76 σταθμοὶ δὲ τὰ ἐκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ἃ καὶ παραστάδας φασίν. Eur. Androm. 1121 παραστάδος κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας.

43

ὁ δ' ἡλίθιος ὡσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

Etymolog. m. 196, 7 βῆ· τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, οὐχὶ βαι λέγεται Ἀττικῶς. Κρατῖνος Διονυσιαλεξάνδρῳ. cf. Eustath. 768, 14. 1721, 27. Suidas βῆ. Zonaras 387. δ' ἡλίθιος] δὲ λοίσθιος Suid. et Zonar. eidem βῆ pro βῆ. circumflectendum ut ὁ ὦ, αὖ αὖ. Milleri Etym. m. (Mélanges 64) λέγων βῆ βῆ. Etym. m. 78, 40 τὸ βῆ ὅπερ περισπᾶται. Bekk. Anecd. 86, 3 βῆ· προβάτων βληχή. Hesych. βηβῆν· πρόβατον. propter anapaestum in quarto pede inusitatum Porson. Hec. praef. XLV ὡς προβάτιον, Reisig. Coniect. 99 ὡσπερ πρόβατα, Elmslei. Cens. Hec. Pors. ed. Lips. 268 ὁ δ' ἡλίθιος βῆ βῆ λέγων ὡσπερ πρόβατον βαδίζει.

44

τῶν βδελλολαγύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον.

Suidas ἀνεπάγγελτος· ἄκλητος. Κρατῖνος Διονυσιαλεξάνδρῳ. βδελλολαγύγγων] βδελλοιαγύγγων A. βδελλοφαγύγγων C (at Attici semper φάρυξ, φάρυγος. αὐτῷ] αὐτῶν A. Pollux 6, 12 ἄκλητοι, οὓς ἀνεπαγγέλτους Κρατῖνος καλεῖ. Hesych. ἀνεπάγγελτοι· οἷς οὐ παρηγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν. ἄκλητοι. Bekker. Anecd. 6, 10 ἀνεπάγγελτος δειπνεῖ· ᾧ οὐδεὶς μὲν ἐπηγγεῖλεν, ὁ δὲ ἀφικόμενος δειπνεῖ. Meinekius βδελλολαγύγγων ἀνεπαγγέλτων φοιτησάντων ἐπὶ δεῖπνον, simul Cratini versum a Clemente Alex. Paed. 2, 1, 5 ἢ τῶν δέλπνων προσηγορία, ἀπὸ τῶν φαγύγγων καὶ φοιτητῆς μανίας ἐπὶ δεῖπνον quodammodo expressum esse monens. mihi αὐτῷ (αὐτῶν) ex μέτα corrup-

tum et scribendum videtur βδ. ἄν. μετα φοιτήσας ἐπὶ δ. — βδελλολάρηνγγες isti gratuitorum convivorum aucupes dicuntur. cf. Cic. Att. 1, 16, 11 illa contionalis hirudo aerarii, misera ac ieiuna plebecula. Hor. A. p. 476.

45

οὐ γὰρ τοι σύ γε πρῶτος ἄκλητος φοιτᾶς ἐπὶ δεῖπνον ἄνησις;

Bekk. Anecd. 402, 32 (et 453, 27) ἄνησις· ἢ (ὁ) νῆσις, παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ. Suidas ἄνησις· ὁ (Meinek. οὐ) γεγευμένος. καὶ ἄνησις ἢ (ὁ) νῆσις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ. Athen. 2, 47 a ἄνησις ὁ νῆσις πλεονασμῶ τοῦ ἄ . . . παρὰ Κρατίνῳ κεῖται. cf. Eustath. 947, 17. Etymol. m. Milleri (Mélanges 37) ἄνησις· ἄσιτος. Κρατίνος· φοιτᾶς ἐπὶ δεῖπνον ἄνησις. οὐ γὰρ τοι σύ γε Athen.] ἰὸν γὰρ σύ γε Bekk. Anecd. et Suid. ι ex Διονυσιαλεξάνδρῳ perperam ad proximam vocem translatum ante Cobetum (Mnem. X 73) Meinek. intellexerat. ἄκλητος omittit Athen. non longe hoc a fr. 44 videtur remotum fuisse.

46

χηνοβοσκοί, βουκόλοι

Κρατίνος ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ Athen. 9, 384 b. Paridis conlegae significari videntur.

47

κλίνην τὴν παράπυξον

Pollux 10, 34 εἶδη δὲ κλίνης ἀργυρόπους, παράπυξος, ὡς ἐν τῷ Διονυσιαλεξάνδρῳ Κρατίνου. et 7, 159 κλίνην δὲ παράπυξον Κρατίνος εἶπεν ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ.

48

ἢ γελγόπωλις

ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ Κρατίνου. Pollux 7, 198.

Ad hanc comoediam fortasse referenda sunt fragm. 281. 286.

ΔΡΑΠΕΤΙΔΕΣ

Cum in hac fabula Lamponem vatem poeta non praeteriens perstrinxerit, sed praeter ceteros exagitaverit, Lampon autem adiuvante Pericle coloniae Thurios deducendae et auctor et dux fuerit (Arist. Nub. 332. Av. 521 cum interpr., Eupol. 297. Plut. Pericl. 6. Mor. 812 d), hac ipsa re argumentum fabulae contineri titulumque ad illos Athenienses pertinere, qui novarum rerum cupidi Thurios quasi aufugerint, sententia est Bergkii R. c. Att. 46. 61 sq. Meinek. chorum potius ex Sybaritis compositum fuisse arbitratur,

qui frustra Spartiatarum ope inplorata ab Atheniensibus inpetra-
verint ut colonia Thurios deducta ipsi in patriam restituerentur.
eos tamquam ignavos patriae proditores a poeta Periclis consilium
inprobante *Δραπέτιδας* et *μείρακας* (fr. 55) adpellari, quod cum ho-
mines qui fr. 55 commemorantur, manifesto Atheniensibus ignoti
sint, probabilius videtur. quanquam neutra coniectura certa est.
si de Thuriis condendis tum ambigebatur, adparet comoediam
ante Ol. 84, 1 actam esse.

49

τὸν Κερκύονα θ' ἔωθεν ἀποπατοῦντ' ἐπὶ
τοῖς λαχάνοις εὐρῶν ἀπέπνιξα.

Bekk. Anecd. 433, 10 ἀποπάτημα· αὐτὸ τὸ σκύβαλον . . .
Κρατῖνος Δραπέτισιν. Suid. ἀποπάτημα. Etym. m. 132, 9, ubi τὸν
Κερκύονα ἔωθεν ἀποπατῶν (*Κερκύονα* — ἀποπατοῦντ' D). *λαχάνοις*]
λασάνοις Meinek. de versuum discriptione dubitatur. Bekkerus
et Meinek. trimetros constituunt, ille τὸν Κ. τε | ἔωθεν ἀπ. ἐπὶ
τ. λ. . . . | εὐρ. ἀπ., Meinek. τὸν Κ. — ἀποπατοῦντ' ἐγώ | ἐπὶ
τ. λ. κτλ. at ἐπὶ τοῖς λ. εὐρ. ἀπ. dactylicus cum anacrusi esse potest.
— Cercyon Thesei aequalis notissimus. Diodor. 4, 59. Paus. 1, 39, 3.
Ovid. Met. 7, 439. Ib. 410. sed quis hic commemoretur Cercyon
non constat.

50

δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους.

Athenaeus 11, 501 d *Κρατῖνου εἰπόντος ἐν Δραπέτισι*. . . .
τῶν γὰρ φιαλῶν οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι παρόμοιοι·
εἰς δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀρρῦθμως παίζονται. Hesych. (ex emend. Ku-
steri et Meinek.) βαλανειομφάλους· οὕτω Κρατῖνος ὠνόμασε τὰς
ἐχούσας ὀμφαλοὺς ἄνευ προσώπων ('leonum luporum aliorumve ani-
malium, quibus aliarum phialarum orae ornabantur, Poll. 2, 48'
Mein.), ὁποῖοι οἱ θόλοι ἐν τοῖς βαλανείοις· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν
ὀμφαλῶν τῶν ἐν τοῖς πυέλοις. cf. Suid. Bekker. Anecd. 225,
6. Poll. 6, 98 μεσόμφαλοι δὲ φιάλαι καὶ βαλανειομφαλοὶ τὸ σχῆμα
προσηγορίαν ἔχουσι. erant autem 'balnea in alvearium formam or-
biculata et superne' habebant 'in media parte emissaria aeneo um-
bilio aut claudenda aut aperienda. eorum igitur tholorum speciem
referebant phialae, eo tamen discrimine, ut tholorum umbilicus in
superiore, phialarum autem in inferiore parte prominere'. Meinek.

51

οὗτος, καθεύθει; Β. οὐκ ἀναστήσεις βοῶν.

Apollonius p. 21 ed. Schneid. *Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν*. οὗτος
b] οὗτος Α. Β. οὐκ ἀναστήσεις βοῶν Koenius Gregor. Cor. 117]

οὐκ ἀναστήσει βωτῶν Α. οὐκ ἀναστήσει Βάτων Bergk. R. c. Att. 67. 'οὗτος, καθεύδεις; οὐκ ἀναστήσει'; βοῶν, 'quibus verbis nescio quis aliquem ex somno excitat' Cobet. N. l. 18. quae coniectura aptissima videtur. Aesch. Eum. 124 ὄζεις, ὑπνώσσεις. οὐκ ἀναστήσει τάχος; Arist. Ran. 480.

52

οἱ δὲ πνυπάξουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕεται.

Photius et Suidas ὄνος ὕεται· ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστροφόμενων . . . Κρατῖνος Δραπέτισιν. Hesychius πνυπάξουσι· φωνὴ ποιᾶ χρῶνται. πνυπάξειν (cf. quae adnotavi ad Arist. Av. 266) est *mirantem exclamare πνυπάξ*, quod exstat Plat. Euthyd. 303 a πνυπάξ, ᾧ Ἡράκλειος, καλοῦ λόγον. ὑπερπνυπάξειν Arist. Eq. 680. ὁ δ' ὄνος ὕεται proverbium est de eis qui quidquid alter facit non commoventur. 'quemadmodum asinus ob cutis duritiem pluvia nihil offenditur.' Erasm. 3, 2, 59. significant autem verba ὁ δ' ὄνος ὕεται idem atque ὁ δ' ὁμοίος ἐστὶν ὄνω ὀμένω (cf. Hom. Od. 6, 131), i. e. τῶν πνυπαζόντων οὐδὲν μᾶλλον φροντίζει ἢ ὄνος· ὀόμενος τοῦ ὕετοῦ. id quod aptissime dici poterat de homine potenti vel de Demo Atheniensium ipso adulatorum et demagogorum turbam despiciente. cf. Cephisodor. 1 σκῶπτεις μ', ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι, i. e. *maledictis tuis non tangor*. alia eius breviloquentiae exempla congegit Cobetus Mnem. nov. III 247 (cf. etiam Dobr. Aristoph. Plut. 314) Arist. Lys. 927. Liban. 1, 14, 1 Ἀριστόδημος (potius Ἀριστομένης) . . . ἐτηρούμην ὁ Σύρος ἐγὼ. quibus addo ex Romanis Cic. D. orat. 2, 57, 33 *docedo sus, ut aiunt, oratorem* (sus Minervam). Horat. Epist. 1, 2, 42 *qui recte vivendi prorogat horam, rusticus exspectat, dum defluat amnis*, et ex comicis graecis Cratin. 128 ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδοκεῖται. 229. 245. Eupol. 261. Arist. fr. 337. Plat. 191. Theopomp. 4. 40. Diocl. 5. cf. Theognid. 1361 ναῦς πέτρον προσέκυρσας.

53

φέρε νῦν σοι

ἐξ αἰθρίας καταπυγοςύνην μνὸς ἀστράψω Ξενοφῶντος.

Aelianus H. a. 12, 10 λέγουσι δὲ τοὺς μύας λαγνιστάτους εἶναι, καὶ μάρτυρά γε Κρατῖνον ἐπάγονται ἐν ταῖς Δραπέτισι. Apostol. 9, 28 λέγουσι δὲ αὐτοὺς καὶ λαγνιστάτους εἶναι· καὶ ματρουργεῖ Κρατῖνος ἐν Δραπέτεσι· φέρε — Ξενοφῶντος. Zenob. Milleri (Mélanges p. 355) μῦς λευκός· ἐπὶ τῶν ἀκράτων περὶ τὰ ἀφροδίσια ἢ παροιμία εἴρηται. ἐπειδὴ οἱ κατοικίδιοι μῦες καὶ μάλιστα οἱ λευκοὶ περὶ τὰς ὀχείας κεκλήθηται. ταύτης μέμνηται . . . Κρατῖνος ἐν Δραπέτησιν (Δραπέτισιν Miller). hinc facile conligas ante φέρε addendum esse λευκοῦ vel καὶ τοῦ λευκοῦ. 'Xenophontem fortasse dicit Melitensem, Euripidis filium, quem in decem Atheniensium ducibus

belli Samii commemorat Androtio apud Schol. Aristid. 485 . . . Ol. 87, 4 cum Atheniensium exercitu contra Chalcidenses in Thracia missum esse docent Thuc. 2, 79. Diod. 12 p. 512. Plut. Nic. 6'. Meinek. cf. Bergk. R. c. Att. 63. — ἐξ αἰθρίας] Xen. Hell. 7, 1, 31 ἐξ αἰθρίας ἀστράπας τε καὶ βροντὰς λέγουσιν αἰσίους αὐτῶ φα- νῆναι. Hom. Od. 20, 113 ἢ μεγάλα βρόντησας . . οὐδέ ποθι νέφος ἔστι· τέρας νυ τέρω τάδε φαίνεις. sententiam neque Meinekus neque quisquam alius explicare potuit.

54

τοὺς ᾧδε μόνον στασιάζοντας καὶ βουλομένους τινὰς εἶναι.

Photius ᾧδε· οὐ μόνον τὸ οὕτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε ὡς ἡμεῖς. Κρατῖνος Δραπέτισι. fallitur Photius. nusquam apud Atticos ᾧδε pro ἐνθάδε, interdum pro δεῦρο ponitur. cf. Arist. Av. 229 cum eis quae adnotavi. 'sic incassum, sine causa et ratione.'

55

ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ᾧ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμάρτοιον;

Suidas ἀμάρτοιον εἶρηκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι . . . καὶ ὅλως σύνηθεσ τὸ τοιοῦτο. Draco Straton. 18, 20 τὸ μείραξ ἐπὶ θηλυκοῦ τιθέμενον εὖ ἂν ἔχοι. ὡς ἀγνοοῦντες δὲ τοῦτο ἔσθ' ὅτε οἱ κωμικοὶ καὶ ἀρσενικῶ γένει τὴν σύνταξιν ποιοῦνται. ἀλλ' εἰκὸς αὐ- τοὺς θηλυκῆ προσηγορίᾳ σκώπτειν τοὺς πασχητιῶντας. etiam ignavos opinor et inbelles. Lob. Phryn. 212. sic Thersites (Hom. Il. 2, 235) Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, et Verg. Aen. 9, 614 ο vere Phrygiae, neque enim Phryges. de terminatione οἶν pro οἶμι cf. Curtius Verb. graec. I 44. G. Herm. Eur. Hel. 271 (263) λάβοιν. Lycurg. Leocr. 100, 6. Etym. m. τρέφοιν. Eur. Troad. 226 Dindorfius (adn. Oxon.) Ἰουίῳ ναλοῖν πόντῳ.

56

Πανδιονίδα πόλεως βασιλεῦ
τῆς ἐριβώλακος, οἷσθ' ἦν λέγομεν,
καὶ κύνα καὶ πόλιν ἦν παίζουσιν.

Pollux 9, 98 ἢ δὲ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ πλινθίων ἐστὶ χῶρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένας. καὶ τὸ μὲν πλινθίον καλεῖται πόλις, τῶν δὲ ψήφων ἐκάστη κύων· διηρημένων δὲ εἰς δύο τῶν ψήφων κατὰ τὰς χῶρας, ἢ τέχνη τῆς παιδιᾶς ἐστὶ περιλήψει τῶν δύο ψήφων ὁμοχρόων τὴν ἑτερόχρονον ἀναιρεῖν, ὅθεν καὶ Κρατῖνω πέταικται· Πανδιονίδα κτλ. Zenob. 5, 67 πόλεις παίζειν. μέμνηται ταύτης Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν. ἢ δὲ πόλις εἰδὸς ἐστὶ παιδιᾶς πε- τευτικῆς. καὶ δοκεῖ μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψήφοις παίζόντων, ταῖς λεγομέναις νῦν χῶραις, τότε δὲ πόλεσιν. cf. Hesych. πόλεις παί-

ζειν. Phot. πόλεις παίζειν· τὰς νῦν χαρὰς (scr. χάρας) καλουμένας ἐν ταῖς ζ' (cod. ξ) ψήφοις. — βασιλεῦ Bentl. Epist. ad Hemsterh. 84] βασιλέως. ἐριβάλακος] ἱεροκόλακος A.

πόλεις vel χῶραι sunt figurae quadrangulae in tabula qua ad latrunculorum ludum utebantur diversis coloribus distinctae, κύνες latrunculi ipsi. formam doricam Πανδιονίδα in anapaestis sine dubio non cantatis ferri posse nego. adpellari videtur Pericles, qui cum Pandione non cognatus non Pandionides, sed Pandioniae urbis rex apte dicebatur. itaque scribendum Πανδιονίδος πόλεως βασιλεῦ. praeterea post λέγομεν interrogandi signum ponendum est. nam hoc dicit chorus: cum Pandioniae te urbis regem salutamus, nostine urbem quam dicimus? eam quae in latrunculorum ludo significatur, sive κύνες sive πόλιν dixeris, in qua tua culpa omnia incerta et inconstantia sunt ut calculi ipsi. itaque cave ne tua quoque potentia ab adversariis evertatur. ἐριβάλακα cur dicat Atticam neutquam fertilem (Thuc. 1, 2) nescio.

57. 58

Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν
ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δειπνοῦ φίλων ἀπείργειν.

νῦν δ' αὖθις ἐρυγγάνει·
βρῦκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν, τρίγλη δὲ κἄν μάχοιτο.

Athenaeus 8, 344e Κρατῖνος δ' ἐν Δραπέτισιν εἰπὼν περὶ αὐτοῦ Λάμπωνα — ἀπείργειν, ἐπάγει· νῦν δ' αὖθις κτλ. 3. αὖθις Dindorf.] αὖτις. metrum est

υ, ι υ υ - υ -
-, ι υ υ - υ υ -, υ ι υ - υ - υ,

alterius versus idem quod in Vesparum exodo et Cratin. 323. cum Athenaeus eandem partem et strophae et antistrophae servaverit, integro carmine chorico Lamponem a Cratino traductum esse adparet. Hesych. φλεγυρὰ· ὑβριστική. 'itaque ne ludibriis quidem et contumeliis Lamponem a conviviis prohiberi dicit.' Meinek. ego neque quid ψῆφος φλεγυρὰ (pro φῆμις φλεγυρὰ) neque quid τρίγλη δὲ κἄν μάχοιτο significent intellego. nam haec quidem nequaquam inlustrantur neque fr. 163 περὶ σιαγόνος βοείας μαχόμενος (nam prorsus diversa sunt μάχεσθαι τιμι et μάχεσθαι περὶ τινος) neque eo exemplo quod Meinek. V 16 adfert Plut. Mor. 995d Διογένους . . . ἀμῶ πολύποδι διαμαχόμενος. nam crudum polypum edere periculosum est, mullum non item.

59

Schol. Platonis Bekk. 382 ὁ μῦθος ἀπώλετο· τούτω χρῶνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας. μέμνηται δὲ αὐτῆς

καὶ Κρατῖνος ἐν Δραπέτισι. Greg. Cyr. Leid. 2, 90 ὁ μῦθος ἀπώ-
λετο· ἐπὶ τῶν τὴν διήγησιν μὴ ἐπὶ πέρασ ἀγόντων (*ohne Pointe*)
2, 91 τούτῳ τῷ λόγῳ χρῶνται οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσ-
έχοντας. de utrisque commode usurpatur. cf. Plat. Reip. 10, 621 b.

60

Zenob. 6, 24 ὕδωρ παραρρέει· αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐκ παν-
τὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων καταπράξασθαι τὸ προκειμένον. μετενή-
νεται δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς εἰς ῥέοντα πλοῖα εἰσβαίνοντων, καὶ
παραβαλλομένων τῷ κινδύνῳ. μέμνηται αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Δραπέτι-
σιν. Phot. ὕδωρ παραρρέη· ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλόντων παντὶ σθένει
σπουδάσειν, ὡς κἂν εἰς ῥέοντα πλοῖα ἐμβῆναι οὐκ ὀκνησάντων. si-
militer Plutarch. Proverb. 1, 28. ex Photio Meinekius (ed. min. p. VI)
concludit 'Cratinum tale quid scripsisse πράξω δὲ ταῦτα, κἂν ὕδωρ
παραρρέη'. sententia quam Zenobius exposuit vehementer dubito an
proverbio subesse non possit. neque enim Athenienses tam timidi
erant ut navigia mari fluviove agitata (ῥέοντα?) conscendere vere-
rentur. semper in mentem venit Horatii Epist. 1, 2, 42 *expectat
dum defluat amnis: at ille labitur et labetur in omne volubilis aevum.*
nam dictum videtur proverbium de eis qui aliquid omni studio se
perfecturos esse pollicentur, occasionem autem rei gerendae prae-
termittunt.

61

Harpocrat. ἱερὰ ὁδός ἐστιν ἣν οἱ μύσται πορεύονται ἀπὸ τοῦ
ἄστεος ἐπ' Ἐλευσίνα . . . μνημονεύει δ' αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Δρα-
πέτισιν.

62

Hesychius ἀγεροσικύβηλις· Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν ἐπὶ Λάμ-
πωνος. τὸν αὐτὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν εἶπεν, οἶονεὶ θύτην καὶ
μάντιν. κύβηλιν γὰρ ἔλεγον τὸν πέλεκυν. Bekk. Anecd. 336, 15
ἀγεροσικύβηλιν Κρατῖνος Λάμπωνα τὸν μάντιν ὡς ἀγύρτην καὶ θύτην.
κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. οἱ δὲ ἐγεροσικύβηλιν ἐν τῷ δράματι γράφουσι,
τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν. cf. Suid. κυβηλίωσι et Etym.
m. 8, 11. 'sacrificulum stipem conligentem, avarum hominem et
alieni adpetentem' interpretatur Bergk. R. c. Att. 47. nam ἀγεί-
ρειν, unde ἀγύρτης, est mendicando conligere. Ruhnken. Tim. 10.

63

ἀνεικάσασθε, ἀνασκώψατε. Δραπέτισι Κρατῖνος. Bekk. Anecd.
396, 24 et Suidas. Hesych. ἀνεικάσασθε· ἀνασκώψατε (cod. ἀνα-
κάσασθαι). neque ἀνεικάζειν neque ἀνασκώπτειν Atticis usitatum
fuisse credo. ubique scribendum videtur ἀντεικάσασθε· ἀντισκώψατε.
cf. Arist. Vesp. 1308—1311. media forma Arist. Av. 807. εἰκά-

ζειν ἀντεικάξειν, deinde εἰκάξεσθαι ἀντεικάξεσθαι Plat. Menon. 80 ab. etiam κατεικάξειν Eupol. 345 admodum incertum est.

64

Basilius apud Schaeferum Gregor. Cor. praef. LIII στιβάς, χαμαικοῖτιον ἐν στρατείαις, ὡς . . . καὶ Ἀριστοφάνης (Pac. 347) καὶ ἐν Δραπέτισι Κρατῖνος. verba ἐν στρατείαις ante Lucam (Observ. spec. II 8) post vocem Ἀριστοφάνης legebantur.

Ad Fugitivas praeterea Bergkiius (R. c. Att. 48) refert fr. 308, quo Lamponem perstringi arbitratur.

ΕΜΠΙΜΠΡΑΜΕΝΟΙ Η ΙΔΑΙΟΙ

‘Clemens Alex. Strom. 6, 751 Pott. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς ἐν ταῖς πρώταις Θεσμοφοριαζούσαις τὰ ἐκ τῶν Κρατίνου Ἐμπιπραμένων μετήνεγκεν ἔπη. haec Dindorfius ad Aristophan. fragment. p. 94 composuit cum scholiastae loco ad Thesmoph. 215

MN. ἀτὰρ τί μέλλεις δοῶν μ’; ΕΥ. ἀποξυρεῖν ταδί,
τὰ κάτω δ’ ἀφεύειν.

hic igitur scholiasta ad ταδί haec habet: τὰ γένεια· ταῦτα δὲ ἔλαβεν ἐκ τῶν Ἰδαίων Κρατίνου. ex quo concludit Dindorfius. plenum fabulae titulum fuisse eum quem supra adseripsi.’ Meinek. — multa praeterea de hac comœdia homines docti commenti sunt, Meinekiius ipse II 54 sq., Bergkiius R. c. Att. 108 sq. Fritzschius Arist. Thesm. 215 p. 71. denique Cobetus Observ. Plat. com. 77 totam eam comœdiam numquam fuisse, sed unius Aristobuli auctoritati, fallacissimae illi quidem, deberi censuit, non adsentiente Meinekio V 17. fragmenta cum nulla exstent, inutile videtur rem dubiam copiosius persequi.

ΕΤΝΕΙΔΑΙ

Actam esse constat ante Aristophanis Equites (cf. 523 sq. cum schol.). Ptolemaeus Hephaestio apud Phot. Bibl. 192 p. 151 τελευτήσαντος Δημητρίου τοῦ Σκηψίου τὸ βιβλίον Τέλλιδος πρὸς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ εὔρεθῆ . . . τοὺς δὲ Εὐνείδας Κρατίνου πρὸς τῇ Ἀλεξάνδρου (magni Macedonum regis). qua de narratione cf. quae R. Hercherus scripsit Ueb. die Glaubwürdigkeit des Ptolemaeus Chennus Annal. philol. suppl. I 13 (279) et quae adnotavimus ad Eupolidis Ὑβριστοδίας. — Eunidae sunt progenies Eunei Lemnii, Iasonis ex Hypsipyle filii. Hesych. Εὐνεως· Ἰάσονος καὶ Ὑπιπύλης υἱός. id. Εὐνεῖδαι· γένος ἀπὸ Εὐνεω κεκλημένον τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ, οἷον γένος ὀρχηστῶν καὶ κιθαριστῶν. Harpocr. Εὐνεῖδαι· . . . γένος ἐστὶ παρ’ Ἀθηναίους . . . ἦσαν δὲ κιθαρωδοὶ πρὸς τὰς ἱερουργίας παρέχοντες τὴν χρεῖαν. Phot. Εὐνεῖδαι γένος Ἀθηνησι μουσικόν· ἀπὸ Εὐνεω τοῦ Ἰάσονος καὶ Ὑπιπύλης. cf. Bergk.

R. c. Att. 70. de argumento non constat, nisi quod parodiarum plenam fuisse fabulam Athenaeus testatur 15, 698 c.

65

ἤβης ἐκείνης, νοῦ δὲ τοῦδε καὶ φρενῶν.

Stobaeus Floril. 52, 11 Κρατῖνος ἐν Εὐνίδαις· ἤβης ἐκείνης, νοῦ δὲ τοῦδε καὶ φρενῶν [κατάλληλος]. Iulianus Misop. 339 d ὅπερ ὑμεῖς ὀρῶντες ὀλίγω πρότερον ἀναμιμνήσκεσθε νῦν ἤβης ἐκείνης νοῦ τε ἐκείνου καὶ φρενῶν. Synesius Epist. 130 p. 265 b (717 Hercher) στένομεν μεμνημένοι ἤβης τε ἐκείνης νοῦ τ' ἐκείνου καὶ φρενῶν. cum Iulianus et Synesius consentiant in verbo (ἀναμιμνήσκεσθαι), Cratinum scripsisse existimo quod legitur apud Synesium

στένομεν μεμνημένοι

ἤβης ἐκείνης, νοῦ δὲ τοῦδε καὶ φρενῶν.

dolent senes quicumque loquuntur quod adulescentiae robur non possit coniungi cum sapientia senectutis (τοῦδε). κατάλληλος eiectum a Grotio. fortasse accedebat versus alter: ὅτι οὐ φιλοῦσί πως μετ' ἀλλήλων μένειν.

66

ἐπίσχεσ ἀντοῦ, μὴ πέρα προβῆς λόγου.

Io. Alexandrinus De acc. 29, 25 ἔστι τινὰ (adverbia) καὶ παρὰ αἰτιατικῆς γεγυότα, οἷον τὸ πέραν καὶ πέρην . . . καὶ ἀπὸ δοτικῆς· ἐπίσχεσ ἀντοῦ, μὴ πέρα προβῆς λόγου. Κρατῖνος Εὐμένισιν. Meinek. Εὐνείδαις.

67

Suidas ἀμφιανακτίζειν· ἄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον ὄρθιον, οὗ τὸ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν

ἀμφί μοι ἀντὸν ἀναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω ἅ φρήν.

ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ καὶ ἐν Ἀναγύρω (Aristophanis). pro Εὐναίᾳ Dindorfius Fr. Arist. 95 et Bergkiius (R. c. Att. 71) Εὐνείδαις. ceterum cf. Arist. Nub. 595 cum interpr.

68

Porphyr. Euseb. Praep. ev. 10, 3 τὸ γὰρ 'τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Διομήδης' σιγῶ, Ὀμήρου κωμωδηθέντος ὑπὸ Κρατῖνου διὰ τὸ πλεονάσαι ἐν τῷ 'τὸν δ' ἀπαμειβόμενος'. ad Eunidas rettulit Meinekiius propter Athen. 15, 698 d κέρηται δὲ (παρωδίας) καὶ Κρατῖνος . . . ἐν Εὐνείδαις. suspicor etiam apud Porphyrium pro κωμωδηθέντος scribendum esse παρωδηθέντος.

*Δωροῦ συγκοπέδιλε.
τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων.*

Aristophanes Eq. 529. 30 ἄσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλήν 'Δωροῦ συγκοπέδιλε' καὶ 'τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων'. οὕτως ἦν θήσεν ἐκεῖνος. Schol. Κρατίνου μέλους ἀρχή. σκώπτων δέ τινα ἐκεῖνος δωροδόκον καὶ συγκοφάντην τοῦτο εἶπεν. deinde ad τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων· καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῶν Εὐνειδῶν Κρατίνου. unde adparet utrumque carmen Eunidarum fuisse. Hesych. Δωροῦ συγκοπέδιλε· παρωδεῖται τοῦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων. apud Hesiodum Theog. 454 est "Ἥρη χρυσοπέδιλος, quae ex Hesiodo inlata est in Hom. Od. 11, 604. nomen Δωρώ finxit ad analogiam eorum quae usurpabantur ab Atticis Θαλλῶ, Καρπῶ, Ἀνξῶ. eodem modo dicitur avarorum hominum deam finxisse Δεξῶ. Hesych. Ἐμβλώ· πέπλασται παρὰ τὸ ἐμβλέπειν· ὡς ἡ Δωρώ καὶ Δεξῶ, ubi Lobeckius Pathol. prol. 36 adn. 36 παρὰ τὸ ἐμβλῆναι potius fictum esse id nomen arbitratur, quia τῶν δωροδοκούντων vox sit ἐμβαλε κυλλῆ (Arist. Eq. 1083). cf. etiam Bergk. R. c. Att. 69. — τέκτονες ὕμνων poetas dicit ad similitudinem Pindari Pyth. 3, 113 (200) Σαρπηδόνα . . . ἐξ ἐπέων κελαδευνῶν, τέκτονες οἶα σοφοὶ ἄρμους, γινώσκωμεν. Nem. 3, 4 (7) μελιγαρούων τέκτονες κάμων.

Praeterea huic fabulae Bergk. R. c. Att. 71) tribuit fr. 310, quod Fritzsche (Qu. Arist. 241) ad Archilochos refert.

ΘΡΑΙΤΤΑΙ

Inscriptio fabulae Θραῖται fuerit an Θραῖσαι nescio. antiquiores enim Attici θάλασσαν dicebant, non θάλατταν, similia. Ael. Dionysius apud Eustath. 813, 42 sq. narrat primum Periclem, deinde comicos pronuntiationem vocum ita novavisse, ut σσ transmutaretur in ττ. atque ut apud Thucydidem antiquius scribendi genus mansit, ita apud Antiphontem σσ multo frequentius est quam ττ. Cratinus, si codicibus fides est, in trimetris paene semper ττ, in melicis metris epicorumque versuum parodiis, ut Aristophanes σσ, sed etiam fr. 175 γλώσσαν, 341 γαρκισσίνους (?), 364 πισσοκωνίας Ἄρης in versibus qui aut iambici aut trochaici videntur.

acta comoedia videtur Ol. 84, 1, siquidem Ol. 83, 4 Pericles testarum suffragium effugerat. argumentum ad Bendidis, deae Thraciae, sacra pertinet, videturque chorus ex mulieribus Thraciis Bendidi operantibus compositus fuisse. Bergk. R. c. Att. 76. 78. 9. 87—91. Boeckh. Opusc. III 449. nam etiam si tunc Bendidis cultus publice nondum receptus erat, privatim sacra eius aliquamdiu videntur celebrata esse. cf. quae ad fr. 30 adnotavimus et Arist. fr. 365. templum deae in Piraeo Euclide archonte commemorat Xen. Hell. 2, 4, 11.

71

ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὄδε προσέρχεται
Περικλέης, τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
ἔχων, ἐπειδὴ τοῦστρακον παροίχεται.

Plutarch. Pericl. 13 Κρατῖνος ἐν Θράτταις. Pollux 2, 43 σχινοκέφαλον δὲ Κρατῖνος τὸν Περικλέα εἶπε. ὄδε] ᾧ δὲ C. ὀδὶ Meinekius. Περικλέης] ὁ Περικλῆς Meinekius. recte sine dubio, si Plutarchi codices verba poetae incorrupta tradiderunt. cum autem 'iocoso nomini' (ὁ σχ. Ζεὺς) 'verum addere' (Περικλέης) insulsum sit, iure Cobetus (Var. lect. 371. 2) Περικλέης eiecisse videtur; quo facto scribendum est ὁ σχ. Ζ. ὄδε | προσέρχεται, τῷδ. ἐπὶ τοῦ κρ. | ἔχων. — Plut. Per. 3 (Ἀγαρίστη) ἔτεκε Περικλέα τὰ μὲν ἄλλα τὴν ιδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτον, προμήκη δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσύμμετρον. ὄθεν αἱ μὲν εἰκόνες αὐτοῦ σχεδὸν ἅπασαι κράνεσι περιέχονται . . . οἱ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταὶ σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν· τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσιν. 11 τὸ ᾠδεῖον, . . . τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες ἐκ μιᾶς κορυφῆς πεποιημένον, εἰκόνα λέγουσι γενέσθαι καὶ μίμημα τῆς βασιλέως σκηνῆς, ἐπιστατοῦντος καὶ τούτῳ Περικλέους. odeum in capite Pericles gestat tamquam galeam. ea enim, capitis formae adcommodata et propterea praegrandis, facile cum tholo odei comparabatur, tum Atheniensibus novo et admirabili. dedicatum esse odeum Wachsmuthius (Athen. I 554 adn. 2) censet a. a. Chr. 446. cf. Saupp. Act. soc. Gott. 1867, 31. τοῦστρακον παροίχεται plerique ita interpretantur, tamquam Pericles testarum suffragium effugisse dicatur. at cum ita παροίχεσθαι nusquam usurpetur, sed semper absolute, veri similis est poetam queri, quod una illa ultimi ostracismi occasio, qua Periclem Athenienses in exsilium mittere potuerint, frustra praeterierit. paullo aliter Cobet. Obs. crit. Plat. 7.

72

ἐς τὸν καλιόν, ἦν τύχη, καθείργνυται.

Pollux 10, 160 οἰκίσκος ὀρνίθειος παρὰ Ἡροδότῳ καὶ Ἀρχιλόφῳ. καὶ καλιὰ δὲ καὶ καλιὸς ὁ τοιοῦτος οἰκίσκος, ὡς Κρατῖνος Θράτταις. Hesychius καθείργνυται· συγκλείεται. Fritzschi interpretationem (Qu. Arist. 78) nemo opinor sequetur.

73

ὅτι τοὺς κόρακος τὰξ Αἰγύπτου χρυσία κλέπτοντας ἔπαυσαν.

Pollux 9, 91 οὕτως ἂν καὶ ὁ Κρατῖνος ἐν Θράτταις εἰρηκῶς εἶη τὸν χρυσὸν χρυσία. ἔπαυσαν] ἔπαυσεν Meinekius, ut chorus de poeta loquatur, cf. Arist. Eq. 541sq. Pac. 739sq. potest tamen Cratinus etiam de aliis hominibus haec praedicare, etiamsi ex para-

basi petita sint. Psammetichus, Libyae rex, Ol. 83, 4 magnam frumenti et ut videtur auri copiam Atheniensibus donaverat. cf. Bergk. R. c. Att. 104. 106. idem aurum significari videtur Phe-recr. 47.

74

Πανὶ κακὸν δεῦρο μαστιάω τινὰ
 ποτὲ χαλκοῦν ἢ ξύλινον καὶ χρύσειον προσῆν.
 οὐδαμῶς ξύλινος ἐκεῖνος * * * * *
 ἀλλὰ χαλκοῦς ὦν ἀπέδρα. πότερα Δαιδάλειος ἦν;
 ἢ τις ἐκλεψεν αὐτόν;

Schol. Eurip. Hec. 821 a Cobeto descriptum ex cod. Marc. 471, apud Geelium Eurip. Phoeniss. p. 256. 7 Κρατίνος ἐν Θράτ-ταις Πανὶ κακὸν δεῦρο μαστεύων. τίνα ποτὲ χαλκοῦν ἢ ξύλινον καὶ χρύσειον. πρὸς ἣν οὐδαμῶς ξύλινος ἐκεῖνος ἀλλὰ χαλκοῦς ὦν ἀπέδρα πότερον δαιδάλειος ἦν ἢ τις ἐκλεψεν αὐτόν. apud Dindorfium in ed. schol. v. 838 μαστεύων τινὰ — χρύσειον προσῆν — ἀπέδρα. — ἢ τίς. quae supra leguntur Meinekii sunt. fragmentum plus quam desperatum. metro Eupolideo scriptum esse omnes consentiunt, quamquam sine dubio dialogus est, in quo id metri genus nusquam alibi inveniri Meinekii indicavit. Dobraeus Arist. Nub. 518 G. Hermanni apud Matthiaeum (ed. Eur.) emendationibus usus

≅ ∪ ≅ ∪ Πανὶ κάδον δεῦρο βάστασόν τινὰ.
 Β. πότερα χαλκοῦν ἢ ξύλινον; Α. καὶ χρυσοῦν, εἰὰν προσῆ.
 Β. οὐδαμῶς, ξύλινος δ' ἐκεῖνός [σοι. χαλκοῦς μοι ποτ' ἦν,]
 ἀλλὰ χαλκοῦς ὦν ἀπέδρα κτλ.

varias coniecturas Fritzschi Fragm. Eup. versu conscr. 6. 18. 19. proposuit. adiuvabit fortasse emendationem quem Meinekii attulit Dio Chrysost. Or. 37 p. 105 Reisk. ὁ δὲ ἀνδρίας τῶν Δαιδάλου ποιημάτων ἔτυχεν ὦν καὶ λαθὼν ὑμᾶς ἀπέδρα. cf. Cratet. 15. Arist. fr. 194. Diodor. 4, 76. Bekk. Anecd. 240, 16. quaerere videtur nescio quis cadum furto ablatum, alter interrogare aeneus an ligneus fuerit.

75

Schol. Aristoph. Vesp. 590 Εὐαθλος δῆτωρ συκοφάντης, μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ καὶ Κρατίνος ἐν Θράτ-ταις. Euathlus, cui peregrinam originem comici exprobrant, discipulus fuit Protagorae. a quo cum τὸν κρείττονα καὶ τὸν ἥττονα λόγον didicisset, praeceptore pacta mercede callidissime fraudavit. Gell. 5, 10. Bergk. R. c. Att. 97—101. cf. Arist. Ach. 710. Vesp. 592. fr. 411. Plat. 102.

76

τὴν πέρουσι βουλὴν ἐφεστῶς.

Priscianus 18, 213 Κρατῖνος Θράτταις. mirum est quod Priscianus, ut Atticos ἐπιστατήσῃ ὑμῶν καὶ ὑμῖν dixisse probet, nullum dativi exemplum sed duo genetivi, unum accusativi adfert. Meinekius τῆς βουλῆς. at fortasse hoc dicit 'per totum id tempus quod ἡ π. βουλὴ ἐβούλευε, praefectus erat'.

77

ὀκτώπουν ἀνεγείρεις.

Photius et Suidas ὀκτώπουν· Κρατῖνος Θράτταις ἀντὶ τοῦ σκορπίου. παροιμία γὰρ 'σκορπίον [ὀκτώπουν] ἀνεγείρεις'. ὀκτώπους ex proverbio eiecit Meinekius. rectissime: nam proverbium erat σκορπίον ἀνεγείρεις, Cratinus autem scorpio figurate ὀκτώπουν substituerat. talibus 'vocalibus significativis dialectos undique refertas fuisse multis exemplis intellegere possumus. Hesych. ἀσπάλους τοὺς ἰχθύας a palpitando. βάβακοι ὑπὸ Ἡλείων τέτιγγες, ὑπὸ Ποντικῶν δὲ βάρταχοι. βωλώρηα· τὴν σὺν Λάκωνες'. Lob. Aglaoph. II 847.

78

ἀπέφρησαν

ἀφῆκαν. Κρατῖνος Θράσσαις. Hesych. ex emend. Meinek., cod.
-ες
Κρατῖνοι θρασυ. apud alios scriptores tantummodo ἐκφρεῖν et εἰσφρεῖν.

79

ἀρκυωρός

ὁ τὰς ἄρκυς, τουτέστι τὰ λῖνα, φυλάττων. ἄρκυς δὲ λέγονται πάντα τὰ κυνηγετικὰ λῖνα. . . Κρατῖνος Θράτταις. Harpocrat. — cum ἄρκυς vocabulum sit usitatius, ἀρκυωρός (vel potius ἀρκ.) multo rarius, hoc alterum ab Harpocrate significari videtur. cf. Xen. Cyneg. 6, 5. de spiritu F. G. Kiessling Lycurgi fr. p. 61 et Eupol. 313.

80

δίλογγον

τὴν Βένδιν οὕτω Κρατῖνος ἐν Θράτταις ἐκάλεσεν, ἥτοι ὅτι δύο τιμὰς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ γῆθονίαν· λόγγας γὰρ ἐκάλουν τοὺς κλήρους· οἱ δὲ ὅτι δύο φῶτα ἔχει, τὸ ἴδιον καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. τὴν γὰρ σελήνην Βένδιν καὶ Ἄρτεμιν νομίζουσιν. Hesych. — sic Hecaten tres sortes tresque formas accepisse veteres crediderunt. δίλογγος ex ipso verbo λαγγάνειν formatum ex dialecto nescio qua ad Atticos videtur pervenisse. ceterum rectius Βενδις Βενδῖν scribi ex grammaticorum testimoniis docuit Goettling. De accent. 275.

81

κακόδουλος

Κρατῖνος Θρακί Bekker. Anecd. 104, 18. Pollux 3, 80 παρά Κρατῖνω δὲ ὁ κακόδουλος εἴρηται, i. e. homo qui nescit servis bene uti.

82

κύβητον

Κρατῖνος Θράτταις. τὸν θεοφόρητον. Phot. — ita Ruhnkenius Tim. 11 pro θεόφραστον. idem Photius κύβητος· ὁ κατεχόμενος τῆ μητρὶ τῶν θεῶν· θεοφόρητος. in primis Bendidis cultores ita appellabantur, sicuti Bendis ipsa Κυβήβη. cf. Hesych. Κυβήβη. Bergk. R. c. Att. 92.

83

Pollux 10, 67 προσθετέον δὲ τὰς ἐν Θράτταις Κρατῖνου πέλικας ἢ κύλικας ἢ προχοῖδια εἶναι δοκούσας. Athenaeus 11, 495a πελίκαι· Καλλίστρατος ἐν ὑπομνήματι Θρατῖων Κρατῖνου ἀποδίδωσι (i. e. interpretatur) κύλικα. Hesych. πελίκαν· εἶδος ποτηρίου ξυλλίνου. διὰ τὸ πεπελεκῆσθαι. ἄλλοι ξυλλίνη λεκάνη. Phot. πέλικαν· Βοιωτοὶ τὴν ξυλλίνην λεκάνην, διὰ τὸ ἐκπεπελεκῆσθαι. Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου εἶδος. ac Pollux ipse 10, 73 ἐνιοὶ τὸν χοῦν καὶ πελίκην κεκλησθαι νομίζουσι καὶ εἶναι τοῦνομα Βοιωτικόν. 78 τὴν λεκάνην... Αἰολεῖς πέλικα (καλοῦσιν).

84

Hesych. συρβηνεύς· Κρατῖνος ἐν Θράτταις. ἦτοι ἀυλητής. σύρβη γὰρ ἢ ἀυλοθήκη. ἢ ταραχώδης. Zenob. 6, 1 συρβηνὸς (-εύς?) χορός· αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν, ἀπὸ τοῦ τινὰς τοῖς ὕδιν ἐπιφανεῖν σύρβας. σύρβην δὲ τὸν τάραχον ἔλεγον. (lat. turba.) Phot. συρβηνεύς· ὁ ταραχώδης· ἀπὸ τῶν ἀυλοῦντων μετὰ θορύβου· ἢ πένης· διὰ τὸ τὰς ἀυλοθήκας καὶ φαρέτρας κενὰς (εἶναι)· καὶ συρβηνέων χορός· ὁ τεταραγμένος καὶ συάδης· ἀπὸ τοῦ τοῖς συδιν ἐπιφανομένου. Athen. 15, 669b ἐπεὶ θόρυβος κατεῖχε τὸ συμπόσιον, ἔφη· τίς οὗτος ὁ τῶν συρβηνέων χορός; Clearch. apud eundem 15, 697f ὁ συρβηνέων χορός, ὃν ἕκαστον τὸ δοκοῦν ἑαυτῶν κατᾶσαι δεῖ, προσέχων οὐδὲν τῶ προκαθημένῳ καὶ διδάσκοντι τὸν χορὸν (nos Katzenmusik). addit Meinekius in ed. min. scriptorem in Mai Spicil. Rom. II 314 τυρβηνέων τι καινὸν ἐργαστήριον, qui est trimeter comicus, fortasse ipsius Cratini, quo Thraessarum chorus significabatur.

Ad hanc fabulam Bergkius R. c. Att. 92 etiam fr. 321 refert, sed non sine dubitatione.

ΚΛΕΟΒΟΥΤΑΙΝΑΙ

‘Antiquissimum (aenigmaticae comoediae) exemplum habemus Cratini Cleobulinas, a Cleobulina, Cleobuli Lindii filia ingeniosissima multorumque aenigmatum auctore celeberrima, adpellatas, qua in fabula Cratinus muliercularum coetum videtur exhibuisse, aenigmatis multis modis ludentium.’ Meinek. I 277. Diog. L. 1, 89 γενέσθαι (Κλεοβούλω) θυγατέρα Κλεοβουλίνην, αινιγμάτων ἑξαμέτρων ποιήτριαν, ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, πληθυντικῶς ἐπιγράψας. Plutarchus Mor. 148cd eam a patre Eumetino, a populo Cleobulinen adpellatam esse narrat. cf. Bergk. R. c. Att. 112—123.

85

Ἀκέστορα γὰρ ὅμως εἰκὸς λαβεῖν
πληγὰς, ἐὰν μὴ συστρέψῃ τὰ πράγματα.

Schol. Venet. Aristoph. Av. 31 εἰς δὲ τὴν ποίησιν (Ἀκέστορα) κεχλευάσασι Καλλίας μὲν . . . Κρατῖνος δὲ ἐν Κλεοβουλίναῖς. συστρέψῃ] συστρέφῃ Bentleyus, συστραφῆ Dobraeus Advers. II 214. Κλεοβουλίναῖς pro Κλεοβούλοις Kusterus. versum 1 Cratinus ita non scripsisse videtur vel propter ictum in ultima syllaba nominis Ἀκέστορα. συστρέφειν Meinekius ex Ernestii Lexico rhetor. 335 interpretatur ‘actionem et argumentum fabulae rotundare et suis finibus circumscribere, ne temere diffuat et extra terminos vagetur’. Bergk. R. c. Att. 124 tortuosam et obscuram Acestoris poesin intellegit. neutrum ex *Atticis poetis* comprobari posse puto: nam post Aristotelem illam priorem significationem haud raro inveniri constat. nescio an συ ex στ perperam repetitum, μὴ autem ex δια ortum et scribendum sit ἐὰν διαστρέφῃ τ. πρ. Arist. Ran. 1122 ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων. τὴν φύσιν διαστρέφειν Menand. monost. 203. Cic. De fat. 8, 16 *multa sunt genera enuntiandi, nec ullum distortius quam hoc.* de Acestore Saca cf. Arist. Av. 31 (cum interpr.). Eupol. 159, 14. Bergk. R. c. Att. 123. 4.

86

ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φιττέως.

Pollux 10, 105 ἄβακα δ’ εἰ βούλοιο τι τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν καλεῖν, προσχρηστέον σοι Κρατῖνω ἐν Κλεοβουλίναῖς. et 6, 86 καὶ παρὰ Κρατῖνω βαλάνων ἄβακα. pro Φιττέως Bentleyus, quem secutus est Bekkerus, φελλέως. sed neque φελλεύς umquam nomen proprium fuit (Saupp. Epist. crit. 59sq.), neque eae regiones quae illo nomine significantur (φελλεῖς τὰ πετρῶδη καὶ αἰγίβοτα χωρία Harpoer., cf. fr. 271) quercubus alendis aptae erant. itaque Meinekius ἐκ Φηγεῶς. at pagus non erat Φηγεύς, sed Φηγαῖα, cuius

incola Φηγαίεος. cf. Inscr. Att. Kirchh. ind. fortasse scribendum ἐξ Εἰτιάς, qui fuit pagus τῆς Ἀκαμαντίδος. Kirchh. Inscr. Att. 132. 273. — βαλάνων nomine praeter glandes etiam iuglandes, amygdalas, castaneas comprehendi docet Hehnus Kulturpfl. 338—340.

87

ἔστιν ἄκμων καὶ σφύρα νεανία εὐτριχι πάλω.

Hephaestio 1, 18 παρὰ Κρατίνω . . . ἐν Κλεοβουλίναις. est aenigma ambiguae interpretationis. Hom. Od. 3, 434 ἄκμονά τε σφύραν τ' εὐποίητόν τε πυράγρον.

88

Hesychius αἰθῆς πέπλος· Κρατῖνος Κλεοβουλίναις ἐκβάλλοντες τῆς αἴθης πέπλους. Zenob. 1, 33 αἰθῆς πέπλος· ἐπὶ τῶν ὑπεκκαϊόντων καὶ φθειρόντων (στάσεις ἐγειρόντων Diogen. 1, 31) καὶ διαβολὰς ποιούντων. εἴρηται δὲ παρὸσον ἢ Δηιάνεира πέπλον ἔπεμψεν Ἡρακλεῖ, ὅφ' οὐ καυθεὶς ἐφθάρη. Apostol. 1, 81 αἴθεις ἐν πέπλω καὶ αἴθης πέπλος. Bergkiius Pindar. p. 41 ἐκβάλλοντες αἰθῆντας πέπλους. Meinekius in ed. min. Deianiram vetusto nomine Αἴθην et vestem ab ea missam Αἴθης πέπλον adpellatam esse Cratinumque dixisse suspicatur Δήμω τὸν ἐπιβάλλοντα τοὺς Αἴθης (αἰθεῖς in ed. mai.) πέπλους. Herwerdenus denique Mnem. nov. VI 56 quia αἰθῆς nimis recedat a vulgari sermone, dochmios restituit scribendo ἐπιβαλόντες αἰθεῖς πέπλους. mihi non magis liquet quam Lobeckio Paralip. 544, nisi quod homines discordiam civium excitantes poeta videtur notare. cf. Arist. Lys. 567—586.

89

Zenob. 5, 14 Μύλλος πάντ' ἀκούων· αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν κωφότητα προσποιουμένων καὶ πάντα ἀκούόντων. μέμνηται αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις. ἔστι δὲ καὶ κωμωδιῶν ποιητῆς Μύλος. Μύλλος Leutsch ex B, Hesych., aliis. Myllus nomen fictum est hominis surdum se esse simulantis et propterea res vel sapientissimis ignotas audientis. Usener Mus. Rh. XXVIII 427. poetam Myllum nullum umquam fuisse docuit Wilamowitzius Herm. VIII 338. 9.

90

ἐπισμῆ

Schol. Aristoph. Thesm. 389 καὶ παρὰ Κρατίνω ἔστιν ἐν Κλεοβουλίναις· ἔστι δὲ λοιδορία, ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. Hesychius ἐπισμῆ· ἐπιτρίβει . . . λοιδορεῖ, πλήττει. Arist. Thesm. 389 τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῆ τῶν κακῶν; eadem significatione sine dubio Cratinus.

91

ἰποῦμεν

Pollux 7, 41 ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς Ἀριστοφάνης πού φησι (Eq. 924). καὶ Κρατῖνος ἰποῦμεν ἐν Κλεοβουλίνῃ. Κρατῖνος ἰποῦμεν Meinek.] ἴπον μὲν. Hesych. ἰπ[π]οῦμεν. πιέζομεν.

92

παροψωνεῖν

ἔφη Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις Athenaeus 4, 171b.

93

σκάλωψ

ὁ σπάλαξ. ἐν Κλεοβουλίναις Κρατῖνος. Photius. Boeotus apud Arist. Ach. 879 σκάλοπας. idem Atticis tribuit Etym. m. 715, 27. Hesych. σκάλωψ· ἀσπάλαξ, ζῶον γεωρῦχον τυφλόν. Lob. Rhemat. 115 σκάλλω scabo, sculpro, parique utriusque consonae (ζ, π) vicissitudine σπάλευθρον et σκάλευθρον, σπάλαξ talpa et σκάλωψ.

94

φέροικος

ἐν Κλεοβουλίναις. ζῶον ὅμοιον γαλῆ, λευκόν, φωλεῖον ἐν ταῖς ῥίξαις τῶν δρυῶν, βαλανηφάγον, οὕτω καλούμενον. Phot. — ὅμοιον γαλῆ quamquam non solum Photius, sed etiam Hesychius et Etymologicum magnum praebent, tamen non dubito emendare γαλεώτη. nomen in aenigmate positum fuisse pro κοιλία suspicatur Bergkiius R. c. Att. 121, comparans aenigmata apud Athen. 2, 63b et 10, 455e. Hesiod. Op. 569 ἀλλ' ὅπταν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς αἶμ φυτὰ βαίνῃ. est domitoria Ciceronis De divin. 2, 64, 133.

ΛΑΚΩΝΕΣ

Inscriptio admodum dubia, quippe quae sola Clementis Alexandrini fide nitatur. cf. fr. 95.

95

φοβερόν ἀνθρώποις τόδ' αὖ
κταμένοις ἐπ' αἰζηοῖσι κανχᾶσθαι μέγα.

Clemens Alexandr. Strom. 6, 738 πάλιν δ' αὖ Ὀμήρου (Od. 22, 412) εἰπόντος οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι Ἀχιλλοῦς τε καὶ Κρατῖνος γράφουσιν, ὁ μὲν „ὄν γὰρ ἐσθλὰ κατανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν“, Κρατῖνος δὲ ἐν τοῖς Λάκωσι φοβερόν κτλ. ubi dubium videri potest τοῖς Λάκωσι fabulaene nomen sit an cum verbis poetae coniungendum. cum vero ἀνθρώποις sequatur, prior opinio probabilior est. φοβερόν] φθονερόν Iacobs Animadv. Anal.

Brunck I 164. τὸδ' αὖ] τὸδε Grotius Excerpt. 461. Meinekius in ed. min. haec adnotat: 'scriptorum loci, quos in illa de poetarum furtis affert Clemens disputatione, maximam partem sunt corruptissimi nec sine meliorum librorum ope sanandi. in altero versu nihil est quod non optimo quoque poeta dignum sit. poeticis et verbis et formis non raro usus est Cratinus; at *Laconum* nomen sane dubitabile est. monui haec propter Cobetum Observ. Plat. 77', qui Aristobulum Cratino eam fabulam adfinxisse arbitratur. cf. quae ad *Ἐμπιπραμένους* adnotavimus. — *κραμένους*] de formis vocabulisque epicis quae apud comicos inveniuntur cf. quae congesta sunt Arist. Eq. 1296 et Vesp. 662. Av. 567. Cratin. 98, 1. 100. 126. 137. Hermipp. 55. Eupol. 14, 3. Plát. 153, 5. Anaxil. Athen. 12, 548 c (7). Axionic. Athen. 8, 342 b (7).

ΜΑΛΘΑΚΟΙ

Mollitiem luxuriamque Atheniensium circa belli Peloponnesiaci initium ingravescentem hac fabula reprehensam esse suspicatur Bergk. R. c. Att. 124. 5.

96

ἀμοργὸν ἔνδον βρυτίην νήθειν τινά.

Hesychius βρυτίην· ἐν Μάλθακοῖς· ἀμοργὸν ἔνδον βρυτίην νήθειν τινά. ἔπαιξε πρὸς τὸ πόμα τὸ βρύτινον· ἔστι δὲ καὶ ζῶον βρῦτον, ὅμοιον κανθάρω, καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ βρύτινον πήμισμα, ὅπερ ὑπ' ἐνίων βομβύκινον λέγεται. ad Cratini Malthacos pertinere vidit Salmasius Tertull. Pall. 197 cod. ἔνδον || βρυτίην νήθειν τινα (sic); utrum ἀμοργὸν praebeat an ἀμοργίν, Schmidtii adnotatio incertum relinquit. ἀμοργίς est χιτῶν ἀμόργινος, ἀμοργίς est olei sedimentum. Herod. I 87, 18 Lentz. τὰ εἰς γίς πολυσύλλαβα, στρατηγίς, ἀλουργίς, ἀμοργίς. τὸ δὲ ἀμοργίς ἢ ὑποστάθμη βαρύνεται. ceterum τὴν ἀμοργίν τὴν ἄλοπον, i. e. byssum, Arist. Lys. 737. Poll. 7, 74 τὰ δὲ ἀμόργινα γίνεσθαι μὲν τὰ ἄριστα ἐν τῇ Ἀμοργῷ, λίνου δ' οὖν καὶ ταύτας εἶναι λέγουσιν· ὁ δὲ ἀμόργινος χιτῶν καὶ ἀμοργίς ἐκαλεῖτο. rursus βρύτινος est aut byssinus aut hordeaceus. Hesych. βρυτιγγολ (Salmasius βρύτινοι)· χιτῶνες. et βρυτίην· βυσσίνην. idem βρῦτον· πᾶν τὸ ἐκ κριθῆς ποτόν (ubi cod. τρυφής, κριθῆς Schrewel.). et βρύτιον· πόμα ἐκ κριθῆς Etym. m. 216, 20 βρύτια, ἃ καὶ βρύτεια, τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα, ἃ τινες στέμφυλα (Arist. Nub. 45) λέγουσιν . . . οἱ δὲ Ἀτικοί, τὰ τῶν ἐλαιῶν ἀλέσματα (πιέσματα vel πίσματα Hemsterh.). Theophr. Hist. pl. 4, 8, 12 ταῦτα . . . ἐφουσίην ἐν βρυτῷ τῷ ἀπὸ τῶν κριθῶν. Athenaeus 10, 447 b τὸν δὲ κριθίνον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν, testimonia Sophoclis, Archilochi, Aeschyli, Hellanici, Hecataei simul adferens. itaque prorsus ambiguum, utrum scribendum sit ἀμοργίν ἔνδον βρυτίην ἢ ἔθειν τινα (ut de pingui et crasso hordeacei potus liquore, Graecorum iudicio

amurcae simili, percolando agatur) an ἀμοργίδ' (vel ἄμοργιν cum Aristophane) ἐνδον βρουτίην νήθειν τινά. verbum νήθειν exstat apud Plat. Politic. 289c νήθειν τε καὶ ξάλνειν. attamen cum βρούτινος pro βύσσινος nusquam apud Atticos inveniatur et sola Hesychii nitatur auctoritate, altera interpretatio videtur praeferenda.

97

τίς ἄρ' ἐρωῶντά μ' οἶδεν, ὃ Γνήσιππ', ἐγὼ πολλῇ χολῇ.
οἶομαι γὰρ μηδὲν οὕτως μᾶρον εἶναι καὶ κενόν.

Athenaeus 14, 638e Γνήσιππου τινὸς μνημονεύει παιγνιμαγρόφου τῆς Ἰλαρᾶς μούσης . . . Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς. ἐρωῶντά Dalecampius] ἐρωτά. 2. γὰρ add. Grotius. — G. Hermannus εἶδεν — B. ἐγὼ οὐ. πολλῇ σχολῇ. Dobr. Adv. II 348 Γνήσιππέ πω; πολλῇ χολῇ, conl. Arist. Ran. 4. pro μηδὲν alii μηδέν'. fortasse scribendum ὃ Γνήσιππ'; B. ἐγὼ. A. πολλῇ χολῇ, sed talem versum emendare nihil aliud est quam in tenebris micare. de Gnesippo cf. fr. 15. — Herod. I 192, 26 Lentz μωρός καὶ μᾶρος Ἀττικῶς. denique μηδὲν paullo insolentius posuit pro οὐδέν.

98

παντοίοις γε μὴν κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι
λειρίοις, ῥόδοις, κρίνεσιν, κοσμοσανδάλοις, ἴοις,
καὶ σισυμβροίοις, ἀνεμωνῶν κάλυξί τ' ἠριναῖς,
ἐρπύλλῳ, κρόκοις, ὑακίνθοις, ἐλίχρυσου κλάδοις,
5 οἰνάνθησιν, ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ,
ἀνθρόσκου φόβῃ, * * * * *
τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ κάρα πυκάζομαι,
καὶ κύτισος αὐτόματος παρὰ Μέδοντος ἐρχεται.

Athenaeus 15, 685bc καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς. Pollux 6, 106 τὰ δὲ ἐν τοῖς στεφάνοις ἄνθη, ῥόδα, ἴα, κρίνα, σισύμβρια, ἀνεμώναι, ἔρπυλλος (ἔρπαλλοι cod. A), κρόκος, ὑακίνθος, ἐλίχρυσος, ἡμεροκαλλές, ἐλένειον, θρυαλλίς, ἀνθρόσκος (non -ύσκος), νάρκισσος, μελιλωτον, ἀνθεμίς, παρθενίς, καὶ τᾶλλα ὅσα ἢ ὀφθαλμοῖς τέρψιν ἢ ῥισίν ἠδέϊαν ὄσφρησιν παρέχει. μέμνηται δὲ τῶν πλείστων Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς, ὥσπερ καὶ κοσμοσανδάλου καὶ σμίλου, ὅπερ ἦν τῆς σμίλακος ἄνθος. Athen. 15, 681b κοσμοσανδάλων δὲ μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς διὰ τούτων· κεφαλὴν — κοσμοσανδάλοις. 681a Κρατῖνος δ' ἐν Μαλθακοῖς φησιν· ἐρπύλλῳ — κλάδοις. 681e τοῦ ἡμεροκαλλοῦς καλουμένου ἄνθους, ὃ τὴν μὲν νύκτα μαραινεται, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνατέλλουσι θάλλει, μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων οὕτως· ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ. 685f Κρατῖνος . . . τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ.

2. κρίνεσιν Porson. ap. Dobr. Arist. Nub. 21] κρίνοις. κρίνοισι 681 b. κοσμοσανδάλλοις] κοσμοσανδάλλος A 681 b. 3. άνεμωνων Mein.] άνεμώνων. κάλυξι τ'] κάλυξιν Porson. 4. ύακίνθους 681 a] ύακίνθω. έλειχρύσου Meinek. ed. min. praef. VI] έλιχρύσου. 6. άνθρυσκου Schweigh.] άνθρυσκίσσου A, quae videtur esse duplex lectio άνθρυσκου (supraser. ίσκ). lacunam indicavit Schweigh. eam ante άνθρυσκου ponit Fritzscheus (Fragm. Eup. v. 9), ut άνθρυσκου φόβη versus claudatur. 6. φόβη τῷ τ' correctum ex 685 f τῷ τ' άειφρούρω] φοβήτω τ'. 7. άειφρούρω Canterus] άει φρούρω utrobique. 8. και] cum una syllaba desit, κάμοι Porsonus, και γάρ G. Hermannus El. doctr. metr. 685, και δη Meinekius. praeterea v. 6. 7 Bergkiius R. c. Att. 128 adhibito ad emendandum Polluce άνθρυσκου . . . | ναρκίσσου φόβη θ', έλενειω τε και θραυαλλίδι. Meinekius, cum Pollux diserte μίλον ex Cratino adferat, άνθρυσκου φόβησι τε και σμίλω και θραυαλλίδι. ego de lacuna cum Fritschio consentiens scripserim σμίλω, ναρκίσσω θ' έλενειω τε και άνθρυσκου φόβη.

ex parabasi hos versus excerptos esse recte statuit Bergkiius R. c. Att. 125. Meinekius miror eum qui haec recitet cum maxime in ornando coronandoque capite occupatum esse opinantem. praesenti enim tempore ut saepe consuetudo indicatur. cf. simillimam Eupolidis parabasin fr. 159. — 1. έρέπτομαι pro έρέφομαι Attici alibi non videntur dixisse. Pind. Pyth. 4, 240 (426) φίλας ώρεγον χείρας στεφάνοισί τε νιν ποίας έρεπτον. Oppian. Cyneg. 4, 262. 4. έλειχρύσου, cum ab έλος derivatum sit, recte scripsit Meinekius. ac sic cod. Urb. Theophr. H. pl. 9, 19, 3. cf. Lob. Phryn. 686. Pathol. elem. I 473 et Theophr. H. pl. 6, 8, 1. formatum est ut όρειβάτης, όρειγενής, όρεικιτιος, όρειδρομος, όρεινόμος, όρειπλαγκτος, όρειγαλκος, quae paene omnia Attici usurpaverunt. etiam apud Plinium N. h. 21, 65. 6. 168 codices variant. 5. Hesych. ήμεροκαλλές· των σπορίμων άνθος. ή στεφάνωμα . . . οι δέ άνθος προς μιαν ήμέραν ακμάζον. cf. Phot. ήμεροκαλλές. φιλουμένω] Plat. Symp. 201 c ω φιλούμενε Άγάθων, Lys. 212 b ό φιλούμενος et του φιλουμένου. Leg. 5, 731e τυφλοῦται περι τὸ φιλούμενον ό φιλῶν, ac sic nomina orta sunt Φιλούμενος et Φιλουμένη. de rebus tamen alibi legi non memini. itaque dubito an scribendum sit φιληλίω. cf. Athen. 15, 685 f. Plin. H. n. 21, 168. 7. Hesych. άειφρουρος· άει διαμένων, άειθαλής. Σοφοκλής Τηλέφω. sic Porsonus (apud Dobr. Arist. Nub. 518), qui Cratinum ad Sophoclis imitationem ita scripsisse coniecit. at cum άειφρουρος quid valeat ex Soph. Ant. 891 (οἴκησις άειφρουρος) perspiciatur, apud Hesychium autem hodie recte sine dubio scribatur άειφόρος· άειθαλής. Σοφοκλής Τηλέφω (Nauck. fr. 519), deinde άειφρουρος· άει διαμένων (διαμένουσα M. Schmidtus, ut ad Antigonom referatur), etiam apud Athenaeum scribendum esse arbitror τῷ τ' άειφόρω μελιλώτω. 8. κύτισος a Fritschio condemnatur, quod secundus pes versus Eupolidei tri-

brachus esse non possit. at cum prior pars Eupolidei Fritzscheio ipso auctore nihil aliud sit quam glyconeus polyschematistus, tribrachum non excludendum esse docet Sophocles, qui Ant. 109 (φυγάδα πρόδρομον ὄξυτέρω) in utraque basi eum admisit. ceterum Hehnius. (Kulturpfl. 355) qui cytismus apud Atticos ante Eupolidis Capras commemorari negat, hoc Cratini versu refutatur. *Medon* aliunde non cognitus. de floribus quos nominat poeta consulendus est Fraasius in Synopsi plant. flor. class.

99

Athenaeus 3, 111 e ἄρτον δ' εἰδός ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος, ἐπ' ἀνθρώπων δ' ὀπιᾶται. καλεῖται δ' οὗτος ὑπὸ τινῶν ζυμίτης. Κρατίνος Μάλθακοῖς πρῶτον ἀποπυρίαν ἔχω ζυμηταμιαδου πλέους κνέφαλλον. sic A. Hesych. ἀποπυρίας· ἄρτος ἐπ' ἀνθρώπων ὀπιᾶμενος. Casaubonus ζυμίταν μὰ Δί' οὐ πλέων γραφάλων, acerosum panem intellegens. Coraë's ζυμίταν, σποδοῦ πλέων, ἀπαλόν. Meinekios πρῶτον ἀποπυρίαν ἔχω ζυμίταν μὰ Δί' οὐ πλέων γραφάλων. 'quorum versuum' inquit 'alter est hendecasyllabus, qualis infra fr. inc. fab. XXII (fr. 321). dicebantur haec ab homine Doriensi. γραφάλων verum esse docet Herodianus dict. solit. 39, 24 de nomine κνέφαλλον disserens: ὥστε καὶ ἀντιθέσις ἐγένετο τοῦ ᾠ εἰς ἔ, ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο. εἰσὶ μέντοι οἱ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν. ἐν τισιν ἐν Μάλθακοῖς Κρατίνου· παρεφύλαξε Σύμμαχος'. cf. Herodian. I 319, 27 Lentz. Lehrsius (Herod. 139) 'ergo dicit: sunt etiam grammatici qui non tantum κνέφαλλον Atticis tribuant, sed etiam γνέφαλλον: quod in Cratini Malthacis codicum auctoritatem invenit'. et ibid. 140 'si verum est quod Meinekios conicit haec a Doriensi dicta fuisse, eo minus hunc versum fuisse putaverim, de quo hic Herodianus cogitaverit, sed ex eadem fabula alium'. non liquet.

100

λευκοὺς ὑπὸ ποσσίν ἔχων πῖλους.

Pollux 7, 171 οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιτιθέμενος πῖλος ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσσίν, ὡς δηλοῖ Κρατίνος ἐν Μάλθακοῖς et 10, 50 τοὺς δὲ περὶ τοῖς ποσὶ πῖλους . . . (καλεῖ) καὶ Κρατίνος ἐν Μάλθακοῖς. utriusque Pollux cum Cratino Platonem coniungit Symp. 220b. ποσσίν Meinek.] ποσσίν. videtur enim fragmentum esse versus anapaestici. quamquam de ea re dubitari potest. bene Hemsterhusius confert Lucian. Rhet. praec. 16 ἢ ἐμβὰς (ἔστω) Σικωνία πῖλους τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα: nam quos Alcibiades commemorat apud Platonem πῖλους, ei profecto multum a Cratinceis differebant. de forma epica (ποσσίν) cf. fr. 95.

101

Stephanus Byz. Ἰβηρία Ἰβηρ Ἰβηρος ὁ Ἰβηρος . . . τὸ αὐτὸ καὶ Ἄβρων ἐν παρωνύμοις φησί. καὶ αὐτὸς Ἰβηρος τραγοπαῶν ἐν Μαλθακοῖς εἴρηται Κρατίνου. in editione Stephani Meinekii αὐτίβηρος, 'ut αὐτόθαις die *leibhaftige Thais* (Luc. Rhet. praec. 12), αὐτοσκαπανεύς (Alciphr. 3, 70) et similia'. Cobetus N. 1. 146 αὐτοῖβηρος, ut αὐτοάνθρωπος cet. at eiusmodi formae apud Lucianum inveniuntur, apud comicos non item: nam αὐτόκακος, αὐτοκάβδαλος, αὐτολήκνθος, αὐτοπυρίτης, αὐτόσιτος, αὐτόφορτος similia ad aliud genus pertinent. itaque tutius videtur, ut antehac fecit Meinekii, ὁ αὐτός ad Habronem quem modo commemoraverat Stephanus, referre, Cratino autem sola verba Ἰβηρος τραγοπαῶν tribuere.

102

Photius et Suidas Κυλλοῦ (Κύλλου) πήραν· ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ἰμμητῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης, καὶ κρήνη ἐξ ἧς αἱ πινούσαι εὐτοκουσίαι καὶ αἱ ἄγνοι γόνιμοι γίνονται. Κρατίνος δὲ ἐν Μαλθακοῖς Καλιᾶν (Suidas Καλλίαν) αὐτήν φησιν. οἱ δὲ Κολλοπήραν (Suidas Κύλλου πήραν). τάττεται δ' ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. verba καλιᾶν αὐτήν φησιν in Phot. codice a correctore addita esse monuit Dobraeus. itaque Meinekii Κρατίνος δὲ ἐν Μαλθακοῖς οἶδε Κύλλου πήραν. Herod. I 157, 17. II 3, 28. 918, 2 Κύλλος· τὸ κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 273) καὶ Κρατίνος ἐν Μαλθακοῖς. Herod. II 534, 3 Lentz (Hesych. κίλλια, cf. etiam κύλλου πήρα) κίλλια . . . ἡ πηγὴ ἢ κρήνη· ἢ ὄρος τῆς Ἀττικῆς· χωρίον δασύ, ὅπερ διαφορῶς προσαγορεύουσιν, οἱ μὲν Κάλιον, οἱ δὲ Κυλίαν, οἱ δὲ Κύλλου πήραν (Κυλύπεραν cod. Hes.). Append. prov. Leutsch. 3, 52 Κύλλου πήραν . . . οἱ δὲ κύλλου φασὶ βαρυτόνως, ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. ἔστι δὲ τόπος ἐν Ἀττικῇ Κύλλου πήρα, ἐν ᾧ καὶ κρήνη. πίνουσαι δὲ ἐξ αὐτῆς αἱ στερεαὶ συλλαμβάνουσιν.

103

Etymol. m. 482, 21 κάβαισος· ὁ ἄπληστος, διὰ διφθόγγου, προπαροξύνηται. παρὰ τὸν κάβον, ὃ ἔστι μέτρον σιτικόν. Κρατίνος Μαλθακοῖς. ἔστι δὲ κύριον πεπονημένον παρὰ τὴν αἶσαν. Cram. Anecd. Paris. III 61, 32 κάβαισος· ὁ ἄπληστος. Κρατίνος Μαλθακοῖς. Poll. 6, 43 καὶ κάβαισον δὲ ἐκάλουν τὸν περὶ τὴν τροφήν ἄπληστον, ὥσπερ οἱ νῦν τὸν πολυπότην πίθον. Hesych. κάβαισος· ἄπληστος. κάβος γὰρ μέτρον σιτικόν. κάβος nescio an numquam fuerit vox Atticis usitata: itaque originatio quidem alia quaerenda erit.

104

Herodianus I 180, 31. II 913, 22 Lentz. Τισαμενός, Δεξαμενός, Ἀχεσαμενός, Κλαυσαμενός· καταλέγεται δὲ ἐν μαλακοῖς.

Blöchius *Μαλθακοῖς*. 'recensum luxuriosorum, in quibus hic Clausamenus fuerit, in ipsis Cratini Malthacis fuisse facile credas.' Lehrs 21. sed cum *Ἀνεσαμενός, Τισαμενός, Δεξαμενός, Ἀγγομενός*, alia id genus nomina participia sint mutato accentu, recte Bergkiius R. c. Att. 129 scripsisse videtur *Κλαυσομενός*, i. e. homo qui poenas solvet. similiter iocatur Arist. Pac. 1293 *ἀνδρὸς Βουλομάχου καὶ Κλαυσιμάχου τινὸς υἱός*.

105

Cramer. Anecd. Oxon. III 416. Bekk. Anecd. 1295 extr. *εὔρηται δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ οἷσθας, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Μαλθακοῖς*. cf. Alexid. Athen. 3, 117 e (11). Philem. Athen. 4, 175 d (5). Menand. Athen. 11, 474 c (5). apud antiquae comoediae poetas certum eius formae exemplum non exstat.

106

Cramer. Anecd. Oxon. I 363, 21 *παρὰ δὲ Ἀττικοῖς μάλιστα ἐπὶ πρῶτον προσώπου ἢ παρὰ (πάρρα) ἀντὶ τοῦ πάρριμι. Κρατίνος Μαλθακοῖς*. sine dubio dixit ὅδ' ἐγὼ πάρρα, ut Hermipp. 50.

NEMESIS

Quae vulgari opinione Iovis et Ladae filia habebatur Helena, eam alii Nemesi natam esse dicebant, praeunte Stasino, Cypriorum auctore. Athen. 8, 334cd. Eratosth. Catast. 25 (cf. Schol. German. Phaen. 273) *λέγεται τὸν Δία ὁμοιωθέντα (κύκνω) Νεμέσεως ἐρασθῆναι, ἐπεὶ αὐτῇ πᾶσαν ἡμεῖβε μορφήν ἵνα τὴν παρθενίαν φυλάξῃ, καὶ τότε κύκνος γέγονεν· οὕτω καὶ αὐτὸν ὁμοιωθέντα τῷ ὀρνέῳ τούτῳ καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα τῆς Ἀττικῆς καὶκεῖ τὴν Νέμεσιν φθεῖραι· τὴν δὲ τεκεῖν ὦόν, ἐξ οὗ ἐκκολαφθῆναι . . τὴν Ἑλένην, ὡς φησι Κρατίνος ὁ ποιητής*. ita pro Κράτης Valcken. Eur. Phoen. 447. erant etiam qui ovum a Nemesi editum, deinde Mercurii opera Spartam translatum a Leda exclusum esse narrabant. Hygin. Astron. 8 (p. 44. 5 Bunte) *Iuppiter cum . . Nemesin diligere coepisset neque ab ea ut secum concumberet inpetrare potuisset . . iubet Venerem aquilae simulatam se sequi; ipse in olorem conversus ut aquilam fugiens ad Nemesin confugit . . quam dormientem oppressit. Nemesis autem . . ovum procreavit, quod Mercurius auferens detulit Spartam et Ladae sedenti in gremium proiecit. ex quo nascitur Helena*. Apollod. 3, 10, 7. cf. Welcker. Cycl. ep. II 130sq. cum autem Periclem hac fabula maxime exagitatum esse Plutarchi testimonio (fr. 111) constet, probabiliter Bergkiius (R. c. Att. 130) totam comoediam a Cratino adversus Periclem scriptam fuisse coniecit. videtur igitur Iovis nomine Pericles, Nemesis nomine Aspasia significari. bello Peloponnesiaco iam exorto scriptam esse consentaneum est conl. fr. 110. 112. (cf. etiam Wilamowitz Obs. crit. 28. 9). quamquam quae ibi de Sparta dicuntur, non ita intelle-

genda sunt, tamquam Cratinus, Cimonis admirator, Spartam voluerit inridere: immo periculosum esse dicit, si quis Spartiatas velit contemnere.

107

ὄρνιθα τοίνυν δεῖ σε γίγνεσθαι μέγαν.

Athenaeus 9, 373c ὄρνιθα δ' εἴρηκε Κρατῖνος ἐν Νεμέσει . . . ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα ὁ αὐτὸς Κρατῖνος ἐν τῷ αὐτῷ δράματι φησιν. dicit haec sive Venus sive Mercurius sive alius Ἰovis in explenda libidine minister, iubens eum facere quod opus sit ut Nemese potiatur. ὄρνις videtur esse cycnus, quamquam etiam sunt qui gallum censeant intellegendum, ut Nemesis quoque in anserem se transformavisse dicebatur. cf. Bergk. R. c. Att. 398.

108

*Λήδα, σὸν ἔργον· δεῖ σ' ὅπως εὐσχήμονος
ἀλεκτρονόου μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους,
ἐπὶ τῷδ' ἐπώζουσ', ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν
ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον.*

Athenaeus 9, 373e τὸν δ' ἀλεκτρονόου . . . οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήκασιν. Κρατῖνος Νεμέσει. εὐσχήμονος Steph. Thes. 10942] εὐσχημόνως. 2. διοίσεις VL] διοίσει A. 3. ἐπώζουσ' Valcken. Eur. Phoen. 166] ἐπώζουσα A. — σὸν ἔργον] cf. quae adnotavimus ad Arist. Nub. 1494. de syntaxi verborum δεῖ σ' ὅπως cf. Lobeck. Soph. Ai. 556. Philoct. 54. 55. videtur Cratinus quoque finxisse ovum a Nemese partum, ab Leda exclusum esse. atque ita fabulam Phidias repraesentaverat in templo Nemesis Rhamnusiae. Paus. 1, 33, 7.

109

*ᾧσ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοισιν ἦδομαι.
ἅπαντα δ' εἶναι μοι δοκεῖ ροδωνιά
καὶ μήλα καὶ σέλινα καὶ σισύμβρια.*

Schol. Theocriti 11, 10 ῥόδων δὲ τῆς γυναικείας ἠβῆς, παρ-
όσον καὶ ροδωνιὰν αὐτὴν ἐσθ' ὅτε λέγουσιν, ὡς Κρατῖνος ἐν Νε-
μέσει. οὖν expellit Meinekius. σιτίοισι Mein.] σιτίοις. v. 2. μοι add.
Meursius Bibl. Att. 1469 d. — ὡς στρουθίων Duebnerus in ed. Paris.
schol. Theocr. scribendum potius videtur πᾶς οὖν σπίνων qui
fit igitur ut fringillarum cibis delecter? videtur enim Iuppiter mirari,
cur quamquam in cycnum vel anserem se convertit tamen mini-
marum avicularum victu gaudeat. cf. quae adnotavi ad Arist. Av.
1079. Meinekius confert Hesych. ροδωνιά· ὁ τόπος, ἐνθα φύεται

τὰ ῥόδα· καθάπερ καὶ ἰωνιά, ὅπου τὰ ἴα φέεται, καὶ κρινωνιά, ἔνθα τὰ κρίνα· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναιδές (cod. ἀναί suprascr. δ), i. e. membrum muliebre.

110

Σπάρτην λέγω γε σπαρτίδα τὴν σπάρτινον.

Pollux 10, 186 εἰ δὲ καὶ πλέγμα τι σπάρτινον ἢ σάκον σπάρτινον ἐθέλοις καλεῖν, καὶ πρὸς τοῦτο Κρατίνος σοι βοηθεῖ ἐν Νεμέσει λέγων σπάρτην κτλ. Meinekius Σπάρτην λέγω τὴν Σπαρτιάδ', οὐ τὴν σπαρτίνην, *Spartam dico Spartiacam urbem, non funiculum spartinum*. 'Nemesis aliusve personae ad ministrum' (fortasse igitur Mercurium) 'verba esse suspicabar, qui cum Spartam illud ovum portare iuberetur, innata huic hominum generi scurrilitate Spartam non de urbe sed de funiculo spartino se intelligere simularet'. simillimus est iocus Arist. Av. 814. 5.

111

μόλ' ᾧ Ζεῦ ξένιε καὶ μακάριε.

Plutarchus Pericl. 3 Περικλέα τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ἄμειπτον, προμήκη δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσύμμετρον ὄθεν . . . Κρατίνος ἐν Νεμέσει· μόλε (μόλ' Reiskius), ᾧ Ζεῦ ξένιε (al. μέγιστε) καὶ μακάριε. κάριε omnes codices Stephani et manu sec. supr. scr. Plut. A, μακροκάριε ex Xylandro x. Meinekius V p. XXXVI cum Ungero Theb. Parad. 463 scribendum esse putat Καραιε, quod propter capitis magnitudinem Pericles inrideatur. at cum hoc Iovis cognomen fuerit rarissimum et Boeotis modo usitatum (Hesych. Καραιός. Phot. Κάριος Ζεύς· ἐν Θεσσαλία καὶ Βοιωτία), Atheniensibus plurimis fortasse ignotum, scribendum potius videtur ὦ - μόλ' ᾧ Ζεῦ ξένιε καὶ καράνιε, altero cognomine ex κεράνιος ridicule et ut omnes intellexerent deflexo. ξένιος Zwendelio Bernensi (apud Mein. V p. XXXVI) dici videtur 'tamquam spuriorum patronus eo tempore quo amissis filiis legitimis iterum dux Atheniensium creatus ad populum tulisset λυθῆναι τὸν περὶ τῶν νόθων νόμον', ut Aspasiae filium sibi adoptare liceret. quae si vera sunt, adparet comoediam actam esse Ol. 87, 3. fortasse in ea re potissimum fabulae argumentum versabatur.

112

Ψύρα τε τὴν Σπάρτην ἄγεις.

Stephanus Byz. Ψύρα· νῆσος μικρὰ πλησίον Χίου . . . λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείᾳ διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρατίνος ἐν Νεμέσει. cf. Herodian I 384, 12 Lentz. fr. 350. Strab. 14, 645 εἶτα Μέλαινα ἄκρα, καθ' ἣν τὰ Ψύρα, νῆσος

ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων τῆς ἄκρας, ὑψηλή, πόλιν δμώνυμον ἔχουσα· κύκλος δὲ τῆς νήσου τετραράκοντα στάδιοι. ἄγειν significatione rariore pro ἡγεῖσθαι. Soph. OR. 775 ἡγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος. cf. Heind. Plat. Theaet. 172b ὧδέ πως τὴν σοφίαν ἄγουσιν. Luc. Gall. 18 θεὸν ἡγόν με. frequentissima sunt ἐντίμως ἄγειν, οὐχ ὡς παρ' οὐδὲν ἄγειν. Lob. Phryn. 418 sq.

113. 114

τᾶλλα πάντ' ὄρνιθια.

ὄρνιθα φοινικίοπτερον.

Athenaeus 9, 373 cd ὄρνιθια δ' εἴρηκε Κρατῖνος ἐν Νεμέσει. . . ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρσεικοῦ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα ὁ αὐτὸς Κρατῖνος ἐν τῷ αὐτῷ δράματι φησιν.

115

ἐν τῷ κύφῳ τὸν ἀχέν' ἔχων.

Pollux 10, 177 Κρατῖνον εἰπόντος ἐν Νεμέσει 'ἐν τῷ κύφῳ τὸν ἀχέν' ἔχων' ἢ που νοητέον ὡς σκευὸς ἦν τι ἀγορανομικόν, ᾧ τὸν ἀχένα ἐνθέντα ἔδει (sic Mein. pro δεῖ) μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουροῦντα. dubitari potest an erraverit Pollux. nam nequaquam ad solum forum et maleficos forenses ὁ κύφῳ pertinet. cf. Arist. Plut. 476. 606. de accentu Herod. I 37, 9 Lentz. τὰ εἰς φῶν ἀρσεικὰ μὴ διὰ τοῦ ντ κλινόμενα βαρύνεται, Τρύφῳν . . . κύφῳν. apud Pollucem κυφῶνι.

116

τῷ δὲ κοττάβῳ προθέντας ἐν πατρικοῖσι νόμοις τὸ κεινέου ὀξυβάφοις βάλλειν μὲν τῷ πόντῳ δὲ βάλλουσι νέμῳ πλεῖστα τύχης.

Athenaeus 15, 667 f Κρατῖνος ἐν Νεμέσει. ita A. ceterorum codicum varietates excerpere nihil attinet. Athen. 15, 666 c κότταβος καὶ τὸ ἄγρος εἰς ὃ ἔβαλλον τὰς λάταγας, ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει δείκνυσιν. et 667 e ἕτερον δ' ἐστὶν εἶδος παιδιᾶς τῆς (τῆς παιδιᾶς τὸ) ἐν λεκάνῃ. αὕτη δ' ὕδατος πληροῦται, ἐπινεῖ δ' ἐπ' αὐτῆς ὀξύβαφα κενά, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ παρηγῶν ἐπειρωῶντο καταδύειν· ἀνηρεῖτο δὲ τὰ κοττάβια ὁ πλεῖον καταδύσας. ecloga paene desperata et hominum doctorum coniecturis multum temptata. veluti Herwerdenus Obs. crit. 5 πατρικοῖσι et (pro τὸ κεινέου) τοῖς ἐπιπέουσιν ex Athenaeo, Dobraeus μέτωπον, τῷ pro μὲν τῷ πόντῳ (neutrum intellego), Bothius τὰπινέοντ' ὀξύβαφα βάλλειν τῷ ποτῷ, Meinekius βαλόντι pro βάλλουσι. ex quibus aliquid tamen lucis, dubiae sane et fallacis, adfulget. potuit certe Cratinus scribere (cf. quae modo adposuimus Athenaei verba 667 e)

τῷ δὲ κοιτάβῳ προθέντας ἐν πατρίοισι νόμοις
τοῖς ἐπινέουσιν ὀξυβάφοισιν ἐμβάλλειν ποτόν,
τῷ δὲ βαλόντι πλεῖστα νέμειν πλεῖστα τιμῆς.

117

Schol. Aristoph. Av. 521 ἔζη δὲ (Λάμπων) ἐπὶ τῆς τῶν Ὀρνί-
θων διδασκαλίας, οὐχ ὡς τινες ἐτεθνήκει. πολλῶ γὰρ ὕστερον Κρα-
τῖνος ἐν τῇ Νεμέσει οἶδεν αὐτὸν ζῶντα. de tempore fabulae fallitur.
de *Lampone* cf. fr. 57. 8.

118

Schol. Aristoph. Av. 858 et Suid. Χαῖρις· ἔστι καὶ ἕτερος
(Χαῖρις) ἀύλητής, οὗ μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει. cf. quae ad
Arist. Av. 858 adnotavimus.

119

Priscianus 17, 169 Κρατῖνος ἐν Νεμέσει ΜΕΘΥΣΤΕΡΩΙ ΕΧ-
ΡΩΝΩΙ. ita M. ΜΕΘΥΣΤΕΡΩΤ ΧΡΟΝΟΥ Ο. ΜΕΤΙΣΤΕΡΩΙΧΡΩΝΩΙ
R. μεθυστέρῳ χρόνῳ Meinekius. aut hoc aut μεθυστέρῳ ἐν χρόνῳ
videtur Cratinus scripsisse.

120

ἀπόκινον

Athenaeus 14, 629c τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὄρχησιν,
ἧς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει . . . ὕστερον μακτρισιμὸν ἐκά-
λεσαν. cf. Arist. fr. 275. Eq. 20 cum interpr.

NOMOI

Ad Areopagi auctoritatem sublatam hanc fabulam pertinere
censet Bergkius R. c. Att. 134sq. idque egisse poetam ut quam
perniciosa ea reipublicae conmutatio futura esset doceret. simul
autem adumbratam fuisse beatae vitae imaginem, quam Athenien-
ses sperare possent, si ad pristinam morum simplicitatem red-
iissent. eo potissimum spectare arbitratur fr. 121. 125.

121

ὁ δὲ Ζεὺς ὄσταφίσιν ὕσει τάχα.

Photius ὄσταφίδα . . . Κρατῖνος Νόμοις. deest initio iambus.
possunt tamen etiam ex tetrametro trochaico desumpta esse, ut
fr. 125.

122

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπίσταμαι,
ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς.

Bekker. Anecd. 436, 6 et Suid. ἀπὸ στόματος ὡς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης . . . Κρατῖνος δὲ ταῦτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης Νόμοις. 2. ἀλλ' ἀπὸ] τὰ ἄλλα (ἀλλ') ἀπὸ Suid. A. μνημονεύω] μνημονεύων Suid. A. — de legibus nescio quis interrogatus, homo probus et simplex, respondet. prorsus aliter insiciarius Arist. Eq. 188.

123

οὐκ ἀπερρήσεις σὺ θᾶττον; ἀποτιλῶ σε τήμερον.

Bekker. Anecd. 422, 9 ἀπερρήσεις· ἀπελεύση, ἀποφθαρήση. οὕτω Κρατῖνος Νόμοις. ἀποτιλῶ σε Porson. Adv. 39] ἀποτιλῶσαι. Hesychius ἀπερρήσεις· ἀπελεύση, ἀποφθαρήση. ἀπερρήσεις, ut Arist. Nub. 783. Pac. 1294. Eccl. 169 ἀπερρε. ἀποτίλλειν eadem vi dictum esse potest qua Arist. Eccl. 724 (saepius παρατίλλειν). ceterum haec ex scaena excerpta videntur simili Arist. Eq. 284sq., 367sq., imprimis 369 — 374. quapropter Wilamowitzius Obs. crit. 29 not. 12 versum inter duas personas distribui posse non male admonuit. minus bene ad Nemesin (Νεμέσει pro Νόμοις) referenda duxit, ut essent 'alicuius ad transformatam Nemesin aut Nemesin ad Iovem cycnum minae.' nam talia in quavis comoedia dici possunt. Porsoni opinionem 'verba esse alicuius ad gallum s. gallinam' iure inprobavit Meinekius.

124

χρυσίδι σπένδων γέγραφε τοῖς ὄφεισι πιεῖν διδούς.

Athenaeus 11, 502b χρυσίδος δὲ (μνημονεύει) Κρατῖνος ἐν Νόμοις. idem 496e ἔνσις· φιάλη χρυσῆ. Κρατῖνος ἐν Νόμοις 'ἐνσιδι σπένδων'. quod manifesto corruptum. angues sunt pharmacopolae. Bekk. Anecd. 314, 20 φαρμακοπῶλαι· οἱ τοὺς ὄφεις τρέφοντες. Meinekius κέκραγε· τοῖς — δίδου. facilius videtur σπένδων τ' ἔφραξε· τοῖς — δίδου. sed quis in tanta caligine praestet se verum invenisse?

125

καὶ δρόσον βάλλων ἔωθεν χλιαρὸς ταγηνίας.

Athenaeus 14, 646 ταγηνίτης, πλακοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, δ καὶ ταγηνίας. μνημονεύει . . . Κρατῖνος ἐν Νόμοις. quod Meinekius ἄνωθεν scribendum censet pro ἔωθεν, id non necessarium videtur. de placenta in furno cocta loquitur cum comica quadam magnificentia. talia autem primo mane agebantur. cf. Pherecr. 10. rorem Meinekio dicere videtur 'umorem ignis vi ex placenta melle oleoque subacta exsudentem'.

126

ἡ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες.

Bekker. Anecd. 371, 1 ἄκασκα· ἦσυχια, βραδέα. Κρατῖνος Νόμοις. Eustathius 668, 29 τὸ δὲ ἀκὴν εὔρηται λεγόμενον καὶ ἀκασκά. Ἄλλιος δὲ Διονύσιος καὶ χρῆσιν παράγει Κρατῖνου ταύτην 'σκήπτροισιν ἀκασκά προβιβῶντα'. eadem Cramer. Anecd. Par. III 224, 24. cf. Eustath. Comment. Pindar. p. 57 ed. Taf. Hesych. ἀκάσκα· ἠσύχως, μαλακῶς, βραδέως, et προβῶντες· προβαίνοντες. de προβῶντες cf. Lob. Rhem. 5 et quae adnotavimus ad fr. 95. pro ἡ Meinekius ὦ. vide an scribendum sit οἱ πρεσβ. (γηραλέοι praed.), ut dicat aliquis chorum per εἴσοδον intrantem conspicatus. nam ipsos Νόμους significari, quos 'tamquam decrepitos et invalidos senes produxerit Cratinus', probabiliter conicit Meinekius.

127

νῦν γὰρ δὴ σοι πάρα μὲν θεσμοὶ
τῶν ἡμετέρων, πάρα δ' ἄλλ' ὅ τι χρῆς.

Suidas *χρή· χρῆς τὸ χρῆξεις καὶ δέη.* Κρατῖνος Νόμοις. Hesychius *χρῆς· θέλεις, χρῆξεις.* formam *χρῆς* Sophocli reddidit Dindorfius Ai. 1373. Antig. 887. Wunderus El. 606. — Solonem loqui arbitratur Bergkius R. c. Att. 135.

128

ὑμέων εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδοκεῖται.

Suidas *ἀλώπηξ· παροιμία ἀλώπηξ δωροδοκεῖται, ἐπὶ τῶν ῥαδίως δάροις πειθόμενων.* Κρατῖνος Νόμοις. ita pro μὴ ῥαδίως Meinekius ex Bekk. Anecd. 218, 29. Apostol. 2, 17 *εἷς μέσον ἕκαστος.* verba, ut iam Runkelius animadvertit, ex Solonis ipsius versu expressa sunt *ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἔχνεσι βάλνει*, quocirca Meinekius Cratino quoque *ὑμέων δ'* restituendum censet. ceterum offendit *δωροδοκεῖται*. nam Aristophanes numquam *δωροδοκεῖσθαι*, septiens *δωροδοκεῖν*, idque Eq. 834. Vesp. 669. Av. 510. 513 (ὅ τι) cum accusativo coniunctum, sicuti *χρυσὸν δωροδοκεῖ* Plat. Reip. 9, 590 a. itaque dubito an scribendum sit *δωροδοκεῖ τι*. nam quod Ran. 361 Aristophanes scripsit *καταδωροδοκεῖται*, id fortasse ipsum quoque mutandum in *καταδωροδοκεῖ τι*, ut Vesp. 1036 *καταδωροδοκῆσαι*. de syntaxi cf. fr. 52.

129

τυροῦ καὶ μίνθη παραλεξάμενος καὶ ἐλαίῳ.

Pollux 6, 68 *μέμνηται τῆς μίνθου* (lege *μίνθης*) Κρατῖνος ἐν τοῖς Νόμοις *τυροῦ καὶ μίνθη κτλ.* — παραλεξάσθαι ut apud Homerum

exstat, sic etiam apud Cratinum defendi posse putabat Meinekius conl. συγγίγνεσθαι Eur. 38. 108, quibus addi potest Telecl. 38. numquam ita παραλέξασθαι, neque video quid iocosi habeat talis translatio. itaque in ed. min. παραδεξάμενος proposuit. at παραδέχεσθαι aut est ab alio accipere aut (εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν πόλιν, ut saepissime Plato) *admittere*; contra *hospitio excipere* est δέχεσθαι, et Homero et Atticis usitatissimum. cum dativo coniunctum legitur Anaxandr. Athen. 4, 131 a (2) λαμπροῖς δέλπνοις δεξόμεθ' ὑμᾶς. Plat. Leg. 11, 919 a ἐν ἀπορίᾳ γιγνομένους καταλύσειν ἀγαπηταῖς δεχόμενος. itaque scribendum videtur μὴν θῆ ἄρα δεξάμενος.

130

Hesych. Λυκαμβίς ἀρχή· ὁ Κρατῖνος ἐν Νόμοις, τὸν πολέμαρχον δηλῶν, πρὸς ὃν ἀπεγράφοντο τὰς τοῦ ἀπροστασίου δίκας. Λυκαμβίδα δὲ εἶπε τὴν ἀρχήν. ubi verba ἐπεὶ ἐπολέμησεν Ἀρχίλοχος τῷ Λυκάμβῃ addenda sunt ex Phot. Λυκαμβίς ἀρχή· τοῦ πολέμαρχου· ψυχρῶς. ἐπεὶ ἐπολέμησεν Ἀρχίλοχος τῷ Λυκάμβῃ. ἐπὶ δὲ τοῦτου ἀπροστασίου καὶ ἐπικλήρου (Mein. ἐπικλήρων) αἱ δίκαι ὑπήγοντο. si recte grammatici poetae verba interpretati sunt, iure privatus frigidum esse iocum iudicavit. at ut Archilochus ipse privatam in Lycambe iniuriam ultus est, ita etiam apud graecos latinosque poetas Lycambes semper inter necivi, sed privati odii quasi quoddam exemplum fuit. itaque Cratinus magistratum aliquem significare videtur, quem propter ignominiam privatam acerbissimo odio persequatur: neque repugnaverim, si quis eum indicari archontem coniciat, qui poetae chorum denegaverat (fr. 18). is enim lepidissime dici poterat πολέμαρχος, quia τοῦ πρὸς Κρατῖνον πολέμου ἦρξεν. itaque Cratini verba sunt πολέμαρχος Λυκαμβίς ἀρχή.

131

σανδάλια Τυρρηνικά

Pollux 7, 86 Κρατῖνος ἐν τοῖς Νόμοις. idem paulo post (7, 92) Τυρρηνικά· τὸ κάττυμα ξύλινον τετράγωνον, οἱ δὲ ἱμάντες ἐπίχρσοι· σανδάλιον γὰρ ἦν, ὑπέδησε δ' αὐτὸ Φειδίας τὴν Ἀθηνᾶν.

132

σχοίνινον ἡθμόν

Schol. Aristoph. Eq. 1147 κημὸς ὁ ἐπὶ τοῦ καδίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίσταν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Κρατῖνος αὐτὸν ἐν Νόμοις σχοίνινον ἡθμόν καλεῖ. Hesych. σχοίνινος ἡθμός· δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρίας καθίσταν. Schol. Arist. Vesp. 99 ἔστι δὲ (ὁ κημὸς) πλέγμα τι δικτυῶδες καὶ ἡθμῶδες, ἄνωθεν πλατὺ, κάτωθεν στενόν.

133

Photius παλαστή· θηλυκῶς· Κρατῖνος Νόμοις 'μείζον τὸ δέος παλαστῆς'. παλαστῆς Meinek.] παλαιστῆς. cf. Lob. Phryn. 295. Ruhnken. Hesych. II 841 τὸ πέος, quod mihi, cum παλαστή par sit palmo minori (Hultsch. Metrol. 28), parum aptum videtur. comparanti Synes. Epist. 136, 272 a (p. 722 Hercher.) ὥστε μοι δοκῶ πλεῖν ἢ παλαιστῆ καὶ δακτύλω γερονέναι σοφώτερος, quae iure Lobeckius ex comoedia expressa esse existimabat (cf. quae congressi ad Arist. Nub. 430). scribendum videtur μείζον κλέος παλαστῆς.

134

Photius νεάτην· οὐχὶ νήτην λέγουσιν· καὶ παρανεάτην καὶ τρισνεάτον. Κρατῖνος Νόμοις. an τρισνεάτην?

Ad hanc comoediam praeterea fr. 301 (cf. 121. 125) et 274 rettulit Bergkius R. c. Att. 139. 140. quibus, si vera sunt quae de pristina vitae felicitate in hac fabula adumbrata idem coniecit, addi potest fr. 280.

ΟΔΤΣΣΗΣ

Platonius XIII 40 (Duebn. Schol. Arist.) τοιοῦτος οὖν ἐστὶν ὁ τῆς μέσης κωμωδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Διολοσίκαν' Ἀριστοφάνους καὶ οἱ Ὀδυσσεῖς Κρατῖνου . . . οὔτε γροικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα. canticis choricis, non choro comoediam caruisse dicit, ut Plutus quoque Aristophanis canticis et parabasi, non choro caret. cf. fr. 144. idem Platonius XIII 71 οἱ γοῦν Ὀδυσσεῖς Κρατῖνου οὐδενὸς ἐπιτίμησιν ἔχουσι, διασυρμὸν δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας. quae iam ante Cobetum (Obs. crit. Plat. 18) Welckerus (Opusc. I 321) non ita esse intellegenda monuit, tamquam Cratinus Homerum ut inepte et ridicule agentem voluisset inridere: sed eas Homericorum carminum partes, quae ad risum excitandum idoneae et cum comoedia quadammodo cognatae viderentur, poetas comicos suo modo tractavisse et inmutasse. sic in Cratini fabula Ulixem omne genus deliciarum ciborumque lautiorum per totum terrarum orbem quaerentem fuisse inductum (p. 322. 3 conl. fr. 136. 147). acta est fabula eis temporibus, quibus comicorum poetarum licentia Pericle auctore, ut suspicatur Cobetus Obs. crit. 10, ab aliquo ex amicis eius lege ad populum lata inminuta erat, Ol. 85, 1—4. cf. Meinek. I 43 sq. Bergk. R. c. Att. 142. Cobet. 12. argumentum fabulae fuisse Cyclopeam docent fragmenta, quod argumentum postea praeter Euripidem multi alii tractaverunt. similiter Seriphiis Persei fabulam adumbravit. Ὀδυσσεῖς, i. e. Ulixes cum sociis. cf. Ἀρχιλογοί, Κλεοβουλῖναι cet.

οὐπω "πιον τοιοῦτον οὐδὲ πίομαι
Μάρωνα.

Pollux 6, 26 Κρατῖνος μέντοι τὸν οἶνον Μάρωνα εἴρηκεν. τοιοῦτον Bergk. R. c. Att. 159] τοσοῦτον. cf. Hom. Od. 9, 196 sq. ad Ulixes pertinere, quamquam Pollux fabulae nomen omisit, manifestum est. uno tetrametro omnia continuat Bergk. etiam Homeri Cyclops ante Ulixis adventum vinum noverat (9, 357. 8), sed non tale. quapropter Ulixem ipsum (antea sine dubio sic locutum) imitatus (Eur. Cycl. 141. 412) Maronis nomine utitur pro novo aliquo et inaudito adhuc vini genere.

ΚΤΚΛΩΨ. πάποτ' εἶδες, εἰπέ μοι,
τὸν ἄνδρα; ΟΔΤΣΣ. Λαέρτα φίλον παῖδ'; ἐν Πάρῳ,
σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ἀνούμενον.

Athenaeus 2, 68 c τὸς πέποινας Κρατῖνος μὲν σικυὸς σπερματίας κέκληκεν ἐν Ὀδυσσεῦσι. Phrynich. Ecl. 258 χρὴ οὖν οὕτω λέγειν ὡς ὁ Κρατῖνος σίκυον σπερματίαν, ἢ εἰ θέλεις πέποινα σίκυον. Photius σπερματίαν· τὸν εἰς σπέρμα παρεμμένον. οὕτως Κρατῖνος. Bekker. Anecd. 63, 5 σίκυος σπερματίας· ὁ οἱ πολλοὶ πέποινα οὐκ ὀρθῶς λέγουσι. πάποτ'] ποῦ ποτ' Runkelius. sed melius videtur σὺ πάποτ', cum praesertim Ὀδυσσεῦσι antecedit. εἰπέ μοι Casaubonus] μοι. Λαέρτα φίλον παῖδ' Meinek.] παῖ Λαέρτα φίλον. παῖδα Erfurdcius. ΟΔΤΣΣ. ante Λαέρτα K., ante ἐν Meinek. at Cyclops neque Laertem nosse nec Ulixem dilectum Laertae filium adpellare poterat. sciscitatur autem de Ulixē metum ex oraculo illo (Eur. Cycl. 696 sq.) callide dissimulans. nec minus callide Ulixes, tamquam neglegens non attenderit, 'illumne Laertae filium dicis?' respondet. Λαέρτα Iph. Aul. 204, alibi Λαέρτου, Λαερτίου, Λαρτίου. Paros insula in Odyssea non commemoratur.

οἱ δ' ἀλυσκάζουσιν ὑπὸ ταῖς κλινίσιν.

Pollux 10, 33 ἐν δὲ τῷ κοιτῶνι δεῖ μὲν εἶναι καὶ κλίνην τινά . . . ἢ κλινίδα, ὡς ἐν Ὀδυσσεῦσι Κρατῖνος· ἐπὶ δὲ τῶν κλινῶν ἀκουστέον. ὑπὸ Meinek.] ἐπὶ. narrat nescio quis de nefanda Cyclopolis cena. Eur. Cycl. 407 ἄλλοι δ' ὅπως ὄρνιθες ἐν μυχοῖς πέτρας πτήξαντες εἶχον, αἶμα δ' οὐκ ἐνήνχοῦ. ἀλυσκάζειν Atticis ignotum, Hom. Il. 5, 253. 6, 443. Od. 17, 581.

τίνες αὖ πόντον κατέχουσ' αὔραι; νέφος οὐράνιον τόδ' ὀρώμαι.
ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηθαλίοις ἢ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ.

Hephaestio 8, 5 ὅτι μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανείῳ καλουμένῳ ἀδιαφόρως εὐρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος ἢ σπονδεῖος, δηλώσει Κρατῖνος· εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσεῆας εἰσβάλλον (i. e. in exordio fabulae) τοῦτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο 'τίνες αὖ κτλ.'. ἐποίησε δὲ τινα στίχον καὶ σπονδεῖῳ τῷ παραλήγοντι κεχρημένον· ὡς ἂν μᾶλλον κτλ. αὖ] οὖν Fl. — ὀρᾶμαι comicis ignotum esse adnotat Bergkiius R. c. Att. 156. Vesp. 183 enim dudum a Beerio emendatus. νέφος οὐράνιον Homerus nusquam dixit. νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω Π. 16, 364. νεφέεσσι περιστέφει οὐρανόν Od. 5, 303. cf. quae adnotavimus ad Arist. Av. 350. ceterum his verbis chorus sociorum uti videtur, cum ad Cyclopum insulam accedunt. Od. 9, 142 sq. Bergk. 156.

140

ἐπ' ἀριστερ' αἰεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν, ἕως ἂν ἐφεύρῃς.

Bekker. Anecd. 445, 14 ἄρκτον οὐχὶ ἄρκον· Ὀδυσσεὺς ἐν ἀριστερ' αἰεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἄνευφερῆς. correxit Meinek., qui praeterea Ὀδυσσεῦσι Κρατῖνος. cf. Lob. Phryn. 260. quod apud Homerum (Od. 5, 276) Calypso in patriam redeunti praecipit, Cratinus ad iter in Cyclopum insulam transtulit. Bergk. R. c. Att. 157.

141

τῇ νῦν τόδε πῖθι λαβὼν ἤδη, καὶ τοῦνομά μ' εὐθύς ἐρώτα.

Athenaeus 10, 446 b τὸ δὲ πῖθι . . . παρὰ Κρατῖνῳ ἔχεις ἐν Ὀδυσσεῦσι. Ulixes Polyphemum adloquitur et ridicule, ut nomen Οὐτίς scilicet proferri possit, nomen suum interrogare iubet. itaque non opus est emendationibus (λαβὼν. ἤσθη καὶ τοῦνομά μ' εὐθύς ἐρωτᾷ Herwerdenus Nov. add. crit. 2 infelicissime, μὴ εὐθύς vel μὴ τοῦνομά μ' εὐθύς Meinekiius, τοῦνομά γ' εὐθύς ἐρῶ τοι Bothius De com. gr. 10. cf. Od. 9, 364). τῇ Od. 9, 347. Eupol. 350.

142

ἦσθε πανημέριοι χορταζόμενοι γάλα λευκόν,
πυὸν δαινύμενοι, κάμπιμπλάμενοι πυριάτην.

v. 1. Athenaeus 3, 99 f χορτασθῆναι εἴρηται παρὰ μὲν Κρατῖνῳ ἐν Ὀδυσσεῦσιν. Priscianus 18, 307 χορταζόμενοι τότε καὶ τῷδε. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσιν. v. 2 Schol. Arist. Vesp. 710 omisso auctoris nomine. alteri versui coniectura probabili adiunxit Porson. Miscell. 235. πυὸν κάμπ. πυριάτη Porson] πύον καὶ ἐμπ. πυριάτην. κάμπιμπλάμενοι K.] κάμπιπλ. 'sunt Cyclopis ad Ulixen eiusque socios verba'. Meinek. 'χορτάζεσθαι a pecudibus ad homines translatum sermoni plebeio convenit'. Bergk. R. c. Att. 157. Schol. Arist. Vesp. 710 πυριάτης τὸ πυρέφθον ὑπὸ τινῶν προσαγορευόμενον, ὃ κατασκευάζουσιν ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος μετὰ τὸν τόκον

... πύον τὸ πρῶτον γάλα, ὃ πήγνυται ἐψόμενον. πύος *colostrum* vel *colostra*, i. e. *primum lac a partu. est autem et per se densius* (Plin. N. h. 28, 123 *prima a partu spongiosa densitas lactis*) et *nisi admisceatur aqua, in ruminicis modum coit duritia* (Plin. 11, 96), ut secari possit. Pherecr. 108, 19. Herodian. I 111, 20 *σεσημείωται ὁ πύος ὀξύτινως καὶ ἀρσενικῶς*. cf. Lob. Rhem. 309. *certerum ex Od. 9, 225. 232 facile quispiam coniciat scribendum esse τυρῶν αἰνύμενοι.*

143

ἀνθ' ὧν πάντας ἐλῶν ὑμᾶς ἐρίηρας ἐταίρους,
φρυξᾶς, ἐψήσας, κάπ' ἀνθρακιᾶς ὀπτήσας
εἰς ἄλμην τε καὶ ὀξάλμην κατ' ἐς σκοροδάλμην
χλιαρόν ἐμβάπτων, ὃς ἂν ὀπτότατός μοι ἀπάντων
ὑμῶν φαίνεται, κατατροῶξομαι, ὦ στρατιῶται.

Athenaeus 9, 385 c Κρατῖνος ἐν Ὀδυσσεύσιν εἶρηκε τὴν ὀξάλμην διὰ τούτων. primo versu omisso Pollux 6, 69 καὶ σκόροδοι καὶ σκοροδάλμη καὶ ὀξάλμη, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὀδυσσεύσι. 2. κάπ' ἀνθρακιᾶς Porsonus] κάπανθρακίσας Athen., καὶ ἐψήσας καὶ ἐπανθρακίσας καὶ ὀπτήσας Pollucis A. 3. ἄλμην τε] ἄλμην Pollucis A. 4. χλιαρόν] χλιερόν Athenaei A. ἂν ὀπτότατος] ἀνυπόστατος Pollucis A. hoc fragmentum paucis interiectis fr. 142 subsecutum esse consentaneum est. sunt eiusdem Cyclopiis verba. ὦ στρατιῶται rursus sine dubio Ulixem (ut fr. 135) imitatus (sic etiam ἐρίηρας ἐταίρους) per ironiam dicit, quippe qui tam pusillos homines pro militibus habere nolit.

144

σιγάν νυν ἅπας ἔχε σιγάν,
καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει·
ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστίν,
πλέομεν δ' ἄμ' Ὀδυσσεὶ θείῳ.

Hephaestio 8, 8 Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεύσι συνεχεῖ ἀντῶ (versu paroemiaco) ἐχρήσατο. Schol. Arist. Plut. 598 ὅμοιον τῷ Κρατῖνου ἐν Ὀδυσσεύσιν· σιγάν — θείῳ. melius certe deletis dorismis Cobetus N. 1. 27 *σίγα νυν ἅπας, ἔχε σίγα. δ'* in v. 3 recte delet Runkelius. *θείῳ*, ut Hom. Il. 2, 335. 10, 243. 11, 806. Od. 1, 65. 2, 233. 259. 394. 4, 682. 17, 230. *νυν* saepissime corripitur apud tragicos. ad extremam fabulam haec chori verba pertinere docet Eurip. Cycl. 708. 9.

145

νεοχμόν τι παρηχθᾶι ἄθυρμα.

Suidas ἄθυρμα· παίγνιον... Κρατῖνος Ὀδυσσεύσιν. τι addidit

Elmsleius Euripid. Med. p. 268. 'indicare voluit poeta se, cum pristino more non potuerit fabulam componere, novam aliquam et insolentem oblectationem exhibuisse' Bergk. R. c. Att. 161. cf. fr. 146. ἄθυρμα Hom. Od. 15, 416. 18, 323. Pind. Pyth. 5, 21 (30) saltationem choricam dicit Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. extremus versus fabulae talis fere videtur fuisse: ἡγεῖσθ' ἔξω· μετρίως δὲ δοκεῖ νεοχμόν τι παρήχθαι ἄθυρμα. παρήχθαι dixit, ut παριέναι, πάροδος, παρελθεῖν sim.

146

οὐκ ἰδίᾳ τὰδ' οὐκέτ' οἶσι τὰπὶ Χαριξένης.

Etymol. m. 367, 21 ἐπὶ Χαριξένης· ἀνλητοῖς ἢ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων. οἱ δὲ μελοποιῶν . . . Κρατῖνος

Ὀδυσσεῦσιν· οὐκ ἰδί^α τὰδ' οὐκ εὐνοῖ τὰπὶ X. M. Hesych. ἐπὶ Χαριξένης· ἐπὶ μωρία ἢ Χαριξένη διεβεβόητο, ἀρχαία οὔσα. ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν· ἔστι δὲ καὶ παροιμία οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης. cf. Append. proverb. Leutsch. 2, 82. Arist. Eccl. 943. adparet Charixenam antiquam κρουμάτων poetriam fuisse et proverbio οὐχ οἷα τὰπὶ Χαριξένης inmutationem significari, qua pro antiquis prorsus nova valeant. itaque Cratinus 'non sine dolore', ut ait Cobetus Obs. crit. Plat. 21, hoc dicit, priorem comediae statum et habitum cessisse novo cuidam, et cum antiquo ludendi more poetae comici per populum ipsum interclusi sint, aliud spectaculi genus quaerendum fuisse. cf. fr. 145. itaque non adsentior Meinekio scribenti οὐκ ἰδί' ἄττα τὰδ' οὐκέτ' ὄνθ' οἷα τὰπὶ Χαριξένης, quibus vix apta sententia efficitur: sed quid statuendum sit dubito, praeterquam quod extrema ita legenda videntur οὐδ' | οἷα τὰπὶ X.

147

τέμαχος ὄρφῶ χλιαρόν

Athenaeus 7, 315 b Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσι κτλ. et 315 c τὴν δὲ γενικὴν Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι τέμαχος κτλ. ὄρφῶ 315 c] ὄρφῶς 315 b cod. A.

148

δέλφακας μεγάλους

Athen. 14, 657 a ἀρσενικῶς . . . Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι.

149

Phrynich. Eccl. 136 μονόφθαλμον οὐ δῆτέον, ἑτερόφθαλμον δέ. Κρατῖνος γὰρ μονόμματον εἶπε τὸν Κύκλωπα, ubi v. Lobeck. contra alii grammatici (Phavorin., Moschopul. Etym. Gud. 635, 9. cf. Nauck Philol. VI 413) Cratinum testantur μονόφθαλμον dixisse: nam ἑτερόφθαλμος ὁ κατὰ τύχην πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν

ὀφθαλμῶν, μονόφθαλμος ὁ ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων. adparet haec ad Ulixes pertinere.

150

Athen. 15, 677 f Κρατίνος δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Ὀδυσσεύσι κέκληκε τὸν (τὸ Α) λωτὸν στεφάνωμα.

Praeterea στίχον ἀδέσποτον Diog. L. 7, 163 τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; τίς ἀφείλετο λαμπάδος ἀγῆς; Welckerus Mus. Rh. V 588 ad hanc Cratini fabulam referebat. cf. etiam fr. 326.

ΠΑΝΟΠΤΑΙ

Hipponem Rheginum philosophum hac fabula potissimum transduxit (cf. fr. 155), unaque cum eo universam illam novam artem, quae tunc ex Italia in Graeciam transmigrabat. Bergk. R. c. Att. 164 sq. chorus fabulae videtur ex Hipponis discipulis vel aliis philosophis compositus fuisse qui cum nihil se nescire et ut aiunt Germani vel graminis incrementa cernere putarent, apte Πανόπται adpellabantur. videntur autem Argo simillimi choreutae fuisse, qui non solum oculatus, sed etiam biceps ut Ianus fingebatur (fr. 153). cf. Iahn. apud Meinek. V 19 et Bergk. 181.

151

Schol. Lucian. Vind. 140 Iacobitz. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μικρὸς καὶ καταπύγων ἐς ὑπερβολήν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ προωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. Κρατίνος Πανόπταις Ἀριστόδημος ὡς ἀρχημονῶν ἐν ταῖς κωμῶνι ἀνεριπία. Phot. Κιμώνεια ἐρείπια Ἀθήνησιν, ἐν οἷς ἀπεπάτουσαν καὶ ἐπεραίνοντο. Hesych. Κιμώνεια ἐρείπια ἔνθα ἡσχημόνουσαν περαινόμενοι, quae ex scholiis Cratineis desumpta esse arbitratur Sauppius Act. soc. gr. II 433. ὡς pro ὡς Bergk. 183, ὡν Meinek. ἀσχημονῶν Schubart, ἀσχημονεῖ Sauppius. Κιμωνεῖοις ἀνήρ ἐρειπίοις Bergk., ἀρῶν pro ἀνήρ Sauppius (conl. Shakesper. Anton. Cleop. II 2 extr. 'er pflügte sie, sie erntete'). cf. Arist. Ran. 422 sq. fr. 231. de Aristodemo nihil praeterea compertum, neque quis cum eo comparetur constat. Κιμώνεια ἐρείπια non sepulcri, sed aedium Cimoniarum reliquias in Laciadarum finibus sitas intellegendas esse Sauppius docuit. ceterum cum Aristodemum Hesychius narret turpia non facere solitum, sed pati (περαινόμενοι), neque ἀνήρ neque ἀρῶν recipiendum videtur, sed ἀσχημονεῖ | ἐν τοῖς Κιμωνεῖοισι νῦν ἐρειπίοις. νῦν ut Arist. Ran. 419.

152

μισεῖς γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπη νῦν.

Photius παιδικά· ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις· ... Κρατίνος Πανόπταις κτλ. eadem grammat. Montefalc.

Bibl. Coisl. p. 474 *μισεῖ γὰρ πάνυ τὰς γυναῖκας, πρὸ (sic) παιδικὰ δὲ τρέπει νῦν.* cf. Suidas *παιδικὰ.* Cram. Anecd. Paris. III 173, 10 *Κρατῖνος Πανόπταις· μισεῖς γὰρ πανυ τας γυναικας, προς παιδικα δε τρεπη νῦν (sic).* varie haec nec satis probabiliter homines docti tractaverunt. cf. praeter Meinekium Porson. ap. Dobr. Arist. Av. 718. Blomfield. Mus. crit. Cant. II 143. Jacobs. Anthol. Pal. 666. Bergk. R. c. Att. 185.

153

κράνια δισσὰ φορεῖν, ὄφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί.

Hephaestio 1, 18 *παρ' αὐτῷ τῷ Κρατῖνῳ . . . ἐν Πανόπταις.* *κράνια δισσάφορα* BHF1. *ἀριθματοί* CEF. — at in hexametro non locus est formae doricae. deest et verbum a quo pendeat *φορεῖν* et quod praedicatum erat de *ὄφθαλμοί.* *φορεῖν* cum Hor. Carm. 1, 8, 10 *brachia gestare* comparat Meinekius.

154

ἀλλοτριογνώμοις ἐπιλήσμοσι μνημονικοῖσιν.

Hephaestio 1, 16 *ἤδη μέντοι ἢ διὰ τοῦ μν̄ σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς καὶ παρὰ Κρατῖνῳ ἐν Πανόπταις.* eadem Bekker. Anecd. 1176. Cramer. Anecd. Ox. III 414. *ἀλλοτριογνώμης* BHF1. *ἀλλοτριογνώμοσιν* cod. Bekkeri. *ἐπιλήσμοσιν* cod. Bekk. — de forma *ἀλλοτριογνώμος* cf. Lob. Phryn. 383. Bekk. Anecd. 385, 7 *ἀλλοτριόγνωμος· σημαίνει ὃ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων καὶ μὴ τὰ ἑαυτοῦ.* itaque idem est quod *πολυπραγμονῶν.* carpuntur philosophi qui alia omnia magis curent quam ea quae deceat. cf. Bergk. R. c. Att. 182.

155

Schol. Aristophan. Nub. 96 *κυρίως δὲ πνιγεύς, ἔνθα οἱ ἄνθρωποι ἔχονται καὶ πνίγονται.* ταῦτα δὲ πρότερος Κράτης ἐν Πανόπταις δράματι περὶ Ἰππωνος τοῦ φιλοσόφου κωμωδῶν αὐτὸν λέγει . . . φαίνεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ ὃ Ἰππων κωμωδηθῆναι φθάσας· τὸ δὲ τῶν ἐγκλημάτων οὐδὲ τὸ σύνολον ἐπικοινωνεῖ φιλοσοφία. Crateti Cratini nomen substituit Meinekius conl. schol. Clementis Alex. Protr. 103 Lips. τοῦ Ἰππωνος καὶ αὐτοῦ ὡς ἀσεβοῦς γενομένου μέμνηται ὃ Κρατῖνος. Etymol. m. 677, 33 *πνιγεύς* παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὃ φοῦρνος.

156

Schol. Aristoph. Nub. 985 *Κηκείδου· διθυράμβων ποιητῆς πάνν ἀρχαῖος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανόπταις.* Photius *Κηκίδης· διθυράμβων ποιητῆς.* ubi Schleusnerus *Κηκείδης.* cf. quae ad Arist. Nub. 985 et 967 adnotavimus.

διὰ πάντων ἀγῶν

Bekker. Anecd. 91, 10 λέγεται ὁ ἔσχατος. Κρατῖνος Πανόπταις. in stadio et dialo 'omnium trium aetatum cursus instituitur post singularum aetatum cursum; et qui omnes tres aetates simul currentes vicerat, dicitur victor ἐκ πάντων', διὰ πάντων, κατὰ πάντων. 'ad hunc autem in cursu morem Athenis receptum, ex quo ultimo loco omnes aetates coniunctae certabant, pertinet glossa διὰ πάντων ἀγῶν λέγεται ὁ ἔσχατος'. Boeckh. C. I. I p. 768.

γένηθα τὸν ἄνδρα

Schol. II. 9, 77 τίς ἂν τάδε γηθήσειεν . . . οὐ λείπει τὸ ὄραον, ἀλλ' ἔστι παλαιὰ συνήθεια . . . καὶ Κρατῖνος Πανόπταις. Eustathius 737, 4 φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω πονεῖν γράφει γένηθα τὸν ἄνδρα. participii accusativum omissum esse censet Lob. Soph. Ai. 136 (p. 131), qui additur Eupol. 43.

σκενωρόν

Pollux 10, 16 Κρατῖνος δὲ ἐν Πανόπταις τὸν σκενοφύλακα ἔοικε σκενωρόν καλεῖν. σκενωρόν 'dixisse videtur, cuius curae pomparum adparatus demandatus erat'. Meinek.

ΠΛΟΥΤΟΙ

Ante Cratetis Feras et Teleclidis Amphictyonas fabulam actam esse Athenaeus docet 6, 268 e ἐρησάμην δὲ τῇ τάξει τῶν δραμάτων (ex quibus eclogas de prisca hominum felicitate excerpserit), ὡς ἐδιδάχθη. aurei aevi, i. e. Saturniae aetatis condicionem poeta videtur descripsisse. cf. Bergk. R. c. Att. 196. quamquam is prorsus incerta veri similibus admiscet. Pluti utrum sint choreutae quasi quidam comites Pluti (cf. Ἀρχιλοχοὶ Bergk. 131) an simpliciter divitiae (Meinek. conl. Plat. Gorg. 167 c ἡμφισμένοι . . . γένη καὶ πλούτους. addo Eurip. fr. 153 Nauck. τῶν γὰρ πλούτων ὄδ' ἄριστος γενναῖον λέχος εὐρεῖν) dubitatur.

αὐτόματα τοῖσι θεὸς ἀνίει τὰγαθά.

Stobaeus Flor. 103, 11 Κρατῖνος ἐν Πλούτοις. cf. Arist. Ran. 1462. neque αὐτόματα δ' αὐτοῖς (Dobr. Adv. II 360) neque αὐτόμαθ' ὅτοισι (Meinek. praef. Stob. III p. III) necessarium. τοῖσι pronomen est relativum. cf. 57. Hermipp. 82, 1. 3. 6. ac si

in trimetris comici eis formis non pro relativis utuntur, Cratinus multa habet pristini sermonis propria, posterioribus inusitata. Diogen. 3, 15 et Apostol. 4, 37 *αὐτόματα* (-άτως) ὁ θεὸς ἀνίησι τὰ γαθὰ ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνων εὐδαιμονούντων.

161

ἐγὼ γὰρ εἰμι θυννὶς ἢ μελαινὰς ἢ
καὶ θύννος, ὀρφῶς, γλαῦκος, ἔγγελος, κύων.

Athenaeus 7, 303 d διιστησιν αὐτὰς (θυννίδας) τῶν θύννων καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Μούσαις. Κρατῖνος δ' ἐν Πλούτοις φησὶν· ἐγὼ κτλ. idem 7, 299 b καὶ Κρατῖνος ἐν Πλούτοις θύννος ὀρφῶς κτλ. μελαινὰς Meinek.] μελαίνας. μελάνουρος Adamus, μελάνδρους Schweighaeus. at nominis μελάνδρους ultima producitur. cum nemo possit dicere se esse thynnidem aut melaenadem aut *et* (vel *etiam*) thynnium, orphum. cet., Cratinus non, ut Epicharmum dicit Athenaeus, thynnidem a thynno videtur distinxisse, sed dirimenda haec sunt ita: Κρατῖνος δέ φησιν· ἐγὼ γὰρ εἰμι — ἢ μελαινὰς ἢ — καὶ 'θύννος — κύων', ut duo sint fragmenta, non unum.

162

ἄρξει γὰρ αὐτοῖς διποδία καλῶς.

Schol. Arist. Lys. 1243 εἶδος ὀρχήσεως ἢ διποδία, ἴς μὲννηται καὶ Κρατῖνος ἐν Πλούτοις. Hesych. διποδία· ὀρχήσεως εἶδος. οἱ δὲ διποδισμός. ἄρξει R.] ἄρξη apogr. Cant. διποδία] διποδίας Runkelius. καλὴ καλῶς Meinek. cf. Ach. 253. Eccl. 730.

163

περὶ σιαγόνος βοείας μαχόμενος.

Athenaeus 3, 94 e σιαγόνος δὲ (μνημονεύει) Κρατῖνος Πλούτοις. trimetri aut tetrametri (troch.) reliquiae.

164

ἄρ' ἀληθῶς τοῖς ξένοισιν ἔστιν, ὡς λέγουσ', ἐκεῖ
πᾶσι τοῖς ἐλθοῦσιν ἐν τῇ κοπίδι θοιναῖσθαι καλῶς;
ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φύσκει προσπεπατταλευμένα
κατακρέμανται, τοῖσι πρεσβύταισιν ἀποδάκνειν ὀδαῖ;

Athenaeus 4, 138 e Πολέμων . . . τοῦ παρὰ Λάκωσι καλουμένου δελίνου κοπίδος μνημονεύοντα Κρατῖνον ἐν Πλούτοις λέγειν κτλ. Eustathius 759, 49 πρὸς δὲ ὁμοιότητα τοῦ ἐκτῆσθαι εἴρηται καὶ τὸ φύσκει προσπεπατταλευμένα παρὰ Κρατῖνον, οὗ τὸ κοινὸν πεπατταλευμένα. φύσκει Casaub.] φύσται. προσπεπατταλευμένα

ut alia eiusmodi somnia sunt grammaticorum. cf. Lob. Phryn. 598. *προσβενταῖσιν* Meinekius in Athenaei ed., inprobatur tamen ipsi in Analectis. v. 2 scribendum videtur *πᾶσιν εἰσελθοῦσιν*, *simulatque in urbem venerunt*. cf. quae ad Arist. Eq. 975 adnotavimus. cenam quae *κοπίς* dicebatur copiosius describit Athen. 4, 138 f. cf. Schoemann. Ant. gr.² I 282. de leschis Lacedaemoniorum cf. O. Mueller. Dor. II 389.

165

οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιόν,
ὄτε τοῖς ἄρτοις ἤστραγάλιζον, μᾶζαι δ' ἐν ταῖσι παλαιστραῖς
Αἰγίναται κατεβέβληντο δρυπεπεῖς βῶλοις τε κομᾶσαι.

Athenaeus 6, 267 e οἱ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου διαλεγόμενοι, ὅτι οὐκ ἦν τότε δούλων χρεῖα ἐκτίθενται. Κρατῖνος ἐν Πλούτοις κτλ. — de βῶλοις Schweighaeuserus confert Hesych. βῶλλα· βῶλις, μᾶζης εἶδος τι ἐν ταῖς θυσίαις. quae significatio cum aliunde non sit cognita, 'dubitanter' Bergkius R. c. Att. 197 ἀμύλοις, Meinekius πολφοῖς. cum in pristinae felicitatis descriptione, ubi servis non opus esset, panes aut terra prognatos aut in arboribus pomorum modo nascentes finxisse poeta videatur, fortasse scribendum est φύλλοις τε κομᾶσαι. cf. Meinek. II 374. O. Mueller. Aegin. 186. ceterum cf. Chionid. 7.

166

μὴ ξυντυχία βαρυνόμενοι

Priscianus 18, 169 Κρατῖνος ἐν Πλούτοις· μὴ ξυντυχία βαρυνόμενοι. codicum varietates, quae ad rem nihil faciunt, cf. in adnotatione Hertzii. ξυντυχίαισι cum Runkelio Meinekius; videtur enim versus esse anapaesticus, describi autem aureae aetatis felicitas.

167

ἀνανεοῦσθαι

Suidas Πλούτοις Κρατῖνος. Πλούτοις Κρατῖνος Valcken. Diatr. Eurip. 214] Πλούταρχος. Κρατῖνος. Πλούταρχος Κρατῖνον duo codices Paris.

168

ἀναπηρίαν

Pollux 2, 61 Κρατῖνος ἐν Πλούτῳ. Suidas ἀναπηρίαν· οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. ad Arist. Plut. 115, ubi hodie legitur ὀφθαλμίας, Brunckius rettulit. cum Aristophanis Plutus bis sit acta, tres omnino sunt fabulae, ad quas vocabulum illud pertinere possit.

Ad Plutos praeterea Bergkius R. c. Att. 198 refert fr. 325.

ΠΤΑΛΙΑ

Ad conventum Pylaicum (Schoem. Ant. gr.² II 31. 36. 7) aut ad mercatum cum eo coniunctum Meinekii nomen fabulae refert (I 402. II 111).

169

οἱ δ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς
λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἵνα
κομψῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν.

Schol. Platonis 373 Bekk. αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν. ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρησθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ἵς ὅτε εἰσιτιῶντο τῷ Κήνκι ξένοι ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν γράφει οὕτως οἱ δ' κτλ. cf. Zenob. 2, 19. de syntaxi (οἱ ἡμεῖς) conferendus Heind. Plat. Phaedr. 258 a § 87. Soph. 239 a § 51. duae praeterea constructiones confusae, ut Theocr. 12, 14 (Meinek.) et Aesch. Pers. 188. 9. tamen magnopere dubito an non sic scripserit Cratinus, sed δεῖ δ' αὖθ' ὑμᾶς κτλ. antea sine dubio quid poetam deceret Cratinus dixerat; deinde 'vos autem' inquit 'Athenienses, libenter ire debetis ad epulas scitis spectatoribus a poetis adpositas'. desumpta autem haec sunt ex parabasi, clausula τοῦ μακροῦ ut videtur. κομψῶν, ut Arist. Nub. 649. Av. 195.

170

ἢ Διονυσίοις ἀκύλοις παίζουσ' ἀνέμενοι τρόπα.

Schol. Platonis 320 Bekk. τρόπα δ' ἐστὶν ἢ εἰς βόθρνον ἐκ διαστήματος βολή. Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ. οἱ pro ἢ probabiliter Meinekii. cetera melius intemptata relinquuntur. Poll. 9, 103 ἢ δὲ τρόπα καλουμένη παιδιὰ γίνεται μὲν ὡς τὸ πολὺ δι' ἀστραγάλων, οὓς ἀφιέντες στοχάζονται βόθρου τινὸς εἰς ὑποδοχὴν τῆς τοιαύτης ῥίψεως πεποιημένου· πολλάκις δὲ καὶ ἀκύλοις καὶ βάλανις ἀντὶ τῶν ἀστραγάλων... ἐχρῶντο. cui Meinekii addit Martial. 4, 14, 9 ludit tropa nequiore talo.

171

Suidas ἀμύναιτο, ἀμύναιεν. Κρατῖνος Πυλαίᾳ· αὐτοὺς ἐπαίδευσεν ἔθρεψέ τε δημοσίοις χρήμασιν εἰς ἠβην ἵνα οὔποτε λοιγὸν ἀμύναιτο. Πυλαίᾳ Bernhardy et Meinek.] Πυλαίοις. ἀμύναιτο A] ἀμύναιο BEpr. (marg. ἀμύναιτο.) perperam Bernhardyus Cratino haec abiudicabat. egregie sententiam Cobetus illustravit N. l. 113 conl. Aesch. 3, 154 προελθὼν ὁ κῆρυξ καὶ παραστησάμενος τοὺς ὄρφανούς, ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες, νεανίσκους πανοπλία κεκοσμημένους, ἐκήρυττε τὸ κάλλιστον κήρυγμα... ὅτε τοῦσδε τοὺς νεανίσκους...

μέχρι μὲν ἤβης ὁ δῆμος ἔτρεφε (ἔθρεψε Cob.), νυνὶ δὲ καθοπλί-
σας τῆδε τῇ πανοπλίᾳ ἀφίησιν ἀγαθῇ τύχῃ τρέπεσθαι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν
καὶ καλεῖ εἰς προεδρίαν. addere poterat Thuc. 2, 46 τοὺς παῖ-
δας (ab hostibus caesorum) τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἢ πόλις μέχρι
ἤβης θρέψει. sed quod hos ipsos in loco theatri conspicuo seden-
tes novisque armis fulgentes a poeta admoneri arbitratur ut pro
tantis beneficiis fortem ac strenuam reipublicae operam praestent
(scribit enim

[ὁ Δῆμος]

αὐτὸς ἐπαίδευσέν σ' ἀνέθρεψέ τε δημοσίοισι
χρήμασιν εἰς ἤβην, ἵνα οἱ ποτε λοιγὸν ἀμῦναις)

id nequaquam probabile est: nam singulos ex spectatoribus comici
non fere adloquuntur nisi risus movendi causa. scribendum vi-
detur ἐπαίδευσέν τ' ἔθρεψέ τε — λοιγὸν ἀμῦναι | το[λμήσωσι], unde
simul codicis A lectio grammaticorumque commentorum origo
explicatur.

172

ἄνδρας σοφοὺς χρὴ τὸ παρὸν προῶγμα καλῶς εἰς δύναμιν
τίθεσθαι.

Photius et Suidas τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν· παροιμία . . . Κρατῖνος
Πυλαία. apud Photium desunt verba Πυλαία· ἄνδρας. cf. Soph.
fr. 862 Nauck. στέργειν δὲ τὰ κπεσόντα καὶ (recte Cobet Mnem.
VIII 144 κεν) θέσθαι πρέπει | σοφὸν κυβεντήν. non recte Cobetus
ἄνδρα σοφόν: nam saepissime choriambis dimeter iambicus prae-
mittitur. cf. Arist. Lys. 329. 342.

173

Schol. Arist. Pac. 733 Κρατῖνος δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ δηλοῖ ὅτι ἔξ
ἔστι ζυγὰ τοῦ χοροῦ. chorum dicit comicum. conferri iubet Mei-
nekus Poll. 4, 109.

174

Schol. Arist. Av. 766 ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἔστιν (ὁ Πει-
σίου) δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Χείρωσι, Πυλαία, Ὠραις. cf. fr. 233. 261.
Pherecr. 6.

175

γλώσσαν εὐέρων βοτῶν.

Schol. Arist. Av. 121 et Suid. εὐέρον· οἷον μαλακὴν ὥσπερ
σισύραν εὐέριον. Κρατῖνος Πυλαία. λέγει δὲ περὶ τῶν προβάτων.
Πυλαίαν (sic) cod. A Suid. πυλαιαρχαγλώσσαν V Arist. κατάρξω
γλώσσαν Bernhardt. quod vix graecum est. εὐέραν βοτῶν Suid.

cf. Lob. Phryn. 146. Soph. Ai. 802 p. 353. si ex trimetro haec desumpta sunt, scribendum erit γλώτταν.

176

Photius Ζωπύρου τάλαντα· Κρατῖνος ἐν Πυλαία . . . ἐκ μεταφοῶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγά, οἶονεὶ ἔργα καὶ πράξεις. Hesych. Ζωπύρου τάλαντα. Κρατῖνος ἐν Πυλαία, de Zopyro Persa Herod. 3, 153. cuius narrationem in brevius redegerunt Hesychius et Zenobius 4, 9, qui extrema verba Photii addit. vim proverbii bene explicat Macarius apud Leutschium ἐπὶ τῶν φορτικά τινα διὰ πλοῦτον ὑπομεινάντων. significantur igitur ei qui ut Zopyrus divites sunt facti, sed cum damno corporis vel valetudinis. ceterum cf. τὰ Κινύρου τάλαντα, τὰ Ταντάλου τάλαντα, Κροίσου τάλαντα (Theocr. 8, 53), τὰ Αἰσχίνου τάλαντα (Haupt. ind. Berol. 1865. 6 p. 11) Arist. Av. 823.

177

αὐτὸ δείξει

Schol. Platonis 393 Bekk. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπιστούντων τι μὴ γίνεσθαι. μέμνηται δ' αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Πυλαία. cf. Heindorf. Plat. Hipp. mai. 288 b § 18.

178

Γοργῶπις

Hesychius Κρατῖνος ἐν Πυλαία. λίμνην φασὶν εἶναι ἐν Κορίνθῳ, εἰληφέναι δὲ τοῦνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν. Gorge erat Megarei filia, Corinthi uxor. Etym. m. 384, 38. Aesch. Ag. 302. Mein.

179

κορωνιδεύς

ὁ τῆς κορώνης νεοσσός. Κρατῖνος Πυλαία. Bekk. Anecd. 105, 23. ut λαγιδεύς, ἀετιδεύς alia id genus.

180

Maximus Dionys. Areop. Epist. 8 (II 318) ἔλεγον δὲ προτελίξεσθαι καὶ τὸ προμνεῖσθαι καὶ οἶονεὶ προκαθαίρεσθαι εἰς ἐτοιμασίαν μυστηρίων, ὡς Κρατῖνος δηλαδὴ (Mein. δηλοῖ) ἐν Πυλαία δράματι. mihi pro δηλαδὴ scribendum videtur Δηλιάσι καὶ κτλ.

ΠΥΤΙΝΗ

Acta est cum Nubibus Aristophanis Dionysiis Ol. 89, 1 archonte Isarcho primumque praemium tulit. post eam nullam amplius fabulam Cratinus videtur docuisse. Schol. Arist. Eq. 400

γράφει δράμα τὴν Πυτίνην, εἰς αὐτόν τε καὶ τὴν μέθην. οἰκονομία δὲ κέχρηται τοιαύτη. τὴν κωμωδίαν ὁ Κρατῖνος ἐπλάσατο αὐτοῦ εἶναι γυναικαὶ καὶ ἀφίστασθαι τοῦ συνοικεσίου τοῦ σὺν αὐτῷ θέλειν καὶ κακώσεως αὐτῷ δίκην λαγχάνειν, φίλους δὲ παρατυχόντας τοῦ Κρατίνου δεῖσθαι μηδὲν προπετεῖς ποιῆσαι καὶ τῆς ἔχθρας ἀνερωστῶν τὴν αἰτίαν, τὴν δὲ μέμφεσθαι αὐτῷ, ὅτι μὴ κωμωδοίῃ μηκέτι, σχολάζοι δὲ τῇ μέθῃ. Comoediam igitur et Ebrietatem fabulae personas esse voluit. 'audita Comoediae oratione amicos consilia de optima medendi Cratini ratione iniuisse conligas e fr. 187. quibus omnibus ita respondisse videtur Cratinus, ut nihil egregii proferre poetam posse diceret, nisi qui vino incaluisset'. Meinek. I 48.

181

ἀλλ' ἐπανατρέψαι βούλομαι σου τὸν λόγον.
 πρότερον ἐκεῖνος πρὸς ἑτέραν γυναικ' ἔχων
 τὸν νοῦν, κακῶς εἶποι πρὸς ἑτέραν· ἀλλ'
 ἅμα μὲν τὸ γῆρας, ἅμα δὲ μοι δοκεῖ
 οὐδέποτε' αὐτοῦ πρότερον.

Schol. Arist. Eq. 400 post verba quae supra exscripsimus. 1. ἐπανατρέψαι Bentleius] ἐπαναστρέψαι. ἐπαναθρέξαι, quod ἐπανατρέπειν verbum sit insolitum, Fritzschi. in libello acad. Rostoch. 1877 p. 14, sed id pro ἐπανιέναι non credo cuiquam Atticorum usitatum fuisse. scribendum censeo ἀλλ' εἶ' ἀνατρέψαι. nam εἶα neque in adhortando altero neque cum imperativo solum usurpatur. Eur. Hel. 1429 ἀλλ' εἶα, τοὺς μὲν Πελοπιδῖον ἐὼ νόμους. de verbi ἀνατρέπειν significatione cf. Aristoph. Nub. 901, atque haud raro sic Plato. βούλομαι σου L. Dindorf. Annal. Fleckeis. 1869, 522. 3] βούλομαι εἰς. βουλόμενος εἰς Flor. 2. πρότερον vulgo cum λόγον coniunctum, in Venet. 464 omissum; melius interpunxit Fritzschi Quaeest. Arist. I 263. Fritzschi De prol. p. 14 praeterea χᾶτέραν — κακῶς κάμοι προσεῖχεν. verba Cratini (cf. Mus. Rhen. XXX 413 sq.) sic videntur constituenda

ἀλλ' εἶ' ἀνατρέψαι βούλομαι σου τὸν λόγον.
 πρότερον μὲν ἐκεῖνος πρὸς ἑτέραν γυναικ' ἔχων
 τὸν νοῦν [ὅμως] κάμοι [προσεχρήτ' ἄν] ἀλλὰ νῦν
 ἅμα μὲν τὸ γῆρας, ἅμα δὲ μοι μέθη δοκεῖ
 ὡς οὐδέποτε' αὐτοῦ πρότερον [ἐπικρατεῖν ὅλως].

in his μέθη est Fritzschi Quaeest. Arist. 263. 4. ὅλως sic saepissime. cf. Antiphan. 33, 5. Athenion. 2. sunt autem verba Comoediae Cratinum apud amicos adcusantis, ex quibus unus (σου) poetae causam egerat.

182

γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἤ, νῦν δ' οὐκέτι.

Porphyrus schol. Hom. Od. 8, 186 et Il. 5, 533 (Ven.) τῶν δὲ Ἀττικῶν (ἦ) ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ. ἦ Buttmannus] ἦν. ex eadem Comoediae oratione excerpta sunt. Eurip. Hec. 284 κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἶμ' ἔτι.

183

νῦν δ' ἦν ἰδη Μενδαῖον ἠβῶντ' ἀρτίως
οἰνίσκον, ἔπεται κάκολουθεῖ καὶ λέγει,
οἶμ' ὡς ἀπαλὸς καὶ λευκός. ἄρ' οἶσει τρία;

Athenaeus 1, 29 d Μενδαίου δὲ (μνημονεύει) Κρατίνος. ἦν Dind.] ἄν. Pytinae recte tribuit Runkelius. narrat haec de Cratino Comoedia. Hesych. apud Casaub. (ego glossam non repperi) ἄρ' οἶσει τρία; ἐπὶ οἶνον ἐλέγετο, ἐπεὶ τὸ πάλαι ἐκιονᾶτο τρία ὕδατος λαμβάνων, τὸ δὲ τέταρτον οἶνον. cf. quae adnotavimus ad Arist. Eq. 1188 et Pherecr. 70. οἰνίσκος ut νεανίσκος. Arist. Av. 667 ὡς καλὸν τοῦρνήθιον, ὡς ἀπαλόν, ὡς δὲ λευκόν.

184

τὸν δ' ἴσον ἴσῳ φέροντ'· ἐγὼ δ' ἐκτῆκομαι.

Athenaeus 10, 426 b Κρατίνος ἐν Πυτίνῃ. Dobraeus Adv. II 326 et Meinekius τὸν ἴσον ἴσῳ φέροντ' ἐγὼ δ' ἐκτῆκομαι, ut sint Cratini verba. perperam, si quid video. loquitur Comoedia [ποθεῖ γὰρ οὐδὲν ἦ] τὸν ἴσον ἴσῳ φέροντ'· ἐγὼ δ' ἐκτῆκομαι. dum Cratinus nihil nisi vinum cogitet, se dicit inrito poetae amore tabescere.

185

τὴν μὲν παρασκευὴν ἴσως γιννώσκετε.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 20 Κρατίνου ἐν Πυτίνῃ εἰπόντος. sunt verba Cratini defensionem exordientis. cf. Fritzs. Quaest. Arist. I 267. sic de adversariorum in litibus machinationibus saepissime oratores, quorum exempla quaedam. Clemens Alexandrinus adfert.

186

ἄναξ Ἀπολλων, τῶν ἐπῶν τῶν θευμάτων.
καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον τὸ στόμα,
Ἴλισὸς ἐν τῇ φάρυγι· τί ἂν εἶποιμ' ἔτι;
εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.

Schol. Arist. Eq. 526 ὁ γὰρ Κρατίνος οὕτω πως ἑαυτὸν ἐπήνεσεν ἐν τῇ Πυτίνῃ. ex scholiasta Suidas ἀφέλεια et δωδεκάκρουνον. v. 1. 2. 3 Tzetzes Chil. 8, 184. Exeg. Iliad. 12, 11. Tzetz.

Epist. p. 69 Pressel (quem Nauckius indicavit) καὶν οὐ *καναχῶσι* πηγαὶ παρ' ἡμῶν τῶν ἐπῶν τῶν *θρυμάτων*, οὐδὲ *δωδεκάκρουνον* ἔχωμεν στόμα Ἰλισσὸν ῥέον ἐκ φάρυγγος, καθά φησι Κρατῖνος. hinc *δωδεκάκρουνος* τὸ στόμα Philostr. Vit. sophist. 22 (p. 525). — 1. τῶν *θρυμάτων*] τοῦ *θρύματος* Suid., quod praefert Meinek. at Aristoph. Pac. 239 τοῦ Πολέμου τοῦ βλέμματος. 2. *καναχοῦσι* Suid.] *καναχῶσι*. τὸ στόμα Porson. Kidd. Dawes. 356] στόμα. 3. *Ιλισὸς* K.] Ἰλισσός. cf. Kirchhoff. I. Att. 210. 273 et ind. III. Lob. Pathol. prol. 414. Herod. I 213; 6 Lentz. Wachsmuth. Athen. I 116 adn. τῇ φάρυγι Porson] φάρυγι. τῇ φάρυγι VΘ Suid. B. εἴπομι' ἔτι Dind.] εἴπομι' σοι. σοι om. VΘ Suid. Tzetz. εἶπη μοι Suid. B. εἴποι μοι E. 4. ἐπιβύσει] ἐπιμύσει VΘ. 5. ἅπαντα ταῦτα om. Suid. ταυτὶ Herwerd. Nov. add. crit. 2 conl. Arist. Eq. 99. ποιήμασιν] τοῖς στόμασιν Suid. ἀφέλεια. τοῖς λόγοσιν Suid. *δωδεκάκρ.*

de Cratino haec nescio quis dicit; sed utrum in iudicio amicorum an postquam cum Comoedia in gratiam rediit, incertum est. benigna poetae vena cum Callirrhoë comparatur, quae novem fontibus in Ilisum influit. novem fistulis a Pisistrato instructa Ἐννεάκρουνος adpellabatur, hodie pristinum nomen recuperavit. *δωδεκάκρουνον* os poetae dicitur vel ut vena eius ipsa Callirrhoë benignior videatur, vel quia illa post Pisistratum tribus fistulis aucta erat. quamquam testimonium eius rei desideratur.

187

πῶς τις αὐτόν, πῶς τις ἂν

ἀπὸ τοῦ πότου παύσειε, τοῦ λίαν πότου;
 ἐγῶδα. συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χόας,
 καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν,
 καὶ τᾶλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον,
 κούδ' ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτήσεται.

Athenaeus 11, 494 c ἔστι δὲ (ὀξύβαφον) καὶ ὄνομα ποτηρίου, οὐ μνημονεύει Κρατῖνος μὲν ἐν Πυτίνῃ. v. 6 Pollux 6, 23 οἰνηρὸν ὀξύβαφον παρὰ Κρατῖνῳ οὐδ' — κεκτήσεται. et 10, 67 τὸ παρὰ τῷ Κρατῖνῳ ἐν Πυτίνῃ οἰνηρὸν ὀξύβαφον. 7, 161 κεράμιον οἰνηρὸν . . . Κρατῖνος (fr. 460). Zonaras 1456 ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτήσεται. πότου Casaub.] ποτοῦ. loquitur unus ex amicis Cratini sibi quae ipse interroganti respondet, ante pacem inter poetam et Comoediam, ut videtur, restitutam. ἀπὸ τοῦ πότου, ut Xenoph. Rep. Laced. 3, 1 παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ ἀπὸ διδασκάλων. συγκεραυνώσω] fulminis vi *confringam* et *diffindam*. cf. G. Hermann. Eurip. Bacch. 1103 δρυῖνους συγκεραυνοῦσαι κλάδους ῥίξας ἀνεσπάρασσον.

188

ἀτὰρ ἐννοοῦμαι δῆτα τῆς μοχθηρίας
 τῆς ἠλιθιότητος τῆς ἐμῆς.

Priscianus 18, 209 *Cratinus in poetina . . . similiter nos, cogito quae sunt difficultates stoliditatis meae.* 1. δῆτα] δῆ τι A. Nauckius conl. Eur. Med. 900 ὡς ἐννοοῦμαι δῆ τι τῶν κεκρυμμένων. τῆς] τὰς Meinek., non Runkel. μοχθηρίας] ΜΟΧΕΝΡΙΑC D. ΜΟΧΟΝΡΙΑC VR. 2. ἠλιθιότητος] ΗΛΙΕΙΟΤΗΤΟC R. ΗΙΕΙΟΤΗ(N)-ΤΟC M. ΗΛΙΕΘΟΤΗΤΟC V. ἠλιθιότητός τε Casaub., εὐθύτητος Spengel, ἐνεότητος vel ἠλεύτητος Fritzs. Qu. Arist. 272, σκαιότητος Bergk. 204, ἠπιότητος Cobet. N. 1. 147. cf. Hesych. ἐξ ἠλιθιότητος· ἐξ ἀναισθησίας. quod haec Cratinum dicere putant amicorum admonitione ad sanam rationem reductum, id certe dubium est.

189

ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου
παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιπτομένην.

Schol. Sophocl. Ai. 105 et Suidas δεσμώτης· καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν, ὡς Κρατῖνος ἐν Πυτινῇ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων. ἐντὸς Meinek.] ἐκτὸς. πολλοῦ χρόνου Suid.] πολλῷ χρόνῳ Schol. παρὰ Schol.] πρὸς Suid. δεσμώταισι Suid.] δεσμώτησι Schol. καταπιπτομένην] καταπιπτομένην Suid. V et Schol. L. — Hesych. πυτινῇ· ἐπλεκεν δὲ ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ δεσμῶται, καὶ σπυρίδας καὶ τὰ τοιαῦτα. καταπιπτομένην perperam de stupratione interpretabatur Hemsterhuſius Aristoph. Plut. p. 413 Lips. recte Meinek.: *‘breui lagenam apud publici carceris custodes pice oblini videbis.’* videtur uxor Cratino lagenam furtim abstulisse quaerentemque maritum consolari refici eam dicens apud carceris custodes.

190

ἄρ' ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα.

Suidas ἀράχνη· Κρατῖνος Πυτινῇ. ἄρ' addidit Meinek. Catull. 13, 8 *tui Catulli plenus sacculus est araneorum. venter lagenae est* apud Iuven. 12, 60 (Mein.). Cratini verba sunt lagenam, quam occultam ablatamve ab uxore tandem reppererat, vacuum conspicientis. ἄρα ut Aesch. Prom. 735. Xen. Mem. 3, 6, 4. 3, 10, 1 et saepissime. moneo hoc propter Herwerd. Obs. crit. 6.

191

ἀλλ' οὐδὲ λάχανον οὐδὲν οὐδ' ὄστοῦν ἐτι
ὄρω.

Herodian. II 943, 20 Lentz. οὐκ ἄγνωσθ' δὲ ὡς καὶ ὄστοῦν λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτινῇ. οὐδὲν Dind.] οὐδὲ. ἐτι Dind.] ἔστι.

192

ὡς λεπτός, ἢ δ' ὄς, ἔσθ' ὁ τῆς χορδῆς τόμος.
Athenaeus 3, 94 f Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ.

193

τοὺς μὲν ἐκ προχοιδίου,
τοὺς δ' ἐκ καδίσκου.

Pollux 10, 70 ἀμφορεῖς καὶ ἀμφορίσκους καὶ κάδους καὶ κα-
δίσκους . . . Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ. Strattid. 22 contulit Meinekius.

194

ἀπὸ ποτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις;

Etymol. m. 267, 19 καῦνος γὰρ λέγεται ὁ κλήρος. Κρατῖνος Πυτίνῃ ἀπὸ ποτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. καὶ ἐγὼ, ὡς Καννίων μάλιστα χρωμένων. Schol. Arist. Pac. 1081 διακαννιάσαι· καὶ Κρατῖνος Πυτίνῃ ἀπὸ ποτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ κληρωθῆναι, ὡς τῶν Καννίων μάλιστα χρωμένων. Phot. καννός· σκληρός. adparet cum Cobeto corrigendum esse καῦνος· ὁ κλήρος. ποτέρου Dind. et Meinek.] ποτέρου. mihi ἐγὼ quod in Etymologico verbum ἀριθμήσεις sequitur poetae esse et scribendum videtur εἰπέ, ποτέρου (εἴφ' ὅπου.) τ. κ. ἀριθμήσεις; B. ἐγὼ; sic enim interrogativum illud ἐγὼ; responso praemittitur Aristoph. Nub. 723. Av. 125. Ran. 486. 752. 1472. Eccl. 372. 930. cf. Pac. 187. Av. 107.

195

ληρεῖς ἔχων· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων
ἐν τῆδε τῇ κάλλους ἀκμῇ.

Schol. Arist. Nub. 355 οὗτος δὲ (Κλεισθένης) ἐπὶ νιναιδία διαβάλλεται. τοῦτον δὲ ὡς γυναικιζόμενον οὐκ Ἀριστοφάνης διαβάλλει μόνον, ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ λέγων οὕτως κτλ. eadem fere Suidas Κλεισθένης ἀκρατέστερος (fabulae nomine omisso). post ληρεῖς ἔχων Schol. addit γράφ' αὐτὸς ἐν ἐπεισοδίῳ. Suidas γράφων αὐτ' (αὐτὸν A) ἐν ἐπεισοδίῳ. Κλεισθένης] Κλεισθένη Schol. ἐν — ἀκμῇ om. Suid. τῆδε τῇ Bentr.] τῆ. G. Dindorfius ληρεῖς ἔχων· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων | ἐν τῆδε τῇ κάλλους ἀκμῇ· γράφ' αὐτὸν ἐν σποδείῳ, σποδεῖον *lyranar* esse adfirmans, nullo tamen testimonio adlato. nos Piersonum (Moer. 391) secuti sumus, Porsono quoque et G. Hermanno probatum, qui modice transpositis verbis Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ λέγων οὕτως ἐν ἐπεισοδίῳ poetae verba ea tantum reliquit quae supra leguntur. ἐπεισοδίον cur non idem in comedia significare possit quod in tragoedia, fabulae partem canticis choricis inclusam, nullam video causam. cf. quae adnotavimus ad Metag. 14. de *Clisthene* cf. interpr. Aristoph. Eq. 1374. Nub. 355.

Ἵπερβολον δ' ἀποσβέσας ἐν τοῖς λύχνουσι γράφον.

Schol. Arist. Pac. 692 λυχνοπώλης ὁ Ἵπερβολος. Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ κτλ. λύχνοις codices. de *Hyperbolo* cf. interpr. Aristoph. Eq. 1304. ἀποσβέσας pro ἐξαλείψας (nomen eius); quia lucernas vendebat. cf. Arist. Eq. 877 τὸν Γούττον ἐξαλείψας. nomen *Hyperboli dele et in foro ubi lucernae veneunt scribe*. videntur duo nescio qui nomina eorum adolescentulorum recensere, qui indigni ad rem publicam accesserint. alter alterum iubet Clisthenem et Hyperbolum ex numero illorum qui digni sint tanto honore tollere et nomina eorum aptiori loco adscribere.

οὐ δύνανται πάντα ποιῶσαι νεώσοικων λαχεῖν,
οὐδὲ κάννης.

Pollux 10, 184 μάλιστα δ' ἐχρῶντο τῷ πλέγματι τούτῳ (κάννας dicit) ἐς τὰ περιφράγματα, ὡς ἐν τῇ Πυτίνῃ ὁ Κρατῖνος περὶ τῶν τριήρων λέγει. νεῶς οἴκων codices, ut Paus. 1, 29, 16 νεῶς εἰσιν οἴκοι. Bekker. Anecd. 282, 1 νεώσοικοι· καταγῶγια ἐπὶ τῆς θαλάττης ὑποδομημένα εἰς ὑποδοχὴν τῶν νεῶν, ὅτε μὴ θαλαττεύουεν. τὰ νεῶρια δὲ ἢ τῶν ὄλων περιβολή. Hesych. utrumque confundens νεώσοικοι· τὰ νεῶρια ἐνθα ἢ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται. erant autem νεώσοικοι, quos singulos singulae triremes habebant, ad Cantharum portum, ad Munychiam, denique ad Zeam (Boeckh. Oecon. Ath.² I 84). postquam Themistocle auctore decretum erat, ut vicenae quotannis triremes novae aedificarentur (Boeckh. I 350) neque quingentorum senatus corona donabatur nisi eum numerum explevisset, naves festinantius plerumque aedificabantur: quo fiebat, ut saepenumero νεώσοικοι navibus recipiendis non sufficerent (Boeckh. III 279) multaeque triremes ὑπάλθριοι in terra iacerent (III 335). id ipsum Cratinus queritur, quod triremes πάντα ποιῶσαι tamen non possint νεώσοίκους suos nancisci. excerpta enim haec sunt ex epirrhemate, atque imitatur quodammodo epirrhema sive Eupolidis sive Aristophanis Eq. 1300 sq.

ὦ λιπερνήτες πολῖται, τὰμὰ δὴ ξυνίετε
θήματα.

Schol. Arist. Pac. 603 Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ . . . ἔστι δὲ πρὸς τὰ Ἀρχιλόχου· ὦ λιπερνήτες πολῖται, τὰμὰ δὴ ξυνίετε θήματα. Photius λιπερνήτες· ἦτοι λιποπόλεις ἢ πένητες· τὸ δὲ ὄνομα καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὅταν παρωδῶσι τοὺς Ἴωνας. ὦ add. Dindorfius, θήματα ex Archilocho Meinekius. idem versus (σοφώτατοι γεωργοὶ tamen pro

λ. πολῖται) Aristoph. Pac. 603. cf. etiam Eupol. 357. Hesych. λιπερ-
νής· ὁ ἐκ πλουσίου πένης· ἢ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν πεφευγώς. ἢ ὁ
λιπόπολις. Herod. I 74, 2 Lentz. λιπερνήτης ὁ πρότερον πλούσιος,
ἕστερον δὲ πένης· παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων ἤγουν φυτῶν. cf.
Etym. m. 566, 50. πολῖται ex Archilochō perperam in Cratinum
transiit. est enim epirrhematicus (alius tamen ut videtur ac fr. 197)
initium: itaque chorus ad *spectatores* conversus haec loquitur, qui
numquam πολῖται dicuntur, sed *θεαταί*, quod restituendum. cum
enim Cratinus ante Pytinen plus semel primum praemium non tu-
lisset (cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Eq. 526), ita utitur Ar-
chilochi versu, ut *spectatores* antea se victore divitissimos, nunc
pauperes esse significet, postquam poetae minus ingeniosi palmam
sibi praeriperint. ad idem epirrhema referendum fr. 200.

199

οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος αἰοιδῶ,
ὔδαρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.

Epigramma apud Athen. 2, 39 c et alios οἶνός τοι χαρίεντι
πέλει ταχὺς ἵππος αἰοιδῶ, | ὔδαρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν. |
ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ | Κρατῖνος, ἀλλὰ
παντὸς ὠδωδῶς πίθου. sine dubio Pytinae tribuendum. ταχὺς Anthol.
(Brunck. Anal. I 417)] μέγας Athen. οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν] χρηστὸν
οὐδὲν ἂν τέκοις Anthol. καλὸν pro χρηστὸν Suid. ὔδαρ. cf. Hor.
Epist. 1, 19, 1 et quae ad v. 10 adnotavit Bentl. — solum senarium
Cratini esse sobrie indicat Cobet. N. 1. 146. 7.

200

Schol. Arist. Eq. 531 ταῦτα ἀκούσας ὁ Κρατῖνος ἔγραψε τὴν
Πυτίνην δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐλήρησεν, ἐν οἷς (ἐν ἧ Kirchhoff Herm.
XIII 290) κακῶς λέγει τὸν Ἀριστοφάνην ὡς τὰ Εὐπόλιδος λέγοντα.
cf. quae ad fr. 198 extr. adnotavimus.

201

Plutarch. Mor. 833 a ὅτι δὲ (Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος) ὑπὸ τῶν
τριάκοντα ἀπέθανεν ἰστορεῖ καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ
τῶν Φιλιππικῶν. ἀλλ' οὗτός γε ἂν εἴη ἕτερος, Ἀσιδωνίδου πατρός,
οὗ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ὡς πονηροῦ μνημονεύει. 'eundem fortasse
Antiphontem risit Aristoph. Vesp. § 301.' Meinek.

202

Schol. Platonis 331 Bekk. Κρατῖνος Πυτίνῃ (Χαιρεφῶντα
σκώπτει) εἰς ἀὐχμηρὸν καὶ πένητα. cf. interpr. Aristoph. Nub. 104.

203

Schol. Plat. Bekk. 332 *Λύκων μέντοι πατήρ ἦν Ἀυτολύκου, Ἰων γένος, δῆμων Θεορίκιος, πένης, ὡς Κρατῖνος Πυτίνη, Ἀριστοφάνης Σφηξίν. de Lycone, postea Socratis accusatore, Schneider. Xen. Anab. praef. XXXII. Meinek. I 117.*

204

Pollux 10, 58 ὁ δὲ ἐνὼν τῇ πινακίδι κηρὸς ἢ μάλθη . . . Κρατῖνος δὲ ἐν τῇ Πυτίνη μάλθη ἔφη. Bekk. Anecd. 278, 23 μάλθη· μεμαλαγμένος κηρὸς ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ᾧ τὰ γραμματεῖα (*tabulae scriptoriae*) πράττεται (πλάττεται?).

Ad Pytinen praeterea referebat Meinek. fr. 291, Runkelius 307; fortasse ad eandem pertinet Etym. m. 197, 32 ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον στυγεῖ. cf. etiam fr. 288.

ΣΑΤΥΡΟΙ

Argument. Aristoph. Eq. ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Ἀθήναια δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκᾳ· δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος Ἀριστομένης Ἰλοφόροις. acta igitur est anno ante Pytinen, Ol. 88, 4. cf. quae ad Aristoph. Eq. 526 et ad Eephandidis Satyros adnotavimus.

ΣΕΡΙΦΙΟΙ

Persei fabulam hac comoedia sicuti Ulixibus Cyclopeam videtur adumbravisse. Strab. 10, 487 Σέριφος δ' ἐστίν, ἐν ἣ τὰ περὶ τὸν Δίκτυν μεμύθειται, τὸν ἀνεγκύσαντα τὴν λάρανα . . . τὴν περιέχουσαν τὸν Περσέα καὶ τὴν μητέρα Δανάην . . . τραφῆναί τε γὰρ ἐνταῦθα τὸν Περσέα φασί, καὶ κομίσαντα τὴν τῆς Γοργόνας κεφαλὴν δείξαντα τοῖς Σεριφίοις ἀπολιθῶσαι πάντας. τοῦτο δὲ πράξαι τιμωροῦντα τῇ μητρὶ, ὅτι αὐτὴν Πολυδέκτης ὁ βασιλεὺς ἄκουσαν ἄγεσθαι προεἶλετο πρὸς γάμον . . . οὕτω δ' ἐστὶ πετρῶδης ἢ νῆσος, ὥστε ὑπὸ τῆς Γοργόνας τοῦτο παθεῖν αὐτὴν φασιν οἱ κωμωδοῦντες. cf. Preller Mythol. gr.² II 61. 2. 71. Bursian. Geogr. gr. II 476. 8. ad Persei errores pertinent fr. 207. 8. videtur autem Perseus et abiisse et rediisse Seriphum, ut Trygaeus in Pace in Olympum adscendit et Athenas revertitur.

205

αἶρε δεῦρο τοὺς βρικέλους.

Κρατῖνος. Etym. m. Milleri (Mélanges 71), ubi primum hoc fragmentum plenius editum legitur. βρικέλους Miller] τρικέλους. ad Seriphios pertinere docet Hesych. βρίκελοι· οἱ μὲν τοὺς ἰστίποδας, ἀπὸ (cod. ἐπὶ) τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου. οἱ δὲ βαρβα-

ρους. Δίδυμος δὲ τὰ τραγικὰ προσωπεῖα, παρὰ Κρατίνῳ, οἷον βροτο-
ἴκελοι, ἐν Σεριφίοις. fortasse scribendum αἰρ' αἶρε δ. κτλ., nam
versus manifesto iambicus est. τοὺς βρικέλους cum grammatici τὰ
τραγικὰ προσωπεῖα esse interpretentur, caput Gorgoneum dici ar-
bitror, quod attollere Perseus (fortasse a Danaë) iubetur.

206

οὔτω σταθερῶς τοῖς λαποδύταις ὁ πόρος πεινῶσι παφλάζει.

Photius et Suidas σταθερόν· . . . Κρατίνος ἐν Σεριφίοις ἐπὶ
τοῦ ὀξέως (ὀξέος) ἢ ἰσχυροῦ. σταθερῶς Phot.] σταθερὸς Suid. for-
tasse σταθερόν. σερεφίοις cod. Phot., σερίφοις codices Suid. — ut pro-
prie ἢ χύτρα παφλάζει eis qui esurientes iamiam cupiditatem ex-
pleturi sunt, ita poeta praedonibus fretum ea quae opus sunt prae-
bere dicit.

207

ἐς Συρίαν δ' ἐνθὲνδ' ἀφικνεῖ μετέωρος ὑπ' αὔρας.
B. ἱμάτιον μοχθηρόν, ὅταν βορρᾶς καταπνεύσῃ.

Pollux 7, 69 *συρίαν δὲ ἱμάτιον Κρατίνος φησι Σεριφίοις.* ver-
sum secundum alteri personae tribuit Meinekius, cui haec Poly-
dectae verba videntur Perseo contra Gorgonas proficiscenti itineris
rationem explicantis (Menandr. praef. XVIII adn.) Poll. 7, 61 ἦν
δὲ *συρίαν οἱ πολλοί, ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοί.* Hesych.
συρία παχεῖα γλαῖνα. sed ut erat crassa, ita etiam vento pervia
et propterea ἱμάτιον μοχθηρόν.

208

εἶτα Σάκας ἀφικνεῖ καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς,
ἔς τε πόλιν δούλων, ἀνδρῶν νεοπλουτοπονηρῶν,
αἰσχροῶν, Ἀνδροκλέων, Διονυσοκουρῶνων.

v. 1, 2. Stephanus Byz. Δούλων πόλις· φασὶ δὲ καὶ κατὰ Κρήτην
Δουλόπολιν εἶναι χιλιάνδρον. σημειωτέον δ' ὅτι Κρατίνος ἐν Σε-
ριφίοις πόλιν δούλων φησίν, Ἀπολλωνίου φήσαντος μὴ δεῖν τὰς
παραθέσεις ἐναλλάσσειν διχα ποιητικῆς ἀνάγκης, ὡς φησι Κρατίνος
'εἶτα Σάκας' κτλ. ἔστι δὲ χωρίον ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς φησιν Ολυμπιανός.
v. 3. Hesych. Διονυσοκουροπυρῶνων. Κρατίνος ἐν Σεριφίοις Αἰσχροῶν
Ἀνδροκλέων Διονυσοκουρῶνων. ἐνιοὶ φασιν ἐν τῷ αὐτῷ πέντε κωμω-
δεῖσθαι Αἰσχροῶν, Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, Κῆρον, Πυρῶν (sic), ἀμαρ-
τάνοντες· οὐδεὶς γὰρ Ἀθηναίων ἀναγράφεται Κῆρος· δεῖ οὖν γράφειν
Διονυσοκουροπυρῶνων. τὸν γὰρ Διόνυσον κουρέα ὄντα κωμωδεῖν
κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθεῖς.
tertium verum cum primis coniunxit Bergkiius Epist. Schill. 118.
1. Σάκας] Σάβας Holstenius conl. Dionys. Perieg. 958 Ἐρυθραῖης

πλευρὸν ναίονσι θαλάσσης . . . Σάβαι τε. 2. δούλων add. RV. 3. Διον.] in lemmate Διονυσοκρουροπυρρώνων Hes. Διονυσοκουρεοπορῶν Dind., Διονυσοκουρομυρρώνων (quamquam hoc -κουρεο- scribendum fuisse monet) vel Διονυσοκυρομυρρώνων Meinek. bene Holstenius Σάβας: nam Sacae, Scytharum coloni, interiorē Asiam incolentes (cf. Naek. Choeril. 121 sq.) minus recte commemorantur quam Sabaei. Sidonios et Erembos coniunxit ut Hom. Od. 4, 84. urbem Dulopolin commemoravit etiam Eupol. 197. νεοπλούτους novit etiam Aristoph. Vesp. 1309 (ubi Φρυγί restitui Veri sim. 200) Athen. 6, 230 a ζηλουμένον δὲ ὑπὸ τινῶν νεοπλούτων μετοίκων. — Ἀνδροκλέων, i. e. hominum Androcli similitum. cf. Ecphant. 4. Cratin. 263. primam proximi nominis partem Διονυσιο- scribendam esse, quod Διόνυσος nomen sit hominis Atticis inauditum, Meinek. monet, conl. Nicarch. Anthol. Pal. II 324 Διονυσιοπηγανόδωρος. a reliquis satius videbatur manum abstinere.

209

οἰκοῦσιν φεύγοντες, αἰδρυτον κακὸν ἄλλοις.

Hesychius αἰδρυτον κακόν· Κρατῖνος Σεριφίους (sic Valesius pro ἐριφίους). οἰκοῦσι φεύγοντες αἰδρυτον κακὸν ἄλλοις. κακοἰδρυτον, ἢ οἶον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἰδρῦσαιτο, τὴν φρυγὴν, ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἰδρῦσαιτο. sic nunc ex Meinekii emendatione M. Schmidt. Etymol. m. 42, 10 αἰδρυτον κακόν· τὸ κατάρατον, ὃ οὐκ ἂν τις αὐτῷ ἰδρῦσαιτο. de forma αἰδρυτος (ἀνίδρ.) cf. Lob. Phryn. 730. Aristoph. Lys. 809. loquitur de hominibus, qui voluntario exsilio solum verterant, quod aliis videatur malum intolerabile. ita fere Meinek. ius.

210

Bekk. Anecd. 85, 1 βόθυνον οὐ φασὶ δεῖν λέγειν. ἀλλὰ Σόλων ἔφη ἐν τοῖς νόμοις. Κρατῖνος Σεριφίους· ἀλλ' ἀπίωσιν ἐν χορῶ ἔς βόθυνον ἰέναι. ἔστι δὲ παιδιά τις ἐς βόθυνον ἰέναι. dixit etiam Xenoph. Oec. 19, 3 βοθύνοους οἶους ὀρύττουσι τοῖς φυτοῖς. Harpocrat. βόθυνος τόπος τις ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ ἰερῶ ὁδῶ. unde Saupp. Isaei fr. 19 ἀλλ' ἀπίωσιν ἐν χορῶ | ἐς Βόθυνον, deinde ἐς βόθυνον ἰέναι. ἔστι δὲ παιδιά τις. metrum Bergkio videbatur Cratineum admissio in medio versu hiatus, de qua re iure dubitat Meinek. trochaicum propter dactylum admixtum esse non potest. arbitrator esse glyconeum polyschematistum.

211

χαίρετε πάντες ὅσοι πολύβωτον ποντίαν Σέριφον.

Hephaest. 15, 10 παρὰ δὲ Κρατῖνω ἐν τοῖς Σεριφίους οὐκέτι ἀκατάληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικόν τὸ ἡγρούμενον τοῦ Ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ

καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. ὅσοι Dobr. Arist. Eq. 32] θεοί. versus est Archilochius maior ut Hor. Carm. 1, 4, admisso tamen spondeo in sede quarta. cf. Fritzs. Quaest. Arist. I 62. 3. 'sunt chori verba Seriphi insulae sive deos sive incolas salutantis' Cobet. Mnem. II 396 sq. cf. fr. 220. πολύβωτος *pascuis abundans* Seriphus a Cratino fortasse consulto adpellabatur, antequam a Perseo in saxosam mutata esset.

212

Schol. Arist. Nub. 687 Κρατῖνος δὲ ἐν Σεριφίοις (Ἀμυνίαν) ὡς ἀλαζόνα καὶ κόλακα καὶ συκοφάντην. Schol. Vesp. 74 ὧδε μὲν ὡς φιλόκυβος ὁ Ἀμυνίας κωμωδεῖται· ἐν δὲ Σεριφίοις Κρατῖνον ὡς ἀλαζὼν καὶ συκοφάντης καὶ κόλαξ. cf. quae adnotavimus ad Eupol. 209.

213

πολυτρήτοις φῶσί

Etym. m. Milleri (Mélanges 305) φῶδες . . . Κρατῖνος ἐριφίους. recte Millerus Σεριφίους. idem πολυτρήτοις] πολυτρήτοις. Homerici epitheti nova significatione usus est, *pustulas cutem multis locis perforantes* dicens.

214

ἀμοργοί

πόλεως ὄλεθροι Κρατῖνος Σεριφίοις. καλοῦσι δὲ καὶ μοργὸς τὸ ἄ αφαιροῦντες Suidas. ἀμοργοί a verbo ἀμέργω finxit. recte Meinekus statuit Cratini verba esse ἀμοργοί πόλεως ὄλεθροι.

215

Bekker. Anecd. 444, 16 ἀριστεροστάτης ἐν τῷ κωμικῷ χορῷ, ἐν δὲ τῷ τραγικῷ μέσος ἀριστεροῦ. Κρατῖνος Σεριφίοις. unam vocem ἀριστεροστάτης Cratini esse arbitror.

216

Pollux 10, 156 τὴν δὲ Ἀνδρομέδαν Κρατῖνος ἐν τοῖς Σεριφίοις δειλάστραν καλεῖ. scilicet quod Perseum amore cepit. Plaut. Asin. 1, 3, 67 *escast meretrix, lectus index* est.

217

Etymol. m. 751, 5. Phot. Suid. τελενικίσαι· ἐν Σεριφίοις (i. e. Σεριφίοις). τὸ κενῶσαι, ἀπὸ Τελενίκου τινός, ὡς τὸ εἰκός, πένητος παντελῶς. καὶ λέγεται τις Τελενίκιος ἡγῶ, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων. similiter Apostol. 16, 23. Hesych. τελε-

νικῆσαι (-ῆσαι cod.)· ἀντὶ τοῦ μὴ κενὸν ποιῆσαι. quam quidem glossam, meliorem ceterorum grammaticorum commentis, sic explendam censeo μὴ κενὸν νόφον ποιῆσαι. μὴ enim ex Cratino ipso retentum esse arbitror. nam cum Telenicus Phania Eresio auctore (Athen. 14, 638 c) ποιητῆς μοχθηρῶν νόμων fuerit, Cratinus verbis μὴ τελενικῆσαι (vel -σης) inanem verborum strepitum fieri vetat.

Ad Seriphios propter fragm. 208, 3 Leutschius refert Zenob. 3, 77. Diogenian. 4, 55 ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ. (fr. 458), Meinek. Plut. Mor. 602 b (ἐν Σερίφῳ) φησὶν ὁ κωμικὸς ταῖς σφενδόαις τρυγᾶσθαι καὶ πάντα ἔχειν ὅσων δεῖ (perperam Cobetus οὐ δεῖ) τὴν νῆσον. scilicet haec quoque de eo tempore praedicantur, quo nondum sterilis erat insula. cf. etiam fr. 309.

ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ

De oraculo Trophonii prope Lebadeam in Boeotia sito cf. Paus. 9, 39. Luc. Dial. mort. 3. Bursian. Geogr. gr. 1207 sq. quod non modo Croesus consuluit (Herod. 1, 46), sed etiam permulti Socratis aequales. eam superstitionem praestigiasque cum ea coniunctas hac fabula videtur exagitavisse. Bergk. R. c. Att. 214 sq. eodem sine dubio consilio Trophonios scripserunt Cephisodorus, Alexis, Menander.

218

οὐ σίτον ἄρασθ', οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος.

Bekker. Anecd. 358, 2 et Suidas ἄρασθαι· προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ. eadem Zonaras 93 (omisso tamen auctoris nomine). apud Suidam αἴρασθαι (i. e. ἄρασθαι) A. Bergk. postquam R. c. Att. 216 hominem aliquem superstitiosum, morbo graviter confectum, ut cibo abstineret nec somnum capere posset, significari dixit, p. 217 eisdem verbis hominem dici interpretatur, qui de rebus suis deum sciscitaturus in antrum descenderit, et nec cibum nec somnum capere ibi potuerit.

219

ξίφιξε καὶ σπόδιξε καὶ διαρρικνοῦ.

Etymol. m. 270, 5 διαρρικνοῦσθαι· τὸ τὴν ὄσφυν φορτικῶς περιάγειν. Κράτης Τροφωνίῳ διαρρίκνον. Zonaras 529 διαρρικνοῦσθαι· τὸ τὴν ὄσφυν φορτικῶς περιάγειν. Κράτης. σπόδιξε] σπάδιξε cod. Par. Etym. et Zonar. K. utrumque falsum. scribendum videtur σπύρδιξε. Aristoph. fr. 858. Hesych. σπυρδίξεν· σπάσθαι. καὶ ἀγανακτεῖν. πυδαρίζειν. καὶ σφύζειν. Hesych. ξίφιξεν· ἀνατείνειν τὴν χεῖρα καὶ ὀρχεῖσθαι. ξίφισμός· σχῆμα ὀρχηστικόν. idem διαρρικνοῦσθαι (sic)· ἐπὶ σχήματος ὀρχηστικοῦ τίθεται. ὅτι δὲ ἐπὶ τοῦ στυστεγράφθαι. et διερρικνοῦντο· . . . ἐκίνουν τὰς ὄσφῦς ἀσχημόνως.

220

χαίρετε δαίμονες, οἷ Λεβάρδειαν Βοιωτίον οὐδαρ ἀρούρης —

Hephaestio 8, 2 κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους ἀντὶ εὐρόντος πρώτου, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶ tetrametrum anapaesticum dicit. Trophonio recte tribuit Runkelius. deos qui ibi colebantur recenset Paus. 9, 39, 4 (5).

221

οὐδ' Αἰξωνίδ' ἐρυθρόχρων ἐσθλίειν ἔτι τρίγλην,
οὐδὲ τρυγόνος, οὐδὲ δεινοῦ φηὴν μελανούρου —

Athenaeus 7, 325e Κρατίνος ἐν Τροφωνίῳ. 1. ἔτι Meursius Reliq. Att. I 7] εἴτι. Hesych. Αἰξωνίδα τρίγλην· δοκοῦσι κάλλιστα εἶναι αἱ Αἰξωνικαὶ τρίγλαι. 2. οὐδὲ δεινοῦ φηὴν Casaub.] οὐ δεινούφην. fortasse post μελανούρου Cratinus verbum γεύσασθαι initio versus proximi posuerat: nam non est veri simile eum utraque verbi ἐσθλίειν syntaxi in eadem re usum esse. de triglis Aexonen-sibus cf. etiam Nausicr. Athen. 7, 325e, de pago Burs. Geogr. gr. I 360. 1. videtur nescio quis admoneri ei qui in Hecates regnum sit descensurus, piscibus deae sacris non esse vescendum. triglae enim Hecatae sacrae credebantur. Athen. 325a. cd. cf. Preller Mythol. gr.² I 248. melanurus copiose describitur Athen. 313cd. Aelian. H. an. 1, 41. epitheton eius (δεινὸς φηὴν) Schweighaeuserus recte videtur ad corporis habitum et magnitudinem rettulisse: quamquam ex Aeliano, qui eum δειλότατον ἰχθύων dicit, conicere possis scribendum esse δειλός. metrum est Priapeum: nominis ἐρυθρόχρων syl-laba secunda producitur.

222

ἔγειρε δὴ νῦν, Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος.
χαίρε δὴ, Μοῦσα· χρονία μὲν ἦκεις, ὅμως δ'
ἦλθες οὐ πρὶν γε δεῖν, ἴσθι σαφές, ἀλλ' ὅπως —

Hephaestio 13, 2 καλεῖται δὲ (τὸ μέτρον) καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν Κρητικόν, ὥσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφωνίῳ· ἔγειρε — μέλος. εἶτα ἐπιφέρει χαίρε κτλ. Photius De metr. p. 296 Gaisf. unde Cratinus dicens ἔγειρε Μοῦσα Κρητικὸν μέλος, intulit metrum praenonicum, χαίρε δὴ Μοῦσα κτλ. πρὶν γε δεῖν Porson. (ap. Gaisf.)] πρὶν ἔλθειν. idem ludens sententiam ita supplevit ἀλλ' ὅπως εὐτόνου τοῖς θεαταῖσιν ἄσει μέλος. simile carmen Aristoph. Ach. 665 mediae fabulae inseruit: quamobrem miror Bergkium R. c. Att. 218 Cratini canticum extremae comoediae adscribere. nam quod Musam dicit sero venire, attamen non priusquam oportuerit, id ad universam Cratini artem, qui aetate iam proventus ad poesin accessit, referendum videtur.

223

Schol. Aristoph. Pac. 348 τέταρτος (Φορμίων) Κροτωνιάτης ἀρχαῖος. Κρατῖνος Τροφωνίω. Suid. Φορμίων. περὶ τούτου καὶ Θεόπομπος ἐν Φιλιππικοῖς. ἦν δὲ Κροτωνιάτης, καὶ ἐν τῇ ἐπὶ Σάγρα μάχῃ ἐτρώθη. cf. fr. 442. Hesych. Φορμίων· οὗτος στρατηγὸς ἐγένετο Κροτωνιατῶν. quo modo sanatus sit narratur apud Suidam. fortasse etiam pugnae apud Sagram mentio ad Trophonium pertinet.

224

ἐπέθηκεν ἐπιστολήν

Harpocrat. 80, 5 ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν . . . Κρατῖνος ἐν Τροφωνίω. i. e. *mandatum imposuit*. cf. fr. 285. Aesch. Prom. 3. Bergk. R. c. Att. 218.

225

παρεῖαι ὄφεις

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· παρεῖαι ὀνομάζονται τινες ὄφεις παρὰ τὸ παρεῖας μείζους ἔχειν, ὡς καὶ Κρατῖνος ἐν τῷ Τροφωνίω ὑποσημαίνει. Harpocrat. apte Bergk. R. c. Att. 218 contulit Paus. 9, 39, 3 εἰδὶ δ' ἐν τῷ σπηλαίῳ . . . ἀγάματα ὀρθά, περιεπιγυμένοι δὲ εἰδὶν αὐτῶν τοῖς σκήπτροις δράκοντες, . . . ἐπεὶ τοὺς δράκοντας . . . καὶ Τροφωνίου νομίζουσιν ἰερούς εἶναι.

226

Pollux 7, 103 ἀπὸ δ' ἀργύρου ἀργυροκόπος, ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐφιάτῃ . . . ἀργυροκοπιστήρας δὲ λόγων ἐν Τροφωνίω παίζει Κρατῖνος. Hesychius ἀργυροκοπιστήρ· τραπεζίτης. ἀργυρον κόπτειν est *argentum percutere, ferire*. Aristoph. Ran. 723. 726. ἀργυροκοπιστήρ λόγων dici videtur sophista, qui orationibus scriptis argentum percussum, i. e. nummos argenteos sibi parat.

227

λυγνοκαῖαν

εἶρηκεν Κρατῖνος ἐν τῷ Τροφωνίῳ Pollux 10, 115.

Hesych. κριθῶν ὄχλος· ἐν Τροφωνίῳ· παρέθηκε δὲ παίζων τὸ ἀργύριον. haec ad Cratini fabulam sint an non sint referenda, dubitat Meinek. cf. M. Schmidt. in Hes. ed. praeterea propter fr. 223 ad Trophonium fr. 318 et 456 refert Meinek.

ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΟΙ

Argument. Aristophan. Acharn. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθύνου ἀρχοντος ἐν Αἰθαίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σφύζονται. τρίτος Εὐπόλις Νουμηνίαις. verba οὐ σφύζονται Elmsleius post Νουμηνίαις transponit. titulus fabulae

fortasse ita interpretandus, ut Athenienses significet magna calamitate conflictantes. Aristoph. Ran. 361.

ΧΕΙΡΩΝΕΣ

In Periclem potissimum, et cum is nusquam propter bellum vituperetur, ante bellum Peloponnesium exortum videtur scripta esse. Cobetus primam hanc fabulam post recuperatam artis comicae libertatem unamque ex praestantissimis Cratini esse iudicat Obs. crit. Plat. 22—25. cf. tamen etiam Meinek. V 22. Chiron cum Achillem venando, fidibus, palaestra instituisse diceretur, quasi quoddam exemplum sapientis gravisque magistri habebatur. cf. Plat. com. 191. ferebantur *Χείρωνος ὑποθήκαι*, Hesiodi nomine inscriptae, opus prudentissimis sapientiae disciplinaeque praeceptis insigne. Chironum igitur chorum poeta composuit, ut civibus praecepta liberorum recte educandorum et reipublicae prudenter administrandae daret. Bergk. R. c. Att. 224. Solonem quoque ab inferis Cratinus excitavit, ut Pericleae licentiae priscae vitae disciplinam opponeret.

228

οἰκῶ δὲ νῆσον, ὡς μὲν ἀνθρώπων λόγος,
ἔσπαρμένος κατὰ πᾶσαν Αἴαντος πόλιν.

Diogenes Laert. 1, 62 ἀποκομίσαι αὐτοῦ (Σόλωνος) τὰ ὄστᾶ εἰς Σαλαμίνα καὶ τεφρώσαντας εἰς τὴν χώραν σπεῖραι· ὄθεν καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρῳσί φησιν αὐτὸν ποιῶν λέγοντα οἰκῶ δὲ κτλ. Solon igitur loquitur. cf. Plut. Sol. 32. Αἴαντος πόλιν, i. e. *Salaminem insulam*. ita Hom. Il. 14, 230 Ἀἴμμον, πόλιν θεῖοιο Θόαντος. Strab. 8, 356. exempla conguessit Bergk. R. c. Att. 241 Eur. Ion 294. fr. 659 Nauck. Soph. fr. 374 N. Pind. Nem. 7, 9 (13). Isthm. 4, 43 (60) Arist. Pac. 251, quo pertinet Hesych. πόλις· τὴν Σικελίαν· ἀντὶ τοῦ νῆσον. addo Eupol. 232. Eurip. fr. 730 ἅπαντα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις. Lys. ap. Harpoc. Κεῖοι οἱ Κεῖοι μὲν πόλις τῷσαύτη, et psephisma apud Schol. Vict. Il. 14, 230 (Mein. Steph. Byz. 718) ἐς τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην τῷ πόλει. cf. Schoemann. comment. Ion. I 13 et quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 181.

229

ὄνοι δ' ἀπωτέρω κἀθηνται τῆς λύρας.

Schol. Platon. 358 Bekk. τῶν οὖν παιζόντων ταῦτα τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν, καὶ ὃ τι ἂν (ὀτιοῦν) προσέτασσον τοῖς ἄλλοις ὑπήκουον, τοὺς δ' ἠτταμένους ὄνους. Κρατῖνος δὲ Χείρῳσι χαριέντως ὁμοῦ ἐγκαταμίξας καὶ τὴν ὄνος λύραν παροιμίαν ἐπέλεξε τὸν λόγον οὕτως· ὡς ὄνος ἀπωτέρω κτλ. Eustathius 1601, 47 τὴν

δὲ ἀπὸ Κρατίνου οἶον· ὄνοι ἀπωτέρω κτλ. hinc Meinekius ὄνοι δ' *victi et contempti tamquam asini procul a litteris sedent*. cf. exempla congesta ad fr. 52.

230

Schol. Thucyd. 8, 83 τὸ ἐπιφέρειν ὄργην ἐπὶ τοῦ χαρίζεσθαι καὶ συγχωρεῖν ἔταττον οἱ ἀρχαῖοι. μάρτυς Κρατίνος ἐν Χείρωσι λέγων τὴν μουσικὴν ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὄργας βροτοῖς σῶφροσιν. verba Thucydidis sunt Ἀστυόχον εἶναι αἴτιον, ἐπιφέροντα ὄργας Τισσαφέρνει διὰ ἴδια κέρδη. de usu nominis ὄργῃ Blomfield. Gloss. Aesch. Prom. 386. recte Cobetus Obs. crit. Plat. 25. 6. μουσικὴν dicit esse artem comicam, quae cum malis hominibus sit acerba, bonis civibus incredibilem in modum faveat. fortasse Cratinus ἢ γὰρ μουσικὴ βροτοῖς ἀεὶ | ὄργας ἀκορέστους ἐπιφέρει τοῖς σῶφροσιν.

231

οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος

ἀπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χῆν, θεοῦς δ' ἐσίγων.

Schol. Platonis Bekk. 331 Ῥαδαμάνθυνος ὄρκος· οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς ἢ πλατάνου ἢ κριοῦ ἢ τινος ἄλλου τοιούτου . . . Κρατίνος Χείρωσιν. κατὰ τούτων δὲ νόμος ὁμνύναι, ἵνα μὴ κατὰ θεῶν οἱ ὄρκοι γίνωνται (i. e. ne deorum nominibus iurantes abuterentur). Schol. Luciani 90 Iac. Photius et Suidas Ῥαδαμάνθυνος ὄρκος. Zenob. 5, 81. cf. etiam interpr. Aristoph. Av. 521. — δ' ἐσίγων] δὲ σιγῶν Phot. Suid. AV, δὲ σιγᾶν ceteri Suid. talia in cantico chori narrari vix poterant: quocirca recte Meinekius tetrametros iambicos constituit.

232

ἄγε δὴ πρὸς ἕω πρῶτον ἀπάντων ἴστω καὶ λάμβανε χερσὶν
σχῆνον μεγάλην.

Schol. Sophocl. Oed. Col. 477 καὶ οἱ τοὺς καθαρμούς δὲ ἐπιτελοῦντες πρὸς τὴν ἕω ἴστανται. Κρατίνος ἐν Χείρωσι. et paullo ante καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς ἦλιον ἐποιοῦντο. cf. Aristoph. fr. 255. Plin. N. h. 20, 101 *Pythagoras scillam in limine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pelleret*. Chironem praecipere de evocando ab inferis Solone arbitratur Bergk R. c. Att. 239.

233

καὶ πρῶτον μὲν παρὰ ναυτόδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδιῆ
[Πεισίαν, Ὀσφύωνα, Διειτρέφη.]

Schol. Aristoph. Av. 766 οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν τίς ὁ Πεισίου . . . ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἐστὶ, δηλοῖ Κρατίνος ἐν Χείρωσι.

πρωτων Porson.] πρωτα. Meinekius πρωτα μεν ουν Διειτρεφη scripsi pro Διτρο. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 798. nomina uncis inclusa, quae tetrametro anapaestico, ut volebat G. Hermannus, adcommodari non possunt, scholiastae esse recte iudicavit Hanovius Exerc. crit. 59. cuius rei aliud exemplum Dindorfus adfert in Schol. Aristoph. Nub. 997 Eupolidis versibus Hippocratis filiorum nomina adscripta. ἀπάγειν verbum proprium est de abducendis in iudicium vel in vincula reis. Soph. Ant. 382. Alexid. 77, 8. 124, 6. nautodicae autem (cf. Aristoph. fr. 225. Schoemann. Ant. gr.² I 491) de eis iudicabant, qui in civitatem Atticam se intrusissent, ut tamen ubi reum accusandum esse censuissent, res ad heliastarum iudicium deferretur. itaque Cratinus: ac primum quidem a nautodicis ad heliastas ut peregrinitatis reos abduco Pisiam cet. de Pisía diximus Av. 766, de Diitrephe Av. 798. Osphyonis nomen ignotum est.

234

ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων.

Pollux 6, 97. 98 καὶ ἀσαμίνθος δὲ ποτήριον ἂν εἴη, ὡς Ὅμηρός τε μνησθεὶς Τηλεμάχου διδόντος Μενέλεω δὴ ἀσαμίνθους, καὶ Κρατίνος ἐν Χείρωσιν κτλ. idem 10, 64 καὶ τοὶ ἐν γε τοῖς Κρατίνου Χείρωσιν (sic Meinek. pro Ἡρώσιν) τὴν ἀσαμίνθου κιβωτὸν νοοῦσιν, ἔνοιοι δὲ ἔκπωμα. sententia est: ex poculo tanto, ut ἀσαμίνθος esse videretur. cf. Cratet. 11. Pherecr. 108, 19.

235

σκῆψιν μὲν Χείρωνες ἐλήλυμεν, ὡς ὑποθήκας —

Hephaestio 1, 18 Κρατίνος ἐν τοῖς Χείρωσι (ἐλήλυμεν) ἀντι τοῦ ἐληλύθαμεν, ὅπερ ἐξηλέγξαμεν ψεῦδος ὄν. Χείρωνες Turneb.] Χείρωνας FHB. Χείρωνι N. ὦ Χείρωνες CP. ἐλήλυμεν] ἐληλύθαμεν Flor. Chirones personati huc advenimus, ut praecepta — reliqua desunt. voce ὑποθήκας Hesiodi illius quod dicebatur (Χείρωνος ὑποθήκαι) carminis memoriam revocat. sequebantur sine dubio versus ex ipso illo opere vel excerpti vel inmutati. cf. Aristoph. fr. 227. si non prima, at certe ex primis haec verba videntur esse chori in orchestram ingredientis. Bergk. R. c. Att. 225. σκῆψιν Χείρωνες ἐληλύθαμεν idem est ac σκηπτόμενοι Χείρωνες εἶναι, i. e. adsumpta Chironum specie et habitu. similiter dicebant πρόφασιν, τὸ δ' ἀληθές, γνώμην ἐμὴν, τὸ λεγόμενον, alia.

236

Κλειταγόρας ἄδειν, ὅταν Ἀδμήτου μέλος ἀυλῆ.

Schol. Arist. Vesp. 1239 Ἡρόδικος δ' ἐν τοῖς καμφοδουμένοις καὶ τὸν Ἀδμήτου ἀναγέγραφεν παραθεῖς Κρατίνου ἐκ Χείρωνων

Κλειταγόρας κτλ. ἄδειν] ἄδει V. de Clitagora nihil constat, neque de patria neque poetriam eam fuisse. Κλειταγόρας ἄδειν non est Clitagorae carmen canere, sed ut ait Schol. Arist. Vesp. 1245 Κλειταγόρας μέλος λέγουσι τὸ εἰς αὐτήν . . . καὶ Ἀδμήτου τὸ εἰς Ἀδμητον. ἐκ σκολιοῦ τινός ἐστιν. partem eius sed alienis admixtis servavit Aristoph. Vesp. 1245 χορήματα καὶ βίον Κλειταγόρα. scolion Admeti, ab aliis Praxillae, ab aliis Alcaeo vel Sapphoni tributum, hoc est (Bergk. 21): Ἀδμήτου λόγον, ὃ ἴταίρε μαθῶν τοὺς ἀγαθοὺς φέλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις. Clitagorae scolium canere, ubi tibicen Admeti exorsus sit, proverbium est de eis qui temere omnia confundunt. tamquam nos dicamus. 'symphoniacis Paminae carmen praeuntibus Sarastronis carmen canere'.

237

ταῦτα δυοῖν ἐτέοιν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη.

Aristides 49, 387 διδάξας δὲ τοὺς Χείρωνας προσπαραγράφει πάλιν αὖ μάλα ὑπερηφάνως ἐπὶ τελευτῆς 'ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη', τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἅπαντι βίῳ προτιθέναι φησὶ ποιηταῖς μιμεῖσθαι, δηλονότι ὡς οὐδένα ἐφιζόμενον. ἐτέοιν Meinek.] ἐτοῖν. ἐν ἐτοῖν Dind. — p. 523 addit ὥσπερ εἰς ἀγῶνα καὶ ἄμιλλαν ἅπαντας προκαλούμενος, ὡς οὐδένα ἂν οὐδ' ἐγγὺς ἐλθόντα. duos annos se huic comoediae componendae inpendisse gloriatur. Bergk. R. c. Att. 224. sunt haec ex fabulae exodo excerpta, sicuti Aristophanes Ranas versibus heroicis finivit. duos annos illos esse quibus non licuerit ὀνομαστὶ κωμῶδειν opinio est Cobeti Obs. crit. Plat. 24sq., qui praeterea cum hoc fragmento coniungit fr. 306 (ubi cf. adn.) et (V. 1.² 399 sq.) ex Aristidis verbis addit τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἅπαντι βίῳ προτιθῆμι ποιηταῖς | μιμεῖσθαι. ac similiter iam Bothius.

238

μακάριος ἦν ὁ πρὸ τοῦ βίος
βροτοῖσι πρὸς τὰ νῦν, ὃν εἶχον ἄνδρες
ἀγανόφρονες ἠδυλόγῳ σοφίᾳ βροτῶν περισσοκαλλεῖς.

Bekker. Anecd. 335, 12 ἀγανόν· καλόν, ἠδύ. Κρατῖνος Χείρωσι κτλ. 1. βίος Bekkerus] βροτός. 3. περισσοκαλλεῖς Bekkerus] περισσοκαλεῖς. duplex σ in melico carmine non offendit. postrema verba codex p. 329, 5 loco alieno hic exhibet: ἀγανόφρονες ἠδυλόγῳ σοφίᾳ βροτῶν παρὰ (vel περὶ) σὲ καλεῖς. cum βροτοῖσι — ἄνδρες — βροτῶν tolerari non possint, Herwerdenus Mnem. nov. VI 56 τρώπων περισσοκαλλεῖς admodum mediocriter. scribendum videtur ἀγανόφρονες, ἠδυλόγου σοφίας πόθῳ περ. mitis et dulce loquentis sapientiae amore supra modum pulchri. βροτῶν. natum est librarii dictantem audientis et eorum quae praecesserant perperam recordantis errore.

239

ἀπαλὸν δὲ σισύμβριον ἢ ῥόδον ἢ κρίνον παρ' οὓς ἐθάκει·
μετὰ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων σκίπωνά τ' ἠγόραζον.

Athenaeus 12, 553e καὶ τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους δὲ βίον Τη-
λεκλείδης . . . ἀβρόν ὄντα παραδίδωσι. Κρατῖνος δὲ ἐν Χείρωσι τὴν
τροφήν ἐφανίζων τὴν τῶν παλαιτέρων φησὶν ἀπαλὸν κτλ. ἢ ῥόδον
G. Herm. Elem. d. m. 593] ῥόδον. Porsonus (Aristoph. Vesp. 1522)
ῥόδον delet. 2. μετὰ Meinek.] παρὰ. ἕκαστος post μῆλον add. Mei-
nek. ἠγόραζον] ἠγόραζεν G. Herm. memorabilis locus est Etym. m.
Milleri (Mélanges 266) σισύμβριον· ἔχω παρὰ τὸ οὓς, qui quam-
quam Meinekius dubitavit (Herm. III 455) manifesto ad hoc fr.
pertinet.

ex eodem cantico haec excerpta videntur atque fr. 238. de
sententia cf. Aristoph. Nub. 1006sq., de rosa cum liliis coniuncta
ibid. 910. 11 et quem Meinekius attulit Herod. 2, 95. fuisse qui
σισύμβριον ab ἔχων suspenderent Milleri Etym. docet. mihi (cum
Bergkio R. c. Att. 235) σισύμβριον subiectum videtur esse v. ἐθά-
κει. quamquam exemplum prorsus simile adferre non possum: nam
neque Hom. Il. 8, 14, neque Herod. 9, 57, neque vero Eurip. fr.
1068, 14 N. (ubi καλεῖται pro κάθηται Nauckius Philol. III 547)
sufficiunt. de verbo ἀγοράζειν cf. Aristoph. Eq. 1373 cum interpr.

240

Στάσις δὲ καὶ προεβνγενῆς Κρόνος ἀλλήλοισι μίγντε
μέγιστον τίκτετον τύραννον,
ὄν δὴ κεφαληγερέταν θεοὶ καλέουσιν.

Plutarchus Pericl. 3 ὅθεν αἱ μὲν εἰκόνες αὐτοῦ σχεδὸν ἅπασαι
κράνεσι περιέχονται. τῶν δὲ κωμικῶν ὁ μὲν Κρατῖνος ἐν Χείρωσι
Στάσις κτλ. Κρόνος x] Χρόνος. τύραννον] τιτᾶνα x. ex eodem atque
fr. 241 cantico vel nullo vel exiguo intervallo excerptum. cf. Sintenis.
Plut. Per. excurs. II 298. recte τύραννον: perpetuo enim Pericli
inimici exprobrabant τυραννεῖσθαι περιφανῶς (cf. etiam Plut. 16).
ut Iuppiter Saturni ex Rhea filius esse credebatur, sic Periclem
Saturno ex Discordia natum dicit propter gravissimas cum Cimone,
Thucydide, Myronide, Leocrate inimicitias (cf. Bergk R. c. Att.
236). κεφαληγερέταν ridicule forma praesertim dorica Homeri νε-
φεληγερέτη substituit. καλέουσιν, ut Hom. Il. 1, 403. Od. 12, 61.
Hesiod. Theog. 187 (Sintenis. 301).

241

Ἦσαν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίκτει Καταπυγοσύνη
καλλακὴν κυνώπιδα.

Plutarchus Pericl. 24 ἐν δὲ ταῖς κωμωδίαις Ὀμφάλη τε νέα καὶ Δηιάνεира καὶ πάλιν Ἥρα προσαγορεύεται· Κρατῖνος δ' ἀντικρὺς παλλακὴν αὐτὴν εἴρηκεν ἐν τούτοις· Ἥραν κτλ. Schol. Plat. 391 Κρατῖνος δὲ Ὀμφάλη τύραννον αὐτὴν καλεῖ, χείρων Εὐπολις Φίλοις· ἐν δὲ Προσπαλιτοῖς Ἑλένην αὐτὴν καλεῖ· ὁ δὲ Κρατῖνος καὶ Ἥραν. quae Meinekius ita emendavit: Κρατῖνος δὲ Ὀμφάλην αὐτὴν καλεῖ Χείρωνσιν, τύραννον δὲ Εὐπολις Φίλοις. Hesych. τυραννοδαίμονα· ἦν οὐκ ἂν τις τύραννον μόνον εἴποι ἀλλὰ καὶ δαίμονα. — dubitari non potest quin ad Chirones pertineat. Ἀσπασίαν delet Cobet. Mnem. nov. I 135. καταπυγοςύνη Bergkii R. c. Att. 238 et Emperius] καὶ καταπυγοςύνην. de hiatu τέ οἱ epicorum modo admisso cf. Aesch. Agam. 1147 περιβάλοντό οἱ. Soph. El. 196 ὅτε οἱ. Trach. 650 ἃ δὲ οἱ. οἱ i. e. Crono. nam ut Iuno simul soror et uxor erat Iovis, ita Aspasia certe eodem patre quo Pericles nata fingi debebat. κυνῶπις autem dicitur, ut Iuno βοῶπις. cf. Eupol. 274.

242

Schol. Aristoph. Nub. 924 et Suidas Πανδελετείους· μέμνηται τοῦ Πανδελέτου καὶ Κρατῖνος Χείρωνσιν. Pandelētus non commemoratur nisi his duobus locis.

243

Zenobius 5, 9 μετὰ Λέσβιον ᾠδόν· παροιμία ταπτομένη ἐπὶ τοῖς τὰ δευτέρα φερομένοις . . . μέμνηται . . . Κρατῖνος ἐν Χείρωνσι. Photius μετὰ Λέσβιον ᾠδόν· παρὰ Κρατῖνω παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δευτέρα φερομένων. Λέσβιον ᾠδόν Terprandrum interpretantur, qui in arte canendi tantum ceteris praestare credebatur, ut vel optimi post eum numerandi essent.

244

δωροδοκούντων ἀλλ' οὐρανία

Zenobius 1, 26 ἀλλ' οὐρανία. Κρατῖνός φησι καθάπερ Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν, οὕτω καὶ τῶν δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν. similiter Suidas ἀλλ' οὐρανία. ad Chirones haec pertinere docent Photius (et Suidas) οὐρανία ἀλλ' ἢ οἱ εὐχόμενοι πάντως (πάντων) ἐπετύγχανον· ἴσως διὰ τὸ τὴν Σελήνην αὐτῇ ἐποχεῖσθαι. Κρατῖνος Χείρωνσιν. cum hoc fr. Bergkii R. c. Att. 248 adespoton coniungebat Plut. Mor. 27 εὐδαίμων Πολλαγρός, οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων, quo Poliager nescio quis ridetur uxoris adulteriis ingentem quaestum faciens. at neque metro, quod apud Cratinum est anapaesticum, neque sententia haec cohaerent. Cratinus enim hoc dicit: 'ei qui se corrumpi patiuntur, hodie tamquam Amaltheae vel Copiae cornu locupletantur'.

245

Βουῦθος περιφοιτᾶ

Herodianus II 947, 25 Lentz. Βουῦθος Πύθια νικήσας· παροιμία Β. π., Κρατῖνος Χείρωσι. Zenobius 2, 66 Βουῦθος περιφοιτᾶ· ταύτης μέμνηται Κρατῖνος ἐν Χείρωσι. Plut. Prov. 1, 33 Βουῦθος περιφοιτᾶ· ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ παχυφρόνων, ἀπὸ τινος Πυθιονίκου Βούθου καλουμένου. Hesych. (et Suid.) Β. π.· παροιμία ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων, ἀπὸ Βούθου τινὸς μετενεχθεῖσα τοῦ Πύθια νικήσαντος, ὃν ἀναγράφει καὶ Ἀριστοτέλης νενικηκότα. de genere dicendi cf. fr. 52.

246

Ἰθακησία ὀρτυγομήτρα

ἥς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Χείρωσι Athenaeus 9, 392 f. Κρατῖνος Schweigh.] Κράτης. de *ortygometra*, quae duce coturnices volant, cf. Plin. N. h. 10, 66 et quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 870. sine dubio Ulixes significatur, Achivorum prudentia consilioque princeps.

247

Pollux 10, 186 καὶ στόμωμα μὲν σιδηροῦν ὅστις ἐν τοῖς ἀποθέτοις σκεύεσιν ἀριθμοῖ, Κρατῖνος ἂν αὐτῶ συναινοῖ λέγων ἐν Χείρωσι Χαλυβδικὸν στόμωμα. et 7, 107 Κρατῖνος ἔφη Χαλυβδικὸν στόμωμα. cf. Steph. Byz. Χάλυβες. Εὐδόξος ἐν πρώτῳ ἔκ δὲ τῆς Χαλύβων χώρας ὁ σίδηρος ὁ περὶ τὰ στομώματα ἐπεινούμενος ἐξάγεται. . . λέγεται καὶ μετὰ τοῦ δ Χαλυβδικός τὸ κτητικόν'.

248

Hesych. αὐτόφορτοι· αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ οἱ ἐν τοῖς ἰδίῳ πλοίοις. . . ὁ δὲ Κρατῖνος ἐν Χείρωσι τοὺς τὰ κοινὰ φορτιζομένους ἔφη. αὐτόφορτος cum significet aut una cum merce (αὐτῶ φόρτῳ) aut eum qui suam mercem sua nave vehit, Cratinus eos qui pecunias *publicas* in suum usum avertabant voce a φόρτος derivata non αὐτοφόρτους, sed κοινοφόρτους dicere debebat, atque id ipsum apud Hesychium inserendum censeo: τοὺς τὰ κοινὰ φορτιζομένους κοινοφόρτους ἔφη.

249

βιβλιαγράφον

(εὐρήσεις) παρὰ Κρατῖνω ἐν Χείρωσι. Poll. 7, 211. βιβλιαγράφον Lob. Phryn. 655] βιβλιογράφον. *iudicialium libellorum* auctorem Cratinus dicere videtur.

Ad Chirones fr. 305 incerta admodum coniectura referebat Bergk. R. c. Att. 230.

ΩΡΑΙ

Neque de argumento neque de tempore constat. fuerunt Horae etiam Aristophanis et Anaxilae.

250

ἀλλ' ἦν ὄτ' ἐν φώσωνι τὴν ἴσην ἔχων
μετ' ἔμοῦ διήγρης οἶναρον, ἔλκων τῆς τρυγός.

Pollux 6, 18 τὸν δὲ οἶνον καὶ τρύγα ἐκάλουν, ὡς ἐν Ὁραῖς Κρατῖνος. 1 om. A. τὴν ἴσην ἔχων Lob. Phryn. 73] τὴν οἶ συν-ἔχων. Poll. 7, 71 ὁ φώσων χιτῶν Αἰγύπτιος, ἐκ παχέος λίνου, ἧ που δὲ καὶ τὸ ἡμιφωσώνιον. cf. Aristoph. fr. 784. ἐν φώσωνι, i. e. φώσωνα ἡμφιεσμένους. cf. Hemsterhus. Aristoph. Plut. 479 ed. Lips. τὴν ἴσην, i. e. μοῖραν, quod Meinek. recepit pro οἶναρον. in eo potius σμικρόν (σμικρόν ἔλκων τῆς τρυγός) latere videtur. Aristoph. Vesp. 878 μικρόν μέλιτος. Eubul. 42, 4 ἐκάστου μικρόν, Alexid. 83, 3 στατίλου μικρόν. τῆς τρυγός, ut Aristoph. fr. 109, 4. τρύξ 'de vino recenti et vili'. Meinek. — conloquitur nescio quis, qui in tenui sorte permanserat, cum altero in lautiores evecto.

251

μῶν βδελυγμία σ' ἔχει;
πτερόν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω.

Pollux 10, 76 καὶ γὰρ ἵνα ἐξεμοῦσι καὶ τοῦτο λεκάνην ὠνόμαζον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὁραῖς. cf. Aristoph. Ach. 584—588 et Nub. 907 cum interpr.

252

ταῦτ' αὐτὰ πράττω, 'φασκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν.

Photius et Suid. ταῦτα πράσσω φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν. Κρατῖνος Ὁραῖς· ἧ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων. correxit Dobraeus Advers. I 610. quod coniecit Cobet. Mnem. VII 476 τί ταῦτα πράττω, id dudum repertum a Toupio Emend. II 232 multo inferius est Dobraei emendatione.

253

ἴσως πυροραγῆς κακῶς τ' ὠπτημένον.

Suidas πυροραγῆς· πυροραγῆ κεράμια καλεῖται ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπιᾶσθαι. Κρατῖνος ἐν Ὁραῖς. Pollux 7, 164 πυροραγῆς Κρατῖνου εἰπόντος ἐν Ὁραῖς. πυροραγῆ Schol. Ven. II. 2, 219 'forma minus obvia et fortasse a librariis passim oblitterata'. Schaef. Greg. Cor. 8. adn. pro ἴσως Pors. Adv. 285 ἴδ' ὡς. at ἴδ' ἐ comicis ignotum. ceterum cf. Aristoph. Ach. 934.

254

ἔδει παρέχειν ὃ τι τις εὔξαιτ' ἐμβραχύ.

Schol. Platonis 384 Bekk. ἐμβραχὺ οὖν συντόμως καὶ ἀπλῶς . . . Κρατίνος Ὡραῖς. Elmsleius Edinb. Rev. 1810 p. 238 ἔδει σε παρέχειν. ἔδει παρασχεῖν Cobet. V. 1.² 208, plura simul exempla vocis ἐμβραχύ adferens. Herodian. I 507, 3 Lentz ἀντικρὺ, ὅτε χωρὶς τοῦ ὄ . . . ὡς καὶ τὸ ἐμβραχύ σημαῖνον τὸ ἀπαξαπλῶς ἢ καθάπαξ. ἐμβραχύ 'eodem fere modo quo formula illa ὡς ἔπος εἰπεῖν ορατῶνι modeste restringendae inservit, nisi quod illa fere ante οὐδέν et πάντες inferri solet, hoc ante ὅστις ἄν et talia'. Heindorf. Plat. Gorg. 457 a. ceterum poeta loqui videtur de cornu copiae.

255

ἐκεῖνος αὐτὸς ἐκμεμαγμένος.

Pollux 9, 131 καὶ ἐκμαγεῖον καὶ ἐκμεμαγμένον. οὕτω γὰρ καὶ Κρατίνος ἐν ταῖς Ὡραῖς. αὐτὸς] αὐτὸς ἐστίν Herwerd. Nov. add. crit. 3. possunt multa alia suppleri. Aristoph. Thesm. 514 λέων σοι γέγονεν, αὐτέκμαγμα σόν. etiam Cratinus filii cum patre similitudinem* videtur significare.

256

ἴτω δὲ καὶ τραγωδίας
ὁ Κλεομάχου διδάσκαλος,
παρατιλιτριῶν ἔχων χορὸν
λυδιστί τιλλουσῶν μέλη
πονηρά.

Athenaeus 14, 638 f σκώπτει δὲ αὐτὸν (Γνήσιππον) ἐς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βουκόλοις . . . ἐν δὲ ταῖς Ὡραῖς ἴτω δὲ κτλ. παρατιλιτριῶν Toup. Emend. I 212] μετὰ τῶν παρατιλιτριῶν. in dimetros rectius haec digeri viderunt Meinekius et Cobetus N. l. 31. de Gnesippo cf. fr. 15. 97. de παρατιλιτριαῖς Aristoph. Ran. 516 cum interpr. Gnesippi choreutarumque eius mollitiem exagitat in ambiguo ludens: τίλλειν μέλη enim est 'membra depilare' et 'carmina discernere', λυδιστί autem et ad numerorum mollitiem et ad morem membra depilandi referri potest.

257

ἐφθάρη μαρίλης τὴν φάρυγα πλέαν ἔχων.

Suidas μαρίλη· ἀμαυρὸν πῦρ· ὁ χροῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθρώπων . . . Κρατίνος ἐν Ὡραῖς κτλ. φάρυγα Dobr. Aristoph. Eq. 523] φάρυγγα· φάρυξ φάρυγος Atticos dixisse testatur etiam Herodian. I 45, 4. II 598, 1 Lentz. μαρίλης, cf. Aristoph. Ach. 350. est tetrameter trochaicus, uno pede brevior, qui varie suppleri potest.

258

μακάριος τῶν παιδικῶν

Photius, Suid. (Schol. Ald. Aristoph. Vesp. 1025) παιδικά·
 . . . ἐκάλουν οὕτως καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας . . . Κρατῖνος δὲ
 "Ωραις, τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ Διονύσου ἐρώσης, φησὶν
 ἐπ' αὐτοῦ μακάριος τῶν παιδικῶν. Schol. Aristidis p. 64 ed.
 Fromm. παιδικά . . . κέχρηται δὲ Κρατῖνος καὶ ἐπὶ γυναικὸς ἐν "Ωραις.
 "Ωραις] ὄραϊς cod. Phot. et omnes Suid. cf. Dind. Schol. Aristoph.
 Vesp. 1025. Cramer. Anecd. Par. III 173, 13 καὶ Κρατῖνος δε
 ὄραϊς (sic) τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος σου (sic etiam Phot. cod.)
 Διονύσου ἐρώσης φησὶν ἐπαυτον μακαριος των παιδικων. nomen
 Διονύσου corruptum videtur. cf. fr. 208.

259

ὡσπερ ὁ Περσικὸς ὄραν πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ.

Athenaeus 9, 374d λέγεται δὲ καὶ ἀλεκτορις καὶ ἀλέκτωρ . . .
 Κρατῖνος "Ωραις. ὀλόφωνος Casaubonus] ολόφωνος A. ὁ λοφω-
 τὸς Palmerius Exercit. 510. Phot. ὀλόφωνος (nescio an ὀλ. Pors.)·
 ὁ ἀλεκτροῦν· οὕτως Κρατῖνος. Hesych. ὀλόφωνος· ὁ ἀλεκτροῦν,
 ἢ ἀπὸ τοῦ λόφου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ἄδειν ὄλον αἴρεσθαι καὶ
 μετεωρίζεσθαι. quibus Palmerii λοφωτὸς explicari videtur. Ca-
 saubonus 'qui totus vox est, praeterea nihil', quae interpretatio non
 minus dubia est quam Meinekii ὀλόφωνος perpetuo clamore enecans.
 Persicam avem dicit ut Aristoph. Av. 276.

260

οὐδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτόν.

Hephaestio 1, 18 παρ' αὐτῷ τῷ Κρατῖνῳ . . . ἐν "Ωραις. sic
 Turn. εἶδος οὐδὲν ἄρ' ἦν οὐδὲν C. 'et puto M.' Gaisf. ἄρ' οὐν
 οὐδὲν τι FH. προσιδόντι] προσιδόντες FH.

261

Schol. Aristoph. Av. 766 οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν τίς ὁ Πεισίου
 οὐδὲ περὶ τῆς προδοσίας. ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἐστὶ δηλοῖ Κρα-
 τῖνος ἐν Χείρωσι Πυλαίᾳ "Ωραις. cf. fr. 174. 233.

262

Schol. Lucian. p. 46 Iacob. Κρατῖνος δὲ ἐν "Ωραις ὡς προσελ-
 θόντος νέου τῷ βήματι (Ἵπερβόλου) μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν.
 scholiastam νέου perperam pro νέον ex eo quem exscripserit ex-
 cerpsisse et verba καὶ παρ' ἡλικίαν de suo addidisse probabiliter
 conicit Mueller-Struebing. Aristoph. p. 560 adn. itaque ea quae ex

scholiastae verbis concludit Wilamowitzius Obs. crit. 29. 30 admodum incerta sunt.

263

Bekker. Anecd. 394, 21 Ἀνδροκολωνοκλῆς ἀντὶ τοῦ μίσθιος. Κρατῖνος γὰρ Ὁραῖς ἀντὶ τοῦ φάναι μίσθιον Ἀνδροκλέα, οὕτως ὅφ' ἐν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἔφη διὰ τὸ εἶναι ἐκ Κολωνοῦ. μίσθιος — μίσθιον Meinek.] ἠλίθιος — ἠλίθιον. Ἀνδροκλέα Fritzschius Act. soc. gr. I 145] Ἐτεοκλέα. de *Androcle* Pitthensi cf. Ephrasi. 4. Cratin. 208. *Coloni* commemoratio non ad patriam, sed ad condicionem hominis videtur pertinere, siquidem in *Colono forensi* mercennariorum erat statio. cf. Aristoph. Av. 998 cum interpr. et Wachsmuth. Ath. I 178 adn. 5. 348sq. itaque paupertatem Androcli videtur exprobrare.

264

ψήφισμα ἔθηκεν

ἀντὶ τοῦ ἔγραψε. Κρατῖνος Ὁραῖς, Πλάτων Ποιητῆ (fr. 115). Bekker. Anecd. 116, 21.

265

γαλιδέως

Κρατῖνος. λέγει δὲ ὡς τὸν εὐτελεῆ καὶ ὡς γαλὸν παῖδα γαληδέα. Hesych. Bekker. Anecd. 88, 3 γαλιδεύς· ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρατῖνος Ὁραῖς. Ruhnkenius (in Hesych.) λέγει δὲ οὕτως τὸν εὐτελεῆ καὶ ὡς γαλῶν (γαλῆς Mein.) παῖδα γαλιδέα. γαλιδέως M. Schmidt.] γαλιδέως. est genetivus a γαλιδεύς.

266

Hesychius κῆτιον. μέγαν, καὶ ὃ τὰς ψήφους διωθοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις. καὶ ἐμετήριον, ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου (?) ὅπερ ἀντὶ πτερῶν εἰς τὸ στόμα καθίεσαν, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὁραῖς σημαίνει. confundit Hesychius κῆτιον (a κῆτος) *inmanem*, γῆτιον, κῆθιον vel κηθίδιον, κηθάριον (Aristoph. Vesp. 674). hoc extremum Cratinus videtur commemorasse, non vasculum ὃ τὰς ψήφους διωθοῦσιν (διηθοῦσιν?) ἐν τοῖς κληρωτηρίοις, sed quo ad vomendum utebantur.

267

Hesych. μουσικαρφί· Κρατῖνος ἐν Ὁραῖς. οἱ μὲν ἀνέγνωσαν ὡς ἀκουτὶ καὶ φασιν ὅτι τὸ μεμνκότης καὶ ξηρῶς ποιεῖν (γελῶν M. Schmidt) οὕτω λέγουσιν. ἢ ὡς ὀνομαζομένου τινος οὕτω καὶ μηδὲν ἄφ' ἑαυτοῦ γλαφυρὸν σκάπτουτος, ἀλλ' ἐπιγελῶντος ἀηδῶς. ὄνομα γὰρ ἐστὶ Μυσίκαρφος, ὃ μνημονεύει καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ καμικός (8). ὡς τινες δὲ τὸν Ἀρχίμαχον. Photius Μυσικάρφης·

ὄνομα Μυσικάρφους, οὗ μνημονεύει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησίῳ (8). Ἀρίσταρχος δὲ ἐπ' ὀνόματος τινὰ ἀηδῶς ἐπιγελῶντος· οἱ δὲ ἀνέγνωσαν μυσικαρφεῖ, ὡς ἀκονίτι· τὸ μемуκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν. Κρατῖνος Ὁραις. ἀηδῶς Meinek. pro ἡδέως.

268

ξυστίς

Harpocr. et Photius. γυναικειὸν τι ἔνδυμά ἐστιν ἡ ξυστίς πεποικιλμένον . . . ἔστι μέντοι καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὁραις. cf. Aristoph. Nub. 70 cum interpr.

269

προσκεφάλαιον

τὸ ναυτικὸν ὑπηρέσιον ἰδίως ἐν ταῖς Ὁραις Κρατῖνος Pollux 10, 40. Schol. Thuc. 2, 93 ὑπηρέσιον ἐστὶ τὸ κῶας ᾧ ἐπικάθηται οἱ ἐρέσσοντες διὰ τὸ μὴ συντριβεσθαι ἀντῶν τὰς πυγὰς. cf. Hermipp. 54. Aristoph. Eq. 785 cum interpr.

270

Harpocratio ῥυτὰ συνεσταλμένως (i. e. ὕ) εἶδος ποτηρίου. ἐκτεταμένως (ὑ) τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα ὁμοίως, Κρατῖνος ἐν Ὁραις. Photius ῥυτὰ· πήγανα. οὕτως Κρατῖνος. rutam dicit (Varr. L. 1. 5 p. 40). Ovid. Rem. am. 801 acuentes lumina rutas.

271

φελλέα

Harpocrat. τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία φελλέας ἐκάλου. Κρατῖνος Ὁραις, Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (71), ubi cf. quae adnotavimus. cf. etiam Cratin. 86.

272

ὠραῖζεσθαι

Κρατῖνος Ὁραις. Bekk. Anecd. 116, 30.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

273

πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον ἦν ὕδωρ ἐπιῆ.
ἀλλ' ἴσον ἴσω μάλιστ' ἀκράτου δύο χόας
πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσ' ἅμα
ἴησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει.

Athenaeus 11, 782d p. 1038 Dindf. ἀγκύλη· Κρατῖνος κτλ. Eustathius 344, 28. 1. ἴν Meinek.] ἀν. ἐπιῆ] scribendum ἐνῆ. 3. ἐπονομάζουσ' ἅμα Meinek. Anal. Ath. 214] ἐπονομάζουσα. ἐπονο-

μάζουσ' αἰεὶ Iacobs. Athen. 248. — cum v. 2 bene contulit Herwerdenus Stud. crit. 77 Sophil. 3 ἄκρατος ἐδίδοτ' ἴσον ἴσῳ. ἀγκύλην melius quam hic, ubi poculi genus esse somniat, Athenaeus interpretatur 667c ἐκάλουν δ' ἀπ' ἀγκύλης τὴν τοῦ κοττάβου πρόσειν διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς. cf. Antiphan. 55, 15. — ἐπονομάζουσα] Schol. Theocr. 14, 17 εἰώθασιν . . ἐν τοῖς συμποσίοις ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῆ. Eubul. 56, 6. Philetaer. 1. Clearch. 1. oratio admodum contorta: sic enim expectari poterat πίνουσα ἐπονομάζουσα τε τῷ Κορινθίῳ πέει ἀπ' ἀγκύλης ἴησι λάταγας. itaque videndum an pro ἐπονομάζουσ' scribendum sit ἀπακοντίζουσ'. ceterum Cratinus παρωδεῖ Euripidis Stheneboeam fr. 667 Nauck. πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χειρός, ἀλλ' εὐθύς αὐδᾶ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ. cf. Aristoph. Thesm. 404 τῷ κατέαγεν ἢ χύτρα; οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

274

πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος οἷσι νῦν
φρύνουσιν ἤδη τὰς κάχρους τοῖς κύρβεσιν.

Plutarch. Sol. 25 προσηγορεύθησαν (οἱ Σόλωνος νόμοι) ὡς Ἀριστοτέλης φησί, κύρβεις καὶ Κρατίνος ὁ κωμικὸς εἰρηκὲ που πρὸς τοῦ Σόλωνος κτλ. κάχρους Steph. et A] κάγχρους BC. τοῖς κύρβεσιν Porson. Adv. 284 Lips.] ταῖς codd. Plut., qui sine dubio etiam αἷσι. de genere dissentiunt Porsonus et Valckenarius Diatr. Eurip. 221c. Aristoph. Av. 1354 ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν cod. Ven. τοῖς. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Nub. 448. sententiam sic explicat Meinekius πρὸς τῶν κύρβεων, οἷς νῦν φρύνουσι, 'τοῖς κύρβεσι nota attractione dictum pro τῶν κύρβεων'. sed praeterquam quod hoc quidem adsimilationis genus nequaquam notum est in multis variisque eius generibus, cur πρὸς hic non significet 'prope legum tabulas' nullam video causam. cf. Aristoph. Lys. 633 ἀγοράσω . . . ἐξῆς Ἀριστογείτονι. eas tabulas iam ita contemni dicit, ut in cibis adparandis eis utantur.

275

τῇ μάστιγι κνάψειν εὖ μάλα
ἢ συμπατῆσαι.

Pollux 7, 38 τοῦ δὲ κνάπτειν ἡγεῖται τὸ πατῆσαι, ὡς Κρατίνος ὑποδηλοῖ παίζων. translatio petita est ab opere fullonio. Hippocr. De victu san. 1, 8 οἱ γνάφεις λάκτιζουσι, παίουσι, κόπτουσιν, ἔλκουσι. cf. Schneid. Script. R. r. III 385b. temporum quibus Pollux usus est ratio simul et verba ipsius paene cogunt scribere πρὶν συμπατῆσαι.

276

τοὺς ἐξοδίους ὑμῶν ἴν' ἀυλῶ τοὺς νόμους.

Suidas ἐξόδιοι νόμοι· ἀυλήματα δι' ὧν ἐξήεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ ἀυληταί. οὕτω Κρατίνος. eiusmodi cantica exodia Aelius Dionysius Eustath. 239, 20 quaedam commemorat, rhapsodicum hoc: νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοι ἔστε, tragicum πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίαν (Mein.). sic extremum Ranarum canticum exodium est.

277

τὴν χειρα μὴ πῖβαλλε, μὴ κλάων κάθη.

Zonaras 1168 Κρατίνος τὴν χειρα . . . κάθη. λέγει γὰρ τὸ ὑποτακτικὸν ἀπὸ τοῦ κάθημι (κάθημαι). καθῆς K. Mus. Rhen. XXX 415] κάθη. cf. Aristoph. Av. 364. Euphron. 1, 24. Plat. Phaed. 61c et quae disputavi in Mus. Rh.

278

εἰ πρῶτος ἔλθοις κἂν καθίζεσθαι λάβοις.

Zonar. 1169 λέγουσι δὲ καὶ καθίζανε . . . Κρατίνος εἰ πρῶτος κτλ.

279

ἐφ' ᾧ τ' ἔμ' αὐτὴν συγκαθεύδειν τῷ πατρί.

Zonaras 929 ἐφ' ᾧ τε . . . καὶ ὀριστικῶς συντάσσεται καὶ ἀπαρεμφάτω . . . Κρατίνος ἐφ' ᾧ κτλ. — ἔμ' αὐτὴν K.] ἔμαυτήν. Tittmanni dubitatio de auctore versus inrita est. unam memini quae haec loqui possit. Dio Chrysost. 66, 6 τῇ δὲ Πελοπίᾳ ὁ πατήρ ἐμίχθη καὶ τὸν Αἰγισθον ἔσπειρεν. Hygin. Fab. 87. 88.

280

ὁ τάλαρος ὑμῶν διάπλεως ἔσται γάρου.

Athenaeus 2, 67c γάρος· Κρατίνος. Pollux 6, 65 Κρατίνος ὁ τάλαρος κτλ. ὑμῶν Poll.] ὑμῶν Athen. BCD, ἡμῶν VL. ἔσται om. Poll. — at τάλαρος, *qualis vimineus* (Poll. 10, 125) quo modo plenus esse possit γάρου, vix intellegitur. fort. ὁ κάδος ἄρ' vel ὁ γὰρ κάδος. ad Νόμους referri potest. cf. fr. 121. 125.

281

ποιμὴν καθέστηκ' αἰπόλος καὶ βουκόλος.

Dio Chrysost. Orat. 56 init. ἢ οὐκ ἀνέγνωκας τοῦτο τὸ ἔπος Κρατίνου· ποιμὴν κτλ. καθέστηκ' Bergk. R. c. Att. 34] καθέστη. ad Bubulcos rettulit Bergk; fortasse ad Dionysalexandrum pertinet.

282

τοῦτον μὲν οὖν καλῶς διεπηνίκισας λόγον.

Etymol. m. 269, 31 διαπηνικίζω· ἀπατῶ. Κρατῖνος . . . εἴρηται ἀπὸ τῆς πηνίκης, ἣ ἔστι περιθετὴ κόμη, ὡς ἡ φενάκη ἢ τοὺς ὀρῶντας ἀπατᾶ ὡς φύσει οὔσα. τινὲς δὲ τὸ ποικίλλω ἐξηγοῦνται. ἀπὸ τῶν πηνῶν ἢ πηνίων ὄντων ποικίλων, ἔν' ἣ πηνίζω καὶ (μὴ add. Fritzschius) πηνικίζω. οὖν add. Meinek. recte Fritzschius (Aristoph. Ran. p. 243) verbo διαπηνίξειν usum esse Cratinum statuit. sed cum Etym. Milleri (Mélanges 87) διεπηνήκισε praebeat pro διεπηνίκισας, scribendum censeo διεπήνισε τὸν λόγον. Aristoph. Ran. 578 ἐκπηνιῖται.

283

ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης.

Etymol. m. 491, 40 καρὶς· ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἔχων — μασθλητίνης. ἀντὶ τοῦ δερματίνης. Eupolidis Δήμοις tribuit Athen. 3, 106b. τὸ deest in Etymologico. cum Athenaeus etiam fabulam nominet, veri similis est Eupolidis versum esse, nisi forte uterque poeta casu eundem versum finxit. cf. Telecl. 43. Luc. Dial. mer. 14, 4 τὴν χροᾶν οἷος κάραβος.

284

ἄκουε, σίγα, πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὄρα.

Bekker. Anecd. 372, 10 ἄκουε σίγα. Κρατῖνος. 369, 15 ἄκουε· ἀντὶ τοῦ σίγα. Κρατῖνος. οἷον τόπον δίδου διὰ τῆς σιγῆς τῇ ἀκοῇ. contulit Meinekius Aristoph. Thesm. 382 σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν. tamen nescio an inter duas personas haec distribuenda sint: A. ἄκουε. B. σίγα. A. πρόσεχε τὸν νοῦν. B. δεῦρ' ὄρα.

285

ἄκουέ νυν καὶ τήνδε τὴν ἐπιστολήν.

Zonaras 804 ἐπιστολή· ἐπίσηκψις, ἐντολή. Κρατῖνος. ἄκουέ νυν K.] ἄκουε νῦν. cf. fr. 224.

286

καὶ μὴ πρόσισχε βαρβάροισι βουκόλοις.

Photius πρόσισχε· τὸ πρόσεχε. Κρατῖνος. ad Bubulcos referebat Bergkius R. c. Att. 34. ad Dionysalexandrum potius pertinere videtur: fortasse Iuno Iovi Ganymedis amorem exprobrat.

287

ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἔστιν ὡς ἠνδρωμένη.

Pollux 3, 14 ἄπαις ἄτεκνος φιλόπαις φιλότεκνος καὶ τὰ ὅμοια· παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἔμπαις. sic C; εὔπαις AB Bekkeri. integrum Cratini versum sine nomine auctoris servavit Hesych. ἡνδρωμένη· ἀνδρὸς πεπειραμένη· ἢ παῖς — ἡνδρωμένη. ἀντὶ τοῦ συνελθοῦσα ἀνδρὶ. Phot. ἡνδρωμένη· παρθένος ἢ γεγαμημένη. si Pollucis εὔπαις recte se habet, cum id verbis ὡς ἡνδρωμένη parum conveniat, dubium esse potest an Hesychii versus non sit Cratini. fort. scribendum ἔκπαις, in infantium numero iam non referenda.

288

οὐδ' ὕδατοπωτῶν οὐδὲ κοιλοφθαλμιῶν.

Pollux 4, 184 τάχα δὲ καὶ τὸ κοιλοφθαλμιῶν, οὐκ ἴδιον μὲν γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς νόσημα, συμβαῖνον δὲ κοιλαίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς· ἐξ ἄλλου νοσήματος. οὐδ' — κοιλοφθαλμιῶν, φησὶν ἔ Κρατίνος. ὕδατοπωτῶν Pors. Adv. 284] ὕδατοποτῶν. cf. Lob. Phryn. 456. si de se poeta loquitur, versus fortasse ad Pytinen referendus est.

289

τούτου δ' ἀπάσας ἀποτεμῶ τὰς μηχανάς.

Bekker. Anecd. 28, 29 ἀποτεμῆν μηχανάς· Κρατίνος. ὑποτεμῶ Cobet. N. 1. 148.

290

ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις.

Schol. Arist. Acharn. 3 Suidas ψαμμακοσιογάργα· καὶ Κρατίνος ἀνδρῶν κτλ. ἀνδρῶν ἀρίστων Kusterus] ἀρίστων ἀνδρῶν Ald. ἀνδρῶν ἀρίστων μάρμαιρε (suprascr. κάρμαιρε) Laur. καρκαίρει C. Suid. at cum nulla urbs optimis civibus abundet et γαργαίρειν de malis fere praedicetur, scribendum videtur, μάλιστ' ἀνάδρων vel ἀνδρῶν ἀνάδρων.

291

ἀλλ' οὖν θεῶ· σπείσαντ' ἄμυστιν δεῖ πιεῖν.

Schol. Euripid. Rhes. 419 ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῆς ἀπνευστὶ πόσεως τάττουσι τὸ ὄνομα (ἄμυστις), ὡς Κρατίνος. θεῶ· σπείσαντ' ἄμυστιν — πιεῖν L. Dindf.] θεὸν πείσαντες μῦστιν ποιεῖν A (πιεῖν sec. Cobet.). 'locus fort. ex Pytine petitus'. Meinek.

292

ὄνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν.

Schol. Sophoclis Antig. 404 ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπείπας] τὸ ἐξῆς· τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπείπας θάπτειν. οὕτω δὲ χρωδῶνται οἱ πα-

λαιοὶ ὥστε δύο ἄρθρα, προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικόν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος παραλαμβάνειν. Κρατῖνος ὄνπερ κτλ. de *Philoctele* cf. Aristoph. Av. 281 cum interpr. et de syntaxi praeter Antig. 404 Soph. OCol. 907sq.

293

ὦ μεγίστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων.

Aristides 45, 19 ὦ μεγίστη σὺ γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων, ἔφη Κρατῖνος. et 46, 129 οὐκοῦν τῶν μαρτύρων ἡμῖν τῶν εἰς τοὺς λόγους κεκλημένων τῷ Περικλεῖ καὶ οἷς οὐκ ἐλάχιστον μετεῖναι φαίμεν ἂν τῆς περὶ ταῦτα ἐμπειρίας, ὁ μὲν τῶν Ἑλληνίδων μεγίστην τὴν ἐκείνου γλῶτταν εἴρηκε. Ἰθ' ὦ Meinek. at quidni ἄλλ' ὦ vel quidvis aliud?

294

ἄρχων εἰμὶ νῦν Ἀθηναίους ἐγώ.

Herodianus Philet. p. 441 Piers. ἄρχει Ἀθηναίους. καὶ ὁ Κρατῖνος ἄρχων — ἐγώ. ὅτι καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἡ ἀρχή. Piersonus ἄρχων γὰρ εἰμὶ. fortasse ad Bubulcos referendum et is archon intellegendus, qui Cratino chorum negavit eiusque rei rationem sibi esse reddendam utpote archon negat.

295

δασὺν ἔχων

τὸν προκτὸν ἄτε κυρήβι' ἐσθίων.

Etymol. m. 512, 8 κυρηβίων· καθαματῶδές ἐστι τὸ ὄνομα. κυρήβια γὰρ κυρίως τὰ ἀποβράσματα τῶν κυάμων Κρατῖνος. κυρηβίων — κυρήβι' Kulenkampius] κηρυβίων — κηρύβι'. Cobetus N. l. 147 non trimetros, sed unum tetrametrum trochaicum esse statuit, supplens in fine αἰί (in Etym. post ἐσθίων legitur εἰ μή). *Eucratem* Melitensem traduci Meinekii est sententia. cf. Aristoph. Eq. 129 et 254 cum interpr. Epicratem aequalem Demosthenes (19, 287) *Κυρηβίωνα* adpellavit.

296

ὅς τὴν πίτυν

ἔκαμπτεν ἐστὼς χαμάθεν ἄκρας τῆς κόμης
καθέλκων.

Priscian. 18, 306 χαμάθεν quod est 'a loco' Cratinus pro 'in loco' posuit, ὅς — καθέλκων. melius tamen distinguendum ἐστὼς, et iam bene a loco accipitur χαμάθεν 'ab humo'. codicum Prisciani varietas nihil ad rem facit. pro ὅς τὴν πίτυν Scaliger ὅστ' ἐν Πυτίνῃ, Meinek. ed. min. VII ὅστις ἐν Πυτίνῃ. neutrum con-

suetudini Prisciani adcommodatum est, qui librorum graecorum titulos saepe graece scribit, ipse semper latine loquitur. utique scribendum χαμᾶθεν. cf. Cobet V. 1.² 89, qui N. l. 149. 50 ὅς τὰς πίτυς ἔκαμπτειν | ἐστὼς χαμᾶθεν ῥαδίως ἄκρας κόμης καθέλκων. 'quod, credo, facere dicebatur Sinnis ipse ὁ πιτυνοκάμπτης. Ovid. Met. 7, 440.' excogitari praeterea possunt multa, certi nihil.

297

ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω καὶ πιού-
σα χυλὸν ἀναπαύου κακῶν.

Pollux 6, 61 Κρατῖνος δὲ καὶ χυλὸν πιεῖν εἴρηκεν. excerptum est ex systemate iambico. χυλός est ptisanæ sucus, quo pro medicamento utebantur. cf. Aristoph. Pac. 997. Ran. 943 cum interpr.

298

ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπωκότες.

Hesych. μασχάλην αἴρειν· κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν. ὡς ἄνω κτλ. ἐν τῷ μεθύειν αἴρειν ἄνω τὴν μασχάλην. εἰώθεισαν γὰρ λέγειν μασχάλην αἴρεις ἀντὶ τοῦ κωθωνίζειν, καὶ καταμωκάσθαι ταῖς χερσίν. Cratini versum esse docet Zenobius 5, 7 μασχάλην αἴρειν· ἀντὶ τοῦ κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν. Κρατῖνος ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρειν, καταμωκωμένους ταῖς χερσίν. Proverb. Bodlei. 625 Κρατῖνος ἄνω τὴν μασχάλην αἴρεις, ἀντὶ τοῦ κωθωνίζη. Bekker. Anecd. 356, 30 αἴρε τὴν μασχάλην· ἐπὶ τοῦ ὀρχήσασθαι. Phot. μασχάλην αἴρεις ἀντὶ τοῦ κωθωμισθήσῃ (?)· οἱ γὰρ μεθύοντες ἤρον τὰς μασχάλας καταμωκώμενοι. καὶ οἱ μνηστήρες 'χείρας ἀνίσχοντες γέλω ἔκθανον'. Gregor. Cyr. Mosq. 1, 12 αἴρειν μασχάλην· ἀντὶ τοῦ εὐωχιάζειν (εὐωχεῖσθαι PL). εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀγροικικῶς ὀρχουμένων. Poll. 6, 26 ἐπὶ δὲ τῶν μεθύοντων ἔλεγον τὸ μασχάλην αἴρειν, ὡς τοῦτο ἔθος ὄν τοῖς ἐν μέθῃ, διὸ καὶ Ὅμηρον προειπεῖν (sequitur Od. 18, 100). omissis eis quae nullius pretii essent ea congeSSI quae momentum facere viderentur: quibus comparatis constare videtur μασχάλην αἴρειν dici solitos esse eos qui post computationem saltationi et omne genus lasciviae indulgerent. versum Meinekius fecit tetram. troch., possunt etiam trimetri esse ὡς ἄνω | κτλ. de Hesychii verbis cf. Meinek. V 23.

299

ὁ δὲ μετ' Εὐδήμου τρέχων
κάμνυθα τὴν λοιπὴν ἔχει τῶν προκίων.

Schol. Theocr. 4, 18 κάμνυς, ἡ δέσμη ἦτοι τὸ δεσμάτιον. Κρατῖνος ὁ δὲ κτλ. Phot. κάμνυθα· δέσμη χόρτου. in schol. Theocr.

editur εὐδήμου τρέχων κόμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τῷ στεφάνῳ. sed pro ultimis ἔχων τῶν πρώων Vat. 4. 5. nihil nisi λοιπὴν πρώων Vat. 3. πρώων i. e. πατρώων. restituo igitur tetram. troch.

ὁ δὲ μετ' Εὐδήμου τρέχων κόμυθ' ὅσην λοιπὴν ἔχει τῶν πατρώων.

Eudemum autem existimo esse illum φαρμακοπώλην, a quo anulum magicum se emisse simulat homo iustus Aristoph. Plut. 884. cf. Theophr. H. plant. 9, 17, 2 Εὐδήμος ὁ φαρμακοπώλης εὐδοκιμῶν σφόδρα κατὰ τὴν τέχνην. narrat igitur Cratinus nescio quem Eudemi per urbes Graeciae pedisequum rem familiarem totam perdidisse. κόμυθ' ὅσην i. e. τοσοῦτον ὅσον κόμυς ἐστίν. non plus igitur de patrimonio quam fasciculum reliquum habet.

300

πάλαι γὰρ αὐτὸ

λόγοισι προάγει Περικλῆς, ἔργοισι δ' οὐδὲ κινεῖ.

Plutarchus Pericl. 13 τὸ δὲ μακρὸν τεῖχος, περὶ οὗ Σωκράτης ἀποῦσαι φησιν αὐτὸς εἰσηγούμενον γνώμην Περικλέους, ἠργολάβησε Καλλικράτης· κωμῳδεῖ δὲ τὸ ἔργον Κρατίνος ὡς βραδέως περαινούμενον κτλ. Mor. 351 a καὶ τοι καὶ τοῦτον (Periclem) ὡς βραδέως ἀνύοντα τοῖς ἔργοις ἐπισκώπτων Κρατίνος, οὕτω πως λέγει περὶ τοῦ διαμέσου τείχους λόγοισι γὰρ αὐτὸ προάγει Περικλῆς, ἔργοισι δ' οὐδὲ κινεῖ. λόγοισι Stephanus] λόγοις. προάγει Reiskius] προσάγει. cf. Plat. Gorg. 455 e cum schol. 342 Bekker. Krueg. Stud. hist. phil. 167 sq. Wachsmuth. Athen. I 328—336.

301

γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ᾧδ' ἐπηγλαῖσμέναι
μείρακες φαιδραὶ τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι.

Athenaeus 2, 49a τράπεζαι ἑλεφαντόποδες, τῶν ἐπιθημάτων ἐκ τῆς καλουμένης σφενδάμνου πεποιημένων. Κρατίνος κτλ. μείρακες Valek. Diatr. Eurip. 163] μείραξ C. Eustath. 1398, 20 Κρατίνος . . . τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι. ἀναμένουσιν i. e. *expectant conivas*. τράπεζαι τρισκελεῖς quasi quoddam ὀξύμωρον, cum τράπεζα sit quattuor pedum. cf. Aristoph. fr. 530, 3. mensas adparatas pulchre cum puellis comparat. Plin. N. h. 16, 66 *acer . . . operum elegantia ac subtilitate citro secundum*. Hor. Sat. 2, 8, 10. ad Leges hoc fragmentum non magna cum probabilitate Bergkii referebat R. c. Att. 140. 1.

302

ὡς δὲ μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτίδιον ἦν, ᾧ θεοί·
καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν, ἢ δ' ἐφρόντιζ' οὐδὲ ἔν.

Etymol. m. 200, 37 βλιμάζειν· τὸ τιθολαβεῖν, ἤγουν ψηλαφᾶν τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν τῇ ἀφῆ, καὶ ἄπτεσθαι τῶν ἀπορρήτων μελῶν τῶν γυναικείων καὶ διεγείρειν τὰς ἐπιθυμίας, ὡς φησι Κρατῖνος. Crateti tribuit Zonaras 394 (βλιμάζειν). ὡς deest in Etym. ἦν add. Elmsl. Cens. Hec. Pors. 257 Lips. de verbo βλιμάζειν cf. Aristoph. Av. 530 cum interpr.

303

γλαῦκον οὐ πρὸς παντὸς ἀνδρός ἐστὶν ἀρτυῖσαι καλῶς.

Athenaeus 2, 68a Κρατῖνος. ἀνδρός addiderunt Casaubonus et Grotius Excerpt. 489. de *glauco* cf. Athen. 7, 295b — 296a. quanti sit aestimatus docet etiam Amphis fr. 22. notum est proverbium οὐ παντὸς ἀνδρός ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς.

304

εὐπρόσωπος ἦσθ' ὀνόματος οὐδὲν ἐπὶ χειρᾶς φέρων.

Eustathius 1430, 24 ὅτε δὲ μέγα φᾶρος εἶπη, παροιμίαν ποιεῖ τὴν λέγουσαν ἐπὶ χειρᾶς φέρειν ἤγουν ἔνδοξον εἶναι, ὡς ἀπὸ τῶν μεγάλα φασὶν ἰμάτια ἔχόντων ὡς μείζονα εἶναι τὴν ἐπιβολήν. Κρατῖνος· εὐπρόσωπος — φέρων, ἤγουν οὐ μέγα ἔχων ὄνομα, οὐδὲ φαινόμενος κατὰ τοὺς οὕτω μεγαλοεἰμονας ὡς καὶ ἐπὶ χειρῶν φέρειν τὰς ὄφας. Grotius Excerpt. 495 genetivum ut videtur ab εὐπρόσωπος suspendens interpretatur '*nomine es speciosus, atqui nihil est quod manibus feras*'. perperam: nam neque εὐπρόσωπος cum genetivo coniungitur neque ἐπὶ χειρᾶς φέρειν idem est atque ἐν χερσὶν ἔχειν. proprie significat *tam amplis uti vestibus, ut orae etiam super manus defluant*; figurata oratione *abundantiam alicuius rei non sine adrogantia ostentare*. itaque Cratinus aliquem laudat, *qui nominis splendore non ad inanem iactationem abutatur*. εὐπρόσωπος in εὐπρόσοιστος (cf. quae dixi Veri sim. 181) mutandum et fragmentum ad Cimonem vel similem eius virum referendum censeo. *adfabilis eras, inquit, et famae nominisque dissimulator*.

305

καὶ Πολυμνήσται' αἰεῖδει μουσικὴν τε μανθάνει.

Schol. Aristoph. Eq. 1287 μέλη Πολυμνήστου Κολοφωνίου. κισθαροδὸς ἦν οὗτος. Κρατῖνος. versum commemorat etiam Suidas Πολύμνηστος. Photius Πολύμνησται' αἰεῖδεν· γένος τι μελοποιίας. Κολοφώνιος δὲ ὁ Πολύμνηστος. *Polymnestus* iste lascivorum carminum auctor, longe diversus a clarissimo illo Colophonio, quocum saepe confunditur, quis fuerit ignoramus. cum autem qui lascivis canticis gau-

det, veram musicam vix umquam discat, Bergkio adsentior in Poet. lyr. ed. altera 1083 scribenti *μουσικήν τ' Οἰωνίχου | μανθάνει*, quod propter perpetuam Oeonichi cum Polymnesto societatem (cf. Hesych. *Οἰωνίχου μουσεῖον*) admodum probabile videtur. praeterea Herwerdenus Nov. add. crit. 3, quod forma verbi *αἰδεῖν* comici non utantur nisi in choricis (Eupol. 139, 2) et imitationibus Homericis (Menand. Plut. Mor. 19a), *Πολυμνήστεια δ' ἄδει*.

306

*ἀφυννίξεσθαι χορὴ πάντα θεατὴν,
ἀπὸ μὲν βλεφάρων ἀύθημερινῶν ποιητῶν λῆρον ἀφέντα.*

Aristides 49, 386 extr. *ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος μεγαλαυχοῦμενος ὡς προφήτης προαγορεύει τοιαύδε· ἀφυννίξεσθαι . . . ἀφέντα. ὥσπερ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ μέλλων ἅπαντας σοφούς τε καὶ σπουδαίους ποιήσειν. διδάξας δὲ τοὺς Χείρωνας προσπαραγράφει πάλιν αὐτὰ μάλα ὑπερφάνως ἐπὶ τελευτῆς (sequitur fr. 237). χορῇ] νῦν δὲ χορὴ Dindorf. καὶ δὲ χορὴ Hanovius Exerc. crit. 65. et quidni δ' ἤδη vel alia? ἀύθημερινῶν] ἀπὸ θ' ἡμερινῶν Γ. ἀύθημερινὸν Bergk. R. c. Att. 223. cf. Pherecr. 191. ἀύθημερινούς, i. e. 'eodem die et nascentes subito et rursus pereuntes, τοὺς ἐφημερινούς'. Reisk. Cobetum hos versus ad Chirones referentem redarguit Meinek. V 22. 3.*

307

*τίς δὲ σύ; κομψός τις ἔροιτο θεατῆς.
ὑπολεπτολόγος, γνωμοδιώκτης, εὐριπιδαριστοφανίζων.*

Schol. Platon. Bekk. 330 *Ἀριστοφάνης . . . ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην, μιμῆσθαι δ' αὐτόν. Κρατῖνος κτλ. Porsonus Miscell. 268 τίς δὲ σύ κομψός; πᾶς ἂν τις ἔροιτο θεατῆς. γνωμοδιώκτης Schneiderus in Lexico gr.] γνωμιδιώκτης. prioris versus emendandi multae possunt excogitari rationes, nulla tamen satis certa. cum voce γνωμοδιώκτης Fritzschijs Quaest. Arist. 292 comparavit κολλοποδιώκτης (Schol. Aristoph. Nub. 348 et κνισοδιώκτην Batrach. 234. — ad Pytinen propter Schol. Aristoph. Eq. 531 (cf. fr. 198) referunt praeter Fritzschijs Runkelius et Bergk. R. c. Att. 205.*

308

Schol. Aristoph. Pac. 741 *ἐπεπόλαξε γὰρ τότε ταῦτα, Ἡρακλῆς πεινῶν, καὶ Διόνυσος δειλός, καὶ μοιχὸς Ζεὺς, ὥστε καὶ αὐτοὺς δοκεῖν ἄχθεσθαι. Κρατῖνος· ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους πεινῶντος ἄγει καὶ σκώπτοντος ταῦτα οὐ βοιωτὸν ἔστι. sic cod. R. ἄγε τανῦ καὶ σκώπτοντος V. ἄγειν ταῦτα καὶ σκώπτοντος Ald. βιωτὸν V pro βοιωτὸν. pro οὐ βοιωτὸν Porsonus σοβοιωτῶν Eurip.*

Hec. praef. LVIII (cf. fr. 310). Bergk. R. c. Att. 287 ὑπὸ δ' Ἡρ. π. αἰ | ταῦτὰ καὶ σκώπιοντος οὐ βιωτὸν ἔστι. at talis sententia non melico carmini sed unice parabasi quae proprie dicitur convenit. cf. Aristoph. Pac. 739 sq. eadem de causa neque ea sola rei-cienda est Wilamowitzii coniectura (Obs. crit. 38). Hercules non σκώπτει, sed σκώπτεται: itaque verba καὶ σκώπιοντος ex Aristoph. Pac. 740 inlata videntur pro rariore λαιμάττειν (Eccl. 1176), quod posteriores λαιμάττειν scribere solebant (Nicand. Ther. 470. Alex. 352). scribendum igitur censeo

ὑπὸ δ' Ἡρακλέους πεινῶντος αἰὲ λαιμάττεινός τε [βόεια]
οὐκ ἔστι βιωτὸν ἔτ' [ἀνθρώποις].

ceterum ex hoc fragmento constat talia argumenta non mediae comoediae propria fuisse.

309

κάνθενδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἤξεις καὶ Κισθῆνης ὄρος ὄψει.

Harpocr. Κισθῆνη· . . ὄρος τῆς Θρακίας. Κρατίνος κτλ. ἐπὶ τὰ τ. Β. κισθῆνην Α. Phot. Κισθῆνη· ὄρος τῆς Θρακίας. a monte Cisthene discernendum est. oppidum Mysiae (Isocr. 4, 153). cf. G. Herm. Aesch. II 124 sq. ceterum non Thraciae, sed Libyae vel Aethiopiae mons videtur fuisse. Cisthenen πόλιν Λιβύης ἢ Αἰθιοπίας dicunt schol. Aesch. Prom. 793. ad Seriphios satis probabiliter propter fr. 207. 8 Meinekius, ad Deliades Bergk. R. c. Att. 44 referebat.

310

οὔτοι δ' εἰσὶν βοιωτοί, κρουπεξοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Schol. Pindari Olymp. 6, 152 ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὄρεσ ἐκαλοῦντο, καθάπερ . . . Κρατίνος κτλ. βοιωτοί, κρουπεξοφόρον Porsonus Eurip. Hec. praef. LVII] βοιωτικὸν πεξοφόρον. Pollux 7, 87 κρουπεξοφόρους δ' εἶπε τοὺς Βοιωτοὺς Κρατίνος. Phot. βοιωτοί· σῆς γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ παλαιοὶ Βοιωτοί. cf. quae adnotavimus ad Cephisodori Ἰν. Phot. κρουπέξαι· ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν.

311

κοκκύζειν τὸν ἀλεκτρονὸν οὐκ ἀνέχονται.

Eustathius 1479, 43 παρὰ Κρατίνω. Bekker. Anecd. 21, 24 το δὲ κοκκύζειν κωμικοὶ λέγουσιν. ex versu anapaestico excerptum videtur. cum ἀνέχεσθαι cum infinitivo coniunctum rarissimum sit (Eurip. Phoen. 547, ubi tamen ἀπονεμῆς pro ἀπονέμειν Porsonus 557 ed. suae), forsitan scribendum sit κοκκύζοντα δ' ἄλ. de Sybaritis loqui videtur. Athen. 12, 518 c d. de cognatione verbi κοκκύζειν cum nomine galli apud multas gentes disputat Hehn. Kulturpfl. 523.

312

λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθῆς σοβαύβαλος.

Eustathius 1761, 28 ex Aristophane Byzantio: καὶ βαυβᾶν τὸ κοιμᾶσθαι . . . ὄθεν καὶ παρὰ Κρατίνῳ τὸ λόγος κτλ. σοβαύβαλος Meinek.] *συβαύβαλος*. Hesych. *σοβαύβαλοι· συῶν ἀλλιστήρια*. Phot. *σοβαύβαλοι· ἐν οἷς οἱ σύες εὐνάζονται*. cf. Lob. Rhem. 11. cum *βαυβᾶν sit dormire*, *σοβαύβαλον dici nihil potest, quod non aliquo modo ad sues dormientes vel ad cubilia eorum pertineat*. quocirca λόγος non potest esse *σοβαύβαλος* (ut Meinek. *subulcorum carmina interpretabatur*). scribendum puto *φθόγγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθῆς* (vel potius *ἀσαφῆς*) *σοβαύβαλος* - υ υ - υ. *ambiguus quidam sonus tamquam a suili necopinato ad aures nostras perlatus est*.

313

ταῖς ῥαφανῖσι δοκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ λαχάνοισιν.

Athenaeus 2, 56 e *ῥαφανίδες* καὶ ἐκτεταμένως (ι) δὲ καὶ κατὰ συστολήν (ϛ) λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. Κρατίνος ταῖς ῥαφανῖσι κτλ. Draco Straton. p. 80, 5 *ῥαφανίς· διαφορεῖται τὸ ἰῶ, Ἀττικῶς δὲ ἐκτείνει, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ῥαφανῖσι δοκεῖ τοῖς ἄλλοις οὐ λαχάνοις*. Eustathius 1220, 55. *λαχάνοισιν* Meinek.] *λαχάνοις*. dativum adparet non pendere a *δοκεῖ*, sed a verbo quod aut in superioribus aut in proximis erat, veluti *χαίρειν* vel *ἤδεσθαι*.

314

ταυτὶ καὶ τολμᾶς σὺ λέγειν ῥοδοδάκτυλος οὔσα;

Athenaeus 13, 566 f *ταυτὶ καὶ τολμᾶς σὺ λέγειν, οὐ ῥοδοδάκτυλος οὔσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ κτλ. ταυτὶ* Dobr. Aristoph. Plut. 555] *ταύτην*. Auroram nescio quis adloquitur eodem opinor modo quo apud Aristoph. Av. 1243 sq. Irin Pithetaerus.

315

χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύβηλιν.

Hesych. *κύβηλις· τινὲς τὴν τυροκνήστιν φασίν. ἐπαίξεν δὲ ὁ Κρατίνος παρὰ τὸ 'χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν'* (Hom. Π. 14, 291). *θεοί Musur.*] *θεόν. κύβηλιν* Lob. Aglaoph. 863] *κύβινδιν. κύβηλις, non κυβηλῆς scribendum esse Lobeckius docet* Pathol. prol. 110. idem Aglaoph. 863 *'κύβηλιν substituit cetera retinens, quia χαλκίς'* (apud Homerum avis) *'pro etymi ratione ut ἀργυρίς, χρυσίς vas vel instrumentum aeneum significare potest'*. Lamponem significari propter fr. 62 censet Bergk. R. c. Att. 47. 8, qui quae praeterea de hoc fragmento disputat, ea consulto praetereo.

316

μισηται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισιν χρῆσονται.

Photius Suidas et Apostolius 13, 95. Etym. m. 588, 54. μισητή· τὴν καταφερεῖ μισητὴν ἔλεγον . . . καὶ ὁ Κρατῖνος που· μισηται κτλ. omisso auctoris nomine Hesychius μισητήν. Eustathius 1651 init. ἄλλοι δὲ μισητήν, βαρυντόως, πρὸς διαστολὴν τῆς ὀξυτονουμένης, τὴν κοινὴν καὶ ῥαδίαν, λέγοντες καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνω. Ammon. 94 μισητή καὶ μισητή διαφέρει . . . ὡς φησι Τρύφων . . . ἐὰν μὲν ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἄξιαν μίσους . . . ἐὰν δὲ βαρυνήσωμεν, τὴν καταφερεῖ πρὸς συνουσίαν. sed ea 'differentia ab Herodiano non accepta videtur'. Lentz. I 342, 27 adn. versus est oraculi comice ficti.

317

ἔσθιε καὶ σῆ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σε λιμὸς ἐχθαίρη, Κοννᾶς δὲ πολυστέφανος νικήσει.

Schol. Aristoph. Eq. 534 et Suid. Κοννᾶς Ὀλυμπιονίκης γενόμενος καὶ πολλάκις στεφανωθείς πενιχρὸς ἦν μηδὲν ἔχων ἄλλ' ἢ τὸν κότινον, ἐφ' οὗ Κρατῖνος εἶπεν ἔσθιε κτλ. πολυστέφανος] φιλοστέφανος Suid. νικήσει] σε φιλήσει Suid. non scholia ex Suida, sed Suidam ex scholiis emendandum esse constat. quamquam neuter mea sententia quod poeta scripsit servavit. scribendum πολυστέφανός et quod unice huic epitheto convenit et facile in σε νικήσει mutari poterat σ' ἀναδήσει. Connus, de quo cf. Aristoph. Eq. 534 cum interpr. et cognomines Phrynichi et Amipsiae fabulae, semper esuriens edenti, ut ipse quoque cenae partem accipiat, de multis suis coronis unam offert. de verbo ἀναδεῖν cf. quod exemplum omnium instar est Plat. Symp. 212 e 213 ad e. Cratini versus parodia sunt Hesiodeorum Op. 299 ἐργάζεω, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε λιμὸς ἐχθαίρη, φιλήθι δέ σ' ἐυστέφανος Δημήτηρ. ad Eunidas Bergkii R. c. Att. 71. 2, ad Archilochos Fritzschi Quaest. Arist. I 241 haec referebant, non magis cum probabilitate.

318

φαίνεσθαι χρυσῆν, κατ' ἀγρούς δ' αὖθις αὖ μολυβδίνην.

Zonaras 1366 οἱ Ἀττικοὶ μόλυβδον καὶ μολυβδίνον. τὸ δὲ μολυβοῦν ἐσχάτως βάρβαρον . . . Κρατῖνος φαίνεσθαι κτλ. versus est Eupolideus. verba κατ' ἀγρούς demonstrant antecessisse ἐν μὲν τῇ πάλει vel tale quid. Hyperboli lucernas, extrinsecus aureas, re vera plumbeas intellegebat Bergkii R. c. Att. 249. 50 concl. Schol. Aristoph. Nub. 1065. nec probabilior opinio Wilamowitzii Obs. crit. 32 sq. adn. 18. quod cum hoc fr. Meinekii coniunxit 453 ed. min., non Cratini, sed ἀδέσποτον est.

319

πονηροῦς ἀνθρώπους * * *

πηνικίζων ἐξαπατᾶ.

Grammaticus ms. Hermann. Opusc. III 40 οἱ παλαιότεροι κωμικοὶ πηνήκην καὶ πηνικίζειν ἔλεγον. Κρατῖνος πονηροῦς ἐξαπατᾶ. λέγεται δὲ πηνίκη ἢ ἐπίθετος κόμη. Suidas ἐπηνίκιζεν ἐξηπάτα. οὕτως Κρατῖνος. Zonar. 834. Fritzschius Fragm. v. Eupol. 21. 2 versus Eupolideos esse negat, sed quae ipse profert non sunt probabiliora. pro πονηροῦς scribendum videtur πονηρῶς, ἐξαπατᾶ expungendum utpote interpretationis causa additum. ceterum Suidae verba ad hoc fragmentum pertinere non necesse est.

320

τριγλῆν δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη τένθου τινὸς ἀνδρός.

Athen. 7, 305 b Κρατῖνος. τριγλῆν ante Cobetum V. l.² 249. N. l. 147 Schweighauserus] τριγλή. ἐδηδοκοίη Porson. Advers. 98] ἐδηδόκοι ἢ. τένθου] ὕ τένθου Cobetus. at poterat sequi ἐν δειπνῷ. cf. tamen Eupol. 7. metrum idem est ac fragmenti 221, sed propterea hoc non continuo cum Bergkio R. c. Att. 217 ad Trophonium referendum.

321

χαῖρ' ὃ χρυσόκερος βαβάκτα κήλων,
Πάν, Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων.

Etymol. m. 183, 45 βαβάκτης· ὄρχηστής, λάλος, μανιώδης, βακχευτής. λέγεται δὲ ὁ Πάν. Κρατῖνος χαῖρε Πάν. Hephaestio 10, 6 τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν καταληκτικὸν τὸ μόνην τὴν πρώτην ἀντισπαστικὴν ἔχον, τὰς δὲ ἐξῆς ἄλλας ἰαμβικὰς, Φαλαίκειον καλεῖται· οἶον χαῖρ' ὃ χρυσόκερος . . . ἐμβατεύων. ubi schol. τὸ δὲ χαῖρ' — κήλων Κρατῖνου ἐστὶ. χαῖρ' ὃ χρυσόκερος Hephaest.] χαῖρε χρυσόκερω Etym. βαβάκτα] βαβάκτρα Hephaestionis THDE marg. Hesych. βαβάκτης· ὄρχηστής. ὕμνωδός. μανιώδης. κραύγασος. ὄθεν καὶ Βάκχος. similiter Bekker. Anecd. 223, 31. Etym. m. 510, 51 κήλων λέγεται ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν. Eustath. 1597, 28 κήλων πεποιήται ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν ὄνων. Archil. 95 ἢ δὲ οἱ σάθη ὡσεὶ τ' ὄνου Ποιηνέως κήλωνος ἐπλήμμυρον. ἐμβατεύων] Aesch. Pers. 449 (νῆσος) ἦν ὁ φιλόσοφος Πάν ἐμβατεύει. Eurip. fr. 697 N. ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχέλιμερον Πάν ἐμβατεύεις. cf. Soph. OC. 679. Pelasgicum Argos cum Dorvillio Vann. crit. 51 Bergkii R. c. Att. 97 clivum arcis Atheniensium dici censet conl. Paus. 1, 28, 3. 4. Herod. 6, 105. Eurip. Ion 938. Luc. Bis accus, 9. at praefractis illa rupibus horrida regio, in qua est Panos antrum, Pelasgicum quidem adpellabatur, Argos adpellari non poterat, ne per iocum quidem. scribendum est Πελασγικὸν ἄγκος, i. e. convallem Areo-

pagum inter et arcem sitam (Thucyd. 2, 17. Wachsmuth. Athen. I 291). quamquam Strabo 9, 401 Πελασγούς . . . ἀφ' ὧν ἐκλήθη μέρος τι τῆς πόλεως Πελασγικόν· ᾤκησαν δὲ ὑπὸ τῷ Ἰγυητιῷ. de voce ἄγκος cf. praeter Hom. Il. 20, 490. Od. 4, 337 inprimis Eurip. Bacch. 1051 ἄγκος ἀμφίκρημον. Herod. 6, 74. Xen. Anab. 4, 1, 7. Cyneg. 10, 19. Wilamowitzii commentum (Herm. XIII 183) sciens praetermitto.

322

τῶν αἰσχροῶν φίλοισι χαριζόμενον πονηρὸν αὐτὸν εἶναι.

Aristid. 50 p. 565 Dind. φησὶ Κρατῖνος τῶν αἰσχροῶν εἶναι φίλοισι — εἶναι. τῶν αἰσχροῶν] αἰσχροὸν δὲ Meinek. ('turpe est amicis ita gratificari, ut ipse pravus fias') metro eodem quod est fr. 238. 9, 'nisi quod anacrusi in illis usus est disyllaba'.

323

χαῖρ', ὦ μέγ' ἀχρειόγελως ὄμιλε ταῖς ἐπίβδαις,
τῆς ἡμετέρας σοφίας κριτῆς ἄριστε πάντων,
εὐδαίμον' ἔτικτέ σε μήτηρ ἰκρίων ψόφησις.

Hephaestio 15, 2 οἱ δὲ μετ' αὐτὸν (Ἀρχίλοχον) τῇ μὲν τομῇ (versus Archilochii asynarteti) ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ὥσπερ Κρατῖνος χαῖρ' ὦ κτλ. ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως τὸ τρίτον τέτμηται τοῖς Ἀρχιλοχείοις, τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο, πρὸ συλλαβῆς. Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις E. Turn., unde ἐν τοῖς Πλούτοις Meinek. ad Archilochos rettulit Rasp. Eur. Δῆμ. 108. 9, nulla necessitate. μέγα χρειογέλωσ ὄμιλετῆς ἐπίβδαις Turn. ἀχραιόγελος ὁ μῖταις Fl. ὄμιλετεῖν C. ὄμιλεταις P. 3. ἔτικτε τε — ψόφησιν Fl.

ἀχρειόγελως sumpsit ex Hom. Od. 18, 163 ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε. Bekker. Anecd. 475, 7 et Suid. ἀχρειόγελως ἄνθρωπος· (δ) ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν. ὄμιλος est spectatorum in theatro consessus. Herod. 1, 88 ὁ πολλὸς ὄμιλος (populi multitudo). ἐπίβδαις Schol. Pind. Pyth. 4, 249 ἐπίβδαι κρυῖως καλοῦνται αἱ πρόμεναι (ἐχόμεναι?) τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι, . . . οἶον ἐπαγόμεναι τῇ ἑορτῇ. Phot. μεθέορτοι ἡμέραι· ἄς τινες ἐπίβδας· αἱ ταῖς ἑορταῖς ἐπαγόμεναι (reposita). proprie quartum Apaturiorum diem ἐπίβδαν dici Hesychius tradit (Ἀπατούρια). cf. Ruhnken. Tim. 119. Ἰκρία (cf. Bergk. R. c. Att. 11) non sunt tabulata illa quae olim ludorum diebus in foro subito exstruebantur, cf. Phot. ἰκρία — is enim mos Cratini aetate obsoleverat — sed sedes ipsius theatri, ut Aristoph. Thesm. 395. totius fragmenti sententia obscurissima est. ac Rasp. quidem (114) Cratinum putat finxisse fabulam agi repositiis, Meinek. autem Cratini fabulam in comoediarum commissione tertium locum sortitam esse. at id Cratinus fabulam scribens scire nullo modo poterat. videtur τῆς ἐπίβδας scribendum

et genetiuis artissime cum ὄμιλε coniungendus esse. quo facto spectatorum turbam ad ludos posterioris alicuius Dionysiorum diei confluentem *plebeculam repotiorum* dicit (*den Hausen des blauen Montags*). reprehensionem populi cum laude coniungit, ut Aristophanes in Nubium parabasi. v. 3 pro ψόφησις (ψόφησιν Fl.) ψόφοισιν scribendum arbitror: *ca te sorte mater peperit, ut strepitu theatri laetareris.* de metro cf. fr. 57. 8.

324 a₁b c.

εὔιε κισσοχαίτ' ἀναξ χαῖρ', ἔφασκ' Ἐκφαντίδης.

πάντα φορητά, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χορῷ.

πλὴν Ξενίου νόμοισι καὶ Σχοινίωνος, ᾧ Χάρων.

Hephaestio 15, 24 ἔστι γὰρ (τὸ καλούμενον Κρατίνειον) ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτον, τοῦ τὴν δευτέραν λαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθήμεροῦς· εὔιε — Χάρων. a. ἔφασκ' Ἐκφαντίδης Pauw] ἔφασκε Φαντίδης. c. Σχοινίωνος] χοινίωνος Fl. Χάρων E] Χάρων. quamquam Hephaestio horum versuum poetam non nominat, tamen cum de metro Cratino et propria eius forma disputet, de Cratino auctore dubitari non potest. cf. Soping. Hesych. II 1334. Ecphantidis versus est fr. 3. manifestum est hos versus non cohaerere; attamen ex eadem parabasi videntur excerpti esse, exiguo intervallo secundum inter et tertium interposito. de Xenio vel Xenia non constat: Aristophanem propter peregrinam originem sic appellari coniecit Bergkiius R. c. Att. 116. Schoenion cognomen erat Calliae comico inditum, Cratini Aristophanisque aequali. Meinek. I 213. Suid. Καλλίας Ἀθηναῖος κωμικός, υἱὸς Μνησιμάχου, ὃς ἐπεκλήθη Σχοινίων διὰ τὸ σχινοπλόκου εἶναι πατρός. de Charone Aristot. Rhet. 3, 17 ἐπειδὴ (ἐπίφθονον) περὶ ἄλλου (λέγειν) ἢ λοιδορίαν (ἔχει) ἢ ἀγροικίαν, ἕτερον χρὴ λέγοντα ποιεῖν . . . ὡς Ἀρχιλόχος ψέγει. ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς . . . καὶ τὸν Χάρωνα τὸν τέκτονα ἐν τῷ ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχὴ· οὐ μοι τὰ Γύγεω. itaque probabiliter Bergkiius 27 ad Archilochos hos versus rettulit. dicit autem Cratinus omnia subeunda, omnia audenda esse choro, ut victoriam reportet, ea tamen exceptione, ut neque Xeniae neque Schoenionis modis utatur. ad quam sententiam Charonis adsensum expetit ut ipse Archilochus.

325

αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλλον καὶ σφάκον πρὸς αὐτῷ
ἀσφάραγον κύτισόν τε· νάπαισι δ' ἀνθέρικος ἐνηβᾶ·
καὶ φλόμον ἄφθονον ὥστε παρεῖναι πᾶσι τοῖς ἀγροῖσιν.

Phrynichus Ecl. 110 ἀσπάρραγος· καὶ τοῦτο δυοῖν ἀμαρτήμασιν ἔχεται, ὅτι τε ἐν τῷ π καὶ οὐκ ἐν τῷ φ λέγεται, καὶ ὅτι ἴδιόν τι φυτὸν ἔστιν ἄγριον ὁ ἀσπάρραγος, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἡμέροις καταλεγόμενον. ὁ γοῦν Κρατῖνος ἐν ἄλλοις ἀγρίοις αὐτὸ καταλέγων φησὶν αὐτομάτη — τοῖς ἀγροῖσιν. ἅπαντα γὰρ τὰ καταλελεγμένα ἄγρια. οἱ δὲ νῦν τιθέασιν ἐπὶ παντὸς (λαχάνου) ἀμαθῶς. Athen. 2, 62 e (Eustath. 899, 18) Κρατῖνος δὲ διὰ τοῦ φ ἀσπάρραγον ὀνομάζει. 1. καὶ addidit Pauwius. αὐτῷ Hermannus] αὐτό. 2. νάπαισιν Hermannus] ἐν ἅπασιν. 3. φλόμον Pauwius] φλόον. ἀγροῖσιν Hermannus] ἀγρίοις. simillimum est Eupolidis fr. 14. ad Plutos hos versus rettulit Bergk R. c. Att. 198. παρεῖναι hic ut παρούσια Cratet. 16 abundantiam significat. pro πρὸς αὐτὸ restituere pro πρᾶσον τε, si demonstrare possem etiam πρᾶσον fuisse τῶν ἀγρίων.

326

Schol. Theocr. 9, 19 εἰώθασι γὰρ ἔγκρατα πλήσαντες καὶ ξηραίνοντες (ξηράναντες) ὀπιᾶν, εἶτα ἐσθίουσι ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι Κρατὶ νεοτρόφοιο γέννας χόρια τ' ἐμβρύων τε πλήθη . . . χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. νεοστέφοι (εἰ 3) γέννας Vat. 3. 4. κρατὶ νεοτρόφοιο γέννας] Κρατῖνος Τροφωνίῳ Hemsterhusius. Κρατῖνος· ἀρνὸς εὐτρόφου κρέας Toupus. Κρατῖνος· νεοτρόφοιο γέννας Meinekus. fortasse scribendum Κρατῖνος· εὐτρεφεῖς ἀγέλας, eaque verba ad Cyclopem, i. e. ad Ulixes fabulam referenda.

327

ἀλλὰ τὰδ' ἔστ' ἀνεκτέον· καὶ γὰρ ἠνίκ' εὐθένει . . .

Zonaras 919 εὐθνεῖν οἱ Ἀττικοί· οἱ δὲ Ἴωνες εὐθνηεῖν. Κρατῖνος κτλ. ἀνεκτέον — εὐθένει Lob. Phryn. 466 Bergk. 27] ἀνακτέον — εὐθνεῖ. metrum est Cratineum. τὰδε accus. est suspensus ab ἀνεκτέον.

328

Athenaeus 1, 7 f περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια, Μυκονίῳν δίκην (cf. de his verbis Bergk. Archiloeh. 103). δοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι. τὸν γοῦν Ἰσχομάχου Κρατῖνος Μυκόνιον καλεῖ· πῶς ἂν Ἰσχομάχου γερονῶς Μυκονίου φιλόδορος ἂν εἴη; Eustath. 1828, 8. Phot. Μυκώ(ό)νιος γείτων· αὕτη τάττεται κατὰ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ μικροπρεπείᾳ. παρὰ τὴν μικρότητα τῆς κῆσον . . . καὶ εὐτέλειαν. et Μυκόνιον· τὸν γλίσχρον· πλεονέκται γὰρ ἐν μικροῖς οἱ Μυκόνιοι. ἢ διὰ τὸ λυπρὰν εἶναι τὴν Μύκονον. similia paroemiographi. cf. etiam Bursian. Geogr. gr. II 148. 9. Ischomachus, qui septuaginta ta-

lentum patrimonium possidere credebatur, moriens duobus filiis non plus quam dena reliquit (Lys. 19, 46), ab adulatoribus ingenti pecunia spoliatus (Athen. 12, 537 c). Xenophonteus Ischomachus (in Oec.) ab hoc videtur diversus fuisse (Boeckh. Oec. Ath.² I 627). *Myconius* Ischomachus per iocum dicitur. φιλόδωρος hic est qui *libenter donat*, i. e. *liberalis*. verba Cratini multis modis temptata sunt. qua in re tenendum est nominis Μύκωνος primam corripi. Meinekius πῶς οὖν ἄν (καὶ πῶς ἄν) Ἴσχομάχου σὺ γεγωναῖς Μυκονίου | φιλόδωρος [ἄν] εἶης; Cobet Mnem. X 173 πῶς ἄν τις Ἴσχομάχου γεγωναῖς τοῦ Μυκονίου | φιλόδωρος εἶης; N. l. 147 Meinekii coniecturam ut suam proposuit. cum ne de metro quidem constet, inter iambica fragmenta conlocare nolui.

329

Aelianus V. h. 2, 13 εὐδοκίμει δ' οὖν αὐτῷ (Ἀριστοφάνει) τὸ δρᾶμα, καὶ γὰρ τοι τὸ τοῦ Κρατίνου τοῦτο συνέβη εἶποτε ἄλλοτε καὶ τότε, τῷ θεάτρῳ νοσήσαι τὰς φρένας. Bekker. Anecd. p. 52, 28 νοσεῖν τὰς φρένας· νοσεῖν τὸν νοῦν. verba poetae non uno metro modoque restitui possunt; sed simplicissime opinor trim. iambico (συνέβη) καὶ τῷ θεάτρῳ τότε νοσήσαι τὰς φρένας.

330

Athenaeus 2, 69 d Κρατῖνος δέ φησι Φάωνος ἐρασθεῖσαν τὴν Ἀφροδίτην ἐν καλαῖς θριδακίνας αὐτὸν ἀποκρῖναι.

331

Athenaeus 13, 596 b Ἡρόδοτος δ' αὐτὴν (Δωρίην) Ῥοδῶπιν καλεῖ, ἀγνοῶν ὅτι ἕτερα τῆς Δωρίης ἐστὶν αὕτη, ἣ καὶ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς, ὧν μὲμνηται Κρατῖνος διὰ τούτων. cf. Herod. 2, 134. Plut. Mor. 400 f. διὰ Πλούτων pro διὰ τούτων Meinek. ed. min. VII conl. Athen. 13, 594 d. cf. etiam V 23.

332

Eustratius Aristot. Eth. Nicom. 65 b ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχος (Ἀριστοφάνης Ruhnk. Vell. Paterc. 1, 5 p. 20 conl. Aristoph. Av. 910 cum schol.) καὶ Κρατῖνος (καὶ Ἀρχιλόχοις Κρατῖνος Bergk. Archiloch. 152) καὶ Καλλιμάχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν μαρτυροῦσι (Μαργίτην) εἶναι Ὀμήρου τὸ ποίημα. 'Cratinus Homeri Margitem fortasse in Archilochis commemoraverat'. Meinek.

333

Schol. Luciani p. 186 Iacob. ὁ μὲν Καλλιᾶς οὗτος, ὡς Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις φησὶν, Ἴππολύτου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεύς,

ὡς Ἀριστοφάνης Ὠραις, πλούσιος καὶ πασχητιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφορούμενος καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῶδεϊ ὡς ἓνα τῶν κατάχρεων. . . κωμῶδεϊ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος καὶ ὡς Φώκου γυναικα μοιχεύσαντα καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. *Calliam* Cimonis aequallem cum Callia eius nepote auctor scholii confundit. nam in Archilochis quidem, quae fabula acta est paullo post Ol. 82, 3, minor iste Callias, de cuius luxuria cf. quae dixi in praef. Aristoph. Ran. § 31. Av. 283. 5, mortuus post Ol. 102, 2, reprehendi non poterat. itaque quae de eo hic adferuntur ad alias Cratini fabulas pertinent. de *Phoco* nihil aliunde cognitum. nec de nomine constat, nam paullo post idem scholiasta ὁ Φωκίων οὔτος μοιχαλίδ' ἔσχε γυναῖκα, (ἐφ') ἧ καὶ ἑάλω Καλλίας. cf. Meinek.

334

Schol. Aristoph. Vesp. 151 τὸν ὑπεκλυόμενον οἴνον φασὶ τινες καπνίαν λέγεσθαι· ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρατῖνου διάρρισταί, ὅτι τὸν ἀπόθετον ἢ παλαιόν. διὸ καὶ Ἐκφαντίδην Καπνίαν καλοῦσι. *Ephantidem* ludibrii causa Cratinus Καπνίαν adpellaverat. cf. Phot. Hesych. Suid. καπνίας. Diogenian. Vindob. 2, 99 et Append. prov. 3, 43 καπνίας ποιητής· ὁ μηδὲν λαμπρὸν γράφων. vel argumentum fabularum eius tenuē vel dicendi genus obscurum et paullo molestius causam cognominis fuisse censet Naekius Choeril. 52. contra Lehrsius (Quaest. ep. 23) a vino καπνία, cui sive colore sive sapore sive temperamento Ephantides similis esset, illud ductum videtur. cf. etiam Meinek. I 36.

335

Hesych. Χορῖλα Ἐκφαντίδες· Κρατῖνος τὸν Ἐκφάντιδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορῖλλον. Meinek. Χοιριλεκφαντίδης· Κρατῖνος τὸν Ἐκφαντίδην οὕτως εἶπεν, διὰ τὸν Χοιρίλον. recte sine dubio, nisi quod Cobetus Mnem. nov. III 294 extrema ita potius emendavit: διὰ τὸ τὸν Χοιρίλον (συμποιεῖν αὐτῷ τὰς κωμωδίας). Hesych. ἐκκεχοιριλωμένη· οὐ Χοιρίλον οὔσα· Ἐκφαντίδην γὰρ τῷ κωμικῷ (ut Euripidi Mnesilochus) Χοιρίλος θεράπων ἦν, ὃς συνεποιεῖτο (Cob. συνεποιεῖ αὐτῷ τὰς) κωμωδίας. id. ἐγγεχοιριλωμένην· λεπράν. videtur polliceri poeta in sua comoedia nihil fore commune cum Choerilo et Ephantide. cf. Naekius et Bergk. R. c. Att. 256.

336

Hesych. Σκυθικός· Κρατῖνος σκυθικὸν ἔφη τὸν Ἰππόνικον διὰ τὸ πυρρὸν εἶναι. καὶ ᾧ ξανθίζονται αἱ γυναῖκες καὶ βάπτουσι τὰ ἔρια. Schol. Theocr. 2, 88 θάψος γὰρ ἐστὶ ξύλον τι, ὃ καλεῖται

... Σκυθικὸν ξύλον . . . τούτῳ δὲ . . . τὰς τρίχας ξανθίζουσι. cf. Eupol. 19. a Scythis deos capillis rubris fingi dicebat Xenophanes.

337

Eustathius 1669, 46 τὸν μωρὸν οὔδαμεν σάνναν καλεῖσθαι ὡς ἀπὸ τινος κυρίου ὀνόματος. καὶ παράγεται Κρατίνος κωμωδῶν τοιοῦτον τὸν Θεοδοτίδην σάνναν. cf. etiam 777, 61. 1761, 21. Phot. σάνναν· τὸν μωρὸν· οὕτως Κρατίνος. Cramer. Anecd. Par. III 242, 32 σάννας ὁ μωρὸς παρὰ Κρατίνῳ. *Theodotidem* Nicostrati patrem (Plat. Apol. 33 e, ubi codices variant) Meinekio indicari censet.

338

Hesych. Κορσαάτης τράγος, παρὰ Κρατίνῳ. Αἰδύμος ἤκουεν ἀπὸ τῆς κόρσης (i. e. a barba). Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλικίας. Κορσαάτης Salmasius] κόρσακις. post κόρσης Meinekio excidisse videtur, ἄλλοι δὲ Κιλίκιος. Lobeck. Pathol. prol. 314 'Xenophon memorat Ciliciae flumen Κέρσος vel Κάρσος. ab hoc Corso (sic enim scribendum videtur) denominatam arbitror urbem Corsam et hircos Κορσατεῖς vel Κορσαάτας, ut a Πίσα Πισάτης, similes Cinyphiis ab amne Cinyphe adpellatis. nam Κιλίκιοι τράγοι praecipue dicuntur οἱ δασεῖς. Suid. hinc dubitatio nata, utrum nomen illud *barbatum* significet ab appellativo (κόρση) derivatum an *Cilicium*.' cf. Phot. Κιλίκιοι τράγοι. Gregor. Cypr. 2, 80. Diogen. 5, 54. Columella praef. 1, 20.

339

Bekker. Anecd. 354, 25 αἰγείρου θέα καὶ ἡ παρ' αἰγείρου θέα· Ἀθήνησιν αἰγείρος ἦν, ἧς πλησίον τὰ ἴκρια ἐπήγγυντο εἰς τὴν θείαν πρὸ τοῦ θείατρον γενέσθαι. οὕτω Κρατίνος. cf. Phot. θείαν παρ' αἰγείρου. Hesych. παρ' αἰγείρου θέα. prope tabulata illa quae sive in foro sive in Lenaeo ad ludos spectandos exstructa erant priusquam theatrum magnum aedificatum esset, populi erant consitae, a quibus qui non haberent unde sedem emerent videntur spectavisse. Bergk. R. c. Att. 262 sq. Wachsmuth Athen. I 510 sq.

340

Schol. Aristoph. Eq. 407 τοῦτον δὲ (τὸν Ἰουλλόν) ὁ Κρατίνος πυροπίπην λέγει, τουτέστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὡς εἰς τὸ Πρωταεῖον παρέχοντα ἄρτους. πυροπίπην cod. Taur. Peyron. Etym. m. 999] πυροπίπην. πυροσπ. etiam Eustathius 380, 12. 679, 39. 851, 56. nomen Ἰουλλόν admodum dubium, Cratini fragmentum obscurum. cf. Aristoph. Eq. 407 cum interpr.

341

Schol. Aristoph. Thesm. 940 πρὸς σανίσιν ἐδεσμεύοντο πολ-

λάκις, ὡς καὶ Κρατῖνος δηλοῖ. cf. Fritzsch. Aristoph. Thesm. p. 360. Alexid. 217, 10.

342

ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ

τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. Κρατῖνος Bekk. Anecd. 433, 21 et Suidas. δεινῷ] δίνῳ Bergk. R. c. Att. 258. 'ut Cratinus de vertigine locutus sit.'

343

ἄνθρωπος λυπησίλογος

σημαίνει δὲ ὁ λυπῶν διὰ τοῦ λέγειν τοὺς πέλας. Κρατῖνος. Bekker. Anecd. 404, 12 et Suidas.

344

Athenaeus 15, 676 f δεῖξαι οὐκ ἔχεις ὅτι διαλελυμένως τις εἶρηκε ῥόδων στέφανον καὶ Ἰων στέφανον· τὸ γὰρ παρὰ Κρατῖνῳ κατὰ παιδιὰν εἴρηται ναρκισσίνους ὀλίσκους. Casaubonus ναρκισσου στεφανίσκους, Schweighaeuserus ὀλίσβους, Meinekius Ναρκισσου ὀλίσβους, 'ut non de flore, sed de nescio quo Narcisso, fortasse de mythico illo Thespiensi loqui putandus sit'. Analect. Athen. 327. at quid viro cum ὀλίσβῳ? mihi neque de Cratino neque de Athenaei verbis constat.

345

Athen. 1, 23 b ὅτι τὸ ἀναπίπτειν κυρίως ἐπὶ ψυχῆς ἐστίν, οἷον ἀθυμεῖν ὀλιγορεῖν . . . Κρατῖνος δ' ἐπὶ ἐρετῶν χρᾶται τῇ λέξει ῥοθίαξε κἀναπίπτε. Eustath. 1641, 8 ῥοθιάζει καὶ ἀναπίπτει. Suidas ἀναπίπτειν· Κρατῖνος ἐπὶ τῶν ἐρετῶν κέχρηται τῇ λέξει ἐρεσσόντων καὶ ἀνακλινομένων. Xen. Oec. 8, 8 (οἱ ἐρέται) ἐν τάξει μὲν κάθηνται, ἐν τάξει δὲ προνεύουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσιν. figurate intellegit Meinekius, ut Aristoph. Eq. 761. 'admonetur cuicumque illa dicuntur ut fortiter adversarium adoriatur.' quod non omnino necessarium videtur.

346

εὐιμποτάτη Μαραθῶν

Porphyr. Hom. quaest. 8 πολλά (οἱ Ἴωνες) τῶν ὀνομάτων χαιρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἷον τὴν τε λίθον καὶ . . . τὴν μαραθῶνα. Κρατῖνος. indicavit Nauckius A. L. Z. 1847, 475.

347

Λέσρη θεατῶν

ἀντὶ τοῦ κακῶν θεάτρον. Κρατῖνος. Phot. — Suid. Λ. θ. θεάτρον.

Κρατίνος. Hesych. *Λέρνη* θεατῶν· παροιμία τίς ἐστίν· *Αργολική Λέρνη* κακῶν . . . τὰ γὰρ ἀποκαθάματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλλον. *Λέρνην* οὖν θεατῶν ἔφη ὁ Κρατίνος τὸ θέατρον διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι καὶ παντοδαπὸν ὕχλον ἔχειν. *spectatorum conluviem eam fortasse spectatorum partem dicebat, quae aemulo prae se favisset.*

348

Phot. et Suidas *Ὀνον πόκαι*· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀτιτικῶν, ὥσπερ αἱ τοιαῦται, πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τὸ Κρατίνον ὑποθέσθαι ἐν Ἄιδου σχοινίον πλέκοντα, ὕνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα. Photii ipsius verba extrema docent a Cratino potius Ὀνονου πλοκάς fuisse commemoratas. cf. Aristoph. Ran. 186 cum interpr.

349

Suidas *Ναύσων Ναυκράτη*· ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀποδιδόντων ἀλλήλοις. ὀνοματοποιήσις δὲ τὸ *Ναύσων*, ὡς τὸ ἀγαθῶν ἀγαθίδες καὶ λευκότερος *Λεύκωνος*. Cratini esse docet Hesych. *Ναύσων*· Κρατίνος ὄνομα ἐποίησε τὸ *Ναύσων* παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν. πολλὰ δὲ ἐστὶ τοιαῦτα, καὶ ἀγαθῶν (adde ἀγαθίδες) καὶ λευκότερος *Λεύκωνος*. cf. Leutsch. Append. Prov. 4, 1. cf. *Ναυφάντης τῆς Ναύσωνος* Aristoph. Eq. 1309.

350

Photius *σπιθαμή*· τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρόν· τὸ δ' ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ λιχάς· τὴν δὲ σπιθαμὴν τινὲς καὶ δόχημην καλοῦσιν. οὕτως Κρατίνος. Bergkiius R. c. Att. 264 confert Eustath. 1291, 45 περὶ ἧς δόχης *Ἄλλιος Διονύσιός φησιν* οὕτως· δόχημὴ τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ οὗτοι δ' ἀφεστήκασιν πλεῖν ἢ δύο δοχμά. ἐν μέντοι φησὶ τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχημ. atque hunc ipsum versum Cratini esse arbitrat. cf. Aristoph. Eq. 318.

351

Phot. et Suidas *ὑπουλα γόνατα*· καὶ *ὑπουλον πόδα*· καὶ *ὑπουλον χεῖρα*· καὶ *σῶμα* τὸ φλεγμαῖνον διὰ τινὰς πληγὰς καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν. Κρατίνος (κρητ. Phot.). dixit igitur Cratinus *ὑπουλον σῶμα*.

352

Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες

Phot. ἡ παροιμία παρὰ Κρατίνω· τὰ δὲ *Ψύρα* νησιδίων ἔρημον

πλησίον Χίου· λέλεκται δὲ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαίνοντων. Stephanus Byz. Ψύρα· λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα (Psyra) ἐπὶ εὐτελείᾳ, διὰ τὸ εὐτελεσιτάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρατῖνος· Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες. Append. prov. 5, 39 (Leutsch) Ψύρα τὸν Διόνυσον . . . εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ κατακειμένων καὶ μὴ πινόντων. cf. Greg. Cypr. Leid. 3, 40. atque ea demum vera interpretatio est. reliqui enim de Psyris magis quam de proverbii significatione disputant. cf. fr. 112. exitus videtur esse tetr. anap.

353

στημονίας κικίννους

Κρατῖνος εἶπε τοὺς στήμονι ὁμοίους ὑπ' ἰσχνότητος. Pollux 2, 28. Hesych. στημονίας κικίννους· τοῖς στήμοσιν ὁμοίους.

354

Pollux 2, 78 τὸ ταύτην (κόρυζαν) ἀφαιρεῖν, ἀπομύττειν. τὸ δὲ ἀπεμύττειτο ὕλιξε τὰς ῥῖνας ἔφη Κρατῖνος. vulgo ὕλιξεσθαι. cod. Iung. ὕλιξε. alius apud Cram. An. Ox. II Praef. IV ἔλυξε i. e. ἔκλυξε, ut recte Cramerus. ὕλιξε ab ὕλη, quae est *faex*.

355

ἀνελκταῖς ὀφρούσι σεμνόν

Ἄτικῶς αὐτὸ καὶ σεμνῶς Κρατῖνος εἶπεν. Bekker. Anecd. 3, 25. Periclis ἀγελασίαν risisse videtur Meinekio. fort. ex tetr. anap.

356

ἀναπηδᾶν ἐν δήμῳ

Κρατῖνος ἐπὶ τινος ἀκόσμως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναπηδᾶντος. Bekker. Anecd. 7, 10. ἀναπηδᾶν ut ἀναστῆναι, sed violentius.

357

ἀπαλὸς εἰσπλους λιμένος

ὥσπερ Ὅμηρος τοὺς δυσόρμους λιμένας τραχεῖς λέγει, οὕτω Κρατῖνος ἐπὶ τῶν εὐόρμων τὸ ἀπαλὸν ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶπεν. Bekker. Anecd. 13, 5.

358

ἐφιππάσασθαι λόγους

οἶον καταδραμεῖν. Κρατῖνος. Bekker. Anecd. 39, 10.

359

μηδὲν ὑπέρφευ

Κρατῖνος ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. Bekker. Anecd. 51, 26. exitus versus anapaestici videtur esse Meinekio. ὑπέρφευ Aesch. Pers. 820. Ag. 377. Eurip. Herc. fur. 1321. Phoeniss. 550.

360

ἄρά γε, ὦ τάν, ἐθελήσετε;

Schol. Aristoph. Plut. 66 et Suid. ὦ τάν· ὅτι οὐ πρὸς ἓνα μόνον τὸ ὦ τάν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο, καὶ Κρατῖνος κτλ. Suid. ἐθελήσετε. cum duali coniungitur ὦ τάν Aristoph. Plut. 66, cum plurali Timocl. 18. cf. Nicophont. 29. Ruhnken. Tim. 281. apud Platonem Gorg. 447 b ab Heindorfio stare malo quam ab Ruhnkenio. cf. Lob. Soph. Ai. 191.

361

σφάττε δαίρε κόπτε.

Κρατῖνος. Schol. Aristoph. Av. 365. δαίρε Lob. Buttm. II 148] δεῖρε.

362

Schol. Aristoph. Vesp. 352 Κρατῖνος μύρμηκά φησι τὸν σέρφον. οἱ δὲ ζωύφιον κωνωπῶδες. Dobraeus Κράτης (grammaticus) pro Κρατῖνος. sed nescio cur non apud Cratinum σέρφος ea significatione inveniri potuerit.

363

Schol. Hom. Iliad. 2, 56 ἐνύπνιον ὀνοματικὸν ἐπίρρημα . . . ἔστι δὲ καὶ ὄνομα. δεῖ Κρατῖνος θράττει με τὸ ἐνύπνιον. sic Par. Amst. δεῖ κρατεῖν ὡς δραπετεύοντα τὸ ἐνύπνιον BL. κράτιλος θράττει μὲν ἐνύπνιον V. κρατῖνος, θράττει μὲν τὸ ἐνύπνιον Cram. Anecd. Par. III 148, 6. Cratinus sine dubio dixerat θράττει με τοῦ ἐνύπνιον. cf. Pherecr. 39.

364

Schol. Hom. Iliad. 18, 521 πισσοκονίας Ἄρην Κρατῖνος. Hesychius κωνῆσαι· καὶ πισσοκώνητον μέρος λέγουσιν ὅταν πίσση καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Αἰσχύλος Κρήσσαις καὶ Κρατῖνος. πισσοκωνία γὰρ ἢ νῦν πίσσα ἢ χρίουσι τὰ παρίσθμια τῶν προβάτων. et πισσοκωνήτω πυρὶ· πίσση χρίουσιν, ἵνα τάχιον κατακαίηται. κωνῆσαι δὲ ἔστι τὸ περιενεγκεῖν. Phot. πισσοκωνήτω πυρὶ· τῷ εὐκαύτῳ· ἐπεὶ τὰ καίμενα πίσση χρίεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις (113 Nauck.). cf. Herod. II 109, 21 Lentz. recte igitur Bergk. R. c. Att. 255 πισσοκωνίαν, quo Martius cognomine usus est significans 'supplicium eorum qui pice obliti comburuntur'. si πισσο-

κωνίαν Cratinus scripsit, vel imitatus est vel leviter perstrinxit Aeschylum. ipse enim geminatis σσ in dialogo abstinet.

365

ἄξιός λαβεῖν ὁ μισθός

τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἡσκημένων σημαῖνον τοιοῦτό τι, ἄξιός ἐστιν ὁ μισθός ὥστε λαβεῖν αὐτόν. ἔστι δὲ παρὰ Κρατίνω. Suidas et similiter Bekker. Anecd. 412, 9. talis artificiosior orationis forma frequentissima apud Sophoclem. cf. Wunder. Antig. 437, ubi quae adferuntur exempla facillime augeri possunt.

366

ὄρκωσε καὶ ὄρκωτός δ' ἐγώ.

Phrynichus Epit. 360 οὕτως Κρατίνος φησι· μᾶλλον διὰ τοῦ ὦ λέγε ἢ διὰ τοῦ ἱ, ὄρκωσεν. non intellego quod Meinekius ed. min. VII proposuit ὄρκωτός λέγω. recte dicitur ὄρκωτός λέγω, non minus recte ὄρκωτός δ' ἐγώ i. e. *iusiurandum autem praecibo ego.*

367

ἀποκείσθαι πόρρω

ἀτιμάζεσθαι. οὕτω Κρατίνος. Bekker. Anecd. 428, 17. Zonar.

368

Photius Λακεδαίμονα· οἱ Ἀττικοὶ τὴν πόλιν αὐτὴν οὐ μόνον Σπάρτην ἀλλὰ καὶ Λακεδαίμονα καλοῦσιν· οὕτως Κρατίνος. Aelius Dionys. Eustath. 294, 41 Κρατίνος δὲ καὶ τὴν χώραν Σπάρτην οἶδεν, οὐ μόνον Λακεδαίμονα.

369

ἀφήλικα γέροντα

Poll. 2, 17 Φρόνυχος τὰς νέας μὲν ἀφήλικας λέγει. Φερεκράτης δὲ τὴν γεραιτέραν ἀφηλικεστάτην, ὡς καὶ Κρατίνος ἀφ. γ. Pherecr. 206. Phryn. 67. Bekker. Anecd. 3, 1 ἀφηλικέστεροι· οἱ πρεσβύτεροι, ὡς ἀπο τῆς ἡλικίας ὄντες· ἡλικίαν γὰρ ἔλεγον καὶ τὴν νεότητα οἱ ἀρχαῖοι. οἱ μέντοι νέοι καὶ ἐπὶ τῶν νεωτέρων τάττουσι. cf. Hesych. ἀφηλικεστέρων.

370

οἰναγωγὸν πλοῖον

παρὰ Κρατίνω. Poll. 6, 23. ὀλκάδας οἰναγωγούς Pherecr. 143, 4.

371

ἰσχάδα κοπιτήν

Poll. 6, 81 παλάσια, ἀ καὶ Κρατίνος ἰσχάδα κοπιτήν καλεῖ. 1, 242 οἱ δὲ κωμῶδοι καὶ ἰσχάδα κοπιτήν λέγουσιν.

372

ἐρίων πιναρῶν πόκον

Κρατίνος. Poll. 7, 28.

373

ἄγιος

ὁ μιαρός, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κρατίνος. Bekk. Anecd. 337, 16, Ruhnk. Tim. 13 Κράτης pro Κρατίνος. Plaut. Mostell. 4, 2, 68 *servus sacerrimus* (Runkel).

374

ἀγροβόας ἀνήρ

ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος . . . οὕτω Κρατίνος. Bekker. Anecd. 339, 30 et sine poetae nomine 17, 1. videtur dochmius esse, ut Aristoph. Ach. 570 *τειχομάχας ἀνήρ*.

375

ἀγνιεῖς

Harpoerat. εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγνιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς φασὶ Κρατίνος καὶ Μέανδρος.

376

Ἀδώνιον

Bekker. Anecd. 346, 1 Ἀδώνιος· Φερεκράτης . . . λέγει τὴν αἰτιατικὴν Ἀδώνιον. οὕτω δὲ καὶ . . . Κρατίνος. Cobet. Mnem. V 202 Ἀδῶνος (Ἀδωνος) Φερεκρ. . . . τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδῶνα (Ἀδωνα). ac similiter iam Meinekius II 694. Hesych. Ἀδωνα· Ἀδωνιν. *Adoneum* Plaut. Menaechm. 1, 2, 35 (147); sed id nihil momenti esse ad Cratinum iam Meinekius animadvertit. cf. Pherecr. 198. Aristoph. fr. 737. Plat. 4.

377

αἴγλη

βόλος κυβευτικός. λαμπηδάν. αἴγλη. Κρατίνος. Suidas. qua significatione Cratinus usus sit non liquet.

378

αἴγυπτιάζειν

τὸ πανουργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι, ὡς ὁ κωμικός, φασί, Κρατῖνος δηλοῖ. Eustath. 1484, 28. fort. φησὶ Κρατῖνος Δηλιάσιν. cf. Aristoph. Thesm. 922 cum interpr.

379 a b.

αἰμυλοπλόκος et αἰμυλόφρων

Bekker. Anecd. 363, 3 Κρατῖνος δὲ αἰμυλόφρων εἶπε καὶ αἰμυλοπλόκος ὁ αὐτός.

380

ἀλαζών

ὑπερήφανος, ψεύστης καὶ κομπαστής. οὕτω Κρατῖνος. Bekker. Anecd. 374, 19.

381

ἀμφίκαυστις

Eustathius 1446, 29 ἡ ὠρίμη κριθή, ἡ καὶ ἀμφίκαυστις παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, κωμικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ γυναικειοῦ μορίου φασί, Κρατῖνος δὲ τὴν ὀσφύν οὕτως ἔφη. Hesych. καῦστις· ἡ ἔκφυσις τῶν σταχύων. πυροὶ ἀθρονόμενοι, καὶ χόρτος. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἀμφίκαυστις. καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος. Κρατῖνος δὲ ἐπὶ τοῦ μορίου ἔταξεν αὐτό. Etymol. m. 90, 33 οἱ δὲ κωμικοὶ τὸ αἰδοῖον ἀμφίκαυστις (sic) ἀπὸ τοῦ περικεκαῦσθαι. Meinekius contulit Aristoph. Pac. 965.

382

ἄναλτον

Ὅμηρος καὶ Κρατῖνος ἀντὶ τοῦ ἀπλήρωτον. Suid. Zonar. cf. Hom. Od. 17, 228. 18, 114. 364. Hesych. ἄναλτον· ἀναυξές . . . ἢ ἀπλήρωτον.

383

ἀνεξικώμη

ἧς οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὕλη κώμη. παρὰ Κρατῖνω. Hesych. itaque aut dixit οὐκ ἀνεξικώμη aut contra Hesychium probanda est Bergkii (R. c. Att. 255) interpretatio quae vel totius pagi impetum sustineat.

384

ἀνεπετρῶσθαι

τὴν ψυχὴν· οἷον ἀνασσοβῆσθαι Κρατῖνος. Suidas. cf. Bekker. Anecd. 398, 6. Aristoph. Av. 433. 1439—1449.

385

ἄνοργοι

ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος. Bekker. Anecd. 406, 11. Suid.

386

ἀνταναγνώναι

οὐκ ἀντιβάλλειν. οὕτω Κρατῖνος. Bekker. Anecd. 410, 31. *exemplaria scripta recognoscere atque inter se conferre* Lob. Phryn. 217 sq. quod recentiores scriptores ἀντιβαλεῖν dicebant. Hesych. ἀνταναγνώναι· ἀντιβάλλειν βιβλίον.

387

ἀπαλλάξας

ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι. Κρατῖνος. Bekker. Anecd. 415, 1. Suid. Zonar.

388

ἀποκριπάμενος

ἀποσπεισάμενος. οὕτω Κρατῖνος. Bekker. Anecd. 430, 3. Bergk. R. c. Att. 258 ἀποκρινάμενος· ἀποσπεισάμενος (*secernens a se, removens*) conl. Plat. Leg. 12, 966 d (δικαίον) τὸν περὶ τὰ τοιαῦτα ἀργὸν . . . ἀποκρίνεσθαι πόρρω τῶν καλῶν. addo Phot. κοινάμενος· ἐπιλεξάμενος. et κριτός· ἐπίλεκτος.

389

ἀρρενώπας

Eustath. 1571, 46 ὁ παρὰ τῷ Κρατίνῳ ἀρρενώπας τὰ μὲν ἄλλα γύνυις ὢν ἔχων δέ τι ἀνδρόμορφον. Hesych. ἀρρενωπάδες· ἀνδρόγυνοι.

390

ἄψω

προσεγγίσω, δήσω. Κρατῖνος Hesych. ἄψω Kusterus] ἀψῶ. cf. Zonar. ἄψαι τὸ προσεγγίσει. Lob. Soph. Ai. 700.

391

βαδίξου

ἀντὶ τοῦ βάδιξε. Κρατῖνος. Suid. Datin aliquem (Aristoph. Pac. 291) poeta loquentem videtur induxisse.

392

βαδισματίας

Poll. 3, 92 βαδιστικὸς παρὰ Ἀριστοφάνει (Ran. 128), παρὰ δὲ Κρατίνῳ βαδισματίας.

393

Βασιλεία

ἔστι δὲ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἡ Βασιλεία. Schol. Aristoph. Av. 1536.

394

Βολβός

Athen. 1, 22 c ὀρχησται δὲ ἔνδοξοι Βολβός μὲν παρὰ Κρατίνῳ κτλ. cf. Callias 25.

395

Βρέα

Hesych. Κρατῖνος μέμνηται τῆς εἰς Βρέαν ἀποικίας. ἔστι δὲ πόλις Θυράκης. εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξέπεμπον. cf. Steph. Byz. Βρέα. Herodian. I 283, 20 Lentz. Boeckh. Opusc. VI 167 sq. H. Sauppe Monatsber. d. sächs. Ges. 1853 Febr. 33—48. H. Jacobi ap. Mein. V p. XLIV. 'coloniam Bream deductam esse circa Ol. 84 vere videtur suspicatus esse Saupprius'. Kirchhoff I. A. 31 p. 14.

396

βῶσον

βοήθησον. Κρατῖνος. Suidas. Zonaras βῶσον (sic)· βοήθησον. Κρατῖνος. recte Kusterus βόησον pro βοήθησον. Hesych. βῶσον· κάλεσον, βόησον. Aristoph. Pac. 1155 Χαρινάδην τις βωσάτω.

397

γαστροχάρυβδις

ἐπὶ τῶν κατεσθιόντων Κρατῖνος εἶπεν. Bekker. Anecd. 33, 18. cf. Pherecr. 95. Aristoph. Eq. 248 cum interpr.

398

γλύφειν

Κρατῖνος (ἐπὶ δακτυλιογλύφου). Pollux 7, 179.

399

γονατίζειν

Poll. 2, 188 γόνυ ἢ μετὰ τοὺς μηρούς συγκαμπή, ἀφ' οὗ καὶ τὸ γονατίζειν παρὰ Κρατίνῳ τῷ κωμωδιοποιῷ.

400

δασύποδα

Pollux 5, 68 διὰ τοῦτό μοι δοκεῖ (δοκοῦσιν) δασύποδα τὸν λαγῶν ἄλλοι τε καὶ Κρατῖνος καλεῖν, ὄνομα ποιούμενοι τῷ ζῳῷ τὴν

φύσιν. exempla attulit Bergk. R. c. Att. 254 Alcaci 17. Nicostr. 6. Ephipp. 15, 9. Diphil. 1. Nausier. 3.

401

Δεξώ

ὁ Κρατῖνος ὠνοματοποίησεν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα. Hesych. cf. fr. 69. 70.

402

διάλαος

οἱ μὲν ἐπιμύλιον δαίμονα· ἄλλοι δὲ παιδιᾶς εἶδος, ἐν ᾗ διαλέγουσι τὰς ψήφους. βούλεται δὲ λέγειν ὁ Κρατῖνος τὸν ἔσχατον τῶν πόρων. Hesych. pro διαλάος (sic cod.) Hemsterhusius διάλυτος, Albertus μαγλός, Is. Vossius Διαλώος. Bergk. R. c. Att. 260 διάλαος defendens a voce λαι (λαικάζειν cet.) deducit. cui recte Meinekius opponit eam vocem non inveniri nisi initio verborum. M. Schmidtii coniecturam reticere satius est. si ulla in tantis tenebris lux est, potuit certe ea vox, quae et daemonem molarem et scortatorem significaret, διαλοίας esse. cf. ἄλωος, ἀλείν, ἀλοᾶν, πατραλοίας. διαλοᾶν exstat Aelian H. a. 1, 9 extr.; aliquanto frequentius est καταλοᾶν.

403

δουλοπρεπέστατα

Κρατῖνος. Pollux 3, 75.

404

δυσβράκανον

δυσχερές. βράκανα γὰρ τὰ ἄγρια λάχανα· ἔστι δὲ δύσπλυτα (cod. δύσπλητα). λέγει οὖν ὁ Κρατῖνος δυσκατανόητον οἶονεὶ δυσνόητον. cf. tamen Hesych. βρακεῖν· συνιέναι. βρακεῖς· συνιείς. unde efficitur non a nomine βράκανον, sed a verbo βρακεῖν deductum esse adiectivum. βρακεῖν (animo comprehendere), βρακεῖς (ut δρακεῖς) et cum hyperbato . . . δυσβράκανον et δυσβράκανον δυσκατανόητον, quibus omnibus communis est notio comprehendendi, sive id manu fit, sive ore sive animo. Lob. Rhem. 48. cf. Pathol. prol. 184.

405

δυσθαλής

δυσσαυξής. Κρατῖνος. Hesych. hoc fragmentum cum fr. 246 coniungendum esse censet Schweighaeuserus; qua de re dubitari potest.

406

δωδεκέται

Schol. Hom. Il. 16, 428 ἀγκυλοχεῖλαι· παρασύνθετον ἐκ

τοῦ ἀγκυλόχειλος, ἢ ὡς τὸ δωδεκέται παρὰ Κρατίνῳ. δωδεκέται Meinek. Bergk. R. c. Att. 257. Lob. Paralip. 244] δεδόκεται. cf. Cram. Anecd. Ox. III 245, 15. quid sit δωδεκέτει(ς) scio; quid sit δωδεκέται nescio. nam exemplo ab ἀγκυλοχειλῶν petito nihil efficitur.

407

ἐθ'έλεχθρον

Κρατῖνος λέγει. Pollux 3, 64.

408

έλλοπίδας

ἡ λέξις παρὰ Κρατίνῳ. γέγονε δὲ παρὰ τοὺς ἔλλους, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθοὺς ἢ νεοττοὺς ὄφρα. Hesych. ἔλλοποδας ex Etym. m. 331, 53 Lucas progr. Bonn. 1833 p. 6, quam vocem Bergk. R. c. Att. 257 interpretatur 'qui habent cervorum pedes, cervos celeritate aequiparant', Hesychii autem glossam ab ἔλλωσ repetendam et pisciculos vel parvos serpentes ea significari censet, M. Schmidtus denique scribendum putat ἔλλοπιδέας (ab ἔλλοπιδεύς).

409

ἐναύεσθαι

Bekker. Anecd. 13, 20 αὐεσθαι πῦρ καὶ ἐναύεσθαι ?.. Κρατῖνος ἐναύεσθαι.

410

ἐπιλησμονή

Schol. Aristoph. Nub. 790 Ἄλεξις δὲ ἐπιλήσμη φησί. Κρατῖνος δὲ ἐπιλησμονή. sic Abresch. Act. Traiect. I 229, ἐπιλήσμωνι R. Ald. ἐπιλησμοσύνη Suid. ἐπιλησμότατον. Dindorfius ἐπιλησμόνη, 'ut δυσφρόνη et εὐφρόνη'. at Herodian. I 335, 7 Lentz περόνη, εὐφρόνη καὶ Εὐφρόνη. ὁξύνεται δὲ ἡδονή, φλεγμονή, πλησμονή . . . χαρμονή. ac sic sine dubio ἐπιλησμονή.

411

ἐρρωσθαι

Bekker. Anecd. 8, 3 οἱ μέντοι Ἀττικοὶ τὴν ἀρρωστίαν ἐπὶ τοῦ μὴ προθυμεῖσθαι μηδὲ ὀρμᾶν πράξει τιθέασιν· τὸ γὰρ ἀντικείμενον τῇ τοιαύτῃ ἀρρωστίᾳ Κρατῖνος εἶπεν ἐρρωσθαι, οἷον προθυμεῖσθαι.

412

εὐζωρότερον (εὐζωρον)

Phrynich. Eccl. 145 ζωρότερον ὁ ποιητής· σὺ δὲ λέγε εὐζωρον κέρασον, καὶ εὐζωρότερον, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος καὶ Εὐπόλις. Arist. Eccl. 137. Eupol. 382.

413

εὐθανάτως

Κρατῖνος λέγει. Pollux 3, 106. Cratinus sine dubio εὐθανάτως ἔχειν dixerat.

414

εὐπινής

Poll. 7, 43 ὁ παρὰ Κρατῖνω εὐπινής. 'πίνος et εὐπινής non raro munditiam atque elegantiam et proprie et figurate significant'. Meinek.

415

ἐφεινδα

Etymol. m. 402, 39 ἐφεινδα· ὄνομα παιδιᾶς. ὡς γὰρ Ἀριστοφάνης (Eq. 852) φησὶ τὸ ὄστρακίνδα, παρὰ τὸ ὄστρακον ἀναπλάσας, αἰνιτῶμενος τὸν ἐξοστρακισμόν, οὕτω Κρατῖνος ἀνέπλασε τὸ ἐφεινδα παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γενομένας ἐφέσεις. Hesych. ἐφεινδα· εἶδος παιδιᾶς, ὅταν σφαῖραν ἄλλη προτείναντες ἀλλαγὴν βάλλωσι. Poll. 9, 117 ἢ δὲ ἐφεινδα (sic enim Bekkerus etiam 110) ὄστρακον ἐφέντα ἐς κύκλον ἐχρῆν συμμετροῦσθαι, ὡς ἐντὸς τοῦ κύκλου στῆ. ad Cratetis Παιδιᾶς referebat Hemsterhusius, tamquam non quivis alius ludum Atticum commemorare posset.

416

ἡμίλουτοι

Κρατῖνος εἴρηκε. Pollux 6, 161.

417

θεόθυτα

ἂ οἱ πολλοὶ ἱερόθυτα καλοῦσιν, Κρατῖνος τὰ τοῖς θεοῖς θυόμενα ἱερεῖα. Bekker. Anecd. 42, 21.

418

θηλάστριαν

ἦν θηλάζεται (θηλάσεται ed. Pors.) τις· ἰδίως. οὕτως Κρατῖνος. Phot. ἰδίως, i. e. singulari quodam modo. 'de pupilla infante, quam mater lactat; vulgari usu postulante, ut ipsa nutrix θηλάστρια dicitur'. Meinek.

419

ἰωνόκυσος

κατεργός. οὕτως Κρατῖνος Phot. ut Alcibiades a comicis κυσολάκων adpellabatur. cf. Phot. κυσολάκων.

420

καλαμώμενον

Κρατῖνος εἶρηκε. Pollux 7, 142. antea καλαμητρίδες καὶ πο-
άστριαι. Hesych. καλαμώμενον· καλαμᾶσθαι λέγουσιν, ὅταν ἐκ τῶν
τετρωνημένων ἀπολείμματα συνάγῳσιν ἢ στάχνας.

421

κνάθος

Athen. 10, 424 b μνημονεύει τοῦ κνάθου καὶ . . . Κρατῖνος.

422

λαυροστάται

μέσοι τοῦ χοροῦ· οἶονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσι. φαυλότεροι δὲ
οὔτοι. οὔτω Κρατῖνος. Phot. minus bene Hesych.

423

λεπάσται

κύλικές τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. Κρατῖνος. Phot. cf. Herodian.
I 345, 3 Lentz τὸ μέντοι ἐορτὴ ὀξύνεται καὶ . . . λεπαστὴ ἢ κύλιξ.
atqui iam antiquitus fuerunt qui dubitarent. Athen. 11, 484 f οἱ
μὲν ὀξύνουσιν . . . οἱ δὲ παροξύνουσιν.

424

μάσμα

μάστευμα, ζήτημα. οὔτω Κρατῖνος. Phot. cf. Plat. Cratyl. 421 a
et ibi Heindorf.

425

μελαγχρός

Phot. μελάγχρως καὶ μελαγχρός. ἀμφοτέρω Αττικά. μᾶλλον δὲ διὰ
τοῦ η. Κρατῖνος. cf. Eupol. 430. Meinek. Menandr. 281. Herodian.
II 159, 23. 255, 24 Lentz.

426

μεσόκοπον

ἄρρενικῶς, τὸν ἐπὶ μέσου ἡλικίας. Κρατῖνος. Bekker. Anecd. 108,
24. ἐπὶ μέσου Lucas Observ. 9] ἐπιμέσου. de muliere Xenarch. 4, 9.

427

μετεκβολή

μεταβολὴ καὶ ἐξάλλαξις. Κρατῖνος. Phot.

428

μηνυτήν

τὴν γυναιῖκα. Κρατῖνος. Phot. 'fort. comice ludens, ut ἡ γραμματεὺς Aristoph. Thesm. 431'. Lob. Paralip. 271. *μηνυτήν* Cobetus N. 1. 148, quod non crederem, nisi meis oculis legissem.

429

μικρολογήσομαι

Κρατῖνος. Pollux 2, 124.

430

μίξοφρον

Poll. 2, 49 τὸν δὲ τοιοῦτον (σύνοφρον) καὶ μίξοφρον καλεῖ ὁ Κρατῖνος.

431

μναρόν

μαλακόν, ἡδύ, ῥάδιον. οὕτως Κρατῖνος. Phot. Hesych. *μναρόν*· μαλακόν, ἡδύ, θυμῆρες.

432

οἰνωμένοι

ὡς Κρατῖνος. Pollux 6, 21. 'fors. ὠνωμένοι'. Meinek.

433

ὄμαιμος

Cramer. Anecd. Ox. III 195 Πλάτων δέ, οὐχ ὁ φιλόσοφος ἀλλ' ὁ κωμικώτατος, ᾧ καὶ Κρατῖνον οἶδα συνάδοντα, ἀορίστως ἐπὶ συγγενείας λαμβάνει τὴν ὄμαιμος λέξιν. i. e. non solum de fratre aut sorore.

434

παναγάθη

ὡς Κρατῖνος. Pollux 6, 163. cf. Lob. Soph. Ai. 1415.

435

πανεύφρονα

Poll. 6, 163 πανήμερος, πάννυχος. τοῦτον δὲ καὶ πανεύφρονα Κρατῖνος καλεῖ. dubitat de hac significatione Meinek.

436

πολύμιτος

ὡς Κρατῖνος ἔφη. Poll. 7, 31.

437

πρίονες

Photius *πριών*· ὀξύτόνως, τὸ ἄρμενον· *πριών* δὲ, ὡς *παίων*, ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ τούτῳ· τὸ δὲ πληθυντικὸν *πρίονες* διὰ τοῦ ὀ. Κρατῖνος. de accentu Herodian. II 434, 7. 573, 12. 723, 20. ceterum cf. Lobeck. Soph. Ai. 222 p. 162 sq. Meinek. II 205.

438

πρότηθυσ

ἢ οὕτω γραῦς ὡς πρὸς Τηθύος τῆς Ὠκεανοῦ γεγονέναι γυναικός. Κρατῖνος τὴν ὑπεργήρων οὕτω λέγει παίζων. Bekker. Anecd. 59, 23. ita senes exoletos comici Cronos Iapetosve adpellant.

439

πωγωνίας

(i. e. πάγωνος ὑποπιμπλάμενος), ὡς Κρατῖνος. Pollux 2, 10.

440

ρύγχος

τὸ πρόσωπον. Κρατῖνος καὶ ἕτεροι. Phot. Suid. cf. Archipp. 1.

441

ρύδην

σφοδρῶς καὶ ἀθρόως. οὕτως Κρατῖνος. Phot. Suid.

442

Σάγρα

αἱ τοῦ . . . ἀλήθεια. οὕτως Κρατῖνος. Phot., apud quem totius versus lacuna est. pertinent haec sine dubio ad proverbium illud ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα, ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευομένων δέ, ut ait Suidas. cf. Zenob. 2, 17 cum adn. Leutschii. Macar. 1, 84. ad Sagram fluvium decem milia Locrensiū centum triginta milia Crotoniatarum fugaverant, anno a. Chr. circiter 580. Strab. 6, 261. Cic. N. d. 2, 2, 6. Iustin. 20, 3.

443

σαννίον

Poll. 10, 143 καὶ παλιὰ καὶ σαρίσσας καὶ σαννία. τὸ μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου αἰδοίου ἐστὶ παρὰ Κρατῖνῳ. σαννίον σαθρόν penem languidum a Cratino dici putat Meinekius.

444

σκίρον

Etym. m. 718 init. σκιρωθῆναι· φαμέν ἐπὶ τοῦ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου. σκίρον δὲ τὸν ἀηδῆ ῥύπον καὶ Κρατῖνος λέγει. cf. Aristoph. Vesp. 925. Eupol. 277.

445

στρωματίτης

ἐν ᾧ ἑαυτοῖς στρώματα παρεῖχον. οὕτως Κρατῖνος. Phot. (cod. στρωματητης ἐνῶ ἑναυτοῖς — κῆ|). Hesych. στρωματίτην· ἔρανον τινα, ἐν ᾧ ἑαυτοῖς παρεῖχον τὰ στρώματα.

446

σφίγκτας

Κρατῖνος τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς. Phot. Hesych. σφίγκται· οἱ κίναυδοι.

447

σχιζίας

ὁ τετανὸς καὶ ἰσχνός. οὕτως Κρατῖνος. Phot. *Herculem Dicaearchus* (Clement. Alex. Protr. 2, 30 extr.) describit *σχιζίαν*, νευρώδη . . . τετανότριχα (Meinek.).

448

ταμιεῖον

οἶκος ἐν ᾧ τὰ ἀναγκαῖα ἀπετίθεσαν, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος. Herodian. I 375, 26. Lentz.

449

τοκῶσα

εἶπε Κρατῖνος. Pollux 2, 7. i. e. *parturiens*.

450

τροπαῖον

ἡ παλαιὰ Ἀτθίς, ἣς ἔστιν Εὐπόλις, Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης· τρώπαιον ἢ νέα Ἀτθίς, ἣς ἔστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Schol. Thucyd. 1, 30. cf. Suid.

- 451

φαγάς

Phrynich. Epit. 433 ἐχρῆν οὖν Κρατῖνω πειθόμενον φαγάς εἰπεῖν, non καταφαγάς (cf. Lobeck). Herodian. I 51, 8. ἐπὶ σκώμ-

ματος τασσόμενα φαγάς καὶ καταφαγάς. cf. Aristoph. Av. 288. 9. Myrtil. 4.

452

χαλαίρυπος

Poll. 7, 39 ἐν ᾧ δὲ ἐξέπλυνον, οὐ μόνον λίτρον . . . ἀλλὰ καὶ χαλαίρυπος, ὡς Κρατῖνος ἀνόμασεν. χαλαίρυπος [Iungermann] ῥύπος A, χάρυπος BC. Hesych. χαλαίρυπος· ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος. idem χαλέρυπον· τὸ ῥύμμα τὸ ἀπὸ τοῦ νίτρου γενόμενον, ὃ τινες νίτρωμα λέγουσι.

453

χειρονομησίοντας

Pollux 2, 153 Ἡρόδοτος (6, 129) ἐπὶ Ἰπποκλείδων . . . τοῖς ποσὶν ἐχειρονόμησεν. ὁ δὲ Κρατῖνος καὶ χειρονομησίοντας εἶπε.

454

ψευδομαρτύριον

Pollux 8, 31 Κρατῖνος δὲ καὶ ψευδομαρτύριον εἴρηκεν. Cratinus sine dubio ψευδομαρτυρίων dixerat. cf. Heindorf. Plat. Theaet. 145 c.

455

ὄνυχισμένον

Κρατῖνος ἐπὶ τοῦ τετμημένου τοὺς ὄνυχας τέθεικεν. Bekker. Anecd. 13, 17. cf. Lob. Phryn. 289 sq.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

456

Zonar. 1366 οἱ Ἀτικοὶ μολύβδον καὶ μολύβδιον . . . Φορμίων· τρεῖς ἔφη στήσειν τρίποδας, ἔπειτα ἔθηκεν ἓνα μολύβδιον. Κρατῖνος (sequitur fr. 318). etiam prius exemplum ad Cratinum atque ad Trophonium referebat Meinekius, ita corrigens ὁ Φορμίων τρ. ἀργυροῦς στ. ἔφη | τρίποδας, ἔπειτ' ἔθ. κτλ. quorum versuum prior nequaquam numerosus est.

457

σκανδάληθρ' ἰστάς ἐπῶν

Κρατῖνος. Phot. at eadem Aristoph. Ach. 687.

458

ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλῆς πολεμαρχεῖ

Zenob. 3, 77 et Diogenian. 4, 55 sine auctoris nomine. propter fr. 208, 3 Leutschius ad Seriphios referebat, ubi cf. quae diximus sub fr. 217.

459

τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; τίς ἀφείλετο λαμπάδος ἀγάς;

Diog. L. 7, 163 non addito auctoris nomine. ad Ulixes Cratini referebat Welckerus Mus. Rhen. I 588.

460

Ἐπειοῦ δειλότερος

Apostol. 7, 69 οὕτως ἔλεγε Κρατῖνος ὁ κωμικός. Ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηίδος φυλῆς καὶ δειλότερος φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἴν. si ulla Apostolio fides esset, fragmentum Cratini eum servasse censerem. sed quicumque praeter illum de hoc proverbio egerunt, Cratinum ipsum ita inrisum esse narrant. Zenob. 3, 81. Hesych. Suid. itaque apud Apostolium ut apud Suidam ἔλεγετο pro ἔλεγε scribendum videtur.

461

κεράμιον οἰνηρόν

Κρατῖνος. Pollux 7, 161. pertinere haec possunt ad fr. 187, 6.

462

κρηβάσασθαι

(cod. κρηβ.) διαμαχέσασθαι· οὕτως Κρατῖνος. Phot. idem κρηβάσασθαι· διαμαχέσασθαι (cod. κρηβ.). κρηβάζεσθαι· λοιδορεῖσθαι. κρηβιάζεσθαι· λοιδορεῖσθαι, διασύρεσθαι. Hesych. κρηβάσασθαι· διαμαχέσασθαι. ἀπὸ τῶν κρηῶν καὶ τῶν τράγων. Photius Cratinum nominavisse videtur pro Aristoph. Eq. 272.

Praeterea cf. Cratetis fr. 45. 46. 50.

ΚΡΑΤΗΣ

Aristoph. Eq. 537sq. cum schol. Aristot. Poet. 5, 5. Anonym. De com. III p. XV Duebn. Meinek. I 58sq. Bergk. R. c. Att. 276. Fritsch. Quaest. Arist. I 239 adn. 45.

ΓΕΙΤΟΝΕΣ

De tempore et argumento non constat. ebrios in hac fabula poetam in scaenam induxisse narrat Athen. 10, 429a. Meinek. I 61.

1

νῦν μὲν γὰρ ἡμῖν παιδικῶν ἄλις
ὄπως περ ἀρῶν ἐστι γαλαθηνῶν τε καὶ
χοίρων.

Athenaeus 9, 396d Κράτης Γείτοσι. ἡμῖν Α] ὑμῖν VI. ἄλις Iacobsius Add. Ath. 208] δαίς. praeterea Iacobsius κόμων post παιδικῶν inserit, πᾶσι post ἡμῖν addidit Bergk. R. c. Att. 278. Meinek. in ed. mai. post ἡμῖν supplet νῆ Δία, in ed. Ath. lacunam indicat. Bergk. hominem Ionem voluptatibus deditum loqui putat. a loco corruptissimo manus abstinere satius putabam; id unum dispicere mihi videbar, cum de cenae adparatu poeta loqueretur, scribendum esse περδίκων pro παιδικῶν.

2

γλυκύτατον δ', ὃ Ζεῦ, βασιλείου μύρου.

Athenaeus 15, 690d βασιλείου δὲ μύρου μνημονεύει Κράτης ἐν Γείτοσι λέγων οὕτως. ὃ Ζεῦ] ὄξε Porson. Hom. Od. 5, 455. ὃ Ζεῦ δ' ὄξε Bergk. R. c. Att. 277. Hesych. βασιλείου· εἶδος μύρου. Sappho ap. Athen. ibid. βρενθείω βασιλῆω. sine dubio id genus unguenti significatur, quo rex Persarum utebatur. Plin. N. h. 13, 2 unguentum Persarum genti se debet.

3

οὐκ ἔστι μοι λυχνίδιον.

Κράτης ἐν Γείτοσιν. Poll. 10, 118 δῆλον ὅτι λυχνία εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς.

4

ὅς διὰ ῥόδων

ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγῶγων. Phot. Suid. cf. Apostol. 17, 71.

5

εἰ σοφὸς ἦ

Κρατῖνος Γείτοσιν. Bekker. Anecd. 144, 27. Κράτης Meinek. I 64. eiusdem syntaxis exempla et Bekkeri grammaticus ipse addit et in vetustiore Atthide haud pauca exstant. cf. Cratin. 28.

6

καρδοπογλύφος

ὡς Κράτης εἴρηκεν ἐν Γείτοσιν. Pollux 7, 179.

7

πεσσονομεῖν

τὸ πεσσοῖς παίζειν Κράτης εἶπεν ἐν Γείτοσιν. Pollux 7, 204.

ΔΙΟΝΤΣΟΣ

Meinek. I 64. Fritsch. Quaest. Arist. I 240 adn. 45. fragmenta non exstant.

ΗΡΩΕΣ

8

οὐκ ἀσκίῳ μεντᾶρ' ἐμορμολύττετο
αὐτούς, εἶτα δ' ἔστ' ἀληθῆ.

Hesych. οὐκ ἀσκίῳ· οὐκ ἀσκίῳ — ἀληθῆ. ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότεν, ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός. Proverbia Bodlei. 715 p. 86 c οὐκ ἄσκιον· εἴρηται ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότεν. Κράτης Ἡρώσειν οὐκ ἀσκίῳ γ' ἐμορμολύττετ' αὐτούς. ἐμορμολύττετο | αὐτούς Fritzs. De com. gr. fr. 4] ἐμορμολύττετ' αὐτούς. εἶτα δ'] ἐπεὶ τὰδ' Meinek. ἄν, εἰ Fritzschi cum interrogandi signo in fine. etiam in tetrametros redigi posse οὐκ — ἐμορμολύττετ' αὐτόν, εἴ γε | τὰδ' monuit Meinek. — Phot. οὐκ ἀσκίῳ· ἀντὶ τοῦ κενῶ· ἀσκίῳις γὰρ τὰ παιδία μορμύσσεται. cf. Diogen. 2, 65. semper Attici μορμολύττεσθαι. Aristoph. Av. 1245. Plat. Gorg. 473 d. Crit. 46 c. Ruhnk. Tim. 182. ceterum Macarii 7, 68 σκιᾶ μορμολύττεσθαι varietatem aliquam (οὐ γὰρ σκιᾶ) videtur indicare.

9

οὐκοῦν ἔττους χορῆ δεῦρο τρύβλιον φέρειν
καὶ τῆς ἀθάρας.

Bekker. Anecd. 352, 2 et Suidas ἀθάρα· οὐκ ἀθήραν (ἀθάρα· ῥην Bernhardy) τὴν ἔρεικτὴν καλοῦσιν. Κράτης Ἡρώσειν. τρύβλιον Meinek.] τρύβλιον. Herodian. I 357, 15 Lentz.

10

τὸν ἀρχέν' ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτούς βλέπων.

Suidas ἀνεκὰς ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι . . . Κράτης Ἡρώσει. Κράτης Meinek.] Κρατίνος. βλέπων] τρέπων Bernhard. 'sursum cervicem sc. tolle. simili ellipsi μὴ τριβὰς ἔτι'. Meinek. at tali praeccepto participium addi non memini. fortasse τὸν ἀρχέν' ἐκ γῆς ἀνεκὰς· εἰς αὐτούς βλέπε. sed fieri potest etiam ut accusativus pendeat ex verbo in eis quae praecedebant aut sequebantur omisso. ἀνεκὰς Herodian I 511, 7 Lentz. ἀνεκας Apollonius Bekker. Anecd. 570, 25. Lob. Phryn. 270 extr.

11

ἀλτῆρσι θυλάκοισι χοῆσαι τὸ μέγεθος.

Pollux 3, 155 Κράτης ἔφη ἐν Ἡρώσειν. Luc. Anach. 27 ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι . . . , καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται ἡμῖν, ἔτι καὶ μολυβδίδαο χειροπληθεῖς ἐν ταῖν χειροῖν ἔχοντες. eae μολυβδίδες sunt ἀλτῆρες. iubetur nescio quis, ironice sine dubio, globis plumbeis uti tantis, ut sacci vel culei esse videantur. cf. Cratin. 234.

12

ὁ κάνης δὲ τῆς κοίτης ὑπερέχειν μοι δοκεῖ.

Pollux 10, 90 ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ κανᾶ καὶ κάνητα καὶ κανί-
σκια. καὶ κάνητα μὲν Κράτης ἐν Ἑρωσιν εἶπεν κτλ. Phot. ὁ κάνης τῆς
κοίτης ὑπερέχει· ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα μεῖζω καὶ πλείω τῶν ἀναγ-
καίων κεκτημένων. quibus addunt Prov. Coisl. 4, 17 Leutsch. κοίτη
γὰρ ἢ κίστη, εἰς ἣν τὰ βρωτὰ ἐμβάλλουσιν. κάνης δὲ τὸ ἐπίθεμα
τῆς κοίτης. cf. Poll. 10, 91. at hic nomina κοίτη et κίστη confusa
esse docui Mus. Rhen. XXX 414sq. κοίτη potius lectus, κάνης stra-
gulum est, et hoc lecto maius esse significatur.

13

ῥιπίδι κοπραγωγῶ

Pollux 10, 175 καὶ ῥιπίδα δ' ἂν τις φαίη πλέγμα τι ψιάθῳ
ἢ φορμῶ παραπλήσιον. Κράτης δ' ἐν τοῖς Ἑρωσιν ἔφη ῥ. κ.

ΘΗΡΙΑ

Athenaeus 6, 268e eclogis de prisca hominum felicitate ex-
scriptis ἐχρησάμεν, inquit, τῇ τάξει τῶν δραμάτων, ὡς ἐδιδάχθη.
itaque cum Cratetis ecloga Cratineam sequatur, post Plutos Cra-
tini Feras actas esse constat. nomen fabulae inde repetitum est,
quod antiquitus animalia sicuti homines locuta esse et mente ac
ratione praedita et propterea comedi non solita fuisse credebantur.
cf. Plat. Politic. 272b. Xen. Comment. 2, 7, 13. Bergk. R. c. Att.
278. duo oratores inductos fuisse, quorum alter mollem vitam,
simplicem naturaeque legibus convenientem alter commendaret,
facile adparet conlatis eis quae Athenaeus dicit 6, 268 init.

14

A. ἔπειτα δοῦλον οὐδὲ εἷς κεκτήσει· οὐδὲ δούλην,

ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ δῆτ' ἀνήρ γέρον διακονήσει;

B. οὐ δῆτ'· ὁδοιποροῦντα γὰρ τὰ πάντ' ἐγὼ ποιήσω.

A. τί δῆτα τοῦτ' αὐτοῖς πλέον; B. πρόσεισιν αὐθ' ἕκαστον
5 τῶν σκεναρίων, ὅταν καλῇ τι. παρατίθου, τράπεζα.

αὐτη, παρασκευάζε σαντόν. μάττε, θυλακίσκε.

ἔγχει, κύαθε. ποῦσθ' ἢ κύλιξ; διάνιξ'· ἰοῦσα σαντήν.

ἀνάβαινε, μᾶζα. τὴν χύτραν χρῆν ἐξεραῖν τὰ τεῦτλα.

ἰχθύ, βᾶδιξ'. ἀλλ' οὐδέπω 'πὶ θάτερ' ὀπτός εἰμι.

10 οὐκουν μεταστρέψας σεαυτὸν ἄλλ' πάσεις ἀλείφω;

Athenaeus 6, 267e οἱ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταὶ περὶ
τοῦ ἀρχαίου βίου διαλεγόμενοι, ὅτι οὐκ ἦν τότε δούλων χρεῖα, τοιάδ'

ἐκτίθενται. Κρατῖνος μὲν . . . Κράτης δ' ἐν Θηροίσις· ἔπειτα κτλ. 3. ὀδοιποροῦντα Casaub.] ὀδοιπόρου τὰ. τὰ πάντ' Elmslei. Edinb. Rev. XIX 88] ταῦτα πάντα. 5. παρατίθου Elmslei.] παρατιθῶ. Casaub. παρατίθου ᾧ. 7. διάνιζ' ἰοῦσα σαυτήν Dindorfius] λιανίζουσα σεαυτήν A. Piersonus Moer. 423 διάνιζε σύ γε σεαυτήν. Elmsleius ἰοῦσα νίξε σαυτήν. 8. χοῆν Iacobs. Addit. Athen. 159] χοή. ἐξεράν τὰ Schweighaeuserus] ἐξαιράντα A. 9. οὐδέπω 'πί Erfurdtus Observ. 461] οὐδέπω τὰπί L. οὐδέπο τὰπί PV. Elmsleius οὐδὲ τὰπί. 10. οὔκουν —; Dind.] οὔκουν. ἀλλί πάσεις ἀλείφων Erfurd] ἀλείπας εἰσαλείφων (sine accent.) A. ἀλλί πάσεις ἀλείφων Elmsleius metrum pessime corrumpens, quem tamen secutus est Meinekius. — in personarum notatione secutus sum Cobetum N. l. 18. ac sic Meinek. in Athen. 5. καλῆ ille ipse intellegendus est, qui ab altero αὐτὸς αὐτῶ διακονήσειν dicebatur. τι i. e. τῶν σκευαρίων. 6. σαυτόν A. αὐτή manifesto corruptum est: verum non emendandum, ut perperam proposueram Mus. Rhen. XXX 406 κούτη — σαυτήν (sic apographa), sed ἄμης, παρασκευάζε σαυτόν. ἄμητες enim et ἀμητίσκοι Atheniensibus in deliciis erant. 10. quid sit ἀλείφων discretum a πάσεις non intellego. fortasse scribendum est σεαυτὸν διαπάσεις ἀλεύροις.

15

ἀλλ' ἀντίθες τοι· ἐγὼ γὰρ αὐτὰ πάμπαλιν
τὰ θερμὰ λουτρὰ πρῶτον ἄξω τοῖς ἐμοῖς
ἐπὶ κιώνων ὥσπερ διὰ τοῦ παιωνίου
ἐπὶ τῆς θαλάττης, ὥσθ' ἐκάστῳ φεύσεται
5 εἰς τὴν πύελον. ἐρεῖ δὲ θῦδωρ ἀνέχετε.
ἔπειτ' ἀλάβαστος εὐθέως ἤξει μύρου
αὐτόματος, ὁ σπόγγος τε καὶ τὰ σάνδαλα.

Athenaeus 6, 268a ἐξῆς δὲ μετὰ ταῦτα ὁ τὸν ἐναντίον τούτῳ παραλαμβάνων λόγον φησὶν· ἀλλ' ἀντίθες τοι κτλ. — sic A, nisi quod v. 4 φεύσεται et v. 5 ἀνεχεται (sine accentu), pro quo ἀνέχετε Dindorfius. nam δὲ θ' ὕδωρ nihil aliud est quam δὲ θῦδωρ. — 1. πάμπαλιν] τᾶμπαλιν Casaub. 4. ἐπὶ] ἀπὸ Bergk. R. c. Att. 282. 6. ἔπειτ' ἀλάβαστος] εἰθ' ἀλάβαστος Bergk. — sine necessitate Herwerdenus Obs. crit. 14 v. 4 ὥστε καὶ ῥηθήσεται. cf. Pherecr. 130, 5. Eurip. fr. 388 N. et quae adnotavimus ad Aristoph. Eq. 526. pro αὐτὰ τᾶμπαλιν fortasse scribendum αὐτὸ τοῦμπαλιν. Bekk. Anecd. 4, 16 αὐτὸ τοῦμπαλιν λέγεις. οἷον αὐτὸ τούναντιον λέγεις . . . τὸ μέντοι αὐτὸ πρόσκειται νῦν σημαῖνον τὸ ἀκριβῶς καὶ ἀληθῶς. — manifestum est vitae delicatae defensorem loqui. τοῖς ἐμοῖς i. e. qui a me stant. balnea calida defendit ut λόγος ἄδικος Aristoph. Nub. 1044—1051 (991). cf. Hermipp. 76. pollicetur autem se suis lavacra calida a mari ipso (ἀπὸ Bergk.) in balnea ducturum,

ita nimirum ut aqua maris frigida aquae ductu in balneum derivetur ibique calefiat, (quod moneo propter Meinekium), idque tam abundanter, ut ipsa aqua alveo repleto lavantibus dictura sit *'inhibete aquam'*. Phot. *παιωνεῖον· ἰατρεῖον, θεραπευτήριον*. nemo id praeter Cratetem videtur commemoravisse. erat sine dubio in Piraeo.

16

ἔχοντες εὐπαθῆ βίον
παρουσίαν τε χορημάτων.

Harpocrat. *παρουσία ἀντὶ τοῦ περιουσία ἢ αἰτία πλούτου οὐσία* . . . *Κράτης Θηρίους κτλ.* omisso fabulae titulo Photius (399, 11) et Suidas *παρουσία*. Cramerii Anecd. Oxon. II 498. βίου Harpocr. C. *παρουσία* BC. *περὶ οὐσίαν* D, qui *τε* omittit. *ἀπαθῆ* et *pr. περιουσίαν* Phot. cf. Cratin. 325.

17

καὶ τῶν ῥαφάνων ἔψειν χορῆ * * *

ἰχθῦς τ' ὀπιᾶν τοὺς τε ταρίχους, ἡμῶν δ' ἄπο χειρας ἔχεσθαι.
B. οὐκ ἄρ' ἔτ' οὐδὲν κρέας, ὡς ὑμεῖς λέγετε, οὐδ' ὅτιοῦν ἐδόμεισθα,
οὐδ' ἐξ ἀγορᾶς οὐδὲ τάκωνας ποιησόμεθ' οὐδ' ἀλλᾶντας;

v. 1. 2 Athenaeus 3, 119c *Κράτης Θηρίους*. 3. 4 Pollux 6, 53 ἔστι δὲ καὶ γαστρίδιον ἡδυσμένον, ὃ καὶ τάκωνας ἔνιοι κεκλήσθαι οἴονται παρὰ Κράτητι τῷ κωμικῷ μόνῳ καὶ ἄπαξ εἰρηκότι ἐν Θηρίους. οὐκ — ἀλλᾶντας· οἳ δὲ οἴονται τοὺς τάκωνας ἐκ ταγῆνου κρέας ἢ στέατος τροχούς σὺν ἄλσι καὶ ξηροῖς ἡδύσμασι κοπέντας. Hesych. *τακῶνες· τροχίσκοι στέατος κεκομμένον μεθ' ἄλων καὶ ξηρῶν ἀρτυμάτων*. utrumque fragmentum coniunxit Bergkiius R. c. Att. 279. 3. ἔτ' — ὅτιοῦν Bergkiius] ἔστιν — ὅτι. v. 1 lacunam statuit Meinekiius quod non sit consentaneum bis in quattuor tetrametris clausula spondiaca usum esse poetam. quamquam sunt qui haec in trimetros digerant, atque ita a se ipse desciscens Meinekiius in Athenaeo. cum neque *ἔσθιέν* neque *ποιεῖσθαι* ἐξ ἀγορᾶς Atticis sit usitatum, Cobetus Obs. crit. Plat. 191 *τάκωνας* ἔτ' ὀνησόμεθ'. cf. Hermipp. 28. Plat. 190. *εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν* Menand. apud Suid. *εἰς ἀγ.* — perperam: nam arsis soluta in quarto tetrametri anapaestici pede, ut omnino rara est, ita numquam in monosyllabum exit. accedit quod forum neutiquam apte commemoratur: multo enim fortius quisquis loquitur mirabundus cur ut ferarum defensor iusserat animalium carne abstinendum sit ita pergat 'nihil igitur carnis ederè et *ne domi quidem τάκωνας* aut ἀλλᾶντας conficere licebit?' sed neque fori neque domus mentionem fecit: scribendum est οὐδ' ἔτι χορδᾶς οὐδὲ τάκωνας κτλ. de particula οὐδέ repetita cf. Aristoph. Nub. 425. 629. 981. Soph. OR. 1377.

Praeterea cf. fr. 48.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Meinekio I 64 non videtur scripta esse ab antiquae comediae poeta.

ΛΑΜΙΑ

Philostr. Apollon. 4, 25 p. 165 μία τῶν Ἐμπουσῶν ἐστίν, ἃς Λαμίας . . . οἱ πολλοὶ ἡγοῦνται. ἐρῶσι δ' αὐταὶ καὶ ἀφροδισίων μὲν, σαρκῶν δὲ μάλιστα ἀνθρωπείων ἐρῶσι καὶ παλεύουσι τοῖς ἀφροδισίοις, οὓς ἂν ἐθέλωσι δαίσασθαι. Plut. Mor. 515 f τὴν Λάμιαν λέγουσιν οἴκοι μὲν ἄδειν (διάγειν?) τυφλήν, ἐν ἀγγελίῳ τινὶ τοῖς ὀφθαλμοῦς ἔχουσιν ἀποκειμένους, ἔξω δὲ προοῖονσαν ἐπιτίθεσθαι καὶ βλέπειν. haec tamen Lamia an altera fabulae nomen dederit et quid Crates de ea narraverit non constat.

18

Schol. Aristoph. Eccl. 77 τὸ τοῦ Λαμίον· ἀρσενικῶς δὲ Λαμίαν [εἶπεν. ἔστι δὲ καὶ θηλυκῶς ἢ Λάμια] ὑπὲρ ἧς ὁ Κράτης λέγει ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ὅτι σκυτάλην ἔχουσ' ἐπέρδετο. verba uncis inclusa addidit et Κράτης scripsit pro Φερεκράτης Meinekios. O. Schneid. Philol. XXXIII 423 [ἐν τὰγορᾷ] σκυτάλην ἔχουσ' ἐπέρδετο. risisse videtur Cratetem Aristophanes non solum Eccl. 77, sed etiam Vesp. 1175, ubi quod commemoratur ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα, id ipsum quoque ex Cratete petitum esse arbitrat Meinekios.

19

ἐπὶ τριπήχῃ Θετταλικῶς τετμημένα

Athenaeus 10, 418 c ὅτι δὲ καὶ πάντες Θετταλοὶ ὡς πολυφάγοι διεβάλλοντο, Κράτης φησὶν ἐν Λαμία κτλ. ἐπὶ] ἔπη Casaub. 'dicta haec in hominem sesquipedalibus verbis utentem'. Meinek. at quis praestet nomen ad quod pertineret τριπήχῃ non in eis fuisse positum quae perierunt?

20

ἡμίεκτόν ἐστι χρυσοῦ, μανθάνεις, ὀκτώ βολοί.

Pollux 9, 62 οἱ μέντοι ὀκτώ ὀβολοὶ ἡμίεκτον ἀνομάζοντο, ὡς φησὶν ἐν Λαμία Κράτης. Hesych. βολοί· ὀβολοί. de sententia versus cf. Hultsch Metrol. 164 not. 9 'ich sehe in dem ἡμίεκτον bei Krates, welches nach dem Wortlaut der Stelle als eine wenig bekannte Münze erscheint, das Zwölftel eines kleinasiatischen Staters, welches wegen seiner starken Legirung den sehr niedrigen aber nichts desto weniger wahrscheinlichen Curs von nur 8 Obolen in Athen hatte'. itaque non opus eo quod Herwerdenus Obs. crit. 6 proposuit ἐστὶ, Χρυσέ, μανθ. κτλ.

21

ὁ μῦθος ἀπώλετο

Κράτης *Λαμιά*. Schol. Plat. 382 Bekk. Greg. Cypr. Leid. 2, 90 ὁ μῦθος ἀπώλετο· ἐπὶ τῶν τὴν διήγησιν μὴ ἐπὶ πέρας ἀγόντων. contra 91 τοῦτω τῷ λόγῳ χρῶνται οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας. de altera interpretatione cf. Schol. Plat. Theaet. 164 d, de altera Schol. Plat. Phileb. 14e. Reip. 10, 621b.

ΜΕΤΟΙΚΟΙ

Pherecrati 'rectius adsignari videtur ab Apollon. 404 b'. Meinek. I 64. at cf. etiam I 62. 70. 175.

22

λιποπωγωνία

Etymol. m. 698, 9 *πωγωνιήτης· πάγων πάγωνος· πωγωνιότης. λέγουσι δὲ τινες ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ὧν ληγόντων οὐκ ἔχει γεγονέναι πωγωνία. Κράτης γοῦν (δ' οὖν) ἐν Μετοίκους λειποπωγωνία ἔφη. δύναται οὖν ὥσπερ οἰκία οἰκιάτης, οὕτω πωγωνία πωγωνιάτης καὶ πωγωνιήτης γενέσθαι. λιποπωγωνία Sylburg. 'iambico metro magis congruit prima correpta.'*

ΟΡΝΙΘΕΣ

Meinek. I 64. Fritsch. De parops. 11. fragmenta non exstant.

ΠΑΙΔΙΑΙ

Pollux 9, 114 Κράτης ἐν Παιδιαῖς· σχεδὸν δὲ περὶ τῶν πλείστων (παιδιῶν) ὁ ποιητὴς εἴρηκεν οὗτος ἐν τῷδε τῷ δράματι. cho-reutas varia ludorum genera specie et instrumentis ludendi repraesentavisse opinatur Bergk. R. c. Att. 131.

23

παί-

ζειν δ' ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι
τὴν κννητίνδ', ὥσπερ εἰκός,
τοὺς καλοῦς φιλοῦσ' αἰεί.

Pollux 9, 114 ἢ δὲ κννητίνδα ἀπὸ τοῦ κννεῖν, ὃ ἔστι καταφιλεῖν, ἀνόμασται . . . Κράτης ἐν Παιδιαῖς. φιλοῦσ' αἰεί Meinek.] φιλοῦσα δέ. mutato χοροῖσι in χοροῖς etiam in tetrametros haec posse digeri idem monuit Meinek. ceterum quomodo mulier in *virilibus* choris ludibunda pulcherrimos quosque exosculari potuerit, non satis liquet.

24

τοῖς δὲ τραγωδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος ἄλλος ὄδ' ἔστιν.

Bekker. Anecd. 379, 31 et Suid. ἄλλο ἕτερον· ἐκ παραλλήλου λέγουσιν . . . Κράτης Παιδιαῖς. ὄδ'] Suid. δ'. non sine aliqua invidia Crates tragicorum poetarum in scribendis fabulis condicionem multo faciliorem esse queritur.

25

Athen. 11, 478f κύλικα μὲν (τὸν κότυλον) οὐκ εἶναι· οὐ γὰρ ἔχειν ὄτα, παραπλήσιον δ' ὑπάρχειν λουτηγίῳ βαθεῖ, ποτηρίου δὲ εἶδος εἶναι. δύνασθαι δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς . . . λεγόμενον κότυλον, ὃν ὅμοιον ὄντα τοῖς προειρημένοις ἐν οὗς ἔχειν. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Κράτης ἐν Παιδιαῖς.

Cf. fr. 40 et quae ad Cratin. 415 adnotavimus. quae Pollux de puerorum ludis 9, 110—129 excerpserit, ea magnam partem ad hanc potissimum Cratetis comoediam pertinere consentaneum est.

ΠΕΔΗΤΑΙ

'Fuit Calliae fabula'. Meinek. I 64. fragmenta non exstant.

ΡΗΤΟΡΕΣ

Meinek. I 62. 5. fortasse apud Athenacum 9, 369c pro 'Ρήτορσιν scribendum est "Ἡρωσιν.

26

Κηφισιακαῖσι γογγυλίσιν ὅμοια πάνν . . .

Athenaeus 9, 369c Κηφισιακῶν (Α κηφισιακῶν) δὲ γογγυλίδων μνημονεύει Κράτης ἐν 'Ρήτορσιν οὕτως Κηφισιακαῖσι κτλ. post οὕτως ABP addunt ὡς. 'οὕτω πως' Meinek. videtur tetrameter fuisse iambicus. de *Cephisia* pago prope Athenas sito Bursian. Geogr. gr. I 343.

ΣΑΜΙΟΙ

27

ἔπαιξαν γυναικες ἅτ' ὄρχηστρίδες καλαί,
ἐπὶ κοχωνῶν τὰς τρίχας καθειμέναι.

Daremberg Notices et extraits des manuscrits médicaux 1853, p. 215 Κράτης ἐν Σαλαμινίοις φησίν. indicavit H. Iacobi V p. XLIX. cf. Erotian. Klein. 20, 6. recte Σαμίσις Darembergius, qui αἱ τ' pro ἅτ'. Duebnerus ἔπαιξαν οὖν (ἄρα) γυναι καλαί τ' ὄρχηστρίδες | ἐπὶ τῶν κοχ. κτλ. Goettlingius Ind. Ien. hib. 1853/4 p. 5

γυναῖκες ἔπαιξαν αἱ καλάι τ' ὄρχηστρίδες. H. Iacobi ὄρχηστρίδες γυμναί τ' ἔπαιξαν καὶ καλάι, adl. simul Cass. Dion. 62, 2 τὴν τε κόμην . . . μέχρι τῶν γλουτῶν καθέιτο. primus formam ἔπαιξα Atticis inusitatam esse Fritzschius animadvertit, qui De com. gr. fr. 6 tetrametris usus ἐπῆξαν αἱ τ' ὄρχ. κάλλαι καλάι γυναῖκες | μέχρι τῶν κ. τ. τρ. κ. υ - υ. at scribendum est mutatione paene nulla ἔπαιζον αἱ γυμναῖκες ἅμα τ' ὄρχηστρίδες | καλάι, 'πὶ κοχ. κτλ. cf. Eurip. Bacch. 695. Iph. T. 52. Aristoph. Thesm. 841. Philetaer. 18. de voce κοχώνη Lobeck. Pathol. elem. I 170 sq.

28

ἦξει δὲ ταχέως ἀργυρίου χληδον λαβῶν

Lex. Seguer. Bachm. I 419, 6 χληδός· ὃν οἱ πολλοὶ χλὰς λέγουσιν. Κρήτης ταμίας· ἦξει κτλ. indicavit H. Iacobi ibid. Κράτης Τόλμαις Bernhardy in Suid. χλιδος. Κράτης Σαμίους recte Iacobi. Harpocr. χληδος· πᾶν πλῆθος χληδος λέγεται, καὶ ἔστιν οἶον σωρός τις, μάλιστα δὲ τὸ τῶν ἀποκαθαρωμάτων τε καὶ ἀποψημάτων, καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόχωσις καὶ πολὺ μᾶλλον τῶν χειμάρρων. Hesych. χληδος· σωρός ἀπὸ καθαρωμάτων καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόχωσις, ὃ καὶ χέρδος καλεῖται. cf. Aeschyl. fr. 16 N. Demosth. 55, 22. de accentu cf. Herodian. I 142, 6 Lentz.

29

σκυτίνη πότ' ἐν χύτρα τάριχος ἐλεφάντινον
ἦψε ποντίας χελώνη πευκίνοισι κύμασιν,
καρκίνοι ποδήνεμοί τε καὶ τανύπτεροι λύκοι
ὑσοριμαχεῖν ἄνδρες οὐρανοῦ καττύματα.

5 καὶ' ἐκεῖνον, ἄγχ' ἐκεῖνον. ἐν Κέω τίς ἡμέρα;

Athenaeus 3, 117 b παρέλιπεν ὁ τένθης Ἀρχέστρατος συγκαταλέξει ἡμῖν καὶ τὸ παρὰ Κράτητι τῷ κωμωδιοποιῷ ἐν Σαμίους λεγόμενον ἐλεφάντινον τάριχος, περὶ οὗ φησιν· σκυτίνη κτλ. 2. ποντίας χελώνη] ποντίας χελώνης Erfurdt. Observ. 450. 3. ποδήνεμοι malebat Meinek.] ποδάνεμοι. 5. ἐν Κέω τίς Porsonus] ἐγκαιῶτις A. Hesych. ἐν Κέω τίς ἡμέρα; ἐπὶ τῶν οὐκ εὐγνώστων. οὐδεὶς γὰρ οἶδεν ἐν Κέω τίς ἡμέρα, ὅτι οὐχ ἔσταισιν αἱ ἡμέραι, ἀλλ' ὡς ἕκαστοι θέλουσιν ἄγρουσιν. cf. Append. prov. (Leutsch I) 2, 61. traduxit Cratetis commentum Aristoph. fr. 333.

griphi speciem in his iure deprehendere sibi videbatur Casaubonus, quo mea quidem sententia multo minus bene rem gesserunt Bergk R. c. Att. 280 ac Cobetus N. l. 149. de metro primi versus Meinek. conferri iubet Aristoph. Lys. 1014 sq. at Aristophanes viginti duo versus eiusdem metri coniunxit, in Cratetis fragmento

omnes versus eisdem numeris contineri et paeonicum exitum ex parodia Aristophanea (fr. 333) inlatum esse consentaneum est. itaque scribo ἐν χύτρῳ ἑλεφάντινον ταρίχιον. τανυπτέρους λύκους dixit proverbium secutus, de quo Diogenian. 6, 4 λύκον περὰ ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. πῶς γὰρ ἂν πτηνός τις γένοιτο λύκος; v. 4 manifesto corruptus est. proverbio illo ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα poeta morem ut videtur vulgarem imitatus ita utitur, ut simul spectatores interroget 'aequis vestrum griphi mei sententiam intellexit?' id quod hodie certe non minus difficile est quam scire quotus dies sit in Ceo insula. aliquo tamen modo obscuritatem levare posse existimo scribendo in v. 2 πευκλίνοισι καύμασιν i. e. *flammis piccis*.

30

ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε.

Zenobius 4, 41 ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε· ταύτης μέμνηται Κράτης ὁ κωμικός ἐν Σαμίσις. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας δεομένων ἄστωνης τινός καὶ ἀναπαύλης. μετῆκται δὲ ἀπὸ στρατιωτικῶν ἵππων, οἷς γηράσκουσιν ἐπέβαλλον τὸ καλούμενον τροσίπιον· ἔστι δὲ τοῦτο σιδηροῦς τροχίσκος . . . ὃν ἐκπυροῦντες ἐπέβαλλον ταῖς σιαγῶσι τῶν ἵππων. verba Zenobii praebui ut exstant apud Millerum (Mélanges 370). cf. Diogenian. 5, 27. Plutarch. Prov. 1, 13. Eupol. 318.

31

περιπόφουρα ἱμάτια

Κράτης ἐν Σαμίσις. Pollux 7, 63.

ΤΟΛΜΑΙ

32

πρῶτα μὲν ταλαντιαῖος ὅστις ἔστ' αὐτῶν λέγει.

Pollux 9, 53 τὸ δὲ ἐν ταῖς Κράτητος Τόλμαις· πρῶτα μὲν κτλ. ἄδηλον εἴτε τιμὴν εἴτε ῥοπήν λέγει.

33

ποιμαίνει δ' ἐπισίτιον,
 ῥιγῶν δ' ἐν μετὰ βύξου,
 δέξετ' ἐπὶ μισθῶ
 σῖτος.

Athenaeus 6, 247e μνημονεύει δὲ τοῦ μὲν ἐπισίτου Κράτης Τόλμαις. sic libri. ἐπισίτιον] ἐπίσιτον Porsonus, recte sine dubio. ῥιγῶν δ']

φιγῶντι' Porsonus. μετὰ βύξου] Μεγαβύξου Casaub. δέξετ'] δέξεται
 τ' Porsonus. σίτος] σίτον Casaub. fragmentum et corruptissimum
 et vel post omnes hominum doctorum emendationes obscurissimum.
 ne praesens quidem tempus (ποιμαίνει) quomodo cum futuro (δέ-
 ξεται) recte consocietur adparet. versus sunt Pherecratei. cf. Phe-
 recr. 79 et de sententia Pherecr. 32. miseram nescio cuius apud
 Megabyzum aliquem, i. e. hominem opulentum et adrogantem,
 condicionem describi monuerunt Casaubonus et Hemsterhusius Lu-
 cian. I 385. cf. Meinek. Menandr. p. 48.

34

καὶ δὴ ποδεῖα τριμίτινα

Pollux 7, 92 τὰ δὲ πέλλυτρα καὶ εἶδος ὑποδήματος, ὥσπερ αὖ
 τὰ ποδεῖα ταῦτόν ἦν ταῖς ἀναξυρίσιν, ἃς σκελέας τινὲς ὀνομάζου-
 σιν. Κράτης ἐν Ἑορταῖς. Meinek. Τόλμαις. Hesych. ποδεῖα· ἐνειλήμ-
 ματα ποδῶν. scr. ἐνειλήματα. ac sic Photius πόδεια.

35

ἀστραγαλωτή (τις) μάστιξ

παρὰ Κράτητι ἐν ταῖς Τόλμαις ὠνόμασαι. Poll. 10, 54.

36

ὄνος ἐν μελίτταις

Κράτης Τόλμαις· καὶ ὄνος ἐν μύρῳ· παροιμία. Photius et Suidas.
 Diogenian. 7, 32. Gregor. Cyr. Mosq. 4, 65. Apostol. 12, 80.
 ὄνος ἐν μελίτταις· ἐπὶ τῶν [ἐν] κακοῖς περιπεσόντων.

37

ἐξ ὄτου ἦλθον

ἀντὶ τοῦ ἐξ οὗ. Κράτης Τόλμαις. Bekk. Anecd. 93, 16.

38

Athen. 14, 619a καὶ βαλανέων ἄλλαι (ἦσαν ᾠδαί), ὡς Κρά-
 τῆς ἐν Τόλμαις.

ΦΙΛΑΡΓΤΡΟΣ

Non videtur scripta esse ab antiquae poeta comoediae. Mein. I 64.

. . ΠΙΝΙΑΣΤΡΙΑ

Titulus mutilatus in catalogo librorum Piraeensi. Cumanudes
 Δειπνιάστρια, quae vox graeca neque est neque esse potest, cum
 nemo umquam δειπνιάζειν dixerit. neque vero cogitando invenire

possum vocem graecam quae in *πινιάστρια* exeat. cf. Wilamowitz. Anal. Eurip. 138sq.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

39

ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων μὲν σοφός,
ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

Stobaeus Floril. 116, 31. μὲν Voss. Gesn. marg.] οὐ. Meinek. in ed. min. contulit Critiam Plut. Mor. 879f. χρόνον καλὸν πολυκίλημα τέκτονος σοφοῦ. addo Diphil. Stob. Fl. 116, 32.

40

πάνυ γὰρ ἐστὶν ὠρικότατα
τὰ τιθί' ὥσπερ μῆλον ἢ μιμαίκυλα.

Athenaeus 2, 50e Κράτης· πάνυ γὰρ κτλ. sine poetae nomine Eustath. 1633, 58. ὠρικότατα B] ὠρικότατη. μιμαίκυλα] μιμαίκυλον Eustath. Dobraeus Advers. II 297 πάνυ γὰρ ἐστὶν ὠρικότα τὰ τιθί'. Meinek. πάνυ γὰρ ἐστὶν ὠρική, τὰ τε (vel τὰ δὲ) τιθί' ὥσπερ κτλ. πάνυ cum superlativo gradu non coniungitur. itaque nescio an pro πάνυ γὰρ scribendum sit Παιδιαῖς. in altero versu scribendum videtur μῆλα καὶ μιμαίκυλα. μιμαίκυλα sunt *arbuti fetus* (κομάρου), quos Hehnius (Kulturpfl.² 351) cum dicit apud Aristophanem primum commemorari, fallitur.

41

ἀλλὰ σικύαν ποτιβαλῶ τοι, καναταλῆς ἀποσχάσω.

Pollux 4, 183 σικύα ἔν τι τῶν ἐργαλείων (τῶν ἱατρικῶν) ὡς Κράτης ὁ κωμικός· ἀλλὰ κτλ. ποτιβαλῶ τοι Meinek.] ποτιβάλλω σοι. καναταλῆς] κὰν τὸ λῆς, si id volueris, Kuhnius. καὶ τὸ λῆς Meinek. induxit poeta medicum sicuti solebant illi dorce loquentem. ita prorsus apud nos in praescriptis suis latino, si dis placet, sermone utuntur. cf. Epicrat. Athen. 2, 59c et de verbo ἀποσχάζειν Lob. Phryn. 219.

42

ἀδικοχρήματος

ὡς Κράτης. Bekker. Anecd. 343, 10.

43

ἀλλόκοτον

Κράτης ἐπὶ ὀνείρατος ἠλλαγμένου καὶ τερατώδους. Bekker. Anecd. 15, 5.

44

ἀναγκόσιτον

Κράτης. Athen. 2, 47 e.

45

ἀνεβιωσάμην

ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα. Κράτης. Bekker. 395, 19. Suid. (Bekk. Κράτ. . .)

46

ἀψάλακτος

ἀπαθής, ἀτιμώρητος. ἀψάλακτον γὰρ τὸ ἄδικτον. οὕτω Κράτης (κρ. suprascr. αἰ Α). Suid. — idem διαψαλάττεσθαι . . . τὸ γὰρ ἀψάλακτον, ἄδικτον. οὕτω Κράτης. cf. Zonar. 536.

47

διαβάλλειν

τὸ ἐξαπατᾶν . . . Κράτης. Suid. cf. quae adnotavi ad Aristoph. Av. 1648.

48

ἐθελόσυχνος

παρὰ Κράτητι . . ἀπὸ τοῦ ἐθέλω· σημαίνει δὲ τὸν θέλοντα συχνάζειν. Etym. m. 299, 30. in Mus. Rh. XXX 415sq. mihi videor demonstrasse scribendum esse ἐθελήσυχνος . . . ἡσυχάζειν et (concl. Hes. Op. 118) ad Θηορία hoc fragmentum referendum esse.

49

ἡμιμάσητοι

Κράτης. Pollux 6, 161.

50

μεμνοῖτο

Κράτης. Etym. m. 579 init. (Κραῖ D. κρατῖνος M). scribendum videtur μεμνήτο. Xen. An. 1, 7, 5 codices μέμνοιο, Schneiderus μεμνῶο, Cobetus N. l. 224 μεμνήο. Aristoph. Plut. 991 μεμνῶτο solus M et γρ. n. cf. Schneider. Plat. Reip. 7, 518a. Leg. 5, 731 c. 742 e. 6, 776 b. 11, 931 e.

51

παλίνδικον

Κράτης τὸν πολλάκις δικαζόμενον. Pollux 8, 26.

52

Schol. latinus Arati p. 36 Buhl. et *Crates comicus a Vesta incipiens profari carmina* (videtur). est enim proverbium ἀφ' Ἑστίας ἄρχου. Schol. Ven. Aristoph. Vesp. 846 τῆ γὰρ Ἑστία τὰς ἀπαρχὰς ἔθος ἦν ποιεῖσθαι.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

53

ἀχράδων πρόσφερε

Bekker. Anecd. 475, 12 Εὐπολις Ἀστρατεύτοιςιν οἱ πεπεῖρους ἀχράδας πρὸς τῆ συγκίδι προσετῶς καὶ ἀχράδων . . . φερεκράτης. Meinekius ed. min. p. VII et 164 Eupolidis fragmentum (33) voce προσετῶς terminat et reliqua ita explet: καὶ ἀχράδων πρόσφερε Κράτης.

54

Σαρπηδονία ἀκτὴ

ἄκρα τῆς Θράκης. Κράτης τὴν μεγάλην. Suid. Hesych. Σαρπηδόνιον· τὸ μέγα. καὶ ἡ ἐν Θρά[ση]κῃ καὶ Κιλικίᾳ πέτρα ὑψηλοτάτη. Phot. Σαρπηδῶν· μεγάλη· καὶ Σαρπηδόνιον δέσμα, τὸ μέγα. Σαρπηδῶν ἀκτὴ· ἄκρα τῆς Θράκης κρατίστην, (scr. Κράτης τὴν) μεγάλην. haec ad grammatici Cratetis commentarios Euripideos pertinere docent Schol. Eurip. Rhes. 28 conl. cum schol. v. 5 (p. 19—21 Dindf.).

55

ἡμεροῦν

Κράτης· τὸ τὴν γῆν ἐξημεροῦν καὶ ἐργάζεσθαι. Hesych. — grammaticum intellegit Meinekius (251). ἐπέχω.

56

ῥῆσις

τὸ ψήφισμα. οὕτω Κράτης Phot. 'nisi Cratetem dicit grammaticum'. Meinek.

Praeterea cf. Cratin. 302. 373. 445. Antiphan. Stob. Flor. 115, 9.

ΦΕΡΕΚΡΑΤΗΣ

Anonym. De com. III p. XV 38 Duèbn. Mein. I 66sq.

ΑΓΑΘΟΙ

Athenaeus Eratosthenis ut videtur iudicium secutus, quem comoedias Pherecrateas accurate tractavisse constat, hanc fabulam ab aliis Strattidi tributam esse significat. 6, 248c. 10, 415c. 15, 685b. cf. Meinek. I 69. fortasse Pherecrateae fabulae διασκευήν Strattis in certamen commisit. Bergk. R. c. Att. 288. de argumento quae idem 285 disputat, ea ita comparata sunt, ut neque vera neque falsa esse demonstrari possit.

1

ἐγὼ κατεσθίω μόλις τῆς ἡμέρας
πένθ' ἡμιέδιμν', ἐὰν βιάζωμαι. Β. μόλις;
ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς κατεσθίεις
τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία.

Athenaeus 10, 415c τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ Φερεκράτει ἢ Στρατίδι ἐν Ἀγαθοῖς, περὶ οὗ φησιν· ἐγὼ κτλ. v. 3. 4 etiam 6, 248c ὀλιγόσιτου δὲ μέμνηται . . . καὶ Φερεκράτης ἢ Στρατίτις ἐν Ἀγαθοῖς ὡς ὀλιγόσιτος κτλ. Hercules aliquis loqui videtur. μακρᾶς, quod 'longa triremis' contra 'linguam peccaret', Herwerdenus (Nov. add. crit. 4) cum ἡμέρας coniungebat non animadvertens id multo magis contra linguam peccare. Meinekius (Anal. crit. Ath. 109) μικρᾶς τριήρους, quod ironice vult intellegi. singulis hominibus choenix cottidie sufficiebat; triremi cum ducenti fere veherentur, quattuor medimnis cum hecteo in singulos dies opus erat. cf. Boeckh. Oec. Att.² I 396. Bergk. R. c. Att. 286.

2

λουσάμενοι δὲ πρὸ λαμπρᾶς
ἡμέρας ἐν τοῖς στεφανώμασιν, οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ
λαλεῖτε περὶ σισυμβρίων κοσμοσανδάλων τε.

Athenaeus 15, 685b ἐν τοῖς ἐπιγραφόμενοις δὲ Ἀγαθοῖς Φερεκράτης ἢ Στρατίτις φησί κτλ. λαλεῖτε Dobr. Aristoph. Eccl. p. 196] λαλεῖται. ἐν τοῖς στεφανώμασιν, ἐν τῷ μύρῳ, i. e. in ea fori parte, ubi corollae et unguenta veneunt. cf. Aristoph. Eq. 857. chorus — nam ex eius cantico fragmentum excerptum est — Atheniensium quales tum erant mollitiem et inertiam reprehendere videtur. néque enim adsentior Bergkio R. c. Att. 285. cf. Aristoph. Eq. 1375. Eccl. 303. versus 3 est Εὐριπίδειος τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβος altera arsi soluta. Hephaest. 15, 20.

3

δίφροι διωχεῖς

ἐν Φερεκράτους Ἀγαθοῖς εἰρημένοι, οἷονεὶ οἱ δύο ὀχοῦντες. Pollux 10, 47. Hesych. διωχή· δίφρος ὁ δυνάμενος δύο χωρεῖν. ubi cf. Schmidt.

4

ἰσχαδοπῶλαι καὶ ἰσχαδωνῶν

Φερεκράτης ἐν τοῖς Ἀγαθοῖς ἔφη. Pollux 7, 198.

ΑΓΡΙΟΙ

Athen. 5, 218 d ἐδιδάχθησαν δὲ οἱ Ἄγριοι ἐπ' Ἀριστίωνος ἄρχοντος, i. e. Ol. 89, 4. Plat. Protag. 327 d ἄγριοι τινες, οἰοῦντο οὐς πέρουσι Φερεκράτης ὁ ποιητὴς ἐδίδαξεν ἐπὶ Ἀθηναίῳ. ἢ σφόδρα ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀνθρώποις γενόμενος, ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ μισάνθρωποι, ἀγαπήσαις ἀν εἰ ἐντύχοις Εὐρυβάτῳ καὶ Φρυνῶνδᾳ. de quo loco quae commentus est Heinrichius, ea egregie refutavit Meinekius I 71 sq. Platonis sententiam optime explicaverunt Heindorfius (in eis quae ad Protag. adnotavit) et Madvigius (Kleine philol. Schriften 409 sq.). nomen enim fabula ut multae a choro accepit ex hominibus feris omnisque humanitatis expertibus (ἀγριοῖς) composito, ad quos Athenienses quidam, pauci sine dubio, vitae civilis in sua urbe pertaesi (μισάνθρωποι) sicut Pithetaerus et Euelpides, accedebant imprudenter sperantes se inter homines inmanes meliorem iustioemque quam in civitate sua vitam inventuros esse.

5

ἢ μὴν σὺ σαυτὸν μακαριεῖς, ὦ τάν, ὅταν οὗτοι σε κατορύττωσιν. B. οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἐγὼ τούτους πρότερον· οὗτοι δὲ μακαριοῦσ' ἐμέ. καίτοι πόθεν ληνοὺς τοσαύτας λήφομαι;

Pollux 10, 150 σοροποιοῦ σκευὴ σορός . . ληνός . . . Φερεκράτης ἐν τοῖς Ἀγριοῖς. ὦ τᾶν addidit Bentleius. μακαριοῦσ' ἐμέ K.] μακαριοῦσί με vel μακαριοῦσιν ἐμέ. sententiam optime explicavit Bentleius 'cum laudasset nescio quis fortunas suas cum ob alia tum ob firmam credo valetudinem, etsi strenue nepotaretur, hunc alter excipiens ita vero, ait εἰρωνικῶς, tum fortunas tuas laudabis, cum cognati tui te mox sepelient. non, non, subiungit ille; equidem eos omnes componam, et illi μακαριοῦσί με, superstitem et sanum'.

6

φέρ' ἴδω, καθαροδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
B. ὁ Πεισίου Μέλῃς. A. μετὰ δὲ Μέλῃτα τίς;
B. ἔχ' ἀτρέμ', ἐγῶδα, Χαῖρις.

Schol. Aristoph. Av. 858 et Suid. Χαῖρις· μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις. 2. 3 desunt in Rav. 2. δ addidit Músgravius. Πείσιου Μέλῃς] Πεισουμελῆς Suid. μετὰ δὲ Μέλῃτα τὴς Porson.] μετὰ Μέλῃτα (Suidas Μέλῃτος) ἦν. Dobraeus μετὰ τὸν Μέλῃτα δ' ἦν. ἀτρέμ' Porson.] ἀτρέμας. de Melete et Chaeride cf. Aristoph. Av. 766. 858 cum interpr.

7

μὴ θάναμάσης·

τῶν γὰρ προτενθῶν ἐσμὲν· ἀλλ' οὐκ οἶσθα σύ.

Athenaeus 4, 171d μνημονεύει αὐτῶν (τῶν προτενθῶν) καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις. cf. Aristoph. Nub. 1198 cum interpr.

8

πρὶν ἀνακυκῆσαι τὰς ἀπίους ἀρπάξετε.

Schol. Aristoph. Eccl. 355 et Suid. ἄπιος· . . . ἐν ἀγρίοις Φερεκράτει κτλ. ἐπέχει δὲ τὴν γαστέρα ἢ ἀχράς. τὰς Suid. EV] τοὺς Schol. ἀρπάξετε Suid.] ἀρπαξέτω Schol. — de sententia cf. Alexid. 32. in aqua adponebantur pira, ne flaccescerent. eadem de causa, ut videtur, aqua saepius ἀνεκυκᾶτο. 'pira rapitis, priusquam aqua probe laventur'. Toup. Append. Theocr. 7 p. 15.

9

οὐδ' ἀποπροσωπίξεσθε κνάμοις; Β. πώμαλα.

Bekker. Anecd. 433, 18 ἀποπροσωπίξεσθαι· ἀπουπίτεσθαι καὶ σμᾶσθαι τὸ πρόσωπον. οὕτω Φερεκράτης Ἀγρίοις· οὐδ' — πώμαλα. Pollux 2, 48 ἀποπροσωπίξεσθαι δὲ τὸ καθαίρειν τὸ πρόσωπον εἶπε Φερεκράτης οὐδὲ ἀποπροσωπίξεσθε κνάμοις. Hesych. ἀποπροσωπίξεσθαι· ἐκμαλάσσεσθαι τὸ πρόσωπον ἢ ἐσοπτρίζεσθαι. πώμαλα Aristoph. Plut. 66. fr. 346. his verbis μισάνθρωποι illi homines feros de vitae quam agant genere videntur interrogare, quo fortasse etiam pertinet fr. 8.

10

οὐ γὰρ ἦν τότ' οὔτε Μάνης οὔτε Σηκίς οὐδενὶ
δοῦλος, ἀλλ' αὐτὰς ἔδει μοχθεῖν ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ·
εἶτα πρὸς τοῦτοισιν ἦλουν ὄρθρῃαι τὰ σιτία,
ὥστε τὴν κώμην ὑπηγεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας.

Athenaeus 6, 263b Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις. Eustath. 1885, 29 ἦλων ὄρθρῃαι τὰ σιτία. 2. αὐτὰς] αὐτοὺς B. at cf. v. 4. ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ Canterus Nov. 1. 4, 5] ἅπαντα ταυτῇ οἰκίᾳ V. ἅπαντα τὰν τῇ οἰκίᾳ PL. 3. ἦλουν Piers. Moer. 81] ἦλων A, ἦλων C et

Eustath. — de nomine Μάνης (Μανῆς alii) cf. Aristoph. Av. 523 cum interpr. Strab. 12, 553 (ἡ Καππαδοκία) δυσι χορηται διαλέκτοις καὶ τοῖς ὀνόμασι πλεονάζει τοῖς Παφλαγονικοῖς . . . καὶ Τίβιος . . . καὶ Μάνης. 7, 304 ἐξ ὧν γὰρ ἐκομίζετο ἢ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ὁμωνύμους ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας, ὡς Λυδὸν καὶ Σύρον, ἢ τοῖς ἐπιπολάζουσιν ἐκεῖ ὀνόμασι προσηγόρευον, ὡς Μάνην ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίβιον δὲ τὸν Παφλαγόνα. Poll. 3, 76 οἰκότριψ, οἰκοτραφῆς. ἢ δ' ἀντικειμένη τούτῳ σηκίς καλεῖται ἢ οἰκογενής. cf. Becker. Charikl.² III 25. 6. Θιγγανουσῶν (τῶν γυναικῶν) cum accusativo casu neque Atticum neque sententiae aptum est: nam mulieres molas non *tangebant*, sed *circumagebant*. itaque Veri sim. 215 conieci scribendum esse *περιαγουσῶν*.

11

οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον * * *
οἴκους λέξεις, ἵνα μὴ ξυνέχη τοῖσι Λυκούργου πατριώταις.

Schol. Aristoph. Av. 1294 φαίνονται τὸν Λυκούργον Αἰγύπτιον εἶναι νομίζοντες ἢ τὸ γένος ἢ τοὺς τρόπους. Φερεκράτης Ἀγρίους. incredibilia de his versibus protulerunt Portus (cf. quae Dindorfius ad schol. Ar. adnotavit), Bergkii Comment. crit. I 27, Herwerdenus Obs. crit. 8 et Mnemos. nov. VI 56. recte Bothius voce οἴκους facile expelli potuisse statuit ἀποικεῖν. quo recepto scribendum videtur

A. οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύσειν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποικεῖν.
B. εἰκόσ γ'· ἔξεισ', ἵν' Ἀρη ξυνάγη τοῖσι Λυκούργου πατριώταις.

Plat. Phileb. 31 d πάνυ λέγεις εἰκόσ. atque εἰκόσ γε in conloquio respondentis apud Platonem frequentissimum. Ἀρη συνάγειν ab Homero mutuatus est. Il. 2, 381. 19, 275. cf. 5, 861. 14, 149. 448. Phot. πατριώτης ὁ βάρβαρος λέγεται τῷ βαρβάρῳ καὶ οὐ πολίτης. πατριῶται· οἱ δούλοι τῶν Ἑλλήνων. πολῖται δὲ οἱ ἐλεύθεροι· οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριώτας. Hesych. πατριώτης· παρὰ Ἀθηναίους ὁ βάρβαρος καὶ οὐ πολίτης. cf. Cobet V. l.² 244. itaque hoc ipso vocabulo Lycurgus ὡς ξένος καὶ βάρβαρος κωμωδεῖται. quis sit αὐτός v. 1, ignoramus. quem postquam eorum qui conloquuntur alter in Aegyptum migraturum esse dixit, alter adsentiens 'credo' inquit 'profisciscetur scilicet ut bellum inferat Lycurgi popularibus', i. e. Aegyptiis. cf. Cratin. 30.

12

ὄδε δὴ δελφίς ἐστὶ μολιβδοῦς δελφίνοφόρος τε κεροῦχος,
ὅς διακόψει τοῦδαφος αὐτῶν ἐμπίπτων καὶ καταδύων.

Schol. Aristoph. Eq. 762 δηλοῦται δὲ καὶ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς Ἀγρίοις ὅταν λέγη· ὁ δὲ κτλ. ὄδε K. κεροῦχος, ὅς Salma-

sus Exerc. Plin. 402] κέρδος ὄς. cf. Thucyd. 7, 41. τοῦδαφος] τοῦ δάφους V. τοῦ ἐδάφους G. cf. interpr. Eq. 762. 'ecce plumbeus delphinus paratus est'. cf. Plat. 160, 1. Alcaei 22, 1.

13

ἐνθρῦσκοισι καὶ βρακάνοις
καὶ στραβήλοις ζῆν· ὁπόταν δ'
ἦδη πεινῶσι σφόδρα,
ὥσπερ εἰ τοὺς πουλύποδας
ὁ * * * νύκτωρ περιτρώ-
γειν αὐτῶν τοὺς δακτύλους.

Athenaeus 7, 316e λέγουσι δὲ καὶ ὡς ἂν ἀπορήση τροφῆς (ὁ πουλύπους) αὐτὸν κατεσθίει. ὦν εἷς ἐστὶ καὶ ὁ κωμωδιοποιὸς Φερεκράτης κτλ. ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Ἀγρίοις. . . Pollux 6, 45 τὰς δὲ κοτινάδας ἐλάας στραβήλους (τραμβύλους A) ὠνόμασε Φερεκράτης. 4. ὥσπερ εἰ] ὥσπερ εἰ A. ὡς περὶ B. πουλύποδας Schweighaeuserus] πολύποδας. Attici semper πουλύπους, numquam πολύπους. v. 5. lacunam statuit Dobraeus Aristoph. Nub. 518 p. 22. Addend. 120, cuius etiam in describendis versibus rationem secutus sum: namque haud raro versus Eupolideus in duo versus ita dividitur, ut priorem partem saepius repetitam altera tamquam clausula sequatur. cf. fr. 96. ἐνθρυσκον, non ἄνθρ., etiam Theophr. H. pl. 7, 7, 1 ἐνθρυσκον ἠδύοσμον. βράκανον syllabam primam corripere videtur Meinekio; apud poetas alibi non invenitur. v. 5 νύκτωρ ἀνστάντας Bergk. R. c. Att. 303. at surgere non opus est eum qui sibi digitos circumrodit. Herwerd. Mnem. nov. VI 56 τοὺς πόδας νύκτωρ. fort. ῥυζῶντας (ῥύζονταις) νύκτωρ. cf. Hermipp. 24. describit his verbis poeta victum τῶν ἀγρίων.

14

Schol. Aristoph. Vesp. 1509 εἰς σμικρὸν τὸν Ξενοκλέα (Φιλοκλέα Ald.), καὶ τὸ φαλάγγιον μικρὸν καὶ συνεστραμμένον. δῆλον δὲ ἐκ τῶν Φερεκράτους Ἀγρίων (sic Flor. Christ. pro ἀγγείων)· καὶ Καρκίνος μὲν τις ἦν Θωρυκίου υἱός. ἦσαν δὲ αὐτῷ τρεῖς τινες μικροὶ κομῆται τότε καὶ νῦν εἶσι μικροὶ καὶ (om. καὶ Ald.) κομῆται. φίλαρχοι τότε παῖδες ἦσαν ὄντες νῦν φιλαρχικώτεροι. μὰ τὸν Δί' οὐ τρεῖς τε ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ τέτταρες. οἱ τέσσαρες V. ἢ τέσσαρες G. in tetrametros trochaicos rededit Meinekios I 515:

τρεῖς τινες μικροὶ κομῆται καὶ φιλαρχικοὶ (φιλορχ. II 259) τότε παῖδες ὄντες· νῦν δὲ γ' εἶσι καὶ φιλαρχικώτεροι (φιλορχ.).
B. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τρεῖς ἐκεῖνοί γ' εἶδίν, ἀλλὰ τέτταρες.

15

Ἀντρώνιος ὄνος

ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνενεργήτων. ἐν Ἀντρώνι γάρ, ὡς φησι Φερεκράτης, μεγάλοι ὄνοι ἐγίνοντο. Diogenian. 1, 26. nomen fabulae addunt B (ἐν Ἀγρίοις) Δ (Ἀγρίοις ut videtur). Harpocr. 24 adn. Bekk. lin. 5 (ex cod. Marc.) ἀντρώνιος ὄνος παρὰ φερεκράτη. ἔστι δὲ παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν μεγάλων μὲν ὄντων, ἀνοήτων δέ. alii ὄνον ἀλέτην dici putabant. cf. Meinek. Steph. Byz. Ἀντρών. falluntur omnes: unus recte interpretatur Strabo 9, 435: κατὰ δὲ τὸν Ἀντρώνα (oppidum est Thessaliae, Bursian. Geogr. gr. I 81) ἔρμα ὕφαλον ἐν τῷ πρὸς Εὐβοίᾳ ἐστὶ πόρω, καλούμενον ὄνος Ἀντρώνος. ceterum ἡ (Strab. δ) Ἀντρών ὀξύνεται Herodian. I 35, 2. cf. II 643, 12. 728, 17. 29 Lentz.

16

βύρσης γλευκαγωγῶ

Φερεκράτης εἶρηκεν ἐν Ἀγρίοις. Pollux 7, 193. i. e. 'corii mustum tenentis'.

17

γέροισ ἀποσταυροῦνται

ἐπὶ φυλακῆς τινος . . . ἐν τοῖς Ἀγρίοις Φερεκράτους. Schol. Lucian. p. 220 Iacobitz. γέροα sunt crates vimineae (Fest. p. 94 Muell.), quibus ductis sibi locum a communi reliquorum hominum usu secludebant. cf. Eupol. 405.

18

Etym. m. 753, 7 Φερεκράτης Ἀγρίοις (ἀγροῖς VM)· τερθρία μέντοι πνοή διὰ τοῦ ι, ἢ ὀπισθία. cod. M τερθρι (suprascr. α) μέντοι πνοή διὰ τοῦ ι ἢ ὀπισθία σοφοκλῆς κη' (suprascr. δ) κενὸν ἔωραζ. itaque τερθρία πνοή ex Sophoclis Cedalionē sumpta existimant Gaisfordius et Schneidewinius (G. g. A. 1848, 1786). Nauck. progr. Ioachim. 1855, 20 τερθρεία — ἀντὶ τοῦ κενοςπουδία, παρὰ τὸ τερθρεῖν καὶ τερθρευόμενος κενὸν ἔωραζ φερεκράτης ἀγροῖς τερθρία μέντοι πνοή διὰ τοῦ ι ἢ ὀπισθία σοφοκλῆς κη (suprascr. δ). Sophoclis igitur est τερθρία πνοή, Pherecratem Nauckius dixisse suspicatur τερθρευόμενος κενὸν ὠράζει. cf. Cratin. 272. Hermipp. 42. Eupol. 358. τερθρεῖν quomodo ex τερατεύειν formatum sit docet Lobeck Pathol. el. I 226.

ΑΤΤΟΜΟΛΟΙ

Actam esse non ante Ol. 90, 4 Meinek. I 81 ex fr. 19 conl. cum Thuc. 5, 47. 8. 5, 77 concludit. διασκευῆν fabulae Pollux commemorat 2, 33. de argumento non constat.

19

οὔτοι γὰρ ἡμῖν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπαμφοτερίζουσ' ἐμποδῶν καθήμενοι.

Schol. Aristoph. Pac. 477 αἰνίττεται εἰς τοὺς Ἀργείους ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ἐπαμφοτερίζοντας. διὸ καὶ πολλὰ ἐκωμωδοῦντο . . . καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀὐτομόλοις κτλ. Bekker. Anecd. 41, 16 ἐπαμφοτερίζειν· τὸ μὴ παγίως ἐν τι βουλευέσθαι καὶ πράττειν, ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε διανοεῖσθαι. foedus centennale Atheniensium et Argivorum ab his ruptum Ol. 90, 3 intellexit Meinek. I 81.

20

ὁπότεν σχολάζης, νῆψον, ἵνα τὰ λήια
συγκαρκινωθῇ.

Harpocratio p. 106 in. ὅταν ὁ σῖτος ῥιζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, κεκαρκινῶσθαι φασί· Φερεκράτης Ἀὐτομόλοις κτλ. omisso fabulae nomine Photius et Suidas καρκίνος. Pollux 7, 150 Φερεκράτης ἐν τοῖς Ἀὐτομόλοις ἔφη ἵνα τὰ λήια συγκαρκινωθῇ. νῆψον Porsonus] νῆψον. νεῖψον Bekkerus. et νεῖφειν et νέφειν a grammaticis commemoratur.

21

ὑμεῖς γὰρ ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε.

Photius, Suidas, Zonaras στραγγαλίδες· τὰ δύσλυτα ἄμματα· Φερεκράτης Ἀὐτομόλοις· ὑμεῖς κτλ. in Athenienses dictum videtur Dobraeo Advers. I 609, qui quotiens pacem peterent Lacedaemonii, semper difficultatem aliquam nectere solerent.

22

ἢ γυνῆ δ' ἡμῶν ἐκάστῳ λέκιθον ἔψουσ' ἢ φακῆν
ἀναμένει καὶ σμικρὸν ὀπτῶσ' ὄρφανὸν ταρίχιον.

Athenaeus 3, 119d ὑποκοριστικῶς δ' εἴρηκε (ταρίχιον) Φερεκράτης ἐν Ἀὐτομόλοις. ἔψουσ' ἢ Iacobs. Addit. Ath. 83] ἐψούση. ἴορφανὸν ταρίχιον dicit salsamentum nullis condimentis adparatum'. Meinek. id dici poterat ταρίχιον ὄρφ. ἀρτυμάτων (cf. Plat. Alcib. 2, 147a), sine genetivo dici non poterat. quapropter Bergk. (Mein. V p. LII) ὄρφον ἢ τ. at orphum pretiosissimum fuisse piscem docet Aristoph. Vesp. 493: hic contra vilissimi cibi significantur. scribendum est ἔριφον ἢ τ. Antiph. 222, 7. Euphron. 1, 20. cf. etiam Aristoph. Pac. 562.

23

ὅτε τοῖσι θεοῖς θύετε, πρώτιστ' ἀποκρίνετε τοῖς λερεῦσιν
τὸ νομιζόμενον πρώτοις ὑμῶν, εἴτ' (αἰσχύνῃ τὸ κατειπεῖν)

οὐ τῶ μῆρῳ περιλάφαντες μέχρι βουβῶνων * * *
καὶ τὴν ὄσφυν κομιδῇ ψιλήν, λοιπὸν τὸν σπόνδυλον αὐτὸν
ὡσπερ ῥινήσαντες νέμεθ' ὡσπερ καὶ τοῖς κυσὶν ἡμῖν;
εἴτ' ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι θυλήμασι κρύπτετε πολλοῖς.

Clemens Alex. Strom. 7, 846 ὃ γε κωμικὸς ἐκείνος Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις χαριέντως αὐτοὺς πεποίηκε τοὺς θεοὺς καταμεμφομένους τοῖς ἀνθρώποις τῶν ἱερῶν. 1. ὅτε Sylburg] ὅτι ἀποκρίνετε Sylb.] ἀποκρίνεται. in exitu τοῖς ἱερεῦσιν recte ut videtur add. G. Hermannus. 2. πρώτοις post νομιζόμενον add. Herm. (vel κᾶπειθ') et εἴτ' ante αἰσχύνη. ὑμῶν] ὑμῖν Herm. τὸ Sylb.] τοῖ. τῶ cod. L. 3. τῶ μῆρῳ Sylb.] τῷ μῆρῳ. περιλάφαντες] περιλέφαντες Herm. μέχρι Herm.] κομιδῇ μέχρι. in exitu κρέα πάντα add. Hermannus. 4. σπόνδυλον] σφόνδυλον Meinek. 5. ῥινήσαντες] ῥινη ῥινήσαντες Hermannus, deleto καὶ ante τοῖς. fortasse ante ῥινήσαντες eiecto ὡσπερ, quod etiam Meinekius debebat, inserendum est τοῖσιν ἰδοῦσιν. νέμεθ' Grotius Exc. 511] ἐνέμεθ'. 6. θυλήμασι Ruhnken. Tim. 144] οὐ λήμασι. Bekker. Anecd. 42, 26 θυλήματα. . ἄλφιστα οἴνω καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα. cf. Teleclid. 33. Amipsi. 7. Eubul. Clem. Alex. Strom. 7, 847. Menand. Athen. 4, 146e. Schoemann. Ant. gr.² II 219.

24

νὴ τὴν Διμήτρ', ἀνιαρὸν ἄρ' ἦν τὸ κακῶς ἄδοντας ἀκούειν·
βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἔστεφανῶσθαι.

Bekker. Anecd. 370, 24. Schol. Ald. Aristoph. Eq. 422 et Suid. ἀκαλήφη· κνίδη, καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογχύλιόν τι. Φερεκράτης Αὐτομόλοις κτλ. Athen. 3, 90a Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις· κἂν ἀκαλήφαις — ἔστεφανῶσθαι. v. 1 ἄρ' add. Dindorfius in adn. Ath. 'ex urticis ego malim tantisper ferre coronam'. Grotius.

25

ὡσπερ τῶν αἰγιδίων ὄξειν ἐκ τοῦ στόματος μελικήρας.

Athenaeus 14, 648c καὶ τῶν καλουμένων δὲ μελικηρίδων μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις οὕτως κτλ. μελικήρας Schweighaeuserus] μελικήραι. 'μελικήρας PVL' Dindf. 'dicit alicui non minus suavem animam esse quam capellis, quas bene olentibus herbis vesci notum est'. Dobr. Aristoph. Plut. 1021.

26

ἀτραπίζοντες τὰς ἀρμονίας διὰ πασῶν.

Bekker. Anecd. 460, 27 ἀτραπίζειν· βαδίζειν ἢ ὁδοποιεῖν. οὕτω Φερεκράτης Αὐτομόλοις. Hesych. ἀτραπίζειν· βαδίζειν, ὁδοπορεῖν. ineunte versu duo anapaesti exciderunt. loquitur poeta de re

musica. Aristoph. Thesm. 100. Pherecr. 145, 23. Plin. N. h. 2, 84
ita septem tonos effici, quam διὰ πασῶν harmoniam vocant, h. e. universitatem concentus.

27

τοῦψάριον τουτὶ παρέθηκέ τις ἡμῖν.

Athenaeus 9, 385 e Φερεκράτης *Αὐτομόλους*.

28

οὐ γαλαθηνὸν ἄρ' ὕν θύειν μέλλεις.

Athenaeus 9, 396 c Φερεκράτης *Αὐτομόλους*. ὕν L] ἢν PV.
 metrum videtur anapaesticum esse, ∞ οὐ γ. κτλ.

29

πίνειν αἶλ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγορὰν πεπληθῆναι.

Bekker. Anecd. 330, 19 et Suidas ἀγορᾶς ὥρα. Φερεκράτης ἐν
Αὐτομόλους. versus est Eupolideus ex parabasi petitus, qua poeta
 mollitiem et luxuriam civium videtur castigasse. praeter ceteros Al-
 cibiadem reprehendi, qui matutinarum computationum morem in-
 duxerat, Fritzschius animadvertit *Fragm. Eup.* vers. 12. cf. *Eupol.* 351.

30

ἐν χροῶ̄ κουριῶντας

Φερεκράτης . . . ἢ ὅστις τοὺς *Αὐτομόλους* αὐτοῦ διεσκεύασε.
 Pollux 2, 33.

31

πασσυδί

Photius et Suidas *πασσυδεί*. παντελαῶς. ὁ Θουκυδίδης (8, 1)
 . . . ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι *πασσυδί*. ἔστι καὶ ἐν *Αὐτο-*
μόλους Φερεκράτους. Lob. Phryn. 515 et Soph. Ai. 836 p. 369.
 Blomfield Gloss. Aesch. Prom. 216. 'Pherecrates fortasse usus est
 forma antiquiore *πανσυδί*, de qua cf. Spitzner. II. 2, 12'. Meinek.

ΓΡΑΕΣ

Argumentum aliquam, si fr. 35 recte ad hanc fabulam retulit
 Meinekius, similitudinem videtur habuisse cum *Senectute* Ari-
 stophanis.

32

σὺ δ' οὐδὲ θᾶπτον, Σμικυθίων, ἐπισιτιεῖ.

B. τίς δ' οὗτος ὑμῖν ἔστι; A. τοῦτον πανταχοῦ
 ἄγω λαρυγγικόν τιν' ἐπὶ μισθῶ̄ ξένου.

Athenaeus 6, 246 f *Φερεκράτης Γραυσί. ἐπισίτιοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες.* 1. *θαῖτον Schweighaeus.] θᾶσον. σὺ δ' οὐκ ἔλαττον Meinekius.* 2. *ἔστι Casaubon.] ἔτι PVL.* 3. *λαρυγγικόν ἔτιν' Porsonus] λαρυγγικόν A. λαρυγγικὸν τὴν BP. in Anal. Ath. 108 Meinekius v. 1 scribendum proposuit σὺ δ' οὐχὶ θαῖτον Σικυθίων' ἐπισιτιεῖς, quae non multo melius intellego quam quae vulgo feruntur. activum ἐπισιτιεῖν mihi ignotum. de Smicythione cf. Aristoph. Eq. 969 cum interpr. Μίκυθος, Σικυθιος, Σικυθίων variae eiusdem sunt nominis formae, proprie dorici. Schaefer. Gregor. Cor. 282.*

33

ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν.

Athenaeus 9, 395 ab *Ἄτικοι δὲ ἀρσενικῶς περιστερόν καλοῦσιν . . . Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι. Γραυσί Meinekius. Photius περιστερόν ἀρσενικῶς. Φερεκράτης. Schol. Aristidis p. 273 ed. Fr. μέμνηται δὲ τις τῶν κωμικῶν ἀρσενικῶς ὁ περιστερος, καὶ ταύτην τὴν χρῆσιν τίθεται ἄτικίζων. Herwerd. Obs. crit. 8 Nov. add. crit. 4 ἀγγελοῦντα, nulla necessitate: nam talia saepissime praesentis participio exprimuntur. de columba tabellaria apud veteres cf. quos Casaubonus attulit Plin. N. h. 10, 110. Aelian V. h. 9, 2, et Hehn Kulturpfl.² 298—300.*

34

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμαχοῖς.

Suidas *Ἀθηναίαις: ὁ Μεγακλείδης οὗ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίαις, ἀλλ' Ἄτικάς, ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου . . . ἀλλὰ ἰδὸν Φερεκράτης ἐν Γραυσί φησιν κτλ. omisso fabulae titulo Eustathius p. 1456, 50. Stephan. Byz. Ἀθηναίαις . . . Φρόνιχος ἀνάτικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν (Ἀθηναία pro Ἀτική vel ἀστή), καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης ἀτικώτατος ὦν χρῆται. in Ἀθηναίαις paenultima corripitur. cf. φιλαθήναϊος Aristoph. Vesp. 282. Eupol. 35. Polyzel. 11, 3 et quae ad Arist. Eq. 139 adnotavimus. versus fortasse ex precatationis publicae parodia petitus est. cf. Aristoph. Av. 879. de Atticarum mulierum nominibus et grammaticorum commentis optime disseruit Cobetus Mnem. X 81. 2.*

35

πάλιν αὐθις ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι.

Suidas et Zonaras *ἀναθῶν: τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνον. Φερεκράτης. cf. Diogenian. 4, 10. Bekker. Anecd. 33, 20 γραῦς ἀναθῶ: ἐπὶ τῶν ἀνανεάζειν καὶ ἀνηθῶν περὶωμένων. ἐπὶ τινος πρεσβύτου τὰ νέων περὶωμένου δρᾶν. grammaticus apud Vossium Hesych. I 323, 10 ἀναθῶ: τὸ διαλαμβάνω (Meinek. ἀνα-*

λαμβάνω) διὰ χρόνου. Φερεκράτης. Hesych. ἀναθύειν· ἀνασκιρτᾶν καὶ αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν. ἀναθυήσασα· ἀνασκιρτήσασα. scribendum cum Meinekio ἀναθυῶσιν. Aristot. H. a. 5, 14 (546 a 28) πύθεται δὲ μάλιστα ἢ ὕς, ἐπειδὴν θυῶσα καταβάλλη τὰ ὄττα· εἰ δὲ μή, ἀναθυᾶ (ἀναθυμιᾶ P A a C a). extrema repetuntur 6, 18 (573 b 8), ubi ἀναθυμιᾶ P A a C a. — ad hanc fabulam rettulit Meinekios.

36

εὐθύς γὰρ ὡς ἐβαδίζομεν ἐν Ἄγρῳς —

Bekker. Anecd. 326, 24 Ἄγρῳι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθη-
νῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν
Ἄγρῳς, ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ. Φερεκράτης Γραυσίν. ἐν Ruhnkenius Tim.
223] ἐξ. cod. Montefalc. ἐκαθίζομεν, quapropter Meinekios (simul
ad vitandum ictum in ultimam vocis ἐβαδίζομεν cadentem) ἐκαθι-
ζόμεν (vel ἐκαθεζόμεν). 'vetulae verba videntur quid in templo sibi
acciderit narrantis'. deest in exitu iambus. ἐν Ἄγρῳς, non ἐν Ἄγρῳι
vel ἐν Ἄγρῳις, templum illud etiam in inscriptionibus Atticis vo-
catur. cf. Boeckh. Opusc. VI 228. Plat. Phaedr. 229 c. Tim. 222
Ruhnk.

37

ἀορτήρα

τὸν ζωστήρα Φερεκράτης ἐν Γραυσί κέκληκεν. Poll. 10, 162.

38

ἀρτήρ

ὑποδήματος γένος. Φερεκράτης Γραυσίν. Bekker. Anecd. 447,
29 et Suidas ἀρτήρ. Hesych. ἀρτήρ· ὑπόδημα. οἱ δὲ ξύστρα.

ΔΟΥΛΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Athenaeus 6, 262b αἰεὶ ποτε ἐγὼ τεθαύμακα το τῶν δούλων
γένος, ὡς ἐστὶν ἐγκρατὲς τοσαύταις ἐγκαλινδούμενον λιχνείαις. ταύ-
τας γὰρ ὑπεροῶσιν οὐ μόνον διὰ φόβον, ἀλλὰ καὶ κατὰ διδασκαλίαν,
οὐ τὴν ἐν Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτους, ἀλλὰ ἐθισθέντες. hanc fa-
bulam ex earum genere esse, in quibus Cratetis rationem aemula-
tus sit Pherecrates, Meinekios suspicatur I 82. quae Bergkios ex-
ponit R. c. Att. 298, et vera esse possunt et falsa. chorus for-
tasse ex mulieribus constabat. cf. fr. 46.

39

A. κίθαρος γεγενῆσθαι κάγοράζειν κίθαρος ὦν.

B. ἀγαθόν γ' ὁ κίθαρος καὶ πρὸς Ἀπόλλωνος πάνν.

A. ἐκεῖνο θράττει μ', ὅτι λέγουσιν, ὃ γ' ἀγρή,
ἐνεστὶν ἐν κιθάρῳ τι κακόν.

Athenaeus 7, 305 f Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλω. 2. ἀγαθόν Schweighaeus.] ὡς ἀγαθόν. 3. ὃ ἄγαθή P] ἀγαθή A. non feliciter de his versibus Wilamowitzius Herim. VII 146sq. disputavit. iure Herwerdenus (Anal. crit. 26) πρὸς Ἀπόλλωνος adseverantis (pro νῆ τὸν Ἀπόλλω) aut obsecrantis esse posse negavit. adparet aliquem per somnum sibi visum esse mutari in citharum piscem. dubitat, bonum id omen sit an malum. eum altera (mulier, v. 3) ita consolatur, ut neget citharum mali quicquam posse portendere. quoniam enim cithara sit Apollinis, citharum quoque ei deo *optime convenire* (ea enim hic est significatio praep. πρὸς). quo responso ille prior quodammodo firmatus unum sibi suspectum esse dicit, quod in proverbio sit *interdum in citharo etiam aliquid mali inesse*, sive id proverbium fuit sive fictum a Pherecrate ad similitudinem notissimi illius *ἔνεστι κὰν μύρομηκι κὰν σέρφω χολή*. cf. Leutsch. Greg. Mosq. 3, 8. Mus. Rhen. XXX 411. 12. itaque γεγενῆσθαι a verbo ἐδόκουν similive pendet et v. 3 scribendum ἐκείνο δέ, v. 4 autem ἐνίοτ' ἔνεστιν ἐν κίθαρῳ τι καὶ κακόν. Athen. 7, 306 a ὅτι δέ (ὁ κίθαρος) διὰ τὸ ὄνομα ἱερὸς εἶναι νενόμισται τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴρηκεν Ἀπολλόδωρος. ibid. 287 a Ἐρμού ἱερὸν εἶναι λόγος τὸν ἰχθύνα (βόακα), ὡς τὸν κίθαρον Ἀπόλλωνος. 325 ab κατὰ τὸ παραπλήσιον οἰκειοῦσιν Ἀπόλλωνι μὲν κίθαρον, Ἐρμῇ δὲ βόακα, Διονύσῳ δὲ κιτόν. quae videntur aliquo modo ad Archippi Pisces pertinere (cf. Archipp. 17). ceterum citharus est e rhomborum genere, *fidicula* Gazae.

40

ἄνυσόν ποτ' ἐξελθών, σκότος γὰρ γίννεται,
καὶ τὸν λυχνουῖχον ἔκφερ' ἐνθεις τὸν λύχνον.

Athenaeus 15, 699 e λυχνουῖχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοὶ ὀνομάζονται . . . Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλω κτλ. σκότος Schweighaeus.] πρῶτος, sed 'tribus prioribus litteris evanidis' (Dind.) A. ἔκφερ' ἐνθεις C] ἔκφαν . . νθεις A. magister servos videtur instruere (Bergk. R. c. Att. 299), ut fr. 41.

41

νυνὶ δ' ἀπονίξειν τὴν κύλικα δός τ' ἐμπιεῖν.
ἔγχει δ' ἐπιθεις τὸν ἡθμόν.

Athenaeus 11, 480 b Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλω. ἀπονίξειν A] ἀπονίξων VL. δός τ' ἐμπιεῖν K.] δάσω πιεῖν. δός ἐμπιεῖν Dobr. in Rosii Inscr. 9. ἔγχει δ' K.] ἔγχει τ' A. ἡθμόν Rosius] ἡθμόν. ἀπονίξειν est infinitivus pro imperativo, quocum apud Homerum saepissime coniungitur. cf. Aristoph. Ach. 1001. ἔγχει δ' scripsi quia is qui loquitur se ipse corrigit. 'noli autem nobis prius vinum dare, quam colo superinposito vinum liquaveris'.

42

οὐκ ἀπολιβάξεις καὶ τριγώνους καὶ λύρας;

Bekker. Anecd. 431, 3 ἀπολιβάξαι· τὸ ἐκρυῆναι, . . . οἱ δὲ ἀπορριψαὶ καὶ ἀποφθεῖρειν. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλω κτλ. Photius τριγώνος· ἀρρενικῶς· μουσικὸν ὄργανον ψαλτηρίῳ τὴν ἐξάρτησιν ὁμοίαν ἔχον. ἀπολιβάξεις Meinek. ed. mai.] ἀπολιβάξω. vere eum emendasse verba grammatici ipsa demonstrant. ceterum cf. Eupol. 206 et de trigono musicorum Athen. 4, 175 d. 183 e f. Eupol. 77. Fritzs. Q. Arist. 213.

43

ἀντ' ἀστραγάλων κονδύλοισι παίζετε.

Bekker. Anecd. 454, 30 ἀστραγάλους δὲ οἱ Ἀττικοί· . . . Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλους κτλ. παίζετε Bekker.] παίζεται. idem τοῖς κονδύλοισι, cui non magis adsentior quam Meinekio Eupolidei versus hanc partem esse existimanti aut Fritzschio Fr. vers. Eup. 12. ex-cidit δέ vel γάρ vel οὖν.

44

γαλαθὴν' ἔκλεπτον οὐ τέλεα.

Athenaeus 9, 396 c γαλαθῆνῶν δὲ χοίρων . . . Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλω κτλ. τέλεα non eadem sententia, qua ἱερεῖα τέλεια dicuntur, sed ita, ut τέλειαι γυναῖκες opponuntur virginibus. γαλαθῆνά enim sunt tenerrima necdum ad sui generis formam perfecta.

45

ὅπως παρασκευάζεται τὸ δεῖπνον εἴπαθ' ἡμῖν.

B. καὶ δῆθ' ὑπάρχει τέμαχος ἐγ-
χέλειον ἡμῖν, τευθίς, ἄρ-
νειον κρέας, φύσκης τόμος,

5 πούς· ἐφθός, ἤπαρ, πλευρόν, ὄρ-
νίθεια πλήθει πολλά, τυ-
ρός ἐν μέλιτι, μερίς κρεῶν.

Athenaeus 3, 96 b τῶν ἐφθῶν ποδῶν μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκάλω κτλ. 1. ὅπως Bergk. R. c. Att. 298] ὡς. Elmsl. Edinb. Rev. XXXVII 38 ἔως. τὸ δεῖπνον εἴπαθ' Elmsl.] δεῖπνον πῶς ἂν εἴπαθ'. 2. ἐγγέλειον Schweighaeus.] ἐγγέλιον. 3. ἡμῖν PBasil. L] ὑμῖν BDV. 4. ἄρνειον Schweighaeus.] ἀρνεῖον. A ἀρνίον. 6. ὀρνίθεια Elmsl.] ὀρνίθια. μερίς κρεῶν corrupta videntur, nam ἄρνειον κρέας iam antea commemoratum est neque intellegitur quales hic carnes significantur. cum caseo et melle poeta sine dubio non carnes, sed τραγήμα aliquod coniunxerat. scri-

bendum videtur μετ' ἰτριῶν. cf. Aristoph. Ach. 1092. Archipp. 9. Solon. 38 Bergk. Soph. fr. 190 N. Athen. 14, 646d ἰτριον πεμμάτιον λεπτόν διὰ σησόμεον καὶ μέλιτος, et de praepositione μετὰ fr. 130, 7. Telecl. 1, 12. Aristoph. fr. 506, 5.

46

ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγωμεν.

Bekker. Anecd. 404, 24 ἄνθος τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ κτλ. Δουλοδιδασκάλῳ Bekker.] δούλῳ διδασκάλῳ cod. Schol. Eurip. Hec. 468 (p. 336, 3 et 14 Dindf.) οὐ μόνον γὰρ παρθένοι ὕφαινον, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἀλλῆς, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τέλειαι, ὡς Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκάλῳ. de verbo κατάρχειν cf. Ruhnken. Tim. 153. nomen substantivum unde genetivi pendebant in eis quae perierunt esse poterat: nam genetivus partitivus (ut τῶν ἐρίων ξαίνειν apud Aristophanem) hic locum non habet. nomen τῶν ἐρίων ex grammatici verbis in poetae versum videtur inrepsisse. Pherecrates fortasse scripserat ταχὺ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν τὸ κάταγμα καλῶς κατάγωμεν. chori versus esse videtur, i. e. mulierum sacrum Minervae peplum textentium. in scholiis Euripideis Fl. 6. 10 ἀλλῆ pro ἀλλῆς. verba manifesto corrupta tamen ad Pherecratis fabulam pertinent. errant qui pro ἀλλῆ (ut Meinekius) numerum (πρώτη) requirunt, tamquam liber Apollodori περὶ θεῶν commemoretur, cuius mentionem faciunt Athenaeus 13, 571 c, Photius 253, 25. scribendum est ὡς φ. Ἀπ., ἐν τῇ τοῦ παρθενῶνος ἀλλῆ. cf. Eurip. Ion. 185. Iph. T. 128. C. I. I 807 n. 1688, 35 τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὰν ἀλλάν. peplus Minervae igitur non in aedibus privatis, sed ut decebat tale opus in arca Parthenonis texebatur, sicuti Pausanias 6, 24, 8 mulieribus Iunoni Olympiae peplum textentibus οἴκημα exstructum esse narrat ἐν τῇ ἀγορᾷ.

47

κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία.

Suidas ἀναψηφίσασθαι τὸ μεταψηφίσασθαι. Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης κτλ. κἀναψηφίσασθ' C] κἀναψηφίσας δ'. versus est Eupolideus, ex parabasi petitus. 'ipsum populum coryphaeus adloquitur'. Fritzscher. Fr. v. Eup. 12. χρυσία sunt 'aurea vasa ab Aegyptiis populo Atheniensium dono missa, sed ab improbis civibus surrepta'. Meinek. cf. Cratin. 73.

48

ἐγκεντρίδας

τοῖς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας οἱ ἱππεύοντες περιεδοῦντο. Φερεκράτης εἶρηκεν ἐν Δουλοδιδασκάλῳ. Pollux 10, 54. cf. Plat. 40.

49

θησείω

ἀντι τοῦ θησειώ. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλω. Bekker. Anecd. 99, 23. G. Dindorfius in Thesauro Θησειώ ἀντι τοῦ Θησειώ. recte sine dubio. Etymol. Milleri (Mélanges 159, 2) εὔρηται δὲ (Θήσειον) διὰ τοῦ ε ψιλῶ· μάλ' ἀλσχροὸν ἐν τῷ Θησειώ καθήμενος (-ον?), qui ipse Pherecratis versus videtur esse.

50

ῥαβδίζειν

Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλω. Bekker. Anecd. 113, 5. Meinekius confert Aristoph. Lys. 576. 587.
Cf. praeterea fr. 183.

ΕΠΙΛΗΣΜΩΝ Η ΘΑΛΑΤΤΑ

Thalassa meretrix est, cuius nomine Diocles quoque fabulam inscripsit. Meinek. I 83. cf. Corianno Pherecr. febrī laborans nescio quis loquitur fr. 53.

51

κἄν μὲν σιωπῶ, τείρεται καὶ πνίγεται,
καὶ φησι, τί σιωπᾶς; ἔάν δέ γ' ἀποκριθῶ,
οἴμοι τάλας, φησίν, χαράδρα κατελήλυθεν.

Schol. Aristoph. Vesp. 1034 Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμοσι (sic). τείρεται K. Mus. Rh. XXX 403] φέρεται. καὶ add. Meinek. 2. ἔάν δέ γ' Meinek.] ἄν δ'. 3. φησίν Meinek.] φησί. ἀποκριθῶ corruptum est, siquidem is aoristus apud Atticos passive tantum usurpatur. fortasse scribendum ἀποδικῶ. cf. Antiphan. Bekk. Anecd. 427, 9 et Hesych. ἀποδικεῖν. mulier de marito queritur.

52

συσκευασάμενος δεῖπνον εἰς τὸ σπυρίδιον,
ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὠφέλην.

Athenaeus 8, 365a οἶδασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα. ἐμφανίζει δὲ Φερεκράτης περὶ τούτων ἐν Ἐπιλήσμοσι ἢ Θαλάττη οὕτως κτλ. εἰς Runkelius] ἐν A. Ὠφέλην Schweighaeus.] ὦφελην PVL. nomen est ignotum. Meinekius Ὠφελίαν vel Ὠφελίωνα. addit Athenaeus τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὐτῷ σκευάσας δεῖπνον καὶ συνθεῖς εἰς σπυρίδα παρὰ τινα δειπνήσων ἴη. 'e sportula cena'.

53

τὸν ἰδρωῖτα καὶ τήν-ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον.

Eustathius 707, 36 κατὰ Πανσάνιαν Φερεκράτης ποιεῖ τινα ἐκμασσομένον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα· τὸν ἰδρωῖτα κτλ. ἄρδαν Meinek.] ἀρδαλίαν. Eustath. 1761, 29 τὴν μὲν ἄρδα ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον. Ad Thalassam pertinere docet Erotian. 56, 11 Klein. μέμνηται τῆς λέξεως (ἄρδα) Φερεκράτης (Meinek. recte Φερεκράτης) ἐν Θαλάσση καὶ Φιλήμων ἐν Πανηγύρει. Hesych. ἄρδα· μολυσμός.

54

ὅστις παρέθηκε κρανί' ἢ τραχήλια.

Schol. Aristoph. Vesp. 968 τραχήλια· . . . Φερεκράτης ἐν Ἐπιστολῇ· ὅστις κτλ. ἐν ἐπιστολῇ μονόστις παρέθηκε κράνην V (in R deest) ἐν ἐπιστολῇ μόνιός τις κτλ. Ald. inde, quoniam vocem τραχήλια scholiasta explicat, Meinek. ed. min. effinxit ἐν Ἐπιλήσμονι· ὅστις κτλ., quae supra scripsimus.

55

ὦλεν ὀβελίαν σποδεῖν, ἄρτου δὲ μὴ προτιμᾶν.

Athenaeus 3, 111 b ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος κέκληται ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὠπᾶτο . . . Φερεκράτης Ἐπιλήσμονι ὦλεν κτλ. σποδεῖν Dobraeus Aristoph. Plut. 598] σποδιν sine accentu A. προτιμᾶν L] τιμᾶν PV. Lobeckius Paral. 192 ὁ δεῖν', ὀβελίαν δεῖ σποδεῖν κτλ. ὁ δεῖν', i. e. ὃ οὔτος. at ea adhortationis alacritas huius modi sententiae non convenit. videtur post Ἐπιλήσμονι apud Athenaeum syllaba excidisse, sive ε sive ει, et scribendum εἴωθεν vel ἔοικεν. cf. Aristoph. Pac. 1306. προτιμᾶν hic idem est quod φροντίζειν. de ἄρτω ὀβελία cf. Aristoph. fr. 103. 440.

56

τοῖς σοῖσι συνῶν κορακινιδίοις
καὶ μαινιδίοις.

Athenaeus 7, 308 f ὑποκοριστικῶς ὠνόμασεν αὐτοὺς (κορακίνοισι) Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι κτλ. — συνεῖναι hic est libenter vesci. coracini (marini certe) et maenides inter contemptissimos pisces numerabantur. Amphid. 22. Archestrat. Athen. 294 a τῶν φαυλοτάτων κορακίνων. Antiphan. 68, 15.

57

Schol. Aristoph. Vesp. 544 μνημονεύει τοῦ ἔθους (τοῦ θαλλοφορεῖν) Κρατίνος μὲν ἐν Δηλιάσι (fr. 31), Φερεκράτης δ' ἐν Ἐπιλήσμοσιν (sic).

ΠΙΝΟΣ Η ΠΑΝΤΥΧΙΣ

Chorus fabulae videtur mulierum fuisse. cf. fr. 64.

58

οὐχ ὄρας τὴν οἰκίαν
τὴν Πουλυτίωνος κειμένην ὑπώβολον;

Photius ὑπόβολον· ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον. Φερεκράτης Ἰππῶ κτλ. Eustathius 1405, 22 Φερεκράτης· οὐχ ὄρας κτλ. Πουλυτίωνος Meinek.] Πολυτίωνος. ὑπώβολον Porsonus Adv. 295] ὑπόβολον. Πουλυτίων Attica nominis forma est, ut πουλύπους. Pulytionis aedes, magnificentia et luxuria insignes, ad viam a porta Piraica ad forum ducente sitae erant. Wachsmuth Ath. I 682. 3 cum adn. Andoc. 1, 12. 14. Isocr. 16, 6.

59

τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο ἀπέδρα;

Bekker. Anecd. 419, 31 et Suid. ἀπέδρα· τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδρα. Φερεκράτης Ἰππῶ. ἐπανεχώρησα Bekker.] ἐπανεχώρησαν.

60

ἀνέπλησα τῷφθαλμῷ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ.

Eustathius 898, 7 πάλη κυρίως κατὰ Ἄϊλιον Διονύσιον λεπτότατον ἄλευρον καὶ τέφρα. Φερεκράτης Ἰππῶ κτλ.

61

ὄδ' ἔστ' ἐφ' οὗ ποτ' ἦν ὁ πυρὸς ἄξιος.

Suidas ἄξιος· ὁ εὖανος. Φερεκράτης Ἰππῶ ὁ δὲ στέφους πετεινὸς πυρὸς ἄξιος. emendavit Porsonus Misc. 184. Ἰππῶ Meinek.] Ἰστῶ.

62

ἦδη μὲν ᾧαν λούμενος προζώννυται.

Pollux 10, 181 τὸ μέντοι δέρμα, ᾧ ὑποζώννυται αἱ γυναῖκες λούμεναι ἢ οἱ λούοντες αὐτάς, ᾧαν λουτροῖδα ἕξεστι καλεῖν . . . Φερεκράτης δὲ ἐν Ἰππῶ καταλέγων τὰ ἐργαλεῖα τῆς παιδοτριβικῆς ἦδη κτλ. λούμενος προζώννυται Bentr. Epist. Hemsterh. 110] λουμένῳ προζώννυται.

63

σκηνὴ περίερκτος περιβόλοις κάνναισι.

Pollux 10, 183 κάνναι δὲ πλεγμάτιόν τί ἐστιν, οὗ μὲμνηται ἐν Σφηξίν Ἀριστοφάνης, Φερεκράτης δὲ ἐν Ἰππῶ σκηνὴ κτλ. περιβόλοις Runkelius] περιβόλος. in exitu facile est scribere κάνναισιν ἦν. quamquam tetrametrum fuisse veri similius videtur Meinekio.

κᾶτα μυροπωλεῖν τί παθόντ' ἄνδρ' ἐχοῖν καθήμενον
 ὑψηλῶς ὑπὸ σκιαδείῳ, κατεσκευασμένον
 συνέδριον τοῖς μειρακίοις ἔλλαλεῖν δι' ἡμέρας;

αὐτίκ' οὐδεὶς οὐδὲ * μαγείραιναι εἶδε πώποτε,
 5 ἄλλ' οὐ μὴν οὐδ' ἰχθυοπώλαιναν.

Athenaeus 13, 612a: Φερεκράτης ἐν Ἴπνῳ ἢ Παννυχίδι φησί· κᾶτα — ἡμέρας. εἶθ' ἐξῆς φησὶν αὐτίκ' οὐδεὶς κτλ. ἐκάστῳ γὰρ γένοι ἀρμόζοντα δεῖν εἶναι καὶ τὰ τῆς τέχνης. 1. κᾶτα μ. Casaubon.] καταμ. παθόντ' Dobr.] μαθόντ' A. ἄνδρ' ἐχοῖν Erfurdt. Obs. 444] ἄν δὲ χοῖν A. τί πάθοντ'; ἄν δὲ χοῖν Dobr. 2. σκιαδείῳ Erfurdt] σκιαδίῳ. 3. τοῖς Herm. El. doctr. m. 580] οὐ τοῖς. ἔλλαλεῖν Dobr.] ἐλάλει. 5. ἄλλ' add. K. conl. Hom. Il. 23, 441. de anapaesto alterius basis v. 1 cf. Cratin. 98, 8. Athen. 15, 687a Σόλων . . . διὰ τῶν νόμων κεκόλυκε τοὺς ἄνδρας μυροπωλεῖν. — κατεσκευασμένον participium medii est. Plat. Prot. 317d βούλεσθε οὖν συνέδριον κατασκευάσωμεν, ἵνα καθεζόμενοι διαλέγησθε. de ἔλλαλεῖν cf. quae ad Aristoph. Av. 38 adnotavi, de αὐτίκα *veluti statim* ibid. 166. μαγείραιναι et ἰχθυοπώλαιναν comice fictas esse animadvertit Meinek. V 27. ex parabasi sine dubio hoc fragmentum excerptum est, simillima Thesm. 785 sq. laudant se ipsae mulieres, quod quid genus muliebre et virile deceat multo melius teneant viris. ac chorus mulierum Παννυχίδι optime convenit.

ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' εὐθύς ἐκποιῆσαι.

Bekker. Anecd. 379, 28 ἀλοάσαντα· ἐν τῷ ᾧ (ridicule cod. πρώτῳ, ut pro ἧ infra ὀγδόῳ). Φερεκράτης Ἴπνῳ κτλ. τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ ἧ. cf. Suidas ἀλοάων· ἵππον ὑποζύγιον — ἐκποιῆσαι, i. e. Ἴπνῳ. atque A ἵπποι. metrum Meinek. indicavit esse Archilochium, sententiam 'frumentum terere tritumque statim vendere', qua notione ἐκποιεῖν apud Atticos legi non magis memini quam Herwerd. Obs. crit. 9, qui ἐμπολήσαι.

Schol. Aristoph. Pac. 1242 μνημονεύει δὲ Φερεκράτης ἐν Παννυχίδι τῶν κυμβελίων καὶ τοῦ κατάκτου κοιτάβου.

Athenaeus 13, 567c πολλὰ δράματα ἀπὸ ἐταιρῶν ἔσχε τὰς

ἐπιγραφάς, Θάλαττα Διοκλέους, Φερεκράτους Κοριαννώ, Εὐνίκου ἢ Φιλυλλίου Ἄντεια, Μενάνδρου δὲ Θαῖς καὶ Φάνιον, Ἀλέξιδος Ὀπώρα, Εὐβούλου Κλεψύδρα. muliercularum vinolentiam hac fabula notari fragmenta docent. praeterea inest altercatio patris cum filio, quorum uterque meretricularum amori indulget. quattuor prima fragmenta artissime inter se cohaerere Bergkius indicavit R. c. Att. 299 sq., a quo tamen in singulis dissentio. tres omnino in scaena conloquuntur personae, duae mulieres, Glyce altera, altera non nominata, et Glyces filiola (70, 4). initio Glyce filiam iubet mensam adferre et potionem (67. 68). adcurrit mulier altera, Corianno ipsa ut mihi quidem videtur, gula sicca, saliva spissa et pingui. offertur ei vini poculum, quod accipit ea condicione, ne parvum sit: ex parvo enim nuper se medicamentum bibisse eiusque rei acerbissimam memoriam retinere. iubet igitur vinum in suum quem secum attulerit cantharum infundi (69). sed vix puella vinum ministravit, cum tale vinum bibi posse negat: nimium esse aquae adfusum. quaerit mater ex filia, qua ratione vinum temperaverit: duobus illa se aquae cyathis quattuor vini addidisse respondet. quae quamquam admodum fortis erat potio (ἕσον ἕσω enim viri fere bibebant), tamen indignabunda Corianno ranis puellam vinum ministrare iubet (70).

67

*A. φέρε δὴ κατακλινῶ· σὺ δὲ τράπεζαν ἔκφερε,
καὶ κύλικα κἀντραγεῖν, ἴν' ἤδιον πῖω.*

B. ἰδὸν κύλιξ σοι καὶ τράπεζα καὶ φακοί.

*A. μή μοι φακοὺς, μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἤδομαι·
ἦν γὰρ τράγη τις, τοῦ στόματος ὄξει κακόν.*

Athenaeus 4, 159 e τὰ περὶ τῆς φακῆς λεχθέντα χλευάζουσιν, ἐν νῶ ἔχοντες τὰ εἰρημένα Φερεκράτει ἐν Κοριαννοῖ κτλ. 1. ἔκφερε K.] φέρε. Dobr. εἴσφερε. quamquam enim vitam muliercularum domesticam potissimum poeta describere videtur, scaena non in cubiculo, sed in aula vel in aulae peristylia est. cf. Aristoph. Ach. 1123. Eq. 997. 8. 1164. Vesp. 853. Pac. 1021. Thesm. 726. Plut. 624. fr. 530.

68

A. ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωγμένων . . .

*
*
*

*οὐκ ἰσχάδας οἶσεις; τῶν μελαινῶν. μανθάνεις;
ἐν τοῖς Μαριανδυνοῖς ἐκείνοις βαρβάρους
χύτρας καλοῦσι τὰς μελαίνας ἰσχάδας.*

Athenaeus 14, 653 a ὅτι δὲ καὶ πεφωσμένους ἰσχάδας ἤσθιον Φερεκράτης δεικνυσὶν ἐν Κοριαννοῖ λέγων οὕτως· ἀλλ' — πεφωσμένων. καὶ μετ' ὀλίγα δέ· οὐκ ἰσχάδας κτλ. — πεφωσμένων Anecd. Bachm. 411, 8] πεφωσμένων. πεφυγμένων cod. Dorvill. Etymol. 803, 32. cf. Herodian. II 602, 27 Lentz. Bithyniacam formam fuisse φώγειν Etym. tradit. item Mariandynorum erat consuetudo voce χύτραι pro *ficibus* uti. itaque mater χύτρας, i. e. ficus videtur postulavisse, filia autem eius significationis inperita ollam pro ficibus attulisse. quo facto mater quid sint χύτραι apud Mariandynos exponit. πρόελε 'ex penu prome'. Aristoph. Thesm. 419. Thuc. 8, 90 extr. de *Mariandynis* Milesiorum servis cf. Strabo 12, 542 (c. 3, 4).

69

Γ. ἐκ τοῦ βαλανείου γὰρ διεφθοσ ἐρχομαι,
ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγα. Β. δάσω πιεῖν.
Γ. γλίσχρον γέ μούστι τὸ σίαλον νῆ τῷ θεῷ.
Β. τί λάβω κυρίσοι τὴν κοτυλίσκην; Γ. μηδαμῶς
5 μικρὰν γε. κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολή,
ἐξ οὗπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον.
εἰς τὴν ἐμήν νυν ἔργεον τὴν μείζονα.

Athenaeus 11, 481 a Φερεκράτης Κοριαννοῖ. 479 b Φερεκράτης Κοριαννοῖ 'τὴν κοτυλίσκην μηδαμῶς'. διεφθοσ Casaub.] διεφθορός A. 2. φάρυγα Tourpius Emend. II 555] φάρυγα. 3. γλίσχρον Casaubonus] γλαῖσχρον. γέ Dobraeus] τέ· μούστι τὸ Dindorfius] μου τὸ. 4. τί Jacobs. Add. Ath. 260] εἰ. κοτυλίσκην Athen. 479 b] κυλίσκην. in v. 4 κυρίσοι manifesto corruptum. τί; λάβω, κόρη, σοι Jacobsius, quam coniecturam miror Meinekium in Athenaeo ac tamquam suam repetiisse, cum ista mulier, quaecumque animo concipis, κόρη certe adpellari non possit. Casaub. θέλεις λάβω σοι, Dobraeus ἀλλ' εἰ λάβω σοι, Bergk. R. c. Att. 300 φέρ' εἰ λάβω σοι, Cobetus N. 1. 23 λάβ' ὧ Συρίσκε, cum nemo Syricus adsit. scribendum est τί λάβω κεράσαι σοι; τὴν κοτυλίσκην; quae verba sunt filiolae Glyces. infinitivus prorsus ut 130, 5 ξεύσονται σφῶν ἀρύτεσθαι. cf. Eupol. 10. Aristoph. fr. 299, 3. Strattid. 61.

70

Γ. ἄποτος, ὧ Γλύκη.
Α. ὕδαρῆ ἠνέχεν σοι; Γ. παντάπασι μὲν οὖν ὕδωρ.
Α. τί εἰργάσω; πῶς ὧ κατάρατε δ' ἐνέχεας;
Β. δὴ ὕδατος, ὧ μᾶμμη. Α. τί δ'; οἶνον; Β. τέτταρας.
5 Γ. ἔρρ' ἐς κόρακας. βατράχοισιν οἰνοχοεῖν σε δεῖ.

Athenaeus 10, 430 e Φερεκράτης δ' ἐν Κοριαννοῖ δύο ὕδατος πρὸς τέσσαρας οἴνου, λέγων ᾧδε κτλ. prorsus perverse Eustath. 1624, 50. ἄποτος Meinek.] ἀπότες A. ὕδαρῆ νέχεεν Erfurdt. Diar. Lips. 1805, 578] ὕδαρην ἐνέχεεν A. 3. κατάρατε δ' Meinek.] κατάρατε. Dobraeus κατάρατ' αὐτ'. βατράχοισιν Erfurdt. βατράχοις. ἐνέχεεν cum ν ἐφελκυστικῶ ut κατέχεεν Aristoph. Nub. 74. fragmentum hoc cum fr. 69 facile coniungi potest primo versu ita fere expleto: B. καὶ δὴ κέκραται. πρόσφερ'. Γ. ἄποτος κτλ. in v. 2 παντάπασι μὲν οὖν damnandum propter vitiosam anapaesti in quinto pede incisionem. cf. Bernhardi in Ritschelii Act. soc. phil. I 247. scribendum videtur πανταχῶς μὲν οὖν.

71

ἀπαρτὶ μὲν οὖν ἔμοι μὲν εἰκός ἐστ' ἐρᾶν,
σοὶ δ' οὐκέθ' ὄρα.

Bekker. Anecd. 418, 15 ἀπαρτί· παρὰ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐξ ἐναντίου. Φερεκράτης Κοριαννοῖ κτλ. hoc et quae sequuntur duo fragmenta (cf. Bergk. R. c. Att. 299) ad aliam fabulae scaenam pertinent, qua poeta patrem et filium de amoris tempestivitate altercantes fecerat. fr. 71 et 72 sunt filii, 73 patris. ἀπαρτί, ut Aristoph. Plut. 388. Pherecr. 93. Plat. 58. cf. Lob. Phryn. 20. 1.

72

ὕοσκναμᾶς ἀνὴρ γέρων ὦν.

Photius et Suidas ὕοσκναμᾶν· μεμημέναι, παραπαίειν. Φερεκράτης Κοριαννοῖ. cf. Etym. m. 777, 18. ὦν add. Porson. praeterea fortasse addendum καὶ σαπρός. cf. Aristoph. Pac. 698. ὕοσκναμᾶς Pors.] νίοσκναμᾶς. in Etymologico D νίοσκειαιμᾶν. Hesych. ὕοσκναμᾶς· μάλινῃ· ἀπὸ τῆς πόας. est igitur ex *hyoscyamo* (Bilsenkraut) *insanire*.

73

ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', ἄρ' ἀκούεις ἃ με λέγει
ὁ πανοῦργος νίος;

Bekker. Anecd. 372 extr. ἀκούεις ἃ λέγει; οὕτω Φερεκράτης ἔφη λέγων κτλ. ἃ με Meinek.] ἃ. Runkelius ἃ σε.

74

Bekker. Anecd. 406, 1 et Suidas ἀνόδοντον· Κοριάννοις (sic) Φερεκράτης· ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει. Pollux 2, 96 καὶ ἀνόδοντος, ὡς Φερεκράτης. ἀλήθει pro ἀλεῖ. Atticis non usitatum, neque, ut ait Lobeckius (Phryn. 151), 'numeri heroici excusationem habet', quem ipse demum inserto δέ post ἀνὴρ intulit.

fortasse ἀλεῖ scribendum, ut senis, eiusdem ut videtur qui fr. 73 loquitur, manducatio difficilis et molesta significetur. ἀνήρ γέρων | ἀνόδοντος ἀλεῖ. cf. omnino fr. 82.

75

ἀτράφαξεν ἔψουσ', εἴτ' ὀκλάξ καθημένη —

Bekker. Anecd. 345, 10 ἀδράφαξεν· τὸ λάχανον, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξεν καλοῦσι. Κοριάννοις Φερεκράτης κτλ. ἀτράφαξεν Meinek.] ἀνδράφαξεν. cf. quae ad Aristoph. Eq. 630 adnotavi. ἔψουσ' Meinek.] ἔψουσ'. εἴτ' ὀκλάξ Bekkerus] εἶτα ὁ βλάξ. ὀκλάξ apud comicos hodie alibi non legitur. formatur ab ὀκλάζειν. ὀκλαδίας Aristoph. Eq. 1384. cf. Herodian. I 510, 5. II 173 adn. ad fr. 22. 931, 20 Lentz. ἐπιβλύξ Pherecr. 130, 4.

76

κατάχεον αὐτῆς κἀνύδρευσαι τὸν κἀδον.

Bekker. Anecd. 411, 32 et Suidas ἀνυδρεύσασθαι· ἀντλήσαι ὕδωρ . . . Κοριαννοὶ Φερεκράτης· κατάχεον] κατέχεον Suid. αὐτῆς] καὐτῆς Suid. cf. Xenarch. 7, 16. Anaxipp. 8, 3. sententia verborum in tanta fragmenti brevitate non satis perspicitur.

77

πάντως γὰρ εἶσι τῶν φίλων ἑνός γέ του.

Photius et Suidas τοῦ . . . ἐπὶ ἀρρενικοῦ Κοριαννοῦ Φερεκράτης.

78

πᾶς δ' ἀνήρ ἔσαττε τεῦχος ἢ κόικ' ἢ κωρύκους.

Pollux 10, 179 εἴη δ' ἂν καὶ κόιξ ἔν τι τῶν πλεγμάτων . . . ὡς Φερεκράτης Κοριαννοῦ κτλ.

79

ἄνδρες, πρόσχετε τὸν νοῦν
ἐξευρήματι καινῷ,
σύμπτυκτοις ἀναπαιστοῖς.

Hephaestio 15, 26 τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν διμέτρων δικατάληκτον, ὃ Φερεκράτης ἐνώσας σύμπτυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ ἐν τῇ Κοριαννοῦ κτλ. 10, 3 ἐφθημιμερὲς δὲ (ἀντισπαστικόν) τὸ καλούμενον Φερεκράτειον. ἄνδρες κτλ. Schol. Aristoph. Nub. 563 ἀντισπαστικόν διμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον ἐφθημιμερὲς, ἐξ ἐπιτροῦ καὶ βακχείου, ὡς ἔχει τὰ Φερεκράτους ἄνδρες κτλ. cf. Hermannus Doctr. metr. 603. Schol. metr. Pind.

Ol. 4 p. 107 Boeckh. οἱ γὰρ σπονδαῖοι σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι λέγονται. eodem metro etiam Crates usus est fr. 33, post inventum a Pherecrate ut videtur hoc versuum genus, et Eupolis 162. ex commatio haec petita sunt. cf. Kolster De parab. 41.

ΚΡΑΠΑΤΑΛΟΙ

De nomine cf. Porson. Advers. 262. Poll. 9, 83 ὄνομα δὲ νομισματος καὶ κραπαταλοί, εἴτε παῖζων εἴτε σπονδάζων Φερεκράτης ἀνόμασεν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι. λέγει δὲ τὸν μὲν κραπαταλὸν εἶναι ἐν ἄδου δραχμῆν, ἔχειν δ' αὐτὸν ὀκτῶ (recte δύο Meinek.) ψωθίας, τὴν δὲ ψωθίαν εἶναι τριώβολον καὶ δύνασθαι ὀκτῶ κικκάβους. Phot. κικκάβος· ἀνοματοποιοῖται τι νομισμάτων ἐν ἄδου. quae non ita interpretanda sunt, tamquam poeta in orco crapatalum parem esse drachmae Atticae, psothiam triobolo dixerit, sed idem quod apud superos drachma emeretur apud inferos crapatalo venire significabat, i. e. *pretio nullo*. cf. fr. 81. cum praeterea Schol. Aristoph. Pac. 749 Aeschyli partes in hac fabula fuisse doceat, qui Gelae mortuus erat iam Ol. 81, 1, partis certe fabulae, ut Ranarum, scaena fuit *apud inferos*, quorum condicio sine dubio cum hominum rebus comice comparabatur. Meinek. I 84. 5. Bergk. R. c. Att. 301.

80

ὦ δαιμόνιε, πύρεττε μηδὲν φροντίσας,
καὶ τῶν φιβάλεων τρῶγε σύκων τοῦ θέρους,
κάμπιπλάμενος κάθειυδε τῆς μεσημβρίας,
κάττα σφακέλιζε καὶ πέπρησο καὶ βόα.

Athenaeus 3, 75 b τῶν καλουμένων φιβάλεων σύκων πολλοὶ μὲν μέμνηται τῶν κωμωδιοποιῶν, ἀτὰρ καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλλοις· ὦ δαιμόνιε κτλ. Athen. 3, 80 a φασὶν ὅτι μὴ δεῖ σύκα προσφέρεισθαι μεσημβρίας· νοσῶδη γὰρ εἶναι τότε, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλλοις εἴρηκεν. 2. τρῶγε σύκων VL] σύκων τρῶγε. 3. τῆς Schweighaeus.] τὰς. κάμπιπλάμενος] κάμπλημενος Herwerden. Mnem. nov. IIII 297. recte. nam postquam se inpleverit ficibus dormire iubetur. cf. Aristoph. Eq. 935. Vesp. 424. Eccl. 51. fr. 463. et de *phibaleis ficibus* Hermipp. 51. 'σφακέλιζε ad vertiginem, πέπρησο ad ardorem febris spectat.' Meinek. — haec cum Aristoph. Ran. 117—134 comparanti et apud inferos scaenam esse consideranti non dubium videtur quin admoneatur nescio quis, quomodo in orcum facillime possit pervenire. sequebatur igitur talis fere sententia: ἔσει δ' ἐν ἄδου θάττον ἐλπίδος πολύ.

81

λήψει δ' ἐν Ἄιδου κραπάταλον τριωβόλου
καὶ ψωθία.

Athenaeus 14, 646 c ψωθία τὰ ψαθύρια. Φερεκράτης Κραπατάλλοις κτλ. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος καὶ Θεόδωρος δ' ἐν Ἀττικαῖς γλώσσαις τοῦ ἄρτου τὰ ἀποψώμενα ψωθία καλεῖσθαι, ἀπὸ τινὰς ὀνομάζειν ἀτταράγους. libri Κραπατάλλοις et κραπάταλλον. κραπάτταλον B. τριωβόλου manifestum est interpretamentum: nam oboli apud inferos non valebant. intellexerunt hoc Meinekius (Qu. scen. II 37), qui postea sententiam mutavit, et Herwerdenus Obs. crit. 10. sed non satis est τριωβόλου eicere, scripsit poeta λήψει δ' ἐν Ἄιδου κραπατάλου καὶ ψωθίας, i. e. vilissimo pretio apud inferos emes quod apud nos multo pluris constat. de hac significatione verbi λαμβάνειν (emere) cf. Phrynich. 51. fortasse etiam proverbium quod apud Photium est ὀβολοῦ χίμαιρ' ἐν ἄδου ex hac fabula desumptum et cum interrogatione efferendum est: erat enim quae incredibilia audierat cum risu repetentis ὀβολοῦ χίμαιρ' ἐν ἄδου;

82

μάχαιραν ἄρ' ἐνέθηκας; B. οὐ. A. τί μ' εἰργασαι;
ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα,
ἀνὴρ γέρων, ἀνόδοντος;

Pollux 10, 89 ὅταν Φερεκράτης Κραπατάλλοις φῆ μάχαιραν — ἀνόδοντος, ἀπὸ γοῦν τῆς μαχαίρας καὶ τῶ μαχαιρίῳ καὶ τῆ μαχαιρίδι χρηστέον. 1. ἐνέθηκας; B. οὐ. Porsonus Adv. 295 et Elmsl. Acharn. 715] ἐνέθηκά σου. νοστήσω verbum est comicis inusitatius. Aristoph. Plut. 610 (Bergk. R. c. Att. 296). Ach. 29. Av. 1270. cum extrema verba in Bekkeri Anecd. 406, 1 (fr. 74) adferantur ex Corianno, Meinekius Pollucem quod haud ita raro fecit errasse et hoc fragmentum Coriannus esse coniecit, coniungendum cum fr. 74. hoc si verum est, non contemnendus videtur Herwerdenus Obs. crit. 11 quod addit grammaticus Bekkeri ἀλήθει sic commutans ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ὦν· ἀλλ' ἐντίθει.

83

ταῦτ' ἔχων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀρπαξέτω τὰς ἐγκρίδας.

Athenaeus 14, 645 e ἐγκρίδες, πεμμάτιον ἐψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. . . Φερεκράτης ἐν Κραπατάλλοις. κραπατάλλοις B, Basil. L. Hesych. ἐγκρίδες πέμμα ἐλαίῳ ἐψόμενον καὶ μελιτούμενον. et ἐγκρίς· γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὕδαρες. pro ταῦτα fortasse scripsit σπυρίδ' et voce ἔχων trimetrum terminavit.

84

τακερούς ποιῆσαι τοὺς ἐρεβίνθους αὐτόθεν.

Athenaeus 2, 55 b et 9, 366 d τὸ τακερόν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ . . . Φερεκράτης Κραπατάλλοις. ποιῆσαι] ποιήσεις 2, 55 b. αὐτόθεν Schweighaeus.] αὐτόθι. 2, 55 b εὐθέως, quod est interpretamentum. cf. Aristoph. Eccl. 246.

85

τίς τῶν λυχναίων ἢ ῥαβία; Β. Τυρρηνική.

Athenaeus 15, 700 c Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατάλλοις τὴν νῦν λυχναίαν καλουμένην λυχναίων κέκληκε διὰ τούτων· τίς κτλ. ποικίλαι γὰρ ἦσαν αἱ παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς ἐργασίαι, φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυρρηναῶν. Eustathius 1571, 19. Critias Athen. 1, 28 bc Τυρρηνή δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη | καὶ πᾶς χαλκὸς ὅτις κοσμεῖ δόμον ἐν τιμῇ χρεῖα.

86

οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέωγέ μοι θύραν.

Bekker. Anecd. 399, 24 et Suidas ἀνεώγεισαν· ἀνέωγεν, οὐχ ἤνοιγε . . . Φερεκράτης Κραπατάλλοις κτλ. (Κραπατάλλοις Suid.) Zonaras ἀνέωγα· Φερεκράτης· οὐδεὶς ἀνέωγέ μοι θύραν. Cramer. Anecd. Par. III 113, 24 Φερεκράτης· οὐδεὶς δὲ ἀνέωγέ μοι θύραν. perperam Porsonus Advers. 296 ἀνεώγει. ἀνέωγεν est imperfectum 'aperiebat'. Lucian. Pseudosoph. 8. Cobet V. 1.² 76. 7. queritur nescio quis se ab hospite non comiter exceptum esse.

87

ὦ δέσποτ' Ἀγνιεῦ, ταῦτά νυν μέμνησό μοι.

Suidas, Zonaras ἀγνιαι et Schol. Ald. Aristoph. Vesp. 875 ἀγνιεὺς ὁ πρὸ τῶν ἀυλείων θυραῶν κωνοειδῆς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς ὁ θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις κτλ. ταῦτά νυν] ταῦτα σύ. Bernhardy ταῦτα νῦν. μοι Bernhardy] μου. de re cf. Schoemann. Antiq. gr.² II 187. 527 extr.

88

πρὸς τῇ κεφαλῇ μου λάσανα καταθεῖς πέφδεται.

Pollux 10, 45 ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀποπάτου τὰ λάσανα ὀνομαστέον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τιθεμένου καὶ ἀναιρουμένου, μαρτυροῦσιν . . . Φερεκράτης ἐν τοῖς Κραπατάλλοις κτλ. Photius λάσανα . . . καὶ ἐφ' ὧν ἀπέπατον ἔλεγον. οὕτω Φερεκράτης. Hor. Sat. 1, 6, 109 pueri lasanum portantes.

καὶ νωτοπλήγα μὴ ταχέως διακουεῖν.

Photius νωτόπληγα· μαστιγίαν τὸν εἰς τὰ νῶτα πληγὰς λαμβάνοντα. Φερεκράτης Κραπατάλλοις κτλ. cf. Aristoph. fr. 830.

ζητῶ περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ.

Suidas ἄπερρε et περιέρρων· ἀποφθάρηθι. καὶ ἔρρων φθειρόμενος. Φερεκράτης Κραπατάλλοις. sine poetae et fabulae nominibus Bekker. Anecd. 422, 7. ζητῶ Bekk. An. et Suid. BC] ζητῶν. cf. Aristoph. Eq. 533.

ὡς ἄτοπόν ἐστι μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν.

Etymol. m. 243, 24 εὔρηται δὲ παρὰ Φερεκράτει ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν. οἶον· ὡς ἄτοπόν ἐστι κτλ. καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν· ἀλλ' ὀρῶ τὰς γυνάς. Zonaras 459. Cram. Anecd. Ox. I 102, 11 ἔχομεν παρὰ Φερεκράτη τὴν γυνήν αἰτιατικὴν. ad Crapatalos Koenius Gregor. Cor. 345 rettulit propter Bekker. Anecd. 86, 13 γυναί· ἀντὶ τοῦ γυναῖκες. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις. Φερεκράτης Κραπατάλλοις τὴν γυνήν. μητέρ' Fischer Animadv. Weller. Gramm. spec. II 178] καὶ μητέρ'. cf. etiam Herodian. II 753, 25 Lentz. Etym. Gud. 131, 23. Alcaei com. 32. γυνή καὶ μήτηρ maxima pars mulierum est. matrem et (postea) uxorem se factam esse vix ulla praeter Iocastam dicere poterat. itaque haec quoque apud inferos pronuntiari videntur.

Priscianus 18, 243 Φερεκράτης Κραπατάλλοις ὡς τοι κακὸν ὄξει ΤΑΝΑΜΗΔΤΝ ἀλλὰ γλυκὺ. Terentius in Adelphis: *'olet unguenta de meo'*. ΤΑΝΑΜΕΔΤΝ V. ὥστ' οὐ κακὸν ὄξει θαυμασιά γ' Dobr. Aristoph. Plut. 1021. ὥστ' οὐ κακὸν ὄξει τὰμά; B. μὰ Δί' ἀλλὰ γλυκὺ. Cobet. Mnem. nov. V 174. non liquet.

τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι.

B. ἀπαρτί δήπου προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον.

Bekker. Anecd. 418, 15 ἀπαρτί . . . παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου. Φερεκράτης Κραπατάλλοις. Schol. Aristoph. Plut. 388 καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλλοις φράσον μοι ἀπαρτί δήπου προσλαβεῖν' (sic Rav., προσλαβῶν Ven.). cf. Suidas et Zonaras ἀπαρτί. τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷδ' Lobeck. Phryn. 21] τις αὐτὸν

ἀποτείνει τὸ δ'. δῆπου — ἔγωγε μᾶλλον] δῆτα — ἔγωγ' ἔμελλον
 Dobraeus Aristoph. Plut. 388. frustra: ad ἔγωγε μᾶλλον supple-
 dum est ἀξιῶ. 'huic quid solvere velim rogas? immo aliquid insuper
 ab eo accipere me aequum est.' Lob.

94

ὄστις γ' αὐτοῖς παρέδωκα τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας.

Schol. Aristoph. Pac. 749 καὶ Φερεκράτης ἐποίησε τὸν Αἰσχύ-
 λον λέγοντα ἐν τοῖς Κραπατάλοις (ἐν κρα πάντων ἄλλοις Ven.).
 ὄστις κτλ. ὄστις γ' — παρέδωκα Porsonus Hec. praef. XLVIII]
 ὄστις παρέδωκε. 'verba sunt Aeschyli de se loquentis eodem fere
 modo quo loquitur apud Aristoph. Ran. 1045 sq.' cf. praeterea
 Cobet. Obs. crit. Plat. 64.

95

τῶν θεατῶν δ' οἷστισι δίψ'
 ἦ, λεπαστὴν λαψάμενοις
 μεστὴν ἐκχαρῦβδίσαι.

Athenaeus 11, 485 d Φερεκράτης Κραπατάλλοις. cod. A τῶν
 θεατῶν δ' ὄστις διψῆ, λεπαστὴν λαψάμενος μεστὴν ἐκχαρῦβδίσαι.
 ὄστις ἂν διψῆ Toupnius Longin. 44 p. 499 Weisk. οἷστισι δίψ' ἦ
 — λαψάμενοις Bergk. R. c. Att. 301. ἐκχαρῦβδίσαι Dindorfius.
 Hesych. ἐξεχαρῦβδαάνθη (ἐξεχαρῦβδίσθη Bergk. R. c. Att. 303).
 ἀνεπόθη. sic γαστροχάρυβδις Cratin. 397. cf. Aristoph. Eq. 248
 cum interpr. his verbis poeta spectatores adhortatur ut si qui siti
 laborent, vinum oblatum bibant. Philochor. Athen. 11, 464 f Ἀθη-
 ναῖοι τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὸ μὲν πρῶτον ἠριστηκότες καὶ πε-
 πωκότες ἐβάδιζον ἐπὶ τὴν θεάν. . . παρὰ δὲ τὸν ἀγῶνα πάντα
 οἶνος αὐτοῖς ἄνοχοεῖτο καὶ τραγήματα παρεφέρετο, καὶ τοῖς χοροῖς
 εἰσιούσιν ἐνέχεον πίνειν καὶ διηγωνισμένοις . . . ἐνέχεον πάλιν· μαρ-
 τυρεῖν δὲ τούτοις καὶ Φερεκράτη τὸν κωμικόν, μέχρι τῆς καθ'
 ἑαυτὸν ἡλικίας οὐκ ἀσίτους εἶναι τοὺς θεωροῦντας. non ex
 macro haec (cf. fr. 96), sed ex propria parabasi videntur excerpta
 et versus restituendi esse Eupolidei (cf. Fritzs. De v. Eup. 6. 7):

≍ ≍ τῶν δὲ θεατῶν ὄσοις ἂν δίψος ἦ
 λεπαστὴν ἐμπλησαμένοις μεστὴν ἐκχαρῦβδίσαι.

nam verbi λάπτω aoristus non est ἐλαψάμην, sed ἔλαψα. Aristoph.
 Ach. 1229. ἐμπλησαμένοις ut Aristoph. Vesp. 380. Lys. 327.

96

τοῖς δὲ κριταῖς
 τοῖς νυνὶ κρίνουσι λέγω,

μη' πιορκεῖν μηδ' ἀδίκως
 κρίνειν, ἢ νῆ τὸν φίλιον
 5 μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον
 Φερεκράτης λέξει πολὺ τού-
 του κακηγορίστερον.

Photius et Suidas φίλιος Ζεὺς ὁ τὰ περὶ τὰς φίλιας ἐπισκοπῶν
 . . . Φερεκράτης Κραπατάλλοις κτλ. 2. κρίνουσι Suid.] κρίνουσιν
 Phot. 5. μῦθον Suid.] μῦθος cod. Phot. 6. Φερεκράτης Grotius Ex-
 cerpt. 513] Φιλοκράτης. 7. κακηγορίστερον Meinek. ex Poll. 2,
 127 κακηγορίστερος παρὰ Φερεκράτει] κακηγοριστότερον Phot. κακη-
 γορικώτερον Suid. praeter A qui cum Photio consentit et V (κακη-
 γορητέον). metrum idem atque in fr. 13. Eupol. 362. de sen-
 tentia cf. Aristoph. Eccl. 1159. recte Bergk. R. c. Att. 301
 haec ad eam parabis partem rettulit, quae μακρόν vel πνίγος
 dicebatur, atque is ipse finis videtur τοῦ μακροῦ fuisse.

97

σῦκα (δὲ) τῶν διφόρων

ἐν Κραπατάλλοις Φερεκράτης. Poll. 7, 152. eadem opinor signi-
 ficatione qua Aristoph. Eccl. 708. Antiphan. 198.

98

δυσημερεῖν

Φερεκράτης Κραπατάλλοις. Bekker. Anecd. 89, 30.

99

Hesych. κραπαταλίας· ἀνεμώδης. καὶ ἀσθενής. καὶ ἀνίσχυρα
 λέγων. ἄμεινον δὲ ληρώδης. ad Crapatalos haec pertinere adparet.
 Cf. praeterea fr. 185.

ΛΗΡΟΙ

Hesych. ληροί (ser. λῆροι)· τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχου-
 σωμένα. Phot. λῆροι· κόσμος γυναικείος χρυσοῦς. ἄλῆροι comicis di-
 cuntur quidquid in mundo muliebri censetur nugatorium. Latini
 imitati *nugas* dicunt. Nonius in *nugivendus*. Kuhn. Poll. 6, 105.
 talibus *nugis* instructae mulieres Bergkio (R. c. Att. 131) videntur
 chorus comoediae fuisse.

100

μίτραν ἀλουργῆ, στρόφιον, ὄχθοιβον, κτένα.

Photius ὄχθοιβος· λῶμα. Φερεκράτης Λήροις κτλ. cf. Aristoph.

fr. 320, 2. Phot. ὄχθοίβους· ἔστι δὲ περὶ τὸ στῆθος τοῦ χιτῶνος ἀλουργῆς πρόσραμμα. Hesych. ὄχθοιβοι· περιάπτειν (περιγράφτειν M. Schmidt) τινὰ εἰώθασι περὶ τοὺς χιτῶνας, ἃ καλοῦσιν ὄχθοίβους· εἰσὶ δὲ τὰ λεγόμενα λώματα. Etym. m. 311, 4 ἐγκόμβωμα· ὁ δεσμός τῶν χειρῶν, ὃ λέγεται παρ' Ἀθηναίους ὄχθοιβος, ὑπὸ δὲ ἄλλων κοσύμβη. cf. 570, 53. 645, 22. C. I. I 150, 50 p. 237 (Ol. 95, 3) ἐν τῷ κιβωτίῳ ἐν ἐγκυλιόμενα . . . ὄχθοιβος χρυσία ἔχων δώδεκα· ἕτερος ὄχθοιβος χρυσία ἔχων ΔΙΙ· ὄχθοιβος χρυσία ἔχων ΓΙΙ. 'χρυσία sunt parvae ex auro laminae vel bracteae'. Boeckh.

101

ἔστην δὲ κάκελευον· ἐγγέασθε νῶν
βρένθειον, ἵνα τοῖς εἰσιούσιν ἐγγέω.

Athenaeus 15, 690 d βρενθίου δὲ μύρον μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Λήροις οὕτως κτλ. ἐγγέασθε — βρένθειον — ἐγγέω Meinek.] ἐγγέασθαι — μύρον βρένθειον — ἐγγέη. εἰσιούσιν cod. Marc. (A) Cobet. Orat. 127] ἰούσιν. ἐγγέω post ἐγγέασθε suspectum est. ἐγγυῶ Bothius. an εἰσιούσι μεταδιδῶ? audacius Herwerd. Mnem. nov. VI 57 ἐγκεράσαι μύρον | βρένθειον — ἐγγέαι.

102

ὡς οὐχὶ τοῦτ' ὀύγγος ἀτεχνῶς ἔσθ' ὕος.

Athenaeus 3, 95 d Φερεκράτης Λήροις. antecessit opinor μὴ λέγε. scaena similis videtur Aristoph. Ach. 768 sq.

103

τὸ δ' ὄνομά μοι κάτειπε τί σε χρῆσται καλεῖν.

Suidas χρῆ· λέγουσι δὲ ποτε καὶ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ. Φερεκράτης Λήροις κτλ. χρῆσται G. Hermann. Soph. OCol. 504] χρῆσθαι. futurum est, conglutinatum ex χρῆ ἔσται. Phryn. 34. Aristoph. fr. 362.

104

ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν ἀφύας φαγεῖν.

Athenaeus 6, 228 e τήγανον δ' εἴρηκεν ἐν μὲν Λήροις Φερεκράτης οὕτως κτλ. Eustathius 1862, 18. Dindorfius ἀφύας ἄν φαγεῖν. sed sunt fortasse tetrametri ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν | ἀφύας φαγεῖν. sic Meinekus.

105

λαβοῦσα μὲν τῆς χοίνικος τὸν πύνδακ' εἰσέκρουσεν.

Pollux 10, 79 τὸν πυθμένα καὶ πύνδακα ἄλλοι τε καὶ Φερεκράτης ἐν Λήροις (εἶπε) κτλ. Dobraeus Adv. I 578 λαβοῦσα μέντοι χοίνικα | τὸν πύνδακ' εἰσέκρουσε. Meinekius λαθοῦσα pro λαβοῦσα. unum tetrametrum esse existimavit Bentleius Epist. Hemsterhus. 99. Theophr. Char. 11 (αἰσχροκερδείας ἐστὶ) μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουμένῳ μετρεῖν τοῖς ἔνδον (i. e. servis) τὰ ἐπιτήδεια. fortasse antecedebat accusativus, unde genetivus penderet.

106

ἔπειθ' ἕτερα τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα.

Photius κυντερώτατα· καὶ κυντατώτατα λέγουσιν . . . Φερεκράτης Λήροις κτλ. Porsonus ἔπειτα καὶ ἕτερα i. e. χῆτερα. fortasse sunt dimetri ἔπειθ' ἕτερα τούτων ποιοῦν | τα π. κτλ. Meinekius V 27 ποιοῦντα pro ποιοῦντα. ἀπαθόντα? ut κυντερώτερος, sic Homerus χειρότερος, Mimnermus Stob. 7, 12 ἀμεινότερος, Aristoph. Eq. 1165 προτεραίτερος (Meinek.).

107

κνάθιον ἀργυροῦν

Pollux 6, 105 τὰ δὲ ἀγγεῖα τῶν μύρων λήκνθος μυρηρά, καὶ ἀλάβαστρος. Φερεκράτης δὲ ἐν Λήροις εἴρηκε καὶ κνάθιον ἀργυροῦν, ᾧ τὸ μύρον ἐγγέμεν. Athenaeus 10, 424 b Φερεκράτης δ' ἐν Λήροις κνάθον ἀργυροῦν ὠνόμασε.

ΜΕΤΑΛΛΗΣ

Edita est post Teleclidis Amphictyones, ante Aristophanis Tagenistas. Athen. 6, 268 e. idem 15, 685 a ὁ πεποιηκώς τοὺς εἰς αὐτὸν (Φερεκράτη) ἀναφερομένους Μεταλλεῖς. Nicomacho tribuit Eratosthenes Harpocrat. 243. cf. Phot. εὐθὺν Λυκείου· τὸ εἰς Λυκείου, ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτέυει τοὺς Μεταλλεῖς, scilicet quod εὐθὺς Λυκείου (sic enim legendum) scripserit pro εὐθὺν Λυκείου. cf. Eurip. Hippol. 1197. Lobeck. Phryn. 144. Meinek. I 69 et de Nicomacho I 75—77. Pherecratem fabulam scripsisse, Nicomachum διασκευάσαι opinio est Meinekii II 308 sq. mortuorum felicitatem prae vivorum condicione poeta praedicat atque ita rem instituit, ut mulier quae ad inferos descenderat in terram remissa cum aliis mulierculis de ea re confabuletur. descendisse autem videtur per metalli fodinas Laureoticas (Mein. II 301).

108

πλούτῳ δ' ἐκεῖν' ἦν πάντα συμπεφυρμένα,
ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς πάντα τρόπον εἰργασμένα·

- ποταμοὶ μὲν ἀθάρας καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέω
 διὰ τῶν στενωπῶν πομπολυγοῦντες ἔρρεον
 5 αὐταῖσι μυστίλαισι, καὶ ναστῶν τρύφη, L. 10
 ὥστ' εὐμαρῇ γε καὐτομάτην τὴν ἐνθεσιν
 χωρεῖν λιπαρὰν κατὰ τοῦ λάργυρος τοῖς νεκροῖς.
 φύσκει δὲ καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι
 παρὰ τοῖς ποταμοῖς σίζοντ' ἐκέχυντ' αὐτ' ὄστράκων.
 10 καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα
 καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῆ,
 τεύτλοισί τ' ἐγγέλεια συγκεκαλυμμένα.
 σχελίδες δ' ὀλόκνημοι πλησίον τακερώταται
 ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δῖεφθ' ἀκροκάλια
 15 ἠδιστον ἀπατμίζοντα, καὶ χόλικες βοός,
 καὶ πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα
 χναυρότατα παρέκειτ' ἐπ' ἀμύλοις καθήμενα.
 παρῆν δὲ χόνδρος γάλατι κατανευμιμένος
 ἐν καταχύτλοις λεκάναισι καὶ πνοῦ τόμοι.
 20 B. οἴμ' ὡς ἀπολεῖς μ' ἐνταῦθα διατρίβουσ' ἔτι,
 παρὸν κολυμβᾶν ὡς ἔχειτ' εἰς τὸν Τάρταρον.
 A. τί δῆτα λέξεις, τὰπίλοιπ' ἦνπερ πύθῃ;
 ὅπται κίχλαι γὰρ εἰς ἀνάβραστ' ἤρτυμένοι
 περὶ τὸ στόμ' ἐπέτοντ' ἀντιβολοῦσαι καταπιεῖν,
 25 ὑπὸ μυρρίναισι κἀνεμώναις κεχυμένοι.
 τὰ δὲ μῆλ' ἐκρέματο τὰ καλὰ τῶν καλῶν ἰδεῖν
 ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐξ οὐδενὸς πεφυκότα.
 κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναις ^{κόρας} τριχαπτοῖς ^{cf. w. v. 311 haur} ἀρτίως
 ἠβυλλιωῶσαι τὰ ρόδα καὶ κεκαρμέναι
 30 πλήρεις κύλικας οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου
 ἤνυτλον διαὶ χώνης τοῖσι βουλομένοισι πιεῖν.
 καὶ τῶνδ' ἐκάστοτ' εἰ φάγοι τις ἢ πίοι,
 διπλάσι' ἐρίγνεντ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πάλιν.

Athenaeus 6, 268 e ἀπομνημονεύσω κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὰ
 τοῖς ἄλλοις εἰρημένα ποιηταῖς, ὧν εἷς ἐστὶν ὁ ἀττικώτατος Φερε-
 κράτης, ὃς ἐν μὲν τοῖς Μεταλλεῦσί φησιν κτλ. v. 3—24 Pollux 6,
 58, omissis 6. 7. 20. 21. 22. v. 30. 1 κύλικας—χώνης Pollux 10, 75.
 cf. Eustath. 1095, 18sq. 3. ἀθάρας] ἀθάρας codices Pollucis. ἀθάρα
 semper Attici. cf. Herodian. I 340, 13 Lentz. πλέω Dindf.] πλέοι.
 A Poll. πλέον. 4. πομπολυγοῦντες 'scripta quaedam antiqua manu'
 Casaub.] τονθολυγοῦντες. cod. Pollucis τονθορυγοῦντες (θορυβοῦντες A).

cf. Aristoph. Ran. 249 cum eis quae adnotavimus. 6. γε Dind.] τε Casaub., ἦγεν codices. καὶ τομάτην Casaub.] αὐτόματ' εἰς. cf. Aristoph. Pac. 665. Lys. 431. 8. δὲ Athen.] τε Poll. AC. 9. σίζοντ' ἐκέχυντ' Poll.] σίζοντες ἐκέχυντ' Athen. 11. εὐπρεπῆ] εὐτρεπῆ cod. Pollucis. v. 12 additus ex Polluce. ἐγγέλια Schweighaeuser] ἐγγέλνα. ἐγγελύδι' ἐγκεκαλυμμένα Herwerden. Obs. crit. 13. 13. σκελίδες Poll. et Athen. C] σκελίδες. ac sic Bekkerus in Poll. 2, 191. 14. πιναρίσκους] πιναρίσκων Pollux. 15. ἀπατμίζοντα Dindorf] ἀτμίζοντα. Bekker. Anecd. 7, 1 ἀτμίζον κρέας, οἷον θεριμὸν ἐκ τῆς χύτρας ἀνηρημένον, ἐτι τὴν ἀτμίδα ἀναβάλλον. χόλικες Ath.] χόλιξ Poll. 17. χανυρότατα παρέκειτ'] χανυράτα' ἐπέκειτ' A Poll. ἀμύλους Ath.] ἀμύλων Poll. 18. γάλατι Dindorf. Fr. Aristoph. p. 231] γάλακτι. cf. γαλατοθρέμματα Antiphan. 52, 4. κατανευμμένους Ath.] μεμιγμένους Poll. 19. πύον τόμοι Villebrun] πυοτομοί A Ath. ἀμύλων τόμοι codices Poll. 23. ὄπται] ὄπται καὶ A Ath. γὰρ εἰς ἀνάβραστ' Meinek.] γὰρ εἰς ἀναβράσεις. ἀναβράσεις. ἀνάβραστ' (sic) A Ath. ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' Poll. 26. ἐκρέματο Porson.] ἐκρέμαντο. 27. οὐθενός Dindorf.] οὐθενός. 28. ἀμπεχόναις BC] ἀμπεχόναισι VL. 29. τὰ ῥόδα καὶ K.] καὶ τὰ ῥόδα. sequenti enim ῥ semper producitur vocalis quae proxime antecedit. inversus erat ordo verborum falsa recordatione Aristoph. Ran. 516. 32. ἐκάστοτ' Jacobs. Add. Ath. 160] ἕκαστος. ἐκαστων Meinek. 33. ἐγίγνετ'] ἐγίνετ' A. versus 2 interpolatus videtur; Atticae certe dicendi consuetudini non convenit. si quid mutandum est, neque Bergkii (R. c. Att. 291) coniectura ὄργασμένα neque Herwerdeni (Obs. crit. 12) ἡρτυμένα admitti potest, sed scribendum ὠκισμένοις. nam ζῆν ἐν πάσιν ἀγαθοῖς (λαγῶις Aristoph. Vesp. 709) Attici dicunt. v. 5—9 valde perturbati sunt (cf. Herwerd. Obs. crit. 13. Nov. add. crit. 5), siquidem neque νασιῶν τρύφη habent quo referantur neque σίζοντ' ἐκέχυντ' bene cum φύσκει et τόμοι coniungitur: quae syntaxis non recte defenditur a Bergkio conl. Aristoph. Nub. 472. Herwerdenus φύσκει δὲ καὶ σίζοντες ἀλλάντων τόμοι παρὰ τοῖς ποταμοῖσιν ἐξέκεχυντ', Dobraeus Adv. II 313 παρὰ τοῖς ποταμοῖσιν ἐξέκειντ'. mihi versus transponendi videntur sic: 5. 9. 10. 11. 6. 7. 8. 12. v. 21 Meinek.] ὡς ἔχομεν εἰς Τάρταρον vel ὡς ἔχω 'ς τὸν Τάρταρον (Anal. 118). non recte, si quid video: nam ad fabulosam orci descriptionem altera mulier acerba cum inrisione respondet 'quid igitur mihi hic diutius remanens taedium adfers, cum tibi tuisque liceat confestim in Tartarum desilire, i. e. in malam crucem abire?' v. 25 κεχυμένας scribendum est: nam convivantes sub myrtis recubant, non aves. v. 26 scribo τὰ δὲ μῆλ' ἐκρέματο πάγκαλα τῶν Κυδωνίων. cf. Athen. 3, c. 81 sq. nam τὰ καλά τῶν καλῶν neque eis quae Meinek.] dixit I 69 neque Aesch. Pers. 681. Soph. OR. 465. OC. 1238. Philoct. 65. Diocl. 2 aut qui versus prorsus ambigam habet interpretationem Soph. El. 849 satis defenditur.

3. ἀθάραξ. Bekker. Anecd. 10, 12 ἀθάραξ διαφέρει ἔτνος, ὅτι τὸ μὲν κνάμων ἢ πισῶν ἢ ἀπλῶς κατερικτῶν τινῶν, ἢ δὲ ἀθάρα πυρῶν ἠψημένων καὶ διακεχυμένων ὡσπερ ἔτνος. Herodian. I 340, 13 Lentz. ἀθάραξ. ἔστι δὲ σιτωδὲς τι ἐψητόν, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λάθυρον καλοῦσι. 5. Athen. 14, 646 e ναστὸς πλακοῦντος εἶδος ἔχων ἔνδον καρυκείας. 13. Hesych. σχελίδες· κρέα ἐπιμήκη τετμημένα. 14 et 17 ἐπί apud Pollucem cum genetivo coniungitur: cf. tamen Teleclid. 1, 7. 32, 2. Philem. 17. 16. ἐπεξανθισμένα i. e. *desuper tosta*, ut flavum colorem prae se ferant. Aristoph. Ach. 1047. 18. κατανευμιμένος Meinekios (Anal. Ath. 118) ita probat, ut deducatur a *κατανίφω*, *lacte tamquam nive sparsus*. 19. καταχύτλοις λεκάναισι. cf. Cratin. 234. Herwerd. Obs. crit. 13. 14. ibidem scribendum est *πυοῦ* (non *πύου*). cf. Cratin. 142. 21. κολυμβᾶν comice pro ἀποφθαρήναι. Timon. Phlias. Diog. L. 4, 33 νήξομαι εἰς Πύρρωνα (Mein. V 28). sic ἀποπλεῖν Aristoph. fr. 142. 28. τριχάπτοις. Phot. τριχάπτον· τὸ βαμβύκινον ὕφασμα· ἱμάτιον πολυτίμητον. cf. Poll. 10, 32.

ὕπ' ἀναδενδράδων ἀπαλὰς ἀσπαλάθους πατοῦντες
ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ, κύπειρόν τε δροσώδη,
κᾶνθρύσκου μαλακῶν τ' Ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου.

Athenaeus 15, 685 a ὁ δὲ πεποικῶς τοὺς εἰς αὐτὸν (Φερεκρ.) ἀναφερομένους Μεταλλεῖς φησὶν· ὕπ' ἀναδενδράδων κτλ. 1. πατοῦντες Dindorfius ex B] πατώντας. 3. λείμακα Canterus] λίμακα. versus sunt Priapei tertii, in quorum tertio choriambus est in sede secunda. vita defunctorum in Elysio describi videtur. Bekker. Anecd. 203, 28 ἀναδενδράδες· τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου τὰ ὑπερμήκη. Cramer. Anecd. Ox. II 335, 33 ἀναδενδράς· ἢ ἄμπελος ἢ πρὸς τὸ δένδρον ἀνερχομένη. de *cypri*o cf. Aristoph. Ran. 244 cum interpr. Suidas *λεῖμαξ*· ὁ σύμφυτος τόπος, ὁ κῆπος. — versus primus nequaquam sanus est. ἀσπάλαθος (εὐώδης Theophr. fr. 4, 7, 33 p. 83 Wimmer) alibi semper est masculinum, neque ἀπαλός dici potest; nam est *φυτὸν ἀκανθῶδες* (Bekker. Anecd. 10, 9). Plat. Reip. 10, 616 a τὸν Ἀρδιαῖον καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες εἶλλον . . . ἐπ' ἀσπαλάθων, de quo supplicij genere cf. Wesseling. Herod. 1, 92. accedit quod ὑπό cum genetivo hic non recte coniungitur. itaque non sufficiunt neque Pursani ἀσπαράγους neque Herwerdeni (Obs. crit. 14) ἀπαλῶν vel ἀταλούς, sed scribendum ὕπ' ἀναδενδράδων πετάλοις *'sub arbustorum foliis'*.

Photius εὐθὺς Λυκείου· τὸ εἰς Λύκειον. ὅθεν Ἐρατοσθένης

καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. εὐθύς Meinek.] εὐθύ.
cf. quae supra ad titulum fabulae adnotavimus.

111

Erotianus 44, 5 Klein. ἄρμῶ· ἡσυχῇ, μικρῶ. ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλεῦσιν. Hesych. ἄρμῶι· ἀρτίως, ἡσυχῇ, ἐξαίφνης, προσφάτως. et ἄρμῶ· ἀρτίως. vox est Dorica, Siculis maxime usitata. Pindar. ap. Eustath. Vit. Pind. 12 ἐλπῖσιν ἀθανάταις ἄρμῶ φέρονται. Aesch. Prom. 615 ἄρμῶι πέπανμαι . . . θρηγῶν. Pherecrates fortasse in parodia ea usus erat. Bergk. R. c. Att. 290.

METOIKOI

Fortasse Platoni tribuenda. Mein. I 70.

112

Apollonius De pron. p. 113, 17 Schneid. ἐν Μετοίκῳ Φερεκράτους ἄπαξ ἐστὶν εἰρημένῃ (ἢ εὐθείᾳ ἐμαντὸς) καὶ ἴσως ἐνεκα τοῦ γελοίου.

ΜΥΡΜΗΚΑΝΘΡΩΠΟΙ

Cum ex Athenaeo (8, 335 a) Deucalionis in hac comoedia partes fuisse constet et titulus optime ad formicas in homines transformatas referatur, Pherecrates fabulas de diluvie Deucalionea, quae etiam ad Atticam pertinebat (Paus. 1, 18, 7. 8), et de formicis a Iove Aeaci gratia in homines commutatis videtur coniunxisse. cui opinioni fragmenta paene omnia favent. cf. Hesiod. Schol. Pind. Nem. 3, 21. Strab. 7, 322. 8, 375. Ovid. Met. 7, 517 sq. Hygin. fab. 52.

113

A. τί ληρεῖς; ἀλλὰ φωνὴν οὐκ ἔχειν
ἰχθύν γέ φασι τὸ παράπαν. B. νῆ τῷ θεῷ,
οὐκ ἐστὶν ἰχθύς ἄλλος οὐδεὶς ἢ βόαξ.

Etymol. m. 218, 31 Ἡρωδιανὸς δέ φησι καὶ δυσλλάβως λέγεσθαι (βῶκα), ὡς . . . Φερεκράτης εἰπῶν· τί ληρεῖς; κτλ. Athenaeus 7, 287 a Φερεκράτης δ' ἐν Μυρμηκανθρώποις εἰπῶν ἄλλον φωνὴν οὐκ ἔχειν ἰχθύν φασι τὸ παράπαν' ἐπιφέρει· νῆ τῷ θεῷ, οὐκ ἐστὶν ἄλλος ἰχθύς οὐδεὶς ἢ βόαξ'. Zonaras 413 καὶ Φερεκράτης· οὐκ ἐστὶν ἄλλος οὐδεὶς ἢ βόαξ. 3. οὐδεὶς ἢ Etym. Zonar.] οὐδὲ εἰς A Ath. Blomfieldus initio versus subsequentis excidisse putabat φωνεῖν δυνάμενος· fortasse nihil deest nisi λάλος. Meinekius cum cod. A Athenaei scribendum censebat οὐδὲ εἰς, ut βόαξ esset pro praedicto. ludit in verbis βῶαν et βόαξ. Athen. 7, 287 a ἀνωμάσθη

(ὁ βόας) παρὰ τὴν βοήν. διὸ καὶ Ἐρμοῦ ἱερὸν εἶναι λόγος τὸν ἰχθύν.
cf. 325 b. verba νῆ τῷ θεῷ demonstrant eorum qui conloquuntur
alteram mulierem esse. quaerunt autem piscesne omnes sint surdi.
non credenti pisces loqui posse mulier adsentitur uno excepto boace.

114

ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἴστων ποίει
[ἀφ' οὗ τὸ λίνον ἦν].

Pollux 7, 73 τὸ ἐργαλεῖον καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαργυρῶντες τὰ
στυππεῖα γέρον ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ ξύλου πεποιημένον κίονιον, σχῆμα
Ἐρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπὶν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ
τοῦνομα. Φερεκράτης δὲ φησιν ἐν Μυρμηκανθρώποις· ἀλλ' ὡς κτλ.
verba quae unciis inclusi Pherecratis sint an Pollucis dubitatur.
Deucalioni Pyrrha ingruente eluvione suadere videtur, ut fuso utatur
pro malo.

115. 116

γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ τεθολωμένον.
ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἢ καρδία.

Photius, Etym. m. 750, 10, Suidas τεθολωμένος· καὶ ἐπὶ
χαρᾶς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· γελῶντα κτλ. καὶ ἐπὶ λύπης·
ὑπὸ τῆς ἀνίας κτλ. Hesych. ἀνεθολοῦτο· ἀνεταράσσετο. Bekker.
Anecd. 12, 23 ἀναθολοῦσθαι· ἀναταράττεσθαι. παρὰ τὸν θόλον τῆς
σηπίας. ἀνεθολοῦθ' Porson.] ἀλεθόλου δ' cod. Phot. ἀπεθολοῦτο
Suid. ἀνεθόλου δὲ V Etym. et Etym. Milleri (Mélanges 279).
ὑπὸ τῆς ἀνίας] ἐπὶ τῆς ἀνίας ἀνεθόλου δ' ἢ M Etym. ἀνοίας
Etym. vulgo. Eur. Alc. 1067 θολοὶ δὲ καρδίαν.

117

οἰμοὶ κακοδαίμων, αἰγίς αἰγίς ἔρχεται.

Suidas αἰγίς· καταιγίς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις κτλ. cf.
Aristoph. Ran. 847. 8. significatur tempestas ingruens, quam sine
dubio diluvies sequebatur. cf. fr. 114. non audiendus Fritzschius
Aristoph. Thesm. 100.

118

ὑστερον ἀρᾶται κάπιθεάζει τῷ πατρί.

Suidas ἀρᾶται· εὐχεται, ἢ καταρᾶται. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώ-
ποις κτλ. Bekkeri Anecd. 442, 16 ἀρᾶται· . . . Φερεκράτης· ὑστερον
— πατρί. Eustath. 1438, 37. Hesych. ἐπιθεάζει· θεοὺς ἐπικαλεῖται.
ἐπιθεάζει Bekk. An. Eust. Hes.] ἐπιθειάζει Suid. (ἐπιθνάζει V). cf.
etiam Schol. Hom. Od. 2, 135 et Hemsterhus. Thucyd. 2, 75. intellegen-

dus est Aeacus, qui civibus amissis *Iovem patrem* precatur ut alios sibi det quoquo modo creatos.

119

ξένη γυνή γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη.

Bekker. Anecd. 448, 6 et Suidas ἀρτίως· τελείως, ὕγιως. οὐ μόνον δὲ ἄρτι τὸ πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης *Μυρμηκανθρώποις* κτλ. si vera sunt quae de argumento fabulae dixi, Pyrrha significari videtur, nescio quo casu cum Deucalione Aeginam delata.

120

μηδέποτ' ἰχθύν, ὧ Δευκαλίον, μηδ' ἦν αἰτῶ παραθῆς μοι.

Athenaeus 8, 335a κατὰ τοὺς Φερεκράτους *Μυρμηκανθρώπους*. Eustathius 1720, 46. ἦν Dind.] ἄν. taedio nescio quis captus consumptorum tam diu piscium Deucalionem obsecrat ne umquam posthac pisces sibi adponat. pessime Bothius Deucalionem servum esse opinabatur, quippe qui numquam tali nomine vocentur.

121

ἄρα προθύμως * * * *
καὶ τῆς ὀροφῆς τὸν χοῦν ἡμῶν
κατὰ τῆς κεφαλῆς καταμήσονται
λαγαριζόμενοι.

Schol. Aristoph. Vesp. 674 τὸ δὲ λαγαρίζεσθαι ἕτερόν τι ἔοικεν ἐμφαίνειν. Φερεκράτης *Μυρμηκανθρώποις* ἀντὶ τοῦ σιδαιεύειν (σκαλ. Mein.) ἄρα ποθ' ὑμεῖς καὶ τῆς ὀροφῆς τὸν χοῦν κατὰ τῆς κεφαλῆς κατακοιμήσονται λαγαριζόμενοι (verba Pherecratis in solo V exstant). Hesych. χοῦς· καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον τῷ ὀρόφῳ χῶμα. Hesych. et Photius λαγαριζόμενοι· σκαλεύοντες. verba poetae ex Meinekii emendatione praebui, nisi quod pro ὑμῶν scripsi ἡμῶν, quod pendet ab τῆς κεφαλῆς. λαγαριζόμενοι iam Portus. praeterea malim ἀπὸ τῆς ὀροφῆς pro καὶ τ. ὁ. cf. 130, 7. significantur sine dubio formicae ingenti multitudine per omnes aedium partes se effundentes. apud Ovidium. Met. 7, 644 sq. de quercu descendunt.

122

ἀλλὰ καὶ κίσταις ἐν ἐμαῖσιν ἀπόκειθ' ἃ μέλλομεν
ἀριστήσειν.

Pollux 10, 91 εἶποις δ' ἄν καὶ κίστην ὀψοφόρον, καὶ πον καὶ κοίτην . . . ἐν Φερεκράτους *Μυρμηκανθρώποις* κτλ. κίσταις K.] κοίταις. κοίταις ἐν ἐμαῖσιν ἀπόκειθ' Meinek.] κοίτας τὰς ἐν ἐμοὶ ἀποβάνθ' F Poll. Phot. κίστη καὶ κοίτης· ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα

κεῖται ἢ ἰμάτιά τινα· ἤγουν κιβώτια. κίσταις scribendum esse demonstrasse mihi videor Mus. Rhen. XXX 414 sq. ac prorsus similiter Pollucem libris vitiosis deceptum esse Meinekius docet I 370 extr. addo Etym. m. Milleri (Mélanges 153), ubi versus ineditus Euripidis ita scribitur *πάρεσμεν, ἀλλ' οὐκ ἦσθ' ἄν οὐ παρόντα με*, ut ἦσθα deducatur ab εἰδέναι, qui facillime emendatur ἀλλ' οὐκ ἦσθάνου παρόντα με. — versus Eupolideus ex parabasi excerptus, in qua poeta figurate de suae artis copia dicebat. cf. Metag. 14.

123

σὺ δ' ἀποτηγανίζεις.

Athenaeus 6, 229 a τοῦ δὲ δῆματος (τηγανίζειν) μέμνηται . . . καὶ Φερεκράτης ἐν Μυρμηκανθρώποις.

124

ἢ τρις ἕξ ἢ τρεῖς κύβοι

ἢ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν τοῖς Μυρμηκανθρώποις. κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν γὰρ ἕξ τὴν παντελεῆ νίκην δηλοῖ, τὸ δὲ τρεῖς κύβοι τὴν ἤτταν. Zenobius 4, 23 et schol. Platonis Bekk. 460. cf. Poll. 9, 94. 5 et quae adnotavi ad Aristoph. Ran. 1400.

125

Μανίαν θρεπτὴν

Pollux 7, 17 τὴν θεραπαινίδα καὶ θρεπτὴν ἐρεῖ ὅστις βούλοιο ἐπεσθαι Φερεκράτει εἰπόντι ἐν Μυρμηκανθρώποις M. θρ. cf. Aristoph. Ran. 1345 cum interpr.

ΠΕΡΣΑΙ

De auctore fabulae iam antiquitus non constabat. Ath. 3, 78 d Φερεκράτης δὲ ἢ ὁ πεποιηκὼς τοὺς Πέρσας. ac similiter 11, 502 a. 15, 684 f. Schol. Aristoph. Ran. 362 πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας. cf. Mein. I 70 et contra Bergkium etiam Aristophani tributam esse (R. c. Att. 294) disputantem II 318. scripta est eo tempore quod interfuit inter Metallicos et Aristophanis Tagenistas. altercationem laudantis paupertatem et reprehendentis institutam fuisse probabiliter Fr. Ritterus De Arist. Pluto 75 statuit, qui nomen comoediae a divitiis ut veteres credebant in Persarum potissimum terra divinitus absconditis petatum esse arbitratur.

126

τὸ παιδίον

τὸ πολλαγόρασον κἀπὸ πολλῶν τήλιῶν.

Pollux 7, 15 τὸν δὲ πολλὰ ὠνούμενον ἕξειν εἰπεῖν πολλαγό-
ρασον, εἰ καὶ φαῦλον τοῦνομα, ἀλλ' ὅτι Φερεκράτης εἶρηκεν ἐν
Πέρσαις κτλ. τηλιῶν Kuhnius] θ' ἡλίων. 'cum Pollux abiectum
esse declarat (πολλαγόρασον), de hoc universo genere plebeiorum
conviciorum sententiam ferre censendus est'. Lob. Phryg. 436.
Bekker. Anecd. 275, 15 ἡ τηλία σανὶς ἀλφειοπωλικῆ πλατεῖα, προσ-
ηλωμένας ἔχουσα κύκλω σανίδας τοῦ μὴ τὰ ἄλφειτα ἐκπίπτειν. Schol.
Aristoph. Plut. 1037 ἰδίως ἐκαλεῖτο τηλία περίφραγμα σανίδων
ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ ἄλφειτα ἐπιπράσκοντο. 'itaque perinde est ac
si scripsisset τὸ παιδίον τὸ πολλὰ καὶ ἀπὸ πολλῶν τηλιῶν ἀγοράζον'.
Meinek.

127

ἐπὶ τηράνοις καθίσανθ' ὑφάπτειν τοῦ φλέω.

Athenaeus 6, 228 e τηράνον δ' εἶρηκεν . . . Φερεκράτης . . .
ἐν Πέρσαις κτλ. φλέω Meinek.] φλέω. ὑφάπτειν a verbo iubendi
videtur pendere. cf. Aristoph. Ran. 244 cum interpr. saepe ὀξύ-
νεται (φλεῶς).

128

στεφάνους τε πᾶσι κώμφαλωτὰς χρυσίδας.

Athenaeus 11, 502 a Φερεκράτης δὲ ἢ ὁ πεποικῶς τοὺς εἰς
αὐτὸν ἀναφερομένους Πέρσας φησί· στεφάνους κτλ. comparanti Ari-
stoph. Ach. 74 legati hospitio excepti a Persarum rege vel dona
ab illo missa intellegenda videntur. cf. Cratin. 50.

129

οὔτος σύ, ποῖ τὴν ἀργυρίδα τηυδὶ φέρεις;

Athen. 11, 502 b τῆς δὲ ἀργυρίδος φιάλης Φερεκράτης ἐν Πέρ-
σαις οὔτω μνημονεύει· οὔτος σύ κτλ.

130

τίς δ' ἔσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν ἢ ζυγοποιῶν ἔτι χρεῖα,
ἢ δρεπανουργῶν ἢ χαλκοτύπων ἢ σπέρματος ἢ χαρακισμοῦ;
αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπᾶστοις
ζωμοῦ μέλανος καὶ Ἀχιλλεῖοις μάξαις κοχυδοῦντες ἐπιβλύξ
5 ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ Πλούτου φεύσονται, σφῶν ἀρύτεσθαι.
ὁ Ζεὺς δ' ὕων οἴνω καπνία κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει,
ἀπὸ τῶν δὲ τεγῶν ὄχετοὶ βοτρυῶν μετὰ ναστίσκων πολυτύρων
ὄχετεύονται θερμοῦ σὺν ἔντει καὶ λειριοπολφανεμῶναις.
τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὄπταις ἐριφείοις
10 φυλλοροφήσει, καὶ τευθιδίοις ἀπαλοῖσι κίχλαις τ' ἀναβράστοις.

Athenaeus 6, 269 c *κάν τοῖς Πέρσαις δέ φησι (Φερεκρ.) τίς δ' ἔσθ' ἡμῖν κτλ.* v. 3. 4. Eustath 1095, 19. Pollux 7, 115 *ξυγοποιεῖν, ὡς ἐν Πλούτῳ Ἀριστοφάνης*, ubi in nomine poetae erravisse Pollucem arbitratur Dobraeus Aristoph. Plut. 115. atque etiam v. 9 (— ὄρσειν) in Cramer. Anecd. Ox. I 277, 16 perperam Aristophani tribuitur. 3. *ἐπιπάστοις L] ἐπίπαστοι P. ἐπιπάστοι V. 4. μάχαις L] μάχαις PV.* 5. *ῥεύσονται C] ῥεύσοντας PVL. ῥεύσαντας B.* 6. *οἶνω καπνία CL] οἶνω οἰκαπνία A. κατὰ PL] καὶ V.* 7. *μετὰ Schweighaens.] μετ' ἀμητίσκων καὶ*, quae ex Teleclid. 1, 12 inlata sunt. *νασίσκων C] νατίσκων A.* 8. *θερμοῦ Villebrun] θερμοῖ.* 9. *τὰ δὲ δὴ Cramer. Anecd. Ox. I 277, 16] τὰ δὲ C, τὰ reliqui Athenaei cod. δένδρη] δένδρα B Ath. et Cram. An. τὰν τοῖς Casaub.] τ' αὐτοῖς PV. δ' αὐτοῖς B. ὄρσειν BP] ὄρσει VI. ὄρσει Cram. An.* 10. *ἀπαλοῖσι K.] ἀπαλοῖς.*

adpellat aliquis Paupertatem vel defensorem eius. Fr. Ritterus scaenam Aristoph. Plut. 804—814 comparat. v. 2 *σπέριματος* suspectum, v. 7 *βοτρύων* manifesto corruptum est. 3. *ἐπιπάστοις.* cf. Aristoph. Eq. 103.-1089 cum interpr. 4. *Ἀχιλλεῖοις.* Aristoph. Eq. 819. *ἐπιβλύξ.* cf. *ὀκλάξ* fr. 75. 5. *ῥεύσονται.* Cratet. 15, 4. quod Herwerdenus proposuit (Obs. crit. 15) *παρέσονται* incredibiliter languet neque defenditur Telecl. 1, 9. *ῥεύσονται ἀρύτεσθαι*, ut Strattid. 61 *οἶνος κοχύζει πιεῖν.* cf. supra 69, 4. 6. *οἶνω καπνία.* Plat. 244. Anaxandr. Athen. 4, 131 a (71). nomen accepit aut a fumo (Phot. *καπνίας· οἶνος κεκαπνισμένος*) aut a vite. Theophr. H. pl. 2, 3, 2 *τὴν κάπνειον ἄμπελον καλουμένην. κεράμου*, i. e. de tecto aedium. *βαλανεύσει.* cf. Aristoph. Pac. 1103. Timocl. 2. 8. *λειριοπολφανεμώναις.* 'Casaubonus Athen. 4, 158 b interpretatur de polpho cum liliis et anemonis parato. *ἀνεμώνη* etiam *μάξης εἶδος* erat teste Hesych. *ἀνεμώνη* et Poll. 6, 76 . . . ac probabile est etiam *λείριον mazaе* nomen fuisse'. Meinek. 10. *φυλλοχοῆσει* Bergk. Zimmerm. Ann. 1840, 1078. perperam, 'cum recte quidem arbor dicatur *φυλλοχοεῖν χορδάς*, non item *χορδαῖς*'. Meinek. V 28.

131

ᾧ *μαλάχας μὲν ἐξερωῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον,*
καὶ μελιλώτινον λαλῶν καὶ ῥόδα προσσεσηρώς·
 ᾧ *φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα,*
γελῶν δ' ἔπποσέλινα καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων,
 5 *ἔγχει κάπιβόα τρίτον παιῶν', ὡς νόμος ἐστίν.*

Athenaeus 15, 685 a *καὶ ὁ Φερεκράτης δὲ ἢ ὁ πεποιηκῶς τὸ δρᾶμα τοὺς Πέρσας μνημονεύων καὶ αὐτὸς ἀνθῶν τινων στεφανωτικῶν φησιν· ᾧ μαλάχας κτλ.* versus sunt Priapei. 3. *προσκινῶν] προσκινῶν G. Herm. Doctr. metr. 375 et Meinek. in ed. Athen.* neutrum cum *σέλινα* coniunctum satis intellego. Schweighaeu-

serus 'cuius oscula amaracum olent, concubitus apium'. Hesych. et Phot. σέλινον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. cf. Plat. 174, 10. 5. τρίτον om. C. παιῶν' Schweighaesus.] παιῶν Cant. L. παίων C.

1. ἐξερῶν 'cognatum stirpi ἐρυγγάνειν verbum ἐρᾶν pluribus locis a librariis deformatum est, Hippocr. De morb. II 24. 576 CT. VII. De mul. morb. II 12, 802 D . . pro eicere et effundere Atticos dixisse certissimum est; an etiam pro evomere usurparint dubitasse videtur Porsonus, qui in Pherecratis versu mallet ἐξερῶν legi Advers. 128'. Lobeck. Phryn. 64. 4. γελῶν ἰπποσέλινα i. e. γελῶν ἑππορορικόν (Mein.). κοσμοσάνδαλα βαινῶν egregia dixit ambiguitate, cum σάνδαλον sit solea, κοσμοσάνδαλον flos (Venus-rantoffel Billerbeck Flor. class. 225). 5. ραεανem dicit, qui cum mensis ablatis potare incipiebant cantari solebat. Beck. Charicl.² II 263. Xen. Symp. 2, 1. Plat. Symp. 176 a. adloquitur chorus ut videtur hominem aliquem divitiis Persarum regi parem, Calliam similemve eius.

132

ἦν δ' ἡμῶν σῦκόν τις ἴδη διὰ χρόνου νέον ποτέ,
τῷ φθαλμῷ τούτῳ περιμάττομεν τὸ τῶν παιδίων.

Athenaeus 3, 78 d Φερεκράτης δὲ ἢ ὁ πεποιηκῶς τοὺς Πέρσας φησὶν· ἦν δ' ἡμῶν — παιδίων, ὡς καὶ ἰάματος οὐ τοῦ τυχόντος τῶν σῦκων ὑπαρχόντων. 2. τὸ φθαλμῷ A. τούτῳ περιμάττομεν Hermannus Doctr. metr. p. 581] περιμάττομεν τοῦτο A. τὸ τῶν Erfurdtus 443] τῶν. versus sunt Eupolidei. τούτῳ i. e. τῷ σῦκῳ. quomodo talis sententia parabasi conveniat quamquam difficile est dicere (Fritsch. Fragm. v. Eup. 13), dubitari non potest quin ex ea petita sit.

133

Schol. Aristoph. Ran. 362 ἢ τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει] πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας· τὰ γὰρ ἀπόρρητα ἤκουσαν ὡς νῦν ἡμῖν ἔθος. ἤκουσαν Dindorfius] ἤκουσιν. 'itaque hoc dicit scholiasta, τὰ ἀπόρρητα, quae Aristophanes de rebus vetitis dixit, Persarum auctorem de mysteriis dixisse.' Meinek. cf. Schol. Aristoph. Thesm. 363 δηλοῖ ἐνταῦθα, ὅτι λέγουσι καὶ ὁμοίως ἡμῖν τὰ ἀπόρρητα, οὐ μόνον (ἐπὶ τῶν) ἀπηγορευμένων.

ΠΕΤΑΛΗ

Meretricis nomen esse opinatur Meinek. I 86 not. 39. cf. Θάλαττα. Lob. Pathol. prol. 111.

134

οὗτος πόθεν ἦλθες; B. εἰς Κολωνὸν ἰέμην,
οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἰππέων.

Hypoth. Soph. Oed. Col. *μνημονεύει τῶν δυνεῖν Κολωνῶν Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ διὰ τούτων· οὗτος κτλ.* Harpocrat. 114, 8 *ἐκαλειτο δὲ ὁ Κολωνὸς οὗτος ἀγοραῖος . . . Φερεκράτης Πετάλῃ· οὗτος κτλ.* ἤλθες Hyr.] ἤκεις Harpocr. *ἔμην Meinek.*] *ὠχόμην Hyr., ἡ μὲν codices Harpocr.* — cf. Bursian. Geogr. gr. I 275. 287. 324 sq. *respicitur proverbium ὅψ' ἤλθες, ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἴεσο· παρομία λέγεται ἐπὶ τῶν μισθαρουόντων.* Phot. itaque qui Colonom forensem confundi non vult cum equestri cavet ne mercennarius circumforaneus esse putetur.

135

*ἀλλ' ὦ περιστέριον ὁμοῖον Κλεισθένει,
πέτου, κόμισον δέ μ' εἰς Κύθηρα καὶ Κύπρον.*

Athenaeus 9, 395 c *Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ κτλ.* *Κλεισθένει Pors.* Advers. 113. Elmsl. Ach. 118] *Καλλισθένει.* Venus aut puellula loqui videtur quae, ut Trygaeus cantharo, columba vehi volebat. de *Clisthene* cf. Aristoph. Eq. 1374 cum interpr.

136

παίειν με τύπτειν λακπατεῖν ὠθεῖν δάκνειν.

Photius *λακπατεῖν· Φερεκράτης Πετάλῃ κτλ.* *λακπατεῖν Alberti Hesych. λακπατῆσαι]* *λάκπάπτειν et λάκπαπτειν cod. infinitivus pen-* debat a verbo quod proxime antecedeat.

137

πρόσαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε.

Bekker. Anecd. 358, 7 et Suidas (*αἴρειν*) *αἴρε· πρόσφερε. αἴρειν γὰρ καὶ τὸ προσφέρειν δηλοῖ . . . καὶ μετὰ τῆς προθέσεως Φερεκράτης Πετάλῃ κτλ.* tautologia consulto quaesita. cf. Aristoph. Ran. 1159 (Mein.).

138

*κὰκ πιθῶνος ἤρυσαν
ἄκρατον.*

Pollux 7, 163 *ἀπὸ δὲ τῶν πίθων ὁ πιθῶν, Φερεκράτους εἰπόντος ἐν Πετάλῃ κτλ.* ἤρυσαν Meinek.] *εἴρυσαν.* cf. Eupol. 111.

139

Athenaeus 8, 343 c *κωμφοδοῦσι δ' αὐτὸν (Μελάνθιον) ἐπ' ὀψοφαγία Λεύκων ἐν Φράτερσιν, Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ, Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ.* cf. Meinek. I 205 sq. Bergk. R. c. Att. 340. Eupol. 41. 164. Plat. 132. Archipp. 28. Aristoph. Av. 151 cum interpr.

140

Athen. 15, 690f ὠνομάσθη τοῦτο (Μεγάλλειον μύρον) ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μεγάλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμησσεῦσι, καὶ Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ. Hesych. Μετάλλειον μύρον. . . . μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετάλῃ. Phot. Μεγάλλ(ε)ιον μύρον· ἀπὸ τοῦ εὐρομένου τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ Μεγάλλου Σικελιώτου· λέγει δὲ καὶ Θεόφραστος εἰς τὸ περὶ ὀσμῶν τὴν κατασκευὴν τοῦ Μεγάλλου (cod. μεγαλοῖον, μεγάλο, μεγαλοίου). saepissime falso Μετάλλος et Μετάλλ(ε)ιον. Hesych. Μετάλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ Μετάλλειον μύρον κατασκευὴν εὗρεν. cf. Schneider. Theophr. fr. 4, 6, 30. Aristoph. fr. 536. Strattid. 33.

Praeterea *Petale* commemoratur Suid. III 592 (Mein.) Φερεκράτης Πετάλῃ γράφει. sed verba poetae exciderunt. in Bernhardyi editione frustra quaesivi.

ΤΥΡΑΝΝΙΣ

Fortasse *γυναικοκρατία* quaedam intellegenda est, qualem in Ecclesiastis finxit Aristophanes. cf. fr. 143.

141

ἄπειθ' ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ
ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα,
ἐποίησεν ὁ Ζεὺς καπνοδόκην μεγάλην πάνυ.

Harpocratio βωμολογέσθαι· κυρίως ἐλέγοντο βωμολόχοι οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες. ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις ἀλύηται τε καὶ μάντις. Φερεκράτης Τυραννίδι· ἄπειθ' ἵνα μὴ κτλ. ἄπειθ' Bekker] καὶ ἔπειτα. Porsonus Phoen. 1422 ἔπειθ'. τοῖσι Maussacus] τοῖς. βωμοῖς] νοῖς BG. καλώμεθα] καλούμεθα C, qui πρὸς τοῖσι βωμοῖς omittit. deum aliquem loqui animadvertit Dobraeus Adv. I 586. dicit autem deos antehac fumo sacrorum insidiantes circum aras sedisse; deinde Iovem famae deorum consulentem caelum aeneum ut καπνοδόκην terris superstruxisse, ut iam fumus conlectus per καπνοδόκης foramen ad deorum sedes perveniret.

142

ἄρ' ἀράχνη' ὥσπερ ταῖς σιπύαισι ταῖς κεναῖς;

Suidas ἀράχνη· Φερεκράτης Τυραννίδι· ἀράχνηια ὥσπερ ταῖς σικύαισι ταῖς κεναῖς. et σικυαῖσι· Φερεκράτης Τυραννίδι· ἄρ' ἀράχνη' ὥσπερ ταῖς σικυαῖσι ταῖς κεναῖς. Valckenarius Diatr. 169a σικυαῖσι, quod σιπύαισι scribendum erat. Harpocr. σιπύα· σιτη-

ρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἢ σιπύα (vel potius σιπύη). ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Aristoph. Eq. 1296. Plut. 806.

143

εἴτ' ἐκεραμεύσαντο τοῖς μὲν ἀνδράσιν ποτήρια
 πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ' ἀλλ' αὐτὸ τοῦδαφος μόνον,
 κούχλι χωροῦντ' οὐδὲ κόγχην, ἐμφερῆ γουστηρίοις·
 σφίσι δέ γ' αὐταῖσιν βαθείας κύλικας ὥσπερ ὀλκάδας
 5 οἶναγωγούς, περιφερεῖς, λεπτάς, μέσας γαστροῖδας,
 οὐκ ἀβούλωσ, ἀλλὰ πόρρωθεν κατεσκευασμένα
 αὐθ', ὅπως ἀνεκλογίστως πλείστος οἶνος ἐκποθῆ.
 εἶθ' ὅταν τὸν οἶνον αὐτὰς αἰτιώμεθ' ἐκπιεῖν,
 λαιδοροῦνται καμνύουσι μὴ 'κπιεῖν ἀλλ' ἢ μίαν.
 10 ἢ δὲ κρείττων ἢ μί' ἐστὶ χιλίων ποτηρίων.

Athenaeus 11, 481 b ὅτι δὲ μεγάλοις ποτηρίοις αἱ γυναῖκες ἐχρῶντο ὁ αὐτὸς εἶρηκε Φερεκράτης ἐν Τυραννίδι διὰ τούτων· εἴτ' ἐκεραμεύσαντο κτλ. Eustathius 1632, 30. Athen. 11, 460 c κρείττων μί' ἐστὶ χιλίων ποτηρίων. 1. εἴτ' ἐκεραμεύσαντο Bergk.] εἶτα κεραμεύσαντα. μὲν add. C. 3. χωροῦντ' Casaubonus] δωροῦντ'. 4. σφίσι δέ γ' Bergk.] φασὶ δ'. 5. μέσας] μεστὰς C. epit. Hoesch. Eust. γαστροῖδας A. omitunt C et Eustathius. Porsonus Adv. 127 ἐγγάστριδας. Hesych. γαστροείδης· προγάστρω. καὶ γαστροπίων. videtur ex masculino γάστρων (Aristoph. Ran. 200) comice finxisse femininum γαστρώνιδας. etiam λεπτάς manifesto corruptum. dubito λευράς an στρεβλάς reponendum sit. 6. πόρρωθεν 'ex longinquo rem (αὐτό) ita instituentes ut plurimum vini bibere possent. 7. ἀνεκλογίστως idem fere quod ἀνεξελέγκτως.' Meinek.

144

γυμνῶ φυλακὴν ἐπιτάττειν

Hesych. παρομιμία ἐπὶ τῶν μὴ δεομένων προστάξεως, διὰ τὸ ἀναγκαίως καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν. Φερεκράτης Τυραννίδι. Zenob. 2, 98. non recte Hesychium reprehendit Meinek. 361. φυλακὴ non solum est custodia, sed etiam circumspectio, quam nudo imperare non opus est, quia sua ipse conditione ea uti cogitur.

Ad hanc fabulam fortasse pertinebant fr. 187. 192.

ΧΕΙΡΩΝ

Nicomacho alii, alii Platoni adiudicaverunt. Meinek. I 75. 6. Athen. 8, 364 a τὰ εἰρημμένα ὑπὸ τοῦ τὸν Χείρωνα πεποιοηκότος, εἶτε

Φερεκράτης ἐστὶν εἴτε Νικόμαχος ὁ ἑυθμικός, ἢ ὅστις δῆποτε. cf. Μεταλλῆς. ad artis musicae depravationem magnam fabulae partem pertinere manifestum est. nomen accepit a Chirone, qui Achillem ea arte instituit. Musicam ipsam muliebri habitu apud Iustitiam de iniuriis suis querentem in scaenam inductam esse docet fr. 145.

145

ΜΟΥΣ. λέξω μὲν οὐκ ἄκουσα, σοὶ τε γὰρ κλύειν
 ἔμοι τε λέξαι μῦθον ἠδονὴν ἔχει.
 ἔμοι γὰρ ἤρξε τῶν κακῶν Μελανιππίδης,
 ἐν τοῖσι πρῶτος ὃς λαβὼν ἀνῆκέ με
 5 χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δῶδεκα.
 ἀλλ' οὖν ὅμως οὗτος μὲν ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ
 ἔμοιγε . . . πρὸς τὰ νῦν κακά.
 Κινησίας δέ μ' ὁ κατάρατος Ἀττικός,
 ἔξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς,
 10 ἀπολώλεχ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως
 τῶν διδυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν,
 ἀριστερ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιὰ.
 ἀλλ' οὖν ἀνεκτὸς οὗτος ἦν ὅμως ἔμοι.
 Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλὼν τινα,
 15 κάμπτων με καὶ στρέφων ὄλην διέφθορον,
 ἐν ἐπὶ χορδαῖς δῶδεχ' ἀρμονίας ἔχων.
 ἀλλ' οὖν ἔμοιγε χούτος ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ·
 εἰ γὰρ τι κἄξήμαρτεν, αὐθις ἀνέλαβεν.
 ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλιτάτη, κατορώρουχεν
 20 καὶ διακέκναικ' αἰσχιστα. ΔΙΚΑΙΟΣ. ποῖος οὗτος;
 ὁ Τιμόθεος; Μ. Μιλήσιός τις Πυρρῆας.
 κακά μοι παρέχων ἅπαντας οὗτος οὓς λέγω.
 παρελήλυθ' ἀραπῶν ἐκτραπέλους μυρμηκίας.
 κἂν ἐντύχη πού μοι βαδιζούση μόνη,
 25 ἀπέδυσσε κἀνέλυσσε χορδαῖς δῶδεκα.

Plutarchus Mor. 1141. 2 τὸ παλαιὸν . . . συμβεβήκει τοὺς ἀνήλτας παρὰ τῶν ποιητῶν λαμβάνειν τοὺς μισθοὺς, πρωταγωνιζούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως, τῶν δ' ἀνήλτων ὑπηρετούντων τοῖς διδασκάλοις. ὕστερον δὲ καὶ τοῦτο διεφθάρη, ὡς καὶ Φερεκράτην τὸν κωμικὸν εἰσαγαγεῖν τὴν Μουσικὴν ἐν γυναικείῳ σχήματι, ὄλην κατηρισμένην τὸ σῶμα. ποιεῖ δὲ τὴν Δικαιοσύνην διαπνυθανομένην τὴν αἰτίαν τῆς λώβης καὶ τὴν Ποίησιν (corrigunt Μουσικὴν) λέγουσαν· λέξω

μὲν κτλ. ex Chirone haec derivata esse constat ex Nicomachi Harm. Π 35 Meib. Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος τὴν ἑνδεκάτην (χορδὴν προσῆψε) καὶ ἑφεξῆς ἄλλοι. ἔπειτ' εἰς ὀκτωκαιδεκάτην ἀνίχθη χορδὴν τὸ πλεθθος παρ' αὐτῶν, ὥσπερ καὶ Φερικράτης ὁ κωμικὸς ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Χείρωνι καταμεμφόμενος αὐτῶν τῆς περὶ τὰ μέλη ῥαδιοργάνια φαίνεται. post v. 25 sequuntur apud Plutarchum haec: καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξέρον, καὶ φησιν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο. ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα·

26 ἑξααρμονίους, ὑπερβολαίους τ' ἀνοσίους,
καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὄλην
καμπῶν με κατεμέστωσε.

καὶ ἄλλοι δὲ κωμωδοποιοὶ ἔδειξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκριματικῶτον. 2. μῦθον K. Mus. Rh. XXX 400. 1] θυμὸς. cf. Aristoph. Vesp. 1179. Lys. 782. 805. Pherecr. 96, 5. 4. πρῶτος Meinek.] πρῶτοις. 7. fort. εἰς τὴν τέχνην ἔμοιγε. sed alia quoque suppleri possunt. Hanov. Exerc. crit. 39. Herwerden. Obs. crit. 16. 8. δέ μ' Meinek.] δέ. 10. ἀπολώλεχ' Meinek.] ἀπολώλεκέ μ'. οὕτως μ' ἀπολώλεχ' Hanovius Exerc. crit. 50. 13. οὖν Wyttenbach.] οὐκ. ἀνεκτὸς Emper. De Dion. Chrys. or. Corinth. 25] ἂν εἴποις. ἐπιεικῆς Wyttenb. οὗτος ἦν ὅμως ἐμοί Wyttenb.] οὕτως (οὗτος) ἦν ὅμως ὅμως (semel ἕμως B). 14. Φρῦνις Wyttenb.] Φρύννις, Φρύνις, Φρύνης. Φρύννις est Lesbiaca nominis forma. 16. ἑπτὰ Burettius Comment. litter. Acad. Par. XXIII 152] πέντε (πενταχόρδοις BV). 18. εἰ] ἦν V. αὐθις] αὐτίς V. 20. διακέκναικ' Brunckius] διακέκναιχ'. 21. ὁ add. Meinek. 22. παρέχων ἅπαντας οὗτος K.] παρέσχεν οὗτος ἅπαντας. 23. ἀγαπῶν K.] ἄγων. ἄδων Fritsch. Arist. Thesm. 100. at non de vocis humanae, sed de citharae lyraeve cantu loquitur. 25. ἀπέδωσε Wyttenb.] ἀπέλυσε. δῶδεκα] ἕνδεκα Meinek., cui praeterea v. 14—18 post 7 transponendi videntur, quia Phrynin iam Ol. 81, 1 Panathenaeis vicisse ex Schol. Aristoph. Nub. 971 constet, Cinesias autem vix ante Ol. 91 floruisse videatur (I 227). adversatur Bergkii Z. f. Altert. 1848, 439. 28. καμπῶν Elmsl. Aristoph. Ach. 559] κάμπτων. in fine Bergkii addit ποικιλώτατα. quidni κάλυμμάτο?

versus 1 et 2 tragicam gravitatem imitantur. 8. Atticum dixit Cinesiam, de quo cf. Aristoph. Ran. 153. 1437. Nub. 333. Av. 1372 cum interpr. Meinek. I 227 sq., ut eum peregrinis artis musicae magistris, Melanippidi, Phrynidi, Timotheo opponeret (Mein.). ictus in articulum ὁ cadit, ut Aristoph. Ran. 278. 623. Pac. 546. fr. 488, 10 (Hanov. 48). Vesp. 28. 9. versionibus stropharum ἑξααρμονίους declarari arbitratur Hanovius (Exerc. crit. 49) saltationem chori cyclii, non congruentem illam neque cum modo tibiarum vel lyrae neque cum cantu. itaque factum esse in Cinesiac dithyrambis ut chorus versiones faceret ante-

quam tibiis significarentur, atque ubi secundum musices rationem dextra deberet parte chorus conlocatus esse, sinistra conspiceretur et invicem. ἀσπίδες sunt *ordines militum*. 12. i. e. ὥστε τῆς ποιήσεως τῶν διθυράμβων αὐτοῦ, καθάπερ ἐν τ. ἀσπ., τὰ δ. φ. ἀρ. 14. de *Phrynide* cf. Aristoph. Nub. 971 cum interpr. Bekker. Anecd. 63, 27 στρόβιλος· Πλάτων (254) καὶ μεταφορικῶς κέχρηται ἐπὶ ᾧδῆς κιθαρωδικῆς πολλὴν ἐχούσης τάραχον. cf. Mein. I 76. 16. Iyam quinque chordis instructam aetate Pherecratis in usu fuisse negat Hanovius (51), quoniam Terpandri heptachordum usque ad Timotheum musici usurpaverint. Plut. Mor. 1141 d. de harmoniis heptachordi cf. Boeckh. De metr. Pind. 212. Thiersch. Proleg. Pind. 43. 18. ἀνέλαβεν i. e. *me refecit, vires mihi reddidit*. Xen. Hell. 6, 5, 21 ἐκ τῆς πρόσθεν ἀθυμίας ἐδόκει τι ἀνειληφέναι τὴν πόλιν. 19. κατορώρουχεν, *sepeliit* i. e. *occidit*. 20. de usu pronominis οὐτοσί cf. quae adnotavi ad Aristoph. Nub. 1427 et Nub. 424. 21. πυρρῆας cf. Aristoph. Ran. 730 cum interpr. 23. ἀγαπᾶν est *mirifice sibi in aliqua re placere*. Antiphan. Athen. 6, 323 e. Plat. Reip. 1, 330 BC. Euthyd. 303 d. Phileb. 62 d. μυρμηκιάς, ut Aristoph. Thesm. 100. Aelian. H. a. 6, 43 μυρμηκῶν ἐν γεωργίᾳ ποικίλας τε ἀτραποὺς καὶ ἐλιγμοὺς καὶ περιόδους. translatione usus est ad significandos numeros musicos, qui propter incredibilem sonorum varietatem et celeritatem formicarum ultro citroque discurrentium similitudinem referant (Meinek.). 25. ἀνέλυσσε idem est quod v. 5 χαλαρωτέραν ἐποίησε. Nicomach. Harm. II 35 Meib. Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος τὴν ἐνδεκάτην χορδὴν προσῆψε. Plin. N. h. 7, 204 (chordam) *octavam Simonides addidit, nonam Timotheus*.

versus 26—28 Pherecratis esse inter omnes constat. post v. 23 inserendos esse censet Bergkiius. ὑπερβόλαιοι soni sunt acutissimi in systemate quodam ex quattuor vel quinque heptachordis composito (Gaudent. Harmon. introd. 9 Meib.), qui soni antiquorum Graecorum sententia recte dicuntur ἀνόσιοι. νύγλαροι autem merae sunt voces, quibus certa aliqua significatio non subiecta est, quale Aeschyli est φλαττοθρατ (Hanov. 56), Aristophanis θρεττανελό, alia id genus. cf. Aristoph. Ach. 554. Eupol. 110. Phrynich. 69. καμπῶν simul *flexiones sonorum*, simul *erucas brassicae (ῥαφάνοις) adhaerentes* significat. ceterum de tota hac ecloga cf. Westphalii edit. Plut. De musica p. 22. 3. 53. 4.

146

εἰκῆ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικοντοῦν
πολλοῖς ἐμαντὸν ἐγκυλῖσαι πράγμασιν.
ἐγὼ γὰρ, ὦνδρες, ἤνικ' ἦν νεώτερος,
ἐδόκουν μὲν ἐφρόνουν δ' οὐδέν, ἀλλὰ πάντα μοι

5 κατὰ χειρὸς ἦν τὰ πράγματ' ἐνθυμουμένῳ·
 νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν,
 καὶ κατὰ μίτον τὰ πράγματ' ἐκλογίζομαι.

Stobaeus Floril. 116, 12 cum lemmate Φερεκράτους. ad Chironem referendum esse docuit Meinek. conl. Priscian. 18, 242 Φερεκράτης Χείρῳσιν· νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν. v. 7 ex lexico Vindobonensi addidit Bergk. Z. f. Altert. 1851, 275. 2. πολλοῖς Gesn. marg.] *πολλάκις. ἐγκυλίῳσαι*, ut Aristoph. Thesm. 767. 3. ἦν. cf. quae adnotavi ad Aristoph. Av. 97. Eubul. 31. Antidot. 2, 5. Menand. Cramer. Anecd. Ox. III 363, 24. Apollod. 4 (Nauck. Philol. VI 413). 4. *ἰδόκουν 'mihī videbar'* φρονεῖν δηλονότι. 5. κατὰ χειρὸς ἦν '*alles ging mir leicht von der Hand*' Meinek. cf. Telecl. 1, 2. Lobeck. Phryn. 327. 7. κατὰ μίτον i. e. *singula secundum ordinem*. Cic. ad Att. 14, 16, 3 *Herodi mandaram ut mihī κατὰ μίτον scriberet*.

147

νῆ τὸν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες
 τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων,
 οὓς ὁ καλέτας ἀξιοῖ τοῦ μηδενός.

Athenaeus 9, 368 b καὶ παρὰ τῶ τὸν Χείρῳνα πεποιηκῶτι δὲ τὸν εἰς Φερεκράτην ἀναφερόμενον ἐπὶ ἡδύσματος ἢ παροψὶς κεῖται, καὶ οὐχ ὡς Δίδυμος ἐν τῷ περὶ παρεφθορίας λέξεως, ἐπὶ τοῦ ἀγγελίου. φησὶ γάρ· νῆ τὸν Δί' ὥσπερ κτλ. 3. καλέτας] καλὸς οὗτος Casaub., qui prima rectissime sic interpretatur '*αἰτίαν ἔχειν significat nonnumquam dici, nominari, κατηγορεῖσθαι*'. (cf. Phrynich. 54. Plat. Alcib. I 119 a αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι.) '*ait paropsidas elogium consequi a condimentis: nam prout illa (condimenta) sunt bona aut mala, sic dicuntur paropsides bonae aut malae*'. versus tertii sententiam primus perspexit Herwerdenus Obs. crit. 17 scribens οὕτω τὸ κάλλος ἀξιοῦ τοῦ μηδενός. quid Pherecrates dixerit significabo addito versu altero meae fabricae: οὕτω τὸ κάλλος ἀξιοῦ τοῦ μηδενός, ἦν μὴ καλοὶ προσῶσι τῷ κάλλει τρόποι. i. e. pulchritudo per se sola nullius pretii est, nisi accedant boni mores, sicuti παροψίδες de natura condimentorum additorum bonae pravaeve habentur.

148

ἀμυγδάλας καὶ μῆλα καὶ μιμαίκυλα
 καὶ μύρτα καὶ σέλινα καὶ οἴνου βότρους
 καὶ μυελόν.

Athenaeus 14, 653 e ὁ δὲ τὸν Χείρωνα πεποιηκῶς τὸν εἰς Φερεκράτην ἀναφερόμενόν φησιν ἀμυγδάλας κτλ. καὶ μυελόν] κάμυλον Bergkiius, quod mensarum secundarum partes enumeret. at recte Meinekius provocat ad Plutarchum Mor. 349a, ubi μυελός aequae atque ἐγγέλεια καὶ θριδάκια καὶ σελίδες inter delicatiores cibos commemorantur quos choregi choreutis adponere solebant. itaque etiam ad mensas secundas pertinere poterat. de accentu vocis ἀμυγδάλη iam antiquitus non constabat. cf. Athen. 2, 52f. Herodian. I 321, 32 Lentz. Phryn. com. 60.

149

δώσει δέ σοι γυναικας ἐπὶ Λεσβίδας.

B. καλόν γε δῶρον ἔπτ' ἔχειν λαικαστριάς.

Schol. Aristophan. Ran. 1308 διεβάλλοντο ἐπὶ τούτῳ οἱ Λέσβιοι (αἱ Λέσβιοι). καὶ ἐν τῷ εἰς Φερεκράτην ἀναφερομένῳ Χείρωνι δώσει δέ κτλ. Eustathius 741, 22 παραγαγόντες (οἱ παλαιοὶ) Φερεκράτους χρεῖσιν ἐν ἰάμβῳ τό, δώσει — Λεσβιάς, ἐπάγουσιν ἀμοιβαῖον τό, καλόν γε δῶρον κτλ. ὡς τοιούτων οὐσῶν τῶν Λεσβίων γυναικῶν. 1. σοι Eustath.] τοι VΘ schol. τις Ald. Λεσβίδας schol.] Λεσβιάς Eust. 2. γε Eust.] τὸ schol. λαικαστριάς] καστριάς V. propter similitudinem Homeri Il. 9, 270 δώσει δ' ἐπὶ γυναικας ἀμύμονα ἔργα ἰδυίας Λεσβίδας Meinekius Ulixem cum Achille conloqui coniecit.

150

ἔξεισιν ἄκων δεῦρο Πέρδικος τρόπον.

Athenaeus 9, 388 f πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀιτικοῖς (τὸ Πέρδιξ) . . . Φερεκράτης ἢ ὁ πεποιηκῶς τὸν Χείρωνα ἔξεισιν κτλ. ἄκων] οἴκων Meinek.; idem Anal. crit. Ath. 170 ἔξεισιν corruptum esse putat. Fritzsche Qu. Arist. I 77 Πέρδικος scribens *Perdicem* (Aristoph. Av. 1292 cum interpr.) significari censet.

151

τοῖς δέκα ταλάντοις προστιθείς, ἔφη,
ἄλλ' ἄττα πενήκοντα.

Schol. Plat. 371 Bekker. et Philemo gramm. 32 ἐνίοτε δὲ (ἄττα) ἐκ τοῦ περιτοῦ προστίθεται, ὡς ἐν τῷ Χείρωνι Φερεκράτους· τοῖς δέκα κτλ. οὐδὲν γὰρ σημαίνει ἐνταῦθα τὸ ἄττα. Etym. m. 167, 45 Φερεκράτης δὲ ἐκ χειρῶν τοῖς (Sylburg ἐν Χείρωνι) ἐπ' ἀριθμοῦ· τοῖς δέκα κτλ. προστιθείς] προθῆς Etym. Cobetus N. 1. 278 τοῖς δέκα ταλάντοις τοῖσδε προστιθείς, ἔφη, | ἄλλ' ἄττα πενήκοντα. 'ubi perquam urbana ironia inest in verbis ἄλλ' ἄττα πενήκοντα, quae

extenuantis est oratio et quod gravissimum est verbis elevantis, quasi dicas: *hisce talentis decem si pauuillulum addideris, nempe quinquaginta alia talenta*. mihi scribendum videbatur τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προστιθείς, ἔφη, | ὀλίγ' ἄττα πεντήκοντα, ac cogitandum fortasse de decem illis talentis, quae Pericles εἰς τὸ δέον ἀπώλεσεν. Aristoph. Nub. 859.

152

μηδὲ σύγ' ἄνδρα φίλον καλέσας ἐπὶ δαῖτα θάλειαν
ἄχθου ὀργῶν παρεόντα· κακὸς γὰρ ἀνὴρ τόδε ρέξει·
ἀλλὰ μάλ' εὐκηλος τέρπου φρένα τέρπε τ' ἐκείνον.

Athenaeus 8, 364a ἐπὶ νοῦν οὐ λαμβάνοντες τὰ εἰρημμένα ὑπὸ τοῦ τὸν Χείρωνα πεποιηκότος, εἴτε Φερεκράτης ἐστὶν εἴτε Νικόμαχος ὁ ἑυθυμικός ἢ ὅστις δῆποτε· μηδὲ σύγ' ἄνδρα φίλον κτλ. ex Hesiodi Eoëis fortasse ne verbo quidem mutato Pherecrates transscripsit (Meinek.). cf. fr. 153.

153

ἡμῶν δ' ἦν τινά τις καλέσῃ θύων ἐπὶ δεῖπνον,
ἀχθόμεθ' ἦν ἔλθῃ καὶ ὑποβλέπομεν παρεόντα,
χῶττι τάχιστα θύραζ' ἐξελεθεῖν βουλόμεθ' αὐτόν.
εἶτα γνούς πως τοῦθ' ὑποδεῖται, κατὰ τις εἶπεν
5 τῶν ξυμπινόντων, ἦδη σύ; τί οὐχ ὑποπίνεις;
οὐχ ὑπολύσεις αὐτόν; ὁ δ' ἄχθεται αὐτὸς ὁ θύων
τῶ κατακωλύοντι καὶ εὐθύς ἔλεξ' ἔλεγεια·
'μηδένα μήτ' ἀέκοντα μένειν κατέρουκε παρ' ἡμῖν
μήθ' εὐδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδῃ· οὐ γὰρ ἐπ' οἴνοισ
10 τοιαυτὴ λέγομεν δειπνίζοντες φίλον ἄνδρα;

Athenaeus 8, 364b νῦν δὲ τούτων μὲν οὐδ' ὄλωσ μέμνηται, τὰ δὲ ἐξῆς αὐτῶν ἐκμανθάνουσιν, ἅπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἠοίων [καὶ μεγάλων Ἔργων] παρῳδῆται· ἡμῶν κτλ. 3. χῶττι Dindorf.] χ' ὅτι. χ' ὅτι B. θύραζ' Cobet. N. 1. 151] θύραζ. 9. ἐπ'] ἐν Meinek.

4. ὑποδεῖται 'calceos induit', ut abiturus. convivantes enim excalceati accumbebant. Plat. Symp. 213 b. 5. ἦδη σύ; iam tu abire paras? 8. 9 sunt versus Theognidis 467. 469, ubi cf. quae Bergkii adnotavit. 11. 12 Hesiodi Op. 722. 3. rectissime Cobetus codicis A lectionem v. 6 revocari iussit. imperatur enim servo ut convivae calceos quos ut abiret iam induerat denuo exuat. Plat. Symp. 213 b ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην.

Praeterea cf. fr. 157.

ΨΕΤΔΗΡΑΚΛΗΣ

154

εἴποι τις ἂν τῶν πάντων δοκησιδεξίων

ἔγώ δ' ἂν ἀντεῖποιμι· μὴ πολυπραγμόνει,
ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, πρόσεχε τὸν νοῦν κάκροῶ.

Athenaeus 3, 122e κατὰ Φερεκράτους Ψευδοηρακλῆα. manifestum est excidisse quod quempiam illorum qui sibi sibi aliisve sapientes videantur dicere poeta fingit. itaque post v. 1 lacunae signum posui. ex prologo fabulae fragmentum excerptum est. cf. Aristoph. Pac. 43 sq. Vesp. 74—86. Calliae fr. 27.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

155

οὐκ ὦν ἀνὴρ γὰρ Ἀλκιβιάδης, ὡς δοκεῖ,
ἀνὴρ ἀπασῶν τῶν γυναικῶν ἐστι νῦν.

Athenaeus 12, 535 b Φερεκράτης δέ φησιν· οὐκ ὦν κτλ. Sueton. Iul. Caes. 52 *Curio pater eum (Caesarem) omnium mulierum virum et omnium virorum mulierem adpellat*. Cic. Verr. 2, 78 *vir inter mulieres, impura inter viros muliercula* (Mein. V 29).

156

ὑπὸ τῆς ἀπληστίας
διακόνιον ἐπήσθιεν [ἀμφιφῶντ' ἔχων].

Athenaeus 14, 644 f διακόνιον· Φερεκράτης· ὑπὸ κτλ. ἀμφιφῶν πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχει δ' ἐν κύκλῳ καόμενα δάδια. quapropter ἀμφιφῶν [τ'] ἔχων (καόμενα δάδια) verbis Pherecratis detrahenda et cum proximi placentae generis descriptione coniungenda arbitror. ἐπήσθιεν] ἔπησθεν. ἐπήσθι' Meinek. Hesych. διακόνιον· μάζα ἢ ζωμός, καὶ ἡ κρηπίς τοῦ πλακοῦντος· οἱ δὲ πέμματα ἐξαπτόμενα τῆς εἰρεσιώνης. Herculem significari putat Meinekius. at is non solus ἀπληστος fuit.

157

τί δ' ἔπαθες;
Β. ἄγροντα κάλεκτ', ἀλλὰ βούλομαι μόνῃ
αὐτῇ φράσαι σοι.

Bekker. Anecd. 339 extr. 340, 5 ἄγροντα καὶ ἄλεκτα πέπονθα. τὸ μὲν ἄγροντα ἐστὶν ὥστε μηδὲ γρούξαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν

κακῶν. κέχρηται δὲ αὐτῶ καινότερα Φερεκράτης κτλ. κάλεκτ' Bekker] καὶ ἄλεκτα. ad Chironem haec verba referenda et ante fr. 145 ponenda esse Meinek. coniecit I 78. 9.

158

σκέψαι δέ μου

τὸ μέτωπον, εἰ θέρημν ἔχουσα τυγχάνω.

Zonaras θέρημν καὶ θέρημα. Φερεκράτης· σκέψαι κτλ. Phryn. Epit. 331 θέρημα· οὕτως Μένανδρος διὰ τοῦ ᾱ, ἀλλ' οὔτε Θουκυ-
δίδης οὔτε ἡ ἀρχαία κωμωδία οὔτε Πλάτων, θέρημν δέ. ubi cf. Lobeck.

159

τρῶγων ἐρεβίνθους ἀπεπνίγη πεφρουγμένους.

Athenaeus 2, 55 b Φερεκράτης . . . (fr. 84) πάλιν· τρώγων κτλ.

160

ἦνπερ φρονῆς εὖ, φεῦγε τὴν Βοιωτίαν.

Dicaearchus V. Graec. p. 29 τὰδ' ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀκλη-
ρήματα εἰς τὰς τῆς Βοιωτίας πόλεις κατερρῦη. ὁ στίχος Φερεκράτους·
ἦνπερ κτλ. ἦνπερ Meinek.] ἄνπερ.

161

τὴν γαστέρ' ἦων κἀχύρων σεσαγμένος.

Schol. Hom. Od. 2, 289 et Eustathius 1445, 42 ἦμα κυρίως
κατὰ Ἐρατοσθένην ὀσπρίων καλάμαι. καὶ δυσυλλάβως ἐν συναίρεσει
ἦα, ὡς καὶ Φερεκράτης τὴν γαστέρ' ἦων κτλ. σεσαγμένος Schol.]
σεσαγμένος Eustath.

162

ὑβριστον ἔργον καὶ κόβαλον εἰργάσω.

Bekker. Anecd. 368, 22 Φερεκράτης δὲ τῶ κόβαλον συμπλέξας
τὸ ὑβριστον εἶπεν· ὑβριστον κτλ. cf. Plat. 98, 3. Lobeck. Para-
lip. 40. 1. Pathol. prol. 399 adn. 4. de voce κόβαλος cf. Aristoph.
Eq. 635 cum interpr.

163

ἀτόπως καθίζων κούδὲ γιννώσκειν δοκῶν.

Bekker. Anecd. 460, 10 καὶ ἀτόπως τὸ ἀσυνήθως καὶ ἀν-
επιφάτως. ἀτόπως — δοκῶν, φησὶ Φερεκράτης. cf. Eupol. 180, 2.
potuit uterque poeta eodem versu uti. δοκῶν, i. e. simulans me

nihil sentire, prorsus ut Aristoph. Eq. 1146. Pac. 1051. Ran. 564. Eupol. 159, 10. Xenarch. 7, 12.

164

ἢ τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραχολωτάτης

Bekker. Anecd. 475, 14 ὁ μὲν καρπὸς ἀχράς, τὸ δὲ δένδρον ἀχέρδος. Φερεκράτης· ἢ τῆς ἀχέρδου κτλ. Attici semper ἀκράχολος, non ἀκρόχολος. Aristoph. Eq. 41. Bergk. R. c. Att. 305. 'spinosam esse ἀχέρδου constat, unde ἀκράχολον eam dicit. feracissimus eius arboris fuit demus Acherdusius. hinc arboris naturam ad incolarum indolem transtulit scriptor incertus ap. Etym. m. 181, 5 *μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην Ἀχέρδουσιος*'. Meinek. similiter Pherecrates videtur iocari.

165

ποῖ κῆχος; B. ἐγγύς, ἡμερῶν γε τεττάρων.

Cramer. An. Ox. I 344, 27 κῆχος· δηλοῖ δὲ τὸ δῆπου· συντάσσεται αὐτῷ τῷ (τῷ) ποῖ. ὡς Φερεκράτης· ποῖ κῆχος; κτλ. Etymol. m. 682, 52 *παρὰ Φερεκράτει ποῖ κῆχος*; Phot. ποῖ ἦχος, ubi recte Naberus ποῖ κῆχος; cf. Herodian. I 513, 1. II 295, 15. ἐγγύς cum ironia dictum. ἡμερῶν τεττάρων, i. e. ὁδὸν ἄπεστιν.

166

ἀεὶ ποθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί.

Photius et Suidas Κιλικίων (Κιλικίων)· παρόσον Κιλικίης διεβέβληντο ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ ἀμότητι, διὰ τοῦτο ἐκλήθη (Ἀχαιοὺς) Κιλικίων. Φερεκράτης· ἀεὶ κτλ. Etym. m. 310, 55 ἐγκιλικίζειν τὸ πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κιλικίων πονηρίας. Κιλικίης γὰρ ἔθνος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλόμενον. Proverb. syll. Milleri (Mél. 364) Κιλικίος ὄλεθρος· ὅτι Κιλικίης ληστείας χρώμενοι ἐπ' ἀμότητι διεβέβληντο. ὅθεν καὶ Φερεκράτης φησί· δὴ πόθ' (sic) ἡμᾶς ἐγκιλικίζουσιν οἱ θεοί (ἡμᾶς corr. pro ἡμῖν). ἡμῖν] ἡμῶν Etym. ὑμῶν Etym. Milleri (Mélanges 97). ἐγκιλικίζουσ' ἐγκιλικίζουσι Phot. et Suidae V. cf. Aristoph. fr. 105 et Zenob. 4, 53, ubi Pherecratis verba non adferuntur. 'inponunt nobis cilicatum dei'. Grotius.

167

ἀρκεῖ μία σκόνυζα καὶ θύμω δύο.

Photius σκόνυζαν· καὶ χωρὶς τοῦ ὀ κόνυζαν λέγουσι. Φερεκράτης· ἀρκεῖ κτλ. μία σκόνυζα — θύμω Pors.] μιᾶς κόνυζα — θύμων. Poll. 10, 131 κόνυζα . . . καὶ πάνθ' ὅσα ἀκανθώδη τοῖς καρποῖς ἐπὶ φρουρᾷ περιβάλλεται. planta est gravi odore insignis. Theophr. H. pl. 6, 2, 6. Lob. Paral. 406 cum adn. 16.

168

μηδὲν κοτυλίξειν, ἀλλὰ καταπάττειν χύδην.

Pollux 7, 195 τὸ κοτυλίξειν . . . ἴδιον δ' ἂν εἴη τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων. καὶ Φερεκράτης μὲν εἴρηκε· μηδὲν κτλ. καταπάττειν] καταπιπράσκειν A. Bekker. Anecd. 46, 14 κοτυλίξειν σημαίνει κατ' ὀλίγα πιπράσκειν καὶ μικρά. itaque iubetur nescio quis non exigua frustula, sed totam quam habeat copiam humi fundere.

169

τουτὶ τί ἐστίν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον.

Schol. Aristoph. Acharn. 86 οὐδετέρως τὸ κρίβανον, ὡς μαρτυρεῖ Φερεκράτης· τουτὶ τί ἐστίν κτλ. ἀνεκὰς τὸ Valcken. Diatr. 285] ἂν ἐκάστω τὸ. de accentu cf. Cratet. 10. 'formula est mirantis τουτὶ τί ἦν; frequens in comoedia'. Valcken. cf. Aristoph. Ran. 438. 658. Ach. 733. sententia obscura.

170

'Αδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν.

Suidas et Draco Straton. 11 Ἄδωνια συννεσταλιμένως (i. e. Ἄδωνια, non Ἀδώνεια)· Ἄδώνι' ἄγομεν — κλάομεν. Φερεκράτης. Bekker. Anecd. 345, 29 Ἄδωνια· βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φερεκράτης διὰ τῶν μέτρων μαρτυρεῖ. Ἄδωνι' Kusterus] Ἀδωνίαν.

171

ὑπέλυσε δῆμαρχός τις ἐλθῶν εἰς χορὸν.

Suidas δῆμαρχος· Φερεκράτης· ὑπέλυσε κτλ. οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες· οὗτοι δὲ διεκόσμουσαν τὴν ἐσοτήν τῶν Παναθηναίων. de demarchis cf. Boeckh. Oec. Att.² I 664. sententia prorsus obscura. nam de calceis exuendis cogitari non potest.

172

δεῖπνον παρασκεύαζε, σὺ δὲ καθίζανε.

Zonaras 1169 λέγουσι δὲ καὶ καθίζανε. Φερεκράτης· δεῖπνον κτλ.

173

ἀνεμολύνθη τὴν ὑπήνην τῷ γάρῳ.

Athenaeus 2, 67c Φερεκράτης. ἀλλ' initio supplet Meinekius. quidni ὁ δ' vel quidvis aliud?

174

ὁ λαγῶς με βασκαίνει τεθνηκῶς.

Zonaras 379 βασκαίνειν οὐχὶ τὸ φθονεῖν δηλοῖ ἀλλὰ τὸ λυπεῖν καὶ αἰτιᾶσθαι καὶ δυσχεραίνειν . . . Φερεκράτης· ὁ λαγῶς κτλ. Etymol. m. 190, 24 Φερεκράτης· ὁ λαγῶς με βασκαίνει καὶ λυπεῖ. ubi καὶ λυπεῖ grammatici sunt. Hesych. βασκαίνει· λυπεῖ. Lobeck. Pathol. prol. 177n.

175

ῥαφανὶς τ' ἄπλυτος ὑπάρχει,
καὶ θερμὰ λουτρὰ καὶ ταρίχη πνικτὰ καὶ κάρνα.

Athenaeus 2, 56 c ἰδίως δ' οὕτως ἐκαλοῦντο ἄπλυτοι ῥαφανίδες, ἃς καὶ Θασίας ὠνόμαζον. Φερεκράτης· ῥαφανὶς κτλ. κάρνα] καρύκη Meinek. perperam. nam non voluptuosae vitae apparatus describitur, sed cena vilis et simplex, cui aptissima sunt κάρνα, ταρίχη et ῥαφανὶς ἄπλυτος. 'illotam raphanum esse quae intus alba foris pulla sit et ab ipsa nigredine nomen habere ex Bodaeo ad Theophr. 770 annotavit Schweighaeuserus'. Meinek. II 564. cf. Eupol. 312. Bergk. R. c. Att. 299 in dimetros digere ῥαφανὶς δ' ἄπλυτος ὑπάρχει (?) καὶ θερμὰ λουτρὰ καὶ ταρίχη πνικτὰ καὶ κάρνα ∪ —. mihi balnea calida inter cibos commemorata scrupulum iniiciunt. Pherecrates scripsit καὶ θερμ' ἄλευρα, puls ἐξ ἀλεύρων. Plat. Reip. 2, 372 b cum schol. Phryn. com. 34.

176

οἶον αὖ τὸ πνίγος, ὡς ἄσελγές.

Bekker. Anecd. 451, 15 ἄσελγές· πᾶν τὸ σφοδρὸν καὶ βλαῖον . . . καὶ Φερεκράτης· οἶον κτλ. αὖ τὸ πνίγος Herwerd. Obs. crit. 18 et Meinek.] αὐτόπνιγος. possunt aut trimetri reliquiae esse (οἶον αὖ | τὸ πν. vel οἶον — ὡς | ἄσ.) aut tetrametri trochaici.

177

ληκούμεσθ' ὄλην τὴν νύκτα.

Photius ληκῆσαι· παῖσαι. καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιᾶσαι τίθεται. οὕτως Φερεκράτης. et ληκούμεσθ' ὄλ. τ. ν., τοῦτέστι διαπαιζόμεθα. οὕτως Φερεκράτης. aut trimetri sunt iambici λ. ὄλην | τὴν νύκτα, aut tetrameter iamb. vel trochaicus. cf. Fritsch. Aristoph. Thesm. 493.

178

καττύομαι τοὺς καρκίνους.

Pollux 7, 90 Φερεκράτης. καττύομεν (Meinek. V 30) certe non necessarium. καρκίνοι hic sunt ὑποδήματα. Phot. καρκίνοι· ὑποδημάτων εἶδος.

179

κύνα δέρειν δεδαρμένην.

Aristophanes Lysistr. 158 τὸ τοῦ Φερεκράτους κύνα δέρειν δεδαρμένην. Schol. ἐὰν ἡμᾶς παρίδωσιν οἱ ἄνδρες, τότε πάλιν ἐξέσται ὀλισβοῖς χρῆσασθαι καὶ ἀποδέρειν τὰ ἀποδεδαρμένα σκύτη. Φερεκράτης ἐν δράματι εἶρηκε τοῦτο, ἔνθεν τάσσειται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως (Berglerus ἄλλα) πασχόντων ἐφ' οἷς πεπόνθασιν . . . ἐν δὲ τοῖς σωζομένοις Φερεκράτους τοῦ κωμικοῦ τοῦτο οὐχ εὐρίσκειται. Proverbia Coisl. 296 κύνα δέρειν δεδαρμένην, τὸ τοῦ Φερεκράτους. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, ἢ τῶν προπεπονθότων τι. paullo aliter Gregor. Cyr. 2, 41 ἐκδεδαρμένον δέρεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων· βέλτιον δὲ ἐπὶ τῶν κακούντων τοὺς ἐν συμφοραῖς. quamquam dubitat scholiasta, Pherecratis esse ipse testatur Aristophanes, alia tamen verborum significatione usus.

180

κάδους ἀνασπῶν

Suidas ἀνασπῶν· τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ. κάδους ἀνασπῶν φησὶ Φερεκράτης.

181

ἀβυρτάκην τρίπαντα καὶ Λυδίαν καρύκην.

Zenobius 5, 3 ἔστι δὲ ἡ καρύκη βρωμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστὸς καὶ αἵματος, ὡς Φερεκράτης· ἀβυρτάκην κτλ. ἀβυρτάκην B] ἀμυρτάκην codices Schottii. versus est Euripideus, ut Aristoph. Nub. 1114. Bekker. Anecd. 323, 26 ἀβυρτάκη ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δομῶν κατασκευαζόμενον, ἐκ καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο. cf. Theopomp. 17. Antiphan. Athen. 2, 68a. Alexid. 138, 13. Athen. 12, 516c πρῶτοι δὲ Λυδοὶ καὶ τὴν καρύκην ἐξεῦρον· περὶ ἧς τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασιν. Zenobius addit proverbium μήτε μοι Λυδῶν καρύκας μήτε μαστίγων ψόφους.

182

A. πότε σὺ δῆτ' ἤκουσας αὐτοῦ; B. προπέρυσιν. A. ἔτος τρίτον;

Zonaras 1745 καὶ τρίτον ἔτος λέγουσιν, οὐχὶ τρίτῳ ἔτει. Φερεκράτης· πότε σὺ κτλ. δῆτα add. Meinek. προπέρυσιν Bergkii R. c. Att. 296] προπέρυσιν. cf. Bekker. Anecd. 60, 32. 577, 24. A. ἔτος τρίτον; K.] ἔτος τρίτον. at non potest idem dicere προπέρυσιν ἔτος τρίτον, 'ante duos annos anno tertio'.

183

νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν,
αἰνεῖν, ἀλέσαι, μαῆσαι, πέψαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι.

Eustathius 801, 59 ex Aelio Dionysio *αἰνεῖν, τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντα. Φερεκράτης· νῦν — αἰνεῖν. et e Pausania ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ ᾠ. δηλοῖ δὲ τὸ πτίσειν. καὶ Φερεκράτης φησί· νῦν δ' — παραθεῖναι. πτίσειν Paus.] πτίττειν Ael. Dion. cf. Lobeck. Paral. 31. ἀναβράττειν] ἀποβράττειν Paus. αἰνεῖν Meinek. ex Herodian. I 450, 20 et II 930, 31 Lentz. Φερεκράτης αἰνεῖν, πτίσειν. πέψαι add. Bergk. R. c. Att. 306 'nam si farina subacta est, non continuo panis adponi potest'. ad Dulodidascalum refert Meinek.*

184

ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι.

Photius et Suidas *τευτάζειν· πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι . . . Φερεκράτης· ὁ δὲ παῖδα καλεῖ κτλ. i. e. seruum vocat operamque dat ut is huic (nescio cui) cenam adponat. cf. Teleclid. 36. Phryn. 36. Plat. 89.*

185

ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχεν δάπιδας ὀυπαρὰς καὶ στρωματόδεσμα.

'Aelius Dionysius Eustath. 1369, 43 *δάπιδες· στρώματα ἄττα. Φερεκράτης κτλ. στρωματόδεσμα Meinek.] στρωματοδέσματα. ad Crapatalos referebat Meinek. coniungendum cum fr. 94, coniectura incerta. de antiquissimae comoediae choro loquitur vestibis fortuitis et simplicissimis instructo.*

186

καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας.

Bekker. Anecd. 373, 25 *ἄκυλος ὁ τῆς πρίνου καρπὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός. καὶ τὰς κτλ. Φερεκράτης. i. e. circumeuntes eam fori partem, ubi βάλανοι veneunt. περιῶν pro περιῶν Phrynich. 1, 4. Plat. 193. Antiphon. Athen. 2, 66d, quae exempla conegessit Dobraeus ad Aristoph. Vesp. 1025, ubi recte scribitur περιῶν.*

187

ἡγούμεθα τῆς πόλεως εἶναι ταύτας σωτήρας.

Eustathius 1484, 50 *καὶ ἄλλα ἐξ ἀρρενικῶν ἐπὶ Θηλυκὰ μεταφέρονται . . . καὶ Φερεκράτης· ἡγούμεθα κτλ. fortasse in fine addendum ἀρίστας et fragmentum ad Τυραννίδα referendum.*

188

κνάμους, ἀφάκην, ζειάς, αἴρας, ἀκεάννους.

Eustathius 1528, 45 *ἀκέανοι σπορίμου εἶδος, περὶ οὗ φησιν*

Αἴλιος Διονύσιος, ἔτι ἀκέανοι τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια, φέρων καὶ χρῆσιν Φερεκράτους ταύτην· κυάμους κτλ. ἀφάκην — ἀκεάννους Meinek.] φακῆν — ἀκεάνους. ζειάς scribendum esse pro ζειάς indicavit H. Iacobi V 29. Herodian. I 285, 9 Lentz. ζειά εἶδος κριθῆς. cf. II 451, 34. 515, 1. 583, 31. Bekker. Anecd. 371, 7 ἀκέανοι· τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια. Hesych. ἀκεανοί· οἱ μὲν τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα, οἱ δὲ σπέριμα οὐχ ἐψόμενον οὐδὲ διαιρούμενον. veram originationem ignotam, paenultimam longam esse docet Lobeck. Pathol. prol. 180. cf. Aristoph. fr. 412, 480.

189

ὦ ξανθοτάτοις βοτρώχοισι κομῶν.

Pollux 2, 27 καὶ εὐβόστρυχος, ἀνῆρ ἄμα καὶ γυνή. Φερεκράτης δέ· ὦ ξανθοτάτοις κτλ. βοτρώχοισι Bergk. Anacr. 255] βοστρώχοισι. cf. Lob. Path. prol. 339.

190

βριθομένης πάντων ἀγαθῶν ἐπίμεστα τραπέζης.

Hesych. ἐπίμεστα· πλήρη, τουτέστιν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μὴ ἀπεψημένα. Φερεκράτης· βριθομένων ἀγαθῶν ἐπὶ τραπέζης. βριθομένης πάντων Bergk. R. c. Att. 304. ἐπίμεστα Blomfield. Gloss. Aesch. Sept. 141. Bekker. Anecd. 40, 4 ἐπίμεστα πλουτῶν· οἶον ὑπερβάλουσι τῷ μέτρῳ, ἀντὶ τοῦ πάντων πλουτῶν.

191

ἴν' ἀφυπνισθῆτ' οὖν ἀκροᾶσθ'· ἤδη γὰρ καὶ λέξομεν.

Bekker. Anecd. 473, 8 ἀφυπνισθῆναι· τὸ ἐξ ὕπνου ἐγεροθῆναι. Φερεκράτης κτλ. versus est Eupolideus ex parabasi. 'ut ex somno, per quem aliis poetis praemium dandum putabatis, tandem expergiscamini, iam nostrum poctam audite de suis virtutibus dicentem'. cf. Cratin. 306.

192

Eustathius 1428, 62 περὶ ἧς (Χίλια κύλικος) καὶ ὅτε κατενεχθῆ ἐκ τοῦ πασσάλου παίζει ὁ Φερεκράτης ἐπὶ διαβολῇ γυναικῶν τὰ ἐν τοῖς ἐξῆς που δηλωθησόμενα. 'non stetit promissis'. Meinek. fortasse ad Tyrannidem referendum. cf. Hermipp. 55.

193

Schol. Soph. Electr. 86 ὦ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ· καὶ ταῦτα δὲ Φερεκράτης παρῴδηκεν.

194

Athenaeus 11, 464e μαρτυρεῖν δὲ καὶ Φερεκράτη τὸν κωμικόν, μέχρι τῆς καθ' ἑαυτὸν ἡλικίας οὐκ ἀσίτους εἶναι τοὺς θεωροῦντας. fr. 95 de rotandi more loquitur. itaque alibi Pherecrates ea quae refert Athenaeus dixerat.

195

ἄσμηκτος ἀπαράλεκτος

Pollux 2, 35 παραλελέχθαι τὰς τρίγας τὸ τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖσθαι, ὅθεν καὶ παρὰ Φερεκράτει ἄσμ. ἀπ. — ex trimetro videntur desumpta esse.

196

ἄγχασκε

ἀντὶ τοῦ ἀνάχασκε (ἀνάχεςκε cod.) Bekker. Anecd. 340, 21. cf. Aristoph. Lys. 384.

197

ἀδηφάγοι

Phot. ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φερεκράτης.

198

Ἀδώνιος

Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος. λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. Bekker. Anecd. 346, 1. cf. Cratin. 376.

199

ἀκοήν

ἀντὶ τοῦ οὖς. οὕτω Φερεκράτης. Bekker. Anecd. 369, 1. cf. Hermipp. 52.

200

ἀλιῶς

ἀντὶ τοῦ ἀλιέως. Φερεκράτης. Bekker. Anecd. 383, 30. cf. Πειραιῶς, Ἐρετριᾶς et Boeckh. C. I. I 139. 141. 150 Διὸς πολιῶς, 155 Παιανιῶς (Bergk. 297).

201

ἀλλοκότως

Φερεκράτης . . ἐπιρρηματικῶς Bekker. Anecd. 379, 1.

202

ἀμυστί

Φερεκράτης εἶπεν. Suidas ἀμυστὶ πιεῖν. 'fort. ἄμυστιν'. Meinek.

203

ἀνεψιαδοῦς

Φερεκράτης. Bekker. Anecd. 401, 18. 'cf. Schoemann. Isac. 455 sq.' Meinek.

204

ἀποτυλοῦν

Poll. 2, 176 ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον, ὅθεν καὶ Φερεκράτης τὸ γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀποτυλοῦν εἶπεν. cf. Etym. m. 125, 23. Hesych. ἀπε[σ]τύλουν· ἀπέσυρον, ἀπεγύμνονν τὸ αἰδοῖον.

205

ἀρχαῖος

ὁ εὐήθης. οὕτως Φερεκράτης. Bekker. Anecd. 13, 30. sic etiam Aristophanes.

206

ὡς ἀφηλικεστάτην

Φερεκράτης τὴν γεραιάτην. Pollux 2, 17. cf. Cratin. 369. Phryn. 67.

207

δακτυλιουργόν

εἴρηκε Φερεκράτης. Pollux 7, 179.

208

ἐργηγόρσιον

τὸ ποιοῦν ἐργηγορέναι, εἴτε βρωμα εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον. Φερεκράτης ἐργηγόρσιον, τουτέστι παυσινύσταλον. ῥητορικῆ. Etymol. m. 312, 18. ex Aelii Dionysii lexico rhetorico Eustathius 1493, 53.

209

ἔρηκη

Pollux 5, 26 τὰ θηρευτικὰ πλέγματα . . . Φερεκράτης . . . ἔρηκη εἶπεν. cf. Phot. Eustath. 1572, 21 contulit H. Iacobi.

210

ἔτερος

Φερεκράτης ἐπὶ πολλῶν. Photius i. e. ἔτερος pro ἄλλος.

211

ἐττημένα

σεσησμένα. Φερεκράτης. Photius. Hesych. ἐττησμένα· σεσησμένα. 'aut ex ἡττημένα corruptum aut ex Ionico scriptore derivatum. v.

Exercit. Athen. I 11.' Meinek. idem Archestrato Athen. 3, 111 f ἡσσημένα reddidit pro ἡσκημένα. 'proprium de cribrata farina verbum. Antiph. 34, 5 ἐξητημένη. Hesych. ὁμοίτας· ἄρτος ἐκ πυροῦ διηρημένου γερονῶς, lege διητημένου.' et 'σικκρίζεσθαι· διατᾶσθαι. legendum διατᾶσθαι.' Anal. crit. Ath. 51. 2.

212

εὔδουλος

ὁ εὔ τοις δούλοις χράμενος παρὰ Φερεκράτει. Pollux 3, 80.

213

εὐήμερίαν

τὴν εὐδαιμονίαν καὶ Ξενοφῶν (Hellen. 2, 4, 2) καὶ Φερεκράτης. Photius.

214

θυμέλη

Bekker. Anecd. 42, 25 Φερεκράτης τὰ θυλήματα, ἅπερ ἐστὶν ἄλφита οἴνω καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα, οὕτω καλεῖ. cod. θηλύματα. emend. Rubnken. Tim. 144. cf. Hesych. θυμέλαι.

215

καθεστέον

Φερεκράτης. Zonaras 1170.

216

καθηγεῖσθαι

τὸ ὑψηγεῖσθαι. οὕτως Φερεκράτης. Photius.

217

κάπνοι

ἄλφита. οὕτως Φερεκράτης. Photius. corruptum sine dubio.

218

καραιβαρᾶν

Eustath. 1461, 24 οἴνω βεβαροῦσθαι καὶ καρηβαρεῖν εἴη ἄν, ὅπερ καὶ καραιβαρᾶν λέγει Φερεκράτης, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος. καρηβαρᾶν dixisse videtur. Schol. Theocr. 22, 98.

219

κλεπτιδης

Φερεκράτης εἶρηκε. Pollux 8, 34. κλεπίδες C. cf. Lobeck. Soph. Ai. 880 p. 390. κλεπτιδεύς Cobet. N. l. 151 'κλεπτιδεύς pro

κλέπτου πατρὸς νεόττιον, sicuti ἀειτιδεύς, ἀηδονιδεύς, χελιδονιδεύς, λυκιδεύς, ἀλωπεκιδεύς, λεοντιδεύς, κορωνιδεύς, in Anacreonteis ἐρωτιδεῖς μικροί, Aristoph. Ach. 866 Χαιριδιῆς βομβαύλιοι'.

220

μητρίδα

τὴν πατρίδα καὶ Πλάτων (Reip. 9, 575 d) καὶ Φερεκράτης. Photius.

221

μίμαρκυς

κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα, μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγῶν, ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ ὄσ. ὁ δὲ Φερεκράτης παιζῶν καὶ ἐπὶ ὄνου φησί. Hesych. pro ἱερείου scribendum χοιρίου. cf. Aristoph. Ach. 1110. Schol. 1112 κυρίως μὲν μίμαρκυς (sic) ἢ λαγῶα χορδῇ ἐκ τῶν ἐντέρων. χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ χοίρου.

222

ναικισήρεις

καὶ παρὰ Φερεκράτει καὶ Ἑρμίπῳ· τούναντίον δὲ σημαίνει τῶ ἀληθεύειν. Photius. Hesych. ναικισσορεύοντας· ἐπίτηδες διασύροντας ἢ ἐξευτελίζοντας. τινὲς δὲ φασὶ ναικισσήρεις λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐμφαινοντος ὁμολογεῖν καὶ μὴ ὁμολογοῦντος. τῶν κατεψευσμένων ἢ λέξις. an comice finxit ναικισηρεύεις ex ναί (ναίχι, ναίκι) et σεσηρέναι?

223

οὔλοκέφαλος

Pollux 2, 23 οὔλοκόμος μέντοι εἴρηται παρ' Ἀλέξειδι καὶ παρὰ Φερεκράτει οὔλοκέφαλος.

224

πλατειάσαι

τὸ πλατεῖα τῇ χειρὶ παῖσαι. Φερεκράτης. Photius. πλατειάσαι Meinek.] πλατιάσαι. Aristoph. Ran. 1096. fr. 442.

225

πλοκάδας

Φερεκράτης τοὺς γυναικίλους πλοκάμους. Pollux 2, 28.

226

πρωτόβαθρον

Pollux 4, 121 πρῶτον δὲ ξύλον ἢ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν, ἐφ' ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα πρωτόβαθρον Φερεκρά-

της φησιν ὁ κωμωδοδιδάσκαλος. i. e. *qui in primo spectatorum sedili sedet.*

227

θάδια

παικίλον καὶ πολυέλικτον ὑπόδημα. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Πλάτων τε καὶ Φερεκράτης. Pollux 7, 94. Plat. 251.

228

ῥυπαίνω

ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω. Φερεκράτης. Photius et Suidas ῥυπαίνω. Thom. Mag. 326, 10.

229

σαπράν

οἱ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσχράν. Θεῶν φησιν ὁ γραμματικὸς εὐρηκεῖναι παρὰ Φερεκράτει ληρῶν· ἅπαντα γὰρ ἃ φέρει μαρτύρια ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ σεσηπότος εὐρηται κείμενα. Phrynich. Epit. 377, ubi cf. Lobeck.

230

συναμωρεύματα

Etymol. m. 713, 29 οἱ μὲν Ἀττικοὶ λέγουσι συναμωρεῖν τὸ λιχνεύειν καὶ Φερεκράτης τὰ τοιαῦτα κλέμματα συναμωρεύματα καλεῖ. Ὄρος. *συναμωρεύματα* Gaisford] *συναμορεύματα*. *σιμορεύματα* D et ed. Calliery. Proverbia Bodl. 861 *σινδαρονεύσθαι* (sic)· μέμνηται ταύτης Φερεκράτης. Append. prov. Leutsch. 4, 71. Aristoph. Nub. 1070.

231

Σκίρα, Σκίρον

τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντιες ἐκαθίζοντο. καὶ Σκιράδος Ἀθηναῖς ἱερὸν· καὶ ἡ ἑορτὴ Σκίρα. οὕτω Φερεκράτης. Photius. Σκίρα ut videtur Meinekius] Σκιρά. cf. Aristoph. Thesm. 834. Eccl. 18. 59. Schoemann. Antiq. gr.² II 465. 6.

232

σκιτών

ἀσθενής· ἄξιος οὐδενός. οὕτω Φερεκράτης. Photius. ἀσθενής] ἀσελγής Reisius Coniect. p. 305. Σκίτων nomen est apud Herod. 3, 130. Demosth. 21, 182. eiusdem originis esse videntur Σκίταλοι Aristoph. Eq. 634.

233

σόφισμα

μάθημα. καὶ ἐπινόημα, καὶ εὐρημα πᾶν. οὕτως Φερεκράτης. Photius.

234

στομοδόκον

τὸν στωμύλον καὶ λάλον Φερεκράτης. Pollux 2, 101. non dubito quin scripserit στομοκόπον, quamquam etiam Hesychius στομοδόκο[υ]ν.

235

στρατηγίς

ἢ γυνή. οὕτως Φερεκράτης. Photius. Aristoph. Eccl. 835. 870.

236

στροφίγγες

Poll. 2, 130 ὀνομάζονται δὲ οἱ σφόνδυλοι καὶ στροφεῖς παρὰ τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ τραχήλου στροφήν, καὶ στροφίγγες παρὰ Φερεκράτει.

237

συηνία καὶ ὑηνία

ἀμαθία, σκαιότης. παρὰ Φερεκράτει. Photius et Suidas συηνία. Etym. m. 733, 30. (καυηνία cod. Phot.) ὑηνία Aristoph. Pac. 928. Call. 31.

238

σφῆκες καὶ σφηκίαι

τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὄξυ συνηγμένα ξύλα. οὕτως Φερεκράτης. Photius. Porsonus σφηκίαι. de hoc tignorum genere Meinekius relegat ad Boeckhium Iahrb. d. wissensch. Krit. 1835, 610sq. 'σφηκίας i. e. σφηκώδης. eiusdem generis sunt σχιζίας, στημονίας, παγωνίας, γερανίας, i. e. ἔχων μακρὸν καὶ γερανώδη τράχηλον. Bekker. Anecd. 31, 15'. Meinek.

239

ταχεωστί

Schol. Hom. Il. 18, 26. μεγαλωστί. Ἀνακρέων ἰρωστί. Φερεκράτης ταχεωστί ἀντὶ τοῦ ταχέως, ubi ταχεωστί inseruit Bergk. Anacr. 255.

240

τραπέμπαλιν

ἐπ' ἀριστερᾷ ὑπεναντίως. οὕτως Φερεκράτης. Photius. etiam ἐπ' ἀριστερᾷ Pherecratis esse arbitror: nam τραπέμπαλιν etiam ἐπὶ δεξιᾷ esse potest.

241

τραύξανα

τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα. οὕτως Φερεκράτης. Photius et Suidas. Hesych. τραύσανον· ξηρὸν πᾶν. ἢ φρούγανον.

242

ὑφόλιμον

ἀπὸ τῶν ἀυλῶν. Φερεκράτης. Photius. Pollux 4, 70 τῶν ἀυλῶν τὰ μέρη γλωττα καὶ τρυπήματα καὶ . . ὄλμοι καὶ ὑφόλια. Hesych. ὑφόλιμον· μέρος τι τοῦ ἀυλοῦ πρὸς τῷ στόματι.

243

ὑφος

Phot. υφος (sic)· ὑφεύς. Φερεκράτης. 'pro ὑφεύς requiro ὑφή'. Meinek.

244

φῖτυ

φυτόν, φύτευμα. Φερεκράτης. Photius et Bachm. Anecd. I 406. Eurpol. 49. Aristoph. fr. 297.

245

φοβερός

ὁ φοβούμενος παρὰ Θουκυδίδη καὶ Φερεκράτει. Photius.

246

χολλάδας

διὰ τῶν δύο λλ, τὰς ἐν ταῖς λαγόσι σάρκας. οὕτως Φερεκράτης. Bachm. Anecd. I 418. cf. Menand. Athen. 12, 549c. quem versum admixto trochaeis dactylo depravavit, non emendavit Wilamowitz. Herm XIII 186.

247

χυτρίζειν

Schol. Aristoph. Vesp. 289 Σοφοκλῆς ἀποκτείνειν χυτρίζειν ἔλεγεν . . . καὶ Φερεκράτης. ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. cf. Herod. 1, 113. Aristoph. Thesm. 505 (Meinek.). Ran. 1190. Schoemann. Ant. gr.² I 517.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

248

ὦ γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ
καὶ πανταχῇ λυπηρόν, οὐ καθ' ἐν μόνον.
ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ' οὐδ' ἰσχύομεν,
σὺ τηνικαῦθ' ἡμᾶς προδιδάσκεις εὖ φρονεῖν.

Stobaeus Flor. 116, 12 Φερεκράτους, ubi coniungitur cum fr. 146, a quo recte seiunxit Grotius. mediae potius vel novae comoediae quam antiquae iure adiudicat Meinekius. fortasse Epiratis est. 4. προδιδάσκεις] προσδιδάσκεις A.

249

ἐκποτέον καὶ τὴν τρύγα

Φερεκράτης. Append. proverb. (Leutsch I) 2, 43. Aristoph. Plut. 1085 συνεκποτέ' ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν τρύγα.

250

Photius στρατηγιάων· ἐπιθυμεῖν τῆς στρατηγίδος. cf. fr. 235. perperam eum verbum explicavisse arbitrator. sed videtur στρατηγιάων in eadem cum fr. 235 fabula a nomine στρατηγίς non multum afuisse. nisi forte στρατηγίας scribendum est pro στρατηγίδος.

ΤΗΛΕΚΛΕΙΔΗΣ

Meinek. I 86 — 90.

ΑΜΦΙΚΤΤΟΝΕΣ

Post Cratetis Θηρία, ante Pherocratis Metallicos actam esse docet Athenaeus 6, 268e. Diopithem vatem cum ut oratorem poeta commemoraverit, post Anaxagorae fortasse accusationem fabula commissa est. cf. Lobeck. Aglaoph. 981. Droysen. Mus. Rh. III 180. Wilamowitz. Obs. crit. 26. 7. felicitatem Graeciae primis amphityoniae temporibus videtur praedicavisse.

1

λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον.
εἰρήνη μὲν πρῶτον ἀπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός.
ἦ γῆ δ' ἔφερ' οὐ. δέος οὐδὲ νόσους, ἀλλ' αὐτόματ' ἦν τὰ
δέοντα.

οἴνω γὰρ ἅπασ' ἔρρει χαράδρα, μᾶζαι δ' ἄρτοις ἐμάχοντο
5 περὶ τοῖς στόμασιν τῶν ἀνθρώπων ἰκετεύουσai καταπίνειν,
εἴ τι φιλοῖεν τὰς λευκοτάτας. οἱ δ' ἰχθύες οἰκαδ' ἰόντες
ἐξοπτῶντες σφᾶς αὐτοὺς ἄν παρέκειντ' ἐπὶ ταῖσι τραπέζαις.
ζωμοῦ δ' ἔρρει παρὰ τὰς κλίνας ποταμὸς κρέα θερμὰ κυ-
λίνδων,

ὑποτριμματίων δ' ὄχετοὶ τούτων τοῖς βουλομένοισι παρῆσαν,
10 ὥστ' ἀφθονία τὴν ἐνθεσιν ἦν ἄρδονθ' ἀπαλὴν καταπίνειν.
λεκανίσκαισιν δ' ἀνάπαιστα παρῆν ἠδυσματίοις κατάπαστα.
ὄπται δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ' εἰσεπέτοντο.

τῶν δὲ πλακούντων ὡστιζομένων περὶ τὴν γνάθον ἦν ἀλα-
λητός.

μήτρας δὲ τόμοις καὶ χναυματίοις οἱ παῖδες ἂν ἦστραγά-
λιζον.

15 οἱ δ' ἄνθρωποι πίνουσιν ἦσαν τότε καὶ μέγα χρῆμα γιγάντων.

Athenaeus 6, 268 b Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσι. versum 1 a Sexto Empirico 6, 15 p. 359 confundi cum versu Aristoph. Nub. 961 monuit Porsonus Phoen. 567. v. 2 Photius et Suidas κατὰ χειρός· τὸ ῥᾶστον πάντων καὶ εὐχερέστατον κατὰ χειρός ὕδωρ καλοῦσιν. οὕτως Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν· εἰρήνη κτλ. v. 12 Athen. 2, 64 f. cf. 14, 644 f. 1. ἐξ' ἀρχῆς ὄν] ὄν ἐξ ἀρχῆς Sext. Emp. 2. κατὰ χειρός] κατὰ χειρῶν Photius sibi ipse contradicens: nam paullo ante κατὰ χειρός ὕδωρ λέγουσιν, οὐ κατὰ χειρῶν. cf. Pherecr. 146, 5. 10. ἦν ἄρδονθ' BC epit. Hoesch.] ἦ νάρδον PVL. 11. λεκανίσκαισιν δ' Porson] λαικανίσι καὶ σίδ' A. ἀνάπαιστα] ἀλίπαστα Casaub. ἀνάβραστα Dindorf. ἂν ψαιστὰ Meinek. ἂν ἀλιστὰ idem Anal. crit. Ath. 117. ἂν παισὰ anon. Ephem. Monac. 1842 p. 150 conl. Athen. 14, 646 f. 12. ὅπται] αὐτόματα Ath. 14, 644 f. τὸν] τὴν Casaub. cf. Mein. Anal. crit. 117 et contra disputantem Lobeck. Phryn. 65. 6. φάρυγ' Schweigh.] φάρυγγ'. 14. ἂν ἦστρ. Schweigh.] ἀνεστρ. PVL. ἂν ἔστρ. epitome.

3. δέος, i. e. nulla terriculamenta (monstra, dracones) terra gignebat. 6. οἴκαδ', i. e. in hominum domos sua sponte ibant pisces. 9. τούτων, i. e. τοῖς βουλομένοις (φαγεῖν vel ῥοφεῖν) τούτων. 10. ordo verborum est ἀφθονία ἦν καταπίνειν τὴν ἐνθεσιν ἄρδοντα αὐτὴν ὑποτριμματίοις, ὥστε γίνεσθαι ἀπαλήν. 11. nondum emendatus: nam παισὰ quidem sunt πλακούντια παρὰ Κόβοις, ψαιστὰ autem liba deis a pauperibus oblata. Aristoph. Plut. 138. 1115. Antiphan. 206, 3. Porphyr. De abstin. anim. 2, 58. Hesych. ψαιστὰ· ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα. duplicem corrigendi viam aperiunt Phot. παστὰ· ἔννος ἀλφίτοις μεμιγμένον, et Hesych. ἀναπαυστόν (ἀνάπ.). τὸ μηκάνιον. nisi id potionis genus est. praeterea scribo ἐν λεκανίσκαις. 12. Athen. 2, 64 f καὶ τούτων (κιχλῶν) ἦσαν καὶ ἄλλων ὀρνίθων ἀγέλαι ἐν τοῖς προπόμασι. 14. cf. Cratin. 165. 15. χρῆμα. cf. Aristoph. Nub. 2 cum interpr. — dicit haec fortasse Amphictyon, Deucalionis et Pyrrhae filius (Paus. 10, 8, 1), secundum alios etiam primus rex Atticae. Paus. 1, 2, 5. 6. certe ex syntagmate anapaestico excerpta sunt, quo priscorum temporum felicitas cum noviciae vitae miseriis comparabatur.

2

ἀλλ' ὡς πάντων ἀστῶν λῶστοι σείσαι καὶ προσκαλέσασθαι,
παύσασθε δικῶν ἀλληλοφάγων.

Photius et Suidas σείσαι· τὸ συκοφαντῆσαι, ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρα

σειόντων. Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσιν κτλ. ἀλλ' ὦ — ἀστῶν λῶστοι — προσκαλέσασθαι, παύσασθε Porson. Tract. 5, 287] ἀλλ' ὡς — δὲ τῶν λῶστοις — προσκαλέσαντες παύσασθαι cod. Phot. ἄλλως (ἄλλω V) — δὲ τῶν λῶστοι AV Suid. ἄλλως πάντων δὲ ζήτει τῶν λῶστοι (supraser. ζήτει) B. — Haupt. ind. Berol. hibern. 1865/6, 12 ἄστων neque minus λῶον abhorret a comicorum sermone. abstinent enim Attici extra tragoediam ab istis vocabulis, nisi quod ὦ λῶστε dicunt formulamque illam antiquam λῶον εἶναι (καὶ ἄμεινον) retinuerunt. in comicorum autem tot versibus λῶον nusquam invenitur et ne ὦ λῶστε quidem comparet. λῶστοι semel reperitur, sed in versibus anapaesticis et adsurgente quodammodo oratione Teleclidis'. superat paene magistrum doctrina Wilamowitzius Obs. crit. 26 adn. 5. de verbi σεῖσαι significatione cf. Aristoph. Eq. 840 cum interpr. — ex parabasi videntur excerpta esse.

3

δουλοπόνηρον ὄυπαρὸν κόλυθρον

Pollux 10, 164 Τηλεκλείδου ἐν Ἀμφικτύοσιν εἰπόντος 'δουλοπόνηρον ὄυπαρὸν κόλυθρον' κάτοπτρον ξνιοι ἀκούουσι. κάτοπτρον] κάναστρον vel κάναστρον (Poll. 10, 86) Meinek. pro κόλυθρον idem σκόλυθρον. Athen. 3, 76f κόλυθρα καλεῖται τὰ πέποινα σύκα. etiam δουλοπόνηρον suspectum est. δουλοπονῆρων Bergk. apud Meinek. V p. LIX.

4

ὦ τὰ μὲν κομποί, τὰ δὲ φαυλότεροι
φαυλίων μήλων.

Athenaeus 3, 82b φαυλίων δὲ μήλων μνημονεύει Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν κτλ. Hesych. φαύλια μήλα· τὰ μεγάλα. Plin. N. h. 15, 15 *phauliae* (olivae) *grandissimae*, *alioqui minimo succo*. Theophr. C. pl. 6, 8, 5 ὧν ἡ σὰρξ πολλή, ὁ δὲ πυρὴν μικρός, ὀλιγοέλαιοι, καθάπερ ἡ φαυλία (ἐλαία). non *pravitatem* spectatorum, sed *pinguem* quasi *simplicitatem* reprehendit, quia nimirum praemio alium poetam ornaverant. itaque ex parte tantum simile quod Schweighaeuserus confert Euripidis fragmentum (476 N.) φαῦλον, ἄκομπον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν, πᾶσαν ἐν ἔργῳ περιτεμνόμενον σοφίαν, λέσχης ἀτρίβωνα. Julian. Or. 2, 54a φαῦλος καὶ ἄκομπος θεατῆς (Meinek.). — ex commatio parabasis haec sunt desumpta. cf. Aristoph. Vesp. 1010sq. Pac. 733.

5

ὡς καλοὶ καὶ φιβάλεω

Athenaeus 3, 75c τῶν δὲ καλουμένων φιβάλεων σύκων πολλοὶ μὲν μέμνηται . . . Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν κτλ. ὡς] ὦ Meinek.

φιβάλεω Schweighaeus.] *φιβαλέοι*. non *ficus* hic, sed *homines* significari docuit Schweighaeuserus conl. Schol. Aristoph. Ach. 802 καὶ τοὺς ἰσχνοὺς τῶν ἀνθρώπων *φιβάλεις* (*φιβάλεως*) καλοῦσιν. ὁ δὲ τόπος *φιβάλεως* προπαροξυτόνως, ὡς *κορώνεως*. Herodianus I 245, 11 addit *δαμαρλίππεως* (*δαμερ*. II 626, 5), *χελιδώνεως*. cf. Rhe-recr. 80.

6

Schol. Aristoph. Av. 988 Σύμμαχος ὅτι Διοπείδης ὁ ῥήτωρ ὑπομαυιάδης ἦν, ὡς Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσι δῆλον ποιεῖ. cf. Aristoph. Eq. 1085. Av. 988. Phryn. 9. Amips. 10. Lobeck. Aglaoph. 980.

7

Athen. 14, 619a καὶ τῶν μισθωτῶν δέ τις ἦν ᾠδὴ τῶν ἐς τοὺς ἀγροὺς φοιτῶντων, ὡς Τηλεκλείδης φησιν ἐν Ἀμφικτύοσι.

8

Athenaeus 8, 335a Ἰχθύων, ὄνομα κύριον, οὗ μνημονεύει Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσι. nomen a poeta fictum, fortasse ut tempus fabulae significaret paullo post diluviem Deucalioneam cogitandum esse.

9

Bekker. Anecd. 464, 30 et Suidas αὐτίτην τὸν αὐθιγενῶ οἶνον. Ἀμφικτύοσι Τηλεκλείδης. αὐθιγενῆ] αὐτογενῆ Suid.

ΑΨΕΤΔΕΙΣ

De auctore comoediae dubitabatur. cf. fr. 11 et Phrynich. Epit. 291 ἐν τινι κωμῳδίᾳ ἀρχαία προστιθεμένη Τηλεκλείδῃ τῷ κωμῳδῷ. Meinek. V 30. cf. fr. 54. tempus fabulae quodammodo Morychi memoria definitur, quo duce Athenienses circa belli Peloponnesiaci initium legationem ad regem Persarum miserunt. Bergk. Mein. II 970 conl. Schol. Thuc. 2, 7 cum Schol. Aristoph. Ach. 61.

10.

τὰ δὲ τήγανα
σίζοντά σοι μολύνεται.

Pollux 10, 98 ἀλλὰ μὴν καὶ τήγανον ἔχοις ἂν εὐρεῖν . . . ἐν Τηλεκλείδῳ Ἀψευδέσιν. Meinekius (V 30) τηγάνια scribens uno versu omnia continuat et μολύεται pro μολύνεται conl. Lobeck. Pathol. prol. 345. τήγανα σίζοντα ut Alexid. 182, 6 (Herwerd. Nov. add. crit. 5). Clem. Alex. Paed. 2, 1 p. 240b ταγήνοισι σίζουσι περιηχοῦμενοι. at sententia paene ridicula; quapropter Bent-

leius Epist. Hemsterh. 62 τηγάνω. scribendum videtur τὰν τηγάνοις σίζοντά σοι μελαίνεταί.

11

Schol. Arist. Vesp. 506 ξῆν βίον γενναῖον ὥσπερ Μόρυχος] πρὸς τὸν τοῦς Ἀψευδεῖς ποιήσαντα, ὅτι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποιήκε μετέχοντα πραγμάτων, ἀγνοήσας ὅτι τρυφερός καὶ ἠδύβιος κωμωδεῖται. τὸν τοῦς — ποιήσαντα, ὅτι — μετέχοντα πεποιήκε — ἀγνοήσας Meinek.] τοῦς (τὸ τοῦς V) ποιήσαντάς τι — πεποιήκε — ἀγνοήσαντας. ac μετέχοντα Dindorfius quoque addit, qui pro Ἀψευδεῖς coniecit scribendum esse Μεταλλεῖς. de usu praepositionis πρὸς (si. e. hinc refellitur) cf. Dobr. Adv. II 268. praeterea cf. quae supra ad titulum adnotavimus et de *Morycho* Aristoph. Ach. 887. Vesp. 506. 1142. Pac. 1008. Plat. com. 106. Wilamowitz. Obs. crit. 55 adn. 49.

12

Pdllux 10, 68 τὸ δὲ σύστομον ὄνομα φιλήματος ἐστὶν ἐν τοῖς Τηλεκλείδου Ἀψευδέσι μετ' ἄλλων πολλῶν εἰρημένον.

13

δρεπτόν (μανδαλωτόν, γυγγλιωτόν)

Hesych. δρεπτόν· εἶδος φιλήματος, ὡς Τηλεκλείδης, fabulae nomine non addito. probabiliter tamen propter Poll. 10, 68 (fr. 12) Meinek. ad Ἀψευδεῖς rettulit. quae in Etym. m. 287, 28 adduntur καὶ τὸ δρεπτόν (ἐ)σκενωρῆται παρὰ σοῦ φίλημα non recte Teleclidis esse statuerunt Hemsterhusius et Sturzius (cf. G. g. A. 1848, 1789. H. Iacobi V p. LIX). Phot. μανδαλωτόν· εἶδος φιλήματος, ὡς γυγγλιωτόν καὶ δραπετον (scr. δρεπτόν), quae sine dubio ad Ἀψευδεῖς pertinent.

ΗΣΙΟΔΟΙ

Actam esse Ol. 87, 2 vel 3 coniectura non admodum certa est Wilamowitzii Obs. crit. 24. 26sq. similis quodammodo Cratini Archilochis et frequens poetarum in ea mentio facta erat.

14

ἀλλ' ἢ τάλαινα Φιλοκλέα β δὲν οὖν,
εἰ δ' ἐστὶν Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχων.

Schol. Aristoph. Thesm. 168 Τηλεκλείδης Ἠσιόδοις. ita Bekkerus. Dindorfius in codice R 'litteris prope oblitteratis' legit λεύθημαι ὄθεν, 'quae tanto minus in integrum restitui possunt, cum plura excidisse manifestum sit'. *Philoctes* Aeschyli fuit ex sorore

nepos, de quo cf. interpr. Aristoph. Av. 281. itaque *τάλαινα* esse Poesin vel Musam Aeschyli, cui vim fecerit Philocles, opinio est Duebneri, qui scribit *ἀλλ' ἢ τ. - Φ. βδελύττεται, ἕτι γύνυς ἐστὶν κτλ.*, ipse tamen invento sub non contentus. Cobetus N. l. 37. 8 Poesin loqui probabiliter arbitratur versum supplens *Φ. βδελύττομαι*. alterum versum scribendum esse *εἰ δ' ἐστὶν αἰσχροῦς, Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχει* demonstrasse mihi videor Mus. Rh. XXX 412, tum nesciens iam Herwerdenum (Stud. crit. poet. scen. 77) similem coniecturam proposuisse *ὅτι αἰσχροῦς ἐστὶν, Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχων*. concedit Poesis deformitatem Philoclis, sed simul etiam excusat: qua in re non obliviscendum est Sophoclis Oedipum Regem a Philocle victam esse. *ἢ τάλαινα*, ut Aristoph. Ran. 1346 *ἐγὼ δ' ἂν τάλαινα* et Diphil. Athen. 7, 307f *ὁ δὲ τάλας ἐγὼ κτλ.*

15

Schol. Ven. Aristoph. Vesp. 1187 *Ἀνδροκλέα . . . Τηλεκλείδης ἐν Ἡσιόδοις καὶ Ἐκφαντίδης βαλλαντιοτόμον. ἐν Ἡσιόδοις Dindorfius] ἐν τοῖς δυο. de Androcle cf. Elephant. 4. Cratin. 208. 263.*

16

Athen. 8, 344 d *ὅτι δὲ οὗτος (Νόθιππος) ἦν ὁ ποιητής, σαφῶς παρίστησι Τηλεκλείδης ἐν Ἡσιόδοις. et paullo ante Νόθιππον τὸν τραγωδιοποιόν. cf. Hermipp. 45. eum Nothippum non alium esse quam Gnesippum tragicum lascivorumque carminum poetam et deformato nomine originem eius et facultatem poeticam inrideri scite coniecit Wilamowitz. Obs. crit. 27. 8. cf. 34. Chionid. 4. Cratin. 15. 97. Eupol. 139.*

17

Athenaeus 10, 436 f *ἤς (Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας) καὶ Περικλέα τὸν Ὀλύμπιον ἐρᾶν φησι Τηλεκλείδης ἐν Ἡσιόδοις.*

18

Schol. Aristoph. Av. 1126 *Τηλεκλείδης δὲ ἐν Ἡσιόδῳ ὡς παρεμμένον τῷ σώματι κωμῶδει αὐτόν (Προξενίδην). cf. interpr. Aristoph. Av. 1126.*

19

κόγγη διελεῖν

Τηλεκλείδης ἐν Ἡσιόδοις. Athen. 3, 87a. κόγγην L et Phot. κόγγην διελεῖν ἐπὶ τῶν ῥαδίων. Append. prov. Leutsch. 3, 47 κόγγην διελεῖν ἐπὶ τῶν ῥαδίως τι ποιούντων. καὶ κόγγην διείλες ἀντὶ τοῦ ἴσον ἐποίησας. cf. Hesych. et Suid. at eadem syntaxis est atque apud Aristoph. Nub. 260, de quo versu inprudenter dubitabat

Reifferscheidius Meletem. Arist. p. 7 adn. cf. quae in tertia editione adnotavi. recte Meinekius opinatur poetam tale quid dixisse: τὸ πρᾶγμα κόγχη διελεῖν ἔστιν.

20

διενεγκεῖν

ἀντὶ τοῦ προσπαλαίειν. Τηλεκλείδης Ἡσιόδῳ. Bekker. Anecd. 91, 4. (cod. τημεκλείδης.) ea notio aliunde non cognita. fortasse comparari potest διαλαβεῖν. Aristoph. Eq. 262.

Praeterea cf. fr. 39. 40. 45.

21

οὐδαμῆ

Bekker. Anecd. 110, 25, Photius, Suidas ἀντὶ τοῦ οὐδαμόθι. Τηλεκλείδης Ἡσιόδῳ.

ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ

22

Athen. 12, 553e τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους βίον Τηλεκλείδης ἐν Πρυτάνεσιν ἀβρὸν ὄντα παραδίδωσι. vitam placidam et hilarem qualis erat post victorias Persicas significat. Bergk. R. Att. 328.

23

Δάκης τίς ἐστιν ὄντιν' ἀνθρώπων ὄραξ.

Schol. Aristoph. Vesp. 836 ἀλλ' ἔοικεν ὁ Λάβης ὠνοματοπεποιῆσθαι ἀπλῶς, καθάπερ ὁ Δάκης ὁ παρὰ Τηλεκλείδην ἐν Πρυτάνεσι κτλ. scribo Δάκης τίς ἐστιν, ἦν τιν' ἀνθρώπων ὄραξ. atque ὄραξ etiam Herwerd. Obs. crit. 18. 'statim ad mordendum paratus, ubi aliquem hominem videt'.

24. 25

καὶ μελιχρὸν οἶνον ἔλκειν
ἐξ ἠδύπνου λεπαστῆς
τυρίον ἐπεσθίοντα.

v. 1. 2 Athenaeus 486a Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνεων. v. 3 Athen. 4, 170d ἐπεσθίειν εἴρηκε Τηλεκλείδης Πρυτάνεσιν οὕτως· τυρίον κτλ. recte coniunxit Bergk. R. c. Att. 327. ἠδύπνον Elmsl. Edinb. Rev. XVIII 90] ἠδύπνου. non adsentior Meinekio, qui cum antea Bergkium secutus esset, in editione Athenaei cum Iacobso (Addit. Ath. 265), Elmsleio, Dindorfio ἔλκειν scripsit duobus prioribus versibus continuatis (Anal. crit. 225). quo facto duo fragmenta coniungi iam non possunt. 'quam suave est membra stratum sub

arbuto *vinum bibere ex poculo gratum odorem fundente caseo vescentem.*' versus noti sunt ex Anacreonteis et aptissimi ad vitam securam et otiosam describendam.

26

εὐχροεῖν, ὀρνιθοθηρᾶν, σωφρονεῖν

Τηλεκλείδης εἴρηκεν ἐν Πρωτάνεσιν. Pollux 7, 135. initio syllaba deest. de insolentiore composito ὀρνιθοθηρᾶν cf. Lob. Phryn. 627. Rhem. 170. haec quoque ad aetatis Themistocleae descriptionem pertinent.

27

καὶ μὰ τὰς κράμβας

Athenaeus 9, 370b *Τηλεκλείδης Πρωτάνεσι.* cf. eiusdem iurandi generis exempla apud Athenaeum ibidem et 370c. Eupol. 70. 74 et interpr. Aristoph. Av. 521.

28

δι' ἡμέρας

Τηλεκλείδης ἐν τοῖς Πρωτάνεσι . . . εἶπεν ἀντὶ τοῦ δι' ἕλης ἡμέρας. Harpocr. 61, 9. τοῖς Πρωτάνεσι Maussacus] τῷ Πρωτανείῳ.

29

Hesych. *δορυφόρον· τὸν δολοφονοῦντα.* Ἀριστοφάνης *Δαιδάλω.* ὅτι δὲ *Φιλόκτητος* τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ *Τηλεκλείδης ἐν Πρωτάνεσι.* δηλοῖ δὲ τὸν δολοφονοῦντα. cod. *πρωτανεῖσι.* pro *Φιλόκτητος* Hemsterhusius *Φιλόξενος*, cui adversatur Meinek. I 89. recte Pearso *Φιλοκλῆς.* cf. fr. 14. 'δορυφόρος quo pacto τὸν δολοφονοῦντα significare possit non intellego' Meinek. nimirum scribendum est *δολοφόρον.* Aesch. Ag. 1129 *δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω*, quem versum a comico in rē coquinaria per iocum adhibitum esse conicit M. Schmidt. Hesych. I p. 527.

30

γαργαίους

τοὺς κεννημένους καὶ σφοδρούς καὶ βιαίους . . . ἔστι καὶ ἐν *Πρωτάνεσι Τηλεκλείδου τὸ ὄνομα.* Photius et Suidas. cf. Aristoph. fr. 243. Antiphan. 7.

ΣΤΕΡΡΟΙ

Meinek. I 90. Mercurius in hac fabula easdem fere partes videtur egisse atque in Pace et Pluto Aristophanis.

31

ὡς οὐσα θήλυς εἰκότως οὐθαρο φορῶ.

Athenaeus 9, 399 c et 14, 656 e Τηλεκλείδης Στεροῖς. φορῶ] φέρω 656 e, ubi praeterea ἐτέροις Α pro Στεροῖς. fortasse versus excerptus est ex prologo, quo Euripidem videtur imitando inrisisse. cum ipso nomine fabulae verba quodammodo cohaerere arbitror.

32

φιλῶ πλακοῦντα θερμόν, ἀχράδας οὐ φιλῶ,
χαίρω λαγῶσις ἐπ' ἀμύλω καθημένοις.

Athenaeus 14, 648 e τοῦ δὲ ἀμύλου μνημονεύει Τηλεκλείδης ἐν Στεροῖς οὕτως λέγων κτλ. cf. Pherecr. 108, 16. 17.

33

ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ, κάπτε τῶν θυλημάτων.

Schol. Aristoph. Pac. 1040 θυλήματα τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφια. ἐπιρραίνεται δὲ οἶνω καὶ ἐλαίῳ. Τηλεκλείδης Στεροῖς κτλ. cf. Pherecr. 23, 6.

34

Athenaeus 14, 639 a Τηλεκλείδης δ' ἐν τοῖς Στεροῖς καὶ περὶ μοιχείας ἀναστρέφεισθαι φησιν αὐτόν (Γνήσιππον). cf. fr. 16.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

35

τίς ἦδε κραυγὴ καὶ δόμων περίστασις;

Phrynichus Epit. 376 et Thomas Mag. 291 οἱ δ' ἀρχαῖοι περίστασιν λέγουσι τὴν διὰ τινὰ ταραχὴν παρουσίαν πλήθους . . . μάθους δ' ἂν Τηλεκλείδου λέγοντος ὧδε· τίς ἦδε κτλ. cf. Theopomp. 41, 3.

36

πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι.

Etymol. m. 755, 46 Photius et Suid. τευτάζειν· Τηλεκλείδης . . . ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται καὶ σκευωροῦνται. cf. Pherecr. 184.

37

σύ δὲ φρόνιμος αὐτὸς ὢν
ἀπαρτὶ ταύτης τῆς τέχνης.

Bekker. Anecd. 418, 15 ἀπαρτὶ παρ' Ἡροδότῳ σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς . . . τάχα δὲ ὁ Τηλεκλείδης ὁμοίως τῷ

Ἡροδότῳ κέχρηται. σὺ δὲ γε Meinekius, incertus tamen ipse. οὐδὲ Cobet. N. 1. 151 extr.

38

ξυγγενέσθαι διὰ χρόνον λιπαρεῖτω μου
δρυπεπέσι μάξαις καὶ διασκανδικίσαι.

Athenaeus 2, 56 d καὶ χωρὶς δὲ τοῦ φάσκειν ἐλάας αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἔλεγρον μόνον δρυπεπέεις. Τηλεκλειδῆς κτλ. dubitatur trimetri iambici fuerint an tetrametri trochaici. λιπαρεῖτω μου V] λιπαρεῖτό με L. μ' ἐλιπάρει Porson. Append. Toup. Emend. 491. με λιπαρεῖ | ζωμίσις, δρυπεπέσι, μάξαις Mein. ed. min., καὶ μάξαις (μάξας?) διασκανδικίσαι (sine ζωμίσις) ed. mai. certe δρυπεπέσι non cum μάξαις coniungendum ut Cratin. 165: nam apud Teleclidem olivas significari testis est ipse Athenaeus. cf. Call. 21. ξυγγενέσθαι ut Aristoph. Eq. 806. Eupol. 38. 108. quae sequuntur manifesto corrupta sunt. λιπαρεῖν verbum comicis poetis est inusitatum: exstat Aristoph. Ach. 452 in versu tragici coloris; adiectivum λιπαρῆς Lys. 672. deinde διασκανδικίζειν tam singulare est et ab Aristophane (Eq. 19) in Euripidis contumeliam fictum, ut id non credam ab ullo alio aut antea inventum aut postea repetitum esse. Teleclidem scripsisse arbitror ξυγγενέσθαι διὰ χρόνον λιπαραῖς ὁμοῦ | δρυπεπέσι μάξαις, κοιλία (vel κοιλίαις), σκάνδικι καὶ | τυρῶ (vel quidquid magis placet): ut δρυπεπέσι coniungatur cum ὁμοῦ, reliqui dativi cum ξυγγενέσθαι. verbum a quo pendeat ξυγγενέσθαι excidit. ὁμοῦ in talibus sententiis frequentissimum. Aristoph. Eccl. 404. fr. 569, 6. 682. Eubul. Ath. 2, 65 c (5. 6). ibid. 66 d. de κοιλίαις denique cf. Eq. 160. 2. 302. 356. 488. Plut. 1169. particulae καὶ in fine versus positae exempla enumerantur in H. Iacobi indice p. 496. 7. describitur cena priscorum Atheniensium consuetudine simplicissima. tandem aliquando rursus epulari cupio cum olivis pinguibus panem, omasum, scandicem, caseum.

39. 40

Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου,
* * * * * ᾧ καὶ Σωκράτης
τὰ φρύγαν' ὑποτίθησι.

Diog. Laert. 2, 18 ἐδόνει δὲ (Σωκράτης) συμποιεῖν Εὐριπίδῃ. ὅθεν Μνησίλοχος (Μνησίμαχος Menagius) οὕτω φησί. Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου, ᾧ καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν' ὑποτίθησιν. καὶ πάλιν. 'Εὐριπίδας σωκρατογόμφους' . . . Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Εὐριπίδῃ δ' ὁ τὰς τραγωδίας ποιῶν
τὰς περικαλούσας οὕτως ἐστὶ, τὰς σοφᾶς.

Vita Euripidis Elmsl. Eurip. Bacch. p. 172 Lips. δοκεῖ αὐτῶ (Euripidi) καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος καὶ Μνησίλοχος συμπεποιημέναι τινά, ὡς φησι Τηλεκλείδης· Μνησίλοχος δὲ ἐκεῖνος Φρυγικόν τι δράμα καινὸν Εὐριπίδῃ καὶ Σωκράτης ὑποτίθησιν. transscripsi fragmenta ut exstant in Cobeti editione. Εὐριπίδῃ pro Εὐριπίδης Cobetus. v. 2. 3 Pierson ap. Valcken. Diatr. 14 et ante eum Menagius ᾧ καὶ τὰ φρούγαν' ὑποτίθησι Σωκράτης. Dindorfius Aristoph. fr. p. 23 Μνησίλοχός ἐστ' ἐκεῖνος, ὃς φρούγει τι δράμα καινὸν | Εὐριπίδῃ, καὶ Σωκράτης τὰ φρούγαν' ὑποτίθησι, de fabula agi monens non iam confecta, sed quae nunc ipsum fortasse in aedibus Euripidis praeparetur. ex Ἡσιόδοις petitos esse hos versus opinatur p. IV. idem alterum quoque fragmentum, a Diogene Aristophani tributum, Teleclidi adiudicat scribens Εὐριπίδης — τὰς σωκρατογόμους. contra disputat Fritzschius Qu. Arist. 152sq., adsentitur Bergkii (Mein. II 1106). Aristophani alterum fragmentum reddit Meier. Opusc. II 309sq. Fritzschius denique De retract. ab Arist. fab. V 10 ὁ Μνησίλοχος δ' ἐκεινοσὶ φρούγονσι (φρούγοντι) δράμα καινὸν | Εὐριπίδῃ καὶ Σωκράτει τὰ φρούγαν' ὑποτίθησι. καὶ πάλιν (p. 6) (γνώμας) ευριπιδωσωκρατογόμους ('sententias Euripidei Socratis clavo compactas') . . . καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (p. 9) Εὐριπίδου δ' — τὰς περιλαλούσας κτλ. mihi haec quaestio non videtur ad liquidum perduci posse.

41

Χαρικλῆς μὲν οὖν ἔδωκε μῦθον, ἵν' αὐτὸν μὴ λέγη
ὡς ἔφην τῇ μητρὶ παίδων πρῶτος ἐκ βαλλαντίου.

τέτταρας δὲ μῦθους ἔδωκε Νικίας Νικηράτου·

ἃν δ' ἕκατι τοῦτ' ἔδωκε, καίπερ εὖ εἰδὼς ἐγὼ

5 οὐκ ἐρῶ· φίλος γὰρ ἀνὴρ, σωφρονεῖν δέ μοι δοκεῖ.

Plutarchus Nic. 4 ἐδίδον γὰρ (Νικίας) οὐχ ἦττον τοῖς κακῶς ποιεῖν δυναμένοις ἢ τοῖς εὖ πάσχειν ἀξίοις. . . Τηλεκλείδης μὲν γὰρ εἰς τινὰ τῶν συνοφαντῶν ταυτὶ πεποίηκε· Χαρικλῆς κτλ. Χαρικλῆς Reisig. Coniect. 63] Χαρικλῆς. cf. quae adnotavi ad Aristoph. Eq.² 283. οὖν x] οὐκ. 2. βαλλαντίου A] βαλαντίου. 4. ἔδωκε] ἔδρασε Cobetus N. l. 151. ac videtur ἔδωκε ex versibus superioribus perperam repetitum esse. ἐγὼ om. C.

Charicles ζητητής erat constitutus in eos qui de Hermis et mysteriis accusati essent (Andoc. 1, 36), Ol. 91, 4 praetor missus in Laconicam (Diod. 13, 9. Thuc. 7, 20. 26). inter triginta tyrannos receptus eos acerrime vexavit qui quadringentorum imperium non adiuvisent. Andoc. 1, 101. Xen. Hell. 2, 3, 2. Memor. 1, 2, 31. Lys. 12, 55. Isocr. 16, 42. Bergk. R. c. Att. 329. 30. quo tempore haec a Teleclide scripta sunt, ξενίας δίκην videtur effugisse. Niciam Hyperbolo pecuniam dedisse Wilamowitzius censet Obs.

crit. 55 adn. 47 conl. Himer. Ecl. 36, 318. ἐκ βαλλαντίου natus esse dicitur Charicles, ut a matre argento emptus suppositusque videatur. Aristoph. Thesm. 502. Zenob. 2, 88. Diogenian. 4, 6 γενναῖος εἶ ἐκ βαλαντίου. ἐπὶ τῶν διὰ τὸν πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων.

42

πόλεων τε φόρους ἀντὰς τε πόλεις τὰς μὲν δεῖν τὰς τ' ἀναλύειν, λείνα τεῖχη τὰ μὲν οἰκοδομεῖν τὰ δὲ αὐτὰ πάλιν καταβάλλειν, σπονδάς, δύναμιν, κράτος, εἰρήνην, πλοῦτόν τ' εὐδαιμονίαν τε.

Plutarchus Pericl. 16 κακοήθως (Περικλέους τὴν δύναμιν) παρ-εμφαίνουσιν οἱ κωμικοί, Πεισιστρατίδας μὲν νέους τοὺς περὶ αὐτὸν ἑταίρους καλοῦντες, αὐτὸν δ' ἀπομόσαι μὴ τυραννήσειν κελύοντες, ὡς ἀσυμμέτρον πρὸς δημοκρατίαν καὶ βαρυτέρας περὶ αὐτὸν οὔσης ὑπεροχῆς. ὁ δὲ Τηλεκλειδῆς παραδεδωκέναι φησὶν αὐτῷ τοὺς Ἀθηναίους πόλεων τε φόρους κτλ. fortasse etiam (τῷ δὲ) Ἀθηναῖοι παρέδωκαν Teleclidis verba sunt. πόλεις AC] τὰς πόλεις. τὰ δὲ αὐτὰ] τὰ δὲ ταῦτα Erfurdt., εἶτ' αὐτὰ Sintenis, τότε δ' αὐτὰ Hermannus, τάχα δ' αὐτὰ Meinekius (ed. min.), καὶ ταῦτα conl. Iphig. A. 37 Cobetus N. l. 604. nihil horum verum est. Stob. Flor. 105, 61 (Mein. V 31) Ἄσωπος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τίνος τῶν ἐν ἔξουσίᾳ ὄντων τί οἱ θεοὶ πράττουσιν, τὰ μὲν οἰκοδομεῖν ἔφη, τὰ δὲ πάλιν καταβάλλειν. recte τὰ μὲν . . τὰ δέ, quae etiam apud Teleclidem omnino retinenda sunt. nam permiserant Athenienses Pericli, ut moenia alia exstrueret alia everteret, non eadem quae modo exstruxerat, quod hominis est insanientis, non potentis. scribendum igitur est τὰ δὲ τᾶμπαλιν αὐτὸ καταβ., quod αὐτὸ ante τᾶμπαλιν posito corruptum est. τὰ ἔμπαλιν notum ex Herodoto. cf. Cratet 15, 1. — scripta haec Meinekius (I 86) esse censet eo tempore, quo expulso Thucydide, Melesiae f., Periclis summa erat potestas (post Ol. 83, 4); Bergkius (R. c. Att. 331) Ol. 87, 2 subacta Aegina (Thuc. 2, 27. Plut. Per. 34. Diod. 12, 44), circa initium belli Peloponnesiaci Wilamowitzius Obs. crit. 26.

43

ὄδ' ἀπ' Αἰγίνης νήσου χωρεῖ δοδιῆνος ἔχων τὸ πρόσωπον.

Herodianus II 923, 15 Lentz. Τηλεκλειδῆς κτλ. Αἰγίνης νήσου L. Dindorf.] αἰγίνης οὐ. miror Herwerdeni (Mnem. nov. VI 58) Αἰγίνης οἴκαδε. de Pericle haec dicta esse intellexit Bergkius R. c. Att. 331. cf. Aristoph. Vesp. 1172. Hermipp. 30.

44

μόνος ἐκ κεφαλῆς ἐνδεκακλίνου θόρουβον πολὺν ἔξανατέλλει.

Plutarchus Pericl. 3 Τηλεκλειδῆς δὲ ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν πραγ-

μάτων ἠπορημένον καθῆσθαι φησιν αὐτὸν (Περικλέα) ἐν τῇ πόλει καρηβαροῦντα, ποτὲ δὲ μόνον ἐκ κεφαλῆς ἐνδεκακλίνου θόρυβον πολὺν ἐξαντέλλειν. ἐν τῇ πόλει i. e. ἐν τῇ ἀκροπόλει. cf. interpr. Aristoph. Eq. 267. Av. 832. Xen. De rehit. 5, 12. cum hoc fragmento Bergkii R. c. Att. 330 continuo coniungit fragmentum adespoton ap. Plut. Per. 7 extr. coniectura admodum incerta. ridetur insolentior Periclei capitis magnitudo. quod cur ἐνδεκάκλινον dicat non magis possum explicare quam ἐνδεκα κόπας Aristoph. Eq. 546. paullo melius intellegerem ἐκατόγκλινον. ceterum etiam καρηβαρ(ι)ῶν (τε) κάθεται | (ἐπὶ τῆς πόλεως) Teleclidis videntur esse.

45

τῶν δυνατῶν τι κέλευ'· οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισιν.

Photius et Suidas τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισι. λεγόμενον τι ἦν. Τηλεκλείδης τισὶ (Ἡσιόδοις Meinek.)· τῶν δυνατῶν τι — Κενταύροισιν. Apostol. 16, 2 τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισι· λεγόμενον τι ἦν. Τηλεκλείδης τισὶ τῶν δυναστῶν (sic). sine auctoris nomine Phot. 613, 1 τῶν — Κενταύροισι. idem νοῦς οὐκ ἔνι Κενταύροις· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττομένη. Hesych. νοῦς οὐ παρὰ (πέρα) Κενταύροισι. παροιμιῶδες· ἔστι δὲ Πεισάνδρου κομματίων, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττομένων. 'quae ex Heraclea Pisandri Camirensis. derivata existimo'. Meinek. I 162 adn. 91. Porsonus Adv. 266 τί σύ; τῶν δυνατῶν τι κέλευ'. οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισι τάδ' ἔστιν. melius Cobetus V. 1.² 359 τῶν δυνατῶν τι κέλευε· τάδ' οὐ παρὰ Κ. (ac sic iam Leutschius p. 656, in ceteris infelicissimus): namque ita et lemma et facile comparantur τάδ' ἔστι Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία multaque alia id genus. altera proverbii forma νοῦς οὐ π. Κ. ad Teleclidem certe non pertinet.

46

Schol. Aristoph. Av. 17 τὸν μὲν Θαρρελείδου] Σύμμαχος Ἀσωπόδωρον. καὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ σμικρότητι ὑπὸ Τηλεκλείδου κεκαμώθηται, καὶ ὁ κολοῖδς μικρὸς ὢν ἐκ τῶν πτερῶν τὴν σύστασιν ἔχει. in quibus Herwerdenus Obs. crit. 19 haec Teleclidis verba latere suspicatur καὶ κολοῖδς μικρὸς ὢν | ἐκ τῶν πτερῶν (μόνων) ἔχει τὴν σύστασιν. mihi nec versus nec sententia decere Teleclidem videtur.

47

καρηβαρικὸν τὸ πάθος

Τηλεκλείδης. Pollux 2, 41. namque etiam τὸ πάθος Teleclidis esse existimo. ad fr. 44 refert Bergkii R. c. Att. 330 coniectura incerta.

48

ἀκροκώλια δίεφθα

Τηλεκλείδης. Bekker. Anecd. 371, 32. ἀκροκώλια Bekker] ἀκροκώλια. ἀκροκ. δίεφθα Meinekius] ἀκροκώλια δίεφθα. cf. Pherecr. 108, 14.

49

παιδοφίλης, παιδέρωσ Ζεύς

Pollux 3, 70 παιδοφίλης, ὡς Τηλεκλείδης . . . ὁ μέντοι παιδέρωσ Ζεύς παρὰ τῷ Τηλεκλείδῃ πέπαικται. nimirum παιδέρωτα dixerat pro παιδεραστήν (H. Stephanus).

50

τραχήλου τύλαν

Τηλεκλείδης . . . εἶπεν. Schol. Aristoph. Ach. 860. Suid. τύλα. editio Suidae Mediol. ἔκαμον ante τραχήλου. sed id natum videtur ex versu Ach. 860 paullo ante commemorato. fortasse ex eodem fonte forma dorica (τύλαν) fluxit. sed cf. fr. 57. 60.

51

τῆς ἀγορασίας

Τηλεκλείδης. Pollux 3, 127.

52

ἀνηρώτιζεν

ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτα. Τηλεκλείδης. Bekker. Anecd. 403, 4. Suidas. Zonaras.

53

ἀπατήσει

ἀντὶ τοῦ παραλογεῖται. Τηλεκλείδης. Bekker. Anecd. 415, 26. Suidas.

54

βρέχειν

ἐπὶ τοῦ ὕειν ἔν τινι κωμῳδίᾳ ἀρχαία παρατιθεμένη Τηλεκλείδῃ τῷ κωμῳδῷ. Phryn. Epit. 291, ubi vid. Lobeck. cf. quae ad Ἀψευδέϊς adnotavimus.

55

Βρόμιος

παρὰ Τηλεκλείδῃ ὁ Σάτυρος ἢ ὁ Διόνυσος Hesych. 'prius falsum'. Meinek.

56

ἐργολήπτας

τούς ἐργολάβους Τηλεκλείδης ὁ κωμικός. Pollux 7, 182.

57

Εὐτρηΐους

τούς ἀπὸ Εὐτρήσεως, τῆς πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. δωρικῶς δὲ εἶπε Τηλεκλείδης. θέλει γὰρ εἰπεῖν Εὐτρησίους Hesychius. Εὐτρηΐους Ahrens Dial. I 232. II 75] Εὐτρηΐους. Εὐτρήσεως L. Dindorf.] εὔτρης. cf. Meinek. V 31. Εὐτρησίους Musurus] εὔστρίστους. itaque δωρίζοντα aliquem fecerat. cf. 50. 60. Eupol. 56. Bursian. Geogr. gr. II 225. 230sq.

58

ιβύ

μέγα. ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγγάμενοι μέγα. οὕτως Τηλεκλῆς (corr. Τηλεκλείδης). Photius, qui ἰβὺ μέγα continuat. Hesych. ἰβυκινήσαντες . . . ἀπὸ γὰρ τοῦ ἰβὺ παρῆκται ἡ λέξις. καὶ ἔστιν Ἰωνικὸν ἐπίρρημα καὶ δηλοῖ τὸ πολὺ καὶ μέγα. idem ἰβὺ· τινὲς τὸ βοᾶν· οἱ δὲ τὸ πολὺ. ἰβυξ· ὀρνέου εἶδος. cf. Schneidewin. Ibyc. p. 3. Etym. m. 464, 45 ἰβυκηνίσαι. Etym. Gud. 268, 47 ἰβυκινίσαι. Etym. Gud. ἰβυκος· ἔστιν ὄνομα κύριον . . . παρὰ τὸ ἰβυξ, ἰβυκος, ὅπερ ἔστιν εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ . . . ἐνθεν ἐγένετο τὸ ἰβυκινίσαι, ὅπερ κατὰ φθορὰν λέγεται βουκινίσαι. cf. Herodian. I 44, 13. II 742, 4. 15. confuderunt grammatici verbum antiquum cum recentiore βυκανίσειν, βυκινίσειν, 'latinum bucinare reddentes et βυκάνη pro bucina, quod a buca ductum est.' Lob. Pathol. el. I 72. sicut μῦ, γοῦ, ita ἰβὺ erat imitatio vocis, fortasse avis. ab ἰβὺ derivari poterat ἰβύσειν, ab avis nomine ἰβυκίσειν. itaque apud Hesychium fortasse scribendum ἰβυκίσαντες.

59

καθεδοῦμαι

Τηλεκλείδης. Zonar. 1170.

60

λυχνοκῶσα

λυχνοκαυτοῦσα. οὕτως Τηλεκλείδης. Hesychius λυχνοκῶσαν· λυχνοκαυστοῦσαν. aut dorice loquentem fecit Teleclides (cf. 50. 57), aut scribendum λυχνοκοῦσα cum Lobeckio Phryn. 523.

61

μανόν

ἀραιόν. βραχέως λέγουσι. Τηλεκλείδης ἀντὶ τοῦ ἀκριβὲς ἢ ὀρθὸν ἢ ἀσφαλὲς ἢ πικρόν. Zonaras 1334. quod priorem syllabam corripi

dicit, dissentiunt de ea re grammatici. Bekker. Anecd. 51, 31 *μανόν*. . . . *τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσι*. Herodian. I. 528, 11. II 13, 33 *μανός*. *τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συστέλλεται*.

62

μέμφειραν

τὴν μέμφιν. Τηλεκλείδης. Photius. 'fort. *μέμπτειραν τὴν μεμφομένην*'. Meinek.

63

μόμφιν

ἀντὶ τοῦ μέμφιν. Τηλεκλείδης. Bekker. Anecd. 107, 18. *proxime praemissa est glossa μομφή· ἀντὶ τοῦ μέμφις*. 'lege (*μόμφον* vel) *μομφήν*'. Meinek.

64

σαβαρίχιν

τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Τηλεκλείδης. Photius. Meinekius *σαβαρίχην*, conferens Photii *σάραβον* et *σαβαρίχη*. Theognost. ap. Cramer. Anecd. II 118 *σαμαρίχη*. cf. Herodian. I 346, 30. Lentz et Lobeck. Pathol. prol. 338.

65

σάθων

ὑποκόρισμα παιδίων ἀρρένων. οὕτως Τηλεκλείδης. Photius. sine dubio a *σάθη*. Aristoph. Lys. 1119. cf. *πόσθων*. Aristoph. Pac. 1300. Menandr. ap. Bachmann. Anecd. I 357. Bekker. Anecd. 394, 5 *ἀνδρυσάνθων* (scr. *ἀνδρυσάθων*). *μεγάλα ἔχων αἰδοῖα*. *ibid.* 27 *ἀνδρυσάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖα ἔχων*.

66

τερπότραμς

ἡ τῶν ἀφροδισίων τέραμς. οὕτως Τηλεκλείδης. Photius. 'rectius interpreteris ὁ τοῖς ἀφροδισίοις *τερπόμενος*'. Meinek. *factum videtur ad similitudinem Homerici τερπικέραυτος* et fortasse ad Iovem ipsum referendum. cf. fr. 49.

ΕΡΜΙΠΠΟΣ

Plut. Pericl. 32. Meinek. I 90. 1. Cobet. Obs. crit. Plat. 17sq.

ΑΘΗΝΑΣ ΓΟΝΑΙ

Minervae partum fabulae argumentum fuisse et titulus indicat et fr. 1. de arte deae textoria agunt fr. 2. 5. 6. ceterum id genus

argumenta poetis mediae quae dicitur comoediae magis usitata fuerunt. Mein. I 261. 279. 282sq. sed cum Bergkiius R. c. Att. 131sq. ea de causa fabulam eis temporibus adsignat, quibus comicae artis libertas Morychidis lege coercita fuerit, incerta coniectura ductus esse iure videtur Fr. Leoni Qu. Arist. 21. ceterum cf. Nicophontis Ἀφροδίτης γοναί cum eis quae adnotavimus.

1

ὁ Ζεὺς ἰδίδωμι Παλλάς ἡσί τοῦνομα.

Photius 61, 26 Suid. ἡ δ' ὅς· καὶ ἦν δ' ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ἔφην δ' ἐγὼ. παρ' ὃ δὴ καὶ Ἐρμιππος ἐν Ἀθηναῖς γοναῖς ἡσὶν ἀντὶ τοῦ φησὶν· ὁ Ζεὺς κτλ. δίδωμι Παλλάς ἡσί Porson.] δίδωνω πολλὰς φησι cod. Phot. δίδωνα πολλὰς φησι Suid. V. δίδωνα πολὺ . . . σι E. om. A in lacuna. Etym. m. 416, 34 ἦν δ' ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ἔφην ἐγὼ. παρ' ὃ δὴ Ἐρμιππος . . . (plura exciderunt). cf. Schol. Arist. Vesp. 795, ubi pro ἐπὶ μέλλοντος scribendum est ἐπὶ παρελθόντος. ἡμί Aristoph. Ran. 37. Sapph. 97 δάσομεν, ἡσι πατήρ. Alcman ἡτί. narrat nescio quis, quo modo Iuppiter deae modo natae nomen inposuerit. ceterum pater fere ὄνομα τίθεται, non δίδωσιν. Aristoph. Nub. 65. Av. 923.

2

ἀπὸ τῆς τραπέξης τουτουὶ τὸν στήμονα
ἄττεσθ' ἐπινοῶ.

Bekker. Anecd. 461, 26 ἄττεσθαι ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. Ἐρμιππος Ἀθηναῖς γοναῖς κτλ. ἐπινοῶ Valck. Theocr. Adon. p. 206 c] ἐπινοῶν. Hesych. ἄττεσθαι· διάζεσθαι στήμονα. 'licia telae adnectere' Schneider Ind. Script. r. r. p. 375. supplendum fere καταλαβοῦσα (ἀπὸ τ. τρ.). dea ipsa loqui videtur Bergk. R. c. Att. 307.

3

τὴν μὲν διάλεκτον καὶ τὸ πρόσωπον ἀμνίου
ἔχειν δοκεῖς, τὰ δ' ἔνδον οὐδὲν διαφέρεις
δράκοντος.

Etymol. m. 146, 25 ἀμνίος σημαίνει τὸν ἀμνὸν καὶ διὰ τοῦ τ γράφεται καὶ προπαροξύνεται· ὡς παρὰ Ἐρμιππῶ ἐν Ἀθηναῖς γοναῖς τὴν μὲν κτλ. nominativus potius est ἀμνίον.

4

ἐκεῖνός ἐστι στρογγύλος τὴν ὄψιν, ὧ πονηρέ,
ἐντὸς δ' ἔχων περιέρεχεται κύκλω τὰ πάντ' ἐν αὐτῶ,
ἡμᾶς δὲ τίκτει περιτρέχων τὴν γῆν ἀπαξάπασαν.

ὀνομάζεται δ' ἐνιαυτός, ὦν δὲ περιφεροῦς τελευτὴν
5 οὐδεμίαν οὐδ' ἀρχὴν ἔχει, κυκλῶν δ' ἀεὶ τὸ σῶμα
οὐ παύσεται δι' ἡμέρας ὁσημέραι τροχάζων.

Stobaeus Eclog. phys. 1, 8, 36. 'falsum est quod ait Heerenius cod. A in marg. habere ἀναγενέως Ἐρμιππου, in quo hoc fragmentum praecedenti iungitur. quod si ita legatur in V, non male eum coniecisse arbitror Ἀθηναῖς γοναῖς pro ἀναγενέως'. Gaisf. 1. ἐστὶ στρογγύλος τὴν ὕψιν Meinek.] ἐστὶν τὴν ὕψιν στρογγύλος. 2. τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ Meinek.] τὰ παρ' ἑαυτῷ V. τὰ παρ' ἐν αὐτῷ A. 3. ἀπαξάπασαν Grotius] ἀπαξ πᾶσαν. 5. ἔχει add. Grotius. 6. παύσεται] παύεται Bergk R. c. Att. 308. τροχάζων] τροχάζω V. Scythinus apud Stob. Ecl. phys. 1, 8, 43 χρόνος ἐστὶν ὕστατον καὶ πρῶτον πάντων καὶ ἔχει ἐν ἑαυτῷ πάντα, καὶ ἐστὶν εἰς ἀεὶ. et quod omnia in se contineret, ἐνιαυτὸν eum (annum) appellatum esse credebant. traducit autem poeta philosophos maxime Heracliteos, de vi et natura temporis quaerentes. Bergk. R. c. Att. 308. γῆν pendet a περιτρέχων.

5. 6

καιροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν Ὠρῶν.
λεπτουὺς διαφαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας.

Bekker. Anecd. 404, 28 et Suidas ἀνθέων· τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἰωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἐρμιππος Ἀθηναῖς γοναῖς καιροσπάθητον . . . Ὠρῶν. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς λεπτοῦς κτλ. καιροσπάθητον Toup. Emend. II° 482] καιροσπάθητον. ὦρῶν A Suid.] ὦρῶν. Ἀθηναῖς γοναῖς] ἀθῆναις cod. Bekk. πέπλους et λεπτοῦς transponi iubet Meinek. recte: quamquam παρατραγωδεῖν poetam censet Cobetus Mnem. III 125.

καῖρος a quibusdam idem putatur qui μίτος. Phot. καῖρος· σειρά τις ἐν ἰσθῷ, δι' ἧς οἱ στήμονες διεργονται, i. e. funis stamina discriminans'. Schneider. Ind. Script. r. r. 373. poeta tragicus ap. Plut. Mor. 691d λεπτοσπαθητῶν χλανιδίων, et Hom. Od. 7, 107 καιροσέων ὀθονέων. ἀνθέων ὕφασμα et πέπλοι ἀνθέων γέμοντες sunt vestes floribus intextis. optime Bergk R. c. Att. 307 confert poetam apud Athen. 15, 682ef εἴματα μὲν χρῶς ἔστο, τὰ οἱ Χάριτες τε καὶ Ὠραιποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἀνθεσιν εἰλαρινοῖσιν, . . . ἐν τε κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ, ἐν τε ἰῶ θαλέθοντι κτλ. cf. etiam Plat. Reip. 8, 557c ἰμάτιον πᾶσιν ἀνθεσιν πεποικιλμένον. v. 2. quodammodo similis est Aristoph. Av. 1717, unde recte Meinek. ad διαφαίρουσα supplet αὔρα.

7

Schol. Plat. 353 Bekk. τὸ ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρησθαι φασιν Ἀκκοῦς . . , ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἰσθοῦ

θοιμάτιον καθελομένην ἡμίσερον ἀμφιέσασθαι, εἷς τε τὸ κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν (*imaginem*) . . . ὡς ἑτέρα προσλαλεῖν γυναικί. μέμνηται ταύτης Ἐρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς. cf. Zenob. 1, 53.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΔΕΣ

Scripta est in Hyperbolum matremque eius (Aristoph. Nub. 551—557), acta ante parabasin Nubium II ab Aristophane compositam, Ol. 90 (Bergk. R. c. Att. 309), inter Ol. 89, 3 et 90, 3 (Ol. 89, 4) Cobet. Obs. crit. 144.

8

φέρε νῦν ἀγγίλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγώ,
καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου.

Bekk. Anecd. 328, 25 et Suidas ἀγγίλαι· τιμῆσαι θεόν, ἀγλαῖσαι . . . Ἐρμιππος Ἀρτοπώλῃσι· φέρε κτλ. v. 1 Schol. Eurip. Med. 1016 (995). Hesych. ἀγγίλω· κοσμῆσω. Ἀρτοπώλῃσι cod. Bekker. ἰοῦσ' Schol. Eurip.] οἴους cod. Bekk. οἴους ed. Suid. — ἐγώ] ἔσω Schol. Eur. (Vat. Cobeti εἶσω ἰοῦσ'). cf. Aristoph. Pac. 396. 7. ἔσω pro εἶσω comici non dicunt: atque ei qui deis gratias agere volebant, in templa ibant, non in domum suam. loquitur haec mater Hyperboli, absoluto ab iudicibus filio. Bergk. R. c. Att. 315. Fritzs. Act. soc. gr. I 138. cf. Eupol. 183.

9

Schol. Aristoph. Av. 1556 ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα εὐεκτηῆς (Πείσανδρος), ὡς Ἐρμιππος ἐν Ἀρτοπώλῃσιν· ἐνέβαινε σιγῇ Πείσανδρος μέγας αὐτὸς ὥσπερ Διονυσίοισιν οὐπὶ τῶν ξύλων, ἐλαίας ἔρεισιν ὄνον κανθῆλιον. emendare haec conati sunt G. Hermannus (Meinek. V 32), Meinekius I 179. cf. II 385, Fritzschius Aristoph. Thesm. 315, denique Cobetus Obs. crit. 128, qui aliqua certe cum probabilitate sic scribit

A. ∪ - ἀναβαίνει σῖγα Πείσανδρος μέγας
ὥσπερ Διονυσίοισιν οὐπὶ τῶν ξύλων.

B. ἐρέλασ'. A. ἐρεῖς τιν' ὄνον ὄραν κανθῆλιον.

‘ὁ ἐπὶ τῶν ξύλων est *phallus* ingens, quales in Dionysiorum pompa longis perticis suspensi gestabantur. Aristoph. Ach. 259sq.’ ὄνος dicebatur Pisander a vasta corporis deformitate. cf. Aristoph. Av. 1556. fr. 81. Eupol. 31. 182. Meinek. I 179.

10

ὦ σαπρὰ καὶ πᾶσι πόρνη καὶ κάπραινα.

Pollux 7, 202 Ἐρμιππος . . . ἐν Ἀρτοπώλῃσι. ὦ] ὡς A. καὶ

πάσι πόρνη Bekkerus] καὶ πάση πόρνη Β. πόρνη Α. πασιπόρνη Meinek., in fine addens σοβάς. Hyperboli mater sine dubio increpatur. Bergk. R. c. Att. 314. cf. Phryn. 33.

11

καὶ τάριχος πίονα

Athenaeus 3, 119c ἰδίως δ' ἐσχημάτιται (τὸ τάριχος) παρ' Ἑρμιππῶ ἐν Ἀρτοπόλυσιν· καὶ τ. π. scilicet barbata haec loquentem Hyperboli matrem poeta induxerat.

12

δοκικῶ

ἀντὶ τοῦ δοκῶ. ἔπαιξε δὲ Ἑρμιππος ἐν Ἀρτοπόλυσιν. Hesych. hoc quoque barbata dicit mater Hyperboli. cod. Hes. δοκικῶ et Ἀρτοπόλυσιν. cf. de hoc poetae commento Lobeck. Pathol. prol. 148.

13

γελγοπωλεῖν

Pollux 7, 198 ἡ γελγόπωλις ἐν Διονυσιαλέξανδρῳ Κρατίνου, ὥσπερ ἐν Ἀρτοπόλυσιν Ἑρμιπποῦ τὸ γελγοπωλεῖν. cf. Cratin. 48. Eurpol. 304. Hesych. γελγοπωλεῖν· ῥωποπωλεῖν, παντοπωλεῖν.

ΔΗΜΟΤΑΙ

14

οἴμοι, τί δράσω σύμβολον κεκαρμένος;

Pollux 9, 71 εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νόμισμα, ἢ ἡμίτομον νομίσματος. ὁ γοῦν Ἑρμιππος . . . ἐν τοῖς Δημόταις οἴμοι κτλ. κεκάρθαι ἔοικε τὸ ἡμισυ, ὥστε ἢ ἐκ θατέρον μόνου τετυπῶσθαι τοῦτο δεῖ τὸ νομισμάτιον νοεῖσθαι, ἢ διαιρεῖσθαι ὡς ἔχειν τὸ μέρος ἐκάτερον, τὸν τε πιπράσκοντα καὶ τὸν ἀνούμενον. verba κεκάρθαι — ἡμισυ non Hermippi esse iudicavit Dobraeus Adv. II 234. 'hinc liquet symboli formam fuisse huiusmodi D, cum capiti semiraso comparetur'. σύμβολον κεκαρμένος igitur est ὁ τὴν ἡμικραιραν τὴν ἑτέραν ψιλλὴν ἔχων Aristoph. Thesm. 227. fallitur Bergk. ex Pollucis verbis hunc effingens trimetrum: τοῦμοῦ βίον κεκάρθ' ἔοικε θῶμισυ. (H. Iacobi V p. LXIII.) cf. fr. 61. Aristoph. fr. 44. Eubul. 70.

15

νῦν δ' οὐδ' ἀφύην κινεῖν δοκεῖς.

Athenaeus 7, 285e ἐπὶ τοῦ ἐνικοῦ (ἀφύην) Ἑρμιππος Δημόταις νῦν κτλ. οὐδ'] οὐδ' ἂν Porsonus. piscium minorum nomina,

ut res fert, plurali numero fere inveniuntur. Bergk. R. c. Att. 315. sed etiam Arcestratus τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν. cf. Call. 7. Aristonym. 2. apuarum nomen meretricibus saepe inditum esse Bergk. monet conl. Athen. 13, 586b; quod quomodo Hermippi verbis conveniat non video.

16

ἔχοντες ἴσον ἀσπίδιον ὄγκιῳ.

Pollux 10, 165 τὸ δὲ ὄγκιον σευῶς πλεκτὸν εἰς ἀπόθεσιν σιδήρου ἢ ἄλλων τινῶν, παρὰ δὲ Ὀμήρῳ τῶν Ὀδυσσεύως πελέκεων. Ἐρμιππος δὲ ἐν Δημόταις ἔφη· ἔχοντες κτλ. falso et Meinek. (Meandr. p. 533 adn.) et Herwerdenus (Mnem. nov. VI 58) trimetri reliquias esse opinantur. sunt paeones primi. cum autem multi unum ἀσπίδιον habere non possint, fortasse scribendum est ἔχοντος.

17

οὐ φροντὶς Ἰποκλείδῃ

παροιμία, ἣς μέμνηται καὶ Ἐρμιππος Δημόταις. Hesychius, Photius, Suidas οὐ φροντὶς. cf. Zenob. 5, 31. Diogenian. 7, 21. Apostol. 13, 70 et praeter ceteros Herod. 6, 128. 9. exitus est tetrametri iambici.

18

αὐτοσχεδὶς

ὑπόδημα τὸ ἀπλῶς εἰργασμένον Ἐρμιππος εἴρηκεν ἐν Δημόταις. Pollux 7, 89. sic Bekkerus. αὐτοσχιδές A. cf. αὐτοσχέδιος, αὐτοσχεδιάζειν.

19

[βᾶ]

πρὸς τοὺς καταρνή ἀναφωνήσαντας εἰώθασιν οἱ ἀντιτιθέντες ἀντεμβοᾶν, καὶ ἔστιν οἴονεϊ σκῶμα· Ἐρμιππος Δημόταις. Bekker. Anecd. 85, 31. βᾶ addidit Meinek. ex Eustathio 855, 21 καὶ βᾶ ἐπίρρημα παρὰ Ἐρμιππῳ, ὅπερ εἰώθασιν ἀντεμβοῶντες λέγειν, ὡς καὶ τοῦτό φασιν οἱ παλαιοί. πρὸς τοὺς 'καταρνή'; ἀναφωνήσαντας. Bothius: 'contra illos qui clamant 'negas'?

20

κακκάβη

Ἐρμιππος Δημόταις. Bekker. Anecd. 104, 33. cum κακκάβη sit vulgaris Atticorum forma, Antiatticista autem nimis severos Atticistas redarguere soleat, Bergk. R. c. Att. 316 Hermippuῖ κακκαβος scripsisse suspicatur. at non omnes Antiatticistae glossas contra Atticistas videri scriptas esse monuit Meinek.

21

κατόχως

Bekker. Anecd. 105, 7. κατόχους τινὰς λέγουσιν οἱ παιδοτριβαί. καὶ κατόχως εἴρηται ἀντὶ τοῦ μνημονικῶς. Ἐρμιππος Δημόταις.

22

λεπτολογία

Ἐρμιππος Δημόταις. Bekker. Anecd. 106, 26. Photius, Suidas. apud Photium 'λο supra scriptum eodem tempore'. Pors. — Bekker. Anecd. 49, 28 λεπτολογία σημαίνει τὸ περὶ τῶν μικρῶν φροντίζειν καὶ ἀδολεσχεῖν. Aristoph. Nub. 320.

23

πάρισθι

παράγινου (cod. παράπνου), παρατύγχανε. Photius. πάρισθι K.] παρίσθι.

ΕΤΡΩΠΗ

24

ῥύζων ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους.

Photius et Suidas ῥάζειν καὶ ῥύζειν, τὸ ὑλακτεῖν. Ἐρμιππος Εὐρώπη κτλ. ἀπὸ δὲ τούτου ἐπὶ τοὺς πικρανομένους καὶ σκαιο-λογούντας μετηνέχθη. ῥαζειν, ῥυζειν, ῥυζῶν Suid. ῥύζων] ῥυζῶν cod. Phot., ῥυζῶν Porson. cf. Cratin. 25. 26. Aristophont. 11, 9. Pollux 5, 86 φωναὶ ζῶων. κυνῶν μὲν ὑλακὴ . . . εἵποις δ' ἄν . . . καὶ ῥύζειν (sic. Bekk.) καὶ ῥύζοντας. latrandi significationem hic habere non potest. Hesych. ῥάζειν· τρώγειν· κυρίως ἐπὶ τῶν κυνῶν. Plaut. Pseud. 3, 2, 91 ut quisque quidque conditum gustaverit, ipsus sibi faciam ut digitos praerodat suos. hoc igitur dicit: cum aviditate fremens digitos mihi praerodam. non adsentior Toepelio Progr. Neobrand. 1851, 6.

ΘΕΟΙ

Quam de tempore fabulae coniecturam protulit Wilamowitzius Obs. crit. 25, eam incertissimam esse ipse confitetur Herm. VII 140.

25

ἐπειθ' ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα,
εὐχόμεθα πρὸς τοῦθ' ὁ οἶνος, ὠκερασγενου.
οὐκαστοῦ καὶ πηλοῦ ἄγω φέρω παίζων ἅμα,
• καυθεὶς γεγένηται τοῦτο πέντε καὶ δύο.

Athenaeus 10, 426 ef οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῶ δύο οἶνον ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος . . . Ἐρμιππος Θεοῖς κτλ.

transscripsi haec ut corrupta exstant in codicibus. 2. ὠκερασ-
 γενον B] ὠκαιρας γενου PVL. 3. οὐκαστοῦ B] οὐκ ἄστοῦ. 4.
 κανθεις A] κανθεις VL. δύο Dindf.] δύο. Bergk. R. c. Att.
 317 v. 1 πεινώμεθ', v. 2 πρὸς τοῦτ' οἶνος ὃ κέρας γενοῦ (vel οἶνον
 — δίδου), v. 3 κὰς τοῦ καπήλου, v. 4 κεῦθ' ὕς. Herwerd. Mnem. nov.
 VI 58 ἐπειθ' ὅταν πείνης μεθείσης δῖψ' ἔχη, atque sic re vera Her-
 mippum scripsisse opinatur. Bergk. deorum felicitatem praedi-
 cari putabat, qui Amaltheae cornu usi quidquid conlibuisset extemplo
 haberent, G. Hermannus (Ien. allg. Lit. zt. 1842, 508) nescio
 quem loqui suspicabatur, qui se fluviatilem deum esse simularet;
 Meinekius denique (Anal. crit. Ath. 193) barbarum induci, qui
 πίνεσθαι et διψῆσθαι diceret ut Datis (Aristoph. Pac. 291) χαί-
 ρομαι. mihi neutiquam constat neque quid hic sit εὔχεσθαι πρὸς
 τι, neque cur εἰς τοῦ καπήλου dicatur pro εἰς καπήλου, neque quid
 sit παίζων, neque denique quis cui precetur. de vini tempera-
 mento cf. Eupol. 8. si quid in tanta nocte cerno, in v. 2 exeunte
 latet οἶνον εὔ κερραμένον (κεκερασμένον).

26

ὥσπερ αἱ κανηφόροι

λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμένος.

B. ἐγὼ δ' ἐνέκαψα λανθάνων τὴν διαφοφόρον.

Schol. Aristoph. Av. 1551 ταῖς κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον
 ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα. Ἐρμίππου Θεῶν κτλ. 2. ἐντετριμμένος Mei-
 nek.] ἐντετριμμένος. 3. ἐνέκαψα Valcken. Herod. 2, 93, λανθά-
 νων Porsonus App. Toup. p. 445] ἔνεκα ψαλάθων. cf.
 Aristoph. Eccl. 732. Av. 1551 cum interpr. quamquàm de sellis a
 diphrophoris in canephorarum usum portatis hodie dubitari video.
 scilicet dicunt sellas non minus quam urceos et urnas (τῶν ὑδρια-
 φόρων) ad adparatum deae sacrum pertinere. Michaelis Parthenon.
 213. utraque sententia mutilata est, altera initio, altera in fine.
 nam neque quid is qui λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμένος dicitur
 fecerit, neque quid alter ille devoraverit (τὴν διαφοφόρον enim
 manifesto pendet a λανθάνων) satis constat. conloqui videntur
 duo qui in Panathenaeorum pompa communi omnium gaudio et
 securitate abusi iocoso furto nescio quid surripuerant, sed neque
 Meinekius credo pecuniam surreptam esse opinanti, neque Wilamo-
 witzio Herm. VII 141, qui Mercurium et Sosiam aliquem hominum
 turbae se inmiscuisse ut canephoram (Hersen) et diphrophoram ad-
 grederentur coniecit. quid enim tum ἐνέκαψα?

27

καὶ πρὸς κύβους ἔστηκ' ἔχων τὸ κήθιον.

Schol. Arist. Vesp. 674 κηθάρια καὶ ὀξύβαφα, ἔξ ὧν τους'

κύβους ἠφίεσαν. πλεκτὰ δὲ ἦν ταῦτα . . . ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς δὲ τὰς ψήφους καθιᾶσι τὸ κήθιον . . . καὶ πρὸς τὴν τῶν κύβων παιδιὰν ὁμοίως ἐχρῶντό τιμ (κηθίω) βάλλοντες ἐξ αὐτοῦ. καὶ γὰρ Ἐρμιππος ἐν Θεοῖς κτλ. τὸ addidit Porsonus. κύβους locum interpretatur Meinekios, ubi κύβοις ludebatur. sed nescio an tum articulus addendus fuerit.

28

ἐξ ἀγορᾶς δ' ἔρω

ὠνήσομαι λύχρον τιν' ἢ στίλβην.

Photius στίλβη· λύχρω τι ἐοικός. Ἐρμιππος Θεοῖς κτλ. ὠνήσομαι] 'ὄν. primo.' Porson. cf. Plat. com. 190.

29

τόν τε κότυλον πρῶτον ἦνεγκ' ἐνέχυρον τῶν γειτόνων.

Athenaeus 11, 478c τὰ μόνωτα ποτήρια κότυλοι . . . Ἐρμιππος δ' ἐν Θεοῖς κτλ. πρῶτον] πρῶτος? Dindorf. ἦνεγκ' ἐνέχυρον Jacobs. Addit. Athen. 259. Pors. ap. Dobr. Arist. Plut. 451 p. 53] ἦνεγκεν ἐχυρόν. propter fragmenti brevitatem non satis intellego quid dicat poeta.

30

φήμης ἱερᾶς ἐξιγνυμένης ὥσπερ πέπονος δοθειῆνος.

Herodianus II 923, 16 Lentz. Ἐρμιππος ἐν Θεοῖς. πέπονος δοθειῆνος L. Dindorfius] πέπονθε δοθειῆνος. nescio quo modo φήμη cum ulcere maturo possit comparari. fortasse scribendum φωνῆς, ut *Periclis* vox significetur (Teleclid. 43) et πέπονος δοθειῆνος pendeat a praepositione verbi ἐξιγνυμένης.

31

λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλιάζουσι.

Athenaeus 14, 636cd ἦν γὰρ δὴ τινα . . . ἕτερα ψόφου μόνον παρασκευαστικά (instrumenta musica), καθάπερ τὰ κρέμβαλα . . . Ἐρμιππος δ' ἐν Θεοῖς τὸ τούτοις (κρεμβάλους) κρούειν κρεμβαλίξιν εἶρηκεν ἐν τούτοις κτλ. κρεμβαλιάζουσι Dindorfius] κρεμβαλίξουσι. cf. Aristoph. Ran. 1305 cum schol. et interpr. Hesych. κρεμβαλιάζειν· κογχύλια καὶ ὀστράκια συγκροτοῦντες ἐρισμόν (Meinek. ἐρρυθμόν) τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὄρχουμένοις. *somum reddere puerilium crepitaculorum* Quintil. 9, 4, 66. videntur tetrametri anap. reliquiae esse. Cobetus Mnem. XI 295 dimetros fingit hosce: λεπάδας τε π. ἀπ. | κρούοντες κρεμβαλιάζουσιν. atque is quidem gigantomachiam aliquam, Wilamowitzius Herm. VII 140 conl. Aristoph. Av. 825 gigantomachiae parodiam intellegendam esse

dicit, in qua gigantes κρηβαλιάζοντες et πεντελιθίζοντες pugnent. cf. fr. 34.

32

καὶ σέ τι χροῖ παραταιναρίζειν.

Stephanus Byz. Ταίναρος λέγεται καὶ ταιναρίζειν, ὡς Ἐρμιππος Θεοῖς κτλ. omittit haec V. ταιναρίζειν recte Meinekios interpretatur Taenaria celebrare et (V 33) παραταιναρίζειν comparat cum verbo παρασαβάζειν. ac sic παραπαλεῖν, παραφρονεῖν. te quoque decet brevem consiliis stultitiam miscere et desipere in loco.

33

Hesychius μῖλαξ· ἡλικία. ἔνιοι δὲ μέλλαξ. καὶ παρ' Ἐρμιππου ἐν Θεοῖς, ἀγνοήσας Ἀρτεμίδωρος. ἐκεῖ γὰρ μῖλαξ ἐστίν. δηλοῖ δὲ τὸν δημοτικόν. μῖλαξ δημοτικός, sicut popularis dicitur pro sodalis ἡλιξ'. Lob. Paralip. 128 adn. 15.

34

πεντελιθίζειν

Pollux 9, 126 τὸ δὲ ῥῆμα τὸ πενταλιθίζειν ἐστίν ἐν τοῖς Ἐρμιππου Θεοῖς. scribendum est πεντελιθίζειν. Photius πεντελιθίζειν διὰ τοῦ ε̄ λέγουσι. idem πεντέπηχυ καὶ πεντέκλινον καὶ πεντέχαλκον καὶ πεντέμηνον καὶ πάντα τὰ ὅμοια λέγουσι διὰ τοῦ ε̄. Lob. Phryn. 413. Pollux 9, 126 τὰ δὲ πεντάλιθα· λιθίδιοι ἢ ψῆφοι ἢ ἀστράγαλοι πέντε ἀνεροπτοῦντο, ὡστ' ἐπιστρέψαντά τὴν χεῖρα δέξασθαι τὰ ἀναροφθέντα κατὰ τὸ ὀπισθέντα . . . γυναικῶν δὲ μᾶλλον ἢ παιδιᾶ.

ΚΕΡΚΩΠΕΣ

De Cercopibus cf. Lobeck. Aglaoph. 1296 sq. Preller. Mythol. gr.² II 230 sq. Cratin. 12. callidos inpostores et dolosos fraudatores sub Cercopum nomine poetam perstrinxisse Meinekios suspicatur I 94. cui ita adsentior ut eorum ex Cercopibus qui proprie dicebantur compositum fuisse statuam. Dionysi in hac fabula partes aliquas fuisse docet Athen. 12, 551b.

35

οἱ γὰρ πενόμενοι

ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βούδια

Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος.

Athenaeus 12, 551 ab πόσω οὖν κάλλιον πενόμενον εἶναι λεπτότερον ὢν καταλέγει Ἐρμιππος ἐν Κέρκωψιν, ἢ ὑπερπλουτοῦντας τῷ Ταναγραίῳ κῆτει (Meinek. Κητεῖ) εἰκέναι . . . φησὶ δ' οὕτως ὁ

"Ερμιππος πρὸς τὸν Διόνυσον τὸν λόγον ποιούμενος· οἱ γὰρ κτλ. Eustathius 1288. v. 2. 3 Schol. Aristoph. Av. 1406 "Ερμιππος Κέρκωψιν· ἀνάπηρά σοι κτλ. Suidas Λεωτροφίδης. Bekker. Anecd. 85, 29 βούδια, οὐ μόνον βοῖδια. "Ερμιππος Κέρκωπι. 1. οἱ γὰρ C Ath. Eustathius] νῦν οἱ γὰρ PVL. 2. θύουσιν] θύουσιν C Ath. Eust. ἤδη om. Suid. βούδια Bekk. An.] βοῖδια. 3. Λεωτροφίδου] Λεωτροφίδου PVL Ath. λεπτότερα] λεπτότερος Suidae B. de *Leotrophide* cf. Aristoph. Av. 1406. Theopomp. 24, de *Thumantide* Aristoph. Eq. 1268.

36

ἤδη τεθέσθαι κόκκον ἐν χιόνι ρόας;

Athenaeus 14, 650e "Ερμιππος ἐν Κέρκωψι. *sententia prorsus nulla est. scripsit Hermippus κόκκον ἔγχυλον (vel εὔχυλον) ρόας. sunt enim τῶν σκληροκόκκων. cf. Antiphan. Athen. 14, 650 e. i. e. vidistine umquam quicquam naturae legibus contrarium? de accentu nominis ρόα dubitabatur. cf. Herodian. I 301, 28 cum adn. Lentzii. II 271, 25.*

37

χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιῶν ὑφείλετο.

Athenaeus 11, 502b "Ερμιππος ἐν Κέρκωψι. *πανσέληνον 'plenaec lunae instar rotundam' interpretantur. quod probari non potest. itaque Meinekius (ed. min. VIII) πανσελήνοισ, sacris pleniluniae tempore celebratis, conl. Soph. OR. 1090. at cur in tali re lunae plenitudo commemoretur non intellego. locus in talibus commentis fidei faciendae causa adicitur (Aristoph. Nub. 179. Eq. 321). quapropter propono Πεντελεῆσιν scribendum. cf. Burs. Geogr. gr. I 344. 5.*

38

Κολακοφωροκλείδης

'Ιεροκλείδης, ὃν ἐπὶ πονηρίᾳ κωμωδοῦσιν "Ερμιππος μὲν ἐν Κέρκωψι, Φρύνιχος δὲ ἐν Κωμασταίς. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης Κλεώνυμον εἶναι ὑπέλαβεν, οὐδὲ τὸ τέλειον τοῦ ὀνόματος ἐπιστήσας. Hesychius. idem Κορακοφωροκλείδης· ἔστι γὰρ Ἰεροκλείδης. Κολακοφωροκλ. Meinekius] Κολακοφωροκλ. si quod probabiliter suspicatur Dobraeus Adv. II 153, Hierocles idem est atque Hierocles (Aristoph. Pac. 1043 sq.), praeferendum est Κορακοφωροκλείδης. is enim ut corvus omnibus sacrificiis inhians quidquid poterat rapere solebat. quid ei cum φόροις fuerit ('τοὺς φόρους κόρακος δίκην *depeculatus'* Dobr.), non video.

39

φρεατιαῖον ὕδωρ

Athenaeus 3, 123f ὀνομάζει δὲ καὶ "Ερμιππος ἐν Κέρκωψι φρεατιαῖον ὕδωρ οὕτως.

40

διαλέγειν

ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι. Ἑρμιππος Κέρκωψιν. Bekker. Anecd. 88, 29.

ΜΟΙΡΑΙ

Acta est Ol. 87, 2 paullo post primam Lacedaemoniorum in Atticam incursionem eo tempore quo Athenienses Pericli succensebant quod exercitum non contra hostes educeret. Thuc. 2, 21. Meinek. I 91. Bergk. R. c. Att. 318. 9, qui quod nomen fabulae ad moras Lacedaemoniorum referendum esse opinatur, vix cuiquam persuadebit.

41

ὁ Ζεὺς δὲ τούτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος
μύων ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ἔνθεσιν.

Athenaeus 10, 418d ἔλεγον δὲ καὶ Θετταλικὴν ἔνθεσιν τὴν μεγάλην. Ἑρμιππος Μοίραις· ὁ Ζεὺς κτλ. Photius Θετταλικὴ ἔνθεσις· ὁ μέγας ψωμός. cf. Eustathius 857, 31. 2. μύων Α] μύρων PVL. μοιρῶν Bergk. 318, de moris Lacedaemoniorum cogitans et Iovem Periclem esse censens. μυῶν H. Iacobi conl. Cratin. 53. Hermipp. 46. Philem. Aelian. N. a. 12, 10. at hoc est noctem tenebris inlustrare. ξυνέπλαττε] ἐνέκαπτε Herwerd. Obs. crit. 19. conl. Aristoph. Pac. 7. idem pro τὴν recte ut videtur τιν'. nihil horum sufficit. μύων ad socordiam Iovis i. e. Periclis refert Mein. V 33 conl. Antiphan. Athen. 10, 445f.

42

μείζων γὰρ ἢ νυνδὴ ἔστι, καὶ δοκεῖ γέ μοι,
ἐὰν τοσοῦτον ἐπιδιδῶ τῆς ἡμέρας,
μείζων ἔσεσθαι Διαγόρου τοῦ Τερθρέως.

Schol. Aristoph. Ran. 320 et Suidas Ἰακχος· γέγονε δὲ καὶ ἕτερος (Διαγόρας) κωμωδούμενος ἐπὶ μεγέθει. Ἑρμιππος ἐν Μοίραις· μείζων κτλ. ἢ Bergk. R. c. Att. 321] ἦν. νυνδὴ ἔστι Herwerd. Obs. crit. 19] νῦν δὴ ἔστι Bergk. νῦν δ' ἔστι Suid. νῦν δέ ἔστι VΘ schol. γέ Bergk.] δέ Suid. et V schol., om. Θ. 2. ἐὰν τοσοῦτον Dindf.] ἐὰν τι τούτων. ἐὰν τις τ. Suid. ἐπιδιδῶ τῆς Suid.] ἐπιδίδωται V. ἐπιδίδωται GΘ. post ἡμέρας ed. Med. Suid. addit. ὅτι. καθ' ἡμέραν Toupius. 3. ἔσεσθαι] ἔτ' ἔσται Suid. (ἔτ' om. AV). Διαγόρου τοῦ Τερθρέως] Διαγόρου schol. Ar., τοῦ Τερθρέως Suid.

1. 'maior enim nunc est quam modo erat. ἐπιδιδῶναι augescere'. Bergk. videtur autem Cleon significari, qui tum maxime Periclis invidia in dies crescebat (Fritsch. Aristoph. Ran. p. 186). de Dia-

gora cf. Aristoph. Ran. 320 cum interpr. tamquam gentili nomine adpellatur ὁ Τερθρεύς, i. e. ὁ τερθρευόμενος. sic Aristoph. Av. 1126 Προξενίδης ὁ Κομπασεύς. de formatione et notione verbi τερθρεύσθαι Lobeckius Pathol. el. I 226. cf. Pherecr. 18.

43

οἶσθά νυν ὅ μοι ποιήσον; τήνδε νῦν μῆ μοι δίδου,
ἐκ δὲ τοῦ κέρατος αὐῷ μοι δὸς πιεῖν ἄπαξ μόνον,

Athenaeus 11, 476c Ἐρμιππος Μοίραις. Μοίραις] μύραις A. τήνδε νῦν] τήνδε μὲν Meinek. Anal. Ath. 220. κέρας est poculum. hoc cum proximo fragmento (44) coniungit Bergkiius R. c. Att. 321.

44

ἦν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιών,
τῷ Διονύσῳ πάντα τὰμαντοῦ δίδωμι χρήματα.

Athenaeus 11, 486a Ἐρμιππος Μοίραις. Eustath. 1246, 35. 1. ἦν Porsonus] ἐάν. ἄν C et Eustathius. 2. τῷ Διονύσῳ. de dactylo (in nomine proprio) cf. Porson. Hec. praef. XXIV. δίδωμι 'do, lego, tamquam testamento'. Bothius.

45

εἰ δ' ἦν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τῶν νῦν τοιόνδε μάχεσθαι,
καὶ βατὶς αὐτῶν ἡγεῖτ' ὀπτὴ μεγάλη καὶ πλευρὸν ὕειον,
τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἴκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον
ἔν' ὄντα.

εἷς γὰρ μόνος ὢν κατεβρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἄπασαν.

Athenaeus 8, 344c Νόθιππον δὲ τὸν τραγωδιοποιὸν Ἐρμιππος ἐν ταῖς Μοίραις φησὶν· εἰ δ' ἦν κτλ. ἔν' ὄντα Porson. Eur. Hec. praef. XVIII] ἐκόντα. Phot. κατεβρόχθισεν· κατέπειν. de Nothippo cf. Cratin. 15. Telecl. 16. εἷς μόνος ut Aristoph. Ach. 458. 477. Eq. 140. Vesp. 769. 1500. Av. 900. Ran. 1201. Plut. 199. 948. 1053. 1059. primus versus prorsus desperandus est, neque quicquam infelicius quam hic, quod fecit Wilamowitzius Obs. crit. 28, de Marathonomachis cogitare. sententia haec potius videtur esse: si adversarii nunc ipsum contra nos proficiscerentur, sed cibi, non homines, satis esset unum Nothippum adversus eos mittere.

46

βασιλεῦ Σατύρων, τί ποτ' οὐκ ἐθέλεις
δόρυ βαστάζειν, ἀλλὰ λόγους μὲν
περὶ τοῦ πολέμου δεινούς παρέχει,

ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης;
 5 κἀγχειριδίου δ' ἀκόνη σκληρᾶ
 παραθηγομένης βρύχεις κοπίδος,
 δηθεις αἶθωνι Κλέωνι.

Plutarchus Pericl. 33 πολλοὶ μὲν (Περικλέους) τῶν φίλων δεόμενοι προσέειντο, πολλοὶ δὲ τῶν ἐχθρῶν ἀπειλοῦντες καὶ κατηγοροῦντες, πολλοὶ δ' ἤδον ἄσματα καὶ σκώμματα . . . ἐφύβριζοντες αὐτοῦ τὴν στρατηγίαν ὡς ἄνανδρον καὶ προϊεμένην τὰ πράγματα τοῖς πολεμίοις. ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἤδη διὰ τῆς πρὸς ἐκείνον ὀργῆς τῶν πολιτῶν πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν, ὡς τὰνάπαιστα ταῦτα δηλοποιεῖ τὰ Ἐρμίππου κτλ. cf. Thuc. 2, 21. 3. τοῦ add. C. δεινούς om. B^c. παρέχει] παρέχεις C. 4. ὑπέστης A (s ab al. m.)] ὑπέστη B^c. ψυχὴ δὲ Τέλητος ὑπέστιν Emperius. 5. ἀκόνη σκληρᾶ Muretus] ἀκόνη σκληρᾶ. 6. παραθηγομένης Dacier] παραθηγομένη. παραθηγομένη A. παραθηγομένου Muretus. βρύχεις x] βρύχει. κοπίδος Coraes] κοπίδας.

increpat chorus Periclis cunctationem, qui oratione quidem Athenienses ad bellum incitaverit, pugnam autem committere non audeat. Bergk. R. c. Att. 320. βασιλεῦ Σατύρων dicitur et propter libidines quibus deditus esse ferebatur et propter inbellem ignaviam. cf. Eur. Cycl. 630—655. Satyros amicos Periclis interpretatur Meinekio. de Telete non constat. dubitatur etiam vir fortis fuerit an ignavus. quamquam, si fuit omnino, ignavum fuisse oppositionis ratio docet. sed neque Teletem nescio quem hic commemorari neque ὑπέστης ab Hermippo, cum praesenti tempore opus sit, scriptum esse arbitror. ac loco prorsus inopportuno infertur versus paroemiacus, qui in anapaesticis comicorum poetarum systematis nusquam nisi in fine ponitur. cui regulae neque Aristoph. Ran. 1088. 1514. 1523 et Lysistr. 602 neque Pac. 992 adversantur, ubi restituendum est *Λυσιστράτην δὴ σε κ.* itaque hic scribendum videtur *ψυχὴν δ' ἀτέλεστος ὑπεξίστης, nihil eorum quae promisisti efficiens id unum curas quo modo animam periculis subtrahas.* v. 6 ita interpretatur Coraes: καὶ οὕτω δειλὸς εἶ ὥστε βρύχειν τοὺς ὀδόντας, κἂν μόνον αἰσθητὴν τὴν ψόφον ἐγχειριδίου κοπίδος (τουτέστι μικροτάτου ἐγχειριδίου) θηγομένης ἐν ἀκόνῃ σκληρᾶ. 7. αἶθωνι Κλέωνι παρ' ὑπόνοιαν pro αἶθωνι σιδήρῳ Hom. Il. 4, 485. 7, 473. 20, 372. Od. 1, 184. ceterum Bergkio et Meinekio hoc fragmentum cum proximo (47) coniungentibus non adsentior.

47

χλανίδες δ' οὐλαὶ καταβέβληνται,
 θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται,
 κνημῖς δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦται,
 βλαύτης δ' οὐδεὶς ἔτ' ἔρως λευκῆς,

5 ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν
 ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην,
 Μανῆς δ' οὐδὲν λατάγων αἰεῖ,
 τὴν δὲ τάλαιναν πλάστιγγ' ἄν ἴδοις
 παρὰ τὸν στροφέα τῆς κηπαίας
 10 ἐν τοῖσι κορήμασιν οὖσαν.

Athenaeus 15, 668 a Ἐρμιππος Μοίραις. v. 5—10 Athen. 11, 487 e Ἐρμιππος Μοίραις. v. 5. 6 Schol. Aristoph. Pac. 1242 Ἐρμιππος εἶπεν ἐν Στρατιώταις. 3. κνημῖς — ἀρθροῦται Erfurdtius 470] κνημίδες — ἀρθροῦνται. κνημίδε — ἀρθροῦνται Bergkiius R. c. Att. 320. 4. ἔτ' ἔρωσ Jacobs. Mus. Att. III 3, 494] ἔτέρως. 6. μάνης δ' οὐδὲν 487 e] μανῆς δ' οὐδὲ PVL. λατάγων αἰεῖ Jacobs.] λατάγωνα ει A. 487 e λατάγων αἰεῖ A. 8. πλάστιγγ' ἄν 487 e] πλάστιγγα.

3. pro ἀρθροῦται, quod minus aptum videtur, fortasse restituendum ἀρτύεται, apud Homerum semper ὕ. 4. de βλαύταις cf. Plat. Symp. 174 a. Lysipp. 2. Anaxil. Athen. 12, 548 c. Blomfield. Gloss. Aesch. Prom. 138 p. 93 Lips. 5. Poll. 6, 109. 10 τὸ μὲν κοτταβεῖον ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ ὀρόφου ὕπιον . . . καὶ μακρὰ τις ῥάβδος, ἣν καὶ ῥάβδον κοτταβικὴν ἀνόμαζον . . . τὸ δὲ τι ἦν κολῆ τις καὶ περιφερῆς λεκανίς, ἣν καὶ χαλκίον ἐκάλουν καὶ σκάφην . . . καὶ τῷ μὲν ἐκ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένῳ ἐχρῆν ἐπικοτταβίσαντα ποιῆσαι τινα ψόφον, ὃς καλεῖται λάταξ . . . τὸ δὲ χαλκίον ἐπεπλήρωτο μὲν ὕδατος, ἐπεπόλαξε δ' αὐτῷ σφαῖρα καὶ πλάστιγγ' καὶ μάνης καὶ τρεῖς μυροῖναι καὶ τρία ὀξύβαφα. Critias Athen. 13, 600 e (ἔς τ' ἄν) πλάστιγγ' θ' ἢ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἀκραισι καθίζη κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίλου ψακάδεσσιν. Athen. 11, 487 e καλεῖται δὲ μάνης (de accentu cf. Enger Aristoph. Lys. 1212) καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηγός, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον. Tzetz. Chil. 6, 886 αἱ λεκανίσκαι μέσον δὲ εἶχον ἀνδριαντίσκους, οὓς μανᾶς ἀνόμαζον οἱ τότε. cf. Becker. Charikl.² II 295. 6. ὄψει, i. e. si attenderis, videbis. 9. Demosth. 47, 53 καταβαλόντες τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν. κηπαίαν θύραν etiam Pollux 1, 76 vocat. cf. Beck. Charicl. II 100. 1. ad illam ianuam videntur τὰ κορήματα fuisse abiecta. Poll. 10, 28 τὸ κορήμα· καλεῖται δ' οὕτω καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαρμα τὸ κορούμενον. Aristoph. fr. 474.

48

ῥάμμ' ἐπέκλωσας

Pollux 10, 136 δεῖ δὲ ἐπὶ ταῖς ἐσθῆσι καὶ ἡμιμάτων. εἴρηται δὲ τοῦνομα . . . καὶ ἐν Ἐρμιππον Μοίραις ρ. ἐπ. ῥάμμα est 'funiculus qui liciorum ordinem annexum gerit et perticae locum obtinet quae in tapetium Turcicorum textura perche de Lisses vocatur.' Schneid. Ind. Script. r. r. 375.

49

βελονίδας

Pollux 7, 197 τὰς δὲ γε βελόνας βελονίδας εἶρηκεν Ἐρμιππος ἐν Μοίραις. 10, 136 καὶ βελονίδες, ὡς Ἐρμιππος ἐν Μοίραις. Praeterea fr. 81 ad hanc fabulam rettulit Bergkiius R. c. Att. 321.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Argumentum simile fuisse videtur atque Μοιρῶν, siquidem duo versus ab Athenaeo Parcis adsignati (fr. 47) a scholiis Aristoph. Pac. 1242 Militibus tribuuntur. quapropter hanc illius διασκευὴν fuisse et aliquot annis post Parcas Ol. 89 actam esse Bergkiius censet R. c. Att. 323. 5.

50

τίς ἔσθ' ὁ πωλῶν τ' ἀνδράποδ'; B. ὄδ' ἐγὼ παρά.

Cram. Anecd. Ox. I 363, 20 παρὰ Ἀττικοῖς δὲ μάλιστα ἐπὶ πρώτου προσώπου ἢ παρά, ἀντὶ τοῦ πάρεμι . . . Ἐρμιππος Στρατιώτις (sic) ὁ πωλῶν τ' ἀνδράποδ', ὄδ' ἐγὼ παρά. sine auctoris fabulaeque nomine Eustathius 586, 39 et Etymol. m. 651, 26. τίς ἔσθ' ὁ Eust. Etym.] ὁ Cram. An. τ' ἀνδράποδα] ἀνδράποδον V Etym. ὄδ' ἐγὼ Cram. An.] ἐγὼ.

51

τῶν φιβάλεων μάλιστ' ἂν ἢ τῶν κοράκεων.

Athenaeus 3, 77 a κοράκεων δὲ σύκων εἶδος Ἐρμιππος ἐν Στρατιώταις παραδίδωσι διὰ τούτων κτλ. τῶν] ἢ τῶν PL. unde Meinekiius διὰ τουτωνί· τῶν κτλ. Dobraeus Advers. II 300 ἢ τῶν φιβάλεων; [B. μάλιστά γ' ἢ τῶν κ. 'genetivi pendere videntur a verbo φάγοιμι'. Meinek. Bekk. Anecd. 1197, 27 τὰ πολλὰ εὐρίσκονται παρὰ Ἀθηναίους εἰς ὧς μὴ ἔχοντα προὔποκείμενον κοινόν, οἶον κορώνεως, φιβάλεως, δαμερίππεως, χελιδάνεως. ἔστι δὲ . . . εἶδη φυτῶν. cf. Pherecr. 80. Teleclid. 5. Eupol. 407.

52

οἴμοι τάλας, δάκνει, δάκνει,
ἀπεσθίει μου τὴν ἀκοήν.

Athenaeus 14, 649c χρῶνται δὲ τῷ ἀπεσθίειν ἀντὶ τοῦ ἀπό τινος ἐσθίειν, ὡς Ἐρμιππος ἐν Στρατιώταις κτλ. Eustathius 1753, 27. ut supra leguntur versus, primus digessit Iacobsius Addit. 343. cf. Pherecr. 199.

53

ᾧρα μάττειν ἐπὶ τοῖς λεροῖς καὶ τὴν ᾧαν περιδεῖσθαι
περὶ τὴν ὄσφυν.

Eustathius 1828, 58 ex Aristophane grammatico: *μηλωτήν καλοῦμεν καὶ τὴν αἰγείαν δοράν, τὴν δὲ τῶν προβάτων ἔνιοι οἰέην. τῶν δὲ ἀρχαίων Ἀττικῶν τινὲς συναλιφὴν ποιούμενοι ὡς ἐκάλουν. καὶ φέρει καὶ χρῆσιν Ἐρμιππου ταύτην· ὦρα μάττειν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τὴν ὡς περιδεῖσθαι περὶ τὴν ὄσφυν.* et 877, 55 item ex Aristophane: *μηλωτήν καλοῦμεν καὶ τὴν αἰγείαν δοράν, τὴν δὲ τῶν προβάτων τινὲς οἰέην, ὅθεν ἢ ὧς συνήλειπται οἶον· ὦρα μάττειν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς κτλ.* ad Milites haec probabiliter revocavit Meinekius propter fr. 54 et 57. *τοῖς ἱεροῖς corruptum esse arbitror. nam de sacris quae milites in bellum proficiscentes deis offerebant (ἐξιτήρια ἱερά), ad quae Meinekius haec verba referebat, cogitari non potest. neque vero panem conficiebant ad templa (ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς) aut in aedibus privatis, quae maximam partem angustiores erant, sed ad aedium ianuas in viis publicis.* cf. Vesp. 14. 23. Av. 1579. itaque scribendum est ἐπὶ ταῖσι θύραις.

54

ὦρα τοίνυν μετ' ἐμοῦ χωρεῖν τὸν κωπητῆρα λαβόντα καὶ προσκεφάλαιον, ἔν' ἐς τὴν ναῦν ἐμπηδήσας ῥοθιάξῃς.

B. ἀλλ' οὐδέομαι πανικτὸν ἔχων τὸν προκτὸν [προσκεφαλαίου].

Hesychius *πανικτὸν· Ἐρμιππος ἐν Στρατιώταις κτλ.* 1. τὸν addidit Salmasius. *κωπητῆρα Musur.] κωπητῆρα.* 2. ἔν' ἐς τὴν Musur.] ἔν' ἐστὶ. *ῥοθιάξῃς Blomfield. Gloss. Aesch. Pers. 402] ῥοθιάξῃς.* 3. *προσκεφαλαίου* addidit Blomfield. 'hortatur aliquis alterum ut secum navem conscendat ad bellum ut videtur profecturus.' Bergk. R. c. Att. 324. *πήνος* vel *πάνος* corporis tumores, pustulas et tubercula apud medicos significat. cf. Cels. 5, 28, 10. itaque *πανικτὸν προκτὸν podicem tuberculis obsitum* et cum contraria apud Hermippum sententia requiratur, οὐδέομαι, οὐ πανικτὸν ἔχων scribendum esse opinio est Meinekii. 'nihil se opus habere pulvinari dicit: neque enim pustulatas se nates habere'. mihi nescio quis militiae se subtrahere videtur podicem pustulis obsitum excusans: οὐδέομαι (δύναμαι?) ἐμπηδᾶν μετὰ σοῦ εἰς τὴν ναῦν. ea de causa magno-pere dubito an non recte addiderit Blomfieldius *προσκεφαλαίου*, pro quo dativum a *πανικτὸν* suspensum (ἀεὶ φυγέθλοισι vel χιμέτλοισι, Cels. 5, 18, 19. 28, 10) desidero. de remigum pulvinari cf. Aristoph. Eq. 785. Cratin. 269.

55

Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται
περὶ πασσαλόφιν.

Athenaeus 11, 480e ἐπαινοῦνται δὲ καὶ αἱ Χῖαι κύλικες, ὧν μνημονεύει Ἐρμιππος ἐν Στρατιώταις κτλ. Eustathius 1428, 61. praee

militiae studio etiam conviviorum adparatum nunc negligi dicit. de forma πασσαλόφιν cf. Cratin. 95. 100. 126. 137.

56

θάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν
ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην.

Schol. Aristoph. Pac. 1242 περὶ μὲν οὖν τῆς θάβδου (in ludo cottabi) Ἐρμιππος ἐν Στρατιώταις. cf. fr. 47, 5. 6.

57

νικᾷ δ' ᾧα λιθίνην μάκτραν.

Pollux 10, 182 οὕτω (ᾧαν) τὴν μηλωτὴν ἐκάλουν, ἴσως ἀπὸ τῆς οἰός, τοῖς δὲ στρατιώταις καὶ ἀντὶ μάκτρας ὑπουργεῖ, ὅπερ ἐν Στρατιώταις Ἐρμιππος ὑποδηλοῖ λέγων κτλ. *mactris lapideis ad pacem conficiendum in pace utebantur, in militia τῇ ᾧα.*

58

A. χαῖρ', ᾧ διαπόντιον
στράτευμα, τί πράττομεν;
τὰ μὲν πρὸς ὄψιν μαλακῶς
ἔχειν ἀπὸ σώματος,
5 κόμη τε νεανικῇ
σφρίγει τε βραχιόνων.
B. ἦσθου τὸν Ἄβυδον ὡς
ἀνὴρ γεγένηται;

Athenaeus 12, 524f καὶ Ἄβυδῆνοι . . . ἀνειμένοι τὴν διαίτην εἶσι καὶ κατεαγότες, ὡς παρίστησιν Ἐρμιππος ἐν Στρατιώταις κτλ. χαῖρ' ᾧ Dobr. Adv. II 339] χαῖρω. στράτευμα, τί Dobr.] στράτευμά τι. πράττομεν Dobr.] πραττομένων A. 4. σώματος] σώματα B. 5. νεανικῇ, σφρίγει Villebrun] νεανικῆς, φρίγει B. νεανικῇ φρίγει PVL. νεανικῇ, χλίδει Casaub. 7. τὸν ('haud dubie' Dind.) A] τὴν L. Ἄβυδον] Ἄβυδόθ' Dind., qui 7. 8 alteri personae tribuit et per interrogationem extulit. non sunt Ionici versus (a maiore), ut Dobraeus putabat, sed glyconei cum anacrusi pro basi. 3 (et 4) manifesto corrupti. G. Hermannus τὰ μὲν γε πρὸς ὄψιν εἰ | δοκεῖτε μάλ' οὐ κακῶς | ἔχειν ἀπὸ σώματος. Bergkiius R. c. Att. 324 τὰ μὲν γ' ἀπὸ σώματος | πρὸς ὄψιν ἔχει καλῶς. Meinekius in Athenaeo B. τὰ μὲν πρὸς ὄψιν μάλα καλῶς ἔχειν δοκεῖ | . . ἀπὸ σώματος. at quomodo trimetri hic cum melicis versibus consociari poterant? πρὸς ὄψιν et ἀπὸ σώματος orta esse videntur ex ἀπ' ὀμμάτων et scribendum τὰ μὲν γάρ ἀπ' ὀμμάτων | δοκεῖτε καλῶς ἔχειν. ἔξεναγός quidam milites Asiaticos, specie egregios, re

ignavos contraxerat'. Dobr. Bergkius recepta Dindorfii coniectura 'Αβυδός', Alcibiadem notari arbitratur, qui vixdum adultus Abydum se contulerit et omni voluptatum generi se dederit, conl. Antiphonte apud Athen. 12, 525 b. 13, 574 c. Lys. 14, 41 et fr. 8 ed. Turic. mihi nescio quis chorum ex transmarinis sociis compositum salutarè, chori princeps autem interrogare videtur an senserit Abydenos, effeminatos plerumque et molles, tandem aliquando viros factos esse.

59

ἀνερίναστος εἶ

Zenobius 2, 23 (cf. Suid. ἀνερίναστος) τάττεται ἡ παροιμία παρ' Ἑρμιππῶ ἐν Στρατιώταις . . . ἐπὶ τῶν ἀπερ' ἂν λάβωσι μὴ διακρατούντων. ἀνερίναστος Suid. et Etym. m. 108, 10] ἀνερίνεος. Hesych. ἀνηρίναστος. rem optime et copiosissime inlustrat Plin. N. h. 15, 79—81.

60

ἡριστάναι

Athenaeus 10, 423 a Ἑρμιππος ἐν Στρατιώταις· ἡριστάναι καὶ παριστάναι τουτί. Photius ἡριστάναι· Ἑρμιππος. ὡς καὶ δεδειπνάναι φασίν. fallitur Eustathius 1900, 9. ἡριστάναι Dindf.] ἀριστάναι. sic δεδειπνάναι et δεδείπναμεν Aristoph. fr. 249. 464. Plat. 144. Antiphan. 142. Eubul. 91. 92. Epicrat. 1. Alexid: 107. ἡρίσταμεν Aristoph. fr. 496. Theopomp. 22. pro παριστάναι τουτί cod. C παρεστάναι τουτῶ. eicit haec Dindorfius παριστάναι ex ἡριστάναι ortum esse ratus. Meinekius in Athenaeo ἡριστάναι [καὶ παριστάναι] τουτί cum Dobraeo. in Analectis 191 ἡριστάναι καὶ προσεστάναι τουτί, ut προσεστάναι de fastidio intellegatur'. sed dubito propter metrum.

ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΙ

Sitalces, Thracum rex (cf. fr. 63, 7), cum socius Atheniensium factus sit Ol. 87, 2 (Thuc. 2, 29), mortuus autem eo tempore quo pugna apud Delium commissa est, i. e. Ol. 89, 1, actam esse fabulam adparet inter Ol. 87, 2 et 89, 1. ad Ol. 88, 3 vel 4 Wilamowitzius refert Obs. crit. 35. 6 conl. Thuc. 3, 70 sq. 81 sq. cum fr. 63, 10 et Thuc. 2, 29. 95 sq. 4, 79 cum fr. 63, 8. idem sequi videtur conl. fr. 63, 4 cum Aristoph. Eq. 894. 5.

61

παρὰ τῶν καπῆλων λήψομαι τὸ σύμβολον.

Pollux 9, 71 εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον, ἡμιτομόν τι νομίσματος. ὁ γοῦν Ἑρμιππος ἐν Φορμοφόροις λέγει κτλ. cf. 14. Aristoph. fr. 44. Eubul. 70.

62

τῆδ' ἐξιόντι δεξιᾷ, ὦ λυχνίδιον.

Athenaeus 15, 700d Ἐρμιππος δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Ἰάμβοις τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον σύνθετον οὕτως ὀνομάζει. ἐν δὲ Φορμοφόροις δράματι· τῆδ' κτλ. τῆδ' ἐξιόντι] τῆ δεξιότητι P. Dobr. Advers. II 352 τί δ' εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ; B. λυχνίδιον. 'nisi potius τὴ δεξιὸν delenda sunt et legendum τῇ δεξιᾷ λυχνίδιον.' Meinekius in ed. min. τῆδ' ἐξιόντ' ἐπὶ δεξιᾷ ὦ λ. (sc. ἄγε με), in Anal. Ath. 344 τῆδ' ἐξιόντι δεῖξον, ὦ λ. (ostende mihi viam).

63

- ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ἐξ οὗ ναυκληροεὶ Διόνυσος ἐπ' οἶνοπα πόντον,
 ὅσσ' ἀγάθ' ἀνθρώποις δεῦρ' ἤγαγε νηὶ μελαίνῃ.
 ἐκ μὲν Κυρήνης καυλὸν καὶ δέσμα βόειον·
 5 ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη·
 ἐκ δ' αὖ Ἰταλίας χόνδρον καὶ πλευρὰ βόεια·
 καὶ παρὰ Σιτάλκου ψώραν Λακεδαιμονίους
 καὶ παρὰ Περδίκκου ψεύδη ναυσὶν πάνυ πολλαῖς.
 αἱ δὲ Συράκουσαι σῦς καὶ τυρὸν παρέχουσιν.
 10 καὶ Κερκυραῖοι ὁ Ποσειδῶν ἐξολέσειεν
 ναυσὶν ἐπὶ γλαφυραῖς, ὅτι ἄδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
 ταῦτα μὲν ἐντεῦθεν. ἐκ δ' Αἰγύπτου τὰ κρεμαστὰ
 ἰστία καὶ βύβλους, ἀπὸ δ' αὖ Συρίας λιβανωτόν.
 ἢ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριστον τοῖσι θεοῖσιν,
 15 ἢ Διβύη δ' ἐλέφαντα πολὺν παρέχει κατὰ πρᾶσιν·
 ἢ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυνεῖρους.
 αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίας ἀπίους καὶ ἴφια μῆλα·
 ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους.
 αἱ Παρασαὶ δούλους καὶ στιγματίας παρέχουσιν.
 20 τὰς δὲ Διὸς βαλάνους καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα
 Παφλαγόνες παρέχουσι· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Φοινίκη καρπὸν φοίνικος καὶ σμηδαλιν·
 Καρχηδῶν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια.

Athenaeus 1, 27de τὰ ἐξ ἐκάστης πόλεως ἰδιώματα οὕτω καταλέγει . . . Ἐρμιππὸς κτλ. ex versibus novem prioribus quaedam excerpserit Eustath. 261, 6. v. 10. 11 Eustath. 1582, 19. v. 20. 1 idem 1404, 4. ἀμύγδαλα σιγαλόεντα idem 1280, 49. Hesychius Διὸς βάλανοι. Ἐρμιππος Φορμοφόροις· τὰς Διὸς κτλ. Bekker. Anecd. 82, 19 ἀμύγδαλα· Ἐρμιππος Φορμοφόροις. 3. ἀνθρώποις]

ἐν ἀνθρώποις B. 6. αὖ] αὐτ' Iacobs. Anthol. Pal. III 1027. 7. ψάραν BC] ψάρας VL. 8. παρὰ Περδίκκου] περὶ Περδίκκου C. παρὰ περδίκου VL. ψεύδη Schweigh.] ψευδῆ. ψεύδεα Eustath. πολλαῖς] πολλά? 9. σῦς] σῖτον Eustath. παρέχουσι L] παρέχουσαι BC. σῖτον καὶ τυρὸν ἄρουσιν Meinekius. at ἄγει Διόνυσος v. 3. 11. ἐτιή Dindf.] ὄτι. 12. ἐντεῦθεν· ἐκ δ'] οὖν ἐντεῦθεν· ἀπ' Meinekius Anal. Ath. 12. 'fort. nihil mutandum et brevis syllabae productio interpunctione excusanda'. ἐντεῦθεν μὲν ταῦτ' Herwerden. Nov. add. crit. 6. 17. Εὐβοίας] Εὐβοίης B. 19. Παγασαί L] λαγασαί V. 21. τὰ γὰρ τ'] τὰ γὰρ B. Eustath. cf. Hom. Od. 1, 152. 21, 430. 22. Φοινίκη καρπὸν Iacobs. Anth. Pal. III 577] φοινίκη δ' αὖ καρπὸν BC. Φοινίκη αὖ καρπὸν L. Φοῖνιξ δ' αὖ καρπὸν Meinekius Anal. Ath. 13. 23. δάπιδας] δάπητας B. δάπιδας C.

1. ἔσπετε Hom. Il. 2, 484 et saepius. 4. καυλόν. cf. Aristoph. Eq. 894. 5. cum interpr. Hesych. δέρμα Λιβυκόν· ὡς κάλλιστον (Mein. V 33). 6. scribendum est omnino ἐκ δ' αὖ Θετταλίας. Antiphan. 34, 2. 3 χόνδρος ἀγαθὸς Μεγαρικὸς. B. οὐ Θετταλικὸν τὸν χρηστὸν εἶναι φασὶ δεῖν; Alexid. 186 καὶ χόνδρος ἔνδον ἐστὶ Θετταλικός. scriberem Θεσσαλίας, nisi consulto epicis formis fere abstinuisset. cf. 14 κυπάριττον, 17 Εὐβοίας. 7. Aristoph. Ach. 141 Σιτάλκους. sed Σιτάλκον Thuc. 2, 29. 3, 101. ceterum scabiem non advectam ad Lacedaemonios dicere sed inprecari eis poeta videtur. cf. Phryn. 26. Eupol. 191. Horat. A. p. 417 occupet extremum scabies. H. Iacobi (Mein. V p. LXIV. V et ed min. VIII). 8. Perdiccas aequae Lacedaemonios atque Athenienses decipere solebat. 11. Hom. Il. 20, 32 θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες. 18, 510. Od. 3, 127. 150. 16, 73. 19, 524. 12. 'Xen. Oec. 8, 12 navem regi dicit διὰ σκευῶν ξυλίων καὶ πλεκτῶν καὶ κρημαστῶν. Poll. 1, 94. 10, 13'. Mein. 14. Mnesim. 4, 1 θαλάμων κυπαρισσορόφων. cupressina erant ianua templi Dianae Ephesiaci (Theophr. H. pl. 5, 4, 2), μέλαθρον templi Delphici (Pind. Pyth. 5, 51) et multa deorum simulacra. Hehn. Kulturpfl. 243. 4. τοῖσι θεοῖσιν. Alexid. 22, 3 (Πάρος φέρει) κόσμον μὲν μακάρεσσι λίθον. 15. κατὰ πρᾶσιν suspectum. Hom. Od. 18, 196. 19, 564 πριστὴν τ' ἔλέφαντα, unde facile conicias κατὰπριστον. an καὶ ἄριστον? 17. ἴφια μῆλα apud Homerum semper oves sunt, apud Hermippum mala ut videntur. 19. Aristoph. Plut. 521 ἦκων ἐκ Θετταλίας παρ' ἀπίστων ἀνδραποδιστῶν. 20. cf. Hehn Kulturpfl. 339. 40. 23. scripserat Polemo librum περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πέπλων. Ath. 12, 541 a (Mein.).

ad parabasin haec pertinere opinabatur Welandius De parod. Hom. 31. at in parabasi versum heroicum usurpatum fuisse non est verisimile. ceterum haec inter duas personas ita distribuenda esse arbitror, ut B accipiat 7. 8. 10. 11. 19 (καὶ Παγασαί κτλ.). namque adparet seriis ludicra admixta et haec ab altera persona pro-

nuntiata esse. quomodo autem haec omnia de Baccho (v. 2) praedicari potuerint nescio.

64

Schol. Aristoph. Av. 750 μέμνηται (Φρύνιχου τοῦ κωμικοῦ) Ἔρμιππος ἐν Φορμοφόροις ὡς ἀλλότρια ὑποβαλλομένου ποιήματα. pertinent haec ad mutuas comicorum obtrectationes.

65

Pollux 10, 122 Ἔρμιππος ἐν Θεσμοφόροις τὸν κύαθον καὶ τὴν οἰνοχόην καὶ τὸ λύχνιον (fr. 62) καὶ τὰ τοιαῦτα σκευὴ χαλκίδια καὶ χαλκία καλεῖ, ὡς ἐκ χαλκοῦ πεποιημένα. Θεσμοφόροις] Φορμοφόροις Casaubonus.

66

ἀπεδημηκότες

Ἔρμιππος Φορμοφόροις. Bekker. Anecd. 419, 26 et Suidas. Bekker. Anecd. 79, 26 ἀπεδημηκότος· Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ. neque apud Demosthenem neque apud Xenophontem quicquam eiusmodi exstat. Lobeck. Phryn. 598 adn. aut ἀποδεδημηκότες scribendum aut barbarus loqui credendus est.

67

ἔπτυσχλοι

πολυτελὲς ἀνδρεῖον (ὑπόδημα), οὗ Ἔρμιππος ἐν Φορμοφόροις μνημονεύει. Poll. 7, 89. ἔπτυσχλοι Bekkerus] ὑποσχλοι A. ὑπισχλοι C. ἐπτύσκυ cod. Hesych., ἐπτυσκ(λ)υ M. Schmidt. 'latet forma Boeotica ἐπτυσκλυ pro ἐπτυσκλοι aut hoc ipsum.' Pollux 7, 80 μέρη ὑποδημάτων γλῶτται καὶ καττύματα καὶ ὕσχλοι. Bekker. Anecd. 16, 11 ἔπτυσχλοι (sic) ὄφειλε (ὁ ὄφ. Bekk.) διὰ τοῦ φ καὶ θ (i. e. ἔφθυσχλοι)· καὶ γὰρ τὸ ὕσχλος δασύνεται. ἔστι δὲ τῶν ὑποδημάτων, ὅθεν οἱ ἱμάντες ἐξάπτονται πρὸς τὸ συνέχειν τὸν πόδα. ὕσχλος (i. e. ὄχος habena) nomen aeolicum una cum spiritu leni in dialectum communem transiisse suspicatur Lobeck. Paralip. 34.

Praeterea ad hanc fabulam fr. 82 referebant Bergkiius R. c. Att. 325. 6 et Meinekius.

ΙΑΜΒΟΙ

Nominantur etiam trimetri et tetrametri. probrosorum carminum librum intellegendum esse Meinekius statuit I 96. cf. Hemsterhus. Aristoph. Plut. 701 p. 234 Lips. quae quamquam ad comaediam antiquam non pertinent, tamen fragmenta hic desiderari nolui.

τὰς λευκερίνεως δὲ χωρὶς ἰσχάδας.

Athenaeus 3, 76c λευκερίνεος δὲ τι εἶδος ἐστὶ σικκῆς καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἢ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα, μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἑρμιππος ἐν Ἰάμβοις οὕτως κτλ. cf. Eustath. 1205, 5. de accentu cf. fr. 51.

Suidas ὑπαγωγεύς. ἐργαλεῖον τι τεκτονικόν, ὡς τινες σιδηροῦν, οἶον πτυδῖδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κονιαταί. οἱ δὲ ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, ὃ τινες παράξυστον καλοῦσιν. οἱ δὲ πηλόν τινα, καθὼς καὶ Ἑρμιππος· ξύνεστι γὰρ δεσμῶ μὲν οὐδενί· τοῖσι δ' ὑπαγωγεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. similia Schol. Aristoph. Av. 1150, ubi in fine additur τοιοῦτο γὰρ τι καὶ Ἑρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει. manifestum est Suidam sua ex integrioribus scholiis hausisse. G. Hermannus apud Bernhardyum ξύνεστι γὰρ δὴ δεσμῶ μὲν οὐδενί, | ὑπό τισι δ' ὑπ. κτλ. Meinekius ξύνεστι γὰρ δεσμῶ μὲν οὗτος οὐδενί, | τοῦτοισι δ' ὑπ. κτλ. addens ὑπαγ. de luto quo utuntur caementarii ad lateres coagmentandos interpretatur etiam Hesychius ὑπαγωγεύς· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός. videtur id autem figurate dixisse Hermippus. neutrum intellexit Bernhardyus, neque ego intellego. ille ξύνεστι γὰρ δὴ ναισίμῳ μὲν οὐδενί, | τοῖσι δ' ὑπαγωγεῦσιν γε τοῖς ταύτου τρόπου, hominem significari dicens moribus dissolutis, qui spreta legum sanctitate et bonorum consuetudine cum sordibus sui que similibus versetur. Dindorfus denique in ed. Schol. Arist. haec Hermippi esse negat, non tamen addens, cuius esse possint. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 1149. de verbis Hermippi restituendis despero.

εἰς τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην·
εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν καὶ μάλ' ὠραίαν πόλιν.

Athenaeus 11, 461e οὐ τῶν Κυλικράνων εἰς ὑπάρχων, οὓς χλευάζων Ἑρμιππος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησὶν κτλ. Ἡρακλειῶται δ' εἰσὶν οὗτοι οἱ ὑπὸ τῆ Ὀίτη κατοικοῦντες, ὡς φησι Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνός, ὀνομασθῆναι φάσκων αὐτοὺς ἀπὸ τινος Κύλικος, γένος Λυδοῦ, ἐνὸς τῶν Ἡρακλεῖ συστρατευσαμένων. deinde e Scythini Teii historia Κυλικρῆνας ἐξεπόρθησε ληξομένους καὶ αὐτόθι πόλιν ἐδείματο Ἡράκλειαν τὴν Τρηγινίην καλομένην. atque ex Polemone τῆς δ' Ἡρακλείας . . τῶν οἰκητόρων μεθ' Ἡρακλέους τινὲς ἀφικόμενοι ἐκ Λυδίας Κυλικρᾶνες . . . , ἀφ' ὧν οἱ τόποι διαμένουσιν. οἷς οὐδὲ τῆς πολιτείας μετέδοσαν οἱ Ἡρακλειῶται, συνοίκους ἀλλοφύλους ὑπολαβόντες. itaque Hermippus eo nomine ad inridendos Heracleotas usus est. pro σπληνόπεδον Schweighaeuserus σκληρό-

πεδον, Meinekius Anal. crit. Ath. 209 εἰς τὰ — σπιλοπέδων conl. Strab. 9, 428. magis fortasse placebit σφηνόπεδον (cf. σφηνοπάγων). nam planities illa altis undique montibus cineta occidentem versus velut in cuneum tenuatur. cf. Tac. Agric. 10. cum fragmento proximo, quod ipsum quoque ad Heracleam refert, coniungit Meinekius.

71

ὕστερον δ' αὐτὸν στρατηγὸν οὓς ἀνειλωτημένην
καὶ κασαλβάζουσαν εἶδον καὶ σεσαλωκισμένην.

Schol. Aristoph. Vesp. 1169 διασαλακῶνισον· ὁμοίως δ' ἐστὶ καὶ παρ' Ἐρμῖππῳ ἐν τοῖς Τετραμέτροις κτλ. sic libri. αὐτὴν στρατηγῶν Meinekius, οὓσαν Fritzschius Qu. Arist. 287, εἰλωτισμένην Meinekius, σεσαλακωτισμένην Schneiderus in Lex. gr. σαλακωνεύω. Suidas κατειλωτισμένος· καταδεδουλωμένος, ἐκ τοῦ εἴλω, εἴλωτος, ὃ σημαίνει τὸν δοῦλον. quae ad hunc ipsum versum videntur pertinere. quid Fritzschius οὓσαν participio passivi additum sibi velit exputare non possum. scribendum erit ὕστερον δ' αὐτὴν στρατηγῶν εἷ συνηλωτισμένην | καὶ κασαλβάζουσαν εἶδον καὶ σεσαλακωτισμένην. quae scripta sunt haud multo post Heracleam urbem in Trachinis vicinia ab Lacedaemoniis conditam exeunte anno Ol. 88, 2. Thuc. 3, 92. 3. nam ad annum Ol. 95, 2 eaque quae narrat Diodorus 14, 38 (cl. 82) referri non possunt. Hermippus autem eo tempore praetor Atheniensium fuisse videtur ut Sophocles in bello Samio.

72

Schol. Aristoph. Av. 303 Ἐρμῖππον Τετραμέτροις· καὶ Θεμιστοκλέους τὸν πρῶνός τις ὢν κεβλήπυρῖς τις ὀνομάζεται. Dobraeus ὡς τις ὢν κοπρώνης, quo difficultas non tollitur. fortasse poeta scripsit Θεμιστοκλέους τε τῶν προσηκόντων τις ὢν | κεβλήπυρῖς Τις ὀνομάζετο.

73

Schol. Aristoph. Plut. 701 Ἐρμῖππος ἐν τῷ πρώτῳ Ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἥλλου λέγει Μαχάονα καὶ Ποδαλείριον καὶ Ἰασῶ καὶ Πανάκειαν καὶ Αἴγλην νεωτάτην. λαμπετίας τοῦ Ἰλλου V. trimetri facile restitui possunt. Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἥλλου | (παῖδες) Μαχάων (εἰσὶ) καὶ Ποδαλείριος· | ἔπειτ' Ἰασῶ καὶ Πανάκεια (θυγατέρες)· νεωτάτη δ' Αἴγλη. Aesculapii filias eodem ordine ab Aristide 7, 46 (I 79 Dind.), alio a Suida in Ἠπιόνῃ et Plinio 35, 137 recenseri adnotavit Hemsterhusius (Aristoph. Plut. 701).

74

Athenaeus 15, 667d ὁμοίως διεξέρχονται ὅτι ἄθλα προὔκειτο

τῷ εὖ προεμένῳ τὸν κότταβον ᾧ καὶ πεμμάτια καὶ τραγήματα . . .
 Ἐρμιππός τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

75

σύνθετον

Athenaeus 15, 700d Ἐρμιππος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Ἰάμβοις τὸ
 στρατιωτικὸν λυχνεῖον οὕτως ὀνομάζει. Schweighaeuserus σύνθετον,
 ex laminis corneis vel ligneis.

ΑΔΗΛΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

76

μὰ τὸν Δί' οὐ μέντοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χροῖ
 τὸν ἀγαθὸν οὐδὲ θερμολουτεῖν, ἃ σὺ ποιεῖς.

Athenaeus 1, 18c Ἐρμιππος. μὰ τὸν Erfurd. Obs. 425] μὰ.
 ἀλλὰ μὰ Jacobs. Addit. 12. cf. Aristoph. Nub. 991. 1044sq.

77

ἃ τόθ' ἦσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι.

Bekker Anecd. 25, 19 ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἦσθην· ἀντὶ τοῦ
 οὐκέθ' ἦδομαι. Ἐρμιππος· ἃ — ἀνήδομαι, ἀντὶ τοῦ καὶ τὴν ἐπ' ἐκεί-
 νοις γεγενημένην ἀπορρίπτω καὶ ἀποτίθεμαι ἡδονήν. ἃ] χά Bek-
 kerus. ἃ γὰρ Valcken. Eurip. Hipp. p. 259. ἀνήδομαι] ἀφήδομαι
 Lobeckius Phryn. 563. at ἀνήδομαι comice fictum esse videtur ut
 τὸ δέν ex οὐδέν, ναιδαμῶς ex οὐδαμῶς, alia id genus.

78

σὺ δὲ τὴν κεφαλὴν ψάθαλλέ μου.

Bekker. Anecd. 9, 7 ἀναψαθάλλειν . . . Ἐρμιππος ἄνευ προ-
 θέσεως λέγει ψαθάλλειν ἀντὶ τοῦ κνᾶν. σὺ δὲ — μου, ἀντὶ τοῦ
 ψηλάφα. κνᾶν Bekker] κινεῖν cod. Populi videri verba δημοπιθήκῃ
 alicui caput scalpendum praebentis adnotavit Meinekius.

79

τὴν κεφαλὴν ὄσῃν ἔχει.

ὄσῃν κολοκύντην.

Athenaeus 2, 59c Ἐρμιππος. 2. ὄσῃν C] ὄση. Casaubonus
 ὄση κολοκύντη. Dobraeus Advers. II 223 τὴν κεφαλὴν ἔχει | ὄσῃν
 κολοκύντη. non adsentior. mirabundus nescio quis alterius capite
 conspecto exclamat τὴν κ. ὄσῃν ἔχει et statim ipse addit ὄσῃν κολο-
 κύντην. syntaxis eadem est quae Thuc. 7, 21 ἄνδρας τολμηροῦς,
 οἴους καὶ Ἀθηναίους. sane etiam Ἀθηναῖοι dicere poterat, et nu-

mero singulari semper *νεανίας οἶνος* σύ Aristoph. Ach. 601. perperam etiam Eccl. 465 Meinekius Dobraeum secutus est, ubi recte *τοῖσιν ἡλλίκουσι νῶν*. cf. Cratin. 299. Periclis caput oblongum et cucurbitae simile inrideri coniecit Meinek. versus recte digessit Jacobs. Addit. 49.

80

ἐγὼ σου σήμερον

τύπτων τὸ πρόσωπον αἰμορρυγίαν ποιήσω.

Bekker. Anecd. 362, 15 *αἰμορρυγία* (cod. *αἰμορρυγία* et mox *θύγος*). *Δωριόν ἐστι τοῦνομα, πλὴν καὶ ἡ Ἀττικὸς Ἑρμιππος ἐχρήσατο τῇ φωνῇ εἰπών· ἐγὼ — ποιήσω. σημαίνει δὲ τὸ καθημάχθαι τὸ θύγος. Φρύνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν.* Bachm. Anecd. 51, 21 *αἰμορρυγία*. *Δωριόν ἐστι τοῦνομα, πλὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Ἑρμιππος ἐχρήσατο τῇ φωνῇ.* Hesych. *αἰμορρυγιάων· καθημάχθαι τὸ θύγος*, ubi *αἰμορρυγίαν* M. Schmidt. *αἰμορρυγιάων* Schneiderus in Lex., atque id ipsum Bekkeri grammaticus, cum addat *καθημάχθαι*, scripsisse videtur. *ποιήσω*] *ποῶ* Bekker. at futuro opus est. neque *αἰμορρυγιάων* cum Meinekio scribi opus est: cf. *φυλλοροεῖν* Pherecr. 130, 10. *τῆμερόν σου* et *νῆ Δί' αἰμορρ.* Meinekius, etiam dimetros effici posse adnotans *ἐγὼ — τῆμερον | τύπτων — νῆ Δί' αἰμορρ. π.*

81

*ᾧστε Μαραθῶνος τὸ λοιπὸν ἐπ' ἀγαθῶ μεμνημένοι
πάντες ἐμβάλλουσιν αἰεὶ μάραθτον εἰς τὰς ἀλμάδας.*

Athenaeus 2, 56c *φησὶν Ἑρμιππος*. 2. *ἐμβάλλουσιν αἰεὶ BC*] *αἰεὶ ἐμβάλλουσιν VL. ἐμβαλοῦσιν* Porsonus Aristoph. Eccles. 275 propter τὸ λοιπόν. Hesych. *ἀλμάδες· κολυμβάδες ἐλαῖαι. καὶ ἐκ σινάπιος γογγυλίδες. ὀπτιμαε quaeque olivae muria condiebantur.* Geop. 9, 28, 1 *μεγάλαι καὶ ἄθικτοι ἐλαῖαι, τῇ χειρὶ ληφθεῖσαι.* Columell. R. r. 12, 49, 4 *sine macula, quam candidissimae, manu dstrictae.* Pallad. R. r. 12, 22, 2 *electas olivas muria maturabis.* Coraes *‘olivas feniculo condire etiamnum apud Graecos solemne est. has feniculo et murio conditas olivas’* (eae sunt ἀλμάδες) *‘adpellant κολυμβητάς ἐλαίας, vocabulo paullum deflexo a veterum κολυμβάδες’.*

82

*Μενδαῖον, τοῦ μὲν καὶ ἐνουροῦσιν θεοὶ αὐτοὶ
στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. Μάγνητα δὲ μελιχόδωρον
καὶ Θάσιον, τῶ δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὁδμή,
ταῦτον ἐγὼ κρίνω πολὺ πάντων εἶναι ἄριστον
5 τῶν ἄλλων οἴνων, μετ' ἀμύμονα Χίου ἄλυπον.
ἔστι δὲ τις οἶνος, τὸν δὴ σαπρίαν καλέουσιν,*

- οὗ καὶ ἀπὸ στόματος στάμνων ὑπανοιγομενάων
 ὄξει ἰων, ὄξει δὲ ῥόδων, ὄξει δ' ὑακίνθου.
 ὁσμὴ θεσπεσίη κατὰ πᾶν δ' ἔχει ὑπερεφῆς δῶ.
 10 ἀμβροσία καὶ νέκταρ ὁμοῦ τοῦτ' ἐστὶ τὸ νέκταρ.
 τούτου χρῆ παρέχειν πίνειν ἐν δαιτὶ θαλεῖη
 τοῖσιν ἐμοῖσι φίλοις, τοῖς δ' ἐχθροῖς ἐκ Πεπαρήθου.

Athenaeus 1 29 e Ἐρμιππος δὲ πον ποιεῖ τὸν Διόνυσον πλειό-
 νων (οἴνων) μεμνημένον· Μενδαίω μὲν κτλ. v. 3 a τῷ δὴ Eustath.
 1633, 56. v. 6 — 10 Eustathius 1449, 10. 1. Μενδαίων, τῶ
 μὲν καὶ ἐνουροῦσιν G. Hermann. (Mein. V 33)] Μενδαίω μὲν ἐνου-
 ροῦσι καὶ. ἐνουροῦσιν καὶ τοῖ Casaub. Μενδαίων μὲν, ἐφ' ᾧ καὶ
 ἐνουροῦσιν Bergk. R. c. Att. 325, ut Μενδαίων, Μάγνητα, Θάσιον
 pendeant ab eis quae supra dixerat. Μενδαίων μὲν ἐνουροῦσιν
 μάκαρες θεοὶ Herwerd. Obs. crit. 20. 3. ὁσμῆ] ὁσμῆν B. 4. τού-
 του — ἀρίστον] τούτω — ἀρίστῳ Herwerdenus. 6. τὸν Dindf.]
 ὄν. 7. οὗ] τοῦ Bergk. ὑπανοιγομενάων Casaub.] ἀνοιγομενάων
 VL. ἀνοιγομένων B Eustath. ἐξοιγνυμενάων Bergk. 8. ἰων L]
 ὄων V. 9. ὁσμῆ] ὁσμῆ 3. θεσπεσίη Dobr.] θεσπεσία. cf. quae
 adnotavi ad fr. 63, 6. ὑπερεφῆς B Eustath.] ὑψιφεφῆς. 11. τού-
 του] τουτὶ Bergk. (τούτ' ἐστὶ. τὸ νέκταρ τουτὶ χρῆ κτλ.). πίνειν
 VL] αἰεὶ πίνειν BC. τοῦ παρέχειν αἰεὶ πίνειν ἐν δ. θ. Dindf. δαιτὶ
 θαλεῖη Dindf. Homerum secutus] τῇ θαλεῖα BC. τῆσι θαλεῖης VL.

1. 'tam diu bibunt Mendaeum dei, donec illud meiere cogun-
 tur.' Casaub. 2. μελιχόδωρον quid esse possit nescio. μελιχό-
 πωρον recte dicere poterat ab ὀπώρῃ. 6. σακρίαν idem quod
 ἀνθοσμίαν esse interpretatur Eustathius 1449. vetustum certe vinum
 significatur. 7. στόματος oris dolii. 10. videtur corruptus esse.
 cf. Meinek. Anal. Ath. 14. fortasse scripserat ἀμβροσίον καὶ
 νεκτάρειον τοῦτ' ἐστὶν ὄνειαρ. cf. Od. 9, 359. vel simpliciter τὸ
 νᾶμα pro τὸ νέκταρ restituendum. cf. Aristoph. Eccl. 14. 12.
 vinum *Peparethium*, Homero ignotum, commemoratur in Hymn.
 Apoll. 32. apud Aristophanem fr. 317 inter bona vina numeratur.
 ac sic Soph. Philoct. 548. Plin. N. h. 4, 72. 14, 76. Demosth.
 35, 35. itaque ut fit de ea re non constabat.

ad Phormophoros (fr. 63) referebant Bergk. 325. 6 et Mei-
 nek. propter argumenti orationisque similitudinem. at argumenti
 similitudo nulla est, siquidem fr. 63 de Dionysio nescio quis nar-
 rat, fr. 82 Dionysus ipse loquitur. cf. Athenaei verba. metro autem
 heroico in quavis comoedia poeta uti poterat.

προδόσει πίνειν

Pollux 7, 194 Ἐρμιππος δὲ ἐπὶ τοῦ προπιστευθέντος ἀνευ
 ἀργυρίου πίνειν ἐκ καπηλείου προδόσει πίνειν εἴρηκε. Cobet.

Mnem. III 300 προδόσεις πίνειν conl. Lys. fr. 172, 1 Turic. οἱ κάπηλοι . . . παρ' ὧν προδόσεις (sic A, προπόσεις VL) λαμβάνων οὐκ ἀποδίδωσιν. Demosth. 50, 7- προδόσεις δούς. 50, 12. 'arrhas'.

84

ἀδηφαγεῖν

Ἔρμιππος. Photius.

85

ἀκολουθοῦντε

ἀντι τοῦ ἀκολουθούσα δυϊκῶς. οὕτως Ἔρμιππος. καὶ γὰρ κέχρηται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντι θηλυκῶν πολλαῖς. Bekker. Anecd. 367, 33. cf. Cobet. V. 1.² 70. 360.

86

ἀνεψιαδοῦν

Bekker. Anecd. 401, 18 ἀνεψιαδοῖ Ἀριστοφάνης, καὶ ἀνεψιαδοῦς Φερεκράτης, καὶ Ἔρμιππος ἀνεψιαδοῦν.

87

ἀφεῦσαν

ἀφῆκαν. Πλάτων καὶ Ἔρμιππος. Bekker. Anecd. 470, 10. aut ἀφεῖσαν scribendum cum Meinekio aut ἀφεῦσαν ab ἀφεύω deductum, interpretatio autem falsa est.

88

δειλοκοπήσας

Suidas δειλοκομπήσας· ἑξαπατήσας. Ἔρμιππος. Hesychius δειλοκοπήσας· ἑξαπατήσας, ἐκφοβήσας. idem διειλοκομπάσας· σκιᾶ καὶ κόμπω ἑξαπατήσας. cf. Zonar. 489. δειλοκοπήσας verum est. cf. δημοκοπεῖν, δοξοποπεῖν, πολιτικοπεῖν, alia, quae ipsa quoque in codicibus saepe corrupta sunt.

89

λολλοῦν

τὰ παιδία τὸν θεόν. οὕτως Ἔρμιππος. ('accent. om.' Porson). Hesychius λόγγια· τὰ παιδία τῶν θεῶν. κέχρηται τῇ λέξει Ἔρμιππος. est vox infantium, ut μαμμᾶν, βροῦν alia. Poll. 6, 76 λωλοδιακόνιον (μάξης εἶδος). Hesych. λῶλον· βροῦμα ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων γενόμενον, παιδίους πεφωσμένον. idem λωλῶ (Lob. Rhem. 320 λωλῶ)· ὅταν σύκα μετὰ γιγάρτων φωσθῆ. Phot. λυλω (sic)· ἄρωμά (βροῦμά) τι παιδίων ἐν Εὐβοίᾳ, γινόμενον ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων κεκομμένων. Hesych. λωλω (sic)· σύκον μετὰ γιγάρτων κεκομμένων ἐμφορὸς παλασίους. hinc Bergkium ap. Meinekium V p. LXV. VI. λολλώ· τὰ παιδία τῶν θεῶν βροῦμα, i. e. placenta infantibus tam grata,

ut eam ambrosiam adpellarent. idem Bergkiius verbis Hesychii *λονηῦ αὐτὸς ἀνιστῶν* in lemmate *Λοκρῶν σύνθημα* loco alienissimo positus Hermippi fragmentum contineri censet *λολλοῦν αὐτὸς ἄν ἐστιῶν*.

90

ναικισήρεις

καὶ παρὰ Φερεκράτει καὶ Ἐρμιππῳ. τούναντιον δὲ σημαίνει τῷ ἀληθεύειν. Photius. cf. Pherecr. 222.

91

ὀξίνην

τὸν οἶνον, οὐκ ὀξίναν. καὶ Ἐρμιππος καὶ Φιλωνίδης (12) καὶ οἱ ἄλλοι Photius. ὀξίναν] ὀξινον Meinek. cf. Aristoph. Eq. 1304. Vesp. 1082. Bekker. Anecd. 110, 17. Theophr. H. pl. 9, 15, 3. 9, 11, 1. Lobeck. Path. prol. 213.

92

περιλέγειν

Pollux 2, 125 Ἐρμιππος δὲ ὁ κωμικὸς καὶ περιλέγειν εἶρηκε τὸ περιέρχεσθαι τῷ λόγῳ, οἷον περισσὰ λέγειν. Hesych. περιλέγειν· τὰ περισσὰ φράζειν. Aristoph. Nub. 318.

93

πωλητήρα

Pollux 3, 125. πρατήρ, μεταβολεύς, πωλητής· Ἐπειδὴ δὲ καὶ πράτην εἶρηκεν . . . πωλητήρα δὲ Ἐρμιππος. πωλητήρα Hemsterhus.] πωλητήριον.

94

σέων

σητῶν. οὕτως Ἐρμιππος. Photius. Herodian. I 427, 10 Lentz. σέες σέων ἐπὶ τῶν σκωλήκων ὡς παρ' Ἀριστοφάνει (Lys. 730). σητῶν posteriores dicebant.

95

σκοπιωροῦνται

κατοπιτεύουσι καὶ παραφυλάττουσιν. Ἐρμιππος δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τῆς σκοπῆς θεωρεῖν. Schol. Aristoph. Vesp. 361. σκοπῆς] σκοπιᾶς Flor. Christ. usus est eo verbo etiam Xen. Cyneg. 9, 2.

96

σωδάριον

Ἐρμιππος, τὸ ὕφ' ἡμῶν σουδάριον. Moeris 209, 19. 'nisi Epi-

charmī nomen pro Hermippo reponendum est, suspicari licet Siculum hominem ab Hermippo inductum esse' loquentem. Meinek.

97

ψῦχος

τὸ ῥῆγος. Ἡρόδοτος (4, 28), ἀλλὰ καὶ Ἑρμιππος. Photius. ac sic Aristoph. Eccl. 539. Plut. 896. Plat. Symp. 220d ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

Hesych. νυμφόβας· Ἀχαιοί. ὁ Σειληνὸς ἐπιβαίνων ταῖς Νύμφαις. καὶ ἐν Μοίραις· βαβαί, βαβαί, βήσομαι γυναικεις(-ας). Μοίραις Casaub.] μί cod. suprascr. ρ, Musurus μύροις. M. Schmidtius solum νυμφόβας Achaei esse censet, cetera ad Hermippi Μοίρας referenda.

ΜΥΡΤΙΑΟΣ

Meinek. I 100.

ΕΡΩΤΕΣ

A solo Suida commemoratur.

ΤΙΤΑΝΟΠΑΝΕΣ

Meinek. I 100. 1. ad incestos puerorum amores videtur pertinuisse. Hesych. Τιτάν· παιδευαστής. idem πάνες· τοὺς ἐσπουδακότας σφοδρῶς περὶ τὰς συνουσίας ἔλεγον. Phot. 592, 2 ἐνομίζοντο δὲ (οἱ Τιτᾶνες) τῶν Πριαπωδῶν θεῶν εἶναι. de accentu Herodian. I 13, 28 Lentz. τὰ εἰς ἄν σύνθετα ἀπὸ ἀπλῶν ῥητῶν πάντα βαρύνονται, οἷον εὐπαίαν, Αἰγίπαν, Ἑρμόπαν, Ἀντίπαν, Εὐήπαν, Τιτανόπαν, Αἰνοτίταν. cf. II 642, 11. Bekker. Anecd. 1198.

1

Aristoteles Eth. Nic. 4, 6 (de ineptis divitiarum ostentatoribus) οἷον ἐραμιστὰς γαμικῶς ἐστιῶν, καὶ κωμωδοῖς χορηγῶν ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων, ὥσπερ οἱ Μεγαρεῖς. ad quae Aspasius σύνηθες ἐν κωμῳδίᾳ παραπετάσματα δέρρεις ποιεῖν, οὐ πορφυρίδας. Μυρτίλος ἐν Τιτανόπαισι (sic). Hesych. δερριδόγομοι πύλαι· δέρρεις ἐγούσαι παραπετάσματα, quae ad hanc ipsam fabulam pertinere censet Meinek. cf. Eupol. 244. Schol. Aristoph. Vesp. 58. Meinek. Menand. Philem. p. 382. Fritsch. Act. soc. gr. I 130 adn.

2

Schol. Arist. Av. 1490 οἱ ἥρωες δὲ δυσόργητοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάξουσι γίνονται . . . ἀποπλήκτους μὲν ποιεῖν δύνανται, τὸ

δὲ ὠφελὲς οὐ κέκτηνται. διό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἡρῶα παριόν-
τες σιγὴν ἔχειν, ὡς Μυρτίλος ἐν Τιτανόπασί φησιν. Τιτανωπάσι
V. τῆ ταυνοπάσῃ Ald. τιάνῳ πασιφάσῃ G. in R verba ὡς Μυρτίλος
κτλ. omissa. fortasse poeta scripsit ἡρῶα παριών, εἰ φρονεῖς,
σιγὴν ἔχε.

3

ὄοφλυκτῖς

τὸ ἐπιγινόμενον τῆ γλώττῃ ἐλκίδιον καλεῖται ἐν τοῖς Τιτανο-
γίγασι τοῦ Μυρτίλου. Pollux 2, 110. ὄλοφλυκτῖς Porsonus] ὄλον
φλυκτῖς A. Phot. ὄλοφυκτῖς (sic)· φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώττῃς. at-
que ὄλοφυκτῖς etiam Hesychius. sine dubio eiusdem radicis est ac
φλύκταινα, οἰνόφλυξ.

Ad Myrtili Titanopanes Bergkiius R. c. Att. 359 refert alte-
rum versum fr. Ecphantidis 2 ἡσχυνόμην κτλ.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

4

ὡς ὁ μὲν κλέπτῃς, ὁ δ' ἄρπαξ,
ὁ δ' ἀνάπηρος πορνοβοσκὸς
καταφαγᾶς.

Phrynichus Epit. 433 usum vocis καταφαγᾶς improbens ἴσως
δ' ἂν εἴποις, ὅτι ἠκολούθησα Μυρτίλῳ λέγοντι· ὡς κτλ. ἀλλ' οὐκ
ἐχρῆν τὰς ἀπαξ εἰρημένας λέξεις ἀρπάζειν. Pollux 6, 40 παμπόνη-
ρος δὲ ὁ παρὰ τῷ Μυρτίλῳ τῷ κωμικῷ καταφαγᾶς. cf. Lobeck.
437. Cratin. 451. Aristoph. Av. 288. 9. Herodian. I 51, 8 ἐπὶ
σκώμματος τασσόμενα φαγᾶς, καταφαγᾶς. cf. II 657, 13. ὡς] ἂν
Lobeck.

ΑΔΚΙΜΕΝΗΣ

ΚΟΛΤΜΒΩΣΑΙ

Meinek. I 101.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ

Meinek. I 103. 253. cf. Progr. gymn. Gubenensis 1855.

ΑΠΗΝΗ

Meinek. I 103. Hanov. Exercit. crit. 14 Ἀπηνῆς, i. e. Timon
aliquis μισάνθρωπος.

ΚΟΘΟΡΝΟΙ

Theramenem potissimum hac fabula traductum esse Hemster-
husius intellexit Poll. 10, 115 (II 1293). cf. fr. 6. ac sine dubio

ex hominibus Theramenis similibus chorus compositus fuit. cf. interpr. Aristoph. Ran. 540. Bergk. R. c. Att. 132. inter Ol. 92, 2 et 94, 1 actam esse arbitratur Hanovius p. 9.

1

ἐγὼ δ' ἀπόσιτος ὢν τοιαῦτ' οὐκ ἀνέχομαι.

Athenaeus 6, 247e Φιλωνίδης ἐν Κοθόρνοις. 2, 47e ἀπόσιτον δ' εἶρηκε Φιλωνίδης. Bekker. Anecd. 83, 17 ἀπόσιτος· ἄσιτος. Φιλωνίδης Κοθόρνοις. *quamquam ieiunus sum, talia non fero*. an ἔτη — τοσαῦτ' ? parasitum haec loqui opinatur Hanovius p. 10. non constat.

2. 3

ὑποδέχεσθαι καὶ βατίσι καὶ τηγάνοις.

ὄσφρομένην τῶν τηγάνων.

Athenaeus 6, 228f τήγανον εἶρηκεν . . . Φιλωνίδης δ' ἐν Κοθόρνοις· ὑποδέχεσθαι κτλ. καὶ πάλιν· ὄσφρομένην κτλ. βατίσι] βᾶτισι B. βατίσι καὶ τηγάνοις Casaubonus interpretatur βατίσι τηγανισταῖς, Meinek. βατίσι καὶ ἄλλοις τηγάνοις. neutrum admitti potest propter prius καί. fortasse scripsit καὶ μαγίσι, i. e. omni modo. Pollux 6, 64 ἢ δὲ μάκτρα καὶ μαγίς ἐκαλεῖτο. 7, 22 τὸ ἀγγεῖον μαγίς καὶ μάκτρα. ὄσφρομένην, i. e. ῥίνα. Hanovius 10.

4

ὥσπερ οἱ δίμυξοι τῶν λύχνων

Pollux 10, 115 λύχνοι δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ λύχνοι δίμυξοι, Φιλωνίδου δὲ ἐν τοῖς Κοθόρνοις εἰπόντος. Athenaeus 15, 700f μνημονεύει τοῦ διμύξου . . . Φιλωνίδης ἐν Κοθόρνοις.

5

παναγεῖς γενεάν, πορνοτελῶναι, Μεγαρεῖς δεινοί, πατραλοῖαι.

Pollux 9, 29 ἐν Φιλωνίδου Κοθόρνοις ἐστὶν εἰρημένον. 7, 202 Φιλωνίδης ἐν τοῖς Κοθόρνοις πορνοτελῶνας. δεινοί] δειλοί Bergk. an δοῦλοι? παναγεῖς *exsecrabiles* Meinek. Μεγαρεῖς hic idem quod πανοῦργοι (Hanovius 11). Cobetus N. l. 152 παναγῆς γενεά, recte. ad parbasin versum refert Hanovius.

6

Θηραμένης

τὴν κλητικὴν. Φιλωνίδης Κοθόρνοις. Bekker. Anecd. 100 init. Φιλωνίδης Meinek.] Φιλιππίδης. Hanovius 13 formulam veluti in Plat. Symp. ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος a grammatico perperam intellectam suspicatur. de ea nominativum pro vocativo

ponendi consuetudine copiosius egit G. Hermannus Eur. *Androm.* praef. XV—XVII.

ΠΡΟΑΓΩΝ

Cf. Petersen. *Annal. Fleckeis.* 1862 p. 664. E. Hiller. *Herm.* VII 404 et quae ad Aristophanis Proagonem adnotavimus.

ΦΙΑΕΤΑΙΡΟΣ

Hanov. *Exerc. crit.* 14. Meinek. I 103.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

7

ὄρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

Helladius Photii *Bibl.* 530, 15 ὁ στίχος ὁ καὶ παροιμιαζόμενος 'ὄρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω' ἐστὶ μὲν Σοφοκλέους, τοῦτον δὲ παρφθῆσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη· ὄρκους κτλ. cf. *Suid.* εἰς τέφραν γράφειν et ἐς τέφραν γράφεις. versus Sophoclis a Philonide propterea deflexus, quia *adulteri* apud Athenienses ἐρραφανιδούντο τέφρα τε ἐτίλλοντο. *Aristoph. Nub.* 1083.

8

κατάκειμαι δ', ὡς ὀράτε, δεκάπαλαι.

Athenaeus 1, 23e Φιλωνίδης. δ' add. Meinek. ἤδη κατάκειμαι δ' *Iacobs* *Addit.* 17. καίτοι κατάκειμαι γ' *Hanov.* 15 comparans *Aristoph. Eq.* 1153sq.

9

τὰ καταχύσματ' αὐτοῖσιν ὄξος οὐκ ἔχει.

Athenaeus 2, 67d Φιλωνίδης. τὰ καταχύσματα | αὐτοῖσιν ὄξος οὐκ ἔχει *Hanovius* 15. fortasse τὸ γὰρ κατάχυσμ' αὐτοῖσιν κτλ. cf. *Aristoph. Av.* 535. 1589sq.

10

ὦ πολυτρίχου πάγωνος

Φιλωνίδης *Pollux* 2, 24. Meinek. confert *Theocr.* 10, 40 ὦ μοι τῷ πάγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφουσα.

11

ἐπιχάρτην

Φιλωνίδης τὸν ἐπιχάρηοντα εἴρηκεν. *Pollux* 3, 101.

12

ὄξινην

τὸν οἶνον, οὐκ ὄξιαν. καὶ Ἑρμιππος καὶ Φιλωνίδης καὶ οἱ ἄλλοι. Photius. cf. Hermipp. 91.

13

φιλομόχθηρον

ὡς Φιλωνίδης. Pollux 6, 168.

14

χερνίματα

Φιλωνίδης. Pollux 2, 149.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΤΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

15

νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίπαππος νενόμισται.

Pollux 3, 18 παππεπίπαππος . . . δεινῶς ἰδιωτικόν· καίτοι Φιλωνίδης ὁ κωμικός αὐτῷ κέχρηται οὕτω κτλ. Φιλωνίδης] νικοφῶν F, ut prorsus incertum sit utrum Philonidi an Nicophonti (fr. 22) is versus sit tribuendus. Κρόνος et Τιθωνός, i. e. homines priscae simplicitatis. cf. Aristoph. Nub. 398. 929. 1070.

16

οὐκ ἔστιν οὐδεὶς δειλὸς ὁ δεδοικῶς νόμον·
πρὸς τοὺς πολεμίους δ' ἔστιν ἀνδρίας κρίσις.
ὑπὸ τοῦ δικαίου δ' ἔστιν ἠττάσθαι καλόν.

Stob. Floril. 9, 14. Φιλωνίδου A. Trincav. v. 1 Apostol. 13, 39 a. v. 3 Apostol. 17, 66 c, utrubique Φιλωνίδου. ad novae comediae poetam hoc fragmentum cum proximis referendum esse perspexit Hanovius 18.

17

κρεῖττον σιωπᾶν ἔστιν ἢ λαλεῖν μάτην.

Stob. Flor. 33, 7. Φιλωνίδου Trincav.

18

ἅπαντ' ἐρίζεις καὶ συνίης οὐδὲ ἔν.

Stob. Flor. 35, 6. Φιλωνίδου A. Φιλονίδου Trincav.

ΕΤΠΟΛΙΣ

De Comoedia, p. XV 43sq. XVIII 50sq. Platonius XIII 24sq. XIII 10sq. ed. Duebn. Suidas *Εὔπολις*. Meinek. I 104 — 111.

ΑΙΓΕΣ

Chorum caprarum fuisse testatur Plut. Mor. 662d. cf. Macrob. Sat. 7, 5. rerum publicarum non admodum videtur rationem habuisse. Meinek. I 116. actam esse ante Ol. 89, 1, quoniam eo anno Hipponicus obiit, Bergkiius R. c. Att. 336, Ol. 88, 2 Wilamowitzius Obs. crit. 24. 35 arbitrantur. inducitur aliquis sive pastor sive agricola, humanitatis litterarumque expertus, et sophista nescio quis, sive Prodomus sive Prodicus vel Pronomus. argumentum non dissimile videtur Nubium fuisse.

1

ὡς δὴ ποτ' αὐτῶν ἦν κάμη τις, εὐθέως
ἐρεῖ· πρῶ μὲν σελάχι· ἦν τ' ἴδη λύκον,
κεκράζεται φράσει τε πρὸς τὸν αἰπόλον.

Erotianus 121 Klein. σελαχίοισι· τοῖς μικροῖς ἰχθυοῖς, ἢ τοῖς ὄστρακοδέροισι, οἷον καράβοις, καρκίνοις, κήρουξι. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὐπολις ἐν Αἰξί λέγων κτλ. Herodian. Philet. 453 Piers. καὶ πρῶ τὸ προστακτικόν. Εὐπολις πρῶ μὲν σελάχιον. Etymol. m. 132, 50 καὶ πρῶ (πρῶ) μὲν, φησὶν ὁ κωμωδός, σελάχιον. Etymol. Gud. 70, 29 (πρῶμαι). Cramer. Anecd. Oxon. I 23, 19 (πρῶ μὲν). Photius σελάχια· βραχέως. οὕτως Εὐπολις. δὴ Klein] ἢ. ποτ' Charter] ποτὲ BC πῶ A. αὐτῶν Herwerd: Obs. crit. 21. 2] αὐτὸν. 2. ἐρεῖ Meinekii] ἐρεῖ πρὸς αὐτὸν. πρῶ μὲν Herodian. Phil. Etym. m.] πρῶ μὲν A πρῶ μὲν Bz πρῶ μὲν C. σελάχι, ἦν τ' ἴδη K.] σελάχιον. τί δ' (δὲ) ἦν. 3. κεκράζεται B (m. pr. -ηται)] κεκράζεται C. φράσει τε Meinek.] φρασεῖται. in exitu v. 2 Cobetus Obs. crit. Plat. 150. N. l. 161, qui tetrametros putabat esse, τί δ' ἦν ἴδη λύκον τις. cum σέλαχος, σελάχη, σελάχιον, σελάχια sint pisces minuti, plerumque plurali numero, sicut ἀφύαι, commemorantur. cf. fr. 5. Aristoph. fr. 489. Aristot. H. a. 3, 1. 511 a 5. 5, 5. 540 b 17. Athen. 7, 301 b. 8, 356 cd. Phot. σελάχια. Hesych. σελάχιον· κόμμα ἰχθύος. ἢ τὰ σελάχια λεγόμενα. idem σελάχη· εἶδη θαλασσίων θηρίων. Bergk. R. c. Att. 315. Lobeck. Pathol. prol. 333. Rheumat. 305.

una persona loquitur, non duae. praedicat fiduciam, qua caprae pastorem in omnibus periculis adeant. 'cum aegrotant' inquit 'cum remedium emere iubent; cum lupum conspiciunt, hostis adventum nuntiantes accurrunt.' sunt enim σελάχια inter remedia. cf. Hippocrat. II 264. 291. 696. 806 Kuehn. loqui videtur idem fr. 4. 13:

2

σὺ δ' αἰγιάξεις ἐνθαδὶ καθήμενος.

ἀντὶ τοῦ περὶ αἰγῶν λαλεῖς. Bekker. Anecd. 353, 27 (Suidas αἰγιάζειν). αἰγιάξεις Bekker] αἰγιάζων cod. περὶ αἰγῶν Bekker] περι-
άγων cod.

3

καὶ ζῆν μαθόντι μηδὲ τάγυρι μουσικῆς.

Photius et Suidas τάγυρι· τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἷον
ψίχα λέγουσιν. Εὐπόλις Αἰξίν· καὶ ζῆν μαθόντι κτλ. Etymol. m.
743, 57 Εὐπόλις Αἰξί, μαθόντι δὲ μὴ τάγυρι μουσικῆς. Etym. m.
Milleri (Mélanges 277) Ἐξίω pro Αἰξί. initio versus καὶ ζῆν (ex-
cidit e. c. αἰσχροῖν) Meinek. utpote ex Αἰξίν natum eiecit. καὶ
μὴν Kusterus, κάξην Bergk. R. c. Att. 334. Hesych. ταγύρια· τὰ
ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα. Herodian. I 354, 8 Lentz. τάγυρι, χνάσμι,
κάρι, σίσει οὐχ Ἑλληνικά, ξένα δέ. addere poterat βλίττυρι Diog.
L. 7, 57. cf. Append. prov. Leutsch. 1, 56. Lobeck. Aglaoph. 1331.

4

ἐγὼ τελῶ τὸν μισθὸν ὄντιν' ἂν χοῦ.

Suidas χοῦ· ὀξύτόνως, ἤγρον δεῖ. χοῦ δὲ περισπωμένως τὸ
ὑποτακτικόν. σημαίνει δὲ τὸ δέη. Εὐπόλις Αἰξίν· ἐγὼ τελῶ κτλ.
χοῦ] με χοῦ Valckenarius. 'nisi tetrametri sunt reliquiae'. Meinek.
χοῦ idem esse ac χοῦξη 'mercedem quamcumque postulaverit' Berg-
k. censet R. c. Att. 333. loqui videtur aut pater filium vel filios
sophistae erudiendos tradens aut ille ipse agricola, ab amicis tan-
dem permotus ut litteris musicaeque studeat.

5

καὶ τῆς λοπάδος· ἐνεισι δ' ἐψητοὶ τινες.

Photius ἐψητοὶ· πληθυντικῶς. τὰ ἰχθύδια· ὡς ἀφύται (ἀφύαι)
καὶ μεμβράδες. Εὐπόλις Αἰξίν κτλ. λοπάδος Porson.] λοιπάδος cod.
Athen. 8, 356c ἐψητός, τὸ μικρὸν ἰχθύδιον. genetivum sublata post
λοπάδος interpunctione ab ἐνεισιν, ut vult Meinek. pendere posse
non credo. nam Sophocl. Phil. 648 cum Wakefieldo scrib. ἐπι.

6

ὦ Χάριτες, αἷς μέλουσιν ἐψητοί.

Athenaeus 7, 301a Εὐπόλις Αἰξίν. αἷς Meinek.] αἷσι. μέλου-
σιν A] μέλλουσιν. videntur trimetri reliquiae esse.

7

πλήν

ἄπαξ ποτ' ἐν Φαίαικος ἔφαγον καρίδας.

Athenaeus 3, 106 b *συνεσταλμένως δ' εἶρηκε (καρίδας) Εὐπολις ἐν Αἰξίν οὕτως κτλ. ἐν] ἐκ P. cf. Cratin. 320 et de Phaeace interpr. Aristoph. Eq. 1377. Ruhnken. Hist. crit. LI. Bergk. R. c. Att. 337sq. Meier. Opusc. I 145.*

8

Διόνυσε χαῖρε. μή τι πέντε καὶ δύο;

Athenaeus 10, 426ef οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος . . . Εὐπολις Αἰξίν. Photius 599, 23. Eustath. 1624, 44. μή τι] μήτε B. μήτοι Eustath. Phot. 599, 24 τὸ παροιμιακόν· ἢ πέντε πίνειν ἢ τρι' ἢ μὴ τέτταρα. τὸ μὲν γὰρ πέντε ἐστὶ τρία καὶ δύο, τὸ δὲ τρία ἤμισυ καὶ διπλάσιον, τὸ δὲ τέτταρα ἴσον ἴσφ. cf. Cratin. 183. Pherecr. 70. Hermipp. 25. Amips. 4. Nicochar. 1.

9

τὴν πανδοκεύτριαν γὰρ ὁ γλάμων ἔχει.

Schol. Aristoph. Vesp. 902 ἐκτείνουσι μέντοι καὶ τὸ ὄρθρον. Εὐπολις Αἰξί κτλ. ὁ Porsonus] ἀνὴρ ὁ. γλάμων Fritzs. Q. Arist. 90. 235] γλήμων. τλήμων V. Dindorfius ἀνὴρ ὁ γλάμων | ἔχει. Fritzschius ὁ γλάμων ἀνὴρ | ἔχει. veri similis est ὁ γλάμων ἔχει | ἀνὴρ, i. e. in matrimonio. significatur Archedemus. Aristoph. Ran. 417. 588.

10

προσένεγκέ μουγγὺς τὸ στόμ' ὄσφρέσθαι τὸ σόν.

Priscianus 18, 252 ὄσφραίνομαι τοῦδε καὶ τόδε. Εὐπολις Αἰξίν. ὄσφρέσθαι Elmsl. Aristoph. Ach. 179] ὄσφραίνεσθαι. cf. Pherecr. 69, 4.

11

ταύτην ἐγὼ ζητῶν πάλαι τὴν ἀρμογὴν.

Pollux 4, 57 τὴν ἀρμονίαν ἀρμογὴν Εὐπολις εἶρηκε· ταύτην κτλ. Suidas ἀρμογή· Εὐπολις Αἰξίν κτλ. ζητῶν] ἐζήτουν Suidas. ζήτουν Meinekius. Bekker. Anecd. 15, 20 ἀρμογή· μουσικὸν τοῦνομα, τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἀρμόσεων, ἃς ποιῶνται οἱ μουσικοί, ἐπειδὴν ἐξ ἀρμονίας εἰς ἑτέραν ἀρμονίαν μετώσι, φέρε (i. e. velut) ἐκ Δωρίων εἰς Ὑπιάωνια ἢ ἐκ Φρυγίων εἰς Ὑπερμιξολύδια. fortasse sophistae sunt verba.

12

τοῦδε νῦν γεῦσαι λαβών.

Athenaeus 9, 380e τὸ γεῦσαι ἔχομεν ἐν Εὐπόλιδος Αἰξί κτλ. Aristoph. Ach. 188. 191.

13

ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν, φυτεύειν.

Photius νεᾶν· οὐ νεοῦν τὴν γῆν, καὶ νεατὸν Ξενοφῶν, οὐ νέωσιν. Εὐπόλις Αἰξίν. in codice perperam a verbo νεᾶν 'novus articulus' incipit. correxit Porsonus. cf. Aristoph. Nub. 1117. loquitur ille sive agricola sive pastor.

14

βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, πρίνου κομάρου τε πτόρθους ἀπαλοὺς ἀποτρώγουσαι, καὶ πρὸς τούτοισί γε θαλλόν, κύτισόν τ' ἠδὲ σφάκον εὐώδη, καὶ σμίλακα τὴν πολύφυλλον, κόνινον, σχῆνον, μελίαν, λεύκην, ἀρίαν, δρυῖν, κιττόν, ἐρίκην, 5 πρόμαλον, ῥάμνον, φλόμον, ἀνθέρικον, φηγόν, κισθόν, θύμα, θύμβρον.

Plutarchus Mor. 662e αἱ παρ' Εὐπόλιδι αἶγες ἀντικατεροῦσιν ἕμνοῦσαι τὴν τροφήν ὡς παμμιγῆ καὶ ποικίλην οὔσαν, οὕτω πως λέγουσαι κτλ. Macrobius Saturn. 7, 5 *notus est omnibus Eurpolis inter elegantes habendus veteris comoediae poetas. is in fabula quae inscribitur Aeges, inducit capras de cibi sui copia in haec se verba iactantes: βοσκόμεθ' ὕλης κτλ.* Scholiast. Iliad. 16, 353. Eustath. 1063, 44 πρόβατα γὰρ πάντα ἐκάλουν τὰ θρέμματα οἱ παλαιοί, καὶ Εὐπόλις προβατικὸν χορὸν φησι τὸν ἐξ αἰγῶν. Cram. Anecd. Par. III 21, 30 προβατικὸν χωρίον (!) τὸν ἐξ αἰγῶν φησι τόπον. Erotianus Gloss. Hipp. 112 Klein. πρόμαλόν ἐστιν εἶδος φυτοῦ οὗ μέμνηται καὶ Εὐπόλις ἐν Αἰξίν. 2. τούτοισί γε θαλλόν Meinek.] τούτοισιν ἔτ' ἄλλ' οἷον. τούτοισιν εταλλοῦν cod. Macr. Par. τούτοισιν ἔτ' ἄλλα Grotius. τούτους τιθύμαλλον Bergk. R. c. Att. 199. comparat Meinekius Athen. 13, 587a θαλλῶ χαιρούσιν αἱ αἶγες, διόπερ οὐδ' εἰς ἀκρόπολιν ἀνειῖσι τὸ ζῶον. addere poterat Plut. Mor. 30d ἢ δὲ αἰξ τὸν θαλλόν (διώκει). Harpocr. 130, 14 Αἶγα λέγεσθαι εταίραν διὰ τὸ Θαλλόν τὸν κάπηλον καταφαγεῖν· ὅτι γὰρ θαλλῶ χαιρούσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν (fr. 459 N.). 3. σφάκον Bodaeus Stapelius Theophr. p. 409 (Lob. Phryn. 110. cf. Pathol. el. I 510)] φάσκον. τὴν om. Plut. 4. λεύκην K., ἀρίαν Lobeck. Rhemat. 356] πένκην, ἀλίαν Macr. om. Plut. ἐρίκην] μυρίκην Plut. 5. θύμα om. Plut.

3. κύτισον. Theocr. 10, 30 ἃ αἰξ τὰν κύτισον. ἠδὲ. cf. quae congegissimus ad Cratin. 95. 4. 'pineae fronde non vescuntur caprae.' Meinekius verissime. at *populea* libenter: quapropter scribendum erat λεύκην. ἀλίαν δρυῖν (sic Macr.) Meinekius eandem putabat ac θαλασσίαν. sed rectissime Lobeckius ἀρίαν. Hesych. ἀρία· φυτὸν ἢ ἀρία. cf. Eupol. 360. Theophr. H. pl. 3, 3, 8. 3, 4, 2. 4. 3, 16, 3. 3, 17, 1. 4, 7, 2. 5, 1, 2. 5, 3, 3. 5, 4, 2.

5, 5, 1. 5, 9, 1. 4. *ἐρείκη*ν. *ἐρείκη* apud Thophr. H. pl. 1, 14, 2. 9, 11, 11. Herodian. II 511, 1 *ἐρείκη* εἶδος φντουῦ. ὤφειλε διὰ τῆς *εἰ* διφθόγγου γράφεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ *ἐρείκω* γέγονεν. ἀλλ' ἔστι κανὼν ὁ λέγων ὅτι τὰ διὰ τοῦ *ικη* ἀποστρέφεται τὴν *εἰ* διφθόγγον. cf. I 317, 6. II 97, 39. — sunt chori verba ex parabasi excerpta.

15

αὐτοῦ τὴν *χερνίβα* παύσεις.

Athenaeus 9, 409 b παρὰ μέντοι τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς παροξυτόνως ἀνέγνωσται *χερνίβα* . . . παρ' *Εὐπόλιδι ἐν Αἰξίν* κτλ. ἔστι δὲ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἐπέτελλουν· καὶ τούτῳ περιρραίνοντες τοὺς παρόντας ἤγνιζον. de accentu cf. G. Herm. Eurip. Herc. fur. 924. est aut versus paroemiacus aut tetrametri anap. exitus.

16

σφυράδων πολλῶν ἀναμέστη

Schol. Aristoph. Pac. 790 *σφυράδες* εἰσὶ τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα. *Εὐπολις Αἰξί* κτλ. ἀναμέστη] ἀνάμεστοι Din-dorfus. sed potest poeta etiam ἀνάμεστος vel ἀνάμεστα vel etiam ἄμα μεστή scripsisse. versus est qualis 15

17.

Quintil. Inst. 1, 10, 17 *eosdem utriusque* (musicæ et litterarum) *praeceptores fuisse cum Sophron ostendit* . . . *tum Eupolis, apud quem Prodamus et musicen et litteras docet.* ad Capras haec pertinere docet Cramer. Anecd. Ox. III 325, 1 *πάσαι* τοὺς αὐτοὺς γραμματικῆς καὶ μουσικῆς εἶναι διδασκάλους, ὡς *Εὐπολις* εἰσάγει ἐν *Αἰξί*. cf. Mein. I 114sq. in *Prodami* ceterum ignoti locum *Prodicum* substituit Bergk. R. c. Att. 335, *Pronotum* M. Horstig (apud Meinek.). Athen. 4, 184 d *Ἀλκιβιάδην* φησὶ (*Δοῦρις*) μαθεῖν τὴν ἀύλητικὴν οὐ παρὰ τοῦ τυχόντος, ἀλλὰ *Προνόμου* τὴν μεγίστην ἐσχηκότος δόξαν.

18

βουκολεῖσθαι αἶγας

Εὐπολις Αἰξίν. ἱπποβουκολῶ *Εὐριπίδης Φοινίσσαις.* Bekker. Anecd. 84, 19. ut *οικοδομεῖν ναῦς, τέλῃ* cet.

19

ἱερεὺς Διονύσου

Εὐπολις Αἰξίν, Ἰππώνικον σκώπτων ὡς ἐρυθρόν τῇ ὄψει. Hesychius. Schol. Aristoph. Ran. 308 *Εὐπολις τὸν τοῦ Διονύσου ἱερέα*

νομίζεσθαι αἰγίπυρον εἶναι ἀντὶ τοῦ πυρρόν. τὸ γὰρ ἄνθος ἔχειν φησὶ Δημήτριος ἱκανῶς ἐρυνθρόν. ubi αἰγίπυρον V Θ cum Eustath. 307, 29, αἰγίπυρον Ald. Hemsterhusius ad Hesychii locum: *Εὐπολις τὸν τοῦ Διονύσου ἱερέα ὀνομάζει αἰγίπυρον, ἀντὶ τοῦ πυρρόν.* Fritzschius Aristoph. Ran. 297 p. 167 tetrametrum finxit hunc τὸν τοῦ Διονύσου δ' ἱερέα (ἱερέα) νομίζειτ' αἰγίπυρον, conl. Av. 1291 sq. paenultimam quidem nominis ὁ αἰγίπυρος (herbae) brevem esse, sed consulto Eupolin dixisse αἰγίπυρος, i. e. ὁ αἰγίπυρον δίκην πυρρός. Hesych. αἰγίπυρος· βοτάνης εἶδος. Bekker. Anecd. 360, 19 αἰγίπυρος· πῶα πυρρά, ἣν αἶγες νέμονται. cf. praeterea Theocr. 4, 25. Theophr. 2, 8, 4 et de *Hirronico* Cratin. 336.

20

νεόκοπον κάρδοπον

Εὐπολις ἐν Αἰξίν εἴρηκεν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξί (648) νεόκοπτον μύλην. Pollux 10, 102. 7, 22 νεόκοπον κάρδοπον εἴρηκεν *Εὐπολις* τὴν νεωστὶ κεκομμένην.

21

ἀνακῆς

ὀξυτόνως Ἀττικοί. ὡς καὶ *Εὐπολις Αἰξίν. ἀθεράπευτον, Ἕλληνας.* Moeris 191, 21 Bekk. ἀνακῆς, i. e. ἀνήκεστον (Pierson).

22

ἀνεσκιρτημένας

Bekker. Anecd. 16, 20 *Εὐπολις ἐπὶ τῶν αἰγῶν εἶπε τὴν λέξιν.* ad *Capras* haec pertinere monuit Meinekius.

23

βαλλαντίδια

ὡς ἐν *Αἰξίν Εὐπολις.* Pollux 10, 151. βαλλαντίδια (i) Meinek.] βαλαντίδια.

24

βίος

ἐπὶ οὐσίας . . . *Εὐπολις Αἰξίν.* Bekker. Anecd. 83, 31. οὐσίας Alberti apud Wesseling. Diss. Herod. 44] *συνουσίας.*

25

ἐλεινόν

ἀντὶ τοῦ ἐλεινόν. *Εὐπολις Αἰξίν.* Bekker. Anecd. 92, 9. Hermannum Hymn. Cer. 284 Bekkerus, Fritzschius Aristoph. Thesm. p. 456 Meinekius conferri iubet.

26

ἐλελήθεισαν

μετὰ τῆς θᾶ. Εὐπολις Αἰξίν. Bekker. Anecd. 91, 29. θᾶ] εἰ
Lobeck. Phryn. 150. in versu anapaestico ea forma videtur poeta
usus esse.

27

ἔφιππον

Εὐπολις Αἰξίν. Photius. equitem dicere videtur.

28

μεμβράδες

ἐν ταῖς Εὐπόλιδος Αἰξίν ἔστιν εὐρεῖν διὰ τοῦ μ γραφόμενον
(pro βεμβράδες). Athen. 7, 287 d. cf. Aristoph. Vesp. 493. 4 et
quae adnotavi ad Phryn. 50.

29

νεανισκεύεται

Εὐπολις Σφηξίν. Photius. Αἰξίν Meinek. I 115. nam in Ari-
stophanis Vespis quidem (Σφηξίν) non exstat.

30

χορδῶν

μῆνεται . . . καὶ Εὐπολις ἐν Αἰξίν. Athen. 3, 94 f.

Theocr. 6, 1 Δαμοίτας καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος. id recte (pro
οἱ βουκόλοι) dictum esse negans Schol. addit τῷ αὐτῷ ἀμαρτήματι
περιπέπτωκε καὶ Εὐπολις ἐν Αἰξίν. verba poetae non addit.

Ad Capras praeterea Bergkiius R. c. Att. 334 rettulit fr.
303. 353.

ΑΣΤΡΑΤΕΤΤΟΙ Η ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙ

Plenum titulum unus servavit Suidas Εὐπολις. semel Ἄνδρο-
γύνη Etym. m. 174, 50 (fr. 34), apud ceteros semper Ἄστρά-
τευτοι. Schol. Pac. 808 ὁ Μελάνθιος ὀψοφάγος προεἰρηται καὶ παρ'
Εὐπόλιδι Ἄστρ. κτλ. hinc perperam Clintonus Fast. Hell. 77 Kr.
actam esse ante Pacem coniciebat. cf. fr. 41. Meinekiius actam esse
Ol. 88, 4 arbitratur I 177, Ol. 89, 1 Wilamowitzius Obs. crit.
24. 51 sq. 54, motus inprimis fr. 36.

31

Πείσανδρος εἰς Πακτωλὸν ἐστρατεύετο,
κάνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνὴρ.

Schol. Aristoph. Av. 1556 (Πείσανδρος) δειλὸς ἦν . . . Εὐπο-

λις ἐν Ἀστρατεύτοις κτλ. ἐστρατεύετο] ἐστράτενε V. 2. τῆς RV] τῆς σῆς Ald. στρατιᾶς] στρατείας Ald. πάσης τῆς στρατιᾶς Cobet. Obs. crit. Plat. 127, deceptus Aldinae discrepantia. praeterea Σπαρτωλὸν (Σπάρτωλον) pro Παντωλὸν Hanovius Exerc. crit. 81 conl. Thuc. 2, 97 (Ol. 87, 4). at eo quod de expeditione ad Pactolum suscepta nihil comperimus nequaquam efficitur eam non susceptam esse, nedum ab Eupolide fingi non potuisse. de *Pisandro* cf. interpr. Arist. Av. 1556. quae Fritzschius Thesm. p. 317 de his versibus disputavit ea nescio an ipse nunc minus probet.

32

ἐν εὐσκόις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ.

Diogenes Laert. 3, 7 τὸ δ' ἐστὶ γυμνάσιον προάστειον ἀλωῶδες, ἀπὸ τινος ἥρωος ὀνομασθὲν Ἐκαδήμου, καθὰ καὶ Εὐπόλις ἐν Ἀστρατεύτοις φησὶν κτλ. cf. interpr. Aristoph. Nub. 1005.

33

Bekker. Anecd. 475, 12 ἀχράδας τὰς ἀχέρδους λέγουσιν. Εὐπόλις Ἀστρατεύτοισιν οἱ πεπείρους ἀχράδας πρὸς τῇ συκιδι προσετωσ καὶ ἀχράδων . . . Φερεκράτης. ἴσως δ' ὁ μὲν καρπὸς ἀχράς, τὸ δὲ δένδρον ἀχέρδος. Φερεκράτης ἢ τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραχλωτάτης. Meinekius in ed. min. Εὐπόλις Ἀστρατεύτοις. Ἔν' ἂν πέπειρον ἀχράδα πρὸς τῇ συκιδι προσέχωσι. non intellego. cf. Cratet. 53. bene ad hoc fragmentum Ungerus Parad. Theb. 457 retulisse videtur Dioscorid. I 168 p. 151 φασὶ δὲ τινες ὅτι ἐὰν συνεψήσῃ τις ἀχράδας μύκησιν, ἀβλαβεῖς αὐτοὺς γίνεσθαι. et auct. libr. περὶ δηλητ. φαρμ. 23 p. 33 συνεψόμεναι δὲ αἱ ἀχράδες ἢ τὰ φύλλα τοῖς μύκησιν ἀφαιροῦνται τὸ πνιγῶδες αὐτῶν. itaque Eupolis scripsisse videtur μύκητι vel μύκησι pro συκιδι. fort. αἰεὶ ! ἀχράδας πεπείρους τοῖς μύκησι προσφέρων.

34

δοκῶ μοι νῦν ὄραν ἀφαδίαν.

Etymol. m. 174, 50 ἀφάδος· ἐχθρός· παρὰ τὸ ἀφανδάνειν. καὶ ἀφαδία ἢ ἀπαρέσκουσα ἐχθρα. Εὐπόλις ἐν Δραπέταις κτλ. codex Dorvillii pro Δραπέταις habet αν superscripto δ, i. e. Ἀνδρογύνοις: Gaisfordius Hesiod. Theog. 709. Hesych. ἀφαδίαν· τὴν πολεμικὴν ναῦν, διὰ τὸ ἀφανδάνειν. ubi Pearso (Advers. I 132) τὸν πολεμικὸν νοῦν. Salmasius contra et Kusterus (in Etym.) apud Eupolin scribebant ναῦν ὄραν. non recte, quamquam restat dubitatio. Bekker. Anecd. 468, 28 ἀφαδία· ἢ ἐχθρα. Herodian. II 480, 15 ἀφάδειος ὁ ἐχθρός, ἀπὸ τοῦ ἀφανδάνειν. λέγεται δὲ καὶ ἀφάδιος (ᾱ).

Ἀθηναίων εἰ βούλεται τις ἐγγράφειν —

Schol. Hephaest. cod. Saibant. Gaisf.² I 156 τὸ αὐτὸ δ' ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῆς αἰ διφθόγγου, ὡς Εὐπόλις ἐν Ἀστρατεύτοις φησὶν κτλ. ἐν δευτέρῳ ποδὶ τὴν αἰ συνέσειλε. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Eq. 139. Pherecr. 34.

μήποτε θρέψω

παρὰ Περσεφόνη τοιόνδε ταῶν, ὅς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.

Athenaeus 9, 397c Εὐπόλις δ' ἐν Ἀστρατεύτοις. ταῶν Dindf.] ταῶν. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 102. Aristoph. Plut. 541 στιβάδα σχολίων κόρεων μεστήν, ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει, ubi scholiasta Σοφοκλέους (fr. 804 N.) τὸ ἡμιστίχιον· ἐπεγειρομένων (sic Bergk. pro ἐπειγομένων) κερκίδος ὕμνοις, ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει. cf. Aristoph. fr. 415. non placet tamen repetitio verborum ἐπεγειρομένων — ἐγείρει. fort. ἐπαναιρομένων conl. Aristoph. Eq. 784. loqui haec videtur Demi pater Pylilampes, qui unus Atheniensium rarissimas illas aves alebat. Athen. 9, 397cd. Plut. Pericl. 13 (Περικλῆς) διεβάλλετο . . εἰς τὰς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίας, ὅς ἐταῖρος τοῦ Περικλέους αἰτίαν εἶχε ταῶνας ὑφίεναι ταῖς γυναιξίν αἷς Περικλῆς ἐπλησίαζεν. 'en habes pavones, qui dormientes suscitant.' Wilamowitz. Obs. crit. 52, qui Pylilampen apud Delium vulneratum (Plut. Mor. 581e) haec queri et potissimum quod aves sibi multum dilectas mox amissurus sit plorare opinatur, fabulam ea de causa anno Ol. 89, 1 vel 2 adiudicans. at ea omnia coniectura admodum incerta nituntur, cum potissimum verbis τοιόνδε ταῶν non avis, sed aliquis quasi quidam pavo significari videatur.

ἄνδρες ἐταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γνώμην προσίσχετε,
εἰ δυνατόν καὶ μὴ τι μείζον πράττουσα τυγχάνει.

* * * *

καὶ ξυνεγιννόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισίν.

Hephaestio 15, 25 Εὐπόλις δ' ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις καὶ ἀτακτοτάτως συνέθηκε τὸ (Κρατίνειον) εἶδος· πῆ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ ἄνδρες κτλ. πῆ δὲ τοιαῦτα· καὶ ξυνεγιννόμην κτλ. ὥσθ' ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον Ἀνακρεοντείῳ τῷδε, Σίμαλον εἶδον ἐν χορῶ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν. πῆ δὲ καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασιν. et 16, 7 καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ τὸ ἀσυνάρτητον ἐν χοριαμβικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ πολυσχημάτιστόν ἐστιν· ἀρκέσει ταῦτα δεῖξαι ἢ παρὰ βασίς ἢ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐπόλιδος πᾶσα. 1. δεῦρο δὴ Hermannus Doctr. metr. 582] δεῦρ' ἤδη.

προσίσχετε Hermann.] προΐσχετε. 3. ξυνεγγνώμην Hermannus] ξυνεγγνώμην, versum 3 inperite ab Hephaestione cum reliquis coniungi Hermannus, duos priores exordium esse parabasis, tertium ex epirrhemate potius quam ex ea quae proprie dicitur parabasi excerptum esse Bergkiius iudicat R. c. Att. 339. cf. fr. 159. 2. πράττουσα, ἡ γνώμη δηλονότι. 3. ξυγγίγνεσθαι cognoscere, i. e. comedere. cf. fr. 108. Aristoph. Eq. 806. Teleclid. 38. φάγροις, piscibus delicatissimis. Athen. 7, 327cde. Aristot. H. a. 8, 15, 1.

39

Schol. Lucian. Alex. 4 ὠσαύτως (ut Eurybatus) καὶ ὁ Φρυνῶνδας ἐπὶ πονηρίᾳ (δια)βοᾶται Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις. cf. fr. 127. Aristoph. fr. 26. 468. cum Eurybato coniungitur etiam Plat. Protag. 327d. cf. Lobeck. Aglaoph. 1306.

40

Schol. Aristoph. Pac. 347 μέμνηται (Φορμίλωνος) ὁ κωμικὸς ἐν Ἰππεῦσι καὶ Νεφέλαις καὶ Βαβυλωνίοις, Εὐπόλις Ἀστρατεύτοις. cf. Aristoph. Eq. 562 cum interpr.

41

Schol. Aristoph. Pac. 808 ὅτι γὰρ ὁ Μελάνθιος ὀψοφάγος προείρηται. καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις. i. e. 'etiam apud Eupolin commemoratur in Ἀστρ.' incidendum esse post προείρηται Meinekiius animadvertit. cf. Pherecr. 139.

Praeterea fragmentum adespoton apud Schol. Ven. Hom. II. 13, 291 sine idonea causa ad Ἀστρατεύτους referebat Runkeliius.

ΑΤΤΟΛΤΚΟΣ Α ΚΑΙ Β

Nomen fabulae dedit Lyconis et Rhodiae filius Autolyeus, corporis venustate insignis. Schol. Aristoph. Lys. 270 Ῥοδίαν . . . Αὐτολύκον μὲν μητέρα, γυναικᾶ δὲ Λύκωνος. Schol. Plat. Apol. 23e Λύκων μέντοι πατὴρ ἦν Αὐτολύκον, Ἴων γένος, δῆμων Θεορίκιος. Xen. Symp. 1, 9 ὥσπερ ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῆ πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τότε τὸ Αὐτολύκον κάλλος πάντων εἴλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. is cum Ol. 89, 3 magnis Panathenaeis pancratio vicisset (Plin. N. h. 34, 79), Callias Hipponici f., qui puerum amabat, in honorem eius convivium adparavit, quod Xenophon descripsit. captis a Lysandro Athenis triginta tyrannorum iussu occisus est. Plut. Lys. 15 extr. Diodor. 14, 5. Eupolidis fabula acta est Ol. 89, 4. Athen. 5, 216d (ἐπ' Ἀριστίωνος) Εὐπόλις τὸν Αὐτόλυκον διδάξας διὰ Δημοστράτου, i. e. Demonstrati opera, ut Aristophanes haud semel Philonidis et Callistrati opera

usus erat. mutatam iterum actam esse testatur Galen. V p. 38 b τὸν δεύτερον *Ἀυτόλυκον* *Εὐπόλιδος* ἔχεις ἐκ τοῦ προτέρου *διεσκευασμένον*. cf. Poll. 7, 202. Schol. Plat. 332. Aristoph. Nub. 110. Thesm. 941. in fr. 43 cum commemoretur Aristarchus praetor Ol. 92, 1 (Thuc. 8, 98. Xen. Hell. 2, 3, 46), eodem fere tempore Autolycum alteram actam esse Meinekius existimat I 110. 116—118. ceterum ut *Vesparum Pacisque*, ita *Autolyçi et Bapтарum* parabases adversariorum poetae criminationibus refertae erant. cf. praeter Meinekius Bergk. R. c. Att. 342 sq. Cobet. Obs. crit. 84 sq. Wilamowitz. Obs. crit. 42 sq.

42

οἰκοῦσι δ' ἐνθάδ' ἐν τρισὶν καλιδίοις,
οἴκημ' ἔχων ἕκαστος.

Pollux 10, 161 ἤδη δὲ καὶ τὸν πρὸς οἰκήσεις ἐπιτήδειον οὕτω (καλιόν) λέγουσιν, ὡς . . . ἐν *Εὐπόλιδος* *Ἀυτολύκῳ* κτλ. 'tria tuguria nescio quis monstrat, ubi Lyco, Rhodia, Autolycus vivunt, suum quisque habens iupanar.' Wilamow. 50. Herm. VII 145 adn. 6. Athen. 5, 220 d *Ἀρχεστράτου* . . . τοῦ παραπλήσια ταῖς ἐπὶ τῶν μικρῶν οἰκημάτων ἐργαζομένου. contra Xen. Symp. 1, 8 βασιλικόν τι τὸ κάλλος. ἄλλως τε καὶ ἦν μετ' αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης, καθάπερ *Ἀυτόλυκος* τότε, κεκτῆται τις αὐτό.

43

ἤδη γὰρ *Ἀρίσταρχον* στρατηγοῦντ' ἄχθομαι.

Schol. Vict. Hom. II. 13, 353 *Τρωσὶν* δαμναμένους· λείπει τὸ ὄρων. ἔστι δὲ τὸ τῆς φράσεως ἀρχαῖον. *Εὐπολις* ἐν *Ἀυτολύκοις* κτλ. cf. Cratin. 158. Xen. Reip. Ath. 2, 18 οὐδὲ τοὺς τοιαύτους ἄχθονται καμφδομένους. *Aristarchus* unus ex quadringentis Ol. 92, 2, populi imperio inimicissimus (Thuc. 8, 90. 92), in Eetionea munienda ad excipiendos Lacedaemonios acerrimus (Xen. Hell. 2, 3, 46), eversa quadringentorum dominatione Oenoën Boeotis prodidit (Thuc. 8, 98. Aristoph. fr. 550. 1). tamen postea in civitatem restitutus est, si recte Bergkius R. c. Att. 344 interpretatur Xen. Hell. 1, 7, 29 conl. cum Memor. 2, 7, 2. ad alteram fabulae recensioem refert Meinek.

44

ὅτι τὰ πατρῶα πρὸς σὲ καταδιέφθορα.

Zonaras *διέφθορον*· οὐ τὸ *διέφθαρται* δηλοῖ παρά *Ἀττικοῖς*, ἀλλὰ τὸ *διέφθαρκεν*. *Εὐπολις* . . . ἐν *Ἀυτολύκῳ* κτλ. Schol. Aristoph. Nub. 109 et Suidas *Λεωγόρας*, τρυφερός τις, ὁ *Ἀνδοκίδου* πατῆρ' . . . *Εὐπολις* ἐν *Ἀυτολύκῳ* β' (β' om. Suid.) ὡς καὶ διὰ *Μυρρίναν* ἑταίραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκέ φησιν. si recte haec ut vide-

tur Runkelius coniunxit, verba ex Autolyco altera excerpta et *Leogorae* esse constat cum Myrrhina conloquentis. *Myrrhina* autem alibi non commemorata non confundenda est cum altera illa quam Hyperides amavit. Athen. 13, 590 c. Bergk. R. c. Att. 344 sq.

45

ἄρα σφόδρ' ἐνεούρησεν ἐξώλης γέρον;

Cramer. An. Oxon. I '446, 17 ἐνεούρησεν Ἀττικῶς. — Εὐπολις Ἀυτολύκῳ κτλ. ἐνεούρησεν Meinek.] ἀνεούρησεν. ἐξώλης Meinek.] ἐξούλης. οὐξώλης γέρον Cobet. Mnem. V 109. Herwerd. Obs. crit. 22. ἡξώλης, γέρον Wilamowitz. Herm. VII 145. Lyconem Autolycci patrem significari Meinekius conicit, Rhodiam Wilamowitzius.

46

τί δῆτ' ἄν, εἰ μὴ τὸ σκάφιόν αὐτῆ παρῆν;

Pollux 10, 45 δίφρον δ' ἄν εἴποις τὰ λάσανα εὐφημότερον, καὶ διφρίσκον. τῇ δὲ γυναικὶ σκάφιον, ὡς ἐν Ἀυτολύκῳ Εὐπολις. Aristoph. Thesm. 633 σκάφιον Ξένυλλ' ἤτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμύς. — τί δῆτ' ἄν, ἐγένετο δηλονότι 'quid factum esset nisi —'. Rhodiam intellegendam esse censet Meinekius. ceterum σκάφιον nequaquam matula dicitur; sed cum ea non praesto esset, sicuti in Thesmophoriazasis, σκαφίῳ pro illa mulier usa est. non recte Fritschius haec (Thesm. p. 231) Aristophanis Polyido adiudicavit.

47

σκέλη δὲ καὶ κωλῆνες εὐθύ τουρόφου.

Athenaeus 9, 368 d καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι καὶ κωλῆν. Εὐπολις Ἀυτολύκῳ κτλ. τουρόφου, i. e. τοῦ ὀρόφου. εὐθύ τοῦ ῥόφου C. F. Hermannus Dissert. de tempore Xen. Conv. I 7 conl. Arist. Lys. 229] εὐθύ τοῦ ῥόφου A. εὐθύτου ῥίφου (i. e. ἐρίφου) Iacobs. at εὐθύτος ἔριφος quid est? Arist. Lys. 229 οὐ πρὸς τὸν ὀροφὸν ἀνατενω τὰ Περσικά. sic hic verbis εὐθύ τοῦ ὀρόφου (ἐχώρου) notatur mulier libidinosa, quolibet tempore ad venerem parata, fortasse Rhodia.

48

ἐλλιμένιον δοῦναι πρὶν εἰσβῆναί σε δεῖ.

Pollux 9, 30 τὸ τέλος ἐλλιμένιον, ὡς Εὐπολις Ἀυτολύκῳ. δοῦναι Seberus] ὁ δοῦναι. dici haec videntur nescio cui in lupanar introeunti. ἐλλιμένιον figurate, tamquam portorium dicas a porta, non a portu. de portorio Atheniensium Boeckh. Oec.² I 431. 2.

ἀτὰρ ἤγαγες καινόν τι φῖτυ τῶν βοῶν.

Schol. Plat. 445 et Aristoph. Pac. 1164, Photius 650, 12 λέγεται δὲ τὸ γέννημα φῖτυ. *Εὐπολις Ἀυτολύκῳ κτλ.* corrupte Suidas φῖτυσαι. Etymol. M. 795, 32 τὸ γέννημα φῖτυ. *Εὐπολις Ἀυτολύκῳ ἤγαγε καινὸν φῖτυ.* at ἤγαγες καινὸν φῖτυ. τῶν βοῶν cod. Par. 1807 apud Cramer. Anecd. Par. I 400. καινόν τι Elmsl. apud Blomfield. Gloss. Aesch. Prom. 241] καινόν. καινόν γε Bergk. R. c. Att. 345. καινόν τὸ Porsonus in Phot. φῖτυ τῶν] φῖτυμα Schol. Arist. — *Leogoram*, qui ut phasianus (Aristoph. Nub. 109) etiam boves aluerit, adpellari putat Meinekius. non adsentitur Fritzschi Ind. Rost. aest. 1848 p. 9. certe singulare nescio quod boum genus significatur.

ἀνεκὰς τ' ἐπαίρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκέλος.

Suidas ἀνεκὰς· φιλιῶς τὸ ἄνω λέγουσι. καὶ ἀνεκάθεν τὸ ἄνωθεν. *Εὐπολις Ἀυτολύκῳ κτλ.* Bekker. Anecd. 395, 25 *Εὐπολις Ἀυτολύκῳ ἕκαστ' ἐπαίρω. τ'] σ' Bernhardy. ἐπαίρω] ἐπήρω Portus. βδελυρὸς] βδελυρῶς Porson.* apud Gaisf. in Addend. βδελυρῶς Bernhard. conl. Aristoph. Av. 1254. Eccl. 265. Meinekius ἀνεκὰς τ' ἐπήρω κάβδελυρεύσω τὸ σκέλος, figura usus διὰ μέσου, ut Eurip. Cycl. 121. fort. ἀνεκὰς γ' ἐπαίρω καὶ βδελυρῶς σοι τὸ σκέλος. de accentu cf. Cratet. 10.

καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς.

Schol. Aristoph. Nub. 253 τὰ μηδενὸς ἄξια καπνοὺς καὶ σκιάς καὶ νεφέλας ὠνόμαζον. *Εὐπολις ἐν Ἀυτολύκῳ κτλ.* ἀποφαίνει καὶ σκιάς om. V. cf. Aristoph. Nub. 330.

ἐπὶ καινοτέρας ιδέας ἀσεβῶν βίον, ᾧ μοχθηρός, ἔτριβες.

B. πῶς ᾧ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας;

Erotianus 53, 9 Klein. *Ἐπίθεσις δ' ἐν β' τῶν λέξεων ἄμβωνά φησι χεῖλος εἶναι σκεύους καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ πρὸς αὐτῇ τῇ ἴντι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς ἐν Ἀυτολύκῳ φησὶν κτλ.* Aristophanem pro Eupolide nominatum esse vidit Coddæus. eodem modo erravit Apollonius ad Hippocr. I 10. partem fr. attulit Galen. ad Hippocr. XII 301 Charter. omissis duobus primis verbis Eustath. 1636, 50 (ex Aelio Dionysio). Etym. m. 81, 10. Gud. 43, 33. ἀσεβῶν βίον Meinek.] ἀσέβιον. ἀσεβῆ βίον G. Hermann. Diar. Lips. 1829 p. 1620. ᾧ Bergk R. c. Att. 347] ὁ. ᾧ μοχθηρός] ὡς μο-

χθηρόν Dind. Arist. fr. p. 7. 2. πῶς ᾧ Dind.] πῶσω. ἤδη add. Ael. Dionys. Eust. 1636, 51. Etym. m. 81, 10. — rixari inter se duo homines pravos et abiectos et sua sibi facinora exprobrare sententia est Bergkii, cui ita adsentitur Meinekii ut *λοπάδων ἄμβωνας* dici putet τὰ *χέλλη τῶν αἰδοίων*, conl. Aristoph. Eq. 1285. Eustath. 1539, 33 τὸ *γυναικεῖον αἰδοῖον ἄμβων τε λέγεται καὶ χοῖρος καὶ ἐσχάρα κτλ.* (V 34). hoc si verum est ut videtur, τὸ *περιλείχειν τοὺς ἄμβωνας* ipsa illa *καινὴ ἰδέα* est. tum vero unus loquitur Ariphradem nescio quem compellans (Ar. Eq. 1283. Vesp. 1282. Pac. 884 sq.), scribendum autem est in v. 1 cum Dindorfio ᾧς *μοχθηρόν* et in altero ᾧ *πρὸ πολλῶν κτλ.* dicitur enim *πρῶ* etiam de hominum aetate. Plat. Protag. 326 c. Pollux 1, 69.

53

Schol. Platonis Bekk. 332 *Εὐπόλις δ' ἐν Φίλοις καὶ ἐπὶ τῇ γυναικὶ Ῥοδίᾳ κωμῶδεϊ (Λύκωνα)*, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ *Αὐτολύκῳ* εἰς ζένον. cf. 215. 273.

54

Schol. Plat. 331 Bekk. *κωμῶδεῖται δὲ (Ἀριστοφάνης) ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα· Εὐπόλις Αὐτολύκῳ.* spectant haec ad statuam Pacis in cognomine fabula e terra effosam. cum autem Pax acta sit Ol. 89, 3, ad priorem Autolycum rettulit Bergk. R. c. Att. 342.

55

Athenaeus 5, 216 d ἐπὶ τούτου (*Ἀριστίωνος ἄρχοντος*) *Εὐπόλις τὸν Αὐτολύκον διδάξας διὰ Δημοστράτου χλευάζει τὴν νίκην τοῦ Αὐτολύκου.*

56

Etymol. m. 399, 17 *Εὐτρήσιος* παρὰ τὸ *τετρηῆσθαι*. τὸν *Αὐτολύκον* ὁ *Εὐπόλις* *σκώπτει*. *Εὐτρησις* δὲ πόλις Ἀρκαδική. cf. Teleclid. 57. '*muliebria passum*' interpretatur Meinekii I 117.

57

Aristoph. Vesp. 1025 οὐδὲ *παλαιστρας περικωμάζων* *πειρῶν*· οὐδ' εἴ τις *ἐραστής κωμῶδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν* ἐσπευδε *πρὸς αὐτόν*, οὐδενὶ *πώποτε φησι πιθέσθαι*. ubi schol. δι' *Εὐπολιν*. ἐν *Αὐτολύκῳ* δὲ *τοιαῦτά φησι*. [τοῦτο δὲ καὶ ἐν *Εἰρήνῃ* οὕτω]. Autolycum (Ol. 89, 4) Aristophanes neque in Pace (Ol. 89, 3) neque in Vespis respicere potuit. itaque alteram fabulam ab Eupolide ante Vespas doctam significari statuit Wilamowitz Obs. crit. 41—49. at fieri potuit ut contra Aristophanis crimina Eupolis in Autolyco se defenderet.

δίφρος Θετταλικὸς τετράπους

ὡς ἐν Ἀντολύκῳ Εὐπόλιδος. Pollux 10, 47. idem 7, 112 κάλιστοι δὲ οἱ Θετταλικοὶ δίφροι, διὸ καὶ ἡ Πυθία ἔφη 'Θετταλὲ ποι-κιλόδιφρε'. addit Meinek. V 35 Erotian. 70, 4 Klein. πᾶς δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων Θεσσαλικὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται.

Schol. Aristoph. Thesm. 941 Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις, ὅτι τὸ ἐστιᾶν καὶ δοτικῇ συντάσσουσιν, ὡς καὶ παρ' Εὐπόλιδ' ἐστὶν ἐν Ἀντολύκῳ θατέρω, ὥστε οὔτε ἐκεῖ οὔτε ἐνθάδε δεῖ ξενίζεσθαι. perperam Duebnerus extrema pro Eupolideis habuit, quae sunt scholiastae. ξενίζεσθαι est *mirari* tamquam aliquid peregrini vel insoliti. L. Dindorf. in Thes. ἐστιᾶν. exempla conguessit H. Iacobi Schol. Aesch. Sept. 363 p. 341 Dind. Schol. Soph. Ai. 235 p. 204. Antig. 1184 p. 325 Dind. Schol. Π. 21, 550 (ξενισθέντες πρὸς τὸ ἐπίθετον). Walz. Rhet. VII 175. Athen. 14, 658e. (Mein. V 35). ceterum ut apud Aristophanem τοῖς κόραξιν non pendet ab ἐστιᾶν, sed a παρέχω, sic aut in Eupolidis verbis explicandis grammaticus erravit aut ea syntaxi usus erat poeta, quae Atticis non est inusitata, ἐστιᾶν τινά τιν. Plat. Reip. 3, 404bc.

ἀκαλήφας

Athenaeus 3, 89f τὰς κνίδας ὁ Εὐπολις ἐν Ἀντολύκῳ ἀκαλήφας ὀνομάζει.

ἀναφλασμόν

τὰ ἀφροδίσια. Εὐπολις Ἀντολύκῳ. Suidas. ἀναφλασμόν A] ἀναφλασμοί. Zonaras ἀναφλασμός· τὰ ἀφροδίσια.

ἀπρασία

Εὐπολις Ἀντολύκῳ. Bekker. Anecd. 83, 14.

ἀρρωστήμων

Εὐπολις Ἀντολύκῳ. Bekker. Anecd. 447, 1.

βιασμός

Εὐπολις Ἀντολύκῳ. Bekker. Anecd. 84, 21. Lobeck. Phryn. 511.

65

ἐπίπεμπτον

εἰώθασι λέγειν τὸ πέμπτον, ὡς καὶ Εὐπολις *Αὐτολύκῳ*. Harpocratio 78, 13. ut ἐπιδέκατον. Aristoph. fr. 201. Xen. Vect. 3, 9 (ἐπίτριτον).

66

νουθέτησιν

Εὐπολις *Αὐτολύκῳ*. Bekker. Anecd. 109, 12. Lobeck. Phryn. 512. 3.

67

πορνεύεσθαι

ἐν τῷ πρώτῳ *Εὐπόλιδος Αὐτολύκῳ*. Pollux 7, 202.

ΒΑΠΤΑΙ

Alcibiadem potissimum hac fabula lacesavit, a quo propterea necatum esse poetam falsa erat multorum opinio. Meinek. I 104 sq. Lehrs Popul. Aufs.² 396 sq. Juvenal. 2, 91 *talia secreta coluerunt orgia taeda Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto*. ubi scholia: *Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes lassare psaltriam*. itaque Baptae sine dubio sunt sodales Alcibiadis, qui nocturnis orgiis sacra Cotyttia imitabantur. de significatione nominis non constat. cf. Meier. apud Fritsch. Q. Arist. 203 et hunc ipsum 196—232. Meinek. I 122 sq. 335. Preller. Mythol. gr.² I 548 not. 5. maxime adridet Lehrsii ratio, qui (p. 397) Lobeckium maxime secutus (Aglaph. 1007 sq.) ‘man nannte’ inquit ‘die Theilnehmer (an den Orgien der thrakischen Göttin Kotytto) βάπται, die Taucher oder Täufer, weil jene sacra mit einer Lustration der eingeweihten, die durch ein Bad geschah, verbunden waren: und diese Ceremonie war es eben besonders, welche sie in den Ruf der Unzüchtigkeit und Ausschweifung brachte.’ cf. Lucian. Advers. indoct. 27 *ἀνέγνωσ καὶ τοὺς Βάπτας τὸ δράμα ὄλον; εἶτ’ οὐδέν σου τάκεϊ καθίκετο οὐδ’ ἠρηθρίας γνωρίσας αὐτά;* Cotytto deam quoquo modo in scaena fuisse representatam docet fr. 83. actam esse fabulam Ol. 91, 1 Dionysiis urbanis tribus ante Siciliensem expeditionem mensibus statuit Meinek. I 125 extr.

68

ἀναρίστητος ὦν

κούδεν βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων

Bekker. Anecd. 377, 8 *ἀλλὰ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. Εὐπολις Βάπταις. Athen. 2, 47e ἀναρίστητον εἶπεν Εὐπολις. Suidas ἀλλὰ*

γάρ· ἀντὶ τοῦ δέ. Εὐπολις. Fritzschius Q. Arist. 208 cum hoc fragmento coniungens Aristoph. fr. 454 versum priorem sic supplet τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀν. ᾧν. Connunum fidicinem dici recte interpretatus est Winckelmannus Proleg. Plat. Euthyd. XLI. cf. Cratin. 317. Aristoph. Eq. 534. ceterum cum κοῦδὲν βεβρωκῶς nihil aliud sit quam ἀναρίστητος, poeta scripsisse videtur κοῦδὲν πεπωκῶς, ut Aristophanes δίψῃ δ' ἀπολωλῶς.

69

ὅτι οὐκ ἀτρώφερος οὐδ' ἄωρός ἐστ' ἀνὴρ.

Bekker. Anecd. 460, 25 et Suidas ἀτρώφερος· ἔστιν ἡ λέξις ἐν Βάπταις Εὐπόλιδος κτλ. Alcibiadem notari sine idonea causa conicit Fritzschius Q. Arist. 237.

70

ἀλλ' ἐξολεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν.

Herodianus II 911, 15 Lentz. παγῆ, γαλῆ, μυγαλῆ, ἀμυγδαλῆ. Εὐπολις Βάπταις κτλ. Athen. 2, 53a Εὐπολις· ἀπολεῖς με κτλ. ἐξολεῖς Blochius] ἐξομέλεις cod. Herod. ἀπολεῖς Athen. ἐξαπολεῖς Dindorf. ἀπολεῖς, ἀπολεῖς Meinek. Anal. Ath. 28. ἀμυγδαλῆν] ἀμυγδαλῆ cod. Herod. ἀμυγδάλην C Athen. contra Herodiani regulam ἀμυγδαλῆ scribi iubentis. cum fr. 74 coniungit Fritzschius ἀμυγδάλην scribens, alterum conloquentium Socratem esse ratus. de iureiurando cf. fr. 74. Telecl. 27.

71

ἐπιχώριος δ' ἐστ' ἢ ξένης ἀπὸ χθονός;

Schol. Aristoph. Ran. 418 οὔτος (Ἀρχέδημος) ὡς ξένος κωμωδεῖται. καὶ Εὐπολις Βάπταις κτλ. ἐστ' ἢ Dindf.] ἐστὶ ἢ R (δέ) ἐστὶν ἢ V. δὲ ἢ Θ. δέ ἐστι καὶ Ald. interrogationis signum addidit Herwerdenus Obs. crit. 22. de Archedemo cf. Aristophanes ipse cum interpr.

72

ὦ ῥύμβε μαστίξας ἐμέ

Schol. Apollonii Rh. 4, 143 Keil. τὸ κινούμενον τροχίσκιον ὑπὸ τῶν φαρμακίδων ῥυμβιον καλεῖται. οὕτω δὲ λέγουσι τὰς περιφερεῖς κινήσεις. καὶ παρ' Εὐπόλιδι· ὦ κτλ. idem 1, 1139 ῥύμβος· τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἰμάσι τύπτοντες καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι. τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸν καλοῦσιν, ᾧν καὶ Εὐπολις ἐν Βάπταις. Etym. m. 706, 28 ῥύμβος δὲ καὶ ῥόμβος διχῶς λέγεται . . . ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὐπολις εἶπεν. Eustath. 1387, 47 Εὐπολις δέ, φασί, ῥύμβον αὐτὸν εἶπε διὰ τοῦ ν ψιλοῦ. Photius ῥόμβος (ῥύμβος)· ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες, ὡς τύπανον. οὕτως Εὐπολις. Schol. Theocr. 2,

18 ῥόμβος, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι. rhombus est turbo magicus vel rota magica. Fritzs. Q. Arist. 214. Lob. Aglaoph. 700. Rhem. 35. *μασίξας* ab Eupolide scriptum esse non potest. Attici enim non *μασίξειν* dicunt, sed *μαστιγοῦν*. Alexid. 130, 5 scribendum est τῷ *σιλφίῳ μάλθαξον*, namque *μαλάττει τὸ σίλφιον*. atque sic hic quoque (ὡς *τύμπανον δ'*), ὡς ῥύμβε *μαλθάξας ἐμέ*. queritur sero aliquis se magicis artibus fraudatum esse.

73

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-
βούλευμα βασταξουσι τῆς πόλεως μέγα.

Hephaestio 4, 7 extr. *ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ* (vocalibus inter duos versus diremtis), ὡς *Εὐπολις Βάπταις· ἀλλ' οὐχὶ κτλ. ἀλλὰ Bentr. Callim. fr. XCII] ἄλλο*. cf. Aristoph. Eq. 1205 *ἄπιθ'*. οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἢ χάρις. Meinekius Hephaestionem vitioso codice deceptum esse existimat, admodum probabiliter, siquidem quid comici insit in illa vocabuli divisione non intellegitur. admonet praeterea Bergkius R. c. Att. 296 in tali divisione syllabae ancipiti locum non esse. itaque ipse *πρω* — *βούλευμα*, melius Meinekius *πρῶ* | *βούλευμα*. prorsus incredibile est quod Wilamowitzius Herm. XI 297 poetam in verbis *πρῶ β*. et *προβ*. lusisse fingit: Alcibiadis enim sodales dici rei alicui non vacare, quod — in senatu magna de causa deliberandum sit, quae nihil aliud sit quam magna computatio novo more (cf. fr. 351, 3) *mane* instituta. at tale quid si indicabatur, vocabulo utendum erat, non quod et *ante* et *mane*, sed quod et deliberationem et computationem significaret. adsentior igitur Meinekio. *βούλευμα* ut Aristoph. Lys. 517. Eccl. 17. 137. *βασταξουσι*, i. e. *adferunt*. Fritzschius Q. Arist. 238.

74

ἀνόσια πάσχω ταῦτα ναὶ μὰ τὰς Νύμφας.

B. πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια ναὶ μὰ τὰς κράμβας.

Priscianus De metris Terent. 23 *Eupolis Βάπταις cum in aliis iambis eiusdem fabulae recta est observatione metrorum usus, hos tamen posuit in fine habentes spondeos ἀνόσια κτλ.* Athenaeus 9, 370b *Εὐπολις Βάπταις· ναὶ μὰ τὴν κράμβην*. 2. πολλοῦ V Par. 7504] ΠΩΛΛΟΙ A. de reliqua codicum varietate cf. adnot. Keilli et de iureiurando Telecl. 27. Hermannus Doctr. metr. 48 consulto Eupolin praeter expectationem versibus Hipponacteis usum esse statuit, conl. Hipponacte vel Ananio apud Athen. *καὶ σὲ πολλὸν ἀνθρώπων* | *ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην*. ac sic τὴν *κράμβην* Athenaeus. barbaros conloqui censet Schneidewin. Philol. III 258. cf. quae disputavit Leutschius Philol. X 707. 8.

75

ἐκεῖ γὰρ ἔξεις ἀγαθὰ· πολλὰ δὴ πρῶ.

Schol. Aristoph. Av. 129 πρῶ· οὕτω μονοσυλλάβως λέγουσιν. Εὐπολις Βάπτταις κτλ. ἔξεις Dind.] ἔξης. 'iamb. tetram. initio duobus pedibus truncatus.' Meinek.

76

ἀλλὰ τὰς κίστας γ' ἔχουσι πλουσίως σεσαγμένας.

Pollux 10, 91 κοίτην, ὡς ἔν τε τοῖς Βάπτταις Εὐπόλιδος κτλ. ἀλλὰ] καὶ A. κατὰ Fritzschius Q. Arist. 216. κίστας K. Mus. Rh. XXX 414. 5] κοίτας. cf. Pherecr. 122. γ'] οὐκ A.

77

ὅς καλῶς μὲν τυμπανίζεις
καὶ διαψάλλει τριγώνοις
κάπικινεῖς ταῖς κοχώναις
καὶ πείθεις ἄνω σκέλη.

Daremb. Notices et extraits p. 215 Εὐπολις ἐν Κόλαξιν· οἷς καλῶς μὲν τυμπανίζεις καὶ ἐπικινεῖς κτλ. καὶ ἐμβάπτταις· 'καὶ τὸν Κέρροπα' κτλ. (fr. 156). Athenaeus 4, 183f Εὐπολις δ' ἐν Βάπτταις φησὶν· ὅς — τριγώνοις. recte igitur Duebnerus grammaticum nomina fabularum permutasse arbitratur. 1. ὅς Athen.] οἷς Daremb. τυμπανίζεις Dar.] τυμπανίζει Athen. 2. διαψάλλει] διαψάλλεις Duebner. 3. κάπικινεῖ Cobet. V. 1.² 221. 4. πείθεις] ποεῖς Duebner. τίθεις Schneidewin. Goett. g. A. 1852, 426. τιθείς Goettling. Ind. Ien. hib. 1853/4. ἀνατείνεις τῷ σκέλει Fritzschius De com. gr. fr. 5. exoletum aliquem symphoniacum, quem sub Batali nomine (fr. 82) induxerit poeta, significari statuit Meinekius I 335, eundem saltatorem fuisse Fritzschius, ἀνατείνειν τῷ σκέλει monens et saltatori et mulieri et pathico convenire. Aristoph. Pac. 854. Av. 1254. Lys. 799. Eccl. 265. 'ο tu qui pulchre tympana pulsas et quem circumsonant trigona et qui ceves clunibus ac tollis cura' (Fritzschius. 6). de trigono musico cf. Pherecr. 42. διαψάλλει et ἐπικινεῖ pers. sec.

78

κάκείνους τοὺς Ἰππέας
συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κάδωρησάμην.

Schol. Aristoph. Nub. 554 Εὐπολις δὲ ἐν τοῖς Βάπτταις τούναντιον φησὶν ὅτι συνεποίησεν Ἀριστοφάνει τοὺς Ἰππεῖς. λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράβασιν. φησὶ δὲ· κάκείνους κτλ. Schol. Equit. 1291

φασί τινες Εὐπόλιδος εἶναι τὴν παράβασιν, εἶγε φησὶν Εὐπόλις 'ξυνεποίησα τῷ φαλακρῷ'. κάκεινους Hermannus] κάκεινος Ald. συνεποίησα Schol. Nub.] ξυνεποίησα Eq. τούτῳ add. Hermannus. προῖκα Kirchhoff. Herm. XIII 289 adn., qui de tota hac quaestione acute disputavit. κάδωρησάμην Herm.] ἀδωρησάμην Ald. cf. Fritzs. Q. Arist. 227—232 et nostra Equitum ed. 2 p. 25. 6. metrum est Eupolideum, verba manifesto ex parabasi excerpta.

79

σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τοῦμπροσθεν.

Ammonius ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν, τοῦτ' ἔστιν εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὐπόλις ἐν Βάπταις κτλ. Herodian. Boisson. Anecd. III 265. Etymol. Gud. 541, 13. Thom. Mag. 369, 6. Bachmanni Anecd. II 375. ὕπαγ' εἰς] ὕπαγε εἰς Ammon. ὑπάγεις εἰς Etym. Gud. ἐν Βάπταις] ἐν Βάκχαις Herodian. ἐμβαπτὸς Etym. Gud. cf. Aristoph. Ran. 174. Antiphan. 181, 4. versus videtur esse aut iambicus aut trochaicus.

80

Schol. Aristoph. Vesp. 687 τὸν γὰρ Χαιρέαν Εὐπόλις ἐν Βάπταις ὡς ξένον κωμῶδει. Chaereas aliunde non notus. nam Alexid. 21 qui commemoratur alius est, neque minus qui Φιλοκλήμονος κηδεστής fuit Isae. 6, 6. 7 cet.

81

Hesychius Βάστας ὁ Χίος· Δημοκρίτου ἐπώνυμον, καθὰ καὶ Εὐπόλις ἐν Βάπταις. ἔστι δὲ ἱστοριογράφος (?). Βάστας ὁ Χίος Musurus] Βαστα ὄχειος cod. i. e. Βάστας Χίος. Diog. L. 9, 49 γεγόνασι δὲ Δημοκρίτοι ἕξ· πρῶτος αὐτὸς οὗτος (ὁ φιλόσοφος), δεύτερος Χίος ὁ μουσικὸς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Lucian. Pseudol. 3 δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις . . ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην (Aristoph. Eq. 1281), ὑπὲρ τὸν . . . Χίον ἐκεῖνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. Pollux 4, 66 τὸ μέντοι σιφνιάζειν καὶ χιάζειν (Aristoph. fr. 911) τὸ περιέρχουσι μέλεσι χρῆσθαι, ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου καὶ Φιλοξένου τοῦ Σιφνίου. Fritzs. Q. Arist. 232sq.

82

Schol. Par. Aeschin. 1, 126 δοκεῖ δέ μοι λελέχθαι Βάταλος παρὰ τὸ Εὐπόλιδος σκῶμμα. ἐκεῖνος γὰρ ὑπὸ τῶν βαπτῶν ὀνόματα κείσθαι τοῖς αἰσχροῖς, καὶ Τιγράνην (Sappius τὸν πρῶκτὸν) Βάταλον ὑπ' αὐτῶν καλεῖσθαι. Harpocratio 44, 9 Εὐπόλις τὸν πρῶκτὸν βάταλον λέγει. μήποτε οὖν ἐνθεν τοὺς κιναιδικοὺς βατάλους καλοῦσι. scholion Aeschineum Meinekii ita emendat: ἐκεῖνος γὰρ τὸ τῶν βατάλων ὄνομα κείσθαι τοῖς αἰσχροῖς, καὶ τὸν πρῶκτὸν βάταλον ὑπ'

αὐτοῦ καλεῖσθαι. quae si vera sunt, ad Baptas hoc fragmentum non necessario refertur. de nomine Βάταλος cf. Meinek. I 333 sq.

83

Hesychius Κοτυττώ· ὁ μὲν Εὐπόλις κατ' ἔθος τὸ πρὸς τοὺς Κορινθίους φορτικὸν τινα δαίμονα διατίθεται. cod. Κοτυτώ. διατίθεται, i. e. in scaenam inducit. Meinek. I 121. odium quod dicit in Corinthios non privatum est Eupolidis, sed commune Atheniensium. de *Cotytto* et *Cotyttiis* cf. Lobeck. Aglaoph. 1007. Preller. Myth. gr.² I 548sq.

84

Ioannes Alex. De acc. 36, 16 Herodian. I 502, 20 Lentz. τὸ σαβαῖ (περισπᾶται) παρ' Εὐπόλιδι ἐν Βάπταις· τὸ δὲ εὐαὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ὀξύνεται, εὐαὶ σαβαῖ. cum in Bacchi cultu εὐοῦ σαβοῖ usitata sit dei salutatio, Fritzschi Q. Arist. 211sq. genus femininum ab Eupolide substitutum esse censet, ut *deam* Cotytto ea acclamatione a Baptis salutari significaret.

85

Athenaeus 15, 667d ὅτι δὲ ἄθλον προὔκειτο τῷ εὐ προεμένῳ τὸν κότταβον προεῖρηκε μὲν καὶ ὁ Ἀντιφάνης· ὡς γὰρ ἔστι καὶ περὶ μάτια καὶ τραγήματα. ὁμοίως δὲ διεξέρχονται . . . καὶ Εὐπόλις Ἐρμιππὸς τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις. ad eandem cum fr. 86 *Baptarum* scaenam haec referenda esse probabilis est Runkelii sententia.

86

χαλκῶ περὶ κοττάβῳ

Schol. Aristoph. Pac. 1244 κότταβος δὲ ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἄθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ, καὶ τὸ ἄγγος, εἰς ὃ ἐνέβαλον τοὺς λάταγας, ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει δείκνυσιν. ὅτι δὲ καὶ χαλκοῦν ἦν, Εὐπόλις ἐν Βάπταις λέγει χ. π. κ. Fritzschi. Q. Arist. 216 χαλκῶ περὶ κοττάβῳ (gen. dor.), Meinek. I 333sq.

87

Schol. Aristoph. Plut. 883 λέγει οὖν, οὐ φοβοῦμαι σε ἔχων φρυσικὸν δακτύλιον. δακτύλιον δέ, τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὐπόλις Βάπταις μέμνηται. Hesychius δακτύλιος φαρμακίτης; ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασιν πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου. i. e. *anulus magicus*, quo contra serpentium morsus et alia eiusmodi utebantur. tales anulos tunc potissimum Eudemos vendebat. Cratin. 299. Aristoph. fr. 250.

88

κάπνην

Pollux 7, 123 κάπνην δὲ καὶ καπνοδόκην Εὐπολις τὸ μὲν εἶρηκεν ἐν Βάπταις, τὸ δὲ ἐν Δήμοις. Fritzschius Q. Arist. 237 cum Raspio *Alcibiadem* illa voce eiusque in promittendo vanitatem significari putat (ἡ κάπνη ψοφεῖ).

89

παλιναίρετους

Harpocratio 142, 26 ὅτι τοὺς τοιούτους ἐκάλουν παλιναίρετους, καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὐπολις ἐν Βάπταις δηλοῖ. de *Hyperbolo* cogitari posse, hieromnemonis munere se abdicare coacto, mox tamen in senatum lecto admonet Fritzschius. Q. Arist. 238.

Ad hanc fabulam fr. 333 rettulit Fritzschius Q. Arist. 201, fr. 351 Wilamowitzius Herm. XI 297.

ΔΗΜΟΙ

Cum Pericle mortuo Atheniensium respublica ab hominibus tantae moli non paribus regeretur, Eupolis veteres illos legum lattores civitatisque propugnatores, Solonem, Miltiadem, Aristidem Periclemque ipsum ab inferis excitatos in scaenam induxit, ut consilio certe populum adfectum, ex cuius δήμοις chorus compositus erat, adiuvarent. Schol. Aristid. apud Vacken. Diatr. 252c Εὐπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστιδέην καὶ Γέλωνα (Σόλωνα recte Valck.) καὶ Περικλέα. Platonius περὶ διαφορᾶς p. XIV 15 Duebn. ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν (Εὐπολις) ἐξ ἄδου νομοθετῶν πρόσωπα καὶ δι' αὐτῶν εἰσηγούμενος ἢ περὶ θέσεως νόμων ἢ καταλύσεως. cf. Aphthon. Progymn. 37 (Rhet. Walz. II 646 ed. min.). Diog. L. 1, 62. Aristid. III 374e (II 300 Dind.) τῶν κωμικῶν τις ἐποίησε τέτταρας τῶν προστατῶν ἀνεστῶτας. 433b (II 342 Dind.). Val. Max. 7, 2, 7, qui Eupolin cum Aristophane confundit. Periclem cum Myronide, non mortuo sed superstite (cf. fr. 116), conloquentem facit fr. 98. denique cum conlato fr. 91, ignoto cum Meinekius historiam criticam (I 128. 9) scriberet, Niciam tum non solum vixisse, sed etiam Athenis adfuisse adpareat, post Ol. 91, 1 fabula non videtur acta esse. Mein. II 455. erravit etiam Meierus Ephem. lit. Hal. 1827, 142.

90

οὐ γὰρ μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην
χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεὶ κέαθ.

[Longinus] De sublim. 16, 3 καίτοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ

ὄρκου τὸ σπέρμα φασὶν εὐρήσθαι· οὐ γὰρ μὰ τὴν κτλ. ad Demos recte rettulit Valckenaer. Diatr. 252. loquitur Miltiades (cf. Elmsl. Med. p. 146); imitatur autem Eupolis Eurip. Med. 394. 397. cf. Toup. in Longin. propterea retinuit ἀλγυνεῖ, verbum comicis inusitatum. Cobet. Mnem. XI 246. cf. Demosth. 18, 208 μὰ τοὺς Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων. 'graviter ulciscar, si quis quae ego paravi civitati decora ignavia dehoneſtabit.' Meinek.

91

ΝΙΚ. πῶς γὰρ ἐγένου δίκαιος; * * *

ΑΡΙΣΤ. ἡ μὲν φύσις τὸ μέγιστον ἦν, ἔπειτα δὲ
κἀγὼ προθύμως τῇ φύσει συνελάμβανον.

Galenus VI 530 Chart. ὁ Εὐπόλις ἐρωτῶμενον Ἀριστείδην τὸν δίκαιον ὑπὸ τοῦ Νικία, ὡς ἐγένου δίκαιος, οὕτω εὐπρεπῶς ἀποκρινόμενον ἐποίησεν· ἡ μὲν φύσις τὸ μέγιστον, ἔπειτα δὲ κἀγὼ τὴν φύσιν προθύμως συνελάμβανον. ἦν addidit et προθύμως τῇ φύσει scripsit Meinek. idem ad Demos rettulit, cui obsequi malui quam Muellero Strubingensi Aristoph. 287 adn. videtur igitur Nicias quattuor illos ab inferis excitasse.

92

τὸ γὰρ δίκαιον πανταχοῦ φυλακτέον.

Orion. Floril. VI 49, 10 ἐκ τῶν Δήμων Εὐπόλιδος. verba videntur aut Aristidis esse aut cum Aristide conloquentis.

93

ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες.

Plutarchus Pericl. 3 ὁ δ' Εὐπόλις ἐν τοῖς Δήμοις πυνθανόμενος περὶ ἐκάστου τῶν ἀναβεβηκότων ἐξ Ἰδίου δημαγωγῶν, ὡς ὁ Περικλῆς ἀνόμαστο τελευταῖος ὅ τι περ κτλ. sic ὅ τι περ ἐσθλόν, ὅ τι περ ὄφελος Attici. Cobet. V. 1.² 312. Aristoph. Eccl. 56. Lucian. Philops. 6 ὅ τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως (scholae), αἰδεσίμους ἅπαντας καὶ μονονουχὶ φοβερούς τὴν πρόσοψιν. fortasse extrema verba ex Eupolide expressit. voce κεφάλαιον capitulis Periclei magnitudinem significat. Mercurium ψυχοπομπὸν a nescio quo adpellari Hermannus Opusc. V 292 indicavit. quamquam necessarium id quidem non est: nam in Ranis Dionysus Aeschylum ad superos reducit. ceterum cum Aristides sophista, cuius verba supra exscripsimus, quattuor veterum principum republicae ab inferis excitatos esse, Plutarchus postremum Periclem revertisse narret, singulos 'deinceps, non coniunctos omnes inductos esse adparet; atque primus sine dubio Solon, deinde Miltiades, post hunc Aristides prodierunt.

κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν·
 ὁπότε παρέλθοι δ', ὥσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς,
 ἐκ δέκα ποδῶν ἤρει λέγων τοὺς ῥήτορας,
 ταχὺν λέγεις μὲν, πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει
 5 πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν·
 οὕτως ἐκήλει καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
 τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροαμένοις.

Schol. Aristoph. Acharn. 530 *Εὐπολις Δήμοις*· κράτιστος κτλ.
 Schol. Aristidis III 472 Dind. *Εὐπολις ἐν τοῖς Δήμοις μεμνημένος*
τοῦ Περικλέους φησὶ τοὺς ἰάμβους· οὗτος κράτιστος — *χεῖλεσιν*.
 Schol. Ven. Hom. Il. 17, 463 ἤρει τὸ κατελάμβανεν, ὡς τὸ 'ἐκ
 δέκα ποδῶν ἤρει λέγων τοὺς ῥήτορας'. (H. Iacobi). v. 4 πρὸς δὲ —
ἀκροαμένοις Plin. Epist. 1, 20, 17. v. 5—7 Diod. Sic. 12, 40.
 v. 7 non nominato auctore Schol. Aristoph. Pac. 1204. 2. *παρέλθοι*]
παρέλθῃ Schol. Aristid. AD. *παρέλθε* Ox. δ' add. Toupius Lon-
 gin. 34, 4. *ἀγαθοὶ Rasp.] οἱ ἀγαθοὶ δρομῆς* Aristid. cod. Leid.
 apud Valck.] *δρομῆς* Ald. et schol. Aristid. 3. *ἐκ δέκα* Schol.
 Hom. Themist. Or. 27, 339 c] *ἐκκαίδεκα ἀπὸ δέκα* Isidor. Pelus.
 Epist. 4, 205 p. 102. 4. *ταχὺν]* *ταχύς* Portus. *λέγεις* Schol. Ari-
 stid.] *λέγειν* Schol. Aristoph. *μὲν]* *με* Schol. Aristid. AD Ox. *γε*
 B. *δέ γ']* *δὲ* Schol. Aristid. 5. *ἐπεκάθιζεν — χεῖλεσιν]* ΕΙΠΙ.
 ΚΕΗΤΟΤΟΙΟΕΙΡΗΜΑΚΤΝ Plin. Medic. 7. *ἐγκατέλειπε]* *ἐγκατέλιπε*
 Schol. Aristoph. Ach. et Pac. cf. etiam Cic. Orat. 15. Brut. 9, 38.
 15, 59. Quintil. 10, 1, 82. 12, 10, 65. Lucian. Nigrin. 7 extr.
 Schol. Il. 24, 86. Wyttenb. Plut. Mor. VII 310. Fabric. Biblioth.
 gr. VIII 846.

'Pericles si in contionem prodiret, ut egregius cursor quam-
 quam decem pedum intervallo post suos adversarios cursum iniit
 tamen eos consequitur et praevertit, sic reliquos oratores dicendi
 copia vicit ac post se reliquit'. Wyttenbach. Meinek. v. 4—7
 alteri personae tribuit. non credo: nam v. 4 scribendum videtur
ταχὺν λέγοιμ' ἄν vel *λέγοις ἄν*. 5. *post τοῖς χεῖλεσιν* non plene
 interpungendum est. '*suada quaedam eius labris insidebat: ita de-
 mulcebat eos qui audiebant*', i. e. ita demulcebat omnes, ut suadam
 quandam eius labris insidere dicerent. Plat. Phaed. 91 c ὥσπερ μέ-
 λιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχθήσομαι.

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

Plutarch. Alcib. 13 ἦν γὰρ (Φαίλαξ) ὡς *Εὐπολις* φησι *λαλεῖν*
ἄριστος κτλ. Gellius 1, 15, 12 et Galen. VIII 653. 943 sine
 auctoris nomine (indicavit Nauckius). cf. fr. 7. ad Demos recte

rettulit Runkelius. cf. 94. 96. Gellius 1, 15, 13 *Sallustius 'loquax' inquit 'magis quam facundus'*.

96

θήτωρ γάρ ἐστι νῦν τις, ὅν γ' ἔστιν λέγειν;

B. ὁ Βουζύργης ἄριστος ἀλιτήριος.

Aristides II 174 Dind. ἀνεπίφθονον (Περικλεῖ) καὶ καθαράν τὴν μαρτυρίαν ἀποδέδωκε λέγων ὡς ἐκ δέκα ποδῶν μὲν ἦρει τοὺς θήτορας ἐν τοῖς λόγοις, μόνου δὲ πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν· πάντα δ' εἶναι φλυαρίαν πρὸς ἐκείνον. φησὶ γοῦν· θήτωρ γάρ ἐστι κτλ. ὅν γ' GL] ὦν γ'. 'qui commemoratione dignus sit.' ὦν γε i. e. 'ἄριστος τῶν θητόρων οὓς γε θήτορας ἔξεστιν ὀνομάζειν.' Reisk. 2. ἀλιτήριος Porson. Adv. 75] ἀλιτήριος. ἀλητήριος G. *Buzyges* cognomen est *Demostrati*. cf. 97. ex verbis πάντα — ἐκεῖνον *Raspus* trimetrum composuit φλυαρία πάντ' ἐστὶ πρὸς τὸν Περικλέα, *Hermannus* autem duorum reliquias πάντα δ' ἦν φλυαρία | πρὸς ἐκεῖνον. at videntur *sophistae* verba esse (Mein.). ceterum cf. etiam *Wilamowitz*. *Herm.* XIII 183.

97

τί κέρραγας ὄσπερ Βουζύργης ἀδικούμενος;

Schol. Aristoph. *Lys.* 397 *Δημόστρατος Βουζύργης* ἐλέγετο. ὅν *Χολοζύγην* εἶπεν διὰ τὸ μελαγχολᾶν. καὶ *Εὐπολις* δὲ ἐν *Δήμοις* ὡς *μανιώδη* αὐτὸν λέγει (εἰσόγει Mein.). τί κέρραγας κτλ. *Δήμοις* *Kusterus*] *Δήμω*. cf. Aristoph. *Lys.* 391. 3. 7. erat *Demostratus* e *Buzygarum* gente oriundus, de qua cf. *Schoemann*. *Antiq. gr.*² II 255. 464, praeter ceteros suasor expeditionis *Siciliensis*. ἀλιτήριος (fr. 96) dicitur quod multi infausto omine eam expeditionem susceptam esse existimabant. cf. etiam *Thucyd.* 8, 1. cur ἀδικούμενος adpelletur, in tanta fragmenti exiguitate obscurum est. nam ea quidem quam *Raspus* adfert interpretatio nulla est.

98

ΠΕΡΙΚΛ. ὁ νόθος δέ μοι ζῆ;

ΜΥΡΩΝΙΑ.

καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνήρ,

εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωροῶδει κακόν.

Plutarchus *Pericl.* 24 δοκεῖ δὲ καὶ τὸν νόθον ἐκ ταύτης (*Ἀσπασίας*) τεκνωῶσαι, περὶ οὗ πεποιήκειν *Εὐπολις* ἐν *Δήμοις* αὐτὸν μὲν οὕτως ἐρωτῶντα· ὁ — ζῆ; τὸν δὲ *Μυρωνίδην* ἀποκρινόμενον· καὶ πάλαι γ' κτλ. *Harpocrat.* 37, 18 δοκεῖ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι ὁ Περικλῆς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον, ὡς ἐμφαίνει καὶ *Εὐπολις* ἐν τοῖς *Δήμοις*. Schol. *Platonis* 391 *Bekk.* ἔσχε δὲ ἐξ αὐτῆς ὁ Περικλῆς νόθον υἱόν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐτελεύτα τῶν γνησίων προαποθανόντων, ὡς *Εὐπολις* *Δήμοις*. 'nisi id ipsum, quod meretrice se natum esse scit, animum eius deprimeret.' Mein. non

credo ab Eupolide, qui in hac ipsa fabula Periclem cum Solone, Miltiade, Aristide consociaverit, Aspasiā πόρνην adpellari posse. itaque v. 2 me non intellegere fateor. *Pericles*, Periclis ex Aspasia filius, paullo ante patris mortem inter cives receptus (Plut. Per. 37), in pugna ad Arginusas commissa praetor (Xen. Hell. 1, 5, 16. Diod. 13, 98), cum conlegis occisus est Ol. 93, 3 (Xen. Hell. 1, 5, 16. Philochor. Schol. Ran. 1196). *Myronides* clarissimus est Lacedaemoniorum ad Oenophyta victor (Ol. 83, 3). Diod. 11, 79. 81. 2. Plut. Pericl. 16. Aristoph. Eccl. 303 (Meinek.). addo Thuc. 1, 105. 108. 4, 95.

99

οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς ἔμ' ἐκγεννᾶν τέκνα,
ὄρνεις δ' ὁμοίους τοὺς νεοττοὺς τῷ πατρὶ;

Athenaens 9, 373 e καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσι . . . Εὐπόλις ἐν Δήμοις· οὐ κτλ. 1. κριοὺς Valcken. Eurip. Phoen. 44] κρείους. ἔμ' Valck.] μ' PVL. με B. μὲν Wakefield. Silv. crit. IV 18. 2. δ' Meinek.] θ'. ὁμοίους Casaub.] ὁμοίως. in v. 1 et ἔμέ et μὲν necessarium est, ἐκγεννᾶν autem verbum comicis, fortasse Atticis omnibus ignotum. itaque scribendum videtur μὲν ἔμέ γεννᾶν. — explicanda haec sunt ex proverbio, de quo cf. Zenob. 4, 63 κριοὺς τροφεῖ' ἀπέτισεν· ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοί. itaque Myronides antea ingratum Periclem filium patri esse commemoraverat. verba ipsa Periclis sunt, quod ingratum degeneremque filium procreaverit querentis. cf. Aristoph. Av. 767. Bekker. Anecd. 65, 17 τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον· παλαιὰ ἢ παροιμία, τιθεμένη ἐπὶ τῶν ὁμοίων ποιούντων τοῖς πατράσιν. Lobeck. Aglaoph. 1048.

100

καὶ μηκέτ', ὄναξ Μιλτιάδην καὶ Περίκλεες,
ἔασατ' ἄρχειν μειράκια βινούμενα,
ἐν τοῖν σφυροῖν ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Schol. Aristidis III 672 Dind. Εὐπόλις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστείδην καὶ Σόλωνα καὶ Περικλέα . . . λέγει δὲ Εὐπόλις οὕτως· καὶ μηκέτ' κτλ. dubium esse non potest quin recte Demis tribuatur. 1. μηκέτ' ὄναξ Valcken. Diatr. 252] μηκέτι ἄναξ vel μηκέτ' ἄναξ. Μιλτιάδην Meinek.] Μιλτιάδην, Μιλτιάδου. Περίκλεες Valck.] Περίκλεις, Περικλῆ, Περικλεῖ. Elmsl. Med. p. 146 ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους. ἔασατ' ἔασετ' Elmsleius. quod non necessarium. cf. Aristoph. Thesm. 870 ibique quae Engerus et Fritzschi disputaverunt. de Περίκλεες cf. quae adnotavi ad Aristoph. Eq. 283. 'intelleguntur mali imperatores, qui

eidem fuerint εἰλίποδες' Fritsch. Ran. p. 212: veluti Laespodias et Damasias (102). Valckenarius confert [Demosth.] 7, 45 εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρυγαις καταπεπατημένον φορεῖτε. addo fragm. adesp. comici apud Suidam ἐν τοῖσιν αἰδοίοις τὸν ἐγκέφαλον ἔχων.

101

ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους.

Athenaeus 7, 316c Εὐπόλις Δήμοις. nescio cur πολίτης a Meinekio in suspicionem vocetur. ἀνὴρ πολίτης dicitur ut ἀνὴρ στρατηγός vel στρατιώτης. πουλύπους, i. e. *vaser, astutus*. Athen. 7, 316f (ὁ πουλύπους) φεύγων . . . μεταβάλλει τὰς χροάς καὶ ἑξομοιοῦται τοῖς τόποις ἐν οἷς κρύπτεται. poeta ap. eundem 317a πουλύποδος μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἀμφίλοχ' ἦρας, τοῖσιν ἐφαρμόζειν, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἴκηαι. Alcae. com. 1. ἐς, cf. Lob. Phryn. 365. 6. Antiphan. 167, 5. Aesch. Pers. 326 πρῶτος εἰς εὐψυχίαν (Rasp.). non recte Meierus Theramenem significari putabat (Ephem. lit. Hal. 1827 p. 142).

102

ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας
αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσι μοι.

Schol. Aristoph. Av. 1569 Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόννημοι διαβάλλονται. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Εὐπόλις ἐν Δήμοις κτλ. Plutarchus Mor. 712a ἐξηγεῖσθαι τίς ὁ Λαισποδίας παρ' Εὐπόλιδι. Eunapius Liban. p. 99 παιδείας ὑπερβολὴν καὶ ἀναγνώσεως ἔστιν εὐρεῖν ἐν τοῖς λόγοις λέξεσι κατεγλωττισμέναις ἐντυγχάνοντα. τὰ γοῦν Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποδίαν καὶ Δαμασίαν οὐκ ἂν παρῆκεν, εἰ τὰ ὀνόματα ἔγνω τῶν δένδρων, οἷς νῦν αὐτὰ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. 1. δὲ delet Elmsl. Eurip. Med. p. 109. ἡδὲ δὲ Aristoph. Vesp. 858 (Rasp.) ὀδὶ δέ Ran. 308. 2. αὐταῖσι] αὐαῖσι Herm. Opusc. V 291, λεπταῖσι Bergk R. c. Att. 347. sed inprimis offendit articulus. quapropter conicio scribendum esse αὐτοξύλοις κνήμαισι. recte articulus additur Aristoph. Eq. 205. Lys. 1116; recte etiam αὐτοῖν τοῖν ποδοῖν Av. 1146 (*nulla alia re nisi pedibus*). qui loquitur monstrare videtur Laespodiam et Damasiam inter spectatores sedentes. de *Laespodia* cf. Aristoph. Av. 1569. Bergk. 347sq. 415. de *Damasia* nihil aliunde notum. utriusque cum arbore comparationem ad proceram macilentamque corporis staturam recte refert RASP. conl. Av. 1475 et Archiloch. 60 (33) ἀλλὰ (στρατηγός) σμικρός τις εἶη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν φοικός, ἀσφαλέως βεβηκώς ποσσί. cf. Apollod. com. 13, 16.

Ἰπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
βληχητὰ τέκνα κούδαμῶς τοῦ τρόπου.

Schol. Aristoph. Nub. 1001 οὗτοι εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὕωδιαν. καὶ Εὐπόλις φησιν ἐν Δήμοις Ἰπποκράτους κτλ. Suidas τοῖς Ἰπποκράτους· καὶ Εὐπόλις Δήμοις Ἰπποκράτους κτλ. idem ὕωδεις· καὶ Εὐπόλις· νείεις Ἰπποκράτους ἐμβόλιμοί τινες, βληχητὰ τέκνα. idem ἐμβόλιμος· ἀτελής. Ἰπποκράτης(-ους) παῖδες ἐμβόλιμοί τινες (eadem Zonaras 697). idem βληχῆ· βληχᾶσθαι γὰρ τὸ τὰ προβάτια ποιᾶ κεκοῖσθαι φωνῆ. καὶ αὐθις· βληχητὰ τέκνα καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου. Photius σδς· ὕς τοὺς Ἰπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον καὶ τοὺς Παναϊτίου καὶ Μέμνονος, εἰς ὑψηλίαν κωμωδοῦντες. quae ad Nubes pertinent. Athen. 3, 96 f μήτρα εἰσηγέσθην, μητρόπολις τις . . οὕσα καὶ μήτηρ τῶν Ἰπποκράτους υἱῶν, οὗς εἰς ὕωδιαν κωμωδοῦμένους οἶδα (Rasp.). 1. εἰς Ἰπποκράτους Schol. Arist. V. εἰς Ἰπποκράτου G. νείεις Ἰπποκράτους Suid. ὕωδεις. τε om. Suid. ἐμβόλιμος et ὕωδεις. οἱ δ' Ἰππ. γε vel ἄλλ' Ἰππ. γε Meinek. παῖδες] πόδας Schol. Ar. G. ἐμβόλιμοι] ἐκβόλιμοι L. Dindorf. Thes. Steph. ἐμβόλιμος. 2. βληχητὰ] βληχητὰ V Ar. βληχῆ τὰ Suid. βληχῆ. βλαχητὰ A Suid. τοῖς Ἰππ. κούδαμῶς] κούδαμῶς γε Schol. Ar. cod. Dobr. (Vesp. 1472). τοῦ] τοῦ νῦν Kusterus et Bentleius. τοῦμοῦ Toupus conl. Aristoph. Thesm. 575. τοῦ σοῦ τρόπον Fritschius apud Raspium p. 26, Pericli haec dici coniciens. cf. Aristoph. Thesm. 93. Vesp. 1002. ἐμβόλιμοι cum sententiae non conveniat, recte L. Dindorfius ἐκβόλιμοι, *partu praematurato editi*, i. e. *stupidī*. in v. 2 priorem vocis τέκνα syllabam Meinek. produci existimat, quod parodia sit versus Euripidei (e. c. ἔχθιστα τέκνα κτλ.). *Myronidem* haec dicere censet Bergk. R. c. Att. 350.

ἅπανα γὰρ ποθοῦμεν ἢ κλεινὴ πόλις.

Tiberius rhetor 47, 66 παρὰ δὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἀλλοίωσις, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δήμοις κτλ. καὶ παρὰ Δημοσθένει, ὑμεῖς ᾧ βουλή. ποθοῦμεν ἢ Meinek. Euphor. 92] ποθομένη. chori esse meliorem reipublicae statum desiderantis Meinek. putat. priscos illos heroas grata memoria prosequi videtur. cf. etiam Herwerd. Obs. crit. 22. ad eandem scaenam cum fr. 105 pertinebat.

ἀμβλυστονησαὶ καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν.

Etymol. m. 200, 52 Ὅμηρος οἶνον ἀποβλύζων . . . καὶ ἐν συνθέσει Εὐπόλις ἅμα βλυσθωνῆσαι καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν. Suidas ἀναβλυστωνῆσαι· τὸ ἀναβλύσαι. Εὐπόλις Δήμοις. ἀμβλυστονησαι,

i. e. ἀναβλυστονησαι Meinekius I 294 conl. Eustath. 1095, 8 τοῦ ἀναβεβρονχέναι λειώτερον τὸ ἀναβλύζειν ἐστίν. αὐτὸ δὲ καὶ ἀναβλυσθονεῖν λέγεται, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῶ. Hesych. ἀναβλυστανεῖται· καὶ ἀναβλύσαι. idem ἀναβλύς· πηγαί. ἀναβλύει (M. Schmidt ἀναβλύζει)· ἀναζει, ἀναβρούει. ἀναβλύζουσα· ἀναβρούουσα. etiam alteri verbo praepositio restituenda est: ἀναχλοῆσαι (κάγγλ. Herwerd. Obs. crit. 23): nam quem Meinekius confert versum Antig. 533 καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας, in eo τῆς αἰτίας pendet a ξυμμετίσχω, καὶ φέρω autem διὰ μέσου positum est.

106

καὶ τοῦ μὲν ἐν κύκλῳ γε παύσομαι λόγου,
φράσω δέ σοι τὸ πρᾶγμα διὰ τῶν χωρίων.

Stobaeus Flor. 35, 2 Εὔπολις ἐν Δήμοις. 1. ἐν addidit Grotius. γε παύσομαι] πεπαύσομαι Pierson. Moer. 293. 2. σοι om. B m. prim. et Trinc. πρᾶγμα] προῖκα eidem. χωρίων 'limites intra suos' Grotius. καιρίων Salmasius. fortasse κυρίων, ὀνομάτων δηλονότι. 'desinam loqui per ambages et rem ipsam propriis vocabulis tibi indicabo.' Aristot. Rhet. 3, 2 init. τῶν δ' ὀνομάτων . . σαφῆ μὲν ποιεῖ τὰ κύρια. Poet. 21 init. ἅπαν δὲ ὀνομά ἐστιν ἢ κύριον ἢ γλῶττα . . λέγω δὲ κύριον μὲν ᾧ χρῶνται ἕκαστοι.

107

ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης.

Athenaeus 3, 106 b συνεσταλμένως δ' εἴρηκεν (καρίδος) Εὔπολις . . καὶ ἐν Δήμοις κτλ. cf. Cratin. 283.

108

τὸ χαλκίον
θέρμαινέ θ' ἡμῖν καὶ θύη πέττειν τινὰ
κέλευ', ἵνα σπλάγχθοισι συγγενώμεθα.

Athenaeus 3, 123 a ὅτι γὰρ οἶδασιν (οἱ παλαιοὶ) θερμὸν ὕδωρ Εὔπολις μὲν ἐν Δήμοις παρίστησι κτλ. 1. χαλκίον Casaub.] χαλκεῖον A. 2. θέρμαινέ θ' V] θερμαινεθ' L. θερμαινεσθ' P. πέττειν τινὰ Casaub.] τινὰ πέττειν. Pollux 9, 69 ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους εἰρημένον τὸ χαλκίον θερμαίνεται, οὕτω πως ἤκουον (i. e. intellegebam), ὡς εἰς πότον εὐτρεπιζομένων τῶν γυναικῶν· αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Δήμοις ἐστὶν εἰρημένον. Hesychius θύα· ἔνιοι τὰ ἀρώματα, Καλλιμάχος. Εὔπολις τὰ πέμματα. Eupolis sine dubio θύη. συγγενέσθαι. cf. Teleclid. 38.

109

γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήν τε κάραθῆν·
αὕτη νεανικοῦντος ἐπεθύμησέ μου.

Photius et Suidas νεανισκεύεται . . . Εὐπολις Αἰξίν. ἰδίως δὲ ἐσχημάτικεν τὸ νεανισκεύειν ἐν Δήμοις· γυναῖκ' ἔχοντα κτλ. γυναῖκες ἔχοντα μάλα καλήν καὶ ἀγ. cod. Phot. 2. αὕτη Suid.] αὕτῃ Phot. νεανικοῦντος Phot.] νεανισκεύοντος Suid. Naekius Sched. crit. 25 νεανίζοντος. Raspius νεανίσκοῦντος, i. h. νεανίσκου ὄντος. quod cur dicere maluerit quam quod simplicissimum erat νέου ποτ' ὄντος non intellego. vereor ne pravis libris usi sint grammatici. fort. νέα νέου ποτ'.

110

τοιαῦτα μέντοι νιγλαρεύων κρούματα —

Photius νιγλαρεύων· τρετίζων. καὶ ὁ νίγλαρος κρουματικῆς διαλέκτου ὄνομα. Εὐπολις Δήμοις κτλ. cf. Pherecr. 145, 27. Phrynich. 69.

111

ἐνταῦθα τοίνυν ἦν ἐκείνοισιν πιθῶν.

Pollux 7, 164 ἀπὸ δὲ τῶν πιθῶν ὁ πιθῶν . . . καὶ μέντοι καὶ Εὐπολις ἐν τοῖς Δήμοις ἔφη κτλ. cf. 437. Pherecr. 138.

112

ἔχων στατηῆρας χρυσίου τρισχιλίους.

Pollux 9, 58 ἔστι μέντοι καὶ νόμισμα στατηῆρ . . . Εὐπολις ἐν Δήμοις τὸ νόμισμα δηλοῖ λέγων· ἔχων κτλ.

113

ἐγὼ δὲ συμψήσασα τὰργυρίδιον —

Bekker. Anecd. 442, 8 et Suidas ἀργύρειος στατηῆρ. ἀργυρίδιον δὲ ὡς ἡμεῖς Εὐπολις Δήμοις κτλ. συμψήσασα] συμψήσας Bekk. An. τὰργυρίδιον] ἀργυρίδιον Bekk. An. nos: das Geld einstreichen (Bernh.).

114

λέγ' ὅτου 'πιθυμείς, κούδ' ἐν ἀτυχήσεις ἐμοῦ.

Bekker. Anecd. 462, 3 ἀτυχεῖν· τὸ μὴ τυγχάνειν τινός, ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Εὐπολις Δήμοις κτλ. Priscianus 18, 190 *impetro illam rem nisi dicimus, sicut et Attici*. Εὐπολις ἐν Δήμοις κτλ. λέγ' ὅτου Bekk. An.] λέγε τοῦ Prisc. καὶ οὐδ' ἐν Priscian.] οὐ γὰρ Bekk.

An. Raspius confert Aristoph. Nub. 427 λέγε νυν ἡμῖν ὅ,τι σοὶ
δρωῖμεν θαρρῶν· ὡς οὐκ ἀτυχήσεις.

115

ὅτω δ' ἂν οἶνος ἦ πολὺς πίσει.

Etymol. m. 673, 20 τὸν δὲ πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικός μὴ εἰρη-
σθαί φησι, καὶ ταῦτα εἰρημένου αὐτοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ . . . καὶ
παρὰ Εὐπόλιδι· τῷ δ' ἂν οἶνος εἴη πολὺς πίσει. ἀλλὰ μήποι ἔστιν
εἰπεῖν ὅτι μὴ εἰρησθαί ἐν πλάτει. Eustath. 1554, 45 Εὐπολις ἐν
δήμοις πίσει φησὶν ἀντὶ τοῦ ποτιεῖ. cf. Cramer. Anecd. Par. III
15, 29. 32 πίσω· μέλλον ἀπὸ τοῦ πῶ· καὶ παρ' εὐπολίδη τῷ δ' ἄρ'
οἶνος εἴη πίσει. cf. Herodian, II 463, 3. 784, 1 sq. ὕτω Fritzschi] τῷ.
ἦ Herm. Opusc. V 291] εἴη. οἶνον πολὺν πίσειεν Et. V. τῷ
δ' ἀντ' οἶνος εἴη πολὺς πίσει M. in exitu πολὺν addit Herwerd.
Obs. crit. 23. loqui videtur aliquis non Atticus.

116

τοιγαροῦν στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου
οὐδεὶς δύναται ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν
τῆς τοῦδε νίκης πλείον' ἐλκῦσαι σταθμόν.

Harpocratio 125, 13 περὶ δὲ τοῦ μειαγωγῷ Εὐπολις ἐν Δή-
μοις κτλ. 2. δύναται] ἐδύνατο Bergk. R. c. Att. 348. Dobraeus
Advers. I 587 — τοιγαροῦν στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου | οὐδὲ
εἰς δύναται ἂν ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν | τὴν πόλιν τῆς τοῦδε νίκης
κτλ. Meinek. (transposito οὐδεὶς post στρατηγὸς) post ἐστιῶν ad-
debat τοὺς φράτορας (φράτερας). Aristoph. Eq. 255. Ran. 418. H.
Iacobi emendatio, quae probabilis videbatur Meinekio in ed. min.,
mihi nequaquam probari potest. Fritzschi Aristoph. Ran. 798
p. 283 — τοιγαροῦν στρατηγὸς — χρόνου | οὐδὲ εἰς δύναται ἂν
ὥσπερ μ. παγκάκως | ἐστιῶν κτλ. Cobetus N. l. 152 (cf. etiam
Saupp. Epist. crit. 17) τοιγὰρ στρατηγὸς — χρόνον | οὐδεὶς ποθ'
ὥσπερ μ. ἐστιῶν | τ. τ. ν. πλείον' ἐλκυσσε σταθμόν. Myronidem
loqui suspicatur Raspius; de victoria Marathonica an de Salaminia,
dissentiunt. mihi sententia haec videtur esse: ut μειαγωγός, qua-
lemcumque hostiam obtulit (cf. Aristoph. Ran. 798 cum interpr.),
vix umquam satis facit φράτερον semper μείον clamantibus, sic
vel clarissima victoria prae Marathonica Atheniensibus semper sor-
dere videbitur. itaque scribo τοιγαροῦν στρατηγὸς οὐδεὶς — χρόνον |
ἐδύναθ' ὥσπερ μ. τοῖσιν ἔργοις ἐστιῶν | τὴν πόλιν κτλ.

117

καὶ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί λέξω·
οὔτω σφόδρ' ἀλλῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.

ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν οἱ γέροντες,
 ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
 - 5 ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιστῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι,
 οἷς ὡσπερὶ θεοῖσιν ἠγχομέσθα· καὶ γὰρ ἦσαν·
 ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν· νυνὶ δ', ὅταν τύχωμεν,
 στρατεούμεσθ' αἰρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

Stobaeus Flor. 43, 9 *Εὐπόλιδος*. ad Demos pertinere monuit Meinekius. 3. οἱ Brunck. Aristoph. Ran. 733] ὦ. 6. ἠγχομέσθα Gesner] ἠγχομέθα. 7. ὅταν K.] ὅπη Vind. A Voss. ὅποι reliqui. τύχωμεν Herwerd. Obs. crit. 23] τύχομεν. 8. στρατεούμεσθ' N Vind.] στρατεούμενοι Voss. στρατεοούμεσθ' AB. versus sunt ex syntagmate iambico excerpti, Myronidis fortasse (Meinek.), non chori, ut Bergkiius putabat R. c. Att. 349. cum v. 6 Herwerdenus confert Homericum θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ. II. 5, 78. 10, 33. Od. 14, 205 cet. addere poterat σὲ ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν Od. 11, 484. 8. καθάρματα, i. e. φαρμακούς. Aristoph. Eq. 1405. Ran. 733. Plut. 454. fr. 634. Wachsmuth. Athen. I 437. 8.

118

κἄν τις τύχη πρῶτος δραμών, εἴληφε χειρόνιπτρον,
 ἀνὴρ δ' ὅταν τις ἀγαθὸς ἦ καὶ χρήσιμος πολίτης,
 νικᾷ τε πάντας χρηστὸς ὢν, οὐκ ἔστι χειρόνιπτρον.

Athenaeus 9, 408d *χειρόνιπτρον δ' Εὐπολις ἐν Δήμοις κτλ.* Grammat. ms. Paris. apud Osannum Philem. p. 200 *χειρόνιπτρα· τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ. κἄν τις τύχη πρῶτος βαλῶν εἴληφε χειρόνιπτρα. Ἀριστοφάνης. χειρόνιπτρον item ex Aristophane adfert Suidas. Etymol. Milleri (Mélanges 309) χειρόνιπτρα· τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ. κἄν τις τύχη πρῶτος παραβαλῶν, εἴληφε ποδάνιπτρα, ἐξιών δ' ἔτι κνέφους, τὸ χειρόνιπτρον εἴλετό μοι. (cf. fr. 168). Pollux 6, 92 πρόχουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, λέβητα δὲ τὸ ὑποδέχόμενον . . . τὸ συναμφοτέρον ὡς Εὐπολις χειρόνιπτρον. ex eodem videntur syntagmate ac fr. 117 haec excerpta esse, mihi quidem obscurissima: nam *χειρόνιπτρον* praemii loco tributum prorsus ignotum est. id unum constat cum Raspio 61 v. 1 *βαλῶν* legendum esse et cottabi ludum significari. cf. fr. 173.*

119

ἀναθῶμεν νῦν χῆμεῖς τούτοις τασδί τὰς εἰρεσιώνας
 καὶ προσαγγέλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. Α. δεχόμεσθα.

Suidas ἀγγῆλαι· τιμῆσαι θεόν, ἀγλαῖσαι. οὕτως Εὐπολις Δήμοις κτλ. Bekker. Anecd. 328, 19 *Εὐπολις τῷ ἀγγῆλαι ἐχρήσατο ἐν Δήμοις ἀναθῶμεν — ἐπελθόντες. Etymol. m. 9, 52 ἀγγῆλαι· ἀναθεῖναι*

... Εὐπολις καὶ προσαγγίλωμ' ἀπελθόντας. 1. τασδί τὰς Porsonus apud Gaisf. Hephaest. p. 278] τὰς διττάς. εἰρεσιώνας] ἱερεσιώνας cod. Bekk. 2. ἐπελθόντες Suid. Bekk. Anecd. et DVa Etym.] ἀπελθόντας Etym. reliqui. scribendum πρὸς ἀγγίλωμεν ἐπελθόντες. de εἰρεσιώνη cf. interpr. Aristoph. Eq. 729. Plut. 1054. hi versus totius fabulae extremi videntur fuisse. coryphaeus chorum ad priscos illos reipublicae heroes in orcum redeuntes accedere iubet et εἰρεσιώνας ad pedes eorum tamquam deorum deponere. obsequitur chorus manus (ex orchestra) porrigens, id quod in imaginibus sepulcralibus saepissime fieri videmus, et valere eos iubens (χαίρετε), quo facto illi laetos se id omen accipere (δεχόμεσθα) profitentur.

120

ὄν χορῆν ἐν τε ταῖς τριόδοις κὰν τοῖς ὄξυνθύμιοις
προστρόπαιον τῆς πόλεως κάεσθαι τετριγύτα.

Harpocratio 138, 15 Ἐκαταῖα, ἕπου τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὄξυνθύμια καλεῖται. Εὐπολις Δήμοις· ὄν χορῆν κτλ. Photius ὄξυνθύμια· τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν· οἱ δὲ τὰ ἀγχονιμαῖα ξύλα (in quibus aliquis suspendio vitam finivit). οἱ δὲ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο. Εὐπολις Δήμοις. Pollux 2, 231 ὄξυνθύμια τὰ καθάρματα 5, 163 ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐμβλητότερος. 1. τε add. Porson. Advers. 286. ταῖς] τοῖς B. om. C. τοῖς] τοῖσιν AC. 2. προστρόπαιον Valesius] πρὸς τὸ τρόπαιον ACG et rc. B: nam pr. om. κάεσθαι] καλεσθαι BCG. τετριγύτα Porsonus] περιτετριγύτα ACG. περιτετριγύτα B. προστρόπαιον 'hominem civitati piacularem'. Meinek. τετριγύτα stridentem, ut solent quae igne cremantur. contra Ἰλλυριοὶ κεκριγότες Aristoph. Av. 1521. excerpta haec sunt ex parabasi. loquitur poeta de pravo demagogo vel imperatore, qui multo acerbiorē poenam meruerit quam comicorum cavillationem.

121

μὴ παιδί τὰ κοινά.

Photius et Suidas μὴ παιδί μάχαιραν· ἐπὶ τῶν εἰκῆ ἐγχειριζόντων. καὶ Εὐπολις Δήμοις μὴ παιδί τὰ κοινά. Diogenian. 6, 46 μὴ παιδί μάχαιραν· μὴ τοῖς ἀπείροις ἐγχειρεῖν μεγάλα χρήματα. Plut. Stob. Flor. 43, 136 μὴ παιδί μάχαιραν ἢ παροίματα φησὶν· ἐγὼ δὲ (ἂν) φαίην, μὴ παιδί πλοῦτον, μηδὲ ἀνδρὶ ἀπαιδευτῶ δυναστείαν. puero reipublicae negotia tradere periculosius esse dicit quam cultum. consulto enim Eupolis proverbium inmutavit. quo metro usus sit in tanta fragmenti brevitate discerni non potest.

122

Schol. Aristoph. Av. 822 λέγεται ὅτι μεγαλέμπορος τις ἐβούλετο εἶναι (Θεογένης), περατῆς ἀλαζῶν, ψευδόπλουτος. ἐκαλεῖτο δὲ Καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Εὐπολις ἐν

Δήμοις. Suid. *Θεογένους* χρήματα· οὗτος δὲ πένης ὢν μεγαλέμ-
 πορος ἐβούλετο εἶναι, ἀλαζών, ψευδόπλουτος· ἐκαλείτο δὲ — ἐτέλει.
 Theagenem pro *Aeschine* nominari atque eum solum *Καπνόν* ad-
 pellatum esse Nauckius contendit Philol. III 546. VI 413. at
καπνός quivis ἀλαζών recte dicebatur. *περαΐτης* manifesto corruptum.
 Meinek. III 358 *ἐπαΐτης* vel *προσαΐτης*. quae quomodo reliquis epi-
 thetis accommodari possint non video. fortasse *Θεογένης* μεγαλέμ-
 πορος, | *κράκτης*, ἀλαζών, ψευδόπλουτος καὶ *καπνός*. quamquam
 hoc extremum cognomen etiam ex alia parte fabulae potest excer-
 ptum esse. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 822.

123

Schol. Aristoph. *Acharn.* 61 *Εὐπόλις* δὲ ἐν *Δήμοις* εἰσάγει τὸν
Πεισίστρατον βασιλέα. disputat de discrimine quod intersit in-
 ter βασιλέα et τύραννον. Ammon. 138 καὶ τύραννον βασιλέα ἔλεγον,
 ὡς *Εὐπόλις* ἐν *Δήμοις* ἐπὶ *Πεισιστράτου*. Suid. βασιλεὺς μέγας·
 καὶ *Εὐπόλις* *Πεισίστρατον* βασιλέα καλεῖ.

124

Schol. Aristoph. Av. 877 ὡς γυναικίας καὶ κίναϊδος κωμω-
 δεῖται (*Κλεόκριτος*) . . . καὶ ἕως ἕτερος ἂν εἴη τοῦ παρ' *Εὐπό-*
λιδι ἐν *Δήμοις* καὶ *Κόλαξι*. verba γυναικίας καὶ desunt in R. *Εὐ-*
πόλιδι Dindf.] *Εὐπόλιδος*. *Δήμοις*] *Δήμῳ* V. cf. Aristoph. *Ran.* 1437
 cum interpr. 'neque alius esse videtur is quem Xenophon *Hell.* 2, 4,
 20 *mystarum* praeconem fuisse tradit, qui num idem fuerit quem
Ol. 91, 4 archontem fuisse constat, incertum est.' Meinek.

125

Schol. Aristoph. *Nub.* 1022 τέταρτος (*Ἀντίμαχος*) ὁ τρα-
 πεξίτης, οὗ μὲννηται *Εὐπόλις* ἐν *Δήμοις*. desunt haec in RV.

126

Schol. Aristoph. *Pac.* 347 πέμπτος (*Φορμίων*) ἀρχαῖος Ἀθη-
 ναῖος, μετὰ Σόλωνά ἄρξας. *Εὐπόλις* ἐν *Δήμοις*. neque de *Anti-*
macho fr. 125 neque de hoc *Phormione* quicquam notum est.

127

Schol. *Luciani Alex.* 4 ὡσαύτως καὶ ὁ *Φρυνώνδας* ἐπὶ πο-
 νηρία βοᾶται *Εὐπόλιδι* ἐν Ἀστρατεύτοις, *Δήμοις*. cf. fr. 39.

128

ὅτι; τὸ πυριατήριον.

Pollux 9, 43 καὶ μὴν οὐκ ἄδοξα μέρη τῆς πόλεως γυμνάσια
 καὶ βαλανεῖα, ἕως δὲ καὶ πυριατήρια, *Εὐπόλιδος* ἐπόντος ἐν *Δί-*

μοις ὅτι τὸ πυριατήριον. interrogationis signum post ὅ τι posuit Rapius. Hemsterhusius ὄπου. — ὅ τι; repetentis est interrogati-
nem ab altero propositam. cf. quae adnotavimus ad Aristoph.
Nub. 214. suppleri potest *τουτι τί ἐστιν*; B. ὅτι; κτλ. de pyriaterio
cf. Becker. Charikl.² III 75 sq.

129

ἐγχώριος ἀνὴρ, ἐγχώριον προᾶγμα

Εὐπολις Δήμοις. Bekker. Anecd. 95, 8. 'num forte hoc volu-
erunt quos in pugnat grammaticus Atticistae, ἐγχώριος de homini-
bus recte dici, non autem de re? ita plena fuisset oratio ἐγχώριος
ἀνὴρ λέγεται, ἐγχώριον προᾶγμα οὐ λέγεται. hoc postremum refutat
Eupolidis exemplo.' Meinek.

130

ἀριστητικός

ἀντὶ τοῦ ἔθους ἔχων ἀριστᾶν. Εὐπολις Δήμοις. Bekker. Anecd.
79, 22. cf. quae ad Aristoph. Eq. 1378 adnotavimus. ad morem
τοῦ πρῶ ἐπιπίνειν ab Alcibiade inventum refert Wilamowitz. Herm.
XI 297.

131

ἥσθημα

τὴν ἡδονήν. Εὐπολις Δήμοις. Bekker. Anecd. 98, 27. Her-
werd. Obs. crit. 24 ἥσμα, quod non minus inauditum. potuit ab
ἡσθηναίᾳ comice fingi ἥσθημα. an depravatum est ex (οὐ γὰρ) ἡσθη,
μὰ Δία?

132

θηρία

ἀξιοῦσι τὰ ἄγρια λέγεσθαι, ἵππον δὲ ἢ ἡμίονον πολιτικά. Εὐ-
πολις Δήμοις. Bekker. Anecd. 99, 28. i. e. 'θηρία Atticistae non
nisi de bestiis dici volunt, equum vero mulumve domesticos nomi-
nari. adversatur Eupolis Demis. is igitur equum mulumve θηρίον
vocasse putandus est.' H. Iacobi apud Meinek. V 37.

133

καπνοδόκην

Pollux 7, 123 κάπνην δὲ καὶ καπνοδόκην Εὐπολις τὸ μὲν εἴρη-
κεν ἐν Βάπταις, τὸ δὲ ἐν Δήμοις. cf. fr. 88.

134

καυχῆσεται

Pollux 9, 146 ἐν δὲ Εὐπόλιδος Δήμοις ἔστι καὶ τὸ καυχῆ-
σεται.

135

Photius οἰνι[α]στήρια· σπονδὴ τῷ Ἡρακλεῖ ἐπιτελουμένη ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι. *Εὐπολις Δήμοις*. veram formam servaverunt alii: Athenaeus 11, 494 f οἰνιστήρια· οἱ μέλλοντες ἀποκείρουν τὸν σκόλλυν ἐφηβοί, φησὶ Πάμφιλος, εἰσφέρουσι τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον πληρώσαντες οἶνον, ὃ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσι διδόασιν πίνειν. Hesych. οἰνιστήρια· Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβέειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλόν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἶνου καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσιν ἐπέδιδον πίνειν. ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια. ac sic Poll. 3, 52 ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παίδων οἶνου ἐπίδοσις οἰνιστήρια ἐκαλεῖτο. 6, 22 ἡ δὲ οἰνιστήρια οἶνου δόσις ὑπὲρ τῶν παίδων ἐν τοῖς φράτεσιν. propter hoc fragmentum Raspius (11 sq.) conl. etiam 116 tempus fabulae fingi putabat τὴν Κουρεῶτιν parum certo nisus argumento.

Praeterea ad Demos incerta coniectura Raspius fr. 314, Meinekus fr. 310 rettulerunt; probabilius Wilamowitzius (Herm. XIII 183) versus Aristidi a Plutarcho (Aristid. 4) tributum σοφὸς γὰρ ἀνὴρ (Themistocles), τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν (cf. Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 352) ex Eupolidis Demis excerptum esse suspicatur, eis verbis explicari censens, cur non etiam Themistocles ab inferis sit evocatus.

[ΔΙΑΙΤΩΝ]

136

Pollux 7, 168 (modo Anaxilam commemoraverat) τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων τις *Εὐπολις* καὶ τὴν πύelon τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν ὠνόμασεν ὡς οἱ νῦν. λέγει γοῦν ἐν *Διαιτῶντι* εἰς βαλανεῖον εἰσελθῶν μὴ ζηλοτυπήσης τὸν συμβαίνοντά σοι εἰς τὴν μάκτραν. in quibus mirum est quod Eupolis iunior dicitur Anaxila et tamquam ignotus fuerit τις additur. quocirca Herwerden. Stud. crit. 78sq. *Ἀπολλόδωρος* (Γελῶς) — *Ψευδαῖαντι* scribit, aliquanto violentius. *Εὐβουλος Δευκαλίῳνι* certe probabilius videtur. cf. de nominibus Eupolidis Eubulique confusis Meinek. I 115 et de Diaetonte 130. ex Philodemi de vitiis libro (ed. Saupp. 1853) p. 25 intellegitur auctorem quisquis est scripsisse τὸν συνεμβαίνοντά σοι, id quod etiam sententia verborum flagitat. itaque de anapaestis quidem cogitari non potest. Sauppianus εἰς βαλανεῖον εἰσῶν | μὴ ζηλοτυπήσης τὸν συνεμβαίνοντά σοι | εἰς τὴν γε μάκτραν. in quibus unum displicet γέ, cetera multo magis adrident quam Fritzschi conamina (Fr. Eup. v. conscr. 11. 12) Eupolideum metrum restituentis.

[ΔΙΑΣ]

137

Pollux 9, 27 τὸν ἀστὸν *Εὐπολις* ἐν τῇ *Διάδι* ἔμπολιν εἶρη-

κεν, οἶον ἐγγώριον. hic quoque titulus sine dubio corruptus est. Meinek. I 115.

ΕΙΛΩΤΕΣ

De auctore fabulae veteres dubitabant, siquidem apud Pollucem bis Eupolis, apud Athenaeum semel Eupolis, bis ὁ τοὺς *Εἰλωτας ποιήσας* (πεποικηώς), apud Herodianum bis ὁ τοὺς *Εἰλωτας* nominatur. duas exstitisse fabulas, unam Eupolidis, alteram alterius poetae, O. Muellerus statuit (Mus. Rh. Nieb. et Brand. III 488), quarum altera fuerit satyrica (*Εἰλωτες ἐπὶ Ταϊνάρῳ*). cf. Meinek. II 483.

138

καὶ γένηται τοῖσδε σάμερον κοπίς.

Athenaeus 4, 138 f *Πολέμων τοῦ παρὰ Λάκωσι καλουμένου δείπνου κοπίδος μνημονεύοντα Κρατῖνον ἐν Ἰλοῦτοις λέγειν . . . καὶ Εὐπολῖς ἐν Εἰλωσι κτλ.* cf. Cratin. 164. cum dorice loquatur quisquis est (cf. fr. 140), admodum probabiliter Bergkii coniecit αἶκα pro καί. at tamen tetrametri trochaici exitum esse posse Iacobsius (Addit. Ath. 95) monuit.

139

τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε ἀρχαῖον ἀεῖδειν· ὁ δὲ Γνήσιππος ἔστιν ἀκούειν.
κεῖνος νυκτερίν' εὔρε μοιχοῖς ἀείσματ' ἐκκαλεῖσθαι
γυναῖκας ἔχοντας ἰαμβύκην τε καὶ τρίγωνον.

Athenaeus 14, 638 e ὁ τοὺς *Εἰλωτας* δὲ πεποικηώς φησι κτλ. idem 1, 3 a ὡς τὰ *Πινδάρου* ὁ κωμωδιοποιὸς *Εὐπολῖς* φησιν, ἥδη κατασερισγασμένων ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας. *Σιμωνίδου τε* Σιμωνίδου τ' A. 3. *νυκτερίν'* Hermannus] *νυκτερινά.* deinde pro *Εἰλωτας* ἰλεώτας A. — pro *ἀεῖδειν* Dindorfius *ἀειδέν* ut metra versuum exaequaret, quae res in carmine melico admodum lubrica est, forma dorica ut in fr. 138 et 140 probabili, ita hic incredibili. Hermannus v. 2 ἔστ' ἀκούειν et v. 3 *νυκτερίν'* εὔρε *μυχοῖς* (ut *ἀείσματ'* sit disyllabum). at *μοιχοῖς* sententiae aptissimum. cum reliqui versus ab anacrusi incipiant et *κεῖνος* pro *ἐκείνος* comicis sit inusitatum (nam Phryn. fr. 10 corruptum est), v. 3 aut *ἐκεῖνος* aut ὅς scribendum videtur. v. 4 *ἔχουσι* Herwerden. Obs. crit. 24, tamquam id genus attractionis necessarium sit, non concessum. de verbis ὁ δὲ *Γν. ἔ. ἀκ.* Iacobsius Addit. Ath. 338 '*glossema* ὁ δὲ κτλ. non ad praecedentia pertinet, sed ad *κεῖνος* et post hoc vocabulum collocari debet' (i. e. 'intellegendus autem est Gnesippus'). quam sententiam si propter syntaxis insolentiam concepit, fallitur. Aesch. Pers. 419 *θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν ναυαγίων πλήθονσα.*

Ephipp. 15, 5 καὶν κάραβός τις ἤ λαβεῖν. de Gnesippo cf. Cratin. 15, de trigono Pherecr. 42. Eupol. 77, de ἱαμβύκη Athen. 14, 636 b. Hesych. ἱαμβῦκαι· ὄργανα μουσικά, ἐν οἷς τοὺς ἱάμβους ἤδον. ἢ δὲ σαμβύκη ἕτερον ὄψε εὐρημένον. similiter Phot. ἱαμβύκη et ζαμβύκη.

140

τέμενος Ποτειδᾶ πουτίω

Herodianus II 917, 3 Lentz. ὁ δὲ τοὺς *Εἰλωτας* τὴν γενικὴν φησι τέμενος κτλ. Dindorfius Praef. Hom. II. ed. Lips. 1824 Ποτίδα, Ποτιδᾶ (cum Aldo) Meinek. scribendum videtur Ποτειδᾶ, sicuti Ποτειδαία. est initium trimetri; loquitur autem nescio quis Dorien-sis. templum intellegendum est Neptuni Taenarii (Meinek.).

141

ὄβολόν τὸν καλλιχέλωνον

Pollux 9, 74 καὶ μὴν τὸ Πελοποννησίον νόμισμα χελώνην τινὲς ἤξιον καλεῖν ἀπὸ τοῦ τυπώματος· ὄθεν ἢ παροιμία τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν σοφίαν νικᾶντι χελῶναι. ἐν δὲ τοῖς Εὐπόλιδος *Εἰλωσιν* εἴρηται· ὄβολόν κτλ. — Hesychius καλλιχέλωνος· ὁ ὄβολός. εἶχε γὰρ τὸ νόμισμα χελώνην ἐπιπεχαραγμένην. idem χελώνη· (νόμισμα) Πελοποννησιακόν. Hultschius Metrol. 133 proprie Aeginaeos fuisse nummos docet, per totam Peloponnesum usitatos. cf. O. Mueller Aegin. 95.

142

Herodianus II 933, 1 Lentz. ἀθροῦν· οὐδὲν εἰς ὄσον λήγει ἐπίρρημα ἀλλὰ μόνον τὸ ἀθροῦν· ὅπερ καὶ ἐπεκτάσει ποιητικαῖς κέχρηται καὶ παραθέσει ἄρθρον ἐνικῶν καὶ πληθυντικῶν. παραιτοῦμαι δὲ τὸ αἰσχοῦν, ὃ εἴρηται παρὰ τῷ τοὺς *Εἰλωτας* αἰμὴν ἀλλὰ μισχοῦν καθήμενοι· ἐπεὶ ὀνοματικά (ὀνοματικόν) ἐστὶ. *Εἰλωτας* Blochius] εἰλω τασαίμην cod. de adverbio ἀθροῦν ad interpr. Antonin. Liber. p. 228 Koch. relegat Nauckius Philol. VI 414. fragmentum prorsus desperatum. in αἰμην ἀλλά latere οὐ μὴν ἀλλά dicerem, si haec ut apud Xenophontem, Isocratem, Platonem alios ita etiam apud comicos usquam invenirentur.

143

λαγός

οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Ἡρόδοτος καὶ ὁ τοὺς *Εἰλωτας* ποιήσας. Athenaeus 9, 400 c. non recte Meinek. in ed. min. formam ionicam λαγός ab Athenaeo apud Eupolin inventam esse statuit.

τήγανον

Pollux 10, 98 καὶ τήγανον δέ, ἀλλὰ μὴν καὶ τήγανον ἔχεις ἂν εὐρεῖν εἰρημένον ἐν Εἰλωσιν Εὐπόλιδος.

Ad Helotas fr. 342 rettuli Mus. Rh. XXX 417. cf. praeterea fr. 145. 435 et quae ad Laconum titulum adnotavimus.

[ΚΛΟΠΑΙ]

Erotianus 74, 11 Klein. ἡδύσμασι τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀφτύμασιν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, ὡς καὶ . . . Εὐπολις Κλοπαῖς. Κλοπαῖς ed. Eustach.] ἰλωταῖς AC. κλώταις B, unde recte Meinekius Εἰλωταῖς, receptum a Kleinio, cuius formae etiam alia exstant vestigia. itaque ad Helotas fragmentum pertinet.

ΚΟΛΑΚΕΣ

Acta est Dionysiis Ol. 89, 3. Argum. Aristoph. Pac. ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἄστει. πρῶτος Εὐπολις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνη, τρίτος Λεύκων Φράτεροι. Athen. 5, 218bc τέθνηκε δὲ (Ἰππώνικος) πρὸ τῆς ἐπ' Ἀλκαίου διδασκαλίας τῶν Εὐπόλιδος Κολάκων οὐ πολλῶ χρόνῳ (duobus fere annis). πρόσφατον γὰρ τινα τοῦ Καλλίου τὴν παράληψιν τῆς οὐσίας ἐμφαίνει τὸ δράμα. ἐν οὖν τούτῳ τῷ δράματι Εὐπολις τὸν Πρωταγόραν ὡς ἐπιδημοῦντα εἰσάγει, Ἀμειψίας δ' ἐν τῷ Κόνῳ δύο πρότερον ἔτεσι διδαχθέντι οὐ καταριθμῆι αὐτὸν ἐν τῷ τῶν φροντιστῶν χορῷ. Schol. Aristoph. Av. 284 ὁ Ἰππώνικου Καλλίας ἐδόκει τὰ πατρῶα διεσπαρκεῖν εἰς ἀσίλγειαν, ὡς ληφθεὶς μοιχεύων καὶ ἀποτίσας χρήματα. κεκωμώθηκε δὲ αὐτὸν ἰκανῶς Εὐπολις ἐν Κόλαξι. Maxim. Tyrius 20, 7 Καλλίαν μὲν ἐν Διονυσίοις ἐκωμῶδει Εὐπολις ἰδιώτην ἄνδρα ἐν συμποσίοις κολακευόμενον, ὅπου τῆς κολακείας τὸ ἄθλον ἦν κύλικες καὶ ἑταῖροι καὶ ἄλλαι ταπειναὶ καὶ ἀνδραποδώδεις ἡδοναί, quae ex ipsa Eupolidis fabula videntur excerpta esse. chorus ex adulatoribus erat compositus, qui postea παρασίτοι adpellabantur. Phrynich. Ecl. 139 παρασίτους οὐκ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἐπ' ὀνειδούς, ἀλλὰ κόλακας· καὶ δράμα ἐστὶ Κόλακες τοιούτων ἀνθρώπων. singulare in ea fabula chori carmen fuisse docet Schol. Aristoph. Lys. 1188 ἀποκοπή ἐστὶ τοῦ ἄλλου χοροῦ, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξι. quae Engerus sic interpretatur: carmen Lys. 1188 sq. ἀποκοπήν esse eius carminis quod legatur 1043sq., id quod iam intellegatur ex particula δὲ initio v. 1188 posita (cf. Aristoph. Av. 1482. 1553. 1694). atque hoc extremum etiam in Eupolidis car-

mine factum esse videtur'. ad parabasin certe haec carmina non pertinebant.

146 a. b

ἔνδον μὲν ἐστὶ Πρωταγόρας ὁ Τήσιος

ὃς ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος

περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμαῖθεν ἐσθίει.

v. 1 Diogenes Laert. 9, 50 Πρωταγόρας, Ἀβδηρίτης, καθά φησιν Ἡρακλείδης . . . ὡς δ' Εὐπόλις ἐν Κόλαξι, Τήσιος· φησὶ γάρ ἔνδοθι — Τήσιος. κτλ. v. 2. 3 Eustathius 1547, 53 sine fabulae nomine. cf. Athenaeus 5, 218c. Achilles Tat. Isag. p. 121 (ex Aristophane) ὃς τὰφανῆ μερμυῶ τὰ δὲ χαμαῖθεν ἐσθίει. cf. Meinek. I 118. 1. ἔνδοθι Cobet] ἔνδοθι, quod comicis ignotum. ἀλιτήριος — χαμαῖθεν Porsonus Adv. 75] ἀλιτήριος — χθαμαῖθεν. coniunxit versum 1 cum reliquis Porsonus, dissentiente Toeppelio p. 39. cf. Fritzs. ibid. p. 70. ordine perpetuo non videntur compositi fuisse, at ex eadem fabula, fortasse ex eadem fabulae parte excerptos esse adparet. nam pronomen ὃς ad Protagoram pertinere Eustathii testimonio constat: ἐμφαίνειν Εὐπόλις λέγεται τὸν φυσικὸν Πρωταγόραν διακωμωδῶν ἐν τῷ ὃς — ἐσθίει. voce ἀλιτήριος Eupolis nefariam Protagorae de deis doctrinam reprehendere videtur. Diog. L. 9, 51 περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέναι, οὐθ' ὡς εἰσὶν οὐθ' ὡς οὐκ εἰσὶν. Meinekius haec aliquem loqui statuit, qui dum Callias cum adulatoribus et scortis intus epulentur foras prodeat et quid Callias cum sociis agat narret. Teius dicitur Protagoras, quia Abdera colonia est Teiorum. cf. Aristoph. Nub. 333. 360. fr. 672, ex Achille Tatio excerptum.

147

πίνειν γὰρ αὐτὸν Πρωταγόρας ἐκέλευ', ἵνα

πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκλυστον φορῆ.

Plutarchus Mor. 699 a Εὐπόλιμ μὲν γάρ, εἰ βούλει, πάρες ἐν Κόλαξιν εἰπόντα· πίνειν κτλ. Athenaeus 1, 22 f Εὐπόλις τε τὸν Καλλιᾶν φησὶν ἀναγκάζεσθαι ὑπὸ Πρωταγόρου πίνειν, ἵνα κτλ. cf. Macrobius Saturn. 7, 15. Plutarchus Mor. 1047 d τῶν ποιητῶν Εὐριπίδην, Ἀλκαῖον, Εὐπόλιμ, Ἐρατοσθένην, λέγοντας· ὅτι τὸ ποτὸν διὰ τοῦ πνεύμονος διέξεισιν. 1. αὐτὸν Grotius Exc. 501] ὁ Plut. 2. ἔκλυστον Reiskius] ἔκλυρον Athen. ἔκλυτον Fritzschi apud Toeppel. p. 72. cf. Alcaei lyr. fr. 39 Bergk. ad eandem scaenam videtur pertinere cum fr. 146. 148. scilicet Protagoras in convivio Calliae symposiarchus erat. πνεύμων an πλεύμων Atticorum consuetudini conveniat dissentiunt grammatici. cf. Etym. m. 677,

31. Greg. Corinthi. 147 sq. Herodian. II 571, 24 Lentz. Lobeck. Pathol. el. II 343.

148

λαφύσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνν.

Schol. Aristoph. Nub. 52 λαφυγμὸν γὰρ λέγει τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν. Εὐπολις ἐν Κόλαξι κτλ. Suidas λαφυγμός. cf. Hom. II. 11, 176. 17, 64 ἔγκατα πάντα λαφύσσει. sic λαφυκταὶ *heluones*. Athen. 11, 485 a (Toeppel.). quod versum Etym. Gud. 116, 47 Meinekius ad hanc fabulam rettulit, id nullo prorsus argumento niti recte monuit Toeppelius.

149

δεῖπνον θές ἑκατὸν δραχμᾶς. Β. ἰδού.

Α. οἶνον θές ἐτέραν μνᾶν.

Pollux 9, 59 et Schol. Lucian. V 178. 9. Iac. ἡ ἀττικὴ μνᾶ ἔχει δραχμᾶς ἑκατὸν, ὡς ἀκριβέστατά ἐστιν ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Κόλαξι· δεῖπνον θές ἑκατὸν δραχμᾶς ἰδού. εἴτ' ἐπιφέρει· οἶνον θές ἐτέραν μνᾶν. δηλον ὅτι καὶ τὰς ἐτέρας ἑκατὸν δραχμᾶς μνᾶν εἴρηκε. quod inter ἐπιφέρει et οἶνον olim inserebatur κόλαξιν nihil est nisi titulus fabulae inepte repetitus. neque enim credendum est Herwerdeno Nov. add. crit. 7 aut Fritzscheio apud Toeppelium p. 72. θές, *ρονε*, scribe in tabula i. e. *computa*. Aristoph. Vesp. 661 κατὰθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς. Demosth 27, 34 τὰ τ' ἀναλωμένα . . . πλείω τιθεῖς. 36 τούτων πλείω εἰμι τεθεικώς. 28, 13 ἐὰν ἐπὶ δραχμῇ τις τιθῇ μόνον. cf. 29, 60. Lys. 32, 28 θήσω εἰς δύο παιδάς . . . χιλίας δραχμᾶς ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. idem loquitur qui fr. 150, i. e. servus convivii quod adparavit inpensas computans. ceterum non necesse est utrumque versum continuari.

150

δραχμῶν ἑκατὸν ἰχθῦς ἐώνημαι μόνον
ὄκτῳ λάβρακας, χρυσόφρους δὲ δώδεκα.

Athenaeus 7, 328 b τοὺς δ' ἰχθῦς τούτους (χρυσόφρους) φησὶν Ἰκίσιος καὶ τῇ γλυκύντητι καὶ τῇ ἄλλῃ εὐστομίᾳ πάντων εἶναι ἀρίστους. εἰσὶ δὲ καὶ τροφιμώτατοι . . . Εὐπολις δ' ἐν Κόλαξί φησι κτλ. ἐώνημαι Porson. Advers. 101] ἐωνημένος PVL. ἐωνημένοι B. ἐωνήμην Iacobs. Addit. 181. χρυσόφρους Schweigh.] χρύσοφρους PVL. δὲ δώδεκα Porsonus] δέδωκα A. — λάβρακας. Aristoph. Eq. 361. Athen. 310 ef.

151

ἄκουε δὴ σκευή τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν.
 παραπλήσι' ὄντα σοι γέγραπται τᾶπιπλα.

Pollux 10, 10 αὐτὰ δὲ τὰ σκευή καλοῖτ' ἂν ἔπιπλα, ἤγουν ἡ κούφη κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. ὁ γοῦν Εὐπόλις ἐν τοῖς Κόλαξι προειπών, ἄκουε δὴ σκευή τὰ κατ' οἰκίαν, ἐπήγαγε παραπλήσι' ὄντα σοι γέγραπται τᾶπιπλα. Phrynich. Epit. 334 ἐνδυμενία· ἀμαθῶς· δέον διττῶς λέγειν, ὡς Εὐπόλις Κόλαξι, σκευή τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἔπιπλα. 1. κατὰ τὴν Hanovius Exerc. crit. 141] κατ'. 2. ita Fritzschius] παραπλήσιον τεσσυγέγραπται τοῖς τὰ ἔπιπλα F. perperam Hanovius παραπλήσιον Pollucis esse iudicavit. apud Toeppeium p. 69 Fritzschius ὄντως pro ὄντα. recensetur scriptoque consignatur Calliae supellex domestica, quam nuper demum post patris mortem acceperat. priorem versum scribae, alterum Calliae adsignat Fritzschius. mihi non necessario videntur cohaerere. παραπλήσια totidem numero interpretatur Toeppeius, cuius significationis exemplum ex Atticis scriptoribus petitum mihi quidem non praesto est. ceterum cf. Fritzschi. Q. Arist. 55. Ran. p. 217.

152. 153

ἵππον κέλητ' ἀσκοῦντα θές.
 θές νῦν ἀγροῦς καὶ πρόβατα καὶ βοῦς.

Bekker. Anecd. 17, 29 ἀσκεῖν καὶ ἀσκηταί, ἀσκητικῶς· τὸ ἀγωνιστικῆς (ἀγωνιστικῶς cod.) ἐπιμελείας τυγχάνειν ἀσκεῖν ἐστίν. Εὐπόλις· ἵππον — θές. Bekker. Anecd. 1196 σπανία ἐστίν ἡ χρῆσις τῆς βοῦς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, μᾶλλον δὲ οἱ βόες εὐρηται. ἐπὶ δὲ τῆς ὁμοφωνοῦσης αὐτῇ αἰτιατικῆς, λέγω δὲ τῆς τὰς βοῦς, πλατειά ἐστίν ἡ χρῆσις, ὡς ἐν Κόλαξιν Εὐπόλιδος· θές — βοῦς. cf. Herodian. II 336, 6. 706, 29 Lentz. Aristoph. Nub. 28. ad eandem eiusdem fabulae scaenam haec pertinere intellexit Runkelius, eum quem supra secuti sumus versuum ordinem esse debere, si continuo haec fuerint coniuncta, Fritzschius Q. Arist. 202 adn. 31, conl. Eq. 21. 22. 24. Ran. 286. 7. Eupol. 279. post βοῦς Meinekius supplet B. ἦν ἰδοῦ, vel λέγ' ἔτερον, ut sint eius qui quae alter dictat scripto consignat. cf. fr. 149. pertinent haec quoque ad eam scaenam, in qua Callias relictam sibi ab Hipponico hereditatem adit. de ἄθλων θέσει in adulationis certamine cogitat Fritzschius.

154

ἐκεῖνος ἦν φειδωλός, ὃς ἐπὶ τοῦ βίου
 πρὸ τοῦ πολέμου μὲν τριχίδας ὠψώνησ' ἄπαξ,
 ὅτε τὰν Σάμῳ δ' ἦν, ἡμιωβολίου κρέα.

Athenaeus 7, 328e *τριχίδων δὲ (μνημονεύει) Εὐπολις ἐν Κόλαξιν κτλ.* 2. ὠψώνησ' L] ὀψώνησ' PV, ἐψώνησε B. 3. ἡμιωβελίου L] ἡμιωβελίου A. 'Hipponici sobrietatem non sine quodam ironiae colore indicat' Mein. I 136. 132. cf. Andoc. 1, 131. erat cum Hipponicum praetorem fuisse in bello Samio ex hoc fragmento conligerem: id quod falsum esse docet scholion adlatum a Wilamowitzio Ind. Gryphisw. 1877/78 p. 13. *τριχίδες* quam vile piscium genus fuerit cognoscitur ex Aristoph. Eq. 662.

155

*φοροῦσιν ἀρπάζουσιν ἐκ τῆς οἰκίας
τὸ χρυσίον, τὰργύρια πορθεῖται.*

Pollux 9, 90 *τὰργύρια γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἂν τις εὔροι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Ἀτικοῖς). ἐγὼ δ' εὔρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπιέεται τὸ δράμα ὡς Ἀριστοφάνους οὐ γνήσιον. ἀλλ' οὔτι γε καὶ οἱ Κόλακες Εὐπόλιδος, ἐν οἷς εἶπε κτλ.* ἀργύρια sunt vasa argentea (vulgo ἀργυρώματα), quibus parasi Calliam spoliant. perperam Herwerdenus Obs. crit. 24 ἀρπάζουσιν pro interpretamento habet.

156

*καὶ τὸν Κέκροπα τᾶνωθεν ἀνδρὸς φασ' ἔχειν
μέχρι τῶν κοχωνῶν, τὰ δὲ κάτωθεν θυνηίδος.*

Daremb. Notices p. 215, ubi falso a grammatico Baptis tribuitur. cf. quae adnotavimus ad fr. 77. Erotian. 20, 4 Klein. τᾶνωθεν ἀνδρὸς φασ' Nauckius apud Meinek. V p. LXXIX et Fritzschi De com. gr. fr. 6] φασιν ἄνωθεν ἀνδρὸς ἔχειν. θυνηίδος Daremb.] θυνηίδος. Goettling. Ind. Ien. hib. 1853 p. 5 καὶ Κέκροπά φασ' ἄνωθεν ἀνδρὸς σῶμ' ἔχειν — τὰ δὲ κάτωθεν θυνηιδού vel θυνηιδῶν. 'nam Athenis etiamnum superstes est statua Cecropis desinentis in duos pisces'. cf. Archaeol. Zeit. N. F. V (1873) 55.

157

τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει.

Pollux 10, 28 καὶ τὸ μὲν σκευὸς (κόρημα) καὶ ῥῆμα (κορεῖν) ὑπὸ Εὐπόλιδος εἴρηται ἐν τοῖς Κόλαξιν κτλ. cf. Aristoph. Pac. 59. Eupol. 228, 4. ducta videntur ex ea fabulae parte, in qua aedes Calliae excipiendis hospitibus adparabantur (Mein.).

158

*Ἀλκιβιάδης ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξίτω. B. τί ληρεῖς;
οὐκ οἴκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις δάμαρτα;*

Athenaeus 12, 535a κεκωμώδηται καὶ ὑπὸ Εὐπόλιδος ὡς καὶ ἀκόλαστος πρὸς γυναῖκας ἐν Κόλαξιν οὕτως· Ἀλκιβιάδης κτλ. Diog. L. 4, 49 τὸν Ἀλκιβιάδην μεμφόμενος ἔλεγεν, ὡς νέος μὲν ὦν τοὺς ἄνδρας ἀπαγάγοι τῶν γυναικῶν, νεανίσκος δὲ γενόμενος τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν. cf. Eupol. 354. Pherecr. 155. alter qui loquitur Alcibiades ipse videtur esse, qui admonitus, ut 'mulier esse desinat' (Schweigh. conl. Xen. Cyrop. 1, 2, 8. Terent. Andr. 1, 1, 24) illi suadet ut domi suam ipse uxorem curet, minans nimirum se id facturum esse, si ille neglexerit. δάμαρ Atticis posterioribus non usitatum.

159

- ἀλλὰ δίαιταν ἦν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς
 λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὡς ἐσμὲν ἅπαντα κομποὶ
 ἄνδρες· ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
 ἀλλότριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δὲ τι κάμὸν αὐτοῦ.
- 5 ἱματίῳ δέ μοι δὴ ἔστων χαρίεντε τούτῳ,
 οἷν μεταλαμβάνων ἀεὶ θάτερον ἐξελαύνω
 εἰς ἀγοράν. ἐκεῖ δ' ἐπειδὴν κατῖδω τιν' ἄνδρα
 ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθύς περὶ τοῦτον εἰμί.
 κἄν τι τύχη λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ,
- 10 καὶ καταπλήττομαι δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν.
 εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν
 μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὐ δεῖ χαρίεντα πολλὰ
 τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ ἔκφεραται θύραζε.
 οἶδα δ' Ἀκέστορ' αὐτὸ τὸν στιγματίαν παθόντα·
- 15 σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, εἶπ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
 ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρῆδωκεν Οἰνεῖ.

Athenaeus 6, 236e οἱ δ' ἀρχαῖοι ποιηταὶ τοὺς παρασίτους κόλακας ἐκάλουν, ἀφ' ὧν καὶ Εὐπολις τῷ δράματι τὴν ἐπιγραφὴν ἐποίησατο, τὸν χορὸν τῶν Κολάκων ποιήσας τὰδε λέγοντα κτλ. 9. Pollux 3, 109 ὁ δ' Εὐπόλιδος πλούταξ πέπαικται. cf. Eustath. 1091, 57. 2. ἅπαντα Hermannus] ἅπαντες. 3. ὅτοισι Porsonus apud Gaisford. Heph.] τοῖσι. 4. κάμὸν Hermannus] κάμων. Bergk. κάμους. τὸ κάμων Porsonus et Cobet. 5. τούτῳ, οἷν Porsonus] τούτοιν. 7. τιν' Dindorf.] τι οὖν A. 8. εἰμί Grotius] εἴμι. 9. πλούταξ] πλούταξ A. 13. εὐθέως Grotius Excerpt. 501] εὐθύς. ἔκφεραται Bergk.] φέρεται. 15. εἶπ' ἀσελγές Porsonus] εἵπας ἔλεγες A. θύραζε Grotius] θύραξ'. 16. κλοιὸν] κλών Meinek. cf. Eur. Cycl. 235. Aristoph. Vesp. 897. Bekker. Anecd. 49, 5. Οἰνεῖ] κοινῶ Bergk. Comment. crit. I 28.

epirrhema parabasis est, vel antepirrhema integrum, ut videtur Fritzschio apud Toepellium p. 65, qui in epirrhemate chorum de parasitorum originibus vel aliis rebus dixisse censet, iam vero de vitae suae consuetudine exponere. versus sunt Priapei primi. — 3. pro πρώτα μὲν fortasse scribendum πρώτον εἰς. cf. Athen. 6, 230 c οἶδα δέ τινα . . . πτωχαλαζόνα, ὃς δραχμῆς ἔχων τὰ πάντ' ἀργυρώματα ἔβόα καλῶν τὸν οἰκέτην ἕνα ὄντα καὶ μόνον, ὀνόμασι δὲ χρώμενον ψαμμακοσίους κτλ. Menand. Phot. Στρατοφάνη· Στρ.; λιτόν ποτ' εἶχες γλαυῦδιον καὶ παιδ' ἕνα. Aristoph. Eccl. 593 μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ. 4. ἀλλότριος τὰ πολλά est, quod magnam partem ab aliis nutritur; ut minimum curae domino pro eo suscipiendae relinquatur. nam pro κάμον scribendum puto κήδομ' αὐτοῦ. cetera certe quae proposuerunt homines docti mirum in modum contorta sunt. cf. Aristoph. Ach. 1028. Eq. 1342. Nub. 106. 1410. 5. τούτω. Fritzschius parasitos unum quod habebant pallium 'invertisse' eoque duo ex uno fecisse arbitratur conl. Schol. Aristoph. Nub. 88 et interpr. Av. 1567. at tum dicendum erat τῶδε, non τούτω, neque vero eandem vestem alternis diebus invertere ei quicquam prodesse poterat, qui semper recentem vellet vestem videri. itaque habebant duas vestes diverso sine dubio colore quas ut semper recentes viderentur alternis vicibus, sed numquam utramque gestabant. itaque scribendum est δὺ' ἐστὸν χαρίενθ' ἐτοίμῳ, οἶν κτλ. cf. Plat. Tim. 72 c. Reip. 8, 552 b. Thuc. 6, 9, 3. 6. ἐξελαύνω; tamquam ad militiam. 7. εἰς ἀγοράν, cf. Plaut. Captiv. 3, 1, 18. 31. quibus nequaquam adversatur Lucian. Parasit. 51. 9. πλούταξ. Lobeck. Pathol. prol. 447. ceterum cf. Terent. Eunuch. 250 sq. (2, 2, 19 sq.). 10. δοκῶν, ut Pherecr. 163. 11. ἄλλυδις ἄλλυλος. Hom. Il. 11, 486. 17, 729. 14. de *Acestore Saca* cf. interpr. Aristoph. Av. 31. Cratin. 85. *στιγματίαν*. cf. Cratin. 333. Hermipp. 63, 19. 15. ἀσελγές. cf. fr. 244, 2. 16. *Oeneus*, spurius Pandionis filius (Paus. 1, 5, 2), heros ἐπώνυμος tribus Oeneidis, in cuius pago *Κειριάδαις* erat τὸ βάραθρον. cf. Aristoph. Nub. 1449. Wachsmuth. Athen. I 349. 350. ac veri simile est in ipsa barathri vicinia statuam Oenei positam fuisse. itaque *Oeneo tradere* idem est atque *in barathrum detrudendum curare*. Meinek. Alciph. 152. Wilamowitz. Herm. VII 142 adn. 4. de parasitis convivio expulsis cf. Lucian. Merc. cond. 30. Fritzs. Ind. Rost. 44/5 p. 14. 15.

160

φημί δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ
καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθὰ. ταῦτα δ' ἀποδειξομεν.

Hephaestio 13, 4 κέχρηται δὲ αὐτῷ (τετραμέτρῳ παιωνικῷ) . . . καὶ Εὐπόλις ἐν Κόλαξι κτλ. de se haec Eupolin dicere monet Berg-

kius R. c. Att. 416. sunt autem excerpta ex posterioris parabasis epirrhemate. cf. Aristoph. Vesp. 1275—1291.

161

παρὰ τῷδε Καλλία πολλή θυμηδία,
ἵνα πάρα μὲν κάραβοι καὶ βατίδες καὶ λαγῶ,
καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.

Athenaeus 7, 286 b *Εὐπολις δ' ἐν Κόλαξι παρὰ κτλ.* 9, 400 a *λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν· ἵνα κτλ.* Gramm. August. Hermann. De emend. r. gr. gr. p. 320 *καὶ τὸν λαγὸν λαγῶν φασίν. καὶ Εὐπολις· βατίδες κτλ.* Eustathius 1534, 15 *οἱ λαγῶ κατὰ Εὐπόλιν, οἶον βατίδες κτλ.* Pausan. apud Eustathium 1394, 40 *γυναῖκας εἰλίποδας διὰ τὴν ἔνδεσιν (εἴλησιν) τῶν μηρῶν.* Suidas *μυσάχη· Εὐπολις εἰλίποδα, ἐκ τῆς εἰλήσεως τῶν ποδῶν κατὰ τὴν μῆξιν.* Hesych. *γυναῖκες εἰλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν σνονοσίαν.* Cramer. Anecd. Par. III 245, 26 *Εὐπολις· βλιτίδες καὶ λαγῶ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.* 2. ἵνα] κινὰ B κίνα P πάρα Casaub.] *παρὰ.* — versus sunt Eupolidei. Hermann. Doctr. metr. 582 *παρὰ τῷδε, Καλλία, πολλή δὲ θυμηδία.* Dindorfius vocem *Καλλία* ut glossema eiciens $\asymp \cup \asymp \cup \perp$ *παρὰ τῷδε πολλή θυμηδία.* Dobraeus Addend. Aristoph. 121 *ἵνα πάρα μὲν καὶ βατίδες καὶ λαγῶ καὶ κάραβοι.* Fritzschius apud Toepfelium p. 67 *παρὰ δὲ τῷ γε Καλλιᾶδον πολλή δὲ θυμηδία, | ἵναπερ (ἵνα παρ' Meinek. ed. min. IX et Fritzschi. Fragm. Eup. 10) ἡμῖν καὶ βατίδες καὶ λαγῶ καὶ κάραβοι | κτλ. παρὰ τῷ Καλλιᾶδον nihil aliud esse interpretatur quam παρὰ τῷ Καλλία: Eupolin enim Calliae patrem finxisse Calliadem. non credo. Calliades verum nomen est Plat. Alcib. I 119 a. Phot. θυμηδία· τέρψις, τρυφή, εὐφρασία. εἰλίποδες, quo de bubus usus est Homerus epitheto, ad mulieres obscaene detorsit Eupolis. loquuntur, in parabasi ut videntur quae proprie dicitur, parasi quasi quidam ὀσφάγοι, βατιδοσκόποι, ἰχθυολῦμαι (Aristoph. Pac. 810).*

162

οὐ πῦρ οὐδὲ σίδηρος
οὐδὲ χαλκὸς ἀπίργει
μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον.

Plutarchus Mor. 778 e *ὥσπερ οὖν τοὺς Καλλίου κωμωδομένους κόλακας λέγουσιν οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον, κατὰ τὸν Εὐπόλιν.* idem 50 d *οὐδὲ τοὺς ἀμφὶ πλοσίαν τράπεζαν ἐγκυκλινομένους, οὓς οὐ πῦρ, οὐ σίδαρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον.* correxit Meinekius. *ἀν εἴργει* Toepfelius. versus sunt Pherecratei. cf. Cratet. 33. Pherecr. 79. de proverbiali dicendi genere Meinekius confert Hor. Serm. 1, 1, 39. Propert.

3, 23, 15. addo Hor. Carm. 1, 16, 9 sq. chorus se ipse ut saepe fit inridere videtur: quod moneo propter Toeppeium. ceterum apud Plutarchum 50d haec quoque ex Eupolide excerpta esse possunt τούς . . . ἀμφὶ πλουσίαν | τράπεζαν ἐγκυκλουμένους.

163

ὄς χαρίτων μὲν ὄξει,
καλλαβίδας δὲ βαίνει,
σησαμίδας δὲ χέζει,
μῆλα δὲ χρέμπτεται.

Athenaeus 14, 646f σησαμίδες ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων πεφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα· Εὐπόλις Κόλαξιν κτλ. idem 14, 630a καλλαβίδων δ' Εὐπόλις ἐν Κόλαξι· καλλαβίδας — χέζει (κολλαβίδας L). 1. μὲν ὕξει Erfurdtus Observ. 470] με νομίζει A. μὲν ὀμιχεῖ Bas. L., quod retinet Hermannus. cf. Pherecr. 131. Phot. καλλαβίδες (in cod. sine accentu). τὸ διαβαίνειν ἀσχημύτως καὶ διέλκειν τὰ ἰσθία ταῖς χερσίν. Athen. 14, 629f σχήματα δ' ἐστὶν ὀρχήσεως . . . καλαθισμός, καλλαβίδες. Hesych. καλαβίς· τὸ περισπᾶν τὰ ἰσθία. fuit igitur effeminata saltatio. — significari videtur Callias ipse. dimetri sunt choriamb. catal. (Hermann. Doctr. metr. 424 sq. 481. 576), ex carmine antistrophico excerpti. offendit catalexis in ultimo, quocirca Fritzschi (Toeppel. p. 26) χρέμπτεται δὲ γε μῆλα. facilius certe μῆλα δὲ χρέμπτεται ἀεί.

164

Schol. Aristoph. Pac. 803 καὶ πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς Κόλαξιν Εὐπόλις ὡς κίναιδον (τὸν Μελάνθιον) διαβάλλει καὶ κόλακα. cf. interpr. Aristoph. Av. 151. Meinek. I 206. Bergk. R. c. Att. 108. 340 sq. Fritzschi. Arist. Ran. 151. Cobet. Obs. crit. 184.

165

Schol. Platonis 331 Bekk. Εὐπόλις δ' ἐν Κόλαξι Καλλίου κόλακα (τὸν Χαίρεφῶντα) λέγει. Chaerephon Socraticus indicatur. Aristoph. Nub. 104.

166

Suidas (ex scriptore non nominato) βομβοῦσι· Ὁρέστης, Μαρψίας, Καλλίου τοῦ Ἀθηναίου κόλακες σὺν ἑτέροις. de Oreste cf. Aristoph. Av. 712, de Marpsia Ach. 701 cum scholiis quamvis exiguis. ad Adulatores fr. 165. 166 referenda esse monuit Meinekus I 137.

167

Schol. Aristoph. Av. 877 καὶ Ἰσως (Κλεόκριτος) ἕτερος ἂν εἴη τοῦ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δήμοις καὶ Κόλαξι. cf. fr. 124 et Aristoph. Ran. 1437.

168

φρουῶδον τὸ χειρόνιπτρον

Poll. 10, 90 -φήτεον δ' αὐτὸ (χειρόνιβιον, λέβητα) καὶ χειρόνιπτρον, Εὐπόλις εἰπόντος ἐν Κόλαξι φρ. κτλ. cf. Athen. 9, 409f. fortasse huc pertinet versus quem Etymologicum Milleri (Mélanges 309) cum fr. 118 perperam conglutinavit ἐξῶν δ' ἔτι κνέφους κτλ. sic enim videtur scribendum

εἰτ' ἐξιόντι τοῦ κνέφους φρουῶδον τὸ χειρόνιπτρον,

cuius interpretatio qualiscumque est quod in Et. Mill. exstat τὸ χ. εἴλετό μοι. cf. Aristoph. Eccl. 290 et de re Av. 496 sq. Meinekio (Herm. III 455) adsentiri non possum.

169

πεξᾶς μόσχους

ἀντὶ τοῦ ἐταίρας· ἐλέγοντο γάρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὰς χωρὶς ὀργάνων. Κάνθαρος Συμμαχία 'αὐλητρίδα πεξήν' καὶ Εὐπόλις Κόλαξιν. Photius. ἐλέγοντο] ἔλεγον Meinekio ed. min. IX, non ad nomen μόσχους, quo Aristotelem usum esse non credit, sed ad πεξᾶς haec referens. aliter Fritzschius apud Toepfeliū p. 86, qui αὐλητρίδα πεξήν Eupolidi adiudicat. de πεδξαῖς ἐταίραις Porson. Advers. 298.

170

κεκρύφαλοί τε καὶ τύλη

Εὐπόλις δὲ Κόλαξι. Pollux 7, 192. idem 10, 39 καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδι ἐστὶν ἰάζονται ἐν τοῖς Κόλαξι. vox τύλη Atticis ab Atticistis abiudicatur. Phrynich. Eccl. 173. quapropter Meinekio Protagoram ut Ionem ea usum esse suspicatur. id si verum est, non possunt haec ex indice supellectilis Calliae excerpta esse.

171

μολυβδίνους κρατευτάς

Εὐπόλις ἐν τοῖς Κόλαξιν ἔφη. Pollux 10, 97. κρατευταί cum semper igni exponantur quomodo μολύβδινοι esse potuerint non video. an scribendum est ἔφη (που) λιθίνους κρατευτάς?

172

κοιλιοδαίμων

... *Εὔπολις* τοὺς κόλακας ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι οὕτω κέκληκε. Athen. 3, 100b. eandem vocem non indicato auctore attulit 3, 97c. cf. Eustath. Opusc. 209, 41. Toepfelius 29 comparat Eurip. Cycl. 334, Fritzscheus (apud eundem 29) *τρυγοδαίμων, νακοδαίμων* Athen. 8, 352 b, *σοροδαίμων* Plut. Mor. 13 b, *κρονοδαίμων* Bekker. Anecd. 46, 30.

173

ταγηνοκνισοθήρας

Suidas *Ιούλιος* εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν ... *συνήθης ἦν τρισὶν ὑπάτοις* (triumviris) *κοιλιοδαίμων τε καὶ ταγηνοκνισοθήρας· βούλομαι γὰρ τὰ τῆς κωμωδίας πρὸς τούτους εἰπεῖν. ταγηνοκνισοθήρας V] ταγηνοκνισοθήρας B, ταγηνοκνισοθήρας edit. ante Kuster. eiusdem glossae partes exstant Suid. ταγηνοκνισοθήρας et φαγεῖν ζῶν. cum scriptor ignotus ex quo Suidas haec excerpserit utrumque nomen coniunxerit, prius autem certo testimonio ad Adulatores referatur, dubium non est quin alterum ad eandem fabulam pertineat. comparat Toepfelius 28 Bekker. Anecd. 49, 13 *κνισοθηρήτης· ὁ κνῖσαν καὶ δεῖπνα ἐπιτηρῶν*, Fritzscheus tetrametri iambici reliquias restituit. has ∪ ∪ *κοιλιοδαίμονες, ταγηνοκνισοθήραι*.*

174

λευκὴ ἡμέρα

ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ' εὐφροσύνη. *Εὔπολις Κόλαξιν*. Photius. verba videntur adulatoris hanc sibi lucem ortam esse gaudentis.

175

ἐφάπαξ

Εὔπολις Κόλαξιν. Bekker. Anecd. 96, 17.

176

περίστατοι

ἀντὶ τοῦ περὶ ἃς κύκλῳ ἴστανται οἱ θεώμενοι. τὸ ὄνομα ... ἐστὶ καὶ παρ' *Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν*. Harpocr. 152, 7. cf. Theopomp. 41. Telecl. 35. Phot. 422, 1—12. Bekker. Anecd. 296, 6 *περίστατοι· οἱ περιβλεπτοί, ἐφ' οἷς ἂν τις σταλή βουλόμενος θεᾶσθαι*.

177

συμπαροίκους

Εὔπολις ἐν Κόλαξι εἴρηκεν. Pollux 9, 37.

178

Schol. Aristoph. Ran. 407 ὅτι σύνηθες ἦν τὸ ἐπιλέγειν, ὅποτε ἐπαινοῖέν τι ἢ συνομολογοῖεν. καὶ Εὐπολις Κόλαξιν. καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν κείται. 'referenda haec sunt ad v. 508 κάλλιστ', ἐπαινώ'. Dindorf. incertum autem est, Eupolis κάλλιστ', ἐπαινώ dixerit an κάλλιστα, an καλῶς. non adsentior Fritzschio Ran. p. 196.

Praeterea ad hanc fabulam Meinekius fr. 330. 346. 347. 354. 384. 415. 448, Bergkius R. c. Att. 353 (aliquanto probabilius) fr. 352. 361 rettulerunt. cf. etiam 228.

ΛΑΚΩΝΕΣ

Cum a nullo praeter Erotianum commemoretur, Lacones autem Eubuli fabulam esse constet, Meinekius pro Eupolide Eubuli nomen restituit I 115. nisi forte Erotianus Lacones nominavit quam ceteri *Ἐλλωτας* dicunt.

179

τὰ συκάρη' ἐποίησε μυτιωτὸν πολύν.

Erotianus 94, 10 Klein μυτιωτόν· οἱ μὲν Ἀττικοὶ ὑπόκριμμά τι μετὰ σκοροῦδον γινόμενον λέγουσι. Εὐπολις δὲ ἐν Λάκωσι τὸν ἄμυλον λέγων φησί· τὰ συκάρηα κτλ. Kleinius utrobique μυτιωτόν· συκάρη'] σκενάρηα φ. 'cum ficus neque amylo convenient neque memorentur in confectione moreti (Schneider. Theophr. III 576), scribi malim τὰ φυτάρη' ἐξεποίησε μυτιωτόν πολύν, sicut vinitores βότρως ἐκποιεῖσθαι dicuntur'. Lobeck. Pathol. prol. 391 adn. 19. Hesych. μυτιωτόν· ὑπόκριμμά τι διὰ σκοροῦδων, ac paullo ante κυρίως δὲ λέγεται τὸ διὰ σκοροῦδων τριμμά τι ἐξ ἀρωμάτων πολλῶν συντιθέμενον. cum tamen haec vox etiam translata habeat significationem (cf. Aristoph. Vesp. 63 cum Terent. Phorm. 2, 2, 4), fortasse sententia haec est 'ficus (corruptae vel comesae) magna nobis convicia tulere'.

ΜΑΡΙΚΑΣ

Aristoph. Nub. 551 sq. cum scholiis v. 553. 555. 556. Quintal. 1, 10, 18 *Marikas*, qui est *Hyperbolus*. quam Aristophanes commemorat γραῦν μεθύσσην, ea Hyperboli mater est. Hesych. *Μαρικᾶν κίναιδον*. οἱ δὲ ὑποκόρισμα παιδίου ἄρρενος βαρβαρικοῦ (βαρβαρικόν Meinek.). de flexione nominis cf. Herodian. II 636, 26. 637, 23. 26. 657, 20. 21. acta est fabula mortuo Cleone (fr. 196), Hyperbolo iam apud populum gratia florente, Ol. 89, 3 (non ut Meinekius 89, 4. Cobet. Obs. crit. 145 adn. 1). Schol. Aristoph. Nub. 552 (αἱ διδασκαλίαι) φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει (i. e. duobus annis) τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν. quae fuerit

Maricantis cum Equitibus similitudo quaestio est etiam post ea quae Bergkius exposuit R. c. Att. 355. 6 difficillima. fortasse Eupolis Pisandrum Hyperboli adversarium fecerat (fr. 182). ossa Hyperboli commemorantur fr. 194.

180

καὶ πόλλ' ἔμαθον ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ
ἀτόπως καθίζων κοῦδὲ γιγνώσκειν δοκῶν.

Schol. Platonis Bekk. 379 τάττεται δὲ (τὸ ἄτοπον) καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνυπόπτου. Εὐπολις Μαρικᾶ κτλ. ἔμαθον ἐν τοῖσι Bergkius] ἀγάθ, ἐν τοῖς. de altero versu cf. Pherecr. 163 et praeterea Aristoph. Eq. 411 sq. 1236 sq. loquitur Hyperbolus.

181

A. πόσου χρόνου γὰρ συγγεγένησαι Νικίᾳ;
B. οὐδ' εἶδον, εἰ μὴ "ναγχος ἐστῶτ' ἐν ἀγορᾷ.
A. ἀνήρ ὁμολογεῖ Νικίαν ἑωρακέναί.
καίτοι τί παθῶν ἂν εἶδεν, εἰ μὴ προῦδίδου;
5 Γ. ἠκούσατ', ὦ ξυνήλικες,
ἐπ' αὐτοφώρῳ Νικίαν ελλημένον;
B. υμεῖς γάρ, ὦ φρενοβλαβεῖς,
λάβοιτ' ἂν ἄνδρ' ἄριστον ἐν κακῷ τινι;

Plutarchus Nic. 4 εἰδίδου γὰρ (Νικίας) οὐχ ἦτιον τοῖς κακῶς ποιεῖν δυναμένοις ἢ τοῖς εὖ πάσχειν ἀξίοις. καὶ ὅλως πρόσσδος ἦν αὐτοῦ τοῖς τε πονηροῖς ἢ δειλίᾳ καὶ τοῖς χρηστοῖς ἢ φιλανθρωπία. λαβεῖν δὲ περὶ τούτων μαρτυρίαν καὶ παρὰ τῶν κωμικῶν ἔστι . . . ὁ δ' ὑπ' Εὐπόλιδος κωμωδούμενος ἐν Μαρικᾷ παράγων τινὰ τῶν ἀπραγμόνων καὶ πενήτων λέγει· πόσου κτλ. Pollux 6, 159 Εὐπολις δὲ . . . συνήλικες εἶπε. 3. ὁμολογεῖ] ὁμογεῖ i. ἑωρακέναί Runkelius] ἑωρακέναί. cf. Aristoph. Av. 1573. Thesm. 32. 3. Plut. 98. 1045. Alexid. Athen. 2, 49e. 4. παθῶν x] μαθῶν. 5. ξυνήλικες AC] συνήλικες. 8. λάβοιτ'] λάβητ' B'ia.

Plutarchus ipse dicit eorum qui conloquuntur alterum esse Maricantem, alterum aliquem hominem pauperem litiumque inimicum. ratiocinatio est comica. concedit homo pauper semel se Niciam vidisse. quid aliud quam prodentem vidisse potest? ergo cum necessario prodentem eum nescio quem vel nescio quid viderit, Nicias proditionis crimine condemnandus est. ridet poeta istas conclusiones, quibus sophistae et demagogi saepissime multitudinem decipiunt. v. 8 pro ἐν scribendum censeo ἐπὶ κακῷ τινι. cf. Aesch. Prom. 194. Demosth. 25, 94.

182

ἄκουε νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.

B. ὁ στρεβλός; A. οὐκ ἄλλ' ὁ μέγας, οὐνοκίνδιος.

Schol. Aristoph. Av. 1556 δύο δέ εἰσι Πείσανδροι, καθάπερ Εὐπόλις ἐν Μαρικᾷ φησιν· ἄκουε κτλ. Photius et Zonaras 1675 στρεβλόν· τὸν στραβὸν λέγουσιν· οὕτως Εὐπόλις. Scholiasta Aristoph. Lys. 490 ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Πείσανδρος, ὁ Ὀνοκίνδιος, ὡς Εὐπόλις διακρίνει τὴν ὁμωνυμίαν ἐν Μαρικᾷ. 2. οὐκ Toupius Emend. II 67] οὐ. deinde μέγας ὁ κίνδιος Rav. cf. Meinek. I 179 adn. et quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 1556. Hermipp. 9. Eupol. 31. *Acharnensem* ridet Pisandrum, qui asinari cognomen eo facilius accipere poterat, quia Ἀχαρνικοὶ ὄνοι inprimis grandes esse credebantur. Hesych. Ἀχαρνικοὶ ὄνοι· ἐπὶ τῶν μεγάλων οὕτως ἔλεγον. Diogenian. 1, 26. Hesych. οὐνοκίνδιος καὶ οὐνοκίνδας· ἀστραβηλάτης, ὀνηλάτης. Pollux 7, 185 ἀστραβηλάται καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ὀνοκίνδιοι. ἀπόλλυται de potentia eius et auctoritate apud cives evertenda dictum videtur. cf. Aristoph. Eq. 127. 135. 199. 976. 1019. Muelleri Strubingensis interpretationem, si tanti est, lege apud ipsum p. 422. 3 adn. et 685. 6.

183

ἄλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· θῦσαι γάρ με δεῖ
κρίον Χλόη Δήμητρι.

Schol. Sophocl. Oed. Col. 1600 εὐχλόον Δήμητρος ἱερὸν ἔστι πρὸς τῇ ἀκροπόλει. καὶ Εὐπόλις Μαρικᾷ· ἄλλ' εὐθὺ κτλ. πόλεως i. e. ἀκροπόλεως. cf. Bursian. Geogr. gr. I 303. 4. Arist. Nub. 69. Eq. 267. Av. 832. fanum Cereris nunc ipsum rursus inventum. matrem Hyperboli loqui recte monuit Fritzschi Act. soc. gr. I 138. ut Cereri sacra faceret sine dubio adducta erat magno aliquo filii κατορθώματι, quod quale fuerit nescimus.

184

κρούων γε μὴν αὐτὰς ἐωνούμην ἐγώ.

Cramer. Anecd. Ox. I 446, 6 τὸ ἐωνούμην Εὐπόλις Μαρικᾷ κτλ. Harpocrat. παρακρούεται· ἀντὶ τοῦ ἑξαπατᾶ . . . μετῆκται δὲ τοῦνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἰστάντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασεῖειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. itaque παρακρούεται is qui vendit, non is qui emit, hic vero quid sit κρούων nescio.

185

τῶν γὰρ πονηρῶν μικρὸν ἔστι τοῦβολοῦ.

Photius et Suidas μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ· τίμιον. λέγει δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Εὐπόλις Μαρικᾷ κτλ. μικρὸν ἔστι Portus] μικρὸν ἐπὶ τοῦ-

βολοῦ idem] τοῦ ὀβολοῦ. hoc dicit: 'res nescio quae, pisces puto ἐψητούς vel tale aliquid, tam pretiosa est, ut vel pravorum non multum obolo constet'.

186

πότερ' ἦν τὸ τάριχος Φρύγιον ἢ Γαδειρικόν;

Stephanus Byz. Γάδαιρα· καὶ κτητικὸν Γαδειρικόν. Εὐπόλις Μαρικᾶ κτλ. Herodian. I 152, 16 Lentz, ubi πότερον. salsamenta Phrygia eadem esse suspicor atque Hellespontia. Pollux 6, 48 τὰ ρίχη Ποντικά, Φρύγια, Αἰγύπτια, Σαρδῶνα, Γαδειρικά. cf. Antiphan. 77. Nicostr. 4.

187

περιήλθομεν καὶ φύλον ἀμφορεαφόρων.

Suidas ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας . . . Εὐπόλις Μαρικᾶ. φύλον ἀμφορεαφόρων Pierson. Moer. 63] φύλον ἀμφορέα φέρων. φύλον A. cf. fr. 304.

188

νὼ γάρ, ἄνδρες, οὐχ ἱππεύομεν.

Apollonius De pronom. p. 85, 19 Schneider. νὼ μονοσυλλάβως Εὐπόλις Μαρικᾶ κτλ. incredibilia vel propter temporum rationes de his Struvius De Eup. Maric. 42—44 commentus est, fr. sub-iungens 394, quocum hoc etiam Meinekius in ed. min. aliquo modo cohaesisse existimat.

189

Aelianus V. h. 12, 30 εἰς τοσοῦτον δὲ ἄρα Κυρηναῖοι τροφῆς ἐξώκειλαν, ὥστε Πλάτωνα παρεκάλουν, ἵνα αὐτοῖς γένηται νομοθέτης· τὸν δὲ ἀπαξιῶσαι φασὶ διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἔραθυμίαν αὐτῶν. ὁμολογεῖ δὲ καὶ Εὐπόλις ἐν τῷ Μαρικᾶ, ὅστις αὐτῶν εὐτελέστατος σφραγίδας εἶχε δέκα μνῶν· παρῆν δὲ θαυμάζεσθαι καὶ τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλλίους. attigit haec Lessingius Epist. Antiq. XXIII 164. 171. Meinekius ὅστις γάρ αὐτῶν ἐστὶν εὐτελέστατος, | σφραγῖδ' ἔχει μνῶν δέκα. etiam alia possunt excogitari.

190

ἄλλ' οὖν ἔρωγέ σοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν.

Eustathius 300, 22 ὁ δὲ Ἑρωδιανὸς τοῖς εἰρημένους παραπηγνύς καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ (Nub. 549) Μαρικᾶν τὸ βάρβαρον ὄνομα, διὰ τοῦ ντ κλιθῆναι λέγει, παραφέρων χρῆσιν ταύτην ἄλλ' οὖν κτλ. Herodian. I 50, 15. II 637, 25. 657, 21 Lentz. Eupoli-

dis versum esse Meinekius indicavit. contra Bergkium R. c. Att. 356 Niciam his verbis poenam Hyperboli deprecari putantem recto Struvius p. 7 monet verba λέγω σοι μὴ κολάζειν non esse deprecantis sed puniri aliquem vetantis. cf. Pherecr. 96. quae vero p. 47sq. ipse ad explicandum versum adfert non digna sunt quae refutentur. manifestum est loqui aliquem (fortasse chorum) qui Maricantem ab impetu adversarii defendat.

191

ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν.

Photius et Suidas ψῶζα νόσος τις. Εὐπόλις Μαρικᾶ . . . οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ τῆς νόσου εἶδος ὅτι κνησμὸς μετὰ δυσωδίας. Hesych. ψῶζος· ἀφοδὸς ὑγρὰ, ἢ ὕθος, δυσωδία, καὶ ἦν καλοῦσι μίνθα(ν)· οἱ δὲ ἀύχμὸν ἢ μόλυσμα. et ψῶια· σαπρὰ δυσωδία. cf. Lobeck. Pathol. el. I 441. Hermipp. 63, 7. Phryn. 26. θυμήνας, ut Aristoph. Nub. 610. 1478. sine dubio deus aliquis significatur.

192

πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπολις ἤδη Μαρικᾶς

Aeschylus Pers. 65 πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπολις ἤδη βασιλεῖος στρατός. ubi scholiasta ταῦτα δὲ καμωρδεῖ Εὐπόλις ἐν Μαρικᾶ· πεπέρακεν κτλ. chori verba esse Hyperbolum a nescio qua expeditione reverti gaudentis Meinekius monuit. fuisse videtur primus versus parodi, fortasse universae fabulae.

193

Quintilianus 1, 10, 18 *eosdem utriusque rei* (grammaticae et musicae) *praeceptores fuisse cum Sophron ostendit . . . tum Eupolis, apud quem . . . Maricas, qui est Hyperbolus, nihil se ex musicis scire nisi litteras confitetur.* cf. Aristoph. Eq. 188.

194

Schol. Aristoph. Plut. 1037 τοῦτο τί ἐστὶν οὐκ οἶδα, ὅτι δὲ συμβάλλεται πρὸς τὸ ἐν Μαρικᾶ Εὐπόλιδος οἶδα. κακεῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλία εἰκάξει τῇ πλατεῖα σανίδι. τινὲς δὲ τηλίαν ξύλον φασὶ πλατύ, εἰς ὃ τιθέασιν οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους ἐπὶ τῷ ξηραίνεσθαι . . . τηλία ἔχει μέντοι καθ' ἑαυτὸ ἄπορον· ἐὰν δὲ τὸ ἐν Μαρικᾶ προσέλθῃ, ἔνθα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ Ὑπερβόλου ὅς τ' ἔμβεβλησθαι, ἀπορώτερον ἔσται· ζητητέον οὖν. non intellego, ne post ea quidem quae Hemsterhusius (Plut. 1037) et Fritzschius Act. soc. gr. I 134 exposuerunt. nam Fritzschius qui id tempus significari censet quo mater Hyperbolum in utero ge-

staverit, velim demonstraret quis umquam fetum in utero ita commemoraverit, ut ossa eius in matris uterum coniecta diceret.

195

Harpocratio 174, 13 ὅτι δὲ καὶ τοῖς τριηράρχοις παρείποντο ταμίαι, δεδήλωκεν Εὐπολις ἐν Μαρικᾷ. fabulae titulo omisso Photius, Suidas, Etymol. m. ταμίαι, Philemo p. 151. cf. Boeckh. Oec. Ath.² I 706 (' II 85. 6). trierarchum autem Hyperbolum fuisse conl. Aristoph. Thesm. 837, quem versum cum Hamakero delet Meinekios, non sine dubitatione suspicatur Bergkios R. c. Att. 354.

196

Schol. Aristoph. Nub. 552 ἐν τῷ Μαρικᾷ προτετελεύτησε Κλέων.

197

Hesychius Δούλων πόλις· Εὐπολις ἐν Μαρικᾷ, οὐ κώμην γὰρ λέγει δούλων πόλιν. ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. cod. εὐπομα μαρικαίου κώμην γὰρ κτλ. Musurus Εὐπολις ἐν Μαρικᾷ κώμην εἶναι λέγει κτλ. incredibilia sunt quae de his Fritzscheius De com. gr. fr. 6 disputat, ὥσπερ γὰρ ὅτι ab Eupolide scribi potuisse putans. Suidas Δούλων πόλις apte comparat Philippi Poneropolin (Toeppel. Progr. Neobr. 1851 p. 7). cf. Cratin. 208.

198

ψάγδαυ ἐρυγγάνοντα

Athenaeus 15, 690e ψάγδης . . . Εὐπολις δ' ἐν Μαρικᾷ κτλ. et 691c Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ἐν Μαρικᾷ Εὐπολις σάγδαυ ἐρυγγάνοντα λέγων. Erotianus 138, 1 Klein ψάγδαυ· μύρου εἶδος, οὗ μέμνηται καὶ Εὐπολις ἐν Μαρικᾷ. cf. Pherecr. 131. Horat. A. p. 457 et de Athenaei verbis sane perturbatis Fritsch. Daetal. 63 sq.

199

ἁμαρτωλία

Bekker. Anecd. 79, 10 Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (415), Εὐπολις Μαρικᾷ.

200

αὐτοκάβδαλον

Bekkeri Anecd. 467, 12 Εὐπολις Μαρικᾷ. cod. αὐτοκάβδαλον et Μαναρικᾷ. prius correxit Runkelios conl. Lucian. Lexiph. 10, alterum Meinekios. Hesych. αὐτοκάβδαλα· αὐτοσχέδια ποιήματα. εὐτελεῖ. itaque ποιήματα αὐτοκάβδαλα M. Schmidt.

201

έντεθετταλίσμεθα

Stephanus Byz. Θεσσαλία· λέγεται καὶ θετταλίζω, ὡς δωρίζω. ἀφ' οὗ τὸ έντεθετταλίσμεθα παρὰ τῷ Εὐπόλιδι έν Μαρικᾷ, τουτέστι χλαμύδα Θετταλικὴν φοροῦμεν ἢ Θετταλικὸν πτερόν. Pollux 7, 46 καὶ έντεθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν. Herodian. I 443, 16. Hesych. έντεθετταλίσθαι· ἐγκεχλαμυδόσθαι. σύνηθες γὰρ Θετταλοῖς χλαμυδοφορεῖν. sine dubio in ambiguitate aliqua verborum Eupolis luserat.

202

θερισμόν

ἀντὶ τοῦ ἀμητόν Ἡρόδοτος τετάρτῳ. Εὐπόλις Μαρικᾷ. Bekker. Anecd. 99, 11. apud Herod. 4, 42 non θερισμός exstare sed ἀμητος Meinekius adnotavit.

203

ὀφλισκάνειν

Εὐπόλις Μαρικᾷ. Bekker. Anecd. 111, 5. Μαρικᾷ Meinek.] Μακαρισμῶ.

204

σταμνάριον

Εὐπόλις έν τῷ Μαρικᾷ εἴρηκεν. Pollux 10, 73.

In Maricante Eupolin parabasis quam totam Equitibus inse-
rendam Aristophani dederat partem repetiisse sententia est Kirch-
hoffii Herm. XIII 292.

ΝΟΤΜΗΝΙΑΙ

Argumentum Aristoph. Acharn. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθύνου ἀρχον-
τος έν Αθηναίσις διὰ Καλλιστράτου. καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρα-
τῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὐπόλις Νουμηνίαις. acta
igitur est Ol. 88, 3. Elmsleius Auct. Aristoph. Ach. p. 113 verba
οὐ σώζεται post Νουμηνίαις transponenda suspicatur, ut neque Χει-
μαζομένους neque Νουμηνίας exstare significetur. titulus fabulae
ad novae lunae sacra spectare videtur. Porphy. De abstin. II 129
θύειν τοῖς προσήκουσι χρόνοις κατὰ μῆνα ἕκαστον ταῖς νουμηνίαις
στεφανοῦντα καὶ φαυδρῶντα τὸν Ἐρμῆν καὶ τὴν Ἐκάτην καὶ τὰ
λοιπὰ τῶν ἱερῶν . . . καὶ τιμᾶν λιβανωτοῖς καὶ ψαιστοῖς καὶ πο-
πάνοις. Meinek. I 140. fragmenta non exstant. Eupolin repulsa of-
fensum fabulam non edidisse arbitratur Fritzschius Q. Arist. 139.
quod Herwerdenus Anal. crit. 27 sq. fragmentum fabulae repperisse

sibi videtur adhuc falso, ut putat, Anaxandridi tributum (fr. 66), id non vereor ne Eupolidis esse cuiquam persuadeat.

ΠΟΛΕΙΣ

Sicuti in *Δήμοις* de statu reipublicae domestico egit, ita in *Πόλεσι* cives de imperio sociorum leniter exercendo admonet. ipsas Civitates personatas et suis quamque insignibus instructas singulas deinceps in orchestram prodiisse atque quae quaeque esset ab eis qui in scaena aderant, sicuti in Avibus Aristophanis et Insulis factum est, indicatum esse fragmenta demonstrant. post Chiorum defectionem cum doceri non potuerit, Stilbides autem (cf. fr. 211) nondum mortuus fuerit, Ol. 88 vel 89 acta esse videtur Meinekio I 141. cf. Wilamowitz. Obs. crit. 31. Ol. 89, 2 adsignant Runkelius et Raspius. cf. Fritsch. Aristoph. Ran. p. 448. Mueller. Strubing. 286 adn.

205

οὓς δ' οὐκ ἂν εἴλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ,
 νυνὶ στρατηγούς ἔχομεν. ᾧ πόλις, πόλις,
 ὡς εὐτυχῆς εἰ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.

Athenaeus 10, 425a ἀρχὴ γοῦν ἐστὶν οἱ οἰνόπται παρὰ Ἀθηναίοις, ἧς μνημονεύει ἐν ταῖς Πόλεσιν Εὐπολις ἐν τούτοις κτλ. καὶ ἦν ἡ ἀρχὴ εὐτελής . . . τρεῖς ἦσαν οἱ οἰνόπται, οὔτινες καὶ παρέχον τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας. v. 2. 3 ᾧ — φρονεῖς non addito fabulae nomine Schol. Aristoph. Nub. 587 et Suidas δυσβουλίᾳ Ἀθηναίων. 2. ἔχομεν add. Hermannus Opusc. V 297. στρατηγούς χρώμεθ' Dobraeus. 3. εὐτυχῆς εἰ Athen.] εὐτυχήσει Schol. Av. V. εὐτυχεῖς Ald. εὐτυχεῖν Suid. ed. Med., quae etiam φρονεῖν pro φρονεῖς. Phot. οἰνόπται· εὐτελής ἀρχὴ Ἀθήνησιν, παρέχουσα λύχνους καὶ θρυαλλίδας ἐν ἑορταῖς τισιν. Hesych. οἰνόπται· ἀρχὴ εὐτελής, καθ' ἣν θρυαλλίδας καὶ λύχνους καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ τὸν αἰρεθέντα ἄρχοντα παρέχειν. ubi cf. M. Schmidt.

206

ὁ Φιλίνος οὗτος, τί ἄρα πρὸς ταύτην βλέπεις;
 οὐκ ἀπολιβάξεις εἰς ἀποικίαν τινά;

Bekker. Anecd. 431, 8 ἀπολιβάξαι· τὸ ἐκρυῆναι, ἀπὸ τῆς λιβάδος. ἄλλοι δὲ πόρρω ἀπελθεῖν . . . Εὐπολις Πόλεσιν κτλ. 1. Φιλίνος Runkelius] φιλίννος. 2. ἀπολιβάξεις Fritzschius Daet. 75 not. 39 conl. Aristoph. Av. 1467] ἀπολιβάξεις. cf. etiam Pherecr. 42. — Plat. Symp. init. ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος. *Philinus* aliquis est ex spectatorum numero. cf. Aristoph. Vesp. 74. 78. 81. Pac. 883, quem versum adposui, ne quis ex prologo fabulae ne-

cessario desumptum esse fragmentum opinaretur. fingit nescio quem Philinum libidinoso unam ex Civitatibus adspicere iubetque eum in coloniam facessere, quae quasi μέτοικοι sunt inter urbes.

207

Συρακόσιος δ' ἔοικεν, ἡνίκ' ἂν λέγη,
τοῖς κυνιδίοισι τοῖσιν ἐπὶ τῶν τειχίων·
ἀναβάς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμ' ὑλακτεῖ περιτρέχων.

Schol. Aristoph. Av. 1297 οὗτος γὰρ τῶν περὶ τὸ βῆμα. καὶ Εὐπόλις ὡς λάλον ἐν Πόλεσι διασύρει· Συρακόσιος κτλ. κυνιδίοισι τοῖσιν Grotius Exc. 502] κυνιδίους τοῖς. τειχίων Dobr.] τειχέων. Hesych. τειχίον· οἱ Ἀττικοὶ τὸν περιβόλον τοῖς χωρίοις. Aristoph. Vesp. 1109. Eccl. 497. Raspius comparat Cic. Brut. 15, 58 *latriant enim iam quidam oratores, non loquuntur*, et De orat. 3, 138.

208

κακὸς μὲν οὐκ ἦν, φιλοπότης δὲ κάμελής·
κάνλιος' ἂν ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαιμόνι,
κᾶν Ἐλπινίαν τήνδε καταλιπὼν μόνην.

Plutarchus Cim. 15 τὸν δῆμον ἐξηρέθιζον ἐκεῖνά τε τὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνανεύμενοι καὶ Λακωνισμὸν ἐπικαλοῦντες· εἰς ἃ καὶ τὰ Εὐπόλιδος διατεθρόληται περὶ Κίμωνος ὅτι κακὸς κτλ. Schol. Aristidis 515 Dind. πεντήκοντα δὲ τάλαντα ἐπράξαντο (Κίμωνα). Δίδυμος δὲ φησιν οὐχ ὅτι ἐλακωνίζεν, ἀλλ' ὅτι Ἐλπινίαν τῇ ἀδελφῇ συνῆν. αἴτιοι δὲ τῆς διαβολῆς οἱ κωμικοί, καὶ μάλιστα Εὐπόλις ἐν Πόλεσιν. Tzetzes Hist. I 590. κάνλιος' ἂν Porsonus Eurip. Orest. 581] κάνλιος'. τήνδε] τῆδε Sintenisius, Meinekius, H. Iacobi. recte. quis enim credat Elpinicen in scaena adparuisse? Muellieri Strubingensis somnia qui volet conferat p. 286. 7 adn. Elpinicen numquam nuptam fuisse edixit Wilamowitzius Herm. XII 339. 40: scilicet cum fratre matrimonium finxisse comicos.

209

χάμννίας ἐκεῖνος ἀμέλει κλαύσεται,
ὅτι ὦν ἄγροικος ἴσταται πρὸς τῷ μύρῳ,
ὅτι θεῶν ἔνεκ' ἔπλευσε κακὸς ὦν εἴσεται.

Schol. Aristoph. Vesp. 1271 καὶ Εὐπόλις ἐμφαίνει τὴν πρεσβελαν' ἐν ταῖς Πόλεσιν· χάμννίας κτλ. Schol. Nub. 691 Εὐπόλις δὲ ὡς παραπρεσβευτήν (Ἀμννίαν σκώπτει), ὅπερ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί φαίνεται. χάμννίας (καὶ ὁ Ἄμ.) Dindorf.] χάμννίας. 2. ὦν add. Dobr. Arist. Eccl. 289. ὅτι τ' ὦν Herm. Opusc. V 297. μύρῳ. Dobr.] μορίῳ. cf. Pherecr. 2. 3. ἔνεκ'] εἴνεκεν V. Hermannus ὅτι θ' ὦν ἔνεκεν ἔπλευσεν. Porsonus θεῶν

ἔνεχ' ὡς ἔπλευσεν. Meinekus ὦν θ' ἔνεκ' ἔπλευσε, ταῦτα κτλ. Hermannus interpretatur 'poenas dabit et quod rusticus cum sit unguentis adstat, et quod cuius rei causa legatus missus est, in ea se male versatum intellet'. ὅτι v. 3 ex v. 2 male repetitum esse Herwerdenus perspexit Nov. add. crit. 7. 8, cuius tamen emendatio depravatio est. neque Fritzschio Ran. p. 448 multo melius res cessit. sententia certe poetae inlustrari potest scribendo ὦν θ' εἴνεκ' ἐξέπλευσε καταπορνεύεται, et quod magnas reipublicae rationes, ad quas tuendas classi praefectus est, scortando perdit.

210

οὐκ ἀργαλέα δῆτ' ἐστὶ πάσχειν ταῦτ' ἐμέ,
τὸν Λευκολοφίδου παῖδα τοῦ Πορθάονος;

Schol. Aristoph. Ran. 1513 Εὔπολις μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου κτλ. ἀργαλέα R] ἀργαλέον. Λευκολοφίδου Meinek.] Λευκολόφον. τοῦ Πορθάονος add. R. loquitur ipse Adimantus. cf. Aristoph. Ran. 1513. *Leucolphides* pater vocatur etiam apud Plat. Protag. 315e. Xenoph. Hell. 1, 4, 21. Aristophanes *Leucolophum* dixit metri necessitate coactus. cf. quae adnotavi ad Aristoph. Nub. 65. *Porthaonis* cognomine Adimantum militem gloriosum esse indicat. prisci Porthaonis filius est Oeneus.

211

ὡς οὖν τίν' ἔλθω δῆτά σοι τῶν μάντεων;
πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;

Schol. Aristoph. Pac. 1031 ὁ Στιλβίδης εὐδόκιμος καὶ περιβόητος μάντις . . . μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Εὔπολις Πόλεσιν κτλ. 1. οὖν] αὐ Ald. ἀμφοτέρων] ἀμφοτέρος V. ἢ] ἢ Florens Christianus; quo nihil proficitur. Herwerd. Obs. crit. 26 Ἀμφοτερός, 'plures enim duobus Athenis erant haruspices'. ac novit id nomen Herodian. II 4, 5 Lentz. vatem tamen Amphoterum fuisse nusquam legi. de *Stilbide* cf. Aristoph. Av. 139. Ol. 91, 3 mortuum esse Meinekus I 141 conclusit ex Plut. Nic. 23.

212

Ἰερόκλεες βέλτιστε χρησμωδῶν ἄναξ

Schol. Aristoph. Pac. 1046 μάντις ἦν καὶ χρησμολόγος . . . καὶ Εὔπολις Πόλεσιν κτλ. admonet Dindorfius poetam imitari Aesch. Sept. 39 Ἰερόκλεες, φέριστε Καδμείων ἄναξ. de forma vocativi cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Eq. 283. fortasse Hierocles is vates est, de quo advocando fr. 211 agitur.

213

καὶ τῷ Πυριλάμπους ἄρα Δήμῳ κυψέλη
ἔνεστιν;

Schol. Aristoph. Vesp. 98 τὸν Πυριλάμπους μέμνηται τούτου καὶ Εὐπολις ἐν Πόλεσιν . . . ἦν δὲ καὶ εὐμορφος ὁ Δήμος. ἄρα Δήμῳ Meinek.] Δήμῳ ἄρα. de Demo Pyrilampis f. cf. Plat. Gorg. 481 e. 513 b. Lys. 19, 25. 6. et plura apud Boeckh. Opusc. III 468 adn. 3. κυψέλην ἐν τοῖς ὡσὶν ἔχειν proverbium erat de hominibus stupidis. Lucian. Lexiph. 1 κυψελόβυστα ζοικας ἔχειν τὰ ὦτα . . . ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὡσὶ κάθεται. Pollux 2, 82 (cf. 4, 185) κυψέλη καὶ κυψελίς ὁ ἐμφράττων τὴν ἀκοὴν ῥύπος, quod figurate intellegendum est. cf. etiam Lobeck. Phryn. 767. itaque v. 2 addendum videtur ἔνεστιν ἐν τοῖς ὡσὶν.

214

ὄρνυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πάποτε;
B. ἔργωγε μικρά γ' ὄρνύγια· κἄπειτα τί;

Athenaeus θ, 392 e ὑποκοριστικῶς δὲ Εὐπολις ἐν Πόλεσιν αὐτοὺς (ὄρνυγας) κέκληκεν ὄρνύγια κτλ. ἔθρεψας Schweigh.] θρέψας PVL. μικρά γ'] μικρ' ἄττ' Porson. Miscell. 240. haec quoque videntur ad Demum spectare, quem patris exemplo avium altorem fuisse constat. cf. 36. 213.

215

ὡσπερ ἐπὶ τὴν Λύκωνος ἔρρει πᾶς ἀνὴρ.

Schol. Aristoph. Lys. 270 τὴν Ῥοδίαν λέγει οὕτω καλουμένην, τὴν Αὐτολόκου μὲν μητέρα, γυναικα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχροῖς κωμωδομένην. Εὐπολις Πόλεσιν κτλ. τὴν om. Barocc. ἔρρει Barocc.] συνέρρει. cf. 53. 273. Cratin. 202.

216

ὃς τὴν Μαραθῶνι κατέλιψ' ἡμῖν οὐσίαν.

Photius οὐσίαν· τὰ χρήματα, ὡς ἡμεῖς. Εὐπολις Πόλεσιν κτλ. τὴν — κατέλιψ' Porson.] τὴν ἐν — κατέλιπεν. Miltiadem dicit Atheniensibus victoriam Marathoniam pro magna hereditate reliquisse. οὐσίαν accusativus est praedicativus qui dicitur. cf. Nep. Epamin. 10.

217

τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι προᾶγμ' ἀπάμοτον;

Bekker. Anecd. 441, 14 et Suidas ἀπάμοτον· ἀπηγορευμένον,

φρευκτὸν καὶ ἀποίητον· τί δ' κτλ. *Εὐπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν.* cf. Dion. Chrysost. 32 p. 655 (402 L. Dindf.). rectius Bekker. Anecd. 21, 3 ἀπόμοτον προᾶγμα· ὃ ἂν τις ἀπομόσειε μὴ ἂν γενέσθαι. nihil esse dicit quod Athenienses non facturos esse quisquam iurare possit.

218

ἐξ Ἡρακλείας ἀργύριον ὑφείλετο.

Schol. Aristoph. Nub. 351 καὶ *Εὐπολις ἐν Πόλεσι διαβάλλων αὐτὸν (Σίμωνα) ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν οὕτως κτλ.* de Simone nihil praeterea notum. neque quam Heracleam dicat constat.

219

ὡς ὑμῖν ἐγὼ

πάντως ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα.

Harpocrates ἀπόκρισις ἢ ἀπολογία. . . . *Εὐπολις Πόλεσιν κτλ.* πάντως] πάντ' Meinek. quod non intellego. Dobraeus Adv. 416 πρὸς πάντ' ἀποκρινοῦμαι τὰ κ. Fritzschius Fragm. Eup. vers. 20 ὡς ὑμῖν ἐγὼ (ἀπεκρινάμην), πάντως ἀποκρίναι πρὸς τὰ κ., ubi nescio an καὶ σύ deesse non potuerit.

220

ἦν οὐκ ἀνέωξα πάποι' ἀνθρώποις ἐγώ.

Bekker. Anecd. 399, 30 et Suidas ἀνέωγισαν. . . . *Εὐπολις Πόλεσιν κτλ.* ἦν Porson. Advers. 285] ἐν Bekk. An. ἦδ' Suid. οὐ A. οἶδ' BC. unde Bernhardt ἦν δ'. intelleg. θύραν.

221

ὡς μόλις ἀνήρρησ'· οὐδέν ἐσμεν οἱ σαπροί.

Bekker. Anecd. 402, 29 et Suidas ἀνήρρησεν· ἀνεφθάρη. ὡς μόλις — σάπροι. *Εὐπολις Πόλεσιν.* ἀνήρρησ' (i. e. ἀνήρρησα) Porson. Advers. 285] ἀνήρρησαν Bekk. An. et Suidae AC. ἀνήρρησεν Suidae reliqui. inridet Euripidem, qui saepissime senes in scaenam prodeuntes de senectutis molestiis querentes fecit. οὐδέν ἐσμεν Herc. fur. 314, quod addito οἱ σαπροί Eupolis in ridiculum deflexit. etiam ἀνήρρησα parodiae inservit. cf. Aristoph. Nub. 789 cum adn.

222

οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστίν, ἀλλ' ἀπλήγιος.

Bekker. Anecd. 425, 18 et Suidas ἀπλήγιος· δασέως, ἀπλοῦς. καὶ *Εὐπολις Πόλεσιν κτλ.* οὐ γὰρ Bekk. An.] οὐτ' ἄρ Suid.

AV. ἀπλήγως] ἀπλοῦς cod. Bekkeri, si recte Bekkerum intellexi. 'non curiosus ille est, sed simplex nimis'. Grotius Exc. 503.

223

ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπευθύνων χορῶν

Harpocratio 121, 15 Εὐπολις Πόλεσιν κτλ. ὑπευθύνων] ὑπευθυνῶν A. ἐπευθυνῶν BG. χορῶν] χωρῶν G. χειρῶν O. λογισταὶ hic non sunt qui proprie dicebantur (cf. Schoem. Antiq. gr.² I 422), sed quinque illi poetarum iudices, quibus chori quasi rationem reddere debebant. cf. Pherecr. 96. Fritzs. Daetal. 120. Saupp. Ber. d. sächs. Ges. d. Wiss. 1855 p. 11.

224

ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ λάσαν' ὅπου χέσω.

Moeris 202, 30 λάσανον καὶ τοὺς χυτροπόδας καὶ τοὺς δίφρους, ὡς Εὐπολις Πόλεσιν κτλ. λάσαν' Raspius] λάσανον. Civitatem aliquam ita se Atheniensium aviditate exhaustam esse queri, ut ne lasana quidem habeat ad ventrem levandum, Raspius (89) arbitratur. cf. fr. 225. at singuli choreutae talia non solent proferre.

225

κακὰ τοιάδε

πάσχουσα, μηδὲ πράσιν αἰτῶ;

Pollux 7, 13 ὃ δὲ οἱ νῦν φασὶ τοὺς οἰκέτας πράσιν αἰτεῖν, ἔστιν εὐρεῖν . . . ἐν ταῖς Εὐπόλιδος Πόλεσιν κτλ. μηδὲ Bekkerus] οὐδὲ. talia perpessa ne alteri quidem domino ut tradar poscam? cf. Schoemann. Antiq. gr.² I 362 et De com. Athen. 403sq. Aristoph. Eq. 1312 cum interpr. haec quoque Civitatem aliquam dicere arbitratur Raspius. r/

226

καὶ Χαόνων καὶ Παιόνων καὶ Μαρδόνων

Stephanus Byz. Μαρδόνες. ἡπειρωτικὸν ἔθνος. Εὐπολις Πόλεσι κτλ. Herodian. I 25, 5 Lentz. de trimetri forma Raspius conferri iubet Aristoph. Ach. 31. Pac. 291. Mardones praeterea non commemorari monuit Meinekius.

227

ἄνευ καλαθίσκων καὶ πόρων καὶ πηνίων

Pollux 7, 29 τάλαρος, καὶ ἄλλος καλαθίσκος, Εὐπόλιδος εἰπόντος ἐν Πόλεσιν κτλ. πόρων] πόκων Meinekius. praefendum videtur τάλάρων.

καρδόπους,

κρατῆρας ὀκτώ, δέκα χύτρας, δύο τρυβλία,
κνέφαλλα δέκα, θερμανστριν, ἕξ θρόνους, χύτραν,
κάννας ἑκατόν, κόρημα, κιβωτόν, λύχνον.

Pollux 10, 192 σκευῶν ἐν Εὐπόλιδος Πόλεσι κατάλογος κτλ. 3. κνέφαλλα Meinek.] κνέφαλα. δέκα Bekkerus] τε καὶ B; om. rel. χύτραν] λύραν Bentl. at quid lyrae cum tali supellectile? fortasse δίφρον. Hesych. θερμα(ν)στρίς· σκεῦος παραπλήσιον καρκίνο, ὃ χρῶνται οἱ χρυσοχόοι, i. e. forceps. at Pollux 10, 66 ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, . . . θερμανστρίς, θερμαστρίς. ceterum facile quispiam pro Πόλεσι apud Pollucem Κόλαξι scribendum esse coniciat et haec ad supellectilis indicem referat conl. fr. 151. 170. 171.

ἔχω γὰρ ἐπιτήδειον ἄνδρ' αὐτῇ πάνυ.

Etym. m. Milleri (Mélanges 123) ἐπιτήδειον· Εὐπολις Πόλεσιν· ἔχω κτλ. Etym. m. 366, 16 cod. Voss. Εὐπολις· ἔχω κτλ. αὐτῇ cod. Mill.] ἐν αὐτῇ Voss.

πεφυτευμένη δ' αὐτῇ ἔστιν ἢ ψιλὴ μόνον;

Photius ψιλὴ γῆ· ἢ μὴ πεφυτευμένη. πεφυτευμένη — μόνον. Πόλεσιν. αὐτῇ ἔστιν ἢ Porson.] δὲ αὐτῇ ἔστιν ἢ cod., qui πεφυτευμένη semel habet, sed repetitum in margine manu antiqua. ad *Eupolidis Πόλεις* pertinere intellexit Porsonus. versum σκληρὰν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακὴν Plut. Mor. 602d cum hoc fr. quodammodo coniungendum esse putat Meinekius, Seriphum intelligens. μόνον suspectum. ἢ ἠμιλωμένη Meinek. cf. Demosth. 20, 115 *Λυσιμάχῳ* . . . ἑκατόν μὲν . . . πλέθρα γῆς πεφυτευμένης ἔδοσαν, ἑκατόν δὲ ψιλῆς.

Τῆνος αὐτῇ,

πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους ἔχεις τε συκοφάντας.

Schol. Aristoph. Plut. 718 ὅτι ἢ Τῆνος θηριώδης δοκεῖ εἶναι, δηλοῖ καὶ Εὐπολις Πόλεσι κτλ. Τῆνος αὐτῇ R] Τῆνος δ' (δὲ Θ) αὐτῇ reliqui. ἔχεις τε συκοφάντας accesserunt ex V. cf. Cobet N. l. 153. comparat H. Iacobi Demosth. 25, 52 πορεύεται διὰ τῆς ἀγορᾶς ὥσπερ ἔχεις ἢ σκορπίος ἠρκῶς τὸ κέντρον. scilicet orator poetam imitatus est.

232

αὕτη Χίος, καλὴ πόλις . . .

πέμπει γὰρ ὑμῖν ναῦς μακρὰς ἄνδρας θ' ὅταν δεήσῃ,
καὶ τᾶλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος.

Schol. Aristoph. Av. 880 λέγει δὲ περὶ τῆς Χίου καὶ Εὐπολῆς ἐν Πόλεσιν· αὕτη κτλ. 1. παρέσσι supplebat Hermannus Opusc. V 295. cf. Cobet. Mnem. nov. I 235. quidni Πόσειδον vel φίλε Ζεῦ? ut Herwerd. Obs. crit. 25. 2. ὑμῖν] ἡμῖν Meinek., qui versum 3 alteri personae tribuit. πόλις, ut Cratin. 228. Plat. Phaedr. 253 d ἄπληκτος ἵππος κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἠνιοχεῖται. Homer. Il. 23, 387 et Pind. Ol. 1, 20 comparat Raspius.

233

ἡ δ' ὑστάτη ποῦ 'σθ'; B. ἦδε Κύζικος πλέα στατήρων.

A. ἐν τῇδε τοίνυν τῇ πόλει φρουρῶν ποτ' αὐτὸς
γυναῖκ' ἐκίνουν κολλύβου καὶ παῖδα καὶ γέροντα,
κάξῃν ὄλην τὴν ἡμέραν τὸν κύσθον ἐκκορίζειν.

Schol. Aristoph. Pac. 1176 εἰς κιναιδίαν διαβάλλεται (Κύζικος) ὥστε μηδὲ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν εὐρύτητα κρατεῖν δύνασθαι, ὡς καὶ Εὐπολῆς ἐν Πόλεσιν· ἡ δ' ὑστάτη κτλ. 1. ἡ δ' ὑστάτη τίς ἦδε; B. κτλ. Cobet. Obs. crit. 189. ac profecto mirum est interrogari ubi haec ultima sit civitas, fortasse ἡ δ' ὑστάτη τοῦ 'σθ' ἦδε Κύζικος κτλ., i. e. τὸ ἐστίν. 2. ἐγὼ post φρουρῶν add. Hermann. non accedo. 3. γυναῖκ' ἐκίνουν (scrib. cum Dind. ἐβλίνου) κολλύβου Herm.] ἐκίνουν δὲ γυναῖκα κολλύβου V. 4. κάξῃν ὄλην Herm. καξῆν^ο V. κύσθον Herm.] σκύθον. gloriatur Euelpides nescio quis (cf. Aristoph. Av. 137sq.), quod in urbe opulenta, ubi noctes stateribus emerentur, ipse venustate effecerit et elegantia, ut paene gratis scortaretur. pro ποτ' αὐτὸς, quod pronomen ineptum esse etiam Cobetus censet (Obs. crit. 189 adn. 1), scribendum videtur μετ' Αὐτοκλείδου, *Autoclidae imperatore*. Autocles idem qui *Autocles* Thuc. 4, 53. 119. cf. quae supra ad fr. 210 adnotavimus. is Autocles idemne sit cum eo quem Lys. 3, 12 commemorat nescio. ceterum *stateres* Cyziceni aurei sunt et propterea Graecis, qui argenteis fere nummis utebantur, admodum grati. cf. Lys. 32, 6. Demosth. 34, 23. Phot. Hesych. Suid. *Κυζικηνοὶ στατήρες*. Hultsch Metrol. 268.

234

ἄσπουδος δ' ἀνὴρ σπουδαρχίδου κακίων.

Bekker. Anecd. 453, 21 ἄσπουδος· ὁ μὴ σπουδαῖος. οὕτως

Ἀρχίδης. Εὐπολις Πόλεσιν ἄσπουδος δ' ἀνὴρ σπουδαίου κακίων. Meinekios ἄσπουδος· ὁ μὴ σπουδαρχίδης. οὕτως Εὐπολις Πόλεσιν κτλ. σπουδαρχίδου. cf. Aristoph. Ach. 595. desumpta haec esse videntur ex syntagmate iambico, in quo λόγος ἤττων nescio quis demagogos defendebat. initio versus desunt tres syllabae.

235

ἔστι δέ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων.

Schol. Aristoph. Vesp. 82 καὶ γὰρ ὁ Φιλόξενος ἐκαμφδεῖτο ὡς πόρονος. Εὐπολις Πόλεσιν κτλ. de Philoxeno cf. Aristoph. Nub. 686. Ran. 934 et plura apud Bergkium R. c. Att. 218 sq. Hieroclem loqui oraculum fundentem arbitratur Raspius 105.

236

ὦ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἄκουσον, ἂν λέγω σοι.

Schol. Hephaest. 15, 3 extr. ἔσθ' ὅτε καὶ τὰς λαμβικὰς ἐπιμιγνύουσι ταῖς κατελεγμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ καὶ τῇ χοριαμβικῇ, πάλιν προσοδιακὸν καλοῦντες, ὥσπερ Εὐπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν· ὦ δέσποτα κτλ. ἂν Dobr. apud Gaisf.] ἂ Turn. E. versus est Archilochius. cf. G. Herm. El. doct. metr. 593. Opusc. V 208.

237

Schol. Aristoph. Ran. 970 (Θηραμένης) δοκεῖ προσγεγράφθαι τῇ πολιτείᾳ Ἄγνωνος αὐτὸν ποιησαμένον, ὡς Εὐπολις Πόλεσιν. cf. Xen. Hell. 2, 3, 30. Schol. Aristoph. Ran. 541 Ἄγνωνος παῖς, Στειριεὺς τῶν δήμων.

238

Schol. Lucian. Tim. 30 (Ἵπερβόλου) ὡς παρελθόντος νέου τῶ βήματι μέμνηται . . . Εὐπολις Πόλεσι. προσελθόντος Hemsterhusius.

239

Schol. Platon. 331 Bekk. Εὐπολις ἐν Πόλεσι διὰ τὴν χοροῖαν πύξινον (Χαιρεφῶντα) καλεῖ. Schol. Aristoph. Vesp. 1408. interpr. Nub. 104.

240

Schol. Aristoph. Acharn. 504 εἰς τὰ Διονύσια ἐτέτακτο Ἀθήναζε κομίζεῖν τὰς πόλεις τοὺς φόρους, ὡς Εὐπολις φησιν ἐν Πόλεσιν. cf. schol. 378.

241

Harpocratio 14, 22 μνημονεύουσι δὲ οἱ κωμικοὶ πολλάκις τῶν

ἀμοργίνων ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ καὶ Εὐπολίς Πόλεσιν.
ad Amorgum insulam, unam ex Cycladibus, haec rettulit Raspius
88. ac potest in adnominacione poeta luisse: nam vestes amor-
ginas ab Amorgo nomen accepisse non necessarium est statuere.
cf. Cratin. 96.

242

γράφος

εἴρηται ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Πόλεσιν Εὐπόλιδος (ἢ ἐν τοῖς τραγοῖς
δυσοδία). Pollux 2, 77. Hesych. γράφος· δυσοσμία.

Ad Civitates referunt Meinekius fr. 392, fr. 312 M. Schmidtus
Hesych. ἄπλυτοι φαφανίδες (I 242). cf. etiam fr. 457 et Philyll. 17.

ΠΡΟΣΠΑΛΤΙΟΙ

Etym. m. 288, 15 ἐκωμωδοῦντο . . . Προσπάλτιοι ὡς δικαστικοί.
hinc Meinekius I 141. 2 et Bergkius R. c. Att. 357 sq. hac fa-
bula litium cupiditatem exagitatam esse coniecerunt. multo magis
dubium est quod Bergkius Euthyphronem ut Prospaltium potis-
simum ab Eupolide traductum esse existimat (cf. fr. 245): cui
opinionem Euthyphronis Platonici aetas non admodum favet. Her-
culem inter Prospaltiorum personas fuisse Fritzschius statuit apud
Toepfeliu De Adulat. p. 62 adn. acta est ante Nubium II pa-
rabasin ab Aristophane scriptam, i. e. ante Ol. 90, 2. Aristoph.
Nub. 541 οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων κτλ., ubi scholia ὡς Εὐπολίς
ἐν τοῖς Προσπαλτίοις. cf. mea Nubium ed. §. 29. Bergk. 359.
Wilamowitz. Obs. crit. 31 et fr. 249.

243

μήτηρ τις αὐτῷ Θραῖτα ταινιόπωλις ἦν.

Athenaeus 7, 326a ὅταν δ' Εὐπολίς ἐν Προσπαλτίοις λέγῃ·
μήτηρ — ἦν, ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων λέγει καὶ τῶν ζωνῶν, αἷς αἱ
γυναικες περιδέονται. Eustathius 1934, 33 ὡς ὁ Ἀθήναιος λέγει,
Θραῖταν ταινιόπωλιν· αἱ γὰρ ταύτης ταινίαι οὐκ ἰχθῦς δηλοῦσιν,
ἀλλ' ἐπὶ ὑφασμάτων κτλ., ut Athen. — ἦν Schweigh.] τὴν sine inter-
punctione coniunctum cum ἐπὶ τῶν κτλ. Demosth. 57, 34 confert
Meinekius. sed quae et ipse et Bergkius R. c. Att. 357 ex his
verbis eliciunt perquam videntur incerta esse.

244

τὸ δεινῆς ἀκούεις; Ἡράκλεις, τοῦτ' ἔστι σοι
τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς καὶ Μεγαρικὸν καὶ σφόδρα
ψυχρόν. γελᾷς, ὡς ὄρεῖς, τὰ παιδία.

Aspasius Aristot. Eth. Nicom. 4, 6 *σύνηθες ἐν κωμῳδία παραπεισμάτα δέρρεις ποιεῖν, οὐ πορφυρίδας. Μυρτίλος ἐν Τιτανόπασι τὸ δεινῆς κτλ.* interpungendum post *Τιτανόπασι*, cf. Myrtil. 1. quae sequuntur Eupolidis ex Prospaltiis esse docet Schol. Aristoph. Vesp. 58 *ὡς τῶν Μεγαρέων γελῶντων καὶ ἄλλως φορτικῶς γελοιοζόντων. Εὐπολις Προσπαλτίοις· τὸ σκῶμ' ἀσελγές καὶ Μεγαρικὸν σφόδρα.* cf. Arist. Nub. 541 *οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τᾶπη τῇ βακτηρίᾳ τύπτει τὸν παρόντ' ἀφανίζων πονηρὰ σκῶμματα.* ubi schol. *ὡς Εὐπολις ἐν τοῖς Προσπαλτίοις.* 1. *δεινῆς]* *δεινῶς* cod. ms. Gaisf. Hephaest. p. 97 corr. *τὸ δειν'* vel *ὁ δειν'* Meinek. *τοῦ δεινός* Fritzs. Act. soc. gr. I 131 spectatorem qui quae sequuntur dicat significari monens. 2. *Μεγαρικὸν καὶ]* *μαγειρικὸν* Bentl. at coquis tum nondum utebantur Athenienses. 3. *γελῶσιν* Dobr. Pors. Misc. 384. *γελᾷ σφόδρ'* vel *γελᾷ δ'* οὖν Fritzschi. *ψυχρὸν γελᾷς. γελῶσ', ὄρας κτλ.* Bergk. R. c. Att. 359 versu pessimo. *γελᾷ γάρ, ὡς κτλ.* Cobet. N. l. 160. 'tres in scaena versantur actores, quorum cum unus inficetum in modum iocatus esset, alter ad tertium conversus *audin* inquit *quae iste nugatur'* Meinek. at ei sententiae neque *τὸ δεῖνα* quod eius est qui rem sibi cognitam in memoriae revocare non potest, neque ὁ *δεῖνα* convenit, quo aliquis vocatur qui aut vocantem antea non vidit aut se vocatum iri non exspectavit. itaque non liquet. Wilamowitzii interpretationem Herm. VIII 328 ex parte iam a Fritzschio prolatam refellit Meinek. sine dubio Eupolis non ut Bergkio videbatur (359. 60) se ipse castigat illis versibus, sed ut Aristophanes in Ranarum exordio aemulorum nescio quos frigidus iocos inridet.

245

τί κατακροᾷσθέ μου τὰ μουσοδονήματα;

Priscianus 18, 225 *Attici κατακροᾷσθαι τούτου καὶ τοῦτου. Εὐπολις Προσπαλτίοις κτλ. κατακροᾷσθε* ed. Scap. Ox.] *ΚΑΤΑΚΡΟΑΘΑΙ VR. ΚΑΤΑΚΡΟΑΘΑΙ M.* Euthyphronem loqui arbitratur Bergk. 360 conl. Plat. Cratyl. 396c *ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖς ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες χρησμοδεῖν. ΣΩΚΡ. καὶ αἰτιῶμαί γε . . . μάλιστα αὐτὴν ἀπὸ Εὐθύφρονος τοῦ Προσπαλτίου προσπεπωκέναι μοι . . . κινδυνεύει οὖν ἐνθουσιῶν οὐ μόνον τὰ ὡτά μου ἐμπλήσαι τῆς δαιμονίας σοφίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπιληφθαι.* cf. 399a. 408 d. 409 d *κινδυνεύει ἢ τοῦ Εὐθύφρονός με μούσα ἐπιλελοιπένας.* potuerunt tamen illa etiam a quovis Agathone dici.

246

πάντα γὰρ τυχῶν ἄπει.

Priscianus 18, 190 *impetro illam rem dicimus, sicut et Attici.*

Εὐπολις . . . Προσπαλτίους· πάντα κτλ. ἄπει Putschius] ΑΠΙ VRO. ΑΠΙ Μ. 'omnibus bene peractis.'

247

ὅτι χωλὸς τὴν χεῖρα σὺ σφόδρα.

Proverb. Milleri (Mélanges 362) *Κύλλου πήραν . . . κυλλοὺς δὲ Ἀτικοὶ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν ὁμοίως λέγουσι, καὶ χωλοὺς τοὺς χεῖρα πεπηρωμένους, ὡς καὶ Εὐπολις ἐν Προσπαλτίους κτλ. cf. quae adnotavimus ad fr. 343. proclive est post χωλὸς inserere εἶ, ut sit trimeter ultimo pede mutilatus.*

248

ἢ πηλὸν ὀργάζειν τινά

Schol. Aristoph. Av. 839 ὄργασον ἀντὶ τοῦ μάλαξον. *Εὐπολις Προσπαλτίους κτλ. πηλὸν ὀργάζειν Ruhnk. Tim. 180] πηλὸς ὀργιάζειν. τινά pendet ab eo quod excidisse videtur δεῖ.*

249

Schol. Platon. 391 Bekk. *Κρατῖνος δὲ Ὀμφάλην τύραννον αὐτὴν (Ἰσπασίαν) καλεῖ, Χείρων Εὐπολις Φίλοις· ἐν δὲ Προσπαλτίους Ἐλένην αὐτὴν καλεῖ. hinc effici videtur non multo post mortem Periclis fabulam actam esse. cf. Cratin. 241. Eupol. 274.*

ΤΑΞΙΑΡΧΟΙ

De forma *ταξίαρχος* cf. Herodian. I 230, 11 Lentz. *taxiarchos* denos quotannis a populo Atheniensium creatos esse docet Pollux 8, 87. praeerant cum strategis copiis pedestribus, ut ἵππαρχοὶ bini numero et deni φύλαρχοὶ equitibus. chorum comoediae efficere non poterant, nisi nobilissimi ex taxiarchis multorum annorum eligerentur. argumentum comoediae adumbravit Meinekius I 143sq. Schol. Aristoph. Pac. 347 *Διονύσος ἐν Ταξιάρχοις . . . μανθάνων παρὰ τῷ Φορμίῳ τοὺς τῶν στρατηγιῶν καὶ πολέμων νόμους.* similiter Aristophanes in *Ranis* Bacchum ipsum ad inferos descendentem fecit ut tragicorum optimum Athenas reduceret.

Phormionem cum aut exeunte Ol. 87, 4 aut ineunte Ol. 88, 1 mortuum esse ex Thuc. 2, 103. 3, 7 probabiliter efficiatur, cum Meinekiō ante hoc tempus actam esse comoediam existimo. contra Wilamowitzius Obs. crit. 32sq. Phormionem mortuum esse Ol. 87, 4, Taxiarchos actam esse Ol. 88, 1 contendit. at tum in orco

scaenam fuisse oportet, sicuti in Ranis. de *Phormione* cf. Thuc. 1, 117. 2, 29. 58. 68. 9. 80—92. 102. 3. 3, 7. 17. Paus. 1, 23, 10. 1, 29, 3. 10, 10, 6. interpr. Aristoph. Eq. 562. Pac. 347. Lys. 804, et de capitis deminutione, qua Athenienses eum adfecerunt, Boeckh. Oec. Ath.² I 515. III Addend. V sq. et apud Meinekium II 527. 8.

250

ΦΟΡΜ. οὐκουν περιγράψεις ὅσον ἐναριστῶν κύκλον;
ΔΙΟΝ. τί δ' ἔστιν; εἰς ὠμίλλαν ἀριστήσομεν;
ἢ κόφομεν τὴν μᾶζαν ὥσπερ ὄρνυγα;

Pollux 9, 102 εἰ μὲν οὖν κύκλου περιγραφέντος ἀφιέντες ἀστράγαλον ἐστοχάζοντο τοῦ μείναι τὸν βληθέντα ἐν τῷ κύκλῳ, ταύτην εἰς ὠμίλλαν τὴν παιδιὰν ἀνόμαζον. καίτοι με οὐ λέληθεν, ὅτι καὶ ὄρνυγα ἐπιστάντες τῷ περιγραπτῷ κύκλῳ, ὁ μὲν ἔκοπτε τὸν ὄρνυγα τῷ δακτύλῳ, ὁ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν ἐνδοῦς ἀνεχαίτισεν ἔξω τοῦ κύκλου, καὶ ἦττητο ὁ τοῦ ὄρνυγος δεσπότης. ἐν γοῦν Ταξιάρχοις Εὐπολις τοῦ Φορμίωνος εἰπόντος· οὐκοῦν — κύκλον; ἀποκρίνεται· τί δ' ἔστιν κτλ. οὐκουν Cobet N. l. 111] οὐκοῦν. qui cum Phormione conloquitur Dionysum esse recte statuit Meinekius. cum Phormio 'prandentibus triclinii mensaeque loco circulum sufficere dixisset in telluris humo ducendum, offensus tam simplici cenae adparatu deus respondet τί δ' ἔστιν κτλ.' Mein. I 144. ἀριστήσομεν παρ' ὑπόνοιαν pro παίσομεν. de ὠμίλλα voce cf. Lobeck. Pathol. prol. 120. el. I 69. Suid. ὠμίλλα· παιδιά τις, ἐν ἣ ὁ εἰς τὸν κύκλον βαλὼν κάρνον ὥστε ἐμμεῖναι νικᾷ. Hesych. ὠμίλλα· παιδιά τις, ὅταν κύκλον περιγράψαντες βάλωσιν εἰς αὐτὸν κάρνα, εἶτα ἐν τῷ κύκλῳ μ . . . λαμβάνει. cf. fr. 288.

251

ἀντὶ ποικίλου

πιναρὸν ἔχοντ' ἀλουτία κάρνα τε καὶ
τρίβωνα

Pollux 7, 168 ἀλουσίαν δὲ Εὐπολις ἐν Ταξιάρχοις· ἀντὶ ποικίλου κτλ. de ἀλουτία cf. Lob. Phryn. 507. queri videtur Dionysus de vestis squalore et diuturna inluyie. Mein. I 149. ad ποικίλου nequaquam supplendum ἱματίου, ut putabat Cobetus Mnem. V 107. cf. Cratin. 38. at in κάρνα pro κεφαλὴν posito idem recte offendit; ea enim voce non utuntur comici nisi παρατραφῶδοντες. an γεροντικὸν τρίβωνα? nam Bacchus est in omne tempus iuvenis. ceterum Herwerdenus Stud. crit 56 caesuram desiderans in dimetros digereit ποικίλου:| πιναρὸν — ἀλουτία | κάρνα κτλ. cum ipse

lavandi occasionem non habeat, etiam sagum sordidum factum dicit, quod moneo propter Cobetum.

252

ὄτ' ἦν μέντοι νεώτερος, κρόκης
πέντε στατήρας εἶχε, ναὶ μὰ τὸν Δία.

B. νῦν δὲ ὄυπου γε δύο τάλαντα ῥαδίως.

Pollux 9, 58 *Εὐπολις ἐν μὲν Δήμοις τὸ νόμισμα δηλοῖ λέγων 'ἔχων στατήρας κτλ.' ἐν δὲ Ταξιαρχοῖς τὴν ῥοπήν λέγει 'ὄτ' ἦν κτλ. 2. εἶχε] ἤγε Meinekius, εἶλκε Cobetus. Mnem. V 108 'quod Atticis multo est in tali re usitatius'. 3. B. add. K. — fr. 251 et 252 in unum coniungebat Meinekius: cui iure adversatur Cobetus Mnem. V 107. neque Dionysus neque τριβων dici poterat νεώτερος. significari videtur *Phormio*, cuius habitus fr. 252 describitur ut Bacchi 251. 'eo tempore quo nondum senex erat, (vestis eius) quinque stateras lanae habebat.' B. 'at nunc facile duo talenta sordium.'*

253

δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας,
οἶνόν τε πίνειν Ναξίων ἀπ' ἀμπέλων.

Athenaeus 2, 52d ἐπαπικιώτατα δὲ πρὸς ποτὸν τὰ ἀμύγδαλα προσεθιόμενα. *Εὐπολις*: δίδου κτλ. ἦν δὲ τις ἀμπελος *Ναξία* καλουμένη. Ammonius ἀμυγδαλῆ (p. 12) ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως τὸν καρπὸν. καθὰ καὶ *Εὐπολις ἐν Ταξιαρχοῖς* φησί: δίδου — ἀμυγδάλας. cf. Bachmann. Anecd. II 376. Bacchi verba esse amygdala vinumque poscentis Meinekius statuit I 144. an scribendum ἐδίδου? de accentu vocis ἀμυγδαλῆ cf. Herodian. I 321, 22 Lentz. Athen. 2, 52f. Pherecr. 148. Phryn. 60.

254

ὡς οὐκέτ' ἂν

φάγοιμι . . . στιβάδος ἐξ ὅτου φυγον.

Schol. Aristoph. Pac. 347 οἱ τὰ πολεμικὰ ἐξασκησάμενοι ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων εἰώθασι χαμαικοιτεῖν. καὶ Διονύσιος (Meinek. Διόνυσος) ἐν Ταξιαρχοῖς παρ' *Εὐπόλιδι* μανθάνων παρὰ τῷ Φορμίῳ τούτῳ τῶν στρατηγῶν καὶ πολέμων νόμους φησίν· ὡς κτλ. Suidas Φορμίῳ· καὶ παροιμία Φορμίῳνος στιβάς ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. οὗτος γὰρ ὁ Φορμίῳν ἀγαθὸς ἐγένετο στρατηγός. καὶ ἐν Ταξιαρχοῖς δὲ φέρεται ὡς ἐπίτονος . . . καὶ Διονύσιος (Διόνυσος) ἐν Ταξιαρχοῖς· ὡς κτλ. φάγοιμι] φύγοιμι Suid. A et schol. Ar. V. ὅτου] ὅσου Suid. A. φύγον Suid.] φάγον schol. Ar. V. lacunam indicavit Meinekius. Bergk. R. c. Att. 361 . . φάγοιμι, στιβάδας ἐξ ὅτου φάγον. Cobetus N. l. 154 ὡς οὐκέτ' ἂν φύγοιμι ἐγώ, | ἐν Φορμίω-

νος στιβάδος ἐξ ὅτου "φαγον. 'φαγεῖν et γεύσασθαι τινος iocose dicuntur pro πειραθῆναι, ἀνασχέσθαι.' H. Iacobi (V 38) ὡς οὐκέτ' ἄν | λίπομι τάξιν, στιβάδος ἐξ ὅτου "φαγον. ac talia multa excogitari possunt. quid scripserit poeta, prorsus incertum est. nam deus sive dicit 'postquam cibus me ingurgitavi, ne durissimos quidem belli labores detrecto' (sic fere Meinekius), sive 'numquam posthac militum cibos attingam (e. c. σκόροδα φάγοιμι), postquam aerumnosām Phormionis disciplinam (στιβάδας) effugi', nihil dicit suo ingenio alienum.

255

ἐπιφαγεῖν μηδὲν ἄλλ' ἢ κρόμμυον
λέποντα καὶ τρεῖς ἀλμάδας.

Athenaeus 4, 170d ἐπεσθίειν δ' εἶρηκε Τηλεκλείδης . . . ἐπιφαγεῖν δ' Εὐπολις Ταξίαρχοις κτλ. λέποντα Meinek.] βλέποντα. cf. Eupol. 427. Antiphan. Athen. 4, 161a. Xen. Memor. 3, 14, 3. Bergk. 360. Meinek. III 76. trimetrorum reliquias constituit Meinek, in Athenaei tamen editione ad tetrametros rediit ἐπιφαγεῖν | μηδὲν κτλ. Phormionis esse deum ad simplicem militiae victum revocantis idem arbitratur I 144. possunt etiam Bacchi esse de eadem re querentis.

256

ὅστις πύελον ἦκεις ἔχων καὶ χαλκίον,
ὥσπερ λεχῶ στρατιῶτις ἐξ Ἰωνίας.

Pollux 10, 63 πύελον δὲ ὁμοίως ἐν Ταξίαρχοις· ὅστις πύελον ἦκεις κτλ. καὶ γὰρ τὸ χαλκίον ἐν τι τῶν λουτρῶν ὥσπερ καὶ λέβης. 'qui urnam et ahenum portas, tamquam puerpera Ionica militiam et castra sequens. nempe in Ionia mos erat ut uxores comitarentur maritos militantes: ubi si quae forte peperisset, vasa circumferebat balneatoria.' Bentl Epist. Hemsterh. II 55. eum morem ex hoc ipso fragmento Bentleius videtur finxisse. in Ionia enim mulieres severissime domi continebantur. sed ea disciplina divitiorum hominum fuit, non pauperum infimi ordinis. Bacchum compellari cum delicatulae vitae instrumentis Phormionis castra sequentem statuit Meinek. I 144. cf. fr. 264.

257

οὐκ ἦν φυλάττη γ' ὧδ' ἔχων τὴν ἀσπίδα.

Photius et Suidas ὧδε· τὸ δὲ οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις δηλοῖ. Εὐπολις Ταξίαρχοις κτλ. verba sunt Phormionis deum erudientis. 'non te vulnerabit hostis, si sic ut tibi monstro clipeum tenens ab impetu eius cavebis.'

258

οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν
ἄγων ἀποκηρύξει τις ὅ τι ἂν ἀλφάνη;

Bekker. Anecd. 382, 8 et Suidas ἀλφάνει· εὐρίσκει . . . Εὐ-
πολις Ταξιάρχοις κτλ. ἄγων om. Suid. ὅ,τι ἂν] ἐὰν Suid. ἔστ' ἂν
Iacobs. Addit. 193. interrogationis signum in fine posuit K. — Har-
pocr. 27, 16 ἀποκηρύττοντες· ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες. Ammon. p. 81
ἀποκηρῶσαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαί τι. cf.
Plat. 121. Demosth. 23, 201 οἱ τὰ μικρὰ καὶ νομιδῆ φαῦλα ἀπο-
κηρύττοντες. ὅ,τι ἂν ἀλφάνη 'quovis pretio'. Meinek. cf. Aristoph.
fr. 324. videtur Phormio imperare ut nescio quae puella, fortasse
a Baccho in castra adducta, venumdetur.

259

ἐγὼ δέ γε στίξω σε βελόναισιν τρισίν.

Pollux 10, 136 καὶ βελόνης δὲ τοῦνομα ἐν Εὐπόλιδος Ταξιάρ-
χοις κτλ. servi praecipue fugitivi in fronte compungi solebant. ita-
que militem fugitivum ad eam poenam a taxiarcho aliquo con-
demnari Hemsterhusius arbitratur. Phormionem Baccho minari opi-
nio est Bothii. quid tamen tria illa stigmata sibi velint nescio.

260

Schol. Aristoph. Av. 1294 Δίδυμος· ὡς τοιοῦτου τὴν ὄψιν
ὄντος μνημονεῦει αὐτοῦ (Ὀπουντίου) καὶ μέγα δύγχος ἔχοντος
καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας, καὶ Εὐπολις ἐν Ταξιάρχαις. cf. in-
terpr. Aristoph. Av. 152.

261

ὄνος ἀκροῶ σάλπιγγος

Εὐπολις Ταξιάρχαις. Photius et Suidas. omisso poetae nomine
Proverbia Coisl. 364. ἀκροῶ Suid. AB pro ἀκροᾶται (Phot.) veris-
sime. videtur initium esse trimetri. de syntaxi cf. Cratin. 52.
fortasse Phormio Bacchum compellat.

262

ἀγκυρίσας ἔρηξεν

Bekker. Anecd. 81, 4 ἀγκυρίσαι· ἐπὶ τοῦ παλαίσματος. ἀγκυ-
ρίσας ἔρηξεν. Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσιν. idem 327, 10 ἀγκυρίσας·
κάμψας τὸν πόδα. σχῆμα δὲ ἐστὶ παλαιστρικόν. Εὐπολις Ταξιάρχοις.
in Equitibus (262) solum ἀγκυρίσας exstat. itaque veri simillimum
est verba quae supra exscripsi ex Taxiarchis excerpta, ab Antiatti-
cista autem falso Aristophani tributa esse. cf. Bergk. R. c. A.
365sq. contra Fritzschius De com. gr. fr. 6 ab utroque gramma-
tico Aristophanem dici et apud Antiatticistam εἴρηκεν pro ἔρη-

ξεν scribendum esse, lemma autem *Εὐπολις Ταξιάρχοις* ad aliam glossam vicinam pertinere arbitratur. ad palaestricas Bacchi exercitationes recte rettulisse videtur Meinekius.

263

σιδηροῖτιν τέχνην

ἐν Ταξιάρχαις *Εὐπολις* εἶρηκε τὴν Ξανθίου τοῦ σιδηρέως οὐ ἐπὶ τῆς εἰκόνοσ ἐπιγέγραπται σιδηρόφυσσα (σιδηροφύσσα A, σιδηροφύσῃς vulgo, om. BC). Pollux 7, 106. Hesych. σιδηροῖτιν τέχνην· τὴν πολεμικὴν, ἄλλοι δὲ τὴν Ξανθίου φασίν, ἤγουν τὴν χαλκευτικὴν. nomen *Xanthiae* fabri ferrarii aliunde non cognitum.

264

σκευοφοριώτην

τὸν σκευοφόρον ἐν Ταξιάρχοις *Εὐπολις* παίξων ἐκάλεσεν. Pollux 10, 17. 'Dionysum adpellat nescio quis', Phormio fortasse (cf. fr. 256), 'solemnem dei adpellationem εἰραφιώτης', de qua cf. Preller Myth. gr.² I 521. 561 adn. 2, 'ludibrii causa in σκευοφοριώτην inmutans'. Meinek. I 145. atque εἰραφιῶτα Hymn. hom. 3, 2 iam Hemsterhusius comparavit. cf. Fritzs. Aristoph. Ran. p. 8.

ΤΒΡΙΣΤΟΔΙΚΑΙ

Haec fabula etsi tam egregia multis videbatur, ut Ephialtes nescio quis eam ne moriens quidem de manibus voluerit deponere, tamen fragmenta non exstant. Ptolem. Hephaest. Phot. Bibl. 190 p. 151a 10 τελευτήσαντος Δημητρίου τοῦ Σκηψίου τὸ βιβλίον Τέλλιδος (?) πρὸς τῇ κεφαλῇ εὐρέθη . . . τοὺς δ' Ὑβριστοδικὰς *Εὐπόλιδος* πρὸς τῇ Ἐφιάλτου, quae de fabula cf. quae monuit Hercherus Ueb. d. Glaubwür. d. Neuen Gesch. d. Ptolem. Chennus Annal. philol. suppl. I 13 (279) et quae adnotavimus ad Cratini Eunidas. Pollux 8, 126 ὕβριστοδικαὶ δὲ ἐκαλοῦντο . . . οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν. ἐπεπόλασε δὲ τὸ τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ. quae quid significant quamquam obscurum est, pertinere tamen ad Eupolidis fabulam videntur. Photius ὕβριστοδικαὶ· ἐπὶ τῶν μὴ ἐθελόντων εἰσάγειν τὰς δίκας. Hesych. ὕβριστοδικαὶ· οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας παρὰ Ἀττικοῖς. Meinek. I 101. 145.

ΦΙΛΟΙ

Ol. 88, 4 Dionysiis actam et incestos potissimum puerorum amores exagitatos Demumque apud lenam in fornice prostantem a poeta exhibitum fuisse statuit Wilamowitzius Obs. crit. 48—54.

265

νῆ τὸν Ποσειδῶ, κούδέποτε γ' ἴσχει θύρα.

Schol. Aristoph. Acharn. 127 παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων 'οὐδέποτε' ἴσχει ἢ θύρα'. μέμνηται καὶ Εὐπόλις ἐν Φίλοις. κούδέποτε γ' — θύρα Elmsl. in Addend. Ach.] οὐδέποτε' — ἢ θύρα. cupidos Demi amatores significari opinatur Wilamow. 50.

266

οὐ δεινὰ ταῦτα δὲ Ἀργείας φορεῖν
σχιστάς ἐνεργεῖν.

Ammonius Differ. verb. p. 133 σχισταί· τὰ ὑποδήματα. Εὐπόλις Φίλοις κτλ. φορεῖν Cobet. N. l. 156] φέρειν. ex Ptol. Ascalon. §. 210 varietatem ἐνεργεῖν enotat Valckenaer. Scaligeri emendationem οὐ δ. ταῦτα γ' Ἀργείας φ. σχιστάς; ἐνεργεῖν; non intellego. Pollux 7, 85 σχισταὶ πολυτελὲς ὑπόδημα καὶ θρηπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον. et 88 αἱ δὲ Ἀργεῖαι παντὶ δῆλον ὡς Ἀργείων τὸ εὔρημα. Hesych. Ἀργεῖαι· ὑποδήματα πολυτελεῆ γυναικεῖα. Fritzschius Ran. p. 195 οὐ δεινὸν ἐντανθὶ μὲν Ἀργείας φέρειν, σχιστάς δ' ἐν Ἀργεῖ; 'nonne indignum est hic (Athenis) Argivos calceos, scissos autem gestare Argis?' Cobetus οὐ δεινὰ ταῦτα δ' ἐστίν; Ἀργείας φορεῖν σχιστάς; 'exprobrat alicui nescio quis cultum nimis elegantem'. atque ita fere Herwerdenus Obs. crit. 26 (δὴ 'στιν), qui tamen postea (Stud. crit. 77) aliam emendationem admodum contortam excogitavit. at σχιστάς et Ἀργείας easdem fuisse non credo, quamquam ita etiam Wilamow. 36. 7 not. 23.

267

δέγγειν δὲ τοὺς ὄλμους . οἶμοι τῶν κακῶν.

Photius ὄλμοι καὶ ὑφόλμια· ἐπὶ ἀνλών. Εὐπόλις Φίλοις κτλ. ὄλμους ἄν Meinekius. ἰώ μοι τῶν κακῶν Herwerdenus Obs. crit 27 aut convicium his verbis contineri in inperitum tibicinem censens aut tibiaram usum reprehendi tam crebrum, ut ligulae tristem sortem querentes exclament 'vae mihi'. prius verum videtur.

268

οὐκ ἐσωφρόνησας, ὧ̄ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν
τήνδε λαμβάνων ἄφνω πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικὴν.

Harpocratio et sine fabulae nomine Photius et Suidas κατάστασις . . . ἔοικεν ἀργύριον εἶναι ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει . . . παρεμφαίνει τοῦτο καὶ Εὐπόλις Φίλοις κτλ. cf. Boeckh. Oec. Att.² I 354. non intellego τήνδε. an scribendum τῆσδε et cogitandum de ea arte equestri, quam Athenienses verbo κελητίζειν significabant? Aristoph. Vesp. 501.

269

Χίος δεσπότην ὠνήσατο

Athenaeus 6, 266f τὸ δαιμόνιον (τοῖς Χίοις) ἐμήνισε πρώτοις χρησαμένοις ὠνητοῖς ἀνδραπόδοις . . . μήποτ' οὖν διὰ ταῦτα καὶ ἡ παροιμία . . . ἢ κέχρηται Εὐπόλις ἐν Φίλοις. Eustathius 1462, 36. offendit forma Ionica (ὠνήσατο). cf. Lobeck. Phryn. 138. quocirca Meinekius aut Athenaeum hoc proverbium confudisse cum alio quodam aut Ionicam formam in proverbio Ionico servatam, Cobetus Mnem. V 108. 110 Eupolin eodem proverbio, non eisdem verbis usum esse statuit.

270

εὐφρανῶ δὲ νῶ

Apollonius De pron. 85, 21 Schneid. μονοσυλλάβως (νῶ) Εὐπόλις Μαρικᾶ . . . καὶ ἔτι ἐν Φίλοις κτλ.

271

τί μισθοῖ; ποῖ; πόση τις ἢ φορά;

Pollux 7, 133 Ἀριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ἡρωσι (fr. 300) δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι τὴν φορᾶν. τούτω δ' ἂν ἰοίκοι καὶ τὸ ἐν τοῖς Φίλοις Εὐπόλιδος κτλ. τιμῆς εἴποι τις πόση ἢ διαφορά A. ἀλλ' εἰς τί μισθοῖ; Bekkerus. Nauckius Hall. allg. Lz. 1848, 520 τίς μισθός; εἶπέ (εἶπον Philol. VI 414)· τίς; πόση νῆ Δία φορά; conl. περὶ ὕψους 33, 5 ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς; κόμιστρα Eurip. Herc. fur. 1387. non credo pro πρὸς Διός in interrogazione νῆ Δία posuisse Eupolin. εἶπον imperative Menand. Etym. m. 302, 26.

272

τὴν δ' αὐτὸς ἐκκανάξει

Pollux 10, 85 τὸ ἐκκενᾶσαι ἢ ἐκπιεῖν κανάξει λέγουσι καὶ ἐκκανάξει, ὡς καὶ Εὐπόλις ἐν τοῖς Φίλοις κτλ. τὴν δ' vel τήνδ', i. e. κύλικα. exitus tetrametri iambici.

273

Schol. Platon. 332 Bekk. Εὐπόλις δ' ἐν Φίλοις καὶ ἐπὶ τῆ γυναικὶ Ροδίᾳ κωμῶδει αὐτόν (Λύκωνα). cf. fr. 45. 46.

274

Schol. Platon. 391 Bekk. Κρατῖνος δὲ Ὀμφάλη τύραννον αὐτὴν (Ἀσπασίαν) καλεῖ, χείρων Εὐπόλις Φίλοις. Meinekius Κρατῖνος δὲ Ὀμφάλην τύραννον αὐτὴν καλεῖ Χείρωνιν, Ἥραν Εὐπόλις Φίλοις. cf. 249. Cratin. 241.

275

ἀνακογχυλίσασθαι

οὐχὶ ἀναγαγαρίσασθαι. Εὐπόλις ἐν Φίλοις. Herodianus Philet. 453 Piers. Harpocrat. cod. Marc. 444 p. 35 Bekk. ἀνακογχυλίσασθαι ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ βίῳ (vulgari consuetudine) λεγομένου ἀναγαγαρίσασθαι. Εὐπόλις ἐν Φίλοις. fortasse huc pertinent quae Gaisfordus in Etym. m. p. 266 (suae ed.) ex cod. Va transscripsit ἀνακογχυλίσαι ὕδωρ καὶ ὕδατι, οἶον· ὕδωρ μοί τις δότω | ἀνακογχυλίσαι (ἀνακογχυλίσασθαι?). καὶ πάλιν· ἀνακογχύλισον ὕδατι. quorum posterius ex Platonis Symposio 185d desumptum videtur, ubi editiones ὕδατι ἀνακογχυλίσασον.

Ad Amicos Meinekius rettulit fr. 407, Wilamowitzius Obs. crit. 49. 50 fr. 321. 328. 344, ubi cf. quae adnotavimus.

ΧΡΥΣΟΤΗ ΓΕΝΟΣ

Argumentum fabulae unus omnium recte perspexisse videtur Welckerus, quem Wilamowitzius Obs. crit. 54 adn. 44 narrat ad Runkelii ed. p. 160 sua manu adnotasse 'de statu pessimo cum irrisione tamquam aureo'. aureae certè aetatis felicitatem a poeta non fuisse descriptam recte Wilamowitzius ex eo conlegit quod ab Athenaeo non commemoratur 6, 267e—270a. acta est ante Cleonis mortem, post Sphacteriam expugnatam (Mein. I 145sq. Bergk. R. c. Att. 361. Fritsch. Q. Arist. 145 adn. 1), non ut voluit Muellerus Strubingensis p. 164 Dionysiis Ol. 88, 3, sed fortasse Dionysiis Ol. 89, 2. Wilamow. Obs. crit. 52sq.

276

δωδέκατος ὁ τυφλός, τρίτος ὁ τὴν κάλην ἔχων,
ὁ στιγματίας τέταρτος ἔστιν ἐπὶ δέκα,
πέμπτος δ' ὁ πυρρός, ἕκτος ὁ διεστραμμένος·
χοῖτοι μὲν εἰς' ἑκκαίδεκα εἰς Ἀρχέστρατον.
5 ἔς τὸν δὲ φαλακρὸν ἑπτακαίδεκα'. Β. ἴσχε δὴ.
Α. ὄγδοος ὁ τὸ τριβάνιον ἔχων.

Porphyrus Schol. Ven. Hom. II. 10, 252 Εὐπόλις τε Χρυσῶ γενεῖ· δωδέκατος κτλ. 1. δωδέκατος Runkelii] δέκατος. κάλην multo ante Cobetum V. 1.² 399 O. Schneiderus apud Meinek. V p. LXXXIV] καλήν. 3. πυρρός Runkel.] πύργος. πηρός Cobet. 4. χοῖτοι μὲν εἰς' — εἰς Runkel.] καὶ οὔτοι μὲν εἰς — ἔς. 5. ἔς τὸν δὲ Runkel.] ἔς δὲ τὸν. personarum notationem adiecit Meinekius. quorum hominum index proponatur ignoramus. de comicis poetis certe non videtur cogitandum esse. neque de *Archestrato* constat, qui complures Athenis fuerunt. eis quos Meinekius enumeravit in ed. mai., addi possunt is *Archestratus*, qui praetor fuit ad

Arginusas (Xen. Hell. 1, 5, 16), deinde ὁ Φρεάριος qui Mytilenae mortuus est (Lys. 21, 8) et ὁ ἀπὸ τῆς τραπέζης [Isocr.] 17, 43. nam Syracusanus quidem vel Gelensis ὀνοφάγος, quem iam commemorat Dionysius comicus (2, 24), hic significari non potest.

277

λοιπὸς γὰρ οὐδείς· ἡ τροφαλλίς ἐκεινη
ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίρον ἡμφιεσμένη.

Schol. Aristoph. Vesp. 925 σκίρον τὸ ἄνωδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν, ὡς Εὐπολίς Χρυσῶ γένει κτλ. Photius τροφαλλίς· τυρός. οὕτως Εὐπολίς. Etymol. m. 718, 4 σκίρον ... Εὐπολίς ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ τυρῶ ἄνω. ἡ τρ. ἐκεινηί Meinek.] τρ. ἐκεινη. σκίρον V] σκίρον. Dindorfius ad οὐδείς supplens τυρός, πλὴν τρ. ἐκεινηί. Fritzschius Q. Arist. 146 adn. λοιπὸς γὰρ οὐδείς; τροφαλλίς, ἔξει· νῆ Δία κτλ. quae quamquam Vesp. 838sq. inlustrari dicit quovis oraculo obscuriora sunt. caseus recens ipse ad aquam ut abluatur accedere dicitur.

278

ἔπειθ' ὁ κουρέυς τὰς μαχαιρίδας λαβὼν
ὑπὸ τῆς ὑπῆνης κατακερεῖ τὴν εἰσφοράν.

Pollux 10, 140 τὰ δὲ κουρέως σκευὴ κτένες, κουρίδες μάχαιραι, μαχαιρίδες. . . ἐν δὲ Χρυσῶ γένει Εὐπόλιδος· ἔπειθ' κτλ. Photius μαχαιρίδες· αἱ κουρικαὶ μάχαιραι. οὕτως Εὐπολίς. 'hoc dicere videtur: virum civilem, qui tonsoriam artem factitabat, publicos civitatis reditus detonsurum, i. e. in suos usus conversurum; tonsorem dicit fortasse Dionysium (Cratin. 208)'. Meinek. Cleonem significari putat Muellerus Strubingensis 165: at ubi Cleon tonsor dicitur, quamquam id in Equitibus 908 fieri Muellerus adfirmat, ego quidem nescio, neque ita dici potuisse manifestum est. τὴν εἰσφοράν infert παρ' ὑπόνοιαν.

279

ὄρω. Β. θεῶ νῦν τήνδε Μαριανδυνίαν.

Stephanus Byz. Μαριανδυνία· χώρα. Εὐπολίς Χρυσῶ γένει κτλ. Herodian. I 297, 20 Lentz. Β. θεῶ — τήνδε Fritzschius Q. Arist. 146 adn.] θεῶ — τὴν. Aristoph. Eq. 163—175 idem attulit Fritzschius.

280

ᾧλκατε Σικελιωῦτα Πελοποννήσιε

Schol. Aristoph. Thesm. 162 Ἄλκαλον τοῦ κιθαροῦδοῦ, οὗ καὶ Εὐπολίς ἐν Χρυσῶ γένει μέμνηται κτλ. Alcaeum citharoedum dicit,

cuius 'patria fuisse videtur Sicilia; Peloponnesium vocat fortasse propter diuturnam in Peloponneso commorationem. cf. Bergk. Comment. crit. II p. VIII'. Meinek., cui ad eundem Alcaeam pertinere videtur fr. 293.

281

οὐκ ἄλλ' ἔθνον δέλφακ' ἔνδον θήστια
καὶ μάλα καλήν.

Athenaeus 14, 657 a δέλφακα . . . θηλυκῶς . . . Εὐπολις Χρυσῶ γένει· οὐκ κτλ. cf. 9, 375 a. 1. cod. A οὐκ ἀλλεύθιον δέλφακα ωδονθ' ἦστια. δέλφακ' ἔνδον K., cetera correxit Meinek., cuius neque δέλφακα νωδόν (νωδοί enim sunt senes) neque δέλφακ' ῥόδον (*verniliter grunnientem*) cuiquam probabuntur. infelicius etiam Herwerd. Stud. crit. 79 δέλφακ' ἄτοκον. Vestae semper *intus* in aedibus sacra fiebant. Zenob. 4, 44. Diogenian. 4, 68. Hesych. Ἔστια θύομεν. ἦσαν τινες θυσαίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἶόν τε ἦν μεταδοῦναι ἢ ἐξενεργεῖν. cf. etiam Phot. 21, 24.

282

ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει.

Schol. Aristoph. Vesp. 643 μέμνηται τῆς παροιμίας Εὐπολις ἐν Χρυσῶ γένει· φησὶ γὰρ κτλ. cf. Zenob. 6, 2. Athen. 13, 568 e. Aristoph. Pac. 669. attulit Meinek., qui multo ante Muellerum Strub. 165 ad *Cleonem* haec pertinere monuit.

283

ἄλλ' ὦ φίλε Ζεῦ κατάχτυλον τὴν ῥῖν' ἔχεις.

Pollux 10, 63 Εὐπόλιδος ἐν Χρυσῶ γένει κτλ. ὦ φίλε Ζεῦ non esse adloquentis, sed mirantis recte monuit Fritzschius De com. gr. fr. 6, cui tamen in reliquis non adsentior. 'o bone Iuppiter, *nasus tuus quasi quaedam trulla est.*' quem adloquatur nescimus. 'trullae adsimulat nasum, quia pituita laborabat cuicumque haec dicuntur.' Meinek.

284

τί γάρ ἐστ' ἐκεῖνος; B. ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Etymol. m. 132, 12. Bekker. Anecd. 433, 10. Suidas ἀποπάτημα· αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Εὐπολις Χρυσῶ γένει κτλ. contra Athenaeus 14, 658 d τὸ λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τραξίμων ἀποτραγήμα εἶρηκεν Εὐπολις. σκώπτων γὰρ Διδυμίαν τινὰ ἀποτραγήμα αὐτὸν εἶρηκεν ἀλώπεκος, ἢ τοι ὡς μικρὸν τὸ σῶμα ἢ ὡς κακοῆθη καὶ πανούργον, ὡς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης Δωρόθεος. ἐκεῖνος Suid.] ἐκεῖνο. Χρυσογένει cod. Bekk. Χρυσογενεῖα Etym. m.

Meinekus in Athenaeo ἀποπάτημα, quamquam antea ἀποτρᾶγμα pro varietate lectionis habuerat. Bernhardyus alium Eupolidis locum ab Athenaeo respici putat, quod non est veri simile. de Didymia vel Didymachia, quem Suidas etiam in v. Θαρρελείδης commemorat, nihil compertum habemus.

285

καὶ σκεῦος οὐδὲν εὖρον ἐν τῷ κήματι.

Schol. Hephaest. 2, 2 (p. 19 Gaisf. ed. sec.) ἔκθλιψιν κραῖσιν καὶ συναίρεσιν, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει· καὶ σκεῦος κτλ. 'sic in plerisque ES.' Gaisf.

286

ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμακοσίους

Schol. Aristoph. Acharn. 3 et Suidas ψαμμακοσιογάργα. τὸ ψαμμακόσια καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ πλῆθος ἐτίθετο. παρὰ μὲν Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει κτλ. ψαμμακοσίους Suid. A] ψαμμοκοσίους. in exitu νῆ Δία supplet Hanovius Exerc. crit. 43. quidni τὸν ἀριθμόν? 'quantus labor est spectatores numerare innumeros numero.'

287

εἰ μή τις αὐτὴν κατακλιεῖ

Bekker. Anecd. 1290 med. Cramer. Anecd. Ox. III 420, 29. Herodian. II 809, 10 Lentz. σημειοῦται τὸ ἐκχεῶ δευτέρου μέλλοντος, οἷον καὶ τὸ κατακλιεῖς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει, οἷον κτλ. Cramer. An. Ox. III 195, 28 εἰ μή τις αὐτὴν κατακλιεῖ, παρ' Εὐπόλιδι ἀντὶ τοῦ ἀσφαλιεῖ. barbarum loqui arbitratur Meinekus. dubium utrum κατακλιεῖ an κατακλήσει dicere voluerit.

288

ἔπειτ' εἴσειμ', ἐνθάδε μείνας
εἰς ὄμιλλαν, κἄν μὴ μετήη.

Schol. Platon. 320 Bekk. ἡ δὲ ὄμιλλά ἐστιν ὅταν περιγράψαντες κύκλον ἐπιρριπτῶσιν ἀστραγάλους ἢ ἄλλο τι, ὡς τῇ μὲν ἐντὸς βολῇ νικῶντων τῇ δὲ ἐκτὸς ἠττωμένων. Εὐπόλις Χρυσῷ γένει μεταφέρων ἐπὶ τὴν ἐκ Κυκλώπων (Meinek. τὴν ἐν κύκλῳ) κατάκλισιν τοῦνομα οὕτως φησὶν· ἔπειτ' κτλ. Suidas ὄμιλλα· Εὐπόλις Χρυσῷ γένει· ἐπεισείμεθα δὲ μείνας εἰς ὄμιλλαν. cf. fr. 250. Meinekus aut κἄπειτ' scribendum censet aut εἴτ' ut sint tetrametrorum reliquiae. prius verum videtur. 'postquam hic permansi tamquam εἰς ὄμιλλαν luderem, iam intrabo, etiamsi me non arcessat.'

αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἴασι.

Zenobius 2, 19 αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴενται· οὕτως Ἡσίοδος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ . . . Εὐπολις δὲ ἐν Χρυσῷ γένει ἐτέρως φησὶν ἔχειν τὴν παροιμίαν· αὐτόματοι κτλ. cf. Schol. Platonis 373 Bekk. αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἴασι. ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρησθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ὅτε εἰστιῶντο τῷ Κήνυκι ξένοι ἐπέστη. Cratin. 169. Aristoph. fr. 272. Plat. Symp. 174b.

290. 291. 292

ὦ καλλίστη πόλι πασῶν, ὅσας Κλέων ἐφορᾷ,
ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα νῦν τε μᾶλλον ἔσει

* * * *

ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν

* * * *

πῶς οὖν οὐκ ἂν τις ὀμιλῶν χαιροί τοιαῦδε πόλει,

5 ἢν' ἔξεστιν πάνυ λεπτῷ κακῷ τε τὴν ἰδέαν —

Priscianus De metris Terent. 26 *Hephaestion quoque metricus ostendit comicum epionicum spondeos paribus locis habens iambicarum συζυγιῶν id est coniugationum, ut est apud Eupolin in fabula quae dicitur Χρυσοῦν γένος· ὦ καλλίστη — ἔσει. idem: ἔδει κτλ. v. 1. 2 Hephaestion. 16, 5 μάλιστα δ' ἐν αὐτῷ (τῷ καλουμένων ἐπιωνικῷ) ἀταξία πολλή, ἢ τοὺς σπονδείους ἐπὶ ἀρτίους χώρας ἔχουσα τῶν ἰαμβικῶν συζυγιῶν, οἷον παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει· ὦ — ἔσει. v. 1 sine auctoris nomine Schol. Pind. Ol. 13 p. 266 Boeckh. — universam lectionis varietatem, quae ad Eupolidis verba constituenda non multum facit, excerpit Keilius in Prisciani ed. 3. ἔδει] οὗ δει Fritzschi De v. Eupol. 6, εἰ δει Bergk. R. c. Att. 361. Aristoph. Av. 157 οὗ πρῶτα μὲν δει ζῆν ἄνευ βαλλαντίου. 4. ὀμιλῶν χαιροί Ios. Scaliger] ΟΜΙΛΙΟΝ ΧΑΙΡΙ VA. de metro cf. praeterea Fritzschi, sed quod idem inter duas personas haec distribuit non videtur probari posse, siquidem id genus metri dialogo parum aptum est. a choro recitata arbitrator, parabasin vel epirrhema quoddam. Cleonem cum inrisione Soli comparavit ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. apte etiam Porsonus contulit fragmentum adespoton τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν, ὀπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει. v. 3 coniungenda sunt πρῶτον πάντων. alia addidit sine dubio chorus ad Athenarum praestantiam demonstrandam. extrema sententia abrupta est. hoc dixerat poeta: quidni igitur quisvis libenter in tali urbe degat, ubi etiam exiguo et minus pulchro homini liceat ad rempublicam administrandam accedere? quod sine dubio exemplis quibusdam ludicris inlustraverat.*

293

ὦ κατάλαβρ', ὦ κιθαραοιδότατε

Schol. Aristoph. Vesp. 1278 τῇ λέξει (κιθαραοιδότατος) κέχηται καὶ Εὐπολις ἐν Χρυσῷ γένει κτλ. κατάλαβρ' ὦ Meinek.] καλαβρὲ V Ald. καταλαβρὲ Portus. κιθαραοιδότατε] κιθαραοιδόταν V. κιθαραοιδότα G. numeros paeonicos esse monuit Meinek. cf. fr. 280.

294

Schol. Aristoph. Av. 42 (οὐκ) εἴρηται μὲν ὁ βάδος· ὅμως γε μὴν οἱ κωμικοὶ παίξουσιν εἰώθασιν τὰ τοιαῦτα. ὡς Εὐπολις Χρυσῷ γένει τισοφῶν ὦ ῥαψωδέ. Ven. τί σοφῶνος ὦ ῥ. Lobeck. Progr. acad. 1844, 4 τίς ὁ σόβος ὦ ῥαψωδέ; et Rhem. 287 'σόβος pro σόβησις'. τίς ὁ φῶνος Nauck. Philol. II 151. Aristoph. Byz. 207. conl. Theognost. Cram. II 66, 17 φῶνος ὁ μεγαλόφωνος. idem teste Toeppelio Progr. Neobr. 1851 p. 7 extr. Fritzschi. invenerat, vocem barbaram esse ratus pro τίς ἢ φωνή; conl. Arist. Thesm. 1086 πῶτε τὸ πωνή; nam eius quidem emendationis quam proposuit Q. Arist. 146 hodie eum paeonitere arbitror.

295

τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον

ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δὴ τι. Εὐπολις Χρυσῷ γένει. Photius et Suidas. Pollux 7, 86 τὸ σάνδαλον Εὐπολις ἐν Χρυσῷ γένει.

296

Παντακλῆς σκαιός

Schol. Aristoph. Ran. 1036 διαβάλλει τὸν Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὀπλίζεσθαι. μὲνηται δὲ τούτου καὶ Εὐπολις ἐν Χρυσῷ γένει κτλ. cod. Θ χρυσογένει Παντακλέης σκοπῶν. fortasse dixerat Παντακλῆς ὁ σκαιός. cur non Παντακλέης scripserim intellegitur ex eis quae adnotavi ad Aristoph. Eq. 283.

297

Λάμπων οὐξηγητής

Εὐπολις Χρυσῷ γένει. μάντις γὰρ ἦν καὶ χρησμοὺς ἐξηγεῖτο. Bekker. Anecd. 96, 18. desunt quaedam et post Χρυσῷ γένει et post μάντις γὰρ. οὐξηγητής Ruhnken. Tim. 110b] οὐξηγητής. verba μάντις γὰρ ἦν κτλ. grammatici esse, non Eupolidis monuit Reisingius Coniect. 175. Schol. Aristoph. Nub. 332 Λάμπων ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. cf. Aristoph. Av. 521. Nub. 332 cum interpr.

298

κατὰ χειρὸς ὕδωρ

ὡς Εὐπολις ἐν Χρυσῷ γένει. Athen. 9, 408e. cf. Telecl. 1.

299

ἀχυρός

Schol. Aristoph. Vesp. 1310 παρὰ τὴν παροιμίαν ὄνος εἰς ἀχυρῶνα ἀπέδρα. ὁ δὲ ἀχυρός παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει, ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος. ἄχυρος V Ald. ἀχυρ-
μός Meinekii.

300

νεοκάτοικος

κατ' Εὐπόλιν λέγοντα ἐν Χρυσῷ γένει. Pollux 9, 26.

301

πισοῦ

τοῦ ὀσπρίου μνημονεύει καὶ Εὐπόλις ἐν Χρυσῷ γένει. Athenaeus 9, 406 c.

302

σιπύα

Harpocratio σιτηρὸν ἀγγεῖον ἐστὶν ἢ σιπύα, ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὐπόλις Χρυσῷ γένει. Photius σιπύα· σιτηρὸν ἀγγεῖον. Λυσίας τε καὶ Εὐπόλις καὶ Ἀριστοφάνης. scribendum σιπύη. cf. Aristoph. Eq. 1296. Plut. 806. fr. 541. Pherecr. 142. Lobeck. Phrynich. 301.

Praeterea ad Auream aetatem Meinekii pertinere censet fr. 308. 331 (?).

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

303

ἄγε δὴ πότερὰ βούλεσθε τὴν νῦν διάθεσιν

ᾧδῆς ἀκούειν, ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;

B. ἀμφοτέρ' ἔρεῖς, ἐγὼ δ' ἀκούσας τοῖν τρόποιν

ὄν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἰρήσομαι.

Suidas βαστάσας· ἀντὶ δοῦ δοκιμάσας. Εὐπόλις κτλ. πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λόγον ἄγων καὶ βαστάζων. male haec extrema ante Bernhardy cum Eupolidis verbis coniungebantur. 1. τὴν νῦν Toupius] τὴν. τήνδε Runkelii. an καινὴν? 3. τοῖν τρόποιν Gaisford.] τὸν τρόπον. Bergkii R. c. Att. 334 τῶν τρόπων, ad Capras haec referens propter rei musicae commemorationem. ceterum cf. Aristoph. Nub. 935 sq. sic apud Eupolin adpellari puto Strepsiadem aliquem atque Phidippidem, respondere filium solum.

304

περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμνα
καὶ τὸν λιβανωτόν, κεύθῳ τῶν ἀρωμάτων,
καὶ περὶ τὰ γέληγ χουῖ τὰ βυβλί' ὄνια.

Pollux 9, 47 ἐν δὲ τῶν κοινῶν βιβλιοθήκαι, ἢ ὡς Εὐπολῖς φησιν οὐ τὰ βιβλία ὄνια. καὶ αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ (βιβλία). οὕτω γὰρ τὸν τόπον, οὐ τὰ βιβλία, οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον· ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους τόπους ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς πιπρασκομένων, ὡς εἰ φαῖεν ἄπηλθον ἐς τοῦψον, καὶ ἐς τὸν οἶνον, καὶ ἐς τοῦλαιον, καὶ ἐς τὰς χύτρας, καὶ κατὰ τὸν Εὐπολίην περιήλθον — γέληγ'. Photius et Suidas τοῦψον· ὥσπερ καὶ τὸ παρήλθον — λιβανωτόν. Schol. Aristoph. Ran. 1068 Εὐπολῖς περιήλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμνα. Ammonius p. 62 εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. Schol. Arist. Pac. 1158 et Bekker. Anecd. 450, 23 λέγουσι δ' ἔνιοι καὶ τὰ ἄλφια ἀρώματα, ὡς παρ' Εὐπόλιδι 'καὶ τὸν λ. — ἀρωμάτων', ἀντὶ τοῦ τῶν ἀλφίτων. Pollux 3, 127 τὰ πιπρασκόμενα, φορτία, ῥῶπος, ἀγοράσματα, ὄνια, γέληγ, εἰ μὴ κωμικώτερον. Hesych. ἀρώματα· . . . καὶ ἀπὸ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφια οὕτω λέγεται. idem γέληγ· ὁ ῥῶπος . . . καὶ κτένες. γελιοπωλεῖν· ῥωποπωλεῖν. παντοπωλεῖν. cf. Hermipp. 13. aliter Apollon. lex. 41, 29 et Suidas ἀρώματα (male ἀρόμ.)· οὐ τὰ θυμιάματα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα (sata). cf. Lobeck. Phrynich 227. apud Eupolin τὰ θυμιάματα videntur intellegenda esse. verba οὐ (χοῦ) τὰ β. ὄνια in fine addidit Bergk R. c. Att. 355. de dicendi genere cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Eq. 857. ad Maricantem propter fr. 187 rettulit Bergk.

305

τίς οὐξεγείρας μ' ἐστίν; οἰμῶξει μακρά,
ὅτι μ' ἀνέστησ' ὤμουπνον.

Zonaras 605 ἐγεφθῆναι ἕξ ὕπνου, ἀναστῆναι τῷ σώματι. Εὐπολῖς· τίς κτλ. eadem cod. Naniani apud Mingarellum p. 492. cf. Tittmann. Praef. Zonarae XXXVII. οἰμῶξει quamquam est pers. 2, Meinekii ἀνίστης non opus est. potest qui loquitur uxori vel servo minari, quod alter quidam nullo prohibente se ex somno excitaverit. vocis ὤμουπνον paenultima apud comicos necessario corripitur: quapropter neque ὄντα (Mein.) neque ὄντ' ἔτι (Herwerd. Nov. add. crit. 8) suppleri potest. ὤμουπνος est 'cuius somnus nondum ad maturitatem pervenit' Meinek. concl. ὠμογέρων.

306

εἶδες χορηγὸν πάποτε ῥυπαρώτερον
τοῦδε;

Pollux 3, 115 Πλάτων δὲ ἐν Παρμενίδῃ καὶ ῥυπαρὸν εἶρηκεν. Εὐπολῖς δὲ κτλ. θᾶττον ἂν τοῦ αἵματος ἢ χρημάτων μεταδούς τι. verba extrema non Eupolidis esse sed Pollucis ad imitationem Demosthenis 19, 254 transscripta Meinek. monuit. littera ρ (ῥυπαρ.) vocalis ε (πάποτε) producitur.

307

πόλιν γε θεοφιλεστάτην
οἰκοῦσιν ἀφθονεστάτην τε χρήμασιν.

Eustathius 1441, 16 Δημόκριτος δὲ ἐπιτηδεύεσταιον φησί, καὶ Δεινόλοχος γενναιέσταιον, Ἀντίμαχος δὲ ὅτι ἀφνειέσταιος ἔσκεν. Εὐπολις δέ· πόλιν κτλ. γε add. Meinek. urbem Athenas dicit. cf. quos Meinek. adfert V 39 Demosth. Epist. 4, 19 ed. Tur. εὐτυχεστάτην πασῶν πόλεων τὴν ὑμετέραν νομίζω καὶ θεοφιλεστάτην. Aesch. Eum. 831 χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεστάτης, et inprimis Soph. OC. 258sq. concidit igitur Raspii coniectura (88) haec ad Πόλεις referentis.

308

πρῶτος γὰρ ἡμᾶς, ᾧ Κλέων,
χαίρειν προσεῖπας πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν.

Moeris 213 χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ πρῶτος λέγεται γράφαι Κλέων Ἀθηναίους μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. ἔνθεν καὶ τὸν κωμικὸν ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν· πρῶτος κτλ. Suidas χαίρειν· πρῶτον δὲ Κλέωνά φησιν Εὐβουλος ὁ κωμικὸς οὕτως ἐπιστεῖλαι τοῖς Ἀθηναίοις ἀπὸ Σφακτηρίας. ubi scribendum esse Εὐπολις Fritzschius monuit apud Bergk. R. c. Att. 362. salutatione χαῖρε, χαίρειν, χαίρειν λέγω *privatim* iam multo ante bellum Peloponnesiacum Attici utebantur, *publice* primus Cleon. Bergk. 362. Lucian. Pro lapsu in salut. 3. ad Χρυσοῦν γένος referunt Bergk. et Meinek.

309

συνέτυχεν ἐξιόντι μοι
ἄνθρωπος ἀποφράς καὶ βλέπων ἀπιστίαν.

Bekker. Anecd. 5, 8 ἄνθρωπος ἀποφράς· ἀποφράδες ἡμέραι, καθ' ὅς ἀπηγόρευτό τι πράττειν. σημαίνει οὖν τὸν οἶον ἀπαίσιον καὶ ἔξεδρον καὶ ἐπάρατον ἄνθρωπον. συνέτυχεν κτλ. ἀπιστίαν βλέπει· Εὐπολις. σημαίνει τὸν ἀπιστότατον. Etymol. m. 131, 19 καὶ τοὺς πονηροὺς δὲ ἀποφράδας ἐπιθετικῶς ἐκάλεσαν. οἶον ἄνθρωπος κτλ. Lucian. Pseudol. 32 ἄμεινον ἦν σοι . . . μὴ καταγελαῖν τῆς ἀποφράδος, ἢ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάζεται.

310

καὶ λέγουσί γε
τὰ μειράκια προῖστάμενα τοῖς ἀνδράσιν.

Herodian. in Villosis. Anecd. II 88 (τοῖς οὐδετέροις) διαφόρους πληθυντικῶς συντάξεις ἐπάγουσιν οἱ Ἀττικοί, ὡς Εὐπολις καὶ λ. κτλ. λέγουσι] λέγονται cod. Par. ap. Walz. Rhet. VIII 583. προῖστάμενα

manifesto corruptum est: nam adolescentuli viris *praefecti* graece dicuntur *προεσιτάτα τῶν ἀνδρῶν*. aut *προσιστάμενα* cum Meinekio aut *παριστάμενα* scribendum est. ad Demos rettulit Meinekios.

311

οὐ πάνυ ταχύ

ρίψας ἔμοι τοῦτ' ἀναβαλεῖς τὸ κρητικόν;

Photius κρητικόν· βραχὺ ἱμάτιον· οὕτως Εὐπόλις κτλ. ἀναβαλεῖς Meinek. ut videtur] ἀναβαλεῖ Porsonus, ἀναβάλλει cod., si recte intellego Porsonum. Hesych. κρητικόν· ἱματίδιον λεπτόν καὶ βραχύ. Pollux 7, 77 ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ κρητικόν, φ' Ἀθήνησιν ὁ βασιλεὺς ἐχρῆτο. itaque apud Eupolin fortasse ἀρχῶν βασιλεὺς loquebatur.

312

φαφανίδες ἄπλυτοι, σηπίαι,

δρυπεπεῖς τ' ἐλάαι.

Athenaeus 2, 56a Εὐπόλις· σηπίαι — ἐλάαι. 56e φαφανίδες· . . . καὶ ἐκτεταμένως δὲ (φαφανίδες) καὶ κατὰ συστολήν (φαφανίδες) λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς . . . Εὐπόλις· φαφανίδες — σηπίαι. Draco Straton. 80 φαφανίς· διαφορεῖται τὸ ἰς . . . παρ' Εὐπόλιδι δὲ συστέλλεται. Eustathius 1220, 55 συστέλλεται δὲ παρ' Εὐπόλιδι ἐν τῷ φαφανίδες ἄπλυτοι. animadvertendum est hoc intellegi non potuisse nisi ex versu integro. Hesychius ἄπλυτοι φαφανίδες, ubi memorabilis est M. Schmidtii adnotatio. cf. Pherecr. 175 et de olivis δρυπεπέσι Chionid. 7.

313

σὺ δὲ τὰ καλώδια

ταῦθ' ἀρκυῶρει.

Eustathius 1535, 18 ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνοντο ἀττικῶς αἱ ἄρκυες οὐκ ἄδηλον. καὶ φέρεται χρῆσις Εὐπόλιδος εἰς τοῦτο τοιαύτη· σὺ δὲ — ἀρκυῶρει, ὅ ἐστι φύλασσε. ἐπεὶ καὶ ἀρκυῶρὸς ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ. cf. Cratin. 79.

314

οἶόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος.

Schol. Hom. II. 2, 333 οἶόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος, κατὰ τὸν Εὐπόλιν· ὁ μὲν γὰρ λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ μένωμεν πείθει. ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δῆμων ἐσημανεν. Eustathius 231, 19 ἐπιφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐπόλιδος οἶόν γέ πού 'στι γλῶσσ' ἀνθρώπου. εἶπερ ὁ μὲν λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ αὐθις πείθει λέγων μίνωμεν. γλῶττα Meinekios. at videtur parodia Euripidis esse. idem vero recte monet verba ὁ μὲν — πείθει, quae Hermannus (Opusc. V 290) in trimetri for-

mam redigebat, scholiastae esse, non poetae. sententiam non recte intellexisse videtur scholiasta Bachmanni Homericus apud Leutsch. Apostol. 12, 42 c οἷον γάρ φησι τοὺς (τρόπος Bernh. Hist. lit. gr. I 1, 16), τοἷον καὶ γλώσσα ἀνθρώπου λόγος κατὰ Εὐπολιν. ὁ μὲν γάρ κτλ. οἷον enim hic non est comparantis, sed exclamantis. cf. Aristoph. Thesm. 21. iam vero exclamativo οἷον non convenit neque γέ particula, quae est angustius circumscribentis, neque τοί Fritzschi (γέ τοῦστυ Aristoph. Thesm. p. 8) quae est adseverantis, neque adverbium πού, quod est conicientis, neque denique Cobeti (Mnem. V 112) τί(που), quod est limitationis. itaque et apud Eupolin et Thesm. 21 verbi forma in ὄντι restituenda videtur, e. c. οἷον πρέπουσι γλώσσα κτλ. is enim verbi πρέπειν usus Euripidi frequentissimus.

315. 316.

μὴ τροχὺς ἴσθι.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ φθονερόν ἴσθ' ἀνδρίον.

Eustathius 1680, 26 Ἀττικοὶ δὲ ἅπαντες τὸ ἴσθι καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπαρχε τάττουσιν. Εὐπόλις μὴ τροχὺς ἴσθι. καὶ ὦ δαιμ. κτλ. fr. 315 Ionem hominem loqui monuit Herwerd. Obs. crit. 34. cf. 170. versum commode expleas sic μηδ' ἔχινου τρόπον ἔχων. cf. Aristoph. Pac. 1086. 1114.

317

κατ' ἀντιβολίαν δέκα τάλαυτ' ἀπεισιδάμην.

Eustathius 1406, 27 ἀντιβολία ἢ δέσις. Εὐπόλις κτλ. Hesychius κατ' ἀντιβολίαν· κατ' ἀντίβλησιν. quibus quid faciam nescio. Thuc. 7, 75 πρὸς ἀντιβολίαν τραπέμενοι. pro ἀπεισιδάμην Cobetus N. 1. 160 ἀπεισιδάμεν, recte sine dubio.

318

ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μούπιβαλεῖς τρουσίππιον;

Eustathius 1517, 9 τρουσίππιον τετρασυλλάβως, ἔγκανυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου ὅμοιον τροχῶ. φέρει δὲ αὐτὸς (Διονύσιος) καὶ χρῆσιν Εὐπόλιδος, ταύτην κτλ. Photius τρουσίππιον· ἔγκανυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου τροχῶ ὅμοιον. οὕτως Εὐπόλις. Hesych. τρουσίππιον. . . τροχὸς δὲ ἦν ὁ ἐπιβαλλόμενος χαρακτῆρ τῆ γνάθῳ τῶν ἵππων. cf. Cratet. 30 et Phot. ἱππότηροχος· τὸ τρουσίππιον (hic quidem cod. τρισίππιον): διὰ τὸ τοῖς διὰ γῆρας ἐκτροχωθεῖσιν ἵπποις ἐκτυποῦσθαι τροχὸν ἀπολεγόντων αὐτοὺς τῶν στρατηγῶν. hoc dicit: 'ut equo emerito invaletudinis mihi notam inures?'

τῆ χειρὶ νῶσαι μαλθακωτάτην κρόκην

Eustathius 1571, 35 *Εὐπολις*. νῶσαι] νῆθε Schol. Hom. Od. 7, 104. νῆσαι Meinek. non recte: cf. Cobet. N. l. 160. Mnem. nov. I 38—42. Poll. 7, 32 νήθουσιν ἢ νῶσιν· τὸ γὰρ νήθειν οἱ Ἀτικοὶ νεῖν (scr. νῆν) λέγουσιν. 10, 125 ὄνον ἐφ' οὐ νῶσι. Etym. m. 344, 1 cod. Voss. *ἔννη*· ἔστι νῶ τὸ σημαῖνον τὸ νήθω . . και ἐπὶ πρώτης ἐστὶ συζυγίας και ἐπὶ δευτέρας· νόμενος ὡς κλώμενος . . . ἔνων ἔνης ἔνη ὡς ἔζων ἔζης ἔζη. Hesych. νῶντα· τὸν νήθοντα. Phot. νόμενος· ὁ νηθόμενος. atque uterque νεῖν habet inter νημερτές et νημερία, ex quo efficitur scribendum esse νῆν. νῶσαι igitur est participium.

ὥσπερ ἀνέμου ἕξαιφνης ἀσελγοῦς γενομένου

Bekker. Anecd. 451, 10 ἀσελγές· πᾶν τὸ σφοδρὸν και βίαιον . . . και ὁ κωμικός· ὥσπερ κτλ. Pollux 1, 111 *Εὐπολις* δὲ και ἀνεμον ἀσελγῆ εἶπε τὸν βίαιον. Hesychius κριάς· τὸ γὰρ ἀσελγές . . . ἔστιν ὅτε και ἐπὶ τοῦ μεγάλου. και γὰρ ἀνεμον ἀσελγῆ λέγουσιν, ὡς *Εὐπολις*. et omisso Eupolidis nomine Prov. Bodl. 555.

και μὴ πονηρούς, ᾧ πονήρα, προξένει.

Cram. Anecd. Ox. I 372 ὁ κατὰ ψυχὴν (πονηρός) ὀξύτόνωσ, ὁ δὲ κατὰ σῶμα προπαροξύτόνωσ· και παρ' *Εὐπόλιδι* τὸ θηλυκὸν πονήρα· και μὴ κτλ. τὸ μὲν πρότερον ὀξύνοντες, τὸ δὲ ἐπὶ τῆσ προμηστρίας τὸ δεύτερον βαρυντονοῦντες. τῶν μὲν γὰρ τοὺσ τρόπουσ ὀριζόμενοσ ὁ δῆμοσ, τῆσ δὲ αἰτιατικῆσ (Meinek. αἰτιαται) ὡσ ἐν λοιδορία τὴν τύχην. Herodian. I 20 adn. Lentz. Wilamowitzius Obs. crit. 49. 50 ad Amicos cum fr. 265 coniunctum refert, ὁ *Δῆμοσ* scribens pro ὁ δῆμοσ. 'Demus apud lenam aliquam prostat in fornice et iratus est ad se admitti homines plebeios.' cf. 213. quae opinio ut firmaretur, antea verba grammatici emendanda erant prorsus obscura.

ἐγὼ δ' ἄδειπνοσ ἐσπέρας ἠύλιζόμην.

Bekker. Anecd. 463, 18 ἀύλιζεται τὸ ἐν ἀύλῃ διατρίβει, και ἰδίωσ τὸ κοιμάται *Εὐπολις* φησιν· ἐγὼ κτλ. ἠύλιζόμην [Meinek.] ἀύλιζόμην.

οὐ γὰρ κατάξει τῆσ κεφαλῆσ τὰ ῥήματα.

Herodianus Piers. p. 448 κατέαγα τῆσ κεφαλῆσ, οὐ μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆσ. *Εὐπολις* κτλ. κατάξει [Porson.]

Adv. 285] κατάξεις. *verba enim caput eius non diffident.* Meinek. sic Aristoph. Ach. 1180 κατέαγα τῆς κεφαλῆς *caput intisi in lapidem.*

324

ἄνω ροθιάζει περὶ τὰ χεῖλη τῆς νεώς.

Pollux 2, 90 *Εὐπόλις δὲ καὶ νεὸς χεῖλη εἴρηκεν.* ἄνω ροθιάζει Meinek.] ἀνωροθία ἢ. ἄνω ροθίαζε Runkelius. ροθιάζει, i. e. ἢ θάλασσα.

325

ὅταν δὲ δὴ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια —

Pollux 2, 159 παρὰ δὲ *Εὐπόλιδι προπόσεως* (πόσεως Cobet. Mnem. III 301) *σχῆμα κτλ.* δὴ add. Tourpius. *τρόπους πόσεων κατὰ πόλεις ἰδίους commemorans Athen. 11, 463ef ὁ μὲν Χίος καὶ Θάσιος ἐκ μεγάλων κυλίκων ἐπιδέξια, ὁ δ' Ἀττικὸς ἐκ μικρῶν ἐπιδέξια.* cf. Anaxandr. 1. Critias 7, 7 (cf. 2, 4. 7) Bergk. *παῖς . . προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν.*

326

οἴνου παρόντος ὄξος ἠράσθη πιεῖν.

Pollux 6, 65 ὡς *Εὐπόλις κτλ.* cf. Amphid. 22. 26.

327

ἐγὼ δὲ χαίρω πρὸς γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

Photius, Schol. Ald. Aristoph. Vesp. 1026. Bachmann. Anecd. I 324. Suidas *παιδικά· ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτως (παιδικὰ) καὶ τὰ πρὸς γυναικας Εὐπόλις (μαρτυρεῖ)· φησὶ γὰρ ὡς πρὸς ἀλητροίδα τις· ἐγὼ κτλ.* eadem Cramer. Anecd. Par. III 173, 12, *ubi tamen προσανλητροίδα — χαίρω εἰ τοῖς σοῖς παιδικοῖς. πρὸς γε Phot.] πρὸς. an ἐγὼ δ' ἔχαιρον πρὸς θε κτλ.?*

328

γυνὴ μέλαιναν δέρριν ἠμφιεσμένη

Etymol. m. 257, 13 *δέρρις· ἰμάτιον παρὰ τὴν δέρμα ἢ τρίχινον παραπέτασμα ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς ἀνδρῶν βαλλόμενον.* *Εὐπόλις κτλ.* lenam significari ad Amicos haec referens censet Wilamow. Obs. crit. 50 adn. 36.

329

ἐκ τῶν ἀγρῶν ἤκουσιν ἐβλαστηκότες.

Etymol. m. 308, 30 *ἐβλαστηκότες· ἐκ τῶν ἀγρῶν ἤκουσιν ἐβλαστηκότες.* Ἀττικῶς· *βεβλαστηκότες, ἀποβολὴ τοῦ β, ὡςπερ βεβριμω-*

μένης, ἐβριωμένης. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι σύμφωνον. Cramer. Anecd. Ox. III 484 ἐγνυμένοι καὶ βλαστικότες παρ' Εὐπόλιδι. et rectius 514 τὸ ἐγλυμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι. cf. Herodian. II 789, 40 Lentz. Iph. Aul. 595 ἐκ μεγάλων ἐβλαστήκασι.

330

οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

Etym. m. 310, 21. Suidas ἔγκαφος. Zonar. 603 ἔγκαφος τὸ ἐλάχιστον. Εὐπόλις κτλ. similiter Eustath. 1481, 34. οὐ γὰρ] οὐτ' ἄρ Etym. m. Zonar. λέλειπται] λέλησται Etym. m., sed recte λέλειπται Florentinus Milleri (Mélanges 97). 'sunt fortasse Calliae verba in Adulatoribus.' Meinek.

331

ὡς οἴχεται μὲν τυρὸς ἐξεγλυμμένος.

Etymol. m. 311, 55 ἐγλυμμένος, ἐκ τοῦ γεγλυμμένος· οἶον ὡς κτλ. Eupolidi dedit Meinekius conl. grammaticis qui fr. 329 excerpti sunt. in ἐξεγλ. nihil insoliti inesse recte monet Cobetus N. l. 161. οἴχεται 'iam non exstat'. cf. Arist. Vesp. 838. scribendum οὐξεγλυμμένος et fortasse ψύχεται pro οἴχεται. cf. fr. 451. Xen. Cyneg. 5, 3 ἕως ἂν ψυχθῇ (τὰ ἴχνη).

332

εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἦθεος.

Etymol. m. 422, 43. Eustath. 500, 38. Cramer. Anecd. Ox. III 328, 22 ἦθεος σπανίως ἐπὶ παρθένου, ὡς παρ' Εὐπόλιδι κτλ. Εὐκόριδι Cram. An. σταῖς ἦθεος Etym. m.

333

βάπτειν τὰ κάλλη τὰ περίσεμνα τῇ θεῶ.

Etymol. m. 486, 46 τὰ πορφυρᾶ γὰρ κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὐπόλις κτλ. Pollux 7, 63 καὶ κάλλη φίλον τοῖς κωμφοδοῖς καλεῖν (τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια), ὡς Εὐπόλις που λέγει· τὰ κάλλη κτλ. Etymol. Gud. 294, 28 (βάπτε pro βάπτειν). Cramer. Anecd. Par. III 63, 19 Εὐπόλις· βάπτειν — θεῶ. βάπτειν τὰ κάλλη Cramer. Anecd. Ox. II 455, 4. βάπτετε Fritzsche. Q. Ar. 201. Βάπταις Meinek. ad Baptas rettulit etiam Hemsterhusius.

334

αὐτοῦ δ' ὀπισθεν κατέλαβεν τὸν κόντιλον.

Etymol. m. 529, 8 κόντιλος· Εὐπόλις εἰ μὴ παίζει, αὐτοῦ δ' — τὸ κούδυλον. ἔστι κοντός, κόντιλος. recte Cram. Anecd. Par. III 76 τὸν κόντιλον. ac sic nunc etiam Florentinus Milleri (Mélanges

192). Hesych. *κοντίλος*· εἶδος ὄφιν. ἢ ὄφιν. ἔστι δὲ καὶ ὄφιν.
 'si serpentem significat, a conti similitudine adpellatum videtur.'
 Lobeck. Pathol. prol. 114. per iocum *penem* ea voce apud Eupo-
 lin significari existimant Meinekius et Lehrsius Herodian. 68. Pol-
 lux 2, 176 ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον, unde forsitan coniciat
 quispiam κατέλαβέν μου τὸν τύλον.

335

ὄψω πονηροῦ πολυτελῶς ἠρτυμένω

Athenaeus 2, 68a *Εὐπολις* κτλ.

336

καὶ μουσικὴ πρᾶγμα' ἐστὶ βαθύ τι καὶ καμπύλον.

Athenaeus 14, 623e ὁ μὲν κωμωδιοποιὸς *Εὐπολις* φησι· καὶ μουσικὴ
 κτλ. αἰεὶ τε καινὸν ἐξευρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις. Eustathius
 1422, 55 κατὰ τὸν *Εὐπολιν* εἰπόντα ὡς ἡ μουσικὴ κτλ. καὶ om. Ath.
 P. βαθύ καὶ καμπύλον Grotius Exc. 507. Iacobs. Addit. 334. βαθύ
 τι καγκύλον Hanov. Exerc. crit. 160. καμπύλον ortum esse videtur
 ex καὶ perperam duplicato. musica certe neque καμπύλος neque
 ἀγκύλος dici potest, nisi recurras ad Κρόνον ἀγκυλομήτην. Eupolis
 scripsit βαθύ τι καὶ πυκνόν. cf. Aristoph. Ach. 445. Eq. 1132.
 Av. 430. Thesm. 438. Eccl. 571. Amphid. 33, 5. Plat. Reip. 8,
 568a. extrema Athenaei verba facillime in trimetrum coire αἰεὶ τε
 καινὸν τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις monuit Dindorfius. pensitatis tamen
 eis quae apud Athenaeum sequuntur Meinekius cum Iacobsio Athe-
 naei, non Eupolidis esse verba iudicat.

337

ὅς τὸν νεανίσκον συνῶν διέφθορεν.

Zonaras 548 διέφθορεν οὐ τὸ διέφθαρται δηλοῖ παρὰ Ἀττικοῖς,
 ἀλλὰ τὸ διέφθορεν. *Εὐπολις* κτλ. νεανίσκον Tittmannus] νεανίσκων.

338

τὸ σώμ' ἔχουσι λείον ὥσπερ ἐγγέλεις.

Zonaras 601 εὖρον δὲ καὶ τὸ ἐγγέλεις ἀττικόν. *Εὐπολις* κτλ.
 grammaticus ms apud Mingar. cod. Nanian. 492 ἐγγέλεις ἐνικόν,
 τὸ δὲ πληθυντικὸν ἐγγέλευς. παρὰ γοῦν τοῖς Ἀττικοῖς ἐγγέλεις, καὶ
 αἱ πτώσεις ἐγγέλεων, ἐγγέλεσιν. *Εὐπολις* κτλ. Ἀριστοφάνης (Eq.
 864) ὥσπερ οἱ τὰς ἐγγέλεις πέπουθας. hinc, quoniam plurali opus
 erat, Meinekius ἐγγέλεις pro eo quod apud utrumque legitur ἐγγέλεις.
 cf. Aristoph. fr. 218. ad Baptas cum fr. 337 nimis liberaliter
 referebat Fritzschi Q. Arist. 217 adn. 37.

339

λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν ἀγένα.

Schol. Theocriti 1, 95 *Εὐπολις, οἶον λυγίζεται κτλ.* Porsonus *οἶον αὐ λυγίζεται κτλ.* cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Ran. 775.

340

μάττει γὰρ ἤδη, καὶ τὸ πῦρ ἐκκάεται.

Schol. Dionysii Thr. 937 παρ' *Εὐπόλιδι.* 'ignis accenditur.'

341

καὶ τοὺς περιπόλους ἀπιέν' εἰς τὰ φρούρια.

Schol. Par. (Coisl. 249) Aeschinis 2, 167 *περίπολος ὁ περιερχόμενος [τὴν πόλιν] καὶ φυλάττων. οὗτος ἐν τοῖς φρουρίοις κοιτάζεται. Εὐπολις κτλ. τοῖς ἐφήβοις γὰρ προστέτακται τὴν χώραν μετὰ τῶν ὄπλων περιέρχεσθαι.* cf. Aristoph. Av. 1177 et de forma simul orationis et sententia Av. 448sq. Pac. 551sq. cum etiam verba οὗτος ἐν τοῖς φρουρίοις κοιτάζεται facile in trimetri formam redigantur, proclive est interpungere ita κοιτάζεται. *Εὐπολις. καί· τοὺς π. κτλ.,* ut aut duo sint Eupolidis fragmenta, aut οὗτος — κοιτάζεται Eupolidis sit, alterum alius poetae vel ut voluit Saupprius (Schol. Aeschin. p. 38) plebisciti fragmentum. tum autem, cum κοιτάζεσθαι (Pind. Ol. 13, 73 vel 109) Atticis sit ignotum, κοιμήσεται scribendum erit.

342

ἀποφθαρεῖς δὲ δύο κύβω καὶ τέτταρα —

Schol. Aristoph. Ran. 1400 *βέβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέτταρα· ἐμφαίνει δὲ καὶ Εὐπολις τοῦτο εἰδῶς· ἀποφθαρεῖς κτλ.* cf. interpr. versus Aristophanei. non adsentior Fritzschio p. 425 *ἀποφθερεῖς δὲ emendant.* hoc dicere videtur poeta 'postquam in malam crucem abiit' is qui dixit δύο κ. κ. τ. cf. Aristoph. Nub. 789. fortasse restituendum δ' ὁ δ. κτλ. praeterea in Mus. Rhen. XXX 417sq. demonstrare conatus sum pro εἰδῶς scribendum esse *Εἴλωσιν.*

343

ὅτι χωλός ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρ' οὐ λέγεις.

Schol. Aristoph. Av. 1379 τὸ δὲ χωλὸν ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς *Εὐπολις κτλ.* (οὐ λέγεις om. R.) Schol. Ven. Eq. 1085 et Suidas *κυλλός· χωλοὺς τοὺς χεῖρα πεπηρωμένους. Εὐπολις, ὅτι χωλός εἶ σὺ τὴν χεῖρα σφόδρα.* Suidas *χωλός, ὅτι χωλός τὴν χεῖρα σὺ σφόδρα.* Pollux 4, 188 *Εὐπολις δὲ καὶ τὸ τὴν χεῖρα πεπηρωμένον χωλὸν*

εἴρηκεν, ὅτι χολός ἐστι τὴν ἑτέραν χειρ' εὖ σφόδρα. Philemon Osanni 209 λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ χειρὸς τὸ χολός, ὡς παρ' Εὐπόλιδι. accedit fr. 247. his omnibus conlatis facile quispiam existimet eundem ubique respici Eupolidis versum. quod aegre adducor ut credam. sunt enim varietates tantae, ut, cuius rei exempla multa hodie quoque inveniuntur, duo versus simillimos Eupolidis a grammaticis multifariam inter se confusos esse credam. atque unum fuisse Prospaltiorum Milleri codex testatur. ad Diopithem vatem haec pertinere censet Fritzschius Q. Arist. 252 adn. 52.

344

παρὰ τηδεδὶ σὺ τῇ σοβάδι κατηγάγον;

Schol. Aristoph. Pac. 812 σοβάδας τὰς πόρνας λέγουσιν. Εὐπολις. τηδεδὶ Fritzschius Act. soc. gr. I 136] τηδε. τηδέ τοι Dindorf. ad Maricantem non sine dubitatione Fritzschius, Wilamowitzius Obs. crit. 50 adn. 36 ad Amicos lenamque illius fabulae rettulit.

345

(ἦδη) κατεικάουσιν ἡμᾶς ἰσχάδι
βολβῶ τε.

Boissonad. Anecd. III 296. Walz. Rhet. VIII 789 τὸ ἐκασμά ἐστι σκῶμμα καθ' ὁμοιότητα, ὡς ἔχει τὸ παρ' Εὐπόλιδι· κατεικάουσιν ἡμᾶς ἰσχάδι βολβῶ. ἰσχάδι Walz] σχάδι. κατεικάουσιν ἡμᾶς ἰσχάδι | βολβῶ τε Meinek. in ed. mai., in ed. min. βολβῶ τε ad aliud exemplum pertinere suspicatur. at cum is ipse quoque exarescens rugosus fiat, cur coniungi non possit cum ipso non video. addidi quod post Εὐπόλιδι facillime excidere poterat ἦδη. est autem indignantis. 'iam eo peruentum est ut cet'. cf. Cratin. 274. Hermipp. 35. Alexid. Athen. 10, 421 a (5) et de κατεικάειν Cratin. 63. Soph. OC. 338. fortasse viri mulieres cum rugosis caricis (Ovid. Fast. 1, 185) et bulbis comparaverant.

346

τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων

Plutarchus Mor. 54 b παρασίτου γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκονισμός ἐστι 'τῶν — φίλων', ὡς Εὐπολὶς φησὶν. μετ'] κατ' Schaeferus Melet. 134. παρ' Herwerd. Obs. crit. 25. ad Adulatores rettulerunt Wyttenbachius et Meinek.

347

ὄσος δ' ὁ βρυγμός καὶ κοπετός ἐν τῇ στέγῃ.

Etym. Gud. 116, 47 βρυγμός· ἡ σύντονος ἐδωδή. Εὐπολις·

ὄσος κτλ. Bekker. Anecd. 30, 28 βρυγμός· ἢ σύντονος ἐδωδή, ἐπὶ τῶν τραχέως ἐσθιόντων, παρὰ τὸ βρύχειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν. Hesych. βρυγμός· . . . ἀπὸ τοῦ βρύχειν, ὃ ἐστὶ τοῖς ὁδοῦσι πιέζοντα ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγῃ συμβαίνει . . . ἢ τρισμός ἰδόντων. itaque etiam κοπετόν cenantium strepitum dici putans Meinek. fragmentum ad Adulatores rettulit. contra Fritzschi. apud Toepfel. 69 κοπετόν nihil nisi lamentationem significare et βρυγμόν non a βρύχω cum grammaticis, sed a βρύχω deducens ita interpretatur 'quantus est fremitus et quanta lamentatio in aedibus'.

348

ὥσπερ γὰρ εἰς ζητρεῖον ἐμπεσῶν

Etymol. m. 411, 35 ζητρεῖον· τὸ τῶν δούλων δεσμοτήριον. Εὐπόλις κτλ. Phot. Suid. ζητρεῖον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Εὐπόλις. eadem sine poetae nomine Hesych. Eustath. 837, 44. Poll. 3, 78 ἵνα κολάζονται οἱ δούλοι, μυλῶνες καὶ ζητρεῖα. Herodian. I 372, 7. II 515, 24. Aristoph. fr. 93. Theopomp. 63. in exitu iambus deest, qui variis modis suppleri potest.

349

καὶ γὰρ αἰσχροὺν ἀλογίου 'στ' ὄφλειν.

Bekker. Anecd. 436, 3 ἀποστάσιον καὶ λιποστράτιον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα οὐδετέρως σχηματίζουσιν. Εὐπόλις κτλ. ἀλογίου 'στ' Bergk. ἀλογίους τι cod. ἀλογίου τι Bekker. talia solo fere genetivo casu efferuntur. cf. Pollux 6, 153. 4. Hesych. et Suidas ἀλογίου δίκη· ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικήματων. Pollux 8, 54 ἀλογίου δίκη ἣν κατὰ τῶν οὐκ ἀποδιδόντων λογισμοὺς ἂν ἂν διαχειρίσασιν. cf. Append. proverb. Leutsch. 1, 23. Meier. et Schoemann. Att. Proc. 363, 5.

350

τῇ νῦν καταδέχεσθε τοὺς φακούς.

Herodianus Cramer. Anecd. Ox. III 253 (Hermann. 309) οὕτω (φακοὶ) καλεῖται ἄμὸν τὸ ὄσπριον, ὡς Εὐπόλις κτλ. καταδέχεσθε Meinek.] καταδέχεσθαι. κατέδεσθαι apud Herm. κατέδεσθε Bergk. R. c. Att. 159. cf. Cratin. 141.

351

ΑΔΚΙΒ. μισῶ λακωνίζειν, ταρηνίζειν δὲ καὶν πριαίμην.

B. πολλὰς δ' . . οἶμαι νῦν βεβινῆσθαι

A. . . . ὅς δὲ πρῶτος ἐξεῦρεν τὸ πρῶ' πιπίνειν;

B. πολλὴν γε λακκοπρωκτίαν ἡμῖν ἐπίστασ' εὐρών.

5 A. εἶεν. τίς εἶπεν 'ἀμίδα πατ' πρῶτος μεταξὺ πίνων;

B. Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοῦξέυρημα καὶ σοφόν σου.

Athenaeus I, 17d *Εὐπολις δὲ τὸν πρῶτον εἰσηγησάμενον τὸ τῆς ἀμίδος ὄνομα ἐπιπλήττει λέγων κτλ.* Meinek. τὸν τῆς ἀμίδος νόμον. Bekker. Anecd. 58, 5 *Παλαμηδικὸν τοῦ ξεύρεμα· οἷον σοφὸν καὶ εὐμήχανον.* 2. πολλὰς] πολλοὺς Schweigh. conl. Aristoph. Eq. 877. 3. ὅς δὲ] τίς δ' ἐστὶν ὅστις Meinek. ac τίς iam Elmslei. Mus. Cantabr. III 173. *πρῶ· πιπίνειν Elmsl.] πρῶτ' ἐπιπίνειν.* 4. ἡμῖν ἐπίστασ' Elmslei.] ἐπίστασ' ἡμῖν. ἴστω βροτοῖσιν Porsonus. 5. καὶ πρῶτος vel Kidd. vel Porson. Miscell. 390] *πάμπρωτος.* 6. σοφὸν σου BCD] σοφὸν VL. personarum notationem in v. 1. 2 Meinek. in reliquis Elmsleius adposuit. *Alcibiadem esse personam alteram Meinek. docuit (ed. min XXIV) adlato Plin. N. h. 14, 143 Tiberio Claudio principe . . . institutum ut ieiuni biberent . . . gloriam hac virtute Parthi quaerunt, famam apud Graecos Alcibiades meruit.* Elmsleius comparat Batonem Athen. 3, 103c. 7, 279a et Aristoph. Av. 131. Lys. 1064, Meinek. Pherecr. 29. ἀμίδας inventas esse a Sybaritis narrat Athen. 13, 519e. *λακωνίζειν* et *ταγηνίζειν* ad res venereas pertinere censet Meinek. (B. ὀλίγας γὰρ οἶμαι v. β. γέ σοι γυναικίας). cf. Phot. 192, 14. Suid. *λακωνίζειν.* at cum verbi *ταγηνίζειν* ea non sit significatio, *λακωνίζειν* fortasse ad epularum simplicitatem, *ταγηνίζειν* ut solet ad conviviorum luxuriam referri praestat. quamquam quomodo tum v. 2 cum 1 cohaereat nescio, nisi forte quaedam exciderunt. Hesych. *βινεῖν· παρὰ Σόλωνι τὸ βία μίγνυσθαι, τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπύειν.* de *Palamedis* inventis cf. O. Iahn *Palamedes* Hamb. 1836. Preller. Myth. gr.² II 417. 426. ad *Baptas* haec non sine probabilitate rettulit Wilamow. Herm. XI 297.

352

μισῶ δὲ καὶ τὸν Σωκράτην, τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην,
ὅς τᾶλλα μὲν πεφρόντικεν,
ὀπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι τοῦτου κατημέληκεν.

Olympiodorus Platon. Phaed. p. 65 Heind. ὁ γὰρ *Εὐπολις* φησι περὶ τοῦ Σωκράτους· τί δῆτα ἐκείνον τὸν ἀδολέσχην καὶ πτωχὸν, ὅς τᾶλλα μὲν κτλ. Proculus ms. apud Ruhnken. Xenoph. Memor. 1, 2, 31 αὐτὸν μὲν τὸν Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην καλούντων τῶν κωμωδιοποιῶν καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἀπαξάπαντας, καὶ τοὺς ὑποδνομένους εἶναι διαλεκτικούς ὡσαύτως ὀνομαζόντων· μισῶ δὲ καὶ Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην. Etymol. m. 18, 10 Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην ἔφη καὶ *Εὐπολις*· ἀλλ' ἀδολεσχεῖν κτλ. (fr. 353). sic Gaisford. ex Vossiano a. Bergk. ap. Mein. V p. LXXXVIII addit Asclep. Aristot. Metaph. 603a 4 φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης διαβάλλων τοὺς φιλοσοφοῦντας . . . μισῶ δὲ καὶ Σωκράτην, τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην, ὅς τῶν ἄλλων μὲν πεφρόντικεν, πόθεν δὲ φάγη, τοῦτου κατημέληκεν. cf. Aristoph. fr. 490. τὸν Σωκράτην Dindorf.

apud Fritzs. Q. Arist. 223] *Σωκράτην*. Olympiodorum Meinekius scripsisse censet *μισῶ δ' ἐγὼ καὶ Σωκράτην*. dimetrum inter tetrametros posuit etiam Aristoph. Eccl. 483 — 485. ad Adulatores probabiliter rettulit Bergk R. c. Att. 353.

353

ἀλλ' ἀδολεσχεῖν αὐτὸν ἐκδίδαξον, ᾧ σοφιστά.

Etymol. m. 18, 8 διὸ καὶ ἀδολέσχας τοὺς φυσικοὺς ἐκάλου, λέγει δ' Ὁρίων· καὶ Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην ἔφη Εὐπολις· καὶ ἐν ἄλλοις ἀδολεσχεῖν αὐτὸν κτλ. ἀλλ', quod addebat Meinekius, accessit ex cod. Va. ad Capras referebat Bergk. R. c. Att. 334.

354

οὐδὲν κενὸν τρύπημ' ἂν ἐν ταῖς οἰκίαις ἂν εὖροις.

Etymol. m. 726, 53 στελειά· τὸ τρήμα τοῦ πελέκωος, δι' οὗ τὸ στελεὸν ἐνέιρεται, ἣν τρήμην Ἀτικοὶ λέγουσιν . . . καὶ τὸ τρύπημα δέ, ὡς Εὐπολις κτλ. κενὸν — ἂν ἐν — εὖροις Porson. Adv. 285] καινὸν — ἐν — εὖροις. εὖρον cod. Milleri (Mélanges 271). ad Adulatores (fr. 158) refert Meinek.

355

ταῦτὸν ποιεῖ τό τ' Ἀτικὸν τῷ ξῆλα συγκεραννύς.

Choerobosc. Bekker. Anecd. 1187. Herodian. II 666, 23 Lentz. ὁ ξηλᾶς τοῦ ξηλά τῷ ξηλά (οὕτω δὲ λέγεται κατὰ Θρακίας ὁ οἶνος) καὶ τούτου ἡ δοτικὴ εὐρίσκειται παρ' Εὐριπίδῃ χωρὶς τοῦ ι. συστεῖλαι γὰρ βουλόμενος τὸ ᾱ οὐ προσέγραψε τὸ ι, οἶον· ταῦτὸν ποιεῖ τό τ' Ἀτικὸν τῷ ξηλά· σὺν γὰρ κερανοῖς. haec apud Gaisfordum Etym. m. praef. 7 ex Cobeti cod. Marciano 489 sic scribuntur ὁ ξηλᾶς τοῦ ξηλά (οὕτω — ὁ ὄνος), καὶ τ. εὖρ. ἢ δ. παρὰ τῷ Εὐπόλιδι χωρὶς τοῦ ι διὰ τὸ μέτρον. ἐκεῖνος γὰρ β. τὸ ᾱ σ. οὐ πρ. τ. ι. συγκεραννύς Dind. Eurip. fr. inc. CXCVIII in Poet. scen. gr. Lips. 1830. fort. τῷ ξηλά Nauck. Trag. gr. fr. praef. XI. Photius (indicatus ab Ebelio Meinek. V p. LXXXVII) ξηλα (sic)· τὸν οἶνον οἱ Θρακίαις. Hesych. ξηλαί· ὁ οἶνος παρὰ Θρακίαις. Miklosich. Lexic. Sloven. vet. dial. 50 'zelen ὄμφαξ, uva inmaturo', ut apud Polonos hodie quoque ea radix (zielony) viridem significat. quid Eupolin commoverit ut vinum hic peregrino civibusque suis ignoto vocabulo nominaret nescimus. de sententia cf. Schneidewin. Goett. gel. Anz. 1848, 1794. videtur hoc dicere: 'qui scintillam in materiam iniecerit, magnum incendium excitabit. atque idem facit qui naturam Atticam vino miscet'. ταῦτὸν ποιεῖ θ' ὁ τᾶττικὸν κτλ.

356

ἢ πολλά γ' ἐν μακροῦ χρόνῳ γίνεται μεταλλαγῆ
πραγμάτων· μένει δὲ χρῆμ' οὐδὲν ἐν ταύτῳ ὄυθμῶ.

Orion. Anth. 54 Εὐπόλιδος. Iulianus Orat. 7, 204 a πολλὰ
γίνεται ἐν μακροῦ χρόνῳ. τοῦτο ἐκ τῆς κωμωδίας ἀκηροῦτι μοι πρόην
ἐπῆλθεν ἐκβοῆσαι. ἢ cod. Voss. Iul.] ὡς cod. Or. μεταλλαγῆ Mei-
nek.] μεταλλαγέται. μεταλλαγῆ Fritzsch. De com. gr. fr. 7. 2.
τῶν πραγμάτων Schneidewin. sunt tetrametri iamb. acat. syncopati.

357

ἀλλ' ἀκούετ', ὧ θεαταί, τὰμὰ καὶ ξυνίετε
ὄηματ'· εὐθύ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογήσομαι.

ὁ τι παθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφοὺς,
ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ μηδὲ ἐν χειρὸν φρονῶν
5 ἐπιτιθῆται τῇ ποιήσει, πάννυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν,
μαίνεται τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν τῷ σῶ λόγῳ.
ἀλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντως. μεταβαλόντες τοὺς τρόπους
μῆ φθονεῖθ' ὅταν τις ἡμῶν μουσικῆ χαίρη νέων.

Stobaeus Flor. 4, 33. 1. 2. τὰμὰ — ὄηματ' Berglerus Ari-
stoph. Pac. 604] πολλὰ — χρῆματ'. εὐθύ] εὐθύς Meinek. 3.
παθόντες Wakefieldus] μαθόντες. 4. αὐτοῦ Trinc. Voss. margo
Gesn.] αὐτῶν. ἀστῶν Valcken. 5. ἐπιτιθῆται Iacobs. Addit. 341]
ἐπιθῆται. συνεπιθῆται Valcken. Herod. 3, 76. 6. μαίνεται τι
Trinc. Voss. N. 8. φθονεῖθ' Dobraeus Aristoph. Plut. 1188]
φθονῆθ'. ἡμῶν Valcken.] ὑμῶν. — est initium et clausula epirrhe-
matis, ac spectant haec sine dubio ad simultatem quam Aristo-
phanem inter et Eupolin post Equitum commissionem intercessisse
constat. veluti τοὺς ξένους Aristophanem notat, cui peregrinam ori-
ginem plus semel adversarii obiecerunt. Meinek. I 111. 112. de
v. 1 cf. Cratin. 198. v. 2 εὐθύ est *recta*, i. e. libere et fortiter.
inter v. 2 et 3 lacunam indicavi et v. 7 post πάντως interpunxi.
cf. Aristoph. Ran. 734. 5 atque Nub. 579. 587. Eq. 573. Av.
1084. Lys. 651. Thesm. 839. ὁ τι παθόντες enim pendere non
potest ab ἀπολογήσομαι, sed exciderunt versus aliquot, quorum ex-
tremi exitus fere erat θαναμάζω δ' ἐγώ. 4. ἐνθάδ' αὐτοῦ, i. e.
Athenis oriundus. 6. παραρρεῖ Meinek. defendit debilissimo
patrocinio Clementis Alex. Strom. 3 p. 288 (παραρρηῆναι τῆς ἀλη-
θείας). neque Hesychii παραρέκρονται τῶν φρενῶν quisquam ad
partes vocaverit. 'effluit alicui sana mens' recte dicitur; 'effluere ex
sana mente' non item. itaque παραρεῖ Valckenarius multo ante Co-
betum Mnem. VIII 130. 1 coniecit conl. Hesych. παραρεῖν φληναφεῖν

(sic) et Theocr. 15, 8. at istud verbum Atticis certe obtrudi non potest. accedit quod verba τῷ σῶ λόγῳ v. 6 post λέγετε v. 3 admodum mira sunt. neque enim hic, ut in prologis interdum fecit Aristophanes, non addito nomine unus ex spectatoribus, e. c. Aristophanes, digito monstrari potest (Bergk. 364. 5.). itaque scribendum est παρεκρεῖ τῶν φρενῶν ὁ σῶς λόγος (*sana ratio*), quae quam facile potuerint transire in ea quae eduntur adparet. in exitu νέων ferri non posse positum pro τῶν νέων Herwerdenus intellexit Stud. crit. 77. sed neque νέος neque quod Mnem. nov. VI 59 proposuit μουσικὴν νεῶν a νεῶν (eleganti ut putat metaphora pro ἀσκήν) cuiquam probabitur. scilicet scribendum est συνών.

358

ὠραζομένη καὶ θρουπτομένη

Bekker. Anecd. 43, 14 θρούπτεσθαι· ὠραῖζεσθαι. ἄμφω Εὐπολις κτλ. ὠραζομένη Meinek.] ὠραῖζομένη.

359

ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάβδα.

Photius λάμβδα· ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον, ὥστερ οἱ Μεσσηνιοὶ Μ. Εὐπολις κτλ. cf. Theopomp. 91. λάβδα L. Dindorfus et Cobet Mnem. VIII 30] λάμβδα. ac sic Photium scripsisse ordo litterarum testatur. fortasse Xerxes significatur Lacedaemoniorum adpectu perterritus. cf. Aristoph. Vesp. 1076—1090. dubium est utrum ex tetrametro anapaestico an ex versu heroico haec sint excerpta.

360

χῆται τοι πρίνης ἀρίας ποιούμεθα γόμφους.

Etym. m. 139, 39 cod. Voss. a apud Gaisford. Herodian. I 291, 23 ἐπὶ τοῦ φντοῦ ἀρία διὰ τοῦ τ, καὶ παροξύνεται, ὡς παρ' Εὐπόλιδι (haec tria verba in reliquis, etiam in Florentino Milleri ut videntur, desunt) χῆται κτλ. τῶν πρίνων O. Schneider Ztschr. Altertumsw. 1848, 788. at τῶν manifesto falsum, ac πρίνης quoque videtur retinendum, siquidem φελλόδρον vel ἀρίαν (Theophr. H. pl. 3, 16, 3) ἐνιοὶ ἵπολαμβάνουσιν εἶναι θῆλυν πρίνον. multo minus etiam πρίνης cum Lentzio (in Herod.) scripserim. bene H. Iacobi contulit Theophr. H. pl. 3, 16, 3 ὅπου μὴ φύεται πρίνος, τούτῳ (i. e. τῇ φελλόδρῳ) χρώνται πρὸς τὰς ἀμάξας καὶ τὰ τοιαῦτα . . . καλοῦσι δὲ οἱ γε Δωριεῖς καὶ ἀρίαν τὸ δένδρον. ἔστι δὲ μαλακώτερον καὶ μανότερον τοῦ πρίνου, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῆς δρυός. 'ubi optima consequi non possumus, quae videntur bonitate proxima petenda sunt.' cf. fr. 14, 4.

361

δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν
 Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν, οἰνοχόην ἐκλεψεν.

Schol. Aristoph. Nub. 96 ἔπειτα Εὐπόλις, εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης ἐν ὄλαις ταῖς Νεφέλαις αὐτοῦ καθήψατο· οὐδὲν δὲ χειρόν ἐπιμνησθῆναι τῶν Εὐπόλιδος κτλ. et ad vs. 179 ἐκ τῆς παλαιστρας θοιμάτιον ὑφείλετο· ὅμοιον τοῦτο τῷ ὑπὸ Εὐπόλιδος φηθέντι περὶ Σωκράτους· Στησιχόρου κτλ. ἄδων in exitu v. 1 adiecit Meinekius, i. e. ἄδων Στησιχόρου μέλος. τὴν ἐπίδειξιν ὡδῆς Toepelius p. 66 'scolium a priore conviva coeptum proximus cantor continuare solebat. Vesp. 1222—1248.' recte ut videtur Fritzschius Q. Arist. 219, quem in reliquis non sequor, τὴν ἐπιδέξι' [ἐκπιῶν] et post eum Cobetus N. l. 105 (τὴν ἐπιδέξι' ἄδων) i. e. cum calicem dextrorsus traditum accepisset, Stesichori carmen ad lyram canens trullam furatus est, quae extrema παρ' ὑπόνοιαν adduntur. cf. fr. 325. ad Adulatorum epirrhema vel antepirrhema metri similitudine (cum fr. 159) commotus rettulit Bergkius R. c. Att. 340. 353.

362

εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο

Hephaestio 14, 2 μέρη τῆς παραβάσεως . . κομμάτιον, ἢ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς οὕτως ὠνομάσθη. φησὶ γὰρ Εὐπόλις κτλ. Fritzschius Ind. Rost. 55/56 p. 7 (conl. Pherecr. 13) metrum hoc esse censet: εἰωθὸς τὸ κομμάτιον | τοῦτο — — — — —. 'ex ipso commatio atque eo tali petita sunt, quod parabasis Eupolideorum versuum sequeretur. male enim Porsonus Advers. 286 et Dobraeus Nub. 518 hoc fragmentum, quod non e propria parabasi, sed e commatio fluxit, pro Eupolidei versus initio habuerunt. immo hoc commatium eodem metro quo Crapatalorum πνίγος constiterat.' Pherecr. 96.

363

Schol. Euripidis Med. 521. 2 ἡ διστιχία τοῦ χοροῦ ἐστὶ. κατὰ δὲ τούτους τοὺς χρόνους ἤδη τὰ τῶν χορῶν ἡμαῦρωτο. τὰ μὲν γὰρ ἀρχαῖα διὰ τῶν χορῶν ἐπετελεῖτο. ὅθεν καὶ Εὐπόλις φησι· τίς χορὸς οὗτος, κλαίειν εἴπωνεν πυριαῖν, ἔν' ἣ κατ' αὐτὰ ἱαμβεῖα δύο. sic in G. Dind. edit. 'videntur autem post τοῦ χοροῦ ἐστὶ nonnulla excidisse.' litterae corruptae πυριαῖν (πυράμου I) utrum verba sint poetae an scholiastae, dubium est. G. Hermannus τίς χορὸς οὗτος; κλαίειν εἴπωμεν ἀθυρμάτι' ἄττα τοιαῦτα, quam emendationem Meinekius V 40 egregiam, Fritzschius De com. gr. fr. 4 infelicissimam iudicat. Fritzschius ἀτὰρ (vel ἔα·) τίς ὁ κλάων οὗτος ἐστ'; εἴπωμεν οὖν | Εὐριπίδῃ κατὰ ταῦτ' ἱαμβεῖω δύο. reprehendi

enim ab Eupolide Euripidis consuetudinem duobus chori versibus utendi, ubi veteres tragici canticum posuerint.

364

Bekker. Anecd. 335, 32 ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμεῖ. Εὐπολις καὶ Ἀριστοφάνης. Moeris ἄγαμαι Ὑπερβόλου. Ἀττικῶς. ἄγαμαι κεραμεῖων Ruhnken. Tim. 8. ἄγαμαι κεραμέως vel ἄγαμαι κεραμέως Ὑπερβόλου Meinek. quid autem in his Eupolidi, quid Aristophani tribuendum sit dubium est.

365

Pollux 6, 56 καὶ πασταὶ δὲ εἰσι ζωμὸς ἀλφίτων, ὡς Εὐπολὶς φησι, ζωμῶν ἀλφίτων μέτρα. Meinek. Eupolin dixisse censet πασταί, ζωμὸς ἀλφίτων μέτρα. cf. Aristoph. 688. Hesych. πάστα· βρωμα ἐκ τυροῦ ἀνάλου (sine sale) μετὰ σεμιδάλεως καὶ σησαμίου σκευαζόμενον. οἱ δὲ ἔτνος ἀλφίτοις μειγμένον. ac sic Phot. παστά.

366

Athenaeus 1, 3a πάντα δὲ ταῦτα μόνον ἐξευρεῖν ἐκ παλαιῶν ψηφισμάτων καὶ δογμάτων τηρήσεως, ἔτι δὲ νόμων συναγωγῆς, οὓς ἔτι διδάσκουσιν, ὡς τὰ Πινδάρου ὁ κωμωδιοποιὸς Εὐπολὶς φησιν, ἤδη κατασειγασμένων ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας. ad Helotas refert Meinek. II 482. cf. fr. 139.

367

Schol. Aristoph. Pac. 740 εἰς τὰ θάκια· ὡς τοιαῦτα εἰσαγόντων τῶν ἄλλων κωμικῶν, θρακοφοροῦντας. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐπολιν. θρακοφοροῦντας deest in R.

368

Schol. Aristoph. Eq. 941, qui versus *soluta oratione* scriptus est, τὸν πεζὸν λόγον· ἔστι δὲ πολλὰ (τοιαῦτα add. Meinek.) καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα.

369

Schol. Arist. Thesm. 828 συνέχεεν (στρατιὰ et στρατεία) καὶ οὗτος ὡς Εὐπολις πολλάκις· στρατιὰ μὲν γὰρ τὸ πλῆθος, στρατεία δὲ ἡ στράτευσις. cf. Aristoph. Eq. 587. Vesp. 354. 557. Lys. 592.

370

Schol. Aristoph. Av. 78. Draco Straton. 86. Suidas τορῦνη· τορῦνη πανταχοῦ ἐκτέταται (ῦ) εἰ μὴ παρ' Εὐπόλιδι. cf. Dindorf.

Schol. Aristoph. Eq. 984. nisi forte hominem barbarum Eupolis loquentem fecit, magnopere dubito.

371

Hesychius ἀπ' ὄνου καταπεσών· . . . ἀπὸ τύμβου πεσών. καὶ Εὐπολις ὡσπερ ἀπ' ὄχθου πεσών. cf. Aristoph. Nub. 1273. Vesp. 1370. Zenobius 2, 57 ἀπ' ὄνου καταπεσών· ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μειζόνων καὶ ἀδυνάτων· καὶ Εὐπολις ὡσπερ ἀπὸ χοῶς (χθονός Schneidewin.) πεσών. neque quid neque qua sententia Eupolis scripserit adparet.

372

εἰς Ἄτραγα νύκτωρ

Steph. Byz. Ἄτραξ, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιάτιδος μοίρας . . . τινὲς δὲ διὰ τοῦ γ' ἔκλιναν Ἄτραγος, ὡς Εὐπολις κτλ. cf. Herodian. II 740, 15 Lentz. et Bursian. Geogr. gr. I 66. καὶ pro eis et Ἄτραγα cod. Voss. itaque fortasse καὶς Ἄτραγα νύκτωρ (ἤλθομεν).

373

Athenaeus 11, 502 b φθοῖς· πλατεῖαι φιάλαι ὀμφαλωταί. Εὐπολις σὺν φθοῖσι προπεπωκώς. ἔδει δὲ ὀξύνεσθαι, ὡς Καρσί, παισί, φθειροσί. προπεπωκώς Casaubonus] προσπεπωκώς. Phot. φθοῖς· ὄνομα πλακοῦντος. Hesych. φθοῖς· πλακοῦς. καὶ τὰ πρὸς λεπτόν ἀηλεσμένα. καὶ τὸ ἀπορρέον ψῆγμα τοῦ χρυσοῦ. placenta quo modo conficiatur docet Athen. 14, 647 de. Herodian. I 400, 25 τὰ εἰς οἷς περισπᾶται· ἔστι δὲ δύο μόνα τὸ οἷς καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ φθοῖς, συναιρεθέντα ἐκ δυσυλλάβων τὸ οἷς καὶ φθοῖς. cf. II 40, 26. 313, 17. si apud Eupolin φθοῖς non erat placenta, sed poculi genus, scribere non potuit quod legitur apud Athenaeum. dicebant enim προπίνειν τινί τι ἐν τινι (Lucian. Gall. 12), πίνειν ἀπό τινος (ibid. 26), ἐκ ποτηρίου, vel etiam ποτηρίῳ (Hom. Od. 14, 112). itaque scribendum ἐν φθοισί vel φθοισί προπεπωκώς, nisi forte litterae συν vel σιν reliquiae sunt eius quod Athenaeum scripsisse suspicor Εὐπολις Πόλεσιν· φθοῖσι προπεπωκώς (οἶνον ἡμῖν Λέσβιον).

374 ab.

ἀγελαιας ἰσχάδας

τὰς εἰκαίας Εὐπολις ἔφη καὶ ἄλλοι κωμικοί, ὡς φησι Πανσωνίας, καὶ λίθους δὲ ἀγελαιούς τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους. Eustath. 1165, 14. apte Bothius contulit Senec. De benef. 1, 12 extr. gregalia roma. Epist. 87 balnea . . gregali tectorio inducta. addo Tac. Ann. 1, 69 gregali habitu. Stat. Silv. 1, 6, 74 gregale sulfur.

375

ἀκούοντα ἄριστα

ἀντὶ τοῦ εὐφημούμενον. Ἡρόδοτος καὶ Εὐπόλις. Bekker. Anecd. 372, 6.

376

ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 401, 8 πάνυ καινῶς εἴρηται καὶ ἐναργῶς. ἔστι δὲ Εὐπόλιδος. τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸν πανταχοῦ φερόμενον ἀνέμον δίκην καὶ ἀλώμενον καὶ ἀβέβαιον, τὸ δὲ ὄλεθρος καὶ ὀλέθρου ἄξιον (αἴτιον?) καὶ ἀπωλείας. et 13, 31 ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος. Εὐπόλις.

377

ἀνωφέλητος ἄνθρωπος

Εὐπόλις μὲν ἰδίως ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ βουλομένου ὠφελῆθῆναι, οἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελεῖν θέλοντος ἢ δυναμένου. Bekker. Anecd. 4, 24.

378

αὐλὴ πρόσειλος

Schol. Aeschyli Prom. 450 προσείλους, πρὸς ἥλιον ὀρῶντας. καὶ Εὐπόλις αὐλὴ πρόσηλος. Dawes Misc. crit. 483 πρόσσειλος. Bekker. Anecd. 14, 26 αὐλὴ πρόσσειλος· ἢ πρὸς τὸν ἥλιον τετραμμένη.

379

γάλα ὀρνίθων

ἡ παροιμία παρ' Ἀριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι. Diogenian. epit. II 2, 15.

380

γῆν σμηκτρίδα

Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ εἴρηκεν. Pollux 7, 40. sed cod. Heidelberg. Bekkeri (C) Εὐπόλις εἶπεν καὶ ἄλλοι.

381

εὖ ἔχειν στόμα

τὸ εὐφημεῖν, ὡς Εὐπόλις. Photius et Suidas.

382

εὐζωρον κέρασον καὶ εὐζωρότερον

ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος καὶ Εὐπόλις. Phrynichus Ecl. 145. cf. Aristoph. Eccl. 137. Cratin. 412.

383

εὐκτότατον γάμον

Zonaras 917 εὐκτόν· ἐπιθυμητόν. καὶ Εὐπολις εὐκτ. γ.

384

μακρὸν χαλκίον

Poll. 10, 92 τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν, ἣν Εὐπολις μακρὸν χαλκίον ὠνόμασεν. 6, 103 τὴν μέντοι ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν χαλκίον μακρὸν Εὐπολις ὠνόμασεν. Hesych. χαλκίον μακρὸν· τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. cf. Aristoph. fr. 214. ad Adulatores rettulit Meinekius, coniectura incerta.

385

περιζυξ καὶ ἄζυξ

Εὐπολις καὶ Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 58, 10.

386

πρόσισχε τὸν νοῦν τῆδε.

Εὐπολις. Photius et Suidas πρόσισχε.

387

σαρκίνη γυνή

Εὐπολις. Pollux 2, 233.

388

σκύτινα χηλεύει

Εὐπολις. Pollux 7, 83.

389

ἀγλαῖσαι

οὕτως Εὐπολις. Bekker. Anecd. 328, 31. non videtur pertinere ad fr. 119.

390

ἀγνιάς

ἔνιοι μὲν ὀξύνοοσι θηλυκῶς χρώμενοι (sc. ἀγνιάς) οἷον τὰς ὁδοὺς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγνιάς, ὡς σαφὲς ποιῶσιν Ἀριστοφάνης τε ἐν Σφηξί καὶ Εὐπολις. Harpocr. Stephanus Byz. ἀγνιά· ... ὁ τοπίτης ἀγνιεύς. λέγονται καὶ ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνεμμένοι, ὡς Εὐπολις. καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀγνιάς, ἀγνιάς. Herodian. I 240, 22. II 889, 28 λέγεται καὶ κίων ἀγνιεύς εἰς ὄξυ ἀπολήγων, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἰστάμενος ... καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀγνιεύς, τουτέστιν ὁ ἐφόδιος. cf. Aristoph. Eq. 1320. Av. 1233.

391

Ἀδραμύττειον

Εὐπόλις. Schol. Thuc. 5, 1 (ex Oro). Suidas Ἀδραμύτειον. οὕτως Εὐπόλις. καὶ Ἀδραμυτηνός. Θουκυδίδης Ἀτραμύττειον. Steph. Byz. Ἀδραμύτειον (R Ἀδραμύττειον supraser. τ ad δ et ει ad ι, V Ἀτραμύττειον, A Ἀδραμύττειον) πόλις τῆς κατὰ Κάικον Μυσίας ἢ γραφῆ διχῶς, διὰ τοῦ τ καὶ διὰ τοῦ δ, καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ δι' ἑνὸς τ καὶ διὰ δύο. ἀλλὰ δι' ἑνὸς τ, ὅταν ἔχη διφθόγγον, καὶ διὰ δύο, ὅταν τὸ ι μόνως. cf. Herodian. I 373, 10. II 467, 22. in inscriptionibus Euclide vetustioribus non commemoratur.

392

Ἀμύρους

Stephanus Byz. Ἀμυρος . . . τὸ ἔθνικόν Ἀμυρεύς, ὡς Κάμειρος Καμειρεύς. Εὐπόλις δὲ Ἀμύρους (Ἀμυρούς Mein.) αὐτοὺς λέγει, πλησιοχώρους τῆς Μολοτίας. cf. Herodian. II 891, 20 Lentz. ad Civitates refert Meinek.

393

ἀμφιπολεμοπηδησίστρατος

Bekker. Anecd. 701, 32. 702, 4 καὶ ἔστιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἢ σύνθεσις ἐκ δύο λέξεων, γίνεται δὲ καὶ ἐκ τριῶν, ὡς τὸ δυσ-αριστοτόκεια, παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς καὶ ἐκ πλειόνων . . . παρ' Εὐπόλιδι ἀμφ. nisi ab nomine proprio derivatum est, nullam video causam cur non ἀμφιπολ. dixerit. Demonstratum significari opinio est Raspii 78 not. 45. cf. Aristoph. Lys. 391.

394

ἀναγκιππεῖν

ἀντὶ τοῦ μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν. Εὐπόλις. Suidas et Zonaras. cf. fr. 188.

395

ἀναρρῦει

ἀντὶ τοῦ θύει καὶ σφάττει. Εὐπόλις. καὶ ἡ θυσία δὲ ἀναρρῦσις. Suidas. cf. Aristoph. Pac. 890 cum interpr.

396

ἀνδραποδιστικώτατα

παρ' Εὐπόλιδι. Pollux 3, 77.

397

ἀνεπίπληκτος

ὅς οὐδείς ἐπιπλήττει ἀμαρτάνοντι. *Εὐπολις*. Suidas et Bekker. Anecd. 398, 7.

398

ἀντερώμενος

παρὰ *Εὐπόλιδι*. Pollux 3, 72.

399

ἀποκαθεύδουσιν

ἀντὶ τοῦ ἀποκοιτοῦσιν. *Εὐπολις*. Bekker. Anecd. 428, 13. Suidas et Zonar. 263. τουτέστι γυναικα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς καὶ ἀφίστασθαι.

400

ἀποκαρτέον

ὡς *Εὐπολις*. Pollux 2, 33.

401

βάπτριαν

Εὐπολις. Pollux 7, 169. i. e. *tintricem*.

402

βούπαις

παρ' *Εὐπόλιδι*. Pollux 2, 9.

403

βοῶπις

μεγαλόφθαλμος, εὐόφθαλμος, μεγαλόφωνος. *Εὐπολις* δὲ τὴν Ἥραν. Hesychius. cum eius epitheti, si ad Iunonem referatur, auctor sit Homerus, non Eupolis, G. Dindorfius *Δημιάνειραν* scribendum esse coniecit, quo nomine in Amicis Aspasiā traduxerat poeta. Meinekius Aspasiā Iunonis nomine indicari arbitratur. cf. fr. 274.

404

Γαληψός

παίξει μὲν *Εὐπολις* παρὰ τὸ λαμβάνειν, ἔστι δὲ καὶ πόλις, καὶ βοτάνης εἶδος. Hesychius. Bekker. Anecd. 230, 1 *Γαληψός* πέπαικται ἀπὸ τοῦ λαβεῖν. ἔστι δὲ . . . καὶ πόλις *Μακεδονίας*, ad sinum Toronaeum sita. *Γαλήψιοι* in inscriptionibus Atticis saepis-

sime commemorantur. ad Χρυσοῦν γένος Meinekio et Wilamowitzio Obs. crit. 53 consentientibus rettulit Fritzschius Q. Arist. 146 adn., Cleonem rideri putans, qui et saepissime pecunia corruptus sit et Galepsum ceperit (Thuc. 5, 6). similis iocus sine dubio fuit Aristoph. Eq. 78. 9.

405

γέρροιν (ἀποσταυροῦν)

Suidas γέρροιν· ἀπὸ σταυροῦ φησιν Εὐπόλις. sic Bernhardy. sed recte ἀποσταυροῦν C, quod recipiendum et cum γέρροιν coniungendum erat. Etym. m. 228, 52 ἐπὶ σταυροῦ, sed ἐκ σταυροῦ (φησιν Εὐπόλις) Florentinus Milleri (Mélanges 76), ἀπὸ σταυροῦ DP. cf. Pherecr. 17. 'duabus cratibus ductis aliquid a communi hominum usu secludere'.

406

τὸ γλύμμα

Εὐπόλις. Pollux 7, 179.

407

δαμαρίππεως

εἶδος ἰσχάδων. Εὐπόλις. Hesychius. δαμαρίππεως L. Dindorf.] δάμαρ ἑππέως. δαμερίππεως Bekker. Anecd. 1197 (ad 984, 27). cf. Pherecr. 80. Hermipp. 51. Teleclid. 5.

408

Δαμασικόνδυλον

Εὐπόλις, ὡς ἂν τὸν Δαμασίστρατον, ὄντα Χῖον παλαιστὴν, οὕτως λέγει. Hesych. 'Damasistratus ille Chius fortasse Theopompi historici pater est, de quo cf. Phot. Bibl. 176 p. 120, 19 Bekker'. Meinek.

409

διακόλλημα

Photius στοιβήν· ὡς ἡμεῖς τὸ ἀναπλήρωμα. καὶ διακόλλημα τὸ αὐτὸ τοῦτο Εὐπόλις. cf. Aristoph. Ran. 1178.

410

δυσάλητον

Poll. 3, 130 ἀνύποιστον, δύσοιστον. Εὐπόλις δὲ λέγει καὶ δ. aliter Soph. OR. 12.

411

ἐκλακτίζειν

Schol. Ven. Aristoph. Vesp. 1492 καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐκλακτίζειν. et ad 1524 δῆλον ὡς σημειῶδες τι ἦν τὸ Φρονιχείον, τὸ εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. καὶ οὐκ ἄλλως αὐτὸς (αὐτὸ) Εὐπολις εἶπεν.

412

ἐμίαν

Eustath. 1761, 39 ex Aristophane grammatico καὶ οἱ ἔμετοι ἐμίαι, ὡς κοιλίαι. Εὐπολις δὲ ἐπὶ τοῦ κακοφώνου τὸν ἐμίαν τίθεισιν. Galen. Gloss. Hippocr. 466 ἐμίαι· οἱ ἔμετοι. Ἀττικὸν τὸ ὄνομα. contra idem Eustath. 996, 39 ἐμίας, ὡς κοιλίας, ὁ ἐμετικὸς ἢ εὐεμής. itaque Nauckius (Mein. ed. min. X) hominem solum ea voce significari potuisse, qui verba non pronuntiaret, sed quasi eructaret et vomeret, arbitratur conl. ὠμίας, σκοτίας, τερατίας, ἐρυθρίας, παγωνίας. Diphil. 43, 21 λαλῶν τὰ (τε) ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων.

413

ἐμνησάτο

ἐμνηστεύατο· Εὐπολις. Phot. 273, 3. cod. paullo confusius.

414

ἐραστρίας

Pollux 3, 70 καὶ γυναῖκας δὲ ἐρ. Εὐπολις εἶρηκε.

415

ἐχίνος

χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὐπολις. Erotianus 73, 11 Klein. ad Adulatores Meinekius rettulit sine idonea causa.

416

ἥδησθα

Etymol. m. 420, 14 ἥδειςθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ εἰ, τὸ δὲ ἄττικαίτερον διὰ τοῦ ἦ, ἥδησθα. Εὐπολις.

417

θηλάστριαν

Pollux 3, 50 τὴν δὲ θηλάζουσαν Εὐπολις τιτθῆν θηλ. ὠνόμασε. cf. Cratin. 418.

418

κενολογήσω

Εὐπολις. Pollux 2, 120.

419

κικίννους

Pollux 2, 28 τοὺς δὲ βοστρύχους καὶ κικίννους Ἀριστοφάνης καὶ Εὐπολις καλεῖ. Cratin. 353. Aristoph. fr. 218.

420

κλεπτίσκον

Pollux 8, 34 τὸν δὲ κλέπτῃν εἶποις ἄν καὶ κλεπτίσκον, ὡς Εὐπολις. deleri iubet hoc fr. H. Iacobi V p. LXXVII sq. 40. quod cur velit nescio.

421

κομμοῦσθαι

καλλωπίζεσθαι περιέργως καὶ γυναικωδῶς. Εὐπολις. Suidas.

422

κόριον

παρ' Εὐπόλιδι. Pollux 2, 17.

423

κρεῖξ

ἀντὶ τοῦ ἀλαζών. Photius. cf. Aristoph. Av. 1138 cum eis quae adnotavi.

424

κύβοι

πλάσεις τινὲς ἄρτων. οὕτως Εὐπολις. Photius 183, 11. cod. ἐπίλαρμος, 'sed ενπ (supraser. ὅ) statim in margine'. Porson. fluxit error ex ea glossa quae apud Photium proxime antecedit.

425

λάρυγγα

ἀρρενικῶς λέγουσιν· οὕτως Εὐπολις. Photius.

426

λελάβηκα

παρ' Εὐπόλιδι. Cramer. Anecd. Ox. I 268, 20. hominem Ionicum loqui arbitratur Meinek. I 113.

427

λέπει

κατεσθίει. οὕτως Εὐπολις. Photius. scribendum utique λέπει. cf. fr. 255. Antiph. Athen. 4, 161 a.

428

λείβηθρα

τὰ ἔφουδρα χωρία· καὶ αἱ διαρρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὐπολις. Photius et Anecd. Bachmanni I 291, 12. scribitur fere λείβηθρον. de fano Libethrio cf. Pausan. 9, 34, 3 (4). Bursian. Geogr. gr. I 236.

429

μαστιγιᾶν

Pollux 3, 79 τὸ δὲ δεῖσθαι μαστίγων μ. Εὐπολις εἴρηκεν.

430

μελαγχροῆς

Schol. Odys. 16, 175. Herodian. II 159, 23 Lentz. μελαγχροῆς ὀξύτόνος. τοῦτο δὲ κατὰ συγκοπὴν Ἀττικοὶ μελαγχροῆς φασίν, ὡς Εὐπολις. ita Buttmanus pro μέλαγχρις. cf. Cratin. 425.

431

μικρολογεῖσθαι

εἴρηκεν Εὐπολις. Pollux 2, 124.

432

μισθάριον

τὸν μισθόν· Εὐπολις. Photius.

433

οἰσουργόν

τὸν οἰσουπλόκον καλεῖ Εὐπολις. Pollux 7, 176.

434

᾽Ονου γνάθος

Εὐπολις παίζει εἰς πολυφαγίαν. ἔστι δὲ καὶ τόπος οὕτω καλούμενος. Hesychius. Photius ᾽Ονου γνάθος· τόπος τῆς Λακωνικῆς. ἅμα δὲ εἰς πολυφάγον. cf. Bursian. Geogr. gr. II 103. 140. ad Ἀστρατεύτους refert Wilamowitz. Obs. crit. 51 adn. 38, coniectura incerta.

435

πεπαροίην

Schol. Hom. Iliad. 14, 241 ex Alexandro Cotiaensi: τῷ δὲ χαρακτῆρι γενόμενον ὅμοιον τῷ ἰοίην καὶ ἀγαροίην παρὰ Σαπφοῖ καὶ τῷ πεπαροίην παρ' Εὐπόλιδι, εἰκότως ἐβαρυντονήθη τὸ ἐπισχοίης, γενόμενον ἐπισχοίης ὡς Αἰολικόν. cf. Herodian. I 469, 10 adn. Lentz. ex Helotibus excerptum esse putat Ahrens Dial. dor. 330 (pro πεπηροίην).

436

περιαμφίδας

τὰς τοῦ δοίδουκος ἐν τῇ θυῖα περιαγωγὰς περιαμφίδας Εὐπολις κέκληκε. Pollux 6, 90.

437

πιθῶνες

ὡς Εὐπολις ὠνόμαζε. Pollux 9, 49. idem 6, 15 τὰς δὲ ἀποθήκας τοῦ οἴνου Ξενοφῶν μὲν οἰνώνας εἴρηκεν, Εὐπολις δὲ πιθῶνας. quae non videntur pertinere ad fr. 111.

438

Πράστιλλος

Steph. Byz. Herodian. I 159, 1. II 488, 27 Γράστιλλος ἀρσενικῶς, πόλις Μακεδονίας, ἧ καὶ διὰ τοῦ π γράφεται κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν Πράστιλλος, ὡς Εὐπολις. Hesych. Πράστιλλος· πόλις Θρακίας. proclive est conicere Eupolin ioci causa nomen in Πράστιλλον mutavisse, tamquam derivandum esset a verbo πιπράσκειν. cf. Aristoph. Eq. 78. 9.

439

σακτός

Pollux 6, 18 σακκίας (οἴνος) ὁ διυλισμένος, καὶ σακτός παρ' Εὐπόλιδι.

440

σαννίον

τὸ αἰδοῖον, ἀντὶ τοῦ κέρκιον. παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν. τὸ γὰρ αἰδοῖον ἔσθ' ὅτε οὐρανὸν ἔλεγον, ὡς Εὐπολις. Hesychius. verba παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν Meinekius arbitratur ad glossam σαίνουροι pertinere. Photius σαννίονον (sic) τὸ αἰδοῖον. conl. Cratin. 443 cum M. Schmidtio emendandum censeo σαννίον.

441

σάξας

ἀντὶ τοῦ ἀμάξας· οὕτως Εὐπολις. Photius. pro σάξας Meinek.

in ed. mai. *σατίνας* (*σατίνας* de *cisio* Anacr. 19, 12'), in min. *νάξας*. Nauck. Philol. VI 414 *σάξας*· ἀντὶ τοῦ *μάξας*. fortasse barbarus nescio quis *μάξας* pro *ἀμάξας* dixerat.

442

σαπρόν

οὐ τὸ *μοχθηρόν* καὶ *φαῦλον*, ἀλλὰ τὸ *παλαιόν*. *Εὐπολις*. Photius et Suidas *σαπρός*. significatio nota ex Aristoph. Plut. 323 al.

443

σιληνοί

οἱ *Σάτυροι* *Εὐπολις*. Photius. cf. Plat. Symp. 221 de. Inscr. Att. Kirchh. 33 *Σιληνός* *Φώκον*.

444

σιοκόμος

νεωκόρος· *Εὐπολις*. Photius. codex *σιωκολλος*. Porsonus *σιωκόμος*. Meinekius *σιοκόμος*, propter formam doricam ad Helotas referens.

445

σκιάς καὶ σκιάδειον

ἐν ᾧ ὁ *Διόνυσος* *κάθηται*· οὕτως *Εὐπολις*. Photius. utro vocabulo usus sit dubium esse potest. cf. Pollux 7, 174. Hesych. *σκιάς*. Conze Heroen- u. Göttergest. LX et LXXIII.

446

σκοπός

σχῆμα ὀρχηστικόν. οὕτως *Εὐπολις*. Photius. eandem saltationem Meinekius censet atque eam quae *σκώψ* vel *σκωπίας* dicitur et a Polluce 4, 103 describitur. at cum τὸ *ἀγγελικόν* imitaretur *σχήματα ἀγγέλων*, nescio cur *σκοπός* non potuerit ab *exploratoribus* dici.

447

σοφιστήν

τὸν *ζαψωδόν* *Εὐπολις*. Eustath. 1023, 14. Schol. Hom. Il. 15, 410. cf. Cratin. 2.

448

συμβίοτοι

Εὐπολις εἶπε. Poll. 6, 159. *συμβίωτε* BC. cf. fr. 177. 181, 5.

449

συνεχῶς

οὐ πυκνῶς, ἀλλ' ἀδιαλείπτως· οὕτως Εὐπολις. Photius.

450

Τραγαί

Steph. Byz. Herodian. I 290, 7. II 592, 29 Lentz. Τραγία· νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν . . . ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξῳ, ἐν ἣ Τράγιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Εὐπολις διὰ τοῦ εἰ γράφει καὶ πληθυντικῶς Τραγαί. Bursian. Geogr. gr. II 495. in nomine lusisse videtur, ut 404. 438.

451

τρασιά

οὗ τὰ σῦκα ψύχεται. οὕτως Εὐπολις. Photius. cf. Aristoph. Nub. 50.

452

τροπαῖον

ἡ παλαιὰ Ἀτθίς, ἣς ἔστιν Εὐπολις, Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης· τροπαῖον ἡ νέα Ἀτθίς, ἣς ἔστι Μένανδρος. Schol. Thucyd. 1, 30.

453

χοιροτροφεῖον

ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς Εὐπολις. Pollux 10, 159.

454

Equitum Aristophanis parabasin ab Eupolide scriptam esse a v. 1288—1315 testatur Schol. Eq. 1291. Nub. 554. quam hic exscribi non opus est. cf. de ea re Equitum editores et quae nuper disputavit Kirchhoffius Herm. XIII 287 sq.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

455

κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

Etym. m. 112, 26 ἀντηρίς, ἀντηρίδος, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ κτλ. cf. Etym. Gud. 345, 47. Nauckius Eur. fr. 918. παρ' Εὐπόλιδι.

456

Κλέων Προμηθεύς ἔστι μετὰ τὰ πράγματα.

Lucian. Prom. 2 μὴ ἄρα οὕτως με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὡς

ὁ κωμικὸς τὸν Κλέωνα φησιν. οἶσθα περὶ αὐτοῦ· Κλέων κτλ. 'Eupolidis versum esse adnotavit scholiasta'. Meinek. falli Meinekium Toepelius monuit Progr. Neobr. 1851 p. 8. itaque dubius est versus auctor. ad Eupolidis Χρυσοῦν γένος refert Bergk. R. c. Att. 361.

457

ἠρωῶν εἴ πως μοι κομίσαιο τοῦ Λύκου

Cramer. Anecd. Ox. III 253, 9. Herodian. Herm. 309 ὡς Εὐπολις. at est (paullulum inmutatus) Aristoph. Vesp. 819.

458

ἀντεμμάσασθαι

ἀναποδοῦναι. ἐπιπλήξαι. Εὐριπίδης πολλαῖν. Hesych. Eurip. fr. 614 N. Πολιάσιν Mitsur. Πελιάσιν Meursius. 'fortasse ἀντεμμάσασθαι et Εὐπολις Πόλεσιν legendum'. Nauckius. 'ἀντεμμάσασθαι' M. Schmidtus, quod non intellego. ἀντεμμάσασθαι est pro inlata iniuria iniuriam infligere, proprie inprimere.

459

ἀντραῖος

ὡς Εὐριπίδης Αἰξίν. Steph. Byz. ἀντρον. ambiguum est utrum Εὐπολις Αἰξίν, an Εὐριπίδης Αἰγεί cum Meursio scribendum sit. cf. Eurip. fr. 13 N.

ΦΡΥΝΙΧΟΣ

Aristoph. Nub. 553. Meinek. I 147.

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ephialtes vocatur unus ex Gigantibus, et frater Oti. deinde commemoratur Periclis amicus Ephialtes, alter orator (Plut. Demosth. 14. 23), tertius Eupolidis servus, qui aliquot fabulas domino surripuisse traditur, denique Philocratis pater. nullus ex his comoediae videtur nomen dedisse, sed recte Meinek. *Incubonem* interpretatur I 154. Strab. 1, 19 ἢ τε γὰρ Λάμια μῦθος ἐστὶ καὶ ἢ Γοργὼ καὶ ὁ Εφιάλτης καὶ ἡ Μορμολύκη. Artemidor. 2, 34 Ἐκάτη καὶ Πὰν καὶ Ἐφιάλτης. 37 ὁ δὲ Ἐφιάλτης ὁ αὐτὸς τῶ Πανὶ νενομίσται. Hesych. ἐπιάλης (ἐπιάλης M. Schmidt) ὁ ἐφιάλτης· ὃν Αἰολεῖς ἐφέλην, ἄλλοι ἐπιάλλην (ἠπιάλλην aut ἐπιάλτην Schmidt) καὶ ἐπωφέλην καλοῦσιν. Bekker. Anecd. 42, 1 Ἐπιάλης· ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων. τὸ δὲ διὰ τοῦ ὀ

(ἠπιάλος?) ἕτερόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ὀργοπύρετρον. 1189, 31 εἰςί τινα εἰς ἡς . . . ἄτινα διὰ τοῦ τος κλίνεται, οἶον Ἐπιάλης Ἐπιάλητος. Herodian. II 514, 11 Lentz. Ἐφιάλης ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ ἰάλλω τὸ ἐκτείνω γέγονεν ἰάλης καὶ ἐπιάλης καὶ ἐφιάλης. Suidas Ἐπιάλην· Ὅμηρος . . . καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα. διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα Ἐφιάλην. quod discrimen fictum esse a grammaticis Meinekius censet I 152. 4. cf. etiam Lobeck. Pathol. prol. 130. denique addam duo testimonia singularia. Eustath. 561, 8 ἐν δὲ τοῖς Ἡρωδιανοῦ κείται καὶ Ἠπιάλης Ἠπιάλητος (Ἐπιάλης Ἐπιάλητος Herodian. I 69, 13) οὗ χρησις παρὰ Σώφρονι· Ἡρακλῆς Ἠπιάλητα πνίγων, et Phot. Τιφύς· ὁ καλούμενος ἐπιάλης. cf. fr. 1.

1.

ὄνομα δέ τω τοῦτ' ἦν ἔσθθεν γῆν τε μὴ
ἔστω φιάλης ἀνδραγαθίας οὔνεκα,
ἔτι ἐπιαλὰς χρηστὰ λ' ἀπωλόμην.

Schol. Aristoph. Vesp. 1348 φιαλεῖς· τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς . . . Φρύνιχος Ἐπιάλην κτλ. sic libri. nomen suum Ephialtes ipse in prologo ut videtur fabulae interpretatur, ab inferis in terram remissus. itaque falsa sunt quae scripserunt L. Dindorfius et Meinekius ἦν τε σθθῶ γ' ἦν τε μὴ, quae sunt magnum periculum audacter adeuntis, non nominis rationem exponentis aut mortui (ἀπωλόμην). mihi Ephialtae nomine simul etiam civis aliquis Atheniensis significari videtur, qui, ut Ephialtes ipse cum Hercule, cum principe civitatis, e. c. Cleone, certans victus sit. sententiam certe et v. 3 etiam verba poetae restitui posse arbitror scribendo ὄνομα δ' ἔμοι ταῦτ', ἦν κἀτω τ' ὦ κἀν ἄνω, | ἔστιν Ἐφιάλης ἀνδραγαθίας εὔνεκα, | ὅτι ἠπιάλης Ἡρακλεῖ διωλόμην. de verbo ἐπιάλειν cf. Aristoph. Nub. 1299. διόλλυμαι Ach. 1192.

2

οὐ τοῦτονι μέντοι σὺ κιθαρίζεις ποτὲ
αὐλεῖν τ' ἐδίδαξας;

Athenaeus 4, 184f Φρύνιχος Ἐφιάλην. τ' ἐδίδαξας VL] τε δίδαξας A, recte fortasse, si verbum excidit a quo pendebat participium.

3

ἔστιν δ' αὐτοῦς γε φυλάττεσθαι τῶν νῦν χαλεπώτατον ἔργον.
ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις,
μισάνθρωπον ἄνθος ἦβης·

εἶδ' ἡδυλογοῦσιν ἅπασιν ἀεὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν περιόντες.
 5 ἐπὶ τοῖς βάθροις ὅταν ᾤσιν, ἐκεῖ τούτοις οἷς ἡδυλογοῦσιν
 μεγάλας ἀμυχὰς καταμύξαντες καὶ συγκύψαντες ἅπαντες
 γελᾶσιν.

Athenaeus 4, 165 b c Φρύνιχος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τῷ
 Ἐφιάλτῃ μνημονεύει τοῦ ἡδυλόγου διὰ τούτων κτλ. ἔστιν Dindorf.]
 ἔστι. γε add. Schweigh. melius tamen αὐτοὺς προφυλάττεσθαι.
 5. τοῖσι βάθροις δ' Seidlerus, τοῖς δὲ βάθροις Meinekius. 6. συγκύψαντες Schaeferus] συγκρῦψαντες PVL. συγκρῖψαντες B. ἅπαντες] ἅπαντας Seidlerus, nulla necessitate.

ex carmine antistrophico desumptum esse monuit Seidlerus.
 κέντρον spectat ad gestus odiosos adolescentulorum, ubi digito
 monstrant eos quos inrident tamquam apum vel vesparum aculeis
 pungentes (Bothius). 4. de forma περιόντες pro περιούντες cf.
 Pherecr. 186. 5. βάθρα Meinekio dici videntur subsellia in
 porticibus fori et tabernis unguentariis. at id nemo spectatorum
 divinare poterat. sententia haec est 'publice adulantur, privatim in-
 rident'. scribendum est ἐπὶ τοῖς κυάθοις δ' ὅταν ᾤσιν, ut Graeci
 dicunt ἐπὶ τοῖς ἔργοις διατρῖβειν Demosth. 2, 16. cf. Eur. Med. 192
 ἐπὶ μὲν θαλίαις ἐπὶ τ' εἰλαπίναις. Luc. Tim. 55 λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
 τῇ κύλικι (imitatur Plat. Symp. 214a).

4

Schol. Aristoph. Av. 1297 κόβαλός τε ἐλέγετο εἶναι (Μει-
 δίας) καὶ πτωχαλαζών, ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐφιάλτῃ. Schol. Lucian.
 186 Iac. καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κόβαλον καὶ τῶν δημοσίων νοσφι-
 στήν Φρύνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. quattuor verba extrema
 'ex cod. supplevit Solanus'.

5

ἀργυροκόπος

Pollux 7, 103 ἀπὸ δ' ἀργύρου ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐφιάλτῃ. He-
 sych. ἀργυροκίπης (Salm. ἀργύρου κόπης)· ἀργυρολόγος.

ΚΟΝΝΟΣ

Connus est Metrobii filius citharoedus nobilissimus Socratisque
 in ea arte magister. Aristoph. Eq. 534. Cratin. 317. etiam Ami-
 psias Connum scripsit.

6

τί δαί; τὸν ἐνεργμόν

Etymol. m. 340, 3 ἐνεργμός· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐνεργίς, κροῦμα

κιθαριστικόν. Εὐφρόνιος δὲ τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιθάρα πασσαλίσκον, δι' οὗ ἢ χορδὴ διήρηται. Φρύνιχος Κόννω κτλ. sic Gaisford] κοινοτίδητον. κονωτίδης τ' ἐνεργ' D. κονωτίδαιτον ἐνεργόν P. aut oratio abrupta aut interrogationis signum post ἐνεργμόν ponendum est.

7

δεῦρ' αἰεί

Hesychius αἰεί· ἀντὶ τοῦ ἕως. Φρύνιχος Κόννω καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ (670) 'ἄπαις γὰρ δεῦρ' αἰεί τείνεις βίον'. 'itaque etiam Phrynichus dixisse videtur δεῦρ' αἰεί'. Meinek.

8

ἀμαθῆτος

ἀντὶ τοῦ ἀμαθῆς. Φρύνιχος Κόννω. Bekker. Anecd. 79, 2. cf. Lobeck. Phryn. 514. cod. Κόννω, ut Κρόνω an Κόννω scribendum sit dubitari possit.

ΚΡΟΝΟΣ

Fortasse Κόννος et Κρόνος una eademque fabula fuit.

9

ἀνὴρ χορεύει καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά.

βούλει Διοπίθῃ μεταδράμω καὶ τύμπανα;

Schol. Aristoph. Av. 988 ὁ δὲ Διοπίθης νῦν μὲν ὡς χρημολόγος, ἐτέρωθι δὲ ὡς κυλλὸς καὶ δωροδόκος . . . παράκειται δὲ καὶ τὰ Φρυνίχου ἔμπροσθεν ἐν Κρόνω· ἀνὴρ κτλ. Schol. Vesp. 380 ἦν δὲ ὁ Διοπίθης ῥήτωρ. μήποτε δὲ οὗτός ἐστιν ὁ καὶ παρὰ Φρυνίχῳ. 'in priore versu expressum videtur latinum proverbium *saltat senex, salva res est*, quod a domestico quodam facto repetunt Festus 476 et Serv. Aen. 8, 110'. Lobeck. Aglaoph. 981, adferens etiam Menand. Athen. 6, 243a (5) τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔχειν καλῶς. addit Meinekius Aristoph. Pac. 868, Bergkius R. c. Att. 170 Eurip. Iph. T. 467. de *Diorpithē* cf. Teleclid. 6. ὁ θεός fortasse Sabazius est.

10

ἄγραμαι, Διονύσου στόματος, ὡς σεσέλλισαι

[κεκομμένα πολλάκις].

Hesychius σεελλίσαι Φρύνιχος ἐν Κρόνω κτλ. Αἰσχίνης τις ὑπῆρχε Σέλλον καλούμενος, ἀλαζῶν καὶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν, πενόμενος δὲ καθ' ὑπερβολήν, ὡς τοὺς παραπλησίους τούτῳ (Maussacus οὕτω) καλεῖσθαι. Photius σεελλίσαι (ita Porson., cod. σεσάλλισαι)· μάτην ἐπῆρσαι· ἀπ' Αἰσχίνου

τοῦ Σέλλου, ὃς ἦν κομπαστῆς καὶ ἀλαζῶν ἐν τε τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν. Hesych. σεσελίσθαι· ἀλαζονεύεσθαι καὶ σκώπτειν. ἀπὸ Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου. pro κεκομμένα πολλάκις G. Herm. Aeschyl. II 91 κωμικοὶ πολλάκις, Meinekius κεκόμπακας, ut sit Hesychii interpretamentum vocis σεσέλλισαι. Bergkiius Archiloch. 102 κατ' Αἰσχίνην κεκομμέν' ἤδη πολλάκις, quae quid sibi velint nescio. pro Διονύσου Meinekius Διονῦ, σοῦ, 'sive ipse Dionysus his verbis compellatur sive homo mollis et effeminatus'. Etym. m. 277, 3 Διονῦς· ὁ γυναικίας καὶ πάνθηλυς. Hesych. Διονῦς (διονῦς cod.)· ὁ γυναικίας καὶ παράθηλυς. Herodian. II 707, 4 Lentz. ὁ Διονῦς, τοῦ Διονῦ. 936, 28 (et 859, 29. I 236, 18) ἔστι δὲ καὶ τὸ Διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον. ceterum *Sellus* non est nomen proprium: nam iam Archilochus (102) Batusiaden hariolum Sellei filium dixerat (Mein. ed. mai.). Hesych. Σελληίδεω· Σελλέως υἱός, ὁ μάντις Βατουσιάδης τὸ ὄνομα. scribendum videtur ἄγαμαι Διονῦ σου τὸ στόμ'· ὡς σεσέλλισαι | κατ' Αἰσχίνην· κεκόμπακας γὰρ πολλάκις.

11

Erotianus 129, 13 Klein. ὑποτεῖναι· ὑποθεῖναι, καὶ ὑποτεταμένον τὸ ὑποκείμενον ξύλον, τὸ οἶον βάθρον, ὡς καὶ Φρύνιχος ἐν Κρόνῳ φησί· κείνη μεμνήσθω με ξύλον ὑποτεταγός. μεμνήσθω με] μεμνήσθω (suprascr. μεν) A. κείνη recte positum esse non potest, nisi ut fecit Meinekius V 40 Ionem hominem loqui statuas. idem κείνη μὲν ἠγείσθω ξύλον μ' ὑποτετακός, conl. Menand. 34 ἠγείται μ' ὄλωσ | ἐπικόπανόν τι. at adparet in Phrynichi verbis necessario fuisse ὑποτεταμένον. itaque ἐπέχω.

12

Athenaeus 9, 371f γηθύου μνημονεύει Φρύνιχος ἐν Κρόνῳ. ὅπερ ἐξηγούμενος δράμα Δίδυμος ὅμοιά φησιν εἶναι τὰ γήθηα τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις, τὰ δ' αὐτὰ καὶ γηθυλλίδας λέγεσθαι.

13

ἄλεκτρονοπώλιον

Φρύνιχος ἐν Κρόνῳ εἴρηκεν. Pollux 7, 136. an ἄλεκτρονοπωλεῖον? cf. quae apud Pollucem sequuntur.

ΚΩΜΑΣΤΑΙ

Comissatores cum etiam Amipsias composuerit eaque fabula Dionysiis Ol. 91, 2 cum Monotropo Phrynichi Avibusque Aristophanis certans primum praemium tulerit, Bergkiius R. c. Att. 369.

70 et apud Fritzs. Q. Ar. 322 unam esse coniecit Comissatores comoediam Phrynichi, sed quia lege interdictum erat ne quis duabus simul fabulis certamen iniret, Phrynichum Amipsiae amico committendam tradidisse. itaque in didascaliiis Amipsiae nomine consignatam, fragmenta autem a grammaticis vero auctori tributa esse. argumentum ad Hermocopidarum causam spectasse probabiliter cum Droyseno Meinekius existimat, simul cum Bergkio R. c. Att. 370 fr. 58 ad Comissatores referens.

14

ἐγὼ δὲ νῶν δὴ τερετιῶ τι πιστικόν.

Pollux 4, 55 καὶ τι καὶ ἐπιλήνιον ἀύλημα ἐπὶ βοτρύων θλιβομένων. καὶ ἕτερον πιστικόν, ὡς Φρύνιχος ἐν Κωμασταῖς φησὶν ὁ κωμικός κτλ. νῶν] νῦν Hemsterhus. Anecd. I 32. τι add. Salmasius. scribendum potius τὸ, siquidem plura πιστικά fuisse non est probabile.

15

εἶτα κεραμεύων ἂν οἴκοι σωφρόνως Χαιρέστρατος
ἑκατὸν ἂν τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου κανθάρους.

Athenaeus 11, 474b Φρύνιχος Κωμασταῖς. 1. ἂν οἴκοι Letronnius De nominibus vas. graec. 36] ἂν οἴκῳ A. Grotefendus ἐν οἴκῳ. 2. ἂν addidit Erfurdus. ἔκλαιεν] ἔκαεν Letronnius et Bergk. R. c. Att. 366. ἔκλαιεν Dindorfus, quod quid sibi velit nescio: nam a κλάω *frango* imperfectum formatur ἔκλων, ἔκλα. ἐπλαττεν Cobet. N. l. 162 et Herwerd. Obs. crit. 28. falluntur omnes: pocula enim multi, *vini* pocula nemo umquam figulus fecit. scribendum est ἔλαπτεν οἴνου κ. nempe in arte figlina exercenda, quoniam igni corpus siccatur, *prudenter* (σωφρόνως, quod cum ironia additur) vino se ingurgitabat. fortasse eiusdem Chaerestrati filius Charmantides Boeckh. C. I. I 213 commemoratur (Bergk. R. c. Att. 82 adn.); ac Chaerestratum figulum Adrianum in vasculo apud Lanzium (Giorn. d. lett. ital. Pad. XX 181) comparere monet Meinekius.

16

Schol. Aristoph. Av. 1569 μέμνηται αὐτοῦ (Λαισποδίου)
Φρύνιχος ἐν Κωμασταῖς ὡς πολεμικοῦ γεγονότος. cf. Eupol. 102.

17

Hesychius Κολακωφοροκλείδης· Ἰεροκλείδης, ὃν ἐπὶ πονηρίᾳ κωμφοῦσιν Ἐρμιππος μὲν ἐν Κέρκωψι, Φρύνιχος δὲ ἐν Κωμασταῖς. cf. Hermipp. 38.

Ad Comissatores fr. 64 refert Bergk. R. c. Att. 366. 7. cf. fr. 58.

ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ

Argument. Aristoph. Av. ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου (Ol. 91, 2) διὰ Καλλιστράτου ἐν ἄστει, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὀρνισι. πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς, τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπος. Schol. Aristoph. Av. 997 καθεῖται δὲ καὶ ὁ Μονότροπος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Χαβρίου. acta igitur est eis temporibus, de quibus dixi in praef. Avium, et quibus Syracosii lege comicorum libertas iterum quodammodo coërcita erat (fr. 26). itaque ob easdem causas Monotropus in solitudinem abiisse videtur, quibus commoti Pithetaerus et Euelpides Athenis discesserant: nam *μονότροπος* est quasi quidam Timon homo tristis et morosus, hominum consuetudinem fugiens. Plut. Mor. 479 c *μονότροπον ἄμικτον ἄφιλον*. Poll. 3, 47 *μονότροπον καὶ μισογύνην*. Meinek. I 156. Bergk. R. c. Att. 370. Cobet. Obs. crit. 41 sq. Enger Annal. Fleckeis. LXXVII 556. Fritzs. Ind. Rost. 70/71 p. 4 sq. aliam habet significationem *monotropi* Plaut. Stich. 689 (5, 4, 7). ἠθικὴν fuisse fabulam, ut Ophelionis videtur fuisse Monotropus, negat Meinekius, adfirmat Welckerus Opusc. I 340.

18

ὄνομα δὲ μοῦστι Μονότροπος
 ζῶ δὲ Τίμωνος βίον,
 ἄγαμον, ἄδουλον, ὄξυθυμον, ἀπρόσοδον,
 ἀγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα.

Bekker. Anecd. 344, 29 ἄδουλος βίος ἐρεῖς, τουτέστιν ὁ μὴ δούλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδιάλεκτος βίος, καὶ ἀγέλαστος βίος καὶ ἄγαμος βίος. Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ κτλ. ut supra scripsimus, Bekkerus. Τίμωνος Ruhnk. Hymn. Cer. p. 35] *τίμωνον*. Meinekius in ed. min. ὄνομα δὲ μοι | Μονότροπός ἐστι, ζῶ δὲ κτλ. sine lacuna. Fritzs. Ind. Rost. 5 ∪ ∪ ∪ - ὄνομα δὲ μοῦστι Μονότροπος | ἄζυγος ἔρημος. 3. cod. ἄγαμον, ἄζυγον. ἄδουλον pro ἄζυγον aliquanto ante Bergkium ap. Fritzs. Q. Arist. 321 et Cobet. Mnem. nov. V 320 Hermannus Eurip. Androm. 580. ἄγαμον potius glossema videtur ad ἄζυγον adpositum. ceterum huc pertinent Bekker. Anecd. 25, 14 ἄδουλος βίος· ὁ μὴ δουλεύοντα ἔχων. 25, 10 ἀπρόσοδος βίος· ὃ οἰδεῖς πρόσεισιν, ἀλλ' ἔρημος, Liban. III 148 (indicatus a Meinekio) διαβάλλονταί μου τὴν ἠσυχίαν, ἀπρόσοδον καλοῦντες, ἀγέλαστον ὀνομάζοντες, ἰδιογνώμόνά μου τὸν βίον προσαγορεύοντες, et ut videtur Bekker. Anecd. 9, 14 ἀνεπίτροπος· σημαίνει τὸν μηδένα ἐπίτροπον ἢ κηδεμόνα ἔχοντα. itaque scripserim ὄνομα δὲ μοι | ἐστὶν Μονότροπος· ζῶ δὲ Τ. βίον, | ἄζυγον, ἄδουλον, ὄξ., ἀπρ., | ἀγ., ἀδ., ἰδ. | ἀνεπίτροπόν τε. ex prologo fabulae haec excerpta esse Bergkius monuit 371.

τηλικουτοσί γέρων

ἄπαις ἀγύναικος.

Pollux 3, 48 Ἀριστοφάνης δὲ ἄγνον τὸν ἀγύνην, Φρύνιχος δὲ τηλικουτοσί κτλ. τηλικουτοσί Bergk. R. c. Att. 372] τηλικούτος. Cobetus Obs. crit. 43 sine ulla causa ὦν pro γέρων. cf. Aristoph. Eq. 881. Nub. 819. Thesm. 174. Eccl. 1039. Pherecr. 146. Plat. Crit. 49a τηλικοῖδε, γέροντες ἄνδρες. ad Monotropum probabiliter rettulit Bergk. ad prologum fabulae Cobetus. ceterum cf. (indic. a Meinekio) Bekker. Anecd. 51, 20 μονογέρων· τὸν μονότροπον καὶ δύσκολον γέροντα σημαίνει, quae fortasse ad hoc fr. pertinent: τηλικούτος, μονογέρων, ἄπαις, ἀγύναικος. haud procul afuisse videntur a fr. 18.

μεγάλους πιθήκους οἷδ' ἑτέρους τινὰς λέγειν,
Λυκέαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηκεστίδην.

B. ἀνωμάλους εἶπας πιθήκους . . .

ὁ μὲν γε δειλός, ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δὲ νόθος . . .

Schol. Aristoph. Av. 11 ὁ Ἐξηκεστίδης ὡς ξένος κωμωδεῖται καὶ Φρύνιχος Μονοτρόπῳ κτλ. 1. ἀνωμάλους Dind. Schol. Arist. praef. XIV] ἀνομάλους. οἷδ' Meinek.] οἱ δὲ. 3. νῆ Δία vel simile quid add. Meinek. 4. δειλός Meinek.] δεινός. Dobraeus ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δὲ ξένος, | ὁ δὲ νόθος. Meinek. ὁ δὲ κόλαξ ἔσθ', ὁ δὲ νόθος, | ξένος δ' ὁ τέταρτος. audacius Bergk. R. c. Att. 373. Lyceas aliunde non cognitus. de Telea cf. Aristoph. Av. 168. 1025. Pac. 1008. Plat. 161, de Pisandro Meinek. I 178 et Aristoph. Av. 1556, denique de Execestide interpr. Aristoph. Av. 11.

A. τίς δ' ἔστιν ὁ μετὰ ταῦτα φροντίζων; B. Μέτων,
ὁ Λευκονοιεύς. A. οἷδ', ὁ τὰς κρήνας ἄγων.

Schol. Aristophan. Av. 997 et Suid. Μέτων· ἴσως δὲ ἐν Κολωνῶ κρήνην τινὰ κατεσκευάσατο· φησὶν ὁ Φρύνιχος Μονοτρόπῳ κτλ. 1. ταῦτα] ταῦτα ταύτης Schol. 2. Λευκονοιεύς Schol. Ven. et Suid. AB] Λωκονοιεύς Suid. V. Λευκονοιεύς firmatur Kirchhoffii Inscr. Att. 176. 238. οἷδ' Suid.] οἶδα. Leuconoea erat pagus Leontidis tribus, unde oriundus Meton (Aristoph. Av. 992 cum interpr. Aelian. V. h. 10, 7, ubi Λευκονοιεύς ex Salmasii coniectura pro Λάκων). ὁ μετὰ ταῦτα vix sana. ἔσθ' ὁ μετ' αὐτοῦ ταῦτα Fritzscheius apud Toeppel. Progr. Neobr. 1851, 9, Phainum vel Euctemona significari ratus, qui ambo Metonem

adiuvabant. fort. τίς δ' ἔστιν ὁ τὰ τοιαῦτα φροντίζων; quod fontes duxisse Meton dicitur, ad aquas per urbem ipsam et in Piraeum belli temporibus ductas (Thuc. 2, 48) recte videtur rettulisse Wachsmuthius Athen. I 572 cum not. 2. cf. etiam L. Herbst. Philol. XXXVIII 528.

22

. . ἄλλ' ὑπερβέβληκε πολὺ τὸν Νικίαν
στρατηγίας πλήθει τε κάξευρήμασιν.

Suidas ὑπερακοντίζεις . . Φρύνιχος Μονοτρόπῳ ἄλλὰ — κάξευρήμασιν, ἧ ὅτι φρονιμώτατα Μηλίους λιμῶ ἀνείλεν. petita haec sunt ex locupletioribus scholiis Aristoph. Av. 363. initio deest thesis, quae variis modis suppleri potest. στρατηγίας] στρατηγιῶν Toupius Emend. II 302. κάξευρήμασιν idem] καὶ εὐρήμασιν.

23

ὁ δ' ὀλιγόσιτος Ἡρακλῆς ἐκεῖ τί δρᾷ;

Athenaeus 6, 248c ὀλιγοσίτου δὲ μέμνηται Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ κτλ. fortasse aliquis princeps Atheniensium Hercules appellatur.

24

ἔπειτ' ἐπειδὴν τὸν λύχρον κατακοιμίση —

Pollux 7, 178 Φρύνιχος δ' εἴρηκεν ἐν Μονοτρόπῳ κτλ. Athenaeus 15, 700f κοιμίσει λύχρον Φρύνιχος φησι.

25

κάντραγεῖν σικύδιον

Athenaeus 3, 74a σικύδιον ὑποκοριστικῶς εἴρηκε Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ κάντρ. σ. ἐν Μονοτρόπῳ add. A, 'in quo litteris paene evanidis exarata sunt'. Dindorf. σικύδιον deminutivum est nominis σικυός.

26

Schol. Aristoph. Av. 1297 δοκεῖ δὲ (Συρακόσιος) καὶ ψήφισμα τεθεικέναι μὴ κωμωδεῖσθαι ὀνομαστί τινα, ὡς Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ φησί· ψᾶρ' ἔχε Συρακόσιον, ἐπιφανῆς γὰρ αὐτῷ καὶ μέγα τύχοι. ἀφείλετο γὰρ κωμωδεῖν οὓς ἐπεθύμουν. διὸ πικρότερον αὐτῷ προσφέρονται. αὐτῷ om. Ven. audacissimis coniecturis haec verba emendare conati sunt G. Hermannus apud Fritsch. Q. Arist. 307. Cobet. Obs. crit. 39, numeros anapaesticos esse arbitrati. paeonicos restituit Usenerus apud Leonem Q. Arist. 23 adn. ψᾶρ' ἔχε Συρακόσιον. | εἴδ' ἐπιφανῆς γὰρ αὐτῷ | καὶ μέγα τύχοι κακόν. 'tene tibi sturnum loquacem Syracosium, ut idem

audit apud Aristoph. Av. 1297 κίττα · loquaculum Syracosium indicat Eupolis Πόλεσιν' (207). quibus quae Leo adiecit non magni sunt pretii. verba ἀφείλετο — ἐπεθύμουν, casu aliquo numerorum anapaesticorum similitudinem referentia, sine dubio scholiastae sunt et artissime coniungenda cum proximis διὸ — προσφέρονται. compendiis potissimum librariorum verba poetae depravata videntur et initio sic fere restituenda: ψῶραν εὐχέσθε Συρακοσίῳ. a reliquis manum absteineo. petita videntur ex parabasi.

27

ἀρτοποπεῖν

Bekker. Anecd. 447, 25 ἀρτοπόπον καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες τὸν ἀρτοποιόν. ἔστι δὲ τὸ ἀρτοποπεῖν ἐν Μονοτρόπῳ Φρύνιχου. cod. ἀρτόποτον et ἀρτοποτεῖν. ibid. 22, 23 ἀρτοποπήν (ἀρτοποπεῖν Meinek.)· οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ π. Pollux 7, 21 τὸ δὲ δῆμα τὸ ἀρτοκοπεῖν (Meinek. ἀρτοποπεῖν) ἐν Φρύνιχου Μονοτρόπῳ. Phrynich. Ecl. 222 ἀρτοκόπος ἀδόκιμον. χρηὴ δὲ ἀρτοπόπος ἢ ἀρτοποιός λέγειν, ubi cf. Lobeck.

28

γναθοῖ

ἀντὶ τοῦ τὴν γνάθον τύπτει. Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. Bekker. Anecd. 87, 8. Hesych. γναθοῦν· τὸ εἰς γνάθους τύπτειν.

29

θηλάζει

ἀντὶ τοῦ δίδωσι θηλήν. Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. Bekker. Anecd. 99, 14.

30

Photius et Suidas παρθένοι· τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμων. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἕξ. πρεσβυτάτη μὲν Πρωτογένεια, δευτέρα δὲ Πανδώρα, τρίτη Πρόκρις, τετάρτη Κρέουσα, πέμπτη Ὠρείθυια, ἕκτη Χθονία· τούτων λέγεται Πρωτογένεια καὶ Πανδώρα δοῦναι ἑαυτὰς σφαγῆναι ὑπὲρ τῆς χώρας, στρατιᾶς ἐλθούσης ἐκ Βοιωτίας· ἐσφαγιάσθησαν δὲ ἐν τῷ Ἰακίνθῳ καλουμένῳ πάγῳ ὑπὲρ τῶν Σφενδονίων. διὸ καὶ οὕτως καλοῦνται παρθένοι Ἰακινθίδες, καθάπερ μαρτυρεῖ Φανόδημος ἐν τῇ ε' Ἀτθίδι, μεμνημένος τῆς τιμῆς αὐτῶν, καὶ Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. pro Σφενδονίων Meinek. Σφενδονῶν. Bekker. Anecd. 202, 22 ἀφιδρύματα ἐν ταῖς σφενδόταις· ἀφιδρύματα μὲν τὰ ἀγάλματα, σφενδόται δὲ τόπος Ἀθήνησιν. Hesych. Ἰακινθίδες· ἐπώνυμοι [Ἀπόλλωνος] ἀπὸ Ἰακίνθου 'sc. πάγου' M. Schmidt.

Ad Monotropum Bergk. R. c. Att. 372 refert fr. 59. cf. fr. 58.

ΜΟΥΣΑΙ

Argument. Aristoph. Ran. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλιῶν τοῦ μετὰ Ἀντιγένῃ (Ol. 93, 3) . . . εἰς Ἀθήναια. πρῶτος ἦν. Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις. Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. cf. etiam fr. 31. argumentum simillimum fuit Ranarum, siquidem certamen de artis tragicæ principatu poeta inter Sophoclem et Euripidem videtur instituisse, Musis ipsis litem dirimentibus. Meinek I 157. Bergk. R. c. Att. 366. 7. cf. quæ in præf. Ran. disputavimus §. 18 et 25.

31

μάκαρ Σοφοκλῆς, ὃς πολὺν χρόνον βιοῦς
ἀπέθανεν, εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ δεξιός,
πολλὰς ποιήσας καὶ καλὰς τραγωδίας·
καλῶς δ' ἐτελεύτησ' οὐδὲν ὑπομείνας κακόν.

— Argum. III Sophocl. Oed. Col. ὁ δὲ Φρύνιχος ἐν Μούσαις, ὡς συγκαθῆκε τοῖς Βασιλάχοις, φησὶν οὕτως κτλ. Σοφοκλῆς Elmsl.] Σοφοκλῆς. 4. δ' add. Hermannus.

32

ἰδοῦ, δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δέ σοι
ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλύς ὀδί.

Harpocratio, Photius, Suidas καδίσκος . . . ἀγγεῖόν τι, εἰς ὃ ἐψηφοφόρον οἱ δικασταί, οὕτως ἔλεγον. Φρύνιχος Μούσαις κτλ. 2. ὁ δ'] 'ὁ om. BC.' Bekk. ἀπολλύς δ' pr. B. ad musicum poetarum certamen refert Meinekius. cf. Xen. Hell. 1, 7, 9.

33

ὦ κάπραινα καὶ περίπολις καὶ δρομάς

Pollux 7, 203 ἐν δὲ Φρύνιχον Μούσαις κτλ. ὦ καὶ Meinekius, ἀλλ' ὦ Bergk. R. c. Att. 315. περίπολις] περιβολὰς A, περίπολε C. post Phrynichi verba καὶ φορβὰς τὴν πόρνην λέγει ὥσπερ καὶ μαινάς καὶ μαχλάς add. A. Euripidis Musam compellari suspicatur Meinekius. cf. Aristoph. Ran. 1305. 8. Hermipp. 10. Cephisodor. 7. Phot. μύραινα (indic. Meinek.).

34

κὰν ὀξυβάφῳ χρῆσται τρεῖς χοίνικας ἢ δύο' ἀλεύρων.

Pollux 10, 86 οὐ γὰρ μόνον ἐπὶ τῶν κοτταβικῶν εἴρηται τὰ ὀξύβαφα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἐδώδιμον χρεῖαν . . . κὰν ταῖς Φρύνιχον Μούσαις κτλ. χρῆσται Meinek.] χρῆσθαι. χρεῖσθαι C. cf. Pherecr. 103. μάττειν post χρῆσται add. Meinek.

35

πηλαμύς

Φρύνιχος ἐν Μούσαις μνημονεύει. Athenaeus 7, 319 a. piscis est.

Praeterea ad Musas cum Bergkio R. c. Att. 376. 7 Meinekio fr. 65. 69 refert, ita tamen ut etiam ad Tragoedos pertinere potuisse concedat.

ΜΥΣΤΑΙ

Meinek. I 158. chorum ex mystis compositum fuisse actamque esse fabulam eo tempore quo Alcibiades Eleusinia bello interrupta restituerit coniectura est Bergkii R. c. Att. 375.

36

μάστιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων ἐτεύτασεν.

Photius τευτάζειν· πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι ἢ στραγγεύεσθαι καὶ πολὺ διατριβεῖν ἐν τῷ αὐτῷ . . . Φρύνιχος Μύσταις κτλ. χερσὶν Ruhnken. Tim. 254] χερσίν. ἐτεύτασεν Bergk. R. c. Att. 375] τευτασθαι (sic). τευτάζεται Ruhnken. at media forma inusitata comicis. flagello sine dubio is de quo narratur ad coerendos servos utebatur. cf. Aristoph. Eq. 59. 64. 67.

37

ἐβουλόμην ἂν ἡμιν ὥσπερ καὶ προτοῦ

Eustathius 1112, 36 Ἴωνες δὲ πολλάνικς δὲ καὶ Ἀθηναῖοι προπερισπῶσι (τὸ ἡμῖν) ἐν συστολῇ τοῦ ἰ . . . Φρύνιχος Μύστη κτλ. at cum eius quam Eustathius commemorat consuetudinis apud tragicos quidem permulta, apud comicos certa exempla nulla exstent (cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 386), scribendum videtur ἐβουλόμην ἂν νῆ Δ' ὥσπερ κτλ.

Ad Mystas Bergkio R. c. Att. 375 adsentiente Meinekio refert fr. 70.

ΠΟΑΣΤΡΙΑΙ

Cf. quae ad cognominem Magnetis fabulam adnotavimus.

38

αὐτοπυρίταισί τ' ἄρτους καὶ λιπῶσι στεμφύλοις

Athenaeus 3, 110e Φρύνιχος δ' ἐν Ποαστρίαις αὐτοπυρίτας αὐτοὺς (ἄρτους) καλῶν φησιν κτλ. Pollux 7, 23 ἄρτους δὲ αὐτοπυρίτας ἐρεῖς, ὡς ἐν Ποαστρίαις Φρύνιχος. ubi διπυρίτας A. correxit ex Athe-

naeo Bekkerus. eidem sunt qui ἀυτόπυροι dicuntur. praeterea Meinekius confert Phot. λιπῶσι· λιπαρῶσι (λιπαροῖς Meinek.).

39

ὥσπερ ἐμὸν ἀντῆς ἴδιον

Priscianus 17, 126 quod mirum est, hoc ipsum ἴδιον, etiam primae et secundae adiungitur personae apud illos, ut . . . Phrynichus Ποαστρίαις· ὥσπερ ἐμὸν ἀντῆς ἴδιον. ἀντῆς d] ΑΙΤΗΣ ΜΔ. ἴδιον] ΔΙΟΝ R. videtur mulier gloriari quod privignum non aliter atque filium curet.

40

κύλικ' ἀρύστιχον

Φρύνιχος Ποαστρίαις. Athen. 10, 424c.

41

Schol. Lucian. p. 186 Iac. Μειδίας ὀργυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων Περιάλγει· καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κόβαλον καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρύνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. Schol. Aristoph. Av. 1297 δηλοῖ δὲ τοῦτο Ἀριστοφάνης Περιάλγει . . . λέγει δὲ ἐν Ποαστρίαις ὁ αὐτὸς ὡς καὶ περὶ ἀλέκτορας αὐτοῦ (Μειδίου) ἐσπουδακότος. Phrynichi nomen pro ὁ αὐτὸς restituendum esse arbitratur Meinekius, transponenda verba λέγει — ἐσπουδακότος post Φρύνιχος ἐν Ἐπιάλτῃ (fr. 4) Dindorfius.

42

Harpocratio 75, 23 ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται τοῦνομα (ἐξούλης), καὶ οὐχ ὡς οἴεται Καικίλιος μόνων τῶν ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων, καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις δῆλον ποιεῖ. adfert H. Iacobi Aristid. 45 p. 167 (133 Dind.) δέδοικα . . . μὴ καὶ ταῖς γρασίβιν ἡμᾶς ἐξούλης ὀφλεῖν ἐπισκώπτων φῆ· τις ἀνήρ κωμικός. cf. Boeckh. Oecon.² I 496. Meier et Schoem. Att. Proc. 748.

43

χοιροτροφεῖον

ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς . . . Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις. Pollux 10, 159. cf. Eupol. 453.

ΣΑΤΤΡΟΙ

44

Phrynichus Epit. 266 εὐαγγελίζομαι — εὐρίσκω κατὰ δοτικὴν

ἡρμισμένον, Ἀριστοφάνους μὲν οὕτω λέγοντος . . . Φρύνιχον δὲ τοῦ κωμικοῦ ἐν τοῖς Σατύροις οὕτως· ὅτι ἡ πρὶν ἔλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλήν ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγέλλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν ἤκειν, ἐγὼ δ' ἀπέθραν ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ. Scaligeri, Pauwii, G. Hermanni conamina conguessit Lobeckius. Phrynichi locum excidisse, ea autem verba quae grammaticus ex poeta adferat ex Aristoph. Eq. 642 et Plut. 766 conflata esse contendit Dindorfius. contra Cobetus N. l. 162. 3 hos trimetros elicit

υ υ ἔλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλήν ἔδει
καὶ ταῦτ' ἀπαγγέλλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν
ἤκειν, ἐγὼ δ' ἀπέθραν ἐκεῖνον δεῦρ', ἵνα
εὐαγγελίσωμαι πρῶτος ὑμῖν τὰ γαθὰ.

cui de tribus primis versibus adsentior, nisi quod in v. 2 ad pravam caesuram vitandam scribendum censeo πάλιν ὡς τὸν θεόν.

45

Κορκυραῖαι δ' οὐδὲν . . .
ἐπιβάλλουσιν μάστιγες.

Schol. Aristoph. Av. 1463 λέγεται τις Κορκυραία μάστιξ. Φρύνιχος Σατύροις κτλ. ὥστε καὶ εἰς παρουσίαν ἤδη ἔλθεῖν. versus digressit Hermannus Opusc. I 49. post οὐδὲν suppleverim μετρίως. Κόρκυρα exstat in Kirchoff. I. A. 179, Κέρκυρα ante Euclidem non videtur reperiri.

46

βοάσομαί τᾶρα τὰν ὑπέροτονον
βοάν.

Schol. Aristoph. Nub. 1154 παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου . . . καὶ Φρύνιχος Σατύροις κτλ. τᾶρα G. Hermann.] γὰρ ἄρα.

47

Schol. Vesp. 82 καὶ γὰρ ὁ Φιλύξενος ἐκωμωδεῖτο ὡς πόρνος . . . Φρύνιχος Σατύροις.

48

κεκτημένον

Φρύνιχος ἐν Σατύροις τὸν δεσπότην ὠνόμασεν. Pollux 3, 73. Bekker. Anecd. 102, 20 κυρίαν οὐ φασὶ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ κεκτημένην, τὸν δὲ κεκτημένον μὴ λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ δεσπότη. Σατυροκοῖς κεκτημένον λέγει, Φιλήμων κυρίαν. Meinekius Φρύνιχος δὲ Σατύροις κεκτημένον λέγει. cf. Bergk. R. c. Att. 300.

49

Athenaeus 3, 87 b. Ἀριστῶννμος Θησεῖ (fr. 1) 'κόγχος ἦν βαπτῶν ἄλῶν'. δμοίως καὶ παραπλησίως δ' εἴρηκε καὶ Φρύνιχος Σατύροις. βαπτῶν. ἄλῶν Porson] βάπτων ἄλλων.

ΤΡΑΓΩΙΔΟΙ Η ΑΠΕΛΕΤΘΕΡΟΙ

Titulus duplex ab uno Suida commemoratur. alterum nomen fortasse ad iteratam fabulae recensionem spectare Meinekii iudicat I 158 conl. Athen. 3, 115 b. Bekker. Anecd. 421, 3. Musarum similis videtur fuisse. cf. fr. 55.

50

ὦ χρυσοκέφαλοι βεμβράδες θαλάσσιαι

Athenaeus 7, 287 b βεμβράδες. Φρύνιχος Τραγωδοῖς κτλ. utraque forma et μεμβράδες et βεμβράδες iam inde ab Eupolide comicis usitata. est apuarum genus. Athen. 7, 287 b sq. Eupol. 28. Aristophan. fr. 137. Vesp. 493. si θαλάσσιαι (non θαλάττ.) Phrynichus scripsit, parodia statuenda est.

51

περιστέριον δ' αὐτῷ τι λαβὲ τριωβόλου.

Athenaeus 14, 654 b Φρύνιχος Τραγωδοῖς κτλ. λαβέ, i. e. *eme* ex foro. Pherecr. 81. Aristoph. fr. 247. Antiphan. 26, 4. 13. Eubul. Athen. 2, 65 e. Ehipp. 15, 5. Alexid. 108, 3. 9. Athen. 4, 170 a, (2. 3). cet. dubitari potest utrum dicat '*eme ei*' an '*eme ab eo*'. cf. Aristoph. Ran. 1227 (cum eis quae adnotavit Fritzschi). 1229.

52

σὺ δὲ τιμοπώλης ὡς Ἀχιλλεὺς οὐδὲ εἷς.

Pollux 7, 195 εἶεν δ' ἂν τινες καὶ νεκροφόροι καὶ ταφεῖς. τὰ δ' ἐπὶ τούτοις ἀπὸ τοῦ πιπράσκειν. ἔστιν δ' εἰπεῖν ἐπ' αὐτῶν τὸ τιμοπῶλαι, εἰρηκότος Φρυνίχου ἐν Τραγωδοῖς κτλ. recte haec verba iam Casaubonus interpretatus est: reprehendit enim nescio quis hominem in foro merces suas vendentem dicens '*tu vero merces tuas nimio pretio vendis ut ne Achilles quidem ullus*', qui Hectoris corpus ingenti pretio patri reddiderat. cf. Diphil. 33, 7. 8 γόγγρον μὲν, ὥσπερ ὁ Πρίαμος τὸν Ἑκτορα . . . ἐπριάμην. miror igitur et Meinekium et H. Iacobium commendantes οὐδενός pro οὐδὲ εἷς ('*rei nullius pretii*'). dicendum certe erat τοῦ μηδενός.

τὸν Κλεόμβροτόν τε τοῦ

Πέρδικος υἱόν

Athenaeus 9, 389a *Φρύνιχος Τραγωδοῖς κτλ.* τὸ δὲ ζῶον ἐπὶ λαγνείας συμβολικῶς παρείληπται. 'Cleombrotum Perdicens filium adpellavit eodem modo quo inportunus et vanus iactator dicitur filius Selli (fr. 10) aut Antimachus omnia conspuere solitus filius Psacadis Aristoph. Ach. 1149'. Meinek., de perdicum libidine conferri iubens Aristot. H. an. 2, 61. Aelian. H. an. 3, 16. Bergk. Anacr. 227. de *Perdice* cf. Aristoph. Av. 1292. Hesych. Πέρδικος καπηλειόν· χωλὸς κάπηλος ὁ Πέρδιξ ἦν. est hoc quoque cognomen homini inditum, non nomen ipsum, quod ignoramus. ceterum scribendum videtur τὸν Π. υἱόν.

αἰτίαν ἔχει

πονηρὸς εἶναι τὴν τέχνην.

Priscianus 18, 274 *Attici* πονηρὸς τὴν τέχνην. *Φρύνιχος Τραγωδοῖς κτλ.* in nescio quem tragicum haec dicta sunt. nimium Scaligeri conlationi tribuerunt et Meinekius et Herwerdenus Obs. crit. 27, qua de re cf. quae Hertzius ad Priscianum adnotavit. ceterum cf. etiam Pherecr. 147.

τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν

Harprocratio *διάθεσις . . . ἀντὶ τοῦ διοικήσις . . . Φρύνιχος Τραγωδοῖς κτλ.* Hesych. *διάθεσις· διακοσμήσει.* videor mihi Euripidem audire contra Aeschylum vel Sophoclem dicentem. *ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.* cf. Aristoph. Ran. 1122. 1181.

καὶ τέμαχος αὖξιδος

Bekker. Anecd. 464, 5 *αὖξις· εἶδος θυννίδος, ἣν τινες κορυδύλην λέγουσι.* *Φρύνιχος Τραγωδοῖς κτλ.* Meinekius conferens Nicandr. Alex. 469. Aristot. H. an. 6, 16 *αὖξιδος* et *αὖξις.* numeri fortasse cretici, quapropter Meinekius hoc fr. ad idem cum fr. 57 canticum rettulit. possunt tamen etiam trimetri iambici reliquiae esse.

ἡδὺ δ' ἀποτηγανίζειν ἄνευ συμβολῶν.

Athenaeus 6, 229a τοῦ δὲ ῥήματος (ἀποτηγανίζειν) μέμνηται

Φρόνιχος ἐν Τραγωδοῖς κτλ. Eustath. 1862, 19. est tetrameter creticus ex chorico excerptus.

Praeterea cf. quae adnotavimus ad finem Musarum.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

58

ὦ φίλταθ' Ἐρμῆ, καὶ φυλάττου, μὴ πεσῶν
 σαυτὸν παρακρούση καὶ παράσχησ διαβολὴν
 ἑτέρῳ Διοκλείδα βουλομένῳ κακόν τι δρᾶν.
 EPM. φυλάξομαι. Τεύκρῳ γὰρ οὐχὶ βούλομαι
 μῆνυτρα δοῦναι τῷ παλαμναίῳ ξένῳ.

Plutarchus Alcib. 20 τοὺς δὲ μὲνύσαντας ὁ μὲν Θουκυδίδης ὀνομάσαι παρήκεν, ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Διοκλείδαν καὶ Τεύκρον, ὧν καὶ Φρόνιχος ἐστὶν ὁ κωμικὸς ταυτὶ πεποιηκῶς κτλ. 1. φυλάττου Meinek.] φυλάσσω. καὶ om. C. antea is qui loquitur dixerat 'χαῖρέ μοι vel simile quid'. Meinek. — aut ex Monotropo aut ex Comissatoribus haec excerpta sunt. cf. Droysen. Mus. Rhen. III 169 sq. III 27 sq. Meinek. I 155. Bergk. R. c. Att. 370. de Dioclide vel potius Dioclide (nam Διοκλείδης semper Andocides, ac sic etiam Phrynichus scripsit: erat enim civis Atheniensis) Andocid. 1, 37 sq. 45. 65 sq., de Teucro Andocid. 1, 15. 28. 34 et quae in praef. Av. disputavi §. 16 — 21. 25 — 27. Mercurium in convivio Hermocopidarum praesentem adfuisse et vino madidum titubantemque moneri ne cadat non credo Meinekio. illud enim convivium si in scaena agebatur, necessario scelus ipsum commissatorum anteibat, neque in convivio commemorari poterant quae scelere demum facto evenerunt. videtur potius Herma a nescio quo poni et monenti ne cadat tamquam vivus sit respondere. pro παρακρούση v. 2 non cum Meinekio περικρούση, sed περικρούσης scribendum est. παρακρούειν enim et παρακρούεσθαι est decipere; in ea de qua poeta loquitur re proprium est περικόπτειν et περικρούειν. cf. Plat. Reip. 10, 611 e. Thuc. 6, 27. 28. Andocid. 1, 15. 34. Lys. 14, 42. 6, 51. Demosth. 21, 147. Bekker Anecd. 60, 25 (indic. a Meinek.) περικεκρουμένος ἄνθρωπος· ἑ οὐχ ὀλόκληρος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγγελίων τῶν ὑπὸ χρόνον περικεκρουμένων.

59

ἦν γὰρ πολίτης ἀγαθός, ὡς εὖ οἶδ' ἐγώ,
 κοῦχ ὑποταγείς ἐβάδιξεν, ὥσπερ Νικίας.

Plutarchus Nic. 4 ὑποδηλοῖ δὲ καὶ Φρόνιχος τὸ ἀθαρτές αὐτοῦ καὶ καταπεπληγμένον ἐν τούτοις κτλ. ὑποταγέντα Meinekio interpretatur *timidum* et *demisso animo*. neque ea forma acristi neque

significatio Atticis usitata est: nam Eurip. fr. 979 N. admodum dubium est exemplum: posteriorum autem scriptorum consuetudo (Arr. Epict. 4, 4, 33) nullius in hac re momenti est. itaque Phrynichum scripsisse existimo aut *κού καταπλαγείς* aut quod magis placet *κού συσταλείς*. cf. Eurip. Iph. T. 295. Aristoph. Eccl. 486. Plat. Lysid. 210 e. Leg. 3, 691 e. ad Monotropum referebat Bergk. R. c. Att. 372.

60

ἀμυγδαλή τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον.

Athenaeus 2, 53 a Φρύνιχος. cf. Pherecr. 148. Eupol. 253.

61

ἢ μαστίου τι μικρὸν ἢ κολοκυντίου

Athenaeus 2, 59 c Φρύνιχος ὑποκοριστικῶς κτλ. κολοκύντιον Meinek. Anal. Ath. 30.

62

ἔμει καταμηλῶν· φλέγματος γὰρ εἶ πλέως.

Pollux 4, 181 ἐργαλεῖα ἰατρῶν . . . μήλην. καὶ μηλῶσαι τὸ τὴν μήλην καθεῖναι. ὅθεν καὶ Φρύνιχος ὁ κωμικός κτλ. φλέγματος Salmas.] καὶ φλέγματος, nulla ante καὶ interpunctione. cf. Aristoph. Eq. 1150. Hesych. μηλῶσαι· τὸ τὴν μήλην καθεῖναι που. καὶ ἐν τῷ ἔμειν καθιέντας τι εἰς τὸ στόμα καταμηλοῦν.

63

τριώβολόν γ' ὄσουπερ ἠλιάζομαι.

Schol. Ven. Aristoph. Vesp. 300 ἦν μὲν γὰρ ἄστατον τὸ τοῦ μισθοῦ (τοῦ δικαστικοῦ). ποτὲ γὰρ διωβόλου ἦν, ἐγένετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριώβολον. Φρύνιχος κτλ. τριώβολόν γ' ὄσουπερ ἦλ. Hermannus ap. Duebn. Schol. Ar. p. 452] τριώβολον ὄσον ὑπερηλ. Meinek. τριωβόλων ὄσων περ ἦλ.

64

πολὺς δὲ συβριασμὸς ἀύλητῶν τότ' ἦν.

Schol. Aristoph. Pac. 344 Καλλίστρατος (συβαρίζειν) τρυφᾶν, ἀπὸ τῆς συβαριτικῆς τρυφῆς. Ἀρτεμίδωρος ἀπλῶς θορυβεῖν. καὶ Φρύνιχος κτλ. τότ' ἦν Meinek.] ἦν. παρῆν Bergk. R. c. Att. 366, qui ad Commissatores fr. refert. ἄρ' ἦν vel ἐπὶν Dindorf. et quidni ἄμ' ἦν? Hesych. συβριασμὸς. ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος. συβριακόν· τὸ πολυτελές. συβριάζει· συβαρεύεται, τρυφᾷ. Etym. m. 732, 26 συβριάζειν· ἀπὸ τοῦ συβαρίζειν ἐν ὑπερθέσει. unde

Herwerden. Nov. add. crit. 8 πολὺς δὲ συβριασμός, quamquam unde compererit primam eius nominis syllabam produci non dicit. ex Cratin. fr. 84 tertia forma elici potest συβριασμός.

65

οὐ γλύξις οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ Πράμνιος.

Diogenes Laert. 4, 20 ἦν (Σοφοκλῆς) κατὰ τὸν Φρόνυχον οὐ κτλ. perperam haec ad Polemonem philosophum refert Suidas ὑπόχυτος οἶνος. scilicet Diogenes Polemonem narrat eis inprimis Sophoclis versibus delectari solitum fuisse, ubi cet. γλύξις] γλυκὺς Suid. γλύξις ab Athenaeo 1, 31 e explicatur ὁ τὸ ἔψημα ἔχων, i. e. musto decocto mixtum. Plin. N. h. 14, 80 siraeum quod alii ἔψημα, nostri sapam adpellant, ingenii non naturae opus est, musto usque ad tertiam partem mensurae decocto. Athen. 1, 31 e Τιμαχίδας δὲ ὁ Ρόδιος ὑπόχυτόν τινα οἶνον ἐν Ῥόδῳ καλεῖ παραπλήσιον τῷ γλυκεῖ. ex Musis aut Tragoedis petitum.

66

ἑπτάκλινος οἶκος ἦν καλός,
εἶτ' ἐννεάκλινος ἔτερος οἶκος.

Athenaeus 2, 47 f ὅτι καὶ τρίκλινοι οἶκοι καὶ τετράκλινοι καὶ ἑπτάκλινοι καὶ ἐννεάκλινοι καὶ κατὰ τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς . . . Φρόνυχος κτλ.

67

ἦσαν δὲ καὶ γυναικες ἀφήλικες.

Pollux 2, 17 Φρόνυχος δὲ τὰς νέας ἀφήλικας λέγει κτλ. post γυναικες 'excidisse videtur ξξ'. Meinek. Cratin. 369. Pherecr. 206.

68

τοὺς δὲ γουφίους
ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστ'
οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν
ἀμυγδάλην κατᾶξαι.

Athenaeus 2, 52 c αἱ Νάξαι ἀμυγδάλαι διὰ μνήμης ἦσαν τοῖς παλαιοῖς. καὶ γίνονται ὄντως ἐν Νάξῳ τῇ νήσῳ διάφοροι (i. e. egregiae) . . . Φρόνυχος κτλ. cf. Eupol. 253. versus digessit Erfurdt. Observ. 43. est exitus systematis iambici. Strepsiadem aliquem de filio querentem audire mihi videor.

(καὶ νιγ)λάρους θρηνεῖν, ἐν οἷσι Λάμπρος ἐναπέθνησκειν,
ἄνθρωπος ὦν ὑδατοπότης, μινυρὸς ὑπερσοφιστής,
Μουσῶν σκελετός, ἀηδόνων ἠπίαλος, ὕμνος Ἴδου.

Athenaeus 2, 44d ὑδροπότης δ' ἦν καὶ Λάμπρος ὁ μουσικός, περὶ οὗ Φρύνιχός φησι κτλ. καὶ νιγλάρους Bergk] λάρους. ἐν οἷσι] οἷοισι? 2. ὦν add. Erfurdt. Obs. 434. ὑδατοπότης Meinek. Anal. Ath. 24] ὑδατοπότας. *Lampyrus egregius ille est Sophoclis in re musica magister, de quo cf. Plat. Menex. 236a. Athen. 1, 20 ef. Plut. Mor. 1142 b. Corn. Nep. Epamin. 2. Bergk. R. c. Att. 376. νιγλάρους θρηνεῖν 'querulos cantus edere', ut Aeschylus apud Bekker. Anecd. 349, 6 θρηνεῖν δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον. cf. Pherecr. 145, 27. Eupol. 110. Μουσῶν σκελετός. 'Musarum aridum et exsiccatum cadaver' (Muret. V. l. 9, 5) aut 'qui cantu maciem adfert Musis' (Meinek.), ἀηδόνων ἠπίαλος, 'qui cantu febrem adfert lusciniis' (Erfurdt). Hesych. ἠπίαλος· ὄϊγος πρὸ πυρετοῦ. ἐκαλοῦντο δ' οὕτω καὶ οἱ ψυχροί (perperam αἰ ψυχῆ M. Schmidt). sic Herod. 5, 18 formosas mulieres ὀφθαλμῶν ἀλγηδόνας dicit. ὕμνος Ἴδου homo cantu audientes enecans. Musarum Tragoedorumve fragmentum est. Bergk. R. c. Att. 376.*

ἃ δ' ἀνάγκα 'σθ' ἱερεῦσιν καθαρεύειν φράδομεν.

Hephaestio 12, 4 τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ (ἰωνικῷ) μεγεθῶν τὸ μὲν ἐπισημοτάτον ἐστὶ τὸ τετραμέτρον καταληκτικόν, οἷον . . . παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ ἃ δ' κτλ. metrum est Phrynichium, quod a tragico potius quam a comico nomen accepisse suspicatur Meinek. I 150. ἃ δ' ἀνάγκα 'σθ' I. C. Scaliger Poet. 2, 21] ἃδ' ἀνάγκας θ'. καθαρεύειν est καθαρόν εἶναι, ut Plat. Phaed. 58b. ad Mystas refert Bergk. 375.

Aristoph. Nub. 555 προσθεῖς αὐτῷ γραῦν μεθύσῃν τοῦ κόρδακος εἶνεχ', ἣν | Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν. Pollux 6, 19 πότις γυνή παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ. eam eandem esse de qua Aristophanes narret suspicatur Meinek. quanam in fabula Phrynichus id fecerit incertum est.

Schol. Aristoph. Nub. 967 Φρύνιχος δὲ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄσματος μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος· Παλλάδα περσέπτολιν κληίζω πολεμαδόκον ἀγνάν, παῖδα Διὸς μεγάλου. de carmine ipso cf. quae Dindorfius ad scholia adnotavit et Bergk. in Poet. lyr. Lamprocl. fr. 1.

73

ἐπήκοος γενοῦ

ἐν εὐχῇ, παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ. Pollux 2, 82. γενοῦ] πάνυ Α.

74

μισθώτριαι αἱ γυναῖκες

ὡς Φρύνιχος. Pollux 7, 131.

75

ἀπόβλεμμα

ἔστι δὲ ἐκ τοῦ βλέπειν . . . παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ. Pollux 2, 56.

76

ἀρχμᾶς

Pollux 2, 34 ἀρχμεῖν . . . καὶ ἀρχμᾶν. Φρύνιχος δὲ ὁ κωμικὸς ἀρχμᾶς ἔφη. ante Bekkerum ἀρχμᾶς, de quo nomine cf. Lobeck. Phryn. 433 sq. participium ἀρχμῶντα, ὡς ἀπὸ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων (Bekker. Anecd. 7, 25), etiam aliunde cognitum.

77

τὴν κοιλοφθαλμίαν

Φρύνιχος ὁ κωμικὸς εἴρηκε. Pollux 4, 185. συμβαῖνον κοιλαίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ἄλλου νοσήματος 4, 184.

78

μελλονύμφιος

ὁ μέλλων γαμεῖν (Meinek. μελλόνυμφος) ὑπ' ἐνίων ἐκλήθη, ὡς ὑπὸ Φρυνίχου τοῦ κωμικοῦ. Pollux 3, 45.

79

νωδός

ὁ μὴ ἔχων ὀδόντα, ὡς . . . Φρύνιχος ὁ κωμικός. Pollux 2, 96.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

80

ὧ φίλτατ' ἀνδρῶν, μὴ μ' ἀτιμάσας γένη.

Priscianus 18, 201 participia pro verbis ponunt Attici, quod frequenter faciunt Latini . . . Φρύνιχος ὧ — γένη, pro μὴ με ἀτιμάσης. cum nominibus verbum γίνεσθαι in paraphrasi saepe con-

iungitur etiam apud comicos. cf. Aristoph. Vesp. 729. Pac. 148. 390. Eccl. 120. 200, cum participiis haud raro apud tragicos, ut Sophocl. Ai. 588. OR. 957. Philoct. 773, cf. etiam Plat. Sophist. 217 b, ibique Heindorf., Leg. 10, 908 b; apud comicos non item (cf. Herwerden. Obs. crit. 28): nam Aristoph. Ach. 451 *γενοῦ γλίσχρος παραιτῶν* participium non cum *γενοῦ* coniungendum est. itaque miror Nauckium comico Phrynicho haec tribuentem, quae sine dubio tragici sunt. etiam *ἀτιμάζειν* semel apud comicos quod sciam legitur, Aristoph. Nub. 1121.

81

ἐγὼ δέ, μισεῖ γάρ μ', ἄπειμ' ἐξ ὀμμάτων.

Zonaras 757 *ἐξ ὀφθαλμῶν οὐ λέγουσιν, οὐδ' ἐκ προσώπου. Φρύνιχος κτλ. ἄπειμι] ἄμειμι* apud Tittmann. 'Κ ἄμειμοι.' non tragici videri, sed comici Nauckius pronuntiavit Trag. gr. fr. XI. at nomine *ὄμμα* comici poetae non utuntur nisi in melicis carminibus et *παρατραγωδοῦντες* (Aristoph. Eccl. 1 et Ach. 1184, quem verum spurium esse indicat Meinek.) itaque dubia res est.

82

ἀθύρωτον στόμα

οὕτως ἀθύρωτον, οὐκ ἀπύλωτον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις (838) καὶ Φρύνιχος. Suidas. cf. idem *ἀπύλωτον.* 'Phrynichum grammaticum intellegere praestat.' Meinek.

83

ἀκίβδηλος ἀνήρ

ὁ μὴ κίβδηλος, ἀλλὰ δόκιμος καὶ πολλοῦ ἄξιος. οὕτω Φρύνιχος. Bekker. Anecd. 371, 22.

84

ἄκομψον καὶ φαῦλον

οἶον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρ. Bekker. Anecd. 308, 31. cf. 6, 19.

85

ἀκροατῆς γάμων

σεμνὸς καὶ εὐπρεπῆς ὁ λόγος ἐπὶ γυναικὸς τιθέμενος ἀκολάστου καὶ μοιχικῆς. οὕτω Φρ. Bekker. Anecd. 369, 22. cf. 28, 24.

86

ἀκροτελεύτιον ἔπος

τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικῶς. κυρίως γὰρ ἀκροτελεύτια ἐπὶ ποιημάτων τεθέασιν Ἀττικοί. οὕτω Φρ. Bekker. Anecd. 369, 31.

87

ἀγῆλαι

Schol. Eur. (ABI) Med. 1027 Φρόνιχος ἀγ. ἀντὶ τοῦ εὐξασθαι. cf. Eupol. 119. cum exempla quae in scholio proxime sequuntur comicorum sint, grammaticum certe significari non credo. sed potest excerptum esse ex tragico.

88

ἀκροσφαλές

σημαίνει τὸ ἄκρως σφαλερὸν καὶ μὴ δυνάμενον παγίως ἐν ἀσφαλεὶ εἶναι. οὕτω Φρ. Bekker. Anecd. 367, 18. cf. 20, 4.

89

ἄνοις

ἀντὶ τοῦ ἀνύοις. Φρόνιχος. Bekker. Anecd. 406, 9.

90

ἰδριδες

Φρόνιχος τὴν εὐθειᾶν. Schol. Hom. Iliad. 3, 219. Herodian. II 40, 35. 701, 11.

91

σφηκῶσαι

τὸ δῆσαι. οὕτως Φρόνιχος. Photius.

92

τριάκοντα

πρῶτοι μὲν οἱ κατὰ πόλιν δικασταί· δεῦτεροι οἱ κατὰ δῆμους τριάκοντα, τῆς ἐκκλησίας ἐπιμελούμενοι μετὰ τῶν ληξιαρχῶν. οὕτως Φρόνιχος. Photius.

93

φανόν

λευκόν, λαμπρόν. οὕτως Φρ. Photius.

94

ψέλια

τὰ (ἐν) τοῖς πήχεσιν, οὐ μόνον (τὰ) στρεπτά. Φρόνιχος. Bekker. Anecd. 116, 26. ad tragicum rettulit Blomfield. Aesch. Pers. praef. III.

95

ψόθος

ἀκαθαρσία. οὕτως Φρόνιχος. Photius.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ

Argument. Aristoph. Plut. Π τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμωδίαν ταύτην (Πλούτον) ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστήσαι Ἄραρότα τοῖς θεαταῖς βουλόμενος τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκεῖνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα. acta igitur est post Ol. 97, 4, ante Ol. 101. cf. Bergk. Platonius XIII 28 Duebn. ἐπέλιπον οἱ χορηγοὶ . . . τὸν γοῦν Αἰολοσίκωνα Ἀριστοφάνης ἐδί-
δαξεν, ὃς οὐκ ἔχει τὰ χορικά μέλη. et 38 Ἄϊολον τὸ δράμα τὸ γραφέν τοῖς τραγωδοῖς διασύρει. τοιοῦτος οὖν ἔστιν ὁ τῆς μέσης κωμωδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίκων Ἀριστοφάνους καὶ οἱ Ὀδυσσεῖς Κρατίνου. chorus erat mulierum. cf. fr. 10.

titulus comoediae compositus est ex nominibus *Aeoli* Homeric, cuius liberorum incestum Euripides tractaverat (cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 291 et Aristoph. Nub. 1371. Ran. 850), et *Siconis*, coquorum quasi ἀρχηγῶ. cf. Sosipat. 13 sq. eorum enim usus post bellum Peloponnesiacum invaluit; primam eorum mentionem facit Philyllius fr. 10. cf. Athen. 14, 658 f. Meinek. III 514. 5, erant autem liberi et e macello conducebantur. Liban. Epist. 420 p. 215 φρονεῖ μὲν μείζον Ἀλκιβιάδου, ποιεῖ δὲ τὰ Σίκωνος· ὃ τι δὲ οὗτος ἔδρα, τὸν Ἀριστοφάνην ἔροῦ. videtur poeta antiquam de Aeolo fabulam ita tractavisse, ut suae simul aetatis luxuriam libidinesque traduceret. nomina similia sunt (cf. Grauert. Mus. Rhen. Nieb. II 50 et 499 sq.) Ἡρακλειοξανθίας, Διονυσιαλέξανδρος, Οἰδιποθυέστης (M. Terentii Varronis), Θουριοπέρσαι, Δημοτυνδάρεως, Δημοσάτρωι, Τιτανόπανες, Μυρμηγκάνθρωποι cet. cf. etiam Cobet. Obs. crit. 53. 4. ceterum duplex fabulae editio exstitit: cf. quae adnotavimus ad fr. 5.

1

ἦκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
λιπών, ἵν' ἔστι κριβάνων ἐδώλια.

Athenaeus 3, 112e οὗτός ἐστι Θεαρίων ὁ ἀρτοποιός, οὗ μνημονεύει . . . Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ καὶ Αἰολοσίκωνι διὰ τούτων κτλ.

eisdem in utraque fabula videtur usus esse versibus. confert Bergk. Vesp. 1030 sq. Pac. 752. 754 sq. Eq. 155. Pac. 886. inridet Eurip. Hec. 1 ἦκα νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπῶν, ἔν' Ἄιδης χωρὶς ὤκισται θεῶν. Plat. Gorg. 518 b Θεαρίων ὁ ἀρτοκόπος (ἀρτοποιός) καὶ Μίδακος ὁ τὴν ὀψοποιίαν συγγεγραφώς . . . καὶ Σάραμβος ὁ κᾶπηλος . . . θανμάσιοι γεγόνασι σωμάτων θραπενταί, ὁ μὲν ἄρτους θανμασίους παρασκευάζων, ὁ δὲ ὕψον, ὁ δὲ οἶνον. cf. Antiphan. 175, 7. Aristid. 45 p. 114. 145. 46, p. 164. 200. 202. 265. 386 Dind. Jacobs. Addit. Athen. 72. Heindorf. Plat. Gorg. p. 246.

2

ἀλλ' ἄνυσον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν, ὡς ἀγοράσω
ἀπαξάπανθ', ὅσ' ἂν κελεύης, ὦ γύναι.

Bekk. Anecd. 331, 24 et Suidas ἀγοράσαι· ἀγοράσαι λέγουσι, τὸ δ' ἀγορᾶν βάρβαρον, παραδειγμάτων. δὲ μετὰ πάντα, εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος (nomen fab. om. Anecd. Bekk.) κτλ. ὅσ' ἂν κελεύης Bekker.] ὅσα κελεύεις. Bekker. Anecd. 20, 6 (cf. 78, 8) ἀγοράζειν· καὶ τὸ ἀνεῖσθαι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν (Aristoph. Eq. 1373). videtur ipse Aelosicon loqui ad cenam adprandam discedens.

3

ὅπερ δὲ λοιπὸν μόνον ἔτ' ἦν ἐν τῇ γνάθῳ
διώβολον, γεγένητ' ἐμοὶ δικόλλυβον.

Pollux 9, 63 ἔστι δὲ καὶ τὸ διώβολον ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους κτλ. 1. δὲ et ἔτ' add. Bergk. 2. γεγένητ' ἐμοὶ δικόλλυβον Bergk.] γένηται μοι, quibus F addit ἰδιοκλοικόν. de duobus obolis duo asses sibi superesse Sicon ut videtur queritur. Pollux 9, 72 ἔλεγον δέ τι καὶ τρικόλλυβον οἱ ποιηταὶ σμικρὸν νόμισμα. Hesych. τρικόλλυβον· νομισμάτιόν τι. Eupol. 233, 3. Aristoph. Vesp. 789 sq.

4

καὶ μὴν τὸ δεῖν', ἀκροκῶλια δὴ σοι τέτταρα
ἦψησα τακερά.

Athenaens 3, 95e ἀκροκωλίων δὲ μέμνηται Ἀριστοφάνους Αἰολοσίκωνι κτλ. δὴ Bergk.] δέ. γέ Brunck. ἀκροκῶλι' ἃ γε Porsonus, non probante Elmsl. Quarterly rev. VII 462. fort. ἀκροκῶλι' ἰδού σοι.

5

ταῶν δὲ γηθύων
ρίξας, ἐχούσας σκοροδομίμητον φύσιν

Athenaeus 9, 372 a *μνημονεύει τῶν γηθυλλίδων καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Φιλοκτήτῃ οὕτως· ἐν δὲ σκοροδα δύο καὶ γαθυλλίδες δύο· καὶ Ἀριστοφάνησ Ἀιολοσίκων δευτέρῳ· τῶν δὲ κτλ. σκοροδομίμητον* Tour. Emend. I 15] *σκοροδόμητον. σκοροδόμημον τὴν Fritzschi. pro δευτέρῳ τῶν δὲ scribens δεύτερον δὲ et haec poetae verbis addens fr. 4 et 5 coniunxit G. Hermannus Ephem. litt. Lips. 1829. cf. Grauert Mus. Rhen. Nieb. II 500. accederem, nisi scrupulum iniceret Schol. Hephaest. Gaisf.² p. 56 in adn. Ἀιολοσίκων γέγονε πρῶτον καὶ δευτέρον Ἀριστοφάνους, ὡς καὶ ὁ Πλοῦτος πρῶτον καὶ δευτέρον. accedit nunc multo postquam quae antecedunt scripsi index cod. Ambros. Novati (Herm. XIII 464), in quo commemoratur Ἀιολοσίκων β', i. e. Aeolicon bis editus. ac de duplici Aeoliconis commissione cogitabat iam Dindorfius. etiam fr. 4. 5 loqui videtur Sicon.*

6

κοιτῶν ἀπάσας εἷς, πύελος δὲ μί' ἀρκέσει.

Pollux 1, 79 *κοιτῶν, εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οὔεται, ἀλλ' Ἀριστοφάνησ τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ, εἰπὼν ἐν Ἀιολοσίκων κτλ. omnibus filiabus unam domum, unum balneum Aeolus adsignavisse dicitur. quae de domestica Aeoli vita narravit Homerus (Od. 10, 8. 9), in sordidam parsimoniam detorquet Aristophanes. eiciendum videtur δέ.*

7

δοῖδουξ, θυῖα, τυροκνηστis, ἐσχάρα.

Pollux 10, 104 *τυροκνηστis ἔστιν . . . ἐν Ἀριστοφάνους Ἀιολοσίκων κτλ. coqui vasa enumerantur ut Aristoph. Vesp. 938. θυῖα semper Bekkerus et Meinekius (cf. ed. min. X), apud Aristophanem plerumque θυεῖα. cf. Lobeck. Phryn. 165. Pathol. el. II 27. Bekker. Anecd. 40, 15 ἐσχάρα· τὸ σκεῦος, ἐφ' ᾧ ὀπιτᾶται κρέας ἢ ἰχθύς. cogitanda est ambulatoria, ut Ach. 888. Strattid. 55. Diphil. Polluc. 10, 18.*

8

*καὶ διαστίλβονθ' ὀρωῶμεν
ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνούχῳ
πάντα τῆσ ἐξωμίδος.*

Pollux 10, 116 *ἐν δὲ τῷ Ἀριστοφάνους Ἀιολοσίκων κτλ. Athenaeus 15, 699f, ubi cf. quae Dindorfius adnotavit p. 1561 ed. suae. καινῷ Salmasius] κενῷ. versus digessit Dindorfius. Bekker. Anecd. 50, 23 λυχνούχος . . . σκευός τι ἐν κύκλῳ ἔχων κέρατα, ἔνδον δὲ λύχνον ἡμμένον, διὰ τῶν κερᾶτων τὸ φῶσ πέμποντα (Bergk.).*

Photius λυχνοῦχον· τὸν κεράτινον φανόν . . . ἐγίνοντο δὲ καὶ . . . κερამεοὶ διατετροημένοι ὥστε διαφαίνειν. οὕτως Ἀριστοφάνης. 'ut e lucerna flamma, sic ex veste perlucebat mulierculae pulchritudo'.

9

καὶ κ' ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.

Herodianus I 405, 10. II 912, 4 ἢ νέα νῆ εἰρημένον . . . παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι κτλ. καὶ κ' Dindf.] καὶ Αἰολοσίκωνι Dindf.] δινσίλλωνι. ex oraculo de incesto illo fratris sororisque amore Bergkio versus videtur excerptus esse.

10

οὐκ ἐτός, ᾧ γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
φλωσιν ἐκάστοθ' ἄνδρες·
δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
λαμβάνόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Hephaestio 9, 3 τὰ δὲ εἰς τὸν ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον, δίμετρα μὲν, τὰ ἐξ Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους κτλ. ἐκάστοθ' ἄνδρες Dindf.] ἐκάστοθ' ἄνδρες. versus est Aristophaneus, ut *Lydia, dic, per omnes*. de sententia cf. Thesm. 476 sq. delevi Bergkii personarum notationes et interrogationem post ἄνδρες. loquitur enim unus chorus. οὐκ ἐτός sic Ach. 411. 413. Av. 915. Thesm. 921. Eccl. 245. Plut. 404. 1166. Plat. Reip. 3, 414e. 8, 568a. neque usquam aliter.

11

καὶ δι' ὀπῆς κάπλι τέγους

Pollux 10, 25 ἢ δὲ ὀπῆ εἴρηται ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους κτλ. metrum videtur choriambicum. de sententia Grauertus confert Xenarch. 4, 11. 12.

12

Schol. Pac. 741 Ἀριστοφάνης ὡς γαστρίμαργον τὸν Ἡρακλέα κωμωδεῖ καὶ ἐν Ὀρνισι καὶ ἐν Αἰολοσίκωνι. Hercules ipse, ut in Avibus, sic etiam in Aeoloscicone in scaenam inductus esse videtur, in nuptiis opinor Macarei et Canaces.

13

Athenaeus 7, 276c τῶν δὲ παρόντων γραμματικῶν τις ἀποβλέψας εἰς τὴν τοῦ δέλπνου παρασκευὴν ἔφη, εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα; ἴσως διὰ νυκτός, ὡς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν

Αιολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων οἶνονεἰ δι' ὅλης νυκτός. convivium dicit in Aeolosicone per totam noctem continuari.

14

δυοῖν λυχνιδίον

Pollux 10, 118 ἕταν εἵπη ἐν τῷ *Αἰολοσίκωνι* Ἀριστοφάνη . . . δηλον ὅτι λυχνία εἶρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς. itaque i produci-tur ut in οἰκίδιον al. cf. fr. 281. Pollux 10, 15 λύχνιον, ἐφ' οὗ ἐντίθεται ὁ λύχνος.

15

ἀκερματίαν

Pollux 9, 89 ἐν . . . τῷ *Αἰολοσίκωνι* τὸ μὴ ἔχειν κέρματα ὠνό-μασεν (ἢ ἀκερματία) non opus est Fritzschi emendatione ἀκερματιᾶν.

16

κλειδίον

παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν *Αἰολοσίκωνι*. Pollux 10, 24. κληδίων Dindf.

17

σηματοφορεῖον

ἐν Ἀριστοφάνους *Αἰολοσίκωνι*. Pollux 10, 127.

Praeterea ad Aeolosiconem fr. 695 refert Dindorfius propter metri similitudinem cum fr. 10, fr. 684 Bergkii.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ

Sic enim cum Dindorfio titulus scribendus est, non Ἀμφιάρως. Argument. Av. II ἐπὶ Χαβρίον (Ol. 91, 2) τὸ δράμα (τοὺς Ὀρυ-θας) καθήκεν εἰς ἄστν διὰ Καλλιστράτου, εἰς δὲ Ἀθήναια τὸν Ἀμ-φιαραὸν ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου, eo anno quo comoediae libertas lege Syracosii coercita erat. nomen fabula accepit ab Amphiarao heroe, cuius oraculum fontemque prope Oropum in confinio Atticae Boeotiaeque situm aegroti potissimum adibant. Paus. 1, 34, 1. 3. 4. 5. Herod. 8, 134. Bursian. Geogr. gr. I 220. 1. Boeckh. C. I. I 1570. Aristophanes senem δεισιδαίμονα ἐν τοῖς μάλιστα, qui de salute desperat, cum uxore ad Amphiaraum confugientem facit et robur iuvenile recuperantem. populum Atheniensem significari arbi-tratur Bergkii, minus recte mea sententia Niciam Suevernius De Avibus 58. 9 et Cobetus Obs. crit. 42.

18

*A. γύναι, τί τὸ ψοφῆσάν ἐσθ' ; B. ἀλεκτροῦν
τὴν κύλικα καταβέβληκεν. A. οἰμώζουσά γε.*

Schol. Nub. 663 ἐν ἔθει ἦν τότε καὶ τὴν θήλειαν ἀλεκτροῦνα καλεῖν· σαφές δὲ γίνεται ἐν Ἀμφιαράῳ κτλ. οἰμώζουσα] οἰμώζουσα Brunckius. at futurum semper est οἰμώζομαι. ἐσθ' ; ἀλεκτροῦν Brunck.] ἐστίν; ἢ ἀλεκτροῦν. ἦν; Cobetus Obs. crit. 80 adn. 1. 'nam senex qui miserat uxorem exploratum quid strepuisset revertentem sic adloquitur'. at id iam indicatur participio aoristi. recte 'quid est quod strepuit?'

19

*καὶ νῆ Δί' ἐκ τοῦ δωματίου γε νῶν φέρε
κνέφαλλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.*

Herodianus I 319, 18. II 348, 10. 944, 23 τύλη ὅπερ σύνηδες Ἀττικοῖς κνέφαλλον καλεῖν, ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ κτλ. Pollux 10, 40 ἐν δὲ Ἀμφιαράῳ Ἀριστοφάνους κνέφαλλον — τῶν λινῶν· δηλονότι ὡς καὶ σκυτίνων καὶ ἐρεῶν γιγνομένων. καὶ νῆ Δί' ἐκ — γε νῶν Dindorf.] καινὴ διὰ — γένων. Bergkii scaenam suspicatur similem esse Lysistr. 916—930. at potuit senex haec uxori dicere, postquam aegrotus et fessus ex itinere ad Amphiarai sacellum pervenit.

20

νόσω βιασθεῖς ἢ φίλων ἀχηνία;

Suidas ἀχηνία· ἀπορία, πενία, Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ κτλ. Bekker. Anecd. 474, 7 ἀχηνία· ἀπορία, πενία. Ἀριστοφάνης οὕτως εἴρηκεν. Hesych. ἀχηνία· ἀπορία, ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν (!). καὶ οἱ πένητες ἀχῆνες. cf. Blomfield. Gloss. Aesch. Ag. 408. verba quae sacerdotis esse videntur causam adventus sciscitantis, tragicam prae se ferunt gravitatem et fortasse ad Euripidis intrusionem composita sunt.

21

ἀλλ' ὦ θυγάτηρ, ἔλεξ', Ἰασοῖ, πρενμενῆς —

Schol. Plut. 701 προσῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἢ Ἰασῶ παρὰ τὴν Ἰασιν ὀνομασμένην· ἀλλὰ καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις· ἀλλ' κτλ. Hesychius Ἰασῶ παρὰ τὸ ἰασθαί. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀμφιαράου θυγατέρα εἶναι Ἰασῶ. ἔλεξ' Ἰασοῖ Seidlerus] ἔλεξά σοι. dubitari non potest quin ad Amphiarum haec pertineant. Ἰασοῖ vocativus casus est, in fine sententia abrupta. scaena similis videtur fuisse Plut. 701 sq.

22

ἔπειτ' ἔρειξον ἐπιβαλοῦσ' ὁμοῦ πίσους.

Pollux 7, 181 Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶν κτλ. idem 6, 60 Ἀριστοφάνης δὲ καὶ πληθυντικῶς λέγει τοὺς πίσους. ἔρειξον Bergk.] ἔρειξεν ὡς. πίσους] πισοῖς F, unde πισοῖς Fritzschius. non recte. πίσους pendet ab ἐπιβαλοῦσα, ὁμοῦ autem haud raro casu caret. Eq. 214. 245. 431. Pac. 899. Av. 220. 771. 1332. Ran. 1506. Herodian. I 205, 31 (cf. II 574, 29) πίσος τὸ ὄσπριον. φακῆν poscere senem opinatur Bergkius, conl. Vesp. 812 sq.

23

ὅστις φακῆν ἡδιστον ὄψων λοιδορεῖς.

Athenaeus 4, 158c Ἀριστοφάνης . . . ἐν Ἀμφιαράῳ κτλ. ὄψων] ὄψον P et Eustath. 1572, 51 φακῆα φακῆ τὸ κατὰ τινα παλαιὸν ἡδιστον ὄψον. ac sic Herwerdenus Obs. crit. 58 aut ἡδιστον ὄψον aut ἡδιστην ὄψων dicendum fuisse adfirmans. scilicet non licuit dicere Isocrati σοφία μόνον τῶν κτημάτων ἀθάνατον, neque Euripidi ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλῶν.

24

πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ προκτῶ φλέων;

Schol. Ran. 244 et Suidas φλέων· φλέως λοχυμῶδες φυτόν . . . μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ κτλ. Bekker. Anecd. 70, 23 φλέως δυσλλάβως τὸ φυτόμενον ἐν τοῖς ἔλεσι φυτόν. cf. quae ad Ran. 244 adnotavimus. βύσμα Dindf. in Poet. scen. ed. noviss. Pac. 521 πόθεν ἂν λάβοιμι ξῆμα μυριάμορον; — haec quoque ad senem misere adfectum pertinere censet Bergkius, conferens Vesp. 122.

25

ταυτὶ τὰ κρε' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

Photius et Suidas τοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ τάττεται, ὥσπερ τὸ τινός. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαρέῳ κτλ. του] οὐ V Suid. quis haec dicat prorsus incertum est.

26

ὦ μιαρὲ καὶ Φρονῶνδα καὶ πονηρὲ σύ

Suidas Φρονῶνδας· τῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβεβοημένων, ὃς ξένος ἂν κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ διέτριβεν Ἀθήνησιν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαρέῳ κτλ. cf. Eupol. 39. Plat. Protag. 327 d. Isocr. 18, 57. Aeschin. 3, 137. Schol. Aeschin. p. 45a 22 ed. Turic. Schol. Vind. Lucian. Alex. 4 admodum incerta sunt quae Bergkius de his disputat. offendit vocalis correpta in vocativo formae doricae.

27

Λαμπρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω.

Harpocratatio *Λαμπρεῖς*. *Λαμπραι* δῆμος τῆς Ἐρεχθίδος . . . δύο δὲ εἰσι *Λαμπραι*, αἱ μὲν παράλαι, αἱ δὲ καθύπερθεν. *Ἀριστοφάνης*. *Ἀμφιάρεω* κτλ. *Λαμπρεὺς* BCN. cf. Bursian. Geogr. gr. I 358. Bergkio si credimus, senex haec dicit, ubi ad fanum Amphiarai pervenit. mihi in voce κάτω poeta ludere videtur, ut simul etiam inferos significet. ἔγωγε, i. e. εἰμί. — fortasse nescio quae species seni somnianti venerat. nam per somnum potissimum Amphiarus medendi rationem indicabat. Herod. 8, 134.

28

*καὶ τοὺς μὲν ὄφεις, οὓς ἐπιπέμπεις,
ἐν κίστῃ που καταδήμησαι
καὶ παῦσαι φαρμακοπωλῶν.*

Pollux 10, 180 κίσται . . . καὶ αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν ἂν καλοῦντο, ὡς ἐν *Ἀμφιάρεω* *Ἀριστοφάνης* κτλ. Amphiarum adpellari consentaneum est, sed a quo et qua occasione oblata id fiat, prorsus incertum. κατασημήνασθαι i. e. clauso cistae operculo et obsignato adservare. Plat. Menon. 89b ἐφυλάττομεν . . . κατασημηνάμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον. cf. Leg. 6, 765c et e. 11, 937b.

29

*ὄσφυν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον ἤνυτε κίγκλον
ἀνδρὸς πρεσβύτου· τελέειν δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδὴν.*

Aelianus H. an. 12, 9 κινεῖ δὲ (ὁ κίγκλος) καὶ τὰ οὐραῖα πτερά . . . μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε *Ἀριστοφάνης* ἐν τῷ *Ἀμφιάρῳ* λέγων κτλ. Photius κίγκλος· ὄρνεον τὴν ὄσφυν πολλὰ κινουῖν· ὃ τινες σεισοπυγίδα καλοῦσιν. Hesychius διακίγκλισον· διάσεισον. κίγκλος δὲ ὄρνεον ἢ σεισοπυγίς. cf. Autocr. 1, 9. 2. τελέειν Bergk.] τελέει. cf. Eq. 1039. Nub. 850. Vesp. 386. 1216. Ran. 133. videtur ipsius Amphiarai edictum esse. v. 1 perperam Bergkio κίγκλος, quamquam adsentitur Hercherus in Aeliano: nam non suam senex, sed mulier senis coxam quassare iubetur, scilicet ut senex repuerascat. sed quid hic sit ἐξ ἄκρων non intellego. videtur scripsisse ἐξ ἀρμῶν. Pollux 2, 94. Eurip. fr. 362, 12 N. ἀρμὸς ποιηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς. Tim. Locr. 102b λυομένων τῶν ἀρμῶν τὰς συστάσιος. Herm. ap. Stob. Flor. 120, 27 τῶν ἀρμῶν τοῦ σώματος. Eurip. Med. 1315 ἐκλύεθ' ἀρμῶς (ianuae).

30

*οἶδα μὲν ἀρχαῖόν τι δρῶν κούχλ' ἐλέηθ' ἔμαντόν.
Hephaestio 9, 5 παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιάρῳ· κτλ. me-*

trum est idem atque Eupol. 159. loquitur chorus in parabasi ex poetae persona significans antiquiorem consuetudinem in his temporibus se repetere. cf. Bergk. et Cobet. Obs. crit. 46. 7.

31

ἀφ' οὗ κωμωδικὸν μορμολυκεῖον ἔγνων.

Schol. Pac. 474 τὰ προσωπεῖα τὰ αἰσχροῦ μορμολυκεῖα, καὶ τὰ τραγικὰ καὶ τὰ κωμικὰ· καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ κτλ. i. e. a quo tempore artem comicam exerceo. initio trochaeus deest, fortasse καὶ γάρ. ad eandem parabasin pertinet ac fr. 30.

32

ἀκραιφνὲς ὕδωρ

Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ. Bekker. Anecd. 81, 24. ibid. 23, 4 ἀκραιφνὲς ὕδωρ· τὸ ἀμιγρὸς καὶ καθαρὸν ἐτέρας ἐπιρροῆς. consentaneum est fontem Amphiarai significari. Xen. Mem. 3, 13, 3 πότερον (ὕδωρ) λούσασθαι ψυχρότερον, τὸ παρὰ σοὶ ἢ τὸ ἐν Ἀμφιαράου; τὸ ἐν Ἀμφιαράου, ἔφη. Athen. 2, 46 c τοῦ ἐξ Ἀμφιαράου ὕδατος καὶ τοῦ ἐξ Ἐρετρίας συμβαλλομένου, τοῦ μὲν ἐξ Ἐρετρίας φαύλου, τοῦ δὲ χρηστοῦ ὄντος, οὐδ' ἦτις (ne minima quidem) ἐστὶ διαφορὰ κατὰ τὸν σταθμὸν.

33

ἱερὸν συμβουλή

Schol. Platon. 383 Bekk. παροιμία . . ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων . . . μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ. admonetur potius quisquis consulitur, ut sancta et sincera mente quod optimum videatur suadeat.

34

πλεκτὴν σχοῖνον

σπυρίδα ὀψωνιοδόκον ἐν Ἀμφιάρῳ Ἀριστοφάνης ἔφη. Pollux 10, 92.

35

τυφλότερος λεβηρίδος

Hesychius γυμνότερος λεβηρίδος. Ἀριστοφάνης φησὶ· τυφλ. λεβ. ἔστι δὲ λεβηρίς τὸ τοῦ ὄψεως γῆρας . . . κενὸν δὲ τελέως ἐστὶ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὅπας μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν . . . ἐπὶ τῶν ἀποδνυμένων τὸ γῆρας. τριχῆ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, οἱ μὲν τυφλότερος λ., οἱ δὲ κενώτερος, οἱ δὲ γυμνότερος. Erotianus 93, 8 Klein. λεβηρίδος· ὑμενώδους ἀποσύρματος, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄψεων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ. cf. Aristot. H. an. 8, 23 et Aelian. H. an. 9, 16. Suidas

γυμνότερος. Photius τυφλότερος λεβ. Zenob. 2, 95. Diogenian. 3, 73 et Apostol. 5, 67 a (10, 49) γυμνότερος λεβηρίδος· ἐπὶ τῶν πάνυ πτωχῶν. ἀντὶ τοῦ γυμνότερος ὄψεως δέξματος. videtur senex cute quam repuerascens exuerat conspecta cum admiratione dicere 'at haec pellis prorsus vacua et caeca est', tum alter (uxor eius opinor) respondere 'ita sane est: magis caeca etiam pelle serpentum'. cum enim verba quae apud Hesychium leguntur κενὸν — τυφλόν sua sponte in trimetrum coeant, Aristophanem scripsisse puto

A. κενὸν δὲ τελέως ἔστι τοῦτο καὶ τυφλόν.

B. (ξύμφημι κἀγὼ vel τὸ λεγόμενον γάρ·) τυφλότερον λεβηρίδος

36

ἀναφλᾶν καὶ ἀνακνᾶν

Pollux 2, 176 τὸ δὲ ἐπεγεῖρην (τὸ αἰδοῖον) ταῖν χεροῖν ἀναφλᾶν καὶ ἀνακνᾶν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει. ἀναφλᾶν] ἀναφᾶν A, om. B. ἀνακνᾶν] ἀνακλᾶν B. καὶ ἀνακνᾶν καὶ ἀνακλᾶν A. Etymol. m. 795, 36 et Photius φλᾶν τύπτειν ἢ μαλάττειν· καὶ τὸ ἀναμαλάττειν ἀναφλᾶν (om. cod. Phot.) Ἀριστοφάνης. fortasse respexerunt Lysistr. 1099.

37

ἀνθρωπίζεται

Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ. Bekker. Anecd. 82, 15. Pollux 2, 5 ἀνθρωπίζεται, φησὶν Ἀριστοφάνης. senem repuerascentem dici putat Bergkiius. quod quomodo fieri possit non video.

38

ἤντεβόλησε

Etymol. m. 112, 52 τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ διὰ τοῦ ε ἤντεβ. δύο κλίσεις ὑπέστη. cf. Cobet. N. l. 157. Mnemos. nov. II 412.

39

ῥόπτρον

τὸν τῆς θύρας κρῖκον . . . Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ. Harpocrat. confert Bekkerus Xen. Hell. 6, 4, 36 ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥόπτρου.

40

καὶ νῆ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης
κλέπτειν τὰ κοῖν' ἅμα τε συκοφαντεῖν.

Schol. Plut. 174 ὁ Πάμφιλος δημαγωγὸς ἦν καὶ ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλάτων φησὶν Ἀμφιαράῳ κτλ. συκοφαντεῖν Hemster-

hus.] *συκοφάντην*. Suidas Πάμφιλος· ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου καὶ φωραθεῖς . . κατελύθη, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης, quae e solo Pluti versu derivata esse non possunt. *Platonis Amphiarus* nusquam commemoratur. itaque aut cum *Dobraeo* pro καὶ Πλάτων scribendum est καὶ πάλιν, ut *Aristophanis Amphiarus* significetur, aut cum *Meinekio* I 167 et *Bergkio* R. c. Att. 381 Ἀμφιαράω mutandum in (ἐν ταῖς) Ἀφ' ἱερῶν, quae est comoedia Platonica. itaque hoc quidem fragmentum ut dubium extremo loco posuimus. de metro cf. quae *Dindorfus* ad *Pluti scholion* adnotavit.

ΑΝΑΓΓΡΟΣ

Gaisford. Proverb. *Coislin*. p. 123 φασὶ γενέσθαι τινὰ γεωργὸν ἐν τῷ Ἀναγγρασίῳ δῆμωφαιτίαν ἔχοντα εἰς τὸν πλησίον ἰδρῦμένον βωμόν· διὸ συμφοραῖς τὸν ἄνθρωπον δειναῖς περιπεσεῖν. πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέβαλε τὴν γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς ἐγεγόνει· εἶτα λὸν υἱὸν ἐπήρωσε διαβολῇ πλαστῇ τῆς μητροῦς χρησαμένης, καὶ σαβῶν αὐτὸν ἀνεβίβασεν εἰς πλοιάριον καὶ εἰς λυπρὸν ἐξέθηκε νητιδίον· εἶτα ὀνειδίζει κατεχόμενος αὐτὸς τε καὶ ἡ γυνὴ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐτὸς μὲν συγκλείσας ἑαυτὸν μετὰ πάντων τῶν κτημάτων . . . καὶ πῦρ ὑποβαλὼν ἐκαύθη. ἡ δὲ γυνὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔριψεν. Suidas Ἀναγγρασίος δαίμων, ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην καὶ ἐκτέμνοντα τὸ αἶσος ἐτιμωρήσατο Ἀνάγγρος ἦρωσ. deinde paullulum inmutata eadem refert quae supra exscripsimus. ἱστορεῖ δὲ Ἰερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγωδιοποιῶν, ἀπεικάων τούτοις τὸν *Εὐριπίδου Φοίνικα*. cf. etiam *Zenob.* 2, 55. itaque argumentum tragoediae in ridiculum detorsit *Aristophanes*. exordium fabulae simile fuisse *Nubium* videtur. de tempore non constat: nam quod *Euripidis Hippolytum* traducit fr. 51, eadem tragoedia inridetur et in *Equitibus* (16) et in *Ranis* (931). videtur tamen acta esse post *Eupolidis Maricantem*. cf. fr. 54.

41

μη κλαΐ· ἐγὼ σοι βουκέφαλον ἀνήσομαι.

Etymol. m. 207, 55. *Gudian.* 113, 47 ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγρῶφ μὴ — ἀνήσομαι. καὶ πάλιν ψῆχει κτλ. (fr. 42). addit *Etym.* m. λέγεται (βουκέφαλος) ὁ ἐγκεκαραγμένον ἔχων τοῖς ἰσχίοις βούκρανον. κλαΐ' *Dindf.*] κλαῖε. cf. *Nub.* 23. notus est *Alexandri regis equus Bucephalus*. *Phidippidem* aliquem pater consolatur.

42

ψῆχ' ἠρέμα τὸν βουκέφαλον καὶ τὸν κοππατίαν.

Etym. m. et *Gudianum* *ibid.* ψῆχ' *Dobraeus*] ψῆχει. attamen

numeros esse anapaesticos, quod Dobraeus statuebat, minime constat, quamquam sic etiam Herwerdenus Anal. crit. 41 ψήχ' ἡρέμα τὸν | βουκέφαλον καὶ τὸν κοππατίαν. trimetri iambici et propter fr. 41 similitudinem et propter sententiam aptiores videntur. quapropter Bergkiius ψήχειν δ' ἡρέμα | τὸν βουκ. καὶ κοππ., Cobetus N. 1. 31 ψήχετ' ἡρέμα | τὸν βουκ. καὶ κοππ. at cum ψ littera syllaba quae antecedit producat, neutrum ferri potest. scripsit ψήχ' ἡρέμα | τὸν β. κ. κοππ. vel filius vel pater equos recens emptos bene curari iubet.

43

A. ὡς δ' ὀρθοπλήξ. B. πέφυκε γὰρ δυσγάργαλις.

Photius et Suidas ὀρθοπλήξ ἵππος· ὀρθὸς ἐπαιρούμενος καὶ πλήσων. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω κτλ. Bekker. Anecd. 37, 1 δυσγάργαλις ἵππος· ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι δυσανασχετούντων τίθεται. videtur igitur hoc fragmentum cum fr. 42 artissime coniunctum fuisse. Hesych. δυσγάργαλις· δυσπράντος . . . δυσπρόσιτος· ὅτε δὲ δυσγάργαλιστος. ac sic Pollux 1, 197. δυσγάργαλις etiam Xen. De r. eq. 3, 10. Ael. H. an. 16, 9, substant. γάργαλις Thesm. 133.

44

A. τοῦτ' αὐτὸ πρᾶττω, δὴ ὀβολῶ καὶ σύμβολον ὑπὸ τῷ πικλίντρῳ. B. μῶν τις αὐτ' ἀνείλετο;

Pollux 9, 72 σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον . . . διελέγουσι δὲ αὐτὸ σμικρὸν τι δύνασθαι Ἀριστοφάνης μὲν ἐν Ἀναγύρῳ κτλ. δὴ ὀβολῶ Porson.] διαβόλω. de symbolo cf. Hermipp. 14. 61, ἀε ἐπικλίντρῳ Becker. Charikl.² III 63. nescio unde pendeat accusativus δὴ ὀβολῶ, nisi antea B dixerat ζήτει vel ἐρεύνα (τὸ ἀργύριον).

45

εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὄψαριόις ἐκάστοτε.

Athenaeus 9, 385 f. τὸ ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνους εἰ μὴ κτλ. ἀντὶ τοῦ προσσηήμασιν ἀκούομεν (i. e. intellegimus, interpretamur). παραμυθεῖ μ' Brunck.] παραμύθημ' VL. an παραμυθοῦμ'? nam haud scio an loquatur mulier quam difficilis sit maritus et morosus conquerens. Bekker. Anecd. 53, 5 ὄψαριον· τὸ ὄψον, οὐχὶ τοὺς ἰχθῦς· οἱ δὲ νῦν τοὺς ἰχθῦς λέγουσιν.

46

καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾶ μάλ' αὖ.

Photius et Suidas ξυννένοφε· ἐπινεφεῆ καὶ ξυννεφεῆ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ κτλ. Append. Orion. 181, 10 νέφω· νέφος γὰρ καὶ νένοφεν ὁ μέσος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνει. Photius νένοφεν· νενέφωται. Cramer. Anecd. Ox. III 396, 1 Ἀρι-

στοφάνης νένοφα εἶπε, καὶ οὐ νένοιφα. αὖ Fritzschiu] εὖ. cf. Horat. Epod. 2, 29.

47

ὄρμου παρόντος τὴν ἀτραπὸν κατερρύην.

Photius et Suidas ὁδοῦ παρουσίας τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς. τὸ λεγόμενον Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω κτλ. ἀτραπιτὸν A Suidae. cf. Nub. 75. 6 et quae adnotavimus ad Av. 22. Macar. 6, 21. Apostol. 12, 34 ἐπὶ τῶν καταλιμπανόντων τὰ δῆλα καὶ ζητούντων τὰ ἀσάνη. quae sententia esset verborum nemo quaesivit. 'portus cum adesset, per semitam me demisi' nisi insaniens nemo potest dicere. addendum quod post Ἀναγύρω facile excidere poterat φ, φορμου ὄρμου. in ridiculum poeta proverbium deflexit: 'storia cum praesto esset, ea supposita per semitam me demisi'. Bekker. Anecd. 70, 5 φορμὸς δὲ ἐστὶ πλέγμα τι ἐκ φλέω. Plut. 542. fr. 172. Thesm. 813. κατερρύην similiter Pac. 71. 146.

48

ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων

Pollux 9, 64 ἐν δὲ τῷ Ἀναγύρω τὰ τρία ἡμιωβόλια τριημιωβόλιον εἴρηκεν κτλ. cf. fr. 3.

49

Pollux 10, 76 ἔξεστι δὲ αὐτὸ (τὸ ἀγγεῖον, ἵνα ἐξεμοῦσι) καὶ λεβήτιον καλέσαι καὶ σκάφην εἶπεν ἐν τῷ Ἀναγύρω Ἀριστοφάνης· καὶ ἡμισκάφης δ' ὡς ἐν τι ἐνποδιλονίω ἐμοῦμεν. Bentl. Ep. Hemsterh. 87 χῆμῖν σκάφην δὸς νῦν τινα πτίλον θ' ἵν' ἐξεμοῦμεν. Bergkiiu καὶ μὴν σκάφη 'σθ' ὡς ἂν τι ἢ σπονδεῖον, φ' νεμοῦμεν. Fritzschiu Babyl. 28 adn. 19 καὶ δεῖ σκάφης· δὸς νῦν τοδί μοι τὸ πτίλον ὧν ἐμοῦμεν. probabilius fortasse (πάρεστι) κλίνη | σκάφη τ' ἐς ἣν τῶν ἐντέρω κλονουμένων ἐμοῦμεν.

50

πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥόας

Athenaeus 14, 650e τῶν γὰρ ἀπυρήνων (ῥοῶν) Ἀριστοφάνης . . . μνημονεύει ἐν Ἀναγύρω κτλ. Hesych. ἄλευρον· . . ἀλεύρου καὶ ῥόας· ἴσως ὅτι τοῖς νοσοῦσιν οὕτως διανύττουσιν. quae quamquam obscura sunt tamen videntur docere graviter aegrotantibus nihil a medicis concedi πλὴν ἄλ. κ. ῥ.

51

πρὸς θεῶν, ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν
καὶ κερκώπην θηρευσάμενη
καλάμῳ λεπτῷ.

Athenaeus 4, 133 b ἡσθιον δὲ καὶ τέττιγας καὶ κερκώπας ἀναστομάσεως χάριν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω κτλ. cf. Aristot. H. an. 5, 24. Aelian. H. an. 12, 6. 10, 44. ἔραμαι Porsonus] ἐρᾶ A. Eurip. Hipp. 219 πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θούξαι καὶ παρὰ χείταν ξανθὰν ῥῖψαι Θεσσαλὸν ὄρπακ', ἐπίλογγον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος. sine dubio etiam apud Aristophanem noverca loquitur privigni amore incensa. sed ridiculum est cicadas calamo, i. e. sagitta venari. scribendum videtur πλοκάνω λεπιῶ. *reticulis* enim talia animalcula capiuntur. cf. Poll. 5, 33. 7, 172. 10, 129. mulieribus cicadas potius *reticulis* quam feras hasta venandas esse Euripidem inridens significat.

52

οὐχ ἐψητῶν λοπάς ἐστίν.

Athenaeus 7, 301 a ἐψητός. ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυοῦντων. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρω. contulit H. Iacobi Poll. 6, 51 ἐψητῶν δὲ λοπάς εὐτελές τι βρωμάτιον. dicit igitur *extrema paupertas est*. versus est paroemiacus.

53

καὶ μὴν χθές γ' ἦν Πέρδιξ χωλός.

Schol. Av. 1292 Πέρδιξ ὄνομα καπήλου· χωλός δὲ ἦν οὗτος· μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀναγύρω. γ' Porsonus] γὰρ. cod. R καὶ μὴ Πέρδιξ χθές ἦν χωλός. de *Perdice* cf. Phryn. 53. Nauckius Arist. Byz. 241 καὶ μὴν χθές παρῆν | Πέρδιξ ὁ χωλός, quod recipere, nisi Ravennatis lectio obstaret et quod Meinekius (cf. etiam Herwerden. Stud. crit. 54sq.) χθές in trimetris usurpari negavit. cui non adversantur Plut. 344. 1046. Lys. 725. Eccl. 552, ubi χθές scribendum. Vesp. 242 Meinek. ἐχθές μὲν οὖν. itaque scribendum certe videtur καὶ δὴ χθές παρῆν.

54

ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς γλάνιδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν

Bekker. Anecd. 425, 20 et Suidas ἀπλήγιος· ἀπληγίς ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀναγύρω Ἀριστοφάνης κτλ. versus est Eupolideus (Porson. Advers. 286 et apud Gaisf. Hephaest. 358) ex parabasi quae proprie dicitur desumptus. aemulum aliquem, fortasse Eupolin, criminatur ex una sua fabula tres fecisse. cf. Nub. 546—554. ac Fritzscheius Maricantem, Autolyceum priorem, de quo dubito, Aetatem auream ex Equitibus confectas dici conicit. recte autem Cobetus talia aemulorum poetarum crimina non ad amussim examinanda esse monuit Obs. crit. 66. 7.

55

ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἔαν.

Photius et Suidas παραλοῦμαι· παροιμιακῶς. εἰώθεισαν γὰρ πρότερον ἐν τοῖς βαλανείοις οἱ πλούσιοι παραλούειν τοὺς πένητας. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω κτλ. οἶον συνεισιέναι τοῖς πλουσίοις, ὥστε μηδὲ σπόγγους φέρειν, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνων χρῆσθαι. Eustath. 1604, 18 εὐρέθη γὰρ ποτε τοῖς λοουμένοις ἀντὶ σπόγγων πλέγμα τι ἀπὸ σπάρτων ὡς εἰκός· καὶ λέγεται Ἀριστοφάνης παραδηλοῦν αὐτὸ ἐν δράματι καλουμένῳ Ἀναγύρω. ex eadem cum fr. 54 parabasi. cf. fr. 524. antiquum illum lavandi morem ad reipublicae similitudinem videtur transtulisse et hoc fere dicere: antehac qui lavabantur alter alterum adiuvabant, pauper divitem, dives pauperem, ut spongiis non opus esset. iam vero neglecto illo more se quisque solum curat. sed redite potius ad priorem consuetudinem: adiuvate in omnibus rebus alter alterum; quod si facietis, continuo eis qui ut alienis bonis spongiarum instar se impleant suam ubique operam interponunt, demagogis et sycophantis, non iam opus erit. fuit igitur haec parabasis pars simillima Ranarum antepirrhematis et Lys. 574 sq.

56

ἀναγύρωτον τὸν πηλὸν

Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρω λέγει. Pollux 7, 164.

57

Ἀργεῖοι φῶρες

ἐπὶ τῶν προδήλιος πονηρῶν· οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμωδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω. Suidas.

58

στόμια πριονωτά

ἔφη ἐν Ἀναγύρω Ἀριστοφάνης. Pollux 10, 56. fortasse ut fr. 60. 62 ad eam fabulae partem pertinet, in qua equorum alendorum studium inridebatur.

59

ἀμφιανακτίζειν

ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον ὄρθιον . . . ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ καὶ ἐν Ἀναγύρω. Suidas. cf. Cratin. 67.

60

τὸν πνιγέα

ἐπὶ Ἴππου Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρω λέγει. Pollux 10, 54.

quem Dindorfius huc rettulit versum in Etym. m. 677, 40 *περί-
θες σεαντῶ τὸν πνιγέα*, is non ad equum, sed ad hominem perti-
nebat et figurate accipiendus est.

61

ὑπόλμιον

τὸ ὑπόθημα τοῦ ὄλμου, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρω. Pollux
10, 114.

62

τὴν ψήκτραν

Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρω εἴρηκεν. Pollux 10, 55. cf. fr. 42,
quocum ψήκτρας commemoratio artissime coniuncta erat.

63

*ἀλλ' Ἀριφράδῃ δέδοικα μὴ τὰ πράγματα
ἡμῶν διακνήσει.*

Etym. Gud. 330, 52 *παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας κατα-
κνησθεῖν* (Eq. 768) *περὶ τε Ἀριστοφάνους ἀναγνώσεως·
ἀλλὰ ξίμφα δέδοικα μὴ τὰ πράγματα ἡμῶν διακνήσει.*
ex his egregie Dobraeus Advers. II 259 enucleavit *παρὰ τε τῷ
Ἀριστοφάνει Ἀναγύρω κτλ.*, quae supra transscripsimus. cum tamen
incerta sit emendatio, extremo loco fragmentum posui. initio re-
ctius fortasse ὡσπερ καὶ ἐν Ἀρ. Ἀναγ. de *Ariphrade* cf. Eq. 1281
et quae adnotavimus ad v. 1276.

Ad Anagyrum fortasse pertinet fr. 736. versum Eupolideum
quem Musgravius primus poetae alicuius esse monuit et ex para-
basi fabulae Bergkii petitum esse putabat

(καὶ) *παχυσκελῆς ἀλετρὶς πρὸς μύλην κινουμένη,*

eum cum Wyttenbachio Fritzschiis (καὶ Plutarcho reddens) incerto
poetae tribuit Fragm. v. Eup. conscr. 18.

ΒΑΒΤΛΩΝΙΟΙ

Acta est Eucle archonte, Ol. 88, 2 ἐν ἄστει. Suidas *Σαμίων
ὁ δῆμος· τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀρι-
στοφάνης . . . ἐπὶ Εὐκλέους*. Schol. Aristoph. Ach. 377 *τὴν πέρουσι
κωμωδίαν· τοὺς Βαβυλωνίους· τούτους πρὸ τῶν Ἀχαρνέων Ἀριστο-
φάνης ἐδίδαξεν, ἐν οἷς πολλοὺς κακῶς εἶπεν· ἐκωμώδησε γὰρ τὰς
τε κληρωτὰς καὶ χειροτονητὰς ἀρχὰς καὶ Κλέωνα παρόντων ξένων.
εἶπε (καθεῖκε?) γὰρ δραῖμα τοὺς Βαβυλωνίους τῇ τῶν Διονυσίων
ἑορτῇ . . ἐν τῷ ἔαρι . . ἐν ᾧ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι.*
cf. Ach. 502. Vit. Aristoph. p. XXVII 28 Duebn. de argumento
cf. Ach. 630—642. inridebat Atheniensium credulitatem, qui pere-
grinorum legatorum mendaciis facillime deciperentur, criminabatur

populi in socios potissimum insulanos iniurias, homines populares qui tum valebant vehementissime accusabat. chorum Bergkii et Dindorfii existimabant servorum barbarorum fuisse. Hesych. Βαβυλώνιοι οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Suidas Βαβυλώνιοι· παῖδες (i. e. servi), quam glossam Bernhardus, cum absit a V, Suidae abiudicavit. contra Fritzscheus Babyl. 17 servorum in comoedia Attica chorum esse potuisse negat et ex optimatibus compositum fuisse contendit. legatos a rege Persarum redeuntes Dionysumque deum in scaenam inductos fuisse fragmenta ostendunt.

64

Σαμίων ὁ δῆμος ἐστίν· ὡς πολυγράμματος.

Hesych. Σαμίων ὁ δῆμος· φησί τις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει (sic Salmasius; cod. φησί τι περὶ τῶν Ἀριστοφάνους) τοὺς ἐκ τοῦ μύλωνος ἰδὼν Βαβυλωνίους· Σαμίων — πολυγράμματος. καταπληττόμενος τὴν ὄψιν αὐτῶν καὶ ἐπαπορῶν. Plutarch. Pericl. 26 οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαυκάς· καὶ γὰρ ἐκεῖνους οἱ Ἀθηναῖοι σάμαιναν. ἡ δὲ σάμαινα ναῦς ἐστίν ὑπόπρωρος μὲν τὸ σίωμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδής, ὥστε καὶ φοροφορεῖν καὶ ταχυναντεῖν. οὕτω δ' ἠνομάσθη διὰ τὸ πρῶτον ἐν Σάμῳ φανῆναι . . . πρὸς ταῦτα τὰ στίγματα λέγουσι καὶ τὸ Ἀριστοφάνειον ἠνύχθαι· Σαμίων κτλ. Photius et Suidas Σαμίων ὁ δῆμος ὡς πολυγράμματος· (ὡς πολ. desunt apud Suidam) Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους ἐπισκώπτων τοὺς ἐστιγμένους . . . οἱ δὲ ὅτι Ἀθηναῖοι μὲν τοὺς ληφθέντας ἐν πολέμῳ (bello Samio) Σαμίους ἔστιζον γλανκί, Σάμιοι (δὲ) τῇ σάμαινῃ, ὅ ἐστι πλοῖον δικροτον ὑπὸ Πολυκράτους πρῶτον παρασκευασθὲν τοῦ Σαμίων τυράννου, ὡς Ἀνσίμαχος ἐν β' Νόστων . . . οἱ δὲ τὴν σάμαιναν νόμισμα εἶναι. Hesych. σάμαινα· εἶδος νεῶς, ὑὸς ἔχουσα προτομήν. cf. eiusdem Σαμιακὸς τρόπος. Phot. τὰ Σαμίων ὑποπτεύεις· . . . παρῆλθεν ἀπὸ τῶν γενομένων ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς Σαμίους αἰκισμῶν· ἐλόντες γὰρ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι . . . ἔστιζαν τῇ καλουμένῃ Σαμιῇ, ἣ ἐστίν εἶδος πάθους (scr. σκάφους) Σαμιακοῦ· ἀνθ' ὧν καὶ οἱ Σάμιοι τοὺς ἐλόντας μετὰ ταῦτα Ἀθηναίους ἔστιζαν. Aelian. V. h. 2, 9 ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι . . . τοὺς ἀλίσκομένους αἰχμαλώτους στίζειν κατὰ τοῦ προσώπου καὶ εἶναι τὸ στίγμα γλαυκά. pugnat Plutarchi narratio cum reliquis. de notis belli Samii tempore ante plus decem annos compositi captivorum fronti inustus cogitari posse negat Fritzscheus (19sq.): id enim egisse poetam, ut socios civibus commendaret, non ut inrideret. addere poterat servum noctua notatum dici vix posse πολυγράμματος. itaque non liquet. de sententiae forma Fritzscheus confert Av. 284: neque opus est Cobeti invento (Mnem. nov. I 138) extrema verba alteri personae tribuentis.

65

ἀνὴρ πεδήτης ἰτέαν ἐνημμένος

Eustathius 911, 63 καὶ ἰτέας δὲ τινὰς ἀσπίδας Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ, φέρων καὶ χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους ταύτην κτλ. haec si componas cum Eustath. 1542, 48 et Phot. στίγων (fr. 97), vix potest dubium esse quin ad Babylonios pertineant. cf. Plut. Mor. 165 e τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος. apud Aristophanem πεδήτης simpliciter *servum* significat.

66

ἴστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

Schol. Lysistr. 282 τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον· καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις κτλ. Suid. ἀσπιδηφόροι· . . . Ἀριστοφάνης· ἴστασθ' κτλ. chorum vel aliquam hominum turbam nescio quis κατὰ στοίχους καὶ ζυγά consistere iubet. cf. Av. 400. 448. cum fr. 633 coniungit Fritzschius Bab. 25.

67

ὦ Ζεῦ, τὸ χοῦμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν.

Photius νεολαίαν· τὴν νεότητα τετρασπυλλάβως οἱ Ἀττικοί. Βαβυλωνίοις κτλ. νεολαίας Porson.] νεολέας cod., et sic νεολέαν. Phot. 295, 6 νεολαία· νέος λαὸς καὶ οὐ πάλαι εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος. Bekker. Anecd. 52, 25 νεολαία· ἔστι νέος λαὸς ἢ νεότης, παρ' ὃ γέγονεν ἢ νεολαία. conl. Nub. 1 Bergkiius primum fabulae versum fuisse arbitratur, non recte meo iudicio.

68

ἀνέχασκον εἰς ἕκαστος ἐμπεφέστατα
ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

Athenaeus 3, 86f τὰς δὲ κόγχας ἔστιν εὐρεῖν λεγομένας καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις κτλ. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων pertinet ad ὀπτωμέναις. *concham hiantem* Cic. N. d. 2, 48 confert Fritzschius. scrib. ἐμπεφέστατοι, adverbium enim neque apud comicos neque apud tragicos invenitur. populum Atheniensium Gorgiae eloquentiam stupide admirantem dici conl. Ach. 233. 634. 5. Eq. 1262 arbitratur Bergkiius, verba esse Dionysi ex contione red-euntis censent Dindorfius et Fritzschius Daetal. 122. Babyl. 53.

69

ἀνὴρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος.

Etymol. m. 311, 1 ἐγκινούμενος· Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνης.

δητορική. ταράττων και ἐμποδίζων. ἐστὶν om. V. quis significetur prorsus incertum est.

70

Athenaeus 11, 494d *κάν τοῖς Βαβυλωνίοις οὖν τοῖς Ἀριστοφάνους ἀκουσόμεθα ποτήριον τὸ ὀξύβαφον, ὅταν ὁ Διόνυσος λέγῃ περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν ὡς αὐτὸν ἤτουν ἐπὶ τὴν δίκην ἀπελθόντα ὀξύβάφω δύο. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἡγῆτεον εἶναι ἢ ὅτι ἐκπώματα ἤτουν. itaque Bacchus a Cleone vel alio principe civitatis ob nescio quam causam videtur in ius vocatus esse. Aristophanem scripsisse arbitror ἤτουν δ' ἐμὲ | ἐπὶ τὴν δίκην ἄγοντες ὀξύβάφω δύο.*

71

A. δεῖ διακοσίων δραχμῶν.

B. πόθεν οὖν γένοιτ' ἄν; A. τὸν κότυλον τοῦτον φέρε.

Pollux 10, 85 *οἱ κότυλοι ὅτι καὶ ἀργυροῖ ἐγίνοντο ἱκανὸς μινῦσαι Ἀριστοφάνη ἐν Βαβυλωνίοις εἰπῶν κτλ. Athenaeus 11, 478c καὶ Πλάτων ἐν Διὶ κακομένῳ 'τὸν κότυλον φέρε' φησὶ καὶ Ἀριστοφάνη ἐν Βαβυλωνίοις . . . Πάμφιλος δὲ ποτηρίου φησὶ εἶναι γένος, ἴδιον δ' εἶναι Διονύσου. itaque haec quoque videntur ad Bacchi causam pertinere. φέρε, i. e. *oppignera*. Av. 78. Thesm. 262 contulit Fritzschi.*

72. 73

πόσους ἔχει στρωτήρας ἀνδρῶν οὔτοσί;

* * * *

ὡς εὖ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρρεφεν.

Pollux 10, 173 *ἀλλὰ μὴν τῷ στεγαστῆρι ὀρόφῳ προσήκειεν ἄν καὶ οἱ στρωτήρες καὶ τὰ καλυμματία, ἄμφω δὲ ἐν Ἀριστοφάνους Βαβυλωνίοις· πόσους — οὔτοσί. καὶ αὐτὰ πάλιν· ὡς κτλ. Harpocratio στρωτήρ . . . τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων τιθέμενα στρωτήρας ἔλεγον, ὡς φησὶ Δίδυμος. ἐστὶ τοῦνομα καὶ ἐν Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνους. Photius καλυμματία (Fritzschi καλυμματία) ἃ τινες φατνώματα οὕτως Ἀριστοφάνη; Photius στρωτήρ· ἄλλοι δὲ πλέγμα λέγουσι τὸν στρωτήρα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀρόφωσιν πεποιημένον. Bekker: Anecd. 302, 5 στρωτήρες εἰσι τὰ μικρὰ δοκίδια εἰς ὀροφὰς πεποιημένα· οἱ δὲ φασὶ πλέγματά τινα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀρόφωσιν πεποιημένα, οἱ δὲ σανίδας πάλιν εἰς ὀροφήν ἐπιτηδείους. οἶκος hic conclave est, in quo cenabant. 'laudat aliquis elegantiam lacunaris. cf. Vesp. 1215.' Bergk. 2. εὖ Bergk.] οὐ. potest tamen poeta etiam scripsisse πῶς οὐ — ἤρρεφεν; qui factum est ut cet.*

74

μέσῃν ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν.

Schol. Lysistr. 288 σιμός· τὸ σιμόν ὄνομα χωρίου περὶ τὴν ἀκρόπολιν. τὸ σιμόν ἀντὶ τοῦ πρόσαντες . . . καὶ ἐν Βαβυλωνίοις κτλ. Suidas σιμός· ὁ πρόσαντης τόπος. καὶ σιμόν οὐδετέρως. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις· μέσῃν κτλ. Photius 512, 8 et Bachmann. Anecd. I 364, 22 σιμόν· ἄναγτες. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesych. σιμίν· τὸ πρόσαντες χωρίον. quae in codicibus Suidae et scholiorum post σιμόν leguntur καὶ πλατὺ ἐν νίκαις, ea ex καὶ Πλάτων ἐν Νίκαις (fr. 79) detorta esse Elmsleius monuit Ach. 377. etsi verbum ἔρειδειν saepe de coitu usurpatur, hic tamen nihil inest obscaenitatis, quam sunt qui comicis etiam invitis obtrudant. est enim *acriter progredi*, ut fr. 493. cf. etiam Ran. 914, et τὸ σιμόν grammatici recte interpretantur *clivum arcis Athenarum*. cf. Lys. 288. Plat. 79. Dionys. 4, 4 πρὸς τὸ σιμόν ἀνατρέχειν. Plut. Demosth. 11 τὴν φωνὴν ἐν τοῖς δρόμοις γυμνάζεσθαι καὶ ταῖς πρὸς τὰ σιμὰ προσβάσει, ubi idem *clivus* significari videtur: quamquam etiam alii *clivi* ita appellabantur (Xen. Hell. 4, 3, 23). μέσῃν, i. e. ὁδόν.

75

ἐννεύει με φεύγειν οἴκαδε.

Priscianus 18, 207 Aristophanes in *Babyloniis* . . . nos quoque *similiter* 'admit me fugere domum'. sine idonea causa cum hoc fr. 616 coniungit Fritzschius Bab. 45 not. 33. ἐννεύειν Atticis fere ignotum idem exemplis Lucian. Dial. meretr. 12, 1 et Evang. Luc. 1, 62 inlustravit.

76

εἰς ἄχουρα καὶ χροῦν

Pollux 10, 38 εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χροῦν . . . ἐπὶ τῶν μαλακῶν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος μὲν ἐν Βαβυλωνίοις κτλ. cf. Bachmann. Anecd. I 418, 24 χροῦν· τὸ λεπτόν τοῦ ἀχύρου. Ἀριστοφάνης. cf. Nub. 978. videtur usus esse proverbio ὄνος εἰς ἄχουρα. Photius, Suidas, Apostol. 12, 78 ὄνος εἰς ἄχουρα· ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπιδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χορμμένων. Bekker. Anecd. 7, 23 ἡ παροιμία· οἶνος (ὄνος Meinek. Menandr. p. 425) εἰς ἀχύρον. Diogenian. 6, 91 ξυρός εἰς ἀκόνην· πρὸς τοὺς ὦν βούλονται τυγχάνοντας. ὁμοία τῇ ὄνος εἰς ἄχουρα. C ἐπὶ τῶν ἀδηφάγων. cf. Vesp. 1310. Philem. Athen. 2, 52e. Eq. 254.

77

τὴν αὐτοῦ σκιὰν δέδοικεν.

ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων· μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης Βα-

βυλωνίους. Schol. Platon. 381 Bekker. cf. Apostol. 16, 49a. Mac-car. 8, 14. Gregor. Cyr. Leid. 3, 18 et Schneidewin. Paroem. praef. XVIII sq.

78

ναυλόχιον ἐν τῷ μέσῳ.

Photius ναυλοχεῖν . . . καὶ ναυλόχιον ὁ τοιοῦτος τύπος, ᾧ λι-
μῆνες ἔνεισιν. ναυλ. κτλ. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους. Pollux 9, 28
καὶ ὄρμος δὲ καὶ κρηπίς, νεώρια, νεώσοικοι, καὶ ὡς Ἀριστοφάνης ἐν
Βαβυλωνίους, ναυλόχιον. videtur esse exitus trimetri iambici.

79

ἢ που κατὰ στοίχους κεκραῖζονται τι βαρβαριστί.

Photius στοῖχος· στίχος . . . Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους κτλ.
Hesychius κατὰ στίχους· κατὰ τάξεις. quamquam haec quidem (M.
Schmidt κατὰ στίχας) ad Homerum videntur pertinere. barbarorum
chorum carmen aliquod canere parare interpretatur Bergkiius. sed
quis barbarum carmen intellexeret? Aeschyli enim Persae non
canunt βαρβαριστί. non chorum, sed servos vel legatos significari
putat Fritzschius Babyl. 24. 5.

80

εὖ γ' ἐξεκολύμβησ' οὐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγνον.

Harpocratio ἐπιβάτης . . . οὕτως ἐκάλουν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι
στρατευομένων τοὺς μὴ κωπηλατοῦντας ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχε-
σθαι ἐπιτηδείους. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους κτλ. ἐξεκολύμβησ' οὐπι-
βάτης Porson. Hecub. praef. LI] ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης. ὡς] ἄν
(sic) N. ἐπίγνον] ἐπίγνον A. cf. fr. 426. vulgo ἐπίγεια scribuntur
vel ἀπόγαια, ἀπόγνα. Pollux 1, 93. 10, 134. solum ἐπίγνον (σχοι-
νίον), idem quod πεισμα, πρυμνήσιον (opponuntur σχοινία ἀγκύ-
ρεια), probandum esse ex inscriptionibus demonstravit Boeckhiius
Oecon. III 162, contractum censens ex ἐπιγύνιον. Polyb. 3, 46, 3
τὴν ἀπὸ τοῦ ρεύματος (fluvii) πλευρὰν ἠσφαλλίζοντο τοὺς ἐκ τῆς γῆς
ἐπιγύνους, εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος (fluvii) πεφυκότα τῶν δένδρων ἐν-
άπτοντες. ceterum figurate poeta videtur locutus esse.

81

ἢ δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πολέμου μετὰ Πεισάνδρου πορίσειεν.

Schol. Av. 1556 Πεισάνδρος . . . δωροδοκῆσαι φησιν αὐτὸν
Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους διὰ τούτων κτλ. Schol. Lysistr. 490 Πει-
σανδρος . . . κωμωδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ὡς δωροδόκον, ὡς καὶ ἐν Βαβυ-
λωνίους Ἀριστοφάνης. αἰτῶν Dindorfius] αἰτοῦντες, quod est αἰτῶν

τις, pronomine τις ex eo qui proxime antecedebat versu perperam repetito. μετὰ Π. πορίσειεν Bergk.] πορίσειεν μετὰ Π. — ἡ δωροδοκῶν multo ante Cobetum Obs. crit. 128 Fritzscheius Bab. 14. ex parabasi similive comoediae parte versum petitum esse adparet conl. Ran. 361. de *Pisandro* cf. Hermipp. 9. Lysiclem τὸν πορυστήν inrideri somnium est Muelleri Strubingensis p. 588. 9 adn.

82

ἡ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε ζευγος χολίκων ἐπιθυμῶν.

Ammonius 149. Append. Etym. Gud. 640, 44. Bachmann. Anecd. II 381, 10 χολίκες· αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους κτλ. βοιδάριον App. Etym., Bachm. An. ibidem omittitur ζευγος. βοιδαρίων Dindorfius. non repugno quo minus hic quoque versus ad parabasin referatur. sed artissime cum fr. 81 coniunctum fuisse non credo. obstat enim modorum discrepantia (πορίσειεν — ἀπέκτεινε).

83. 84

κατάγου ροδιάζων.

ναῦς ὅταν * ἐκ πιτύλων ροδιάζη σῶφρονι κόσμῳ *

Suidas ροδιάζουσιν et Photius ῥόδιον· τὸ μετὰ ψόφου κῦμα· ἡ ῥεῦμα· σημαίνει καὶ τὴν εἰρεσίαν· καὶ ροδιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνωσ. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους· κατάγου ροδιάζων φησὶν καὶ πάλιν ναῦς κτλ. et versus heroicorum et tetrametrorum anapaesticorum reliquiae esse possunt. Bergkii Fritzscheique (Babyl. 43. 4) de his commenta admodum incerta sunt. fortasse fr. 83 cum 85 ita coniungendum κατάγου δ' ἐς τὸν λιμένα ροδιάζων.

85

ἐς τὸν λιμένα

Hesychius εἰς τὸν λιμένα. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίους. παρὰ τὴν παροιμίαν· Ἀττικὸς εἰς λιμένα. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόμως ἤλαντον καταπλέοντες, διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς. cf. Photius 22, 7. Zenob. 2, 10. paullo aliter Diogenian. 1, 66. 4, 79 εἰς τὸν λιμένα· ἀπὸ τῶν ἐν λιμένι (μὲν) ἐρεσσόντων, ἔξω δὲ θάθυμουντων. Terent. Andr. 3, 1, 22 ego in portu navigo, i. e. periculum effugi.

86

Schol. Pacis 347 Φορμίλων . . . αὐτοῦ μέμνηται ὁ κωμικὸς ἐν Ἰππεῦσι καὶ Νεφέλαις καὶ Βαβυλωνίους. Phormionem Ol. 88, 1 Bergkii, Ol. 87, 4 i. e. biennio fere ante Babylonios actam mortuum esse Wilamowitzius conicit Obs. crit. 33. qua de causa ad multam

fuerit damnatus et postea liberatus in Babyloniis poeta commemoravisse videtur. quae praeterea de hac re exponit Wilamowitzius Obs. crit. 34 not. 18, ea vera esse nequiquam praestiterim.

87

ἀνθ' Ἐρμιόνοσ

Zenobius 2, 22 εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἐκέτας, ἐπειδὴ ἐν Ἐρμιόνη τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν κόρης καὶ Δίμητροσ ἀσφάλειαν παρέχον τοῖσ καταφεύγουσι. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνησ ἐν Βαβυλωνίοισ. Ἐρμιόνοσ Fritzschiu Bab. 50] Ἐρμιώνοσ. Photiuσ Ἐρμιόνη· χωρίον ἄσυλον· ἢ πόλισ ἢ ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἱερὰ Δίμητροσ καὶ Περσεφόνησ ἄσυλα. Bekker. Anecd. 256, 15 Ἐρμιόνη· χωρίον ἄσυλόν ἐστιν ἢ Ἐρμιόνη οὕτω καλούμενον. itaque ἀνθ' Ἐρμιόνοσ dicitur quisquis non minus quam templa Hermionensia incolumitatem alicuius praestat.

88

τὰ μέτωπα Ἰστριανὰ

Hesychiuσ Ἰστριανὰ· Ἀριστοφάνησ ἐν Βαβυλωνίοισ τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν Ἰστριανὰ φησιν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσίν· οἱ γὰρ παρὰ τῷ Ἰστρῳ οἰκοῦντεσ στίζονται καὶ ποικίλαισ ἐσθήσεσι χρωῶνται. Διονύσιοσ δέ φησιν, ἐπεὶ πρότερόσ τισ Ἰστριανόσ λέγεται, ὁ λευκόσ, κατ' ἀντίφρασιν εἰρησθαι ὡσ καθαρὰ καὶ λευκὰ τὰ μέτωπα, τοῦναντίον δέ νοεῖσθαι ἐστιγμένα. pro ποικίλαισ ἐσθήσεσι utique scribendum est ποικίλοισ ἀνθίσμασι vel ποικίλαισ ἀνθίσεσι. coloribus enim aliquid variegare et proprie et figurate Graeci dicunt ἀνθίσζειν. significantur autem ora servorum variis coloribus et notis quibusdam Thraciis distincta, non vestimenta.

89

πόδα βαλλαντίου

ὁ αὐτόσ (Ἀριστοφάνησ) εἴρηκεν ἐν Βαβυλωνίοισ. Pollux 10, 152. βαλλαντίου scribendum erat, quamquam etiam Bekkeruσ βαλαντίου.

90

Aristoteles Rhetor. 3, 2 extr. ἔστι δέ ὁ ὑποκορισμόσ ὃσ ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακόν καὶ τὸ ἀγαθόν· ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνησ σκώπτει ἐν τοῖσ Βαβυλωνίοισ ἀντὶ μὲν χρυσίου χρυσιδάριον, ἀντὶ δ' ἱματίου ἱματιδάριον, ἀντὶ δέ λοιδορίας λοιδορημάτιον καὶ νοσημάτιον. εὐλαβεῖσθαι δέ δεῖ καὶ παρατηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτριον. νοσημάτιον] νοημάτιον Fritzschiu Bab. 50. 1 etiam fr. 756 huc referens, nulla necessitate. Gorgiam inrideri censet Bergkiuσ.

91

άλυκόν

ἀντὶ τοῦ ἀλυκρόν. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους. Bekker. Anecd. 80, 14. *ibid.* 383, 20 ἀλυκρόν . . . λέγουσι δὲ καὶ ἀλυκόν . . . Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη (403). Hesych. ἀλυκόν· ἀλυκρόν. Lob. Pathol. prol. 345.

92

δύσριγος

Pollux 4, 186 Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίους δύσριγος εἶρηκε. i. e. *misere frigans*. cf. Lobeck. Phryn. 418. 420. dubitat Dindorfius in Thesouro II 1790 (cf. Poet. scen. ed. noviss. fr. 66a), turbata esse Pollucis verba et Aristophanis nomen non ad δύσριγος Atticis inusitatum, sed ad πῦρ (i. e. πυρετός), quod Pollux paullo post commemorat, referendum censens.

93

ζώστειον

Etymol. m. 414, 40 ζώτειον· προπαροξυτόνως ὁ μύλων, παρὰ τὰς ζειάς . . . οἱ δὲ τύπου ὄνομα, ὅπου ἐκολάζοντο οἱ οἰκέται. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους ζώστειον, ὡς Ὀρος ἢ Μιλήσιος εἶρηκεν. ζώστειον] ζώντιόν V, ζώντειον cod. Flor. Milleri (Mélanges 141). ζητρεῖον (a ζέα Lob. Phryn. 310) Eupol. 348. Theopomp. 63. Poll. 3, 78. idem 7, 19 ζώτριον, ζητρεῖον. Hesych. ζώντιον· τὸν μύλωνα, οἶον ζεώντειον, ὅπου τὰς ζειάς ἐκοπτον. idem (et Photius) ζητρεῖον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. et ζητρόν· τὸν δημόκινον. Photius ζητόρων· ζητητῶν (cf. Lobeck. Paralip. 13). Herodian. I 372, 7 ζητρεῖον καὶ ζώτειον (sic etiam II 459, 16). II 575, 24 ζήτρεῖον. ne quid deesse videatur addo quamvis diversa ζάγρα et ζάγριον (τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς) Timostrati apud Bekker. Anecd. 98, 4. iudicet qui poterit.

94

θαμόν

Ἀττικοί. ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους. Moeris 199. cf. fr. 217

95

λακεδαιμονιάζω

Stephan. Byz. Λακεδαίμων· . . . λέγεται καὶ λακεδαιμονιάζω, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους. in parabasi anapaestica poeta se ab eorum criminibus videtur defendisse, qui Lacedaemoniorum rebus eum favere dixerant.

96

ὄρκωμοτεῖν

τὸ ὀμνῦναι Ἀριστοφάνησ Βαβυλωνίουσ. Photius. est verbum tragicum. Aesch. Sept. 46. Eum. 764. Soph. Ant. 265. Eur. Suppl. 1190. itaque ex parodia petatum videtur.

97

στίγων

Photius στίγων, ὁ στιγματίας. Βαβυλωνίουσ. Eustathius 1542, 48 οὕτω δὲ καὶ ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης παρὰ Ἀριστοφάνει, μετ' ὀλίγα λέγει, ὅτι τριπέδων ὁ τριδουλος. στίγων Dindorfius] στιγῶν. γάστρων, πόσθων, γλάμων alia comparavit Fritzschius Bab. 22. cf. Lobeck. Phryn. 195 extr. et infra fr. 837.

98

ᾠτοκάταξιεν

τὸν συντετριμμένον τὸ οὖς. Ἀριστοφάνησ Βαβυλωνίουσ. Bekker. Anecd. 116, 32. Pollux 2, 83 ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίουσ πληγῶν τὰ ᾠτα κατεαγέναι, καὶ ᾠτοκάταξις. 4, 144 inter κωμικὰ πρόσωπα commemoratur ᾠτοκαταξίας. Hesych. ᾠτοκάταξις· τὰ ᾠτα τεθλασμένος. Plat. Gorg. 515e οἱ τὰ ᾠτα κατεαγότες. quia autem qui Lacedaemoniis favent Athenis teste Platone Protag. 342b ᾠτά τε κατὰγγννται μιμουμένοι αὐτοὺς καὶ ἱμάντας περιελλίττονται, etiam in Babyloniiis fr. 98 cum fr. 95 artissime coniunctum fuisse arbitror. de forma nominis cf. Lobeck. Phryn. 628, ubi per errorem βορβοροκάταξις pro βορβοροτάραξις (Eq. 308).

99

Argum. Pac. Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως· ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖσ Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίουσ ἢ ἐν τῇ ἐτέρῃ Εἰρήνῃ. Cratetis verba non adduntur.

Praeter fr. 633 (cf. 66) ad Babylonios fr. 583. 637. 683. 696 rettulit Fritzschius p. 25.

ΓΕΩΡΓΟΙ

Agricolas simillimam fuisse Acharnensium et Pacis Suevernius monuit De Senectut. Arist. 29. alteram Pacis editionem esse Fritzschius censet Daetal. 131 not 71. actam esse non multo post res ad Pylum gestas, Dionysiis Ol. 88, 4 Bergkius suspicatur. cf. fr. 100.

100

A. ἐθέλω γεωργεῖν. B. εἶτα τίς σε κωλύει;

A. ὑμεῖς. τί δ' εἰ δίδωμι χιλίας δραχμάς,

εάν με τῶν ἀρχῶν ἀφήτε; Β. δεχόμεθα·
 δισχίλια γὰρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου.

Plutarchus Nic. 8 καὶ τοῦτο τῷ Νικίᾳ μεγάλην ἠνεγκεν ἀδοξίαν· οὐ γὰρ ἀσπίδος ὄψις ἀλλ' αἰσχίον τι καὶ χειρὸν ἐδόκει τὸ δειλία τὴν στρατηγίαν ἀποβαλεῖν ἐκουσίως καὶ προέσθαι τῷ ἐχθρῷ τηλικούτου κατορθώματος ἀφορμὰς, αὐτὸν ἀποχειροτονήσαντα τῆς ἀρχῆς. σκώπτει δ' αὐτὸν εἰς ταῦτα Ἀριστοφάνης . . . ἐν Γεωργοῖς ταῦτα γράφων κτλ. 2. τί δ' εἰ — ἀφήτε; Κ.] ἐπεὶ — ἀφήτε. *omnis morae inpatiens agricola aliquis rus abire parat. prohibent belli continuandi auctores. 'quid vero' inquit 'facietis, si vobis mille drachmas do?'* de particula εἶτα cf. Antiphan. 102. 158. Eubul. 116. Xenarch. 8. mille drachmas etiam ei solvebant qui alterum accusantes quintam suffragiorum partem non tulissent. fr. 201.

101

ὅτου δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει.

Β. ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγόν· οὐκ ἀκήκοας;

Schol. Eq. 963 ἐν τοῖς Γεωργοῖς οὕτως ἔχει. ὅτου Brunckius] ὄτω. οὕτω Θ. aut cum Herwerdeno Nov. add. crit. 15 statuendum est in exitu eius qui praecedebat versus excidisse εἰπέ μοι, ὅτου κτλ. aut scribendum est καὶ τοῦ δοκεῖ σοι κτλ. 2. ἐμοὶ μὲν αἶνευ μολγόν· οὐκ ἀκήκοας; Bergk. codices ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγόν εἶναι. οὐκ ἀκ. (οὐκ om. Θ). at id, ut Solon. fr. 32 ἀσκὸς δεδάσθαι, dicendum fuisse μολγόν αἶνεσθαι recte Herwerdenus monuit. Porsonus Advers. 279 simpliciter εἶναι eiecit, id leviter corruptum esse iudicans ex glossemate ἴναι. Herwerdenus conl. fr. 694 et Eq. 963 ἐμοὶ μὲν εἶναι μολγόν· οὐκ ἀκ.

102

τί δῆτα τούτων τῶν κακῶν, ᾧ παῖ, γλίχει;

Etymol. m. 234, 35 γλιχόμενος· καρτερῶν ἢ ἐπιθυμῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς κτλ. videtur Strepsiades aliquis filium a rerum bellicarum studio revocare.

103

εἶτ' ἄρτου ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν.

Athenaeus 3, 111b ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος κέκληται ἦτοι ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκειται, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὀπτᾶτο. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς κτλ. εἶτ'] εἶτ' Bergk. cf. Pherecr. 55. Hesych. ὀβελίας ἄρτος· ὁ ἐπ' ὀβελίσκου ὀπτᾶμενος. Moeris 287 ὁ ἐπὶ τῶν ὀβελῶν ὀπτᾶμενος. Phot. 313, 20 ὁ ἐπὶ ὀβελῶν ὀπτᾶμενος. idem 314, 1 ὀβελίας ἄρτος περιπεπλασμένος μακρῷ ξύλῳ καὶ οὕτως

ὀπτώμενος· γίνεται δὲ παραμήκης καὶ γαστρῶδης. recte: nam quae obolo veneunt dicuntur ὀβολιαία. cf. Lobeck. Phryg. 550sq.

104

ὥσπερ κυλικεῖον τοῦθόνιον προπέπταται.

Athenaeus 11, 460d κυλικεῖον εἶρηται ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Γεωργοῖς κτλ. fortasse facies puellae significatur, linteo obiecta ut armarium cauponae, in quo pocula adservabantur.

105

εἴ γ' ἐγκικλίσαιμ', ἐξολοίμην, φαθὶ λέγων.

Priscianus 18, 303 φαθὶ λέγων. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς κτλ. *inveniuntur et nostri abundantia utentes, ut loquere dicens, et stude propterans, et similia. εἴ γ' ἐγκικλίσαιμ'* Bergk.] eirekiaMA M. ΕΙΓΕ ΚΙΜΚΙΑΣΑΙΜΑ L, κικλίας διμα C. reliqua vide in adn. Hertzii. ex M H. Iacobi (V p. CXXIX et 60, ed. min. praef. XI) Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς εἶρηκεν ἄλλ' ἐξολοίμην, φαθὶ λέγων'. at dicere 'disperream' non facile quisquam iubetur nisi addita condicione, qua mortem obire paratus sit. de verbo ἐγκικλίζειν cf. Pherecr. 166. hic quid significare possit nescio, neque Bergkii coniectura, quamquam ingeniosissimam dicit Hertzius, versum sanatum esse credo.

106

καχέτας καὶ Μεγακλέας καὶ μαλακούς

Suidas Ἀτρέα καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τῶν εἰς εὐς συμφώνῳ παραληγομένων αἰτιατικὰς μηκύνουσι, τὰς δὲ καθαρὰς τοῦ εὐς συναιροῦσι χοᾶ καὶ Μηλιά καὶ Σουνιά . . . τὸ γὰρ συστέλλειν Ἰακόν· Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς κτλ. Hermannus κατεύχεται καὶ Μεγακλέας καὶ μαλθακούς, hominem rusticationis studiosum dici existimans, Bernhardyus κατέχεσα καὶ Μεγακλέα κάλκμαιωνίδας, et versu vitioso et syntaxi, Bergkii ∪ - Λάχητας, Μεγακλέας καὶ Λαμάχους. at Suidas accusativi singularis formam inlustrat, non pluralis. ∪ - Λάχητα, Μεγακλέα κάλλους ∪ - Dindorfius Poet. scen. p. 197. fortasse (μισῶ) Λάχητα, Μεγακλέα καὶ Λάμαχον. et Laches quidem notus vel ex Platonis dialogo, Lamachus ex Acharnensibus, Megacles, cum Lamacho coniunctus etiam Ach. 614, ex Nubium prologo.

107

ἐξ ἄστεος νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν· ὡς πάλαι δεῖ
ἡμᾶς ἐκεῖ 'ν τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν.

Pollux 9, 69 χαλκίον . . . ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Γεωργοῖς σαφῶς ἐπὶ λουτροῦ εἰρημένον κτλ. ἄστεος — δεῖ — χαλκίῳ λελου.

μένους σχολάζειν Porson. Hecub. praef. XLI] ἄστεως — δι' — χαλκῶ ἔλλουσάμενον κολάζειν. ἂν add. K.: nam λούσθαι ὕδατι Graeci dicunt, sed λούσθαι ἐν πυέλῳ cet. cf. fr. 360. Lys. 574. Lucian. Lexiph. 4 δέος μὴ ἐν λουτρῷ ἀπολουσώμεθα. chori sunt verba in extrema fabula pace recuperata ex urbe discedentis.

108

συκᾶς φυτεύω κάρτα πλὴν Λακωνικῆς·
τοῦτο γὰρ τὸ σῦκον ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραννικόν·
οὐ γὰρ ἦν ἂν μικρόν, εἰ μὴ μισόδημον ἦν σφόδρα.

Athenaeus 3, 75a Λακωνικοῦ δὲ σύκου μνημονεύει ἐν Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ταδί λέγων κτλ. et paullo post (d) ἐπὶ δὲ τὸ πλείστον αἱ κόλουροι καὶ φορμύνοι καὶ δίφοροι καὶ Μεγαρικαὶ καὶ Λακωνικαὶ συμφέρουσιν, ἐὰν ἔχωσιν ὕδωρ. 1. κάρτα K.] πάντα. πάνυ τι Meinek. in Athenaeo, cf. Anal. 37. at id sententiis negativis convenit. κάρτα Ach. 544. Av. 341. Amips. 22, 5. loqui videtur alter Dicaeopolis. cf. Ach. 509sq. μικρόν dicit esse σῦκον Λακωνικόν, quia μισόδημοι sunt οἱ ὀλίγοι.

109

Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ ζευγάριον βοεικόν,
εἰ γὰρ ἐμοὶ πανσαμένῳ τοῦ πολέμου γένοιτο
σκάψαι κάποκλάσαι τε καὶ λουσαμένῳ διεκλύσαι
τῆς τρυγὸς ἄρτον λιπαρόν καὶ ράφανον φαγόντι.

Stobaeus Flor. 55, 2 Ἀριστοφάνους Γεωργῶν. Arsenius Ἀριστοφάνους νήσαν. 1. βοεικόν Dindf.] βοϊκόν. 2. τοῦ om. A. 3. σκάψαι Dindf.] σκάψαντ'. σκάψαι τ' Voss. Vind. Ars. Trinc. κάποκλάσαι Dindf.] ἀποκλάσαι. ἀποκλάσαι τε B. ἐχθρὸν στάσιν τ' ἀποκλάσαι A, quod inrepsit ex Euripidis fragmento huic apud Stobaeum proximo. ἀποκλάσαι est amputare vites. φαγόντι Herwerd. Nov. add. crit. 14] φέροντι. διεκλύσαι metro adversatur, Bergkii διέλξαι est forma Atticis inusitata. scribendum est ἠπολαῦσαι, i. e. ἀπολαῦσαι, cf. Antiph. 44, 4. 80. Amphid. 26. Aristophont. Athen. 6, 238c. Diodor. com. 2, 19. librarios obscurior aphaeresis forma deceptit. admodum modeste chorus cupit: agrum arare vult et post laborem bibere, non potare. imitatur autem Euripidem, qui Cresphont. fr. 462 N. Εἰρήνη βαθύπλουτε καλλίστα μακάρων θεῶν, ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χροῦνίζεις κτλ. cf. Pac. 346.

110

ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυῆς Ἀττικῆ,
καίρε λιπαρόν δάπεδον, οὐδαρ ἀγαθῆς χθονός.

Hephaestio 13, 3 ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν κτλ. Marc. Aurel. 4, 23 ἐκεῖνος μὲν φησὶ πόλι φίλη Κέκροπος. cf. Plut. 772 σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον. chorus belli malis se liberatum esse gaudet.

111

ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.

Hephaest. 13, 4 ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου . . . ἐν ἀγορᾷ κτλ. quartus paeon pro primo est ἐν ἀγορᾷ. ex eodem cantico ex quo fr. 110. διαφυτεύσομεν corruptum est. nam διαφυτεύειν aut arborem in alium locum transferre aut agrum arboribus conserere significat. scribendum est utique πλάτανον, Εὕιε, φυτεύσομεν. cf. Eephant. 3. Cratin. 324. quid sit Euhio cum platano facile Horatius docebit Carm. 2, 11, 13. cf. 2, 3, 9.

112

Suidas τοῖς Ἰπποκράτους υἱέσιν· οὗτοι δ' ὡς ὑώδεις τινὲς καὶ ἀπαίδευτοι ἐκωμωδοῦντο· καὶ τάχ' ἂν ἦσαν προκέφαλοί τινες, ὡς ἐν Γεωργοῖς φησὶ καὶ ἐν Τριφάλῃ. cf. Eupol. 103.

113

Schol. Av. 1701 τοῦ δὲ Φιλίππου καὶ ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει Ἀριστοφάνης. Vesp. 421 Gorgiae discipulus dici videtur (Φίλιππον τὸν Γοργίου).

114

Schol. Platon. 330 Bekker. Μέλητος τραγωδίας φαῦλος ποιητῆς . . . ἐν δὲ Γεωργοῖς ὡς Καλλίαν περαινόντος αὐτοῦ μέμνηται (Ἀριστοφάνης). Bergkiius ὡς Καλλίου περαινόντος αὐτόν. nam aetate minor fuit Callia. cf. Ran. 1302. fr. 149, 10. 438. Sannyr. 2.

115

Zenobius 2, 27 αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς καὶ Πλάτων ὁ κωμικός. ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας εἰς ὑποδοχὴν μισθουμένων. scribendum est initio cum Meinekio II 689 ἐν τῷ Μελιτέων, deinde λέπει (τῷ) οἴκῳ, in exitu autem cum Bergkio εἰς ὑποδοχὴν τραγωδῶν μισθουμένου. cf. Plat. 213. Bekker. Anecd. 281, 25 Μελιτέων (scr. Μελιτέων) οἶκος, ἐν ᾧ οἱ τραγωδοὶ ἐμελέτων. Photius Μελιτέων οἶκος· ἐν τῷ (Μελιτέων) δῆμῳ παμμεγέθης ἦν οἶκος, εἰς ὃν οἱ τραγωδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων. similia Hesych. cf. Wachsmuth. Athen. I 215. 6 adn 2—4.

116

Schol. Platon. 369 Bekk. καλὰ δὴ παταγεῖς· ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις· ἐπὶ τῶν αἴσια ἀγγελλόντων· πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς. παταγεῖς Bergk. ap. Meinek. V p. CXXIX] πάντ' ἄγεις. cf. Cobet. N. l. 163. Hesych. καλὰ δὴ παταγεῖς· καλὰ λαλεῖς. Photius καλὰ δὴ παταγεῖς· ἀντὶ τοῦ λέγεις.

117

ἀγαθὴν γε κωδίαν

Harpocrates κωδία· τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν· Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς κτλ.

118

ἀπυρήνων

Athenaeus 14, 650 e τῶν γὰρ ἀπ. (ροῶν) Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει.

119

ἐλατίζειν

τὰς ἐλαίας ἐργάζεσθαι. Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης. Etymol. m. 326, 20.

120

μετόρχιον

Ἀριστοφάνης τὸ μεταξύ τῶν φυτῶν ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς. Etym. m. 634, 38. cf. Pac. 568. perperam μετόρχιον Schol. Theocr. 1, 48. Pollux 7, 145 μετόρχιον καλεῖται τὸ μεταξύ τῶν πεφυτευμένων, ὧν ὁ στίχος ὄρχος ὀνομάζεται.

121

πορνεύτριαν

ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἔφη. Pollux 7, 201.

122

Σηράγγιον

χωρίον τι τοῦ Πειραιῶς οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς. Harpocrat. Photius Σηράγγιον· τόπος τοῦ Πειραιῶς, κτισθεὶς ὑπὸ Σηράγγου. καὶ ἡρώων ἐν αὐτῷ. Hesych. Σηράγγιον· βαλανεῖον. cf. Schoemann. Isae. p. 339.

123

Στρεψαίους

Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς. Photius. idem Στρέψα· πόλις τῆς Θράκης· καὶ οἱ πολῖται Στρεψαῖοι. Cramer. Anecd. Ox. II 53, 14 Στρεψαῖος ὁ Ἐρμῆς, παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει παρὰ τὸ διστραφθεὶς τὰς ὄψεις. ad-

paret poetam similiter lusisse ut Eq. 78. 9. *Στραψαῖοι* in Kirchhoff. I. Att. 337. 226. 229. 231. 233 cet. cf. fr. 860.

124

τραπεζοφόρον

ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Γεωργοῖς . . . ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος, ἣ ἐπῆσαν τοῖς ἄρχουσιν αἱ μυρρίναι. Pollux 10, 69.

ΓΗΡΑΣ

Actam esse Suevernius in dissertatione quam de hac comoedia scripsit Dionysiis Ol. 89, 2, Bergkii inter Vespas et Aves (Ol. 89, 2 et 91, 2) censet. cf. etiam Wilamowitz Obs. crit. 10. at ea opinio nunc magnopere infirmatur eis quae nuper Fraenkelius (Att. Geschworenenger. p. 106) de iudicum sortitione ante Euclidem non commemorata (fr. 146) disputavit. cf. etiam Bamberg. Herm. XIII 588. Wachsmuth. Mus. Rh. XXXIII 614. — argumentum cognoscitur ex Athen. 3, 109f (fr. 125). chorus ipse videtur fuisse senum qui serpentum in modum exuta senectute iuventutem recuperaverant. quo facto multa iuvenilis petulantiae et protervitatatis documenta dederunt, ut Philocleo. videtur igitur haec comoedia aliquam et cum Vespis et cum Amphiarao Equitibusque similitudinem habuisse.

125

A. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; B. θερμούς, ὦ τέκνον.

A. ἀλλ' ἣ παραφρονεῖς; B. κριβανίτας, ὦ τέκνον, λευκοῦς δὲ πάνν.

Athenaeus 3, 109f *κριβανίτην*· τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γήρα· ποιεῖ δὲ λέγουσαν ἀρτόπωλιν διηρασμένων αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλλόντων κτλ. ἀλλ' ἣ Brunckius] ἀλλῆ A. post *κριβανίτας* codices, etiam A (cf. Dindf. Philol. XXX 84), addunt *πάνν λευκοῦς*, praeterea δὲ post *κριβανίτας* BD, post *πάνν* P. unde Dindorfius tertium versum effinxit *A. τί κριβανίτας; B. πάνν δὲ λευκοῦς, ὦ τέκνον.* Schweighauserus tertii versus partem *λευκοῦς πάνν* addiderat. scaena est simillima Vesp. 1387sq. τὸ γῆρας ἀποβάλλειν idem est atque τὸ γῆρας ἐκδύεσθαι Pac. 336, ubi schol. ἣ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄφρων. cf. fr. 35. ἀποσεισασθαι τὸ γῆρας Lys. 670. cf. Ran. 346. panes se emere velle simulant senes repuerascentes. *θερμούς, i. e. ἄρτους δός.*

126

ὁ δὲ μεθύων ἡμεῖ παρὰ τοὺς ἀρχηγέτας.

Bekker. Anecd. 449, 14 *ἀρχηγέται*· ἡγεμόνες οἱ ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν· Ἀριστοφάνης Γήρα κτλ. ἡμεῖ Bekker.] ἡμεῖς. Hesych. *ἀρχηγέται*· ἡρώες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν . . ἐν Ἀθήναις. sic Plat. Lys.

205 d ἀρχηγέτης Aexonensium pagi et Soph. OC. 60 ἀρχηγός Κολωνοῦ commemoratur. narrantur quae unus ex senibus lascivientibus fecerat.

127. 128

πτωχικοῦ βακτηρίου.

βακτηρία δὲ Περσὶς ἀντὶ καμπύλης.

Pollux 10, 173 ἐν Γήρᾳ πτ. β. καὶ βακτηρία δὲ κτλ. πτωχικοῦ βακτηρίου Ach. 448, sed facillime eisdem vocibus in duabus comoediis uti poterat. pro incurvo rusticorum hominum baculo senes iam Persicum, quod erat elegantiorum, adscivisse dicuntur. Etym. m. 185, 56 βακτηρία, ἣν ἐκάλουον ὀρθήν. ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ οἱ ἐν περιουσίᾳ . . . τῇ δὲ καμπύλῃ οἱ ἄγροικοι (Bergk.). neque enim cum Wachsmuthio Mus. Rh. XXXIII 614 baculum iudicum dici arbitror.

129

ὀφθαλμιάσας πέρυσιν εἶτ' ἔσχον κακῶς,
ἔπειθ' ὑπαλειφόμενος παρ' ἰατρῶ —

Pollux 4, 180 Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ φησὶν κτλ. nihil hic figurate accipiendum videtur, quod moneo propter Suevernium p. 78.

130

ὄξωτά, σιλφιωτά, βολβός, τεύτλιον,
περίκομμα, θροῖον, ἐγκέφαλος, ὀρίγανον,
καταπυγροσύνη ταῦτ' ἐστὶ πρὸς κρέας μέγα.

v. 1. 2 Pollux 6, 69 ὁ δ' Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ λέγει· ὄξωτά — ὀρίγανον. v. 3 addidit Diogenes Laert. 4, 18 ἣν οὖν ἀστεῖός τις (Πολέμων) καὶ γενναῖος, παρητημένος ἅ φησιν Ἀριστοφάνης περὶ Εὐριπίδου, ὄξωτά καὶ σιλφιωτά, ἅπερ, ὡς αὐτός φησι· καταπυγροσύνη κτλ. Suidas ὄξωτά. Ἀριστοφάνης περὶ Εὐριπίδου φησὶν· ὄξωτά καὶ σιλφιωτά, ἅπερ ὡς αὐτός φησιν, καταπυγροσύνη κτλ. non bene haec latine redduntur neque apud Huebnerum neque apud Cobetum (in ed. Diog.). hoc dicit: locutionem Euripidis, tamquam cenam aceto et laserpitio artificiose conditam (cf. Eq. 372), ut nefandam ac libidinosam prorsus contemnendam esse prae cibo simplici ac valido. haec enim est significatio verborum κρέας μέγα (ein tüchtiges Stück Fleisch. Eubul. 7, 8. Philetaer. 9), in quibus nescio quid obscaeni frustra odorati sunt harum rerum amatores. dubitari vix potest quin ipsum Aeschylum eis verbis significet.

131

A. τίς ἂν φράσειε ποῦ ᾽στι τὸ Διονύσιον;
B ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννυνται.

Phrynichus Epit. 367 Διονύσιον· ἀπαίδευτον οὕτω λέγειν, δέον βραχύνειν τὴν σὶ συλλαβὴν· οἱ γὰρ ἐκτείνοντες παρὰ τὴν τῶν Ἀττικῶν διάλεκτον λέγουσι. χρῆ οὖν Ἀριστοφάνει ἀκολουθοῦντας λέγειν. ἐν γὰρ τῷ Γήρα φησί κτλ. Etym. m. 590, 52 μορμολυκεῖον, προπερισπᾶται. ἔστι προσωπεῖον ἐπίφοβον. Ἀριστοφάνης Γήρα. Phrynichus non formam Διονύσιον, sed Διονύσειον reprehendit, quod recte monuerunt Dindorfius et Cobetus Mnem. X 84. cf. Ἀπολλώνιον, Ποσειδώνιον, Δημήτριον, Κρόνιον, Διοσκόριον, Λεωκόριον, Θεσμοφόριον (Lobeck. p. 368. 9), quibus Ἀρτεμίσιον, Ἀφροδίσιον addit Cobetus. cf. fr. 161. 'in Dionysio autem videtur variae personae, artis quasi simulacra quaedam, adfixa fuisse, nescioque an ibidem fuerit ipsius Bacchi facies. Athen. 12, 533c ὁ δὲ Πεισίστρατος καὶ ἐν πολλοῖς βαρῦς ἐγένετο, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησι τοῦ Διονύσου πρόσωπον ἐκείνου τινὲς φασὶν εἰκόνα.' Bergk. προσκρεμάννεται mire dictum videtur; nam non suspenduntur, sed suspensae sunt personae. an προσκρέματα? cf. Hermipp. 55. Cratin. 164, 4. ceterum φράσει ὅπου Hirschig. Philol. V 276.

132

ἔδει δέ γέ σε βληθεῖσαν εἰς Ἀλμυρίδας
 . . . τηδὶ μὴ παρέχειν σε πράγματα.

Bekker. Anecd. 383, 16 Ἀλμυρίδες· τόπος τις περὶ τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστοφάνης Τηρεῖ κτλ. βληθεῖσαν] ἐβληθεῖσαν Bergk. ἔδει δέ γ' ἐκ βλ. K. 2. γυναικὶ τηδὶ Bergk. Τηρεῖ] Γήρα Seidlerus, recte, ut videtur, quamquam retineri potest Τηρεῖ, si Ἀριστοφάνης commutetur in Ἀναξανδριδῆς. Hesych. Ἀλμυρίδες· αἰγιαλοὶ· καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατίας, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλλον. Herodian. I 530, 12 (II 15, 15) ἐπεὶ τὸ ἄλμυρός ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους μακράν, ὑγιᾶς ἔξει καὶ τὴν πρὸ τέλους μακράν. ἀναλογώτεροι οὖν οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνοντες αὐτό, quod in ἄλμυρός quidem non fecerunt. cf. Lobeck. Pathol. prol. 273 not. 45. Boeckh. C. I. I 103 identidem Ἀλμυρίδα et ἐν τῇ Ἀλμυρίδι, itaque fortasse etiam Aristophani restituendum Ἀλμυρίδα. partem planitiei eius quae Ἀλίπεδον dicebatur fuisse arbitratur Bursianus Geogr. gr. I 264 adn. 3. — videtur senex aliquis novae nuptae aedes vacuas facere priore uxore expulsa.

133

ἐπὶ τοῦ περιδρόμου σταῖσα τῆς συνοικίας

Pollux 9, 39 καὶ τὸ μὲν πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων οἰκίαι καὶ συνοικίαι καὶ οἰκίας περιδρόμος, ὡς ἐν τῷ Γήρα Ἀριστοφάνης κτλ. idem 7, 125 ἐκ τοῦ περιδρόμου. de συνοικίᾳ Boeckh. Oec.² I 93. 4. Eq. 1002. lenam aliquam significari existimat Suevernius p. 17.

134

A. σὺ δ' οὐκ ἐγῆμω; B. νῆ Δί', ὀλίγας ἡμέρας.

Priscianus 18, 246 *Attici ὀλίγας ἡμέρας pro ἐν ὀλίγαις ἡμέραις. similiter nos. Aristophanes Γῆρα κτλ. σὺ δ' οὐκ ἐγῆμω ante C. F. Hermannum M. Hauptius. cf. quae Hertzius adnotavit. CT ΔΟΥΚΕΓΗΜΟΤ VRM. post ὀλίγας Atticorum consuetudine addendum γ'. unum ex senibus ab aequali interrogari cur nondum uxorem duxerit interpretatur Bergkiius. non credo. nam γῆμασθαι mulierum est. cf. fr. 142. quae contra dicere videtur Antiatticista Bekkeri 86, 14, ea admodum dubia sunt.*

135

ἐγὼ δ' ἀπολοπίζειν τε καὶ ἐπ' ἀνθρώκων —

Bekker. Anecd. 430, 15 ἀπολογίσασθαι· καὶ ἀπολογίζειν τὸ ἐπεξελεθεῖν ἕκαστα. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ θ (ο H. Iacobi recte) Γῆρα κτλ. ἐγὼ δ' ἀπολογίζειν κτλ. egregie H. Iacobi (V 61) excidisse ἀπολοπίζειν (i. e. *desquamare*) coniecit et versum Aristophanis ad hoc ipsum, non ad ἀπολογίσασθαι pertinere. ac sic fere iam Fritzschius Daetal. 106. Bekker. Anecd. 25, 26 ἀπολοπίζειν· διὰ τοῦ ὀ τὴν τρίτην, οὐ διὰ τοῦ εἰ (ἀπολεπίζειν). cf. Antiphan. 127. ἐγὼ δ'] ἐγὼ δ' Fritzschius et Dindorfius, quod non necessarium est: nam sententia non finitur. excidit δοκῶ μοι vel δεῖν οἴομαι. ὅπταν addit Cobetus N. l. 12. cf. fr. 68. Cratin. 143, 2. eodem iure conicias φρύγειν, quod ex cotidiana vitae consuetudine omitti potuisse censet Bergkiius conl. Herodian. Piers. 450 ἀπανθρακίσαι· τὸ ἐπὶ τῶν ἀνθρώκων, ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἐκπυρίσαι λέγουσιν. loquitur nescio quis de piscibus adparandis ut ἐπανθρακίδες fiant. Ach. 670. Vesp. 1127.

136

ὑδρίαν δανείζειν πεντέχουν ἢ μείζονα

Pollux 10, 74 ἐν δὲ τῷ Γῆρα ἔφη κτλ. ὥστε οὐ μόνον ὕδατος, ἀλλὰ καὶ οἶνον ἂν εἶη ἀγγεῖον ἢ ὑδρία.

137

ταῖς πολιόχρωσι βεμβράσιν τεθραμμένη

Athenaeus 7, 287d Ἀριστοφάνης Γῆρα. dicitur mulier aliqua manifesto Attica esse utpote cibo Attico nutrita. cf. Phryn. 50.

138

κοπίδι τῶν μαγειρικῶν

Pollux 10, 104 ἐν τῷ Γῆρα ὁ αὐτὸς ποιητῆς (Ἀριστοφάνης) εἴρηκεν.

139

εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

Schol. Eq. 580, Schol. Plat. 334 Bekk., Photius, Suidas *στλεγγίς*· ἢ *ξύστρα*, καὶ *στλεγγιζόμενος*, ἀποξυόμενος. καὶ ἀλλαγῶ *Γήρα* κτλ. δεῖ *σφαῖραν*] *δειςφέρων* cod. Phot. *pedisequum*, *puerorum nobilium comitem*, *palaestrae instrumenta pilamque portantem dici* monuit Suevernius.

140

λορδοῦ *κιγκλοβάταν ῥυθμόν*

Aelian. N. an. 12, 9 *κίγκλος* . . . μέμνηται δὲ τοῦ ὄρνιθος τούτου Ἀριστοφάνη . . . ἐν τῷ *Γήρα* κτλ. *λορδοῦ* Brunck.] *λόρδου*. cf. fr. 29. *versus est glyconeus*.

141

ᾧ *πρεσβῦτα*, *πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς εταίρας*
ἢ *σύ τὰς ὑποπαρθένους*, *ἀλμάδας ὡς ἐλάας*,
στιφράς;

Athenaeus 4, 133 a *ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν*, ὡς *περὶ ταῖς ἀλμάσιν ἐλάαις*, ἃς *κολυμβάδας* *καλοῦσιν*. Ἀριστοφάνη *γούν ἐν Γήρα φησὶν κτλ.* 2. ἢ *σύ* Bergk.] ἢ *δρυπετεῖς*. cf. Chionid. 7. *ἀλμάδας*. Hermipp. 81. Bergkio *lena senem adloqui videtur, quem etiam recuperata iuventute agnoverat. πότερα φιλεῖς choriambus est soluta arsi, ut Anacr. 24 ἀναπέτομαι*.

142

ἀποπλευστὲ' οὖν ἐπὶ τὸν *νυμφίον*, ᾧ *γαμοῦμαι*
τήμερον.

Schol. Nicandr. Theriac. 295 *πλόον τὴν ὁδὸν τὴν πεζήν, τὴν πορείαν* . . . καὶ Ἀριστοφάνη *ἐν τῷ Γήρα γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἢ καὶ ἐρεθίζουσα φησι πρὸς αὐτόν κτλ.* ἀποπλευστὲ' οὖν Bergk.] ἀπέπλευσε *τεόν*. ἀπέπλευσε *τεόν* cod. Paris. *τήμερον* Brunck.] *σήμερον*. eodem metro composita et ex eadem fabulae parte haec desumpta sunt ac fr. 141. loqui autem videtur nova nupta senis illius, qui fr. 132 priorem uxorem expulerat.

143

Μελιτέα κάπρον

Ἀριστοφάνη *ἐν Γήρα λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτης*. ἐπεὶ *δασύς* ἐστὶ καὶ γὰρ ἄρκτον αὐτὸν ἔλεγον ἢ ὅτι *μυλωνας* εἶχεν, ἐν οἷς

ἐτρέφοντο σῦς. Photius. similia, sed corrupta Hesychius *Μελιτεὺς κάπρος*. apud Photium *Μελιτέα κάπρον* — ἄρκιον Porson.] *Μελιτέας*: κάπρον — ἄριστον cod. de *Eucrate* cf. Eq. 129 et Bergkium p. 1003sq. si post Euclidem fabula docta sit, *στυππειοπώλην* dici non posse censet Wachsmuth. Mus. Rh. XXXIII 614.

144

καλαμίνους αὐλούς

Pollux 10, 173, ubi haec cum fr. 127. 128 coniuncta leguntur. itaque dubium esse non potest quin ipsa quoque ad Senectutem pertineant. idem 10, 153 *καλαμίνους αὐλούς* Ἀριστοφάνης ἔφη.

145

καταλαλεῖν

Ἀριστοφάνης *Γήρα*. Bekker. Anecd. 102, 15. Pollux 2, 125 καὶ τὸ καταλαλεῖν παρὰ Ἀριστοφάνει. cf. Ran. 752.

146

κληρωτήριον

εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔοικεν εἰρησθαι τὸννομα ἐν τῷ *Γήρα* Ἀριστοφάνους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγελίου ἂν ἐναρμόσειεν. Pollux 10, 61. Bekker. Anecd. 47, 13 *κληρωτήρια*, ἔνθα κληροῦνται οἱ *δικασταί*. cf. quae ad titulum fabulae adnotavimus.

147

σκάφιον

εἶδος *κουράς*. Ἀριστοφάνης *Γήρα*. Harpocrat. Eustath. 1292, 61. cf. quae adnotavi ad Av. 806.

148

τῆτες

ἀντὶ τοῦ τούτω τῷ ἔτει . . . Ἀριστοφάνης *Γήρα*. Harpocrat. Ach. 15. Nub. 624. Vesp. 400.

ΓΗΡΤΤΑΔΗΣ

Nomen etsi a verbo *γηρῦειν* facile derivatur, ut *Χαιρητάδης* a *χαίρειν*, quid significet ignoramus. argumentum fabulae inlustratur fr. 149. 150. in tantis post mortem Sophoclis Euripidisque artis scaenicae angustiis qui superstites sunt poetae quanto inferiores sint magnis illis antiquis sibi conscii legatos in orcum mittere decernunt, ut a mortuis artis principibus consilium auxiliumque petant. est igitur fabula similis *Ranarum* et eodem fere tempore composita.

A. καὶ τίς νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας
 ἔτλη κατελθεῖν; *B.* ἔν' ἀφ' ἐκάστης τῆς τέχνης
 εἰλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας,
 οὓς ἤσμεν ὄντας ἀδοφοίτας καὶ θαμὰ
 5 ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας. *A.* εἰσὶ γάρ τινες
 ἄνδρες παρ' ὑμῖν ἀδοφοῖται; *B.* νῆ Δία
 μάλιστα γ'. *A.* ὥσπερ Θρακοφοῖται; *B.* πάντ' ἔχεις.
A. καὶ τίνες ἄν εἶεν; *B.* πρῶτα μὲν Σαννυριῶν
 ἀπὸ τῶν τραγωδῶν, ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν
 10 Μέλητος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων Κινησίας.

* * * *

A. ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα.
 τούτους γὰρ ἦν πολλῶ ξυνέλθῃ ξυλλαβῶν
 ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς οἰχίσεται.

Athenaeus 12, 551 a καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γηροτάδῃ λεπτοὺς
 τοῦσδε καταλέγει, οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησιν εἰς
 Ἄιδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητάς, λέγων οὕτως· καὶ τίς
 — Κινησίας. εἶθ' ἐξῆς φησιν· ὡς σφόδρ' ἐπὶ κτλ. cf. Aelian.
 V. h. 10, 6. οὕτως· καὶ τίς] οὕτως εἰ καὶ τίς *A.* 2. ἔν' ἀφ'
 Dindorf.] ἔνα δ' ἀφ'. τῆς τέχνης Toup. Emend. II 346] τέχνης.
 'fortasse praestat ἔνα γὰρ ἀφ' ἐκάστης τέχνης.' Bergk. 4. οὓς
 ἤσμεν ὄντας Tyrwhittus ad Toup. III 424] οὐ ση μένοντας *P.* οὐ
 σημένοντας *V.* ἀδοφοίτας Dindorf.] ἀδοφοίτας et sic 6 ἀδοφοῖται.
 9. τραγωδῶν Bentley. Phalar. 319 Lips.] τραγωδῶν. 10. κυκλίων
 Bentley.] κυκλικῶν *A.* κυκλικῶν *VL* et marg. *P.* 11. ὠχεῖσθ' *L*] ὠχεσθ'
A. 12. πολλῶ *A*] πολλῶν *VL.* πολὺς Bergk. conl. Horat. Serm.
 1, 7, 28. Aesch. Sept. 80. ἦν ποτ' ὀξὺς ἔλθῃ Madvig. Philol. I 677.
 13. οἰχίσεται Dawes Miscell. 568 ed. Kidd.] ἐξοιχίσεται. ἐξοίσεται
 Boissonadius.

v. 1 parodia est exordii Hecubae Euripideae ἦκω νεκρῶν —
 πύλας λιπῶν. v. 6—8 ita scribendos esse arbitror: *B.* νῆ Δία
 μάλιστα γ' ὥσπερ Θρακοφοῖται. *A.* πάντ' ἔχω. καὶ τίνες ἄν εἶεν;
B. κτλ. cf. quae ad Av. 1460 adnotavimus. Plat. Protag. 329 b
 μικροῦ τινος ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν. cum v. 11 cf. Eq. 1244.
 v. 12 nulla emendatio sufficit adhuc nota. nemo umquam poeta
 dixit ποταμὸς ἀνθρώποις ξυνέρχεται. scribendum est utique τούτους
 γὰρ, ἦν πολλοὶ ξυνέλθωσιν, λαβῶν κτλ. pauci tales prorsus
 negleguntur; at si multi convenerint, diarrhoeae fluvius, qui ad si-
 militudinem Cocytii et aliorum apud inferos fluminum fingitur, pre-
 hensos abripit. electi autem sunt legati ignavissimi quique et qui
 habitu corporis iam mortui esse viderentur. Hesych. ἀδοφοῖται·

οἱ λεπτοὶ καὶ ἰσχυροί, καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντες. de Meleto cf. fr. 114, de Cinesia Pherecr. 145, 8, de Sannyrione comico Meinek. I 263.

151

- A. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα;
B. εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ ξηροὺς ἄλας.

Schol. Vesp. 1312 Σθενέλος δὲ τραγικός, ὅς διὰ πενίαν τὴν τραγικὴν σκευὴν ἀπέδοτο κακῶς πράττων ἐν τῇ τέχνῃ. περὶ τούτου γέγραπται ἐν Γηρυτάδῃ κτλ. οὗτος δ' ἐλαύνων ἐπὶ τοῖς τεύχεσιν ἐνδεικνύμενος διεχλεύαζε (διεχλεύαζετο?). Athenaeus 9, 367 b ἀλῶν δὲ καὶ ὄξους μέμνηται ὁ καλὸς Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς περὶ Σθενέλου τοῦ τραγικοῦ λέγων κτλ. v. 2 etiam Pollux 6, 65. ῥήματα Schol.] ῥήμα A Athen. ξηροὺς Schol.] λευκοὺς Athen. λεπτοὺς Pollux. conloquuntur nescio qui, ut in Ranis Bacchus et Hercules, de tragicorum virtutibus et vitiis. quae de *Sthenelo* Vesparum scholia narrant, fortasse e Gerytade (cf. Av. 1127sq.) fluxerunt. cf. de eo interpr. Vesp. 1312 et Plat. fr. 128.

152

- τότε μὲν . . . σου κατεκοττάβιζον ἄν,
νυνὶ δὲ σου κατεμοῦσι, τάχα δ' εὖ οἶδ' ὅτι
καὶ καταχέσονται.

Pollux 6, 111 οὐ μὲν εἴποι ἄν τις τὸ κοττάβιζειν ἐφ' οὗ νῦν, ἀλλὰ ἐμείνῃ ἢ ἀποβλύζειν. πλὴν εἴ τις παίρων βούλοιο οὕτως ὑποπτεύειν τὸ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ ὑπ' Ἀριστοφάνους εἰρημένον κτλ. 1. ἄν et 2 σου add. Bergk. potuit etiam scribi νυνὶ δ' ἀμέλει. in v. 1 praeterea Διόνυσε post μὲν Bergk. inserit, γὰρ, ὦ τάν Herwerd. Nov. add. crit. 16. Bacchum adpellari non improbabile est; attamen ut in Ranis iterum eum in Gerytade in scaenam inductum esse non credo. itaque fortasse τάλαινα, i. e. Poesis. extrema ad Cinesiam pertinere Bergk. monuit. cf. Ran. 366 et 95.

153

- ἐν τοῖσι συνδείπνοις ἐπαινωῶν Αἰσχύλον

Athenaeus 8, 365 b Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. τοῖσι Dindf.] τοῖς. cf. Nub. 1365. 6.

154

- θεράπευε καὶ χόρταζε τῶν μονοδιῶν.

Athenaeus 3, 99 f Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ. aliquis ex antiquis poetis, fortasse Euripides, unum ex recentioribus, nimis macilentum iubetur monodiis suis curare et firmare. cf. Ran. 939—944.

155

ἤκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
λιπών, ἔν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώλια.

Athenaeus 3, 112e Θεαρίων ὁ ἀρτοποιός, οὗ μνημονεύει . . .
Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ καὶ Αἰολοσίκωνι διὰ τούτων κτλ. cf. fr.
1. 149, 1.

156

ἄρ' ἔνδον ἀνδρῶν κεστρέων ἀποικία;
ὡς μὲν γὰρ ἔστε νήστιδες, γιγνώσκεται.

Athenaeus 7, 307e εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις . . . Ἀριστοφά-
νης Γηρυτάδῃ κτλ. ἐστε] ἐστὶ P. ἐστὶ BV. εἰσι Casaub. γιγνώσκεται
PVL] γιγνώσκετε A. Aristot. H. an. 8, 4, 3 λαιμαργος μάλιστα
τῶν ἰχθύων ἐστὶν ὁ κεστρεὺς καὶ ἀπληστος. 9, 25, 7 πάντα σχεδόν
ἐστὶ σαρκοφάγα, πλὴν ὀλίγων, οἷον κεστρέως. Hesych. κεστρεῖς· τοὺς
κεκηνότας καὶ πεινῶντας κεστρεῖς ληγουσι· καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτω
. . . προσηγόρευον· τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαιμαργόν τέ ἐστὶ καὶ ἀπληστον.
Photius κεστρεῖς νήστεις (νήσας cod.) ἐκάλουν (τοὺς) κεκηνότας καὶ
πεινῶντας· λαιμαργοὶ γὰρ οὗτοι οἱ ἰχθύες. καὶ ἡ παροιμία· κεστρεὺς
νήστεύσεις· εἴρηται ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μὲν, ἦττον δὲ
φερομένων διὰ τοῦτο αὐτό· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ ἰχθύος· οὗτος
γὰρ πάντων τῶν ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων μόνος ἀπέχεται. similiter
Zenob. 4, 52 atque Athenaeus ipse 7, 307c. 308b. cf. Plat. 29.
Amips. 1. Archipp. 12. Theopomp. 13. Antiphan. 217, 9. 10.
Eubul. 68. ἀνδρῶν κεστρέων ridicule dixit, ut ἄνδρες ἰχθύες Ar-
chipp. 29. apud comicos κεστρεῖς νήστιδες semper sunt misere fa-
melici. apud inferos nescio quis legatos illos poetarum adloqui
videtur.

157

τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἦσθιον.

Pollux 10, 59 Ἀριστοφάνης δὲ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. Hesych. μάλ-
θαν· κηρὸν ἀπαλὸν ἦσθιον. cf. Bergk. R. c. Att. 393. Bonitz Ztschr.
f. österr. Gymn. 1857 p. 95. inrideri videntur poetae esurientes.

158

ἀκροκάλι', ἄρτοι, κάραβοι, βολβοί, φακῆ.

Athenaeus 3, 95f ἀκροκαλίων δὲ μέμνηται Ἀριστοφάνης . . .
ἐν Γηρυτάδῃ· ἀκροκάλι', ἄρτοι, κάραβοι. cetera addidit Dindorfius
ex Etymol. m. 53, 14 ἀκροκάλια, ἄρτοι, βολβοί, φακῆ (non adiecto
auctoris nomine). 'fortasse praestat φακοί.' Bergk.

159

πιτσάνην διδάσκεις αὐτὸν ἔψειν ἢ φακῆν;

Athenaeus 4, 158 c Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ ἔφη κτλ. πιτσάνην ἦν Α.

160

Pollux 10, 91 Ἀριστοφάνης . . . ἐν Γηρυτάδῃ· ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτῶ κανισκίῳ ἄρτων περιλοιπα θρύμματα et 7, 176 ἐν γὰρ τῷ Γηρυτάδῃ φησὶν Ἀριστοφάνης· πλεκτῶ κανισκίῳ, videntur trimetri esse: ἄλλος δὲ πλεκτῶ προσέφερ' ἐν κανισκίῳ | ἄρτων περιλοιπα θρύμματα.

161

ἦσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου

Ἀριστοφάνης . . . ἐν Γηρυτάδῃ. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο. Etym. m. 420, 5. Herodian II 517, 8. μετῆσαν Eq. 605.

162

ἄλλ' ἰσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

Ran. 436. ibi schol. Ven. τὸ ὁμοῖον καὶ ἐν Γηρυτάδῃ.

163

πόλος τόδ' ἐστίν; εἶτα πόστην ἥλιος τέτραπται;

Pollux 9, 46 τὸ καλούμενον ὠρολόγιον πόλον ἂν τις εἴποι φήσαντος Ἀριστοφάνους ἐν Γηρυτάδῃ κτλ. τόδ' — εἶτα πόστην Porson. Hecub. praef. XLI] τοῦτ' — ἑκασταποστὴν. ut Strepsiadēs in Nubibus a discipulo Socratis de geometria, astronomia cet. multa admirabilia ipsi audit, ita hic legatis poetarum apud inferos monstrari videtur ὁ κάτω πόλος, sed simili atque in Av. 179 ioco eum polum pro gnomone habent. Herod. 2, 109 πόλον καὶ γνώμονα . . . παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες. Plat. Tim. 40 b γῆν . . . εἰλλομένην περὶ τὸν διὰ παντός πόλον τεταμένον. cf. Aesch. Prom. 430. Eurip. Orest. 1685. Ion. 1154. fr. 836, 10 N. Alexid. 256, 7.

164

φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπήναι.

Erotianus 68, 5 Klein. ἐκλαπήσεται· ἀντὶ τοῦ ἐκλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησί· κτλ. Hermannus φημί δ' οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντ' ἂν ἐκλαπήναι. Bothius φήμη ἴστιν ἐξ ὧν βροτοὺς ἅπ. ἐκλ. Cobetus V. 1.² 367 φήμ' οὖν ἐγὼ κ τούτου βροτοὺς ἅπ. ἐκλ. certam emendationem non inveni,

sed videtur narratio similis esse eius quae in Platonis Symposio Aristophani tribuitur.

165

Athenaeus 11, 485a λεπαστή . . . τοῦτο δὲ τὸ ποτήριον ἄνομασθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, οὓς λαφύκτας καλοῦμεν. κύλικες δ' ἦσαν μεγάλαι. Ἀριστοφάνης . . . Γηροτάδῃ· ἦν δὲ τὸ πρᾶγμ' ἐορτή· περιέφερε δ' ἐν κύκλῳ λεπαστήν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχει τε σφόδρα κυανοβενθῆ. τὸ βάθος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου. Pollux 10, 75 ὅτι δὲ ἡ λεπαστή οὐκ ἔκπωμα μόνον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ οἰνοχόη, σαφὲς Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηροτάδῃ ποιεῖ· περιέφερε δὲ κύκλῳ λεπαστήν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς, ἐνέχει τε. κυανοβενθῆ etiam Eustath. 1246, 34. hinc Hermannus Annal. lit. Ien. 1842 p. 509 ἦν δὲ | τὸ πρᾶγμ' ἐορτή· περιέφερε δ' ἡμῖν κύκλῳ λεπαστήν | ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχεεν τ' ἐφόδια κυανοβενθῆ (ἐφόδια 'auf die Reise'). Herwerdenus quos (Obs. crit. 39) effinxit dochmii tali narrationi minime conveniunt. adsentior Hermanno, nisi quod ἐφόδια κυανοβενθῆ dici non potuisse et ἐνέχει propter cetera imperfecta retinendum arbitror. fortasse *κἀνέχει μάριωνα κυανοβενθῆ*.

166

χαριεντίζει καὶ καταπαίξεις ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει.

Harpocrates Ἀριστοφάνης Γηροτάδῃ. eadem, sed omisso nomine fabulae (aut poetae) Etym. m. 807, 16. Schol. Platonis 403. Suidas, Zonaras *χαριεντιζόμενοι*, et Grammat. Nanianus 497. *χαριεντίξῃ Harpocr.*] *χαριεντίξεις.*

167

ψίδυρός τε καλοῦ καὶ ψωμοκόλαξ.

Athenaeus 6, 261f *ψωμοκόλακος* δὲ μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γηροτάδῃ οὕτως κτλ. *ψωμοκόλαξ C] κόλαξ. Ἀριστοφάνης Casaub.] Ἀντιφάνης. καλοῦ i. e. sine te vocari, in aeternum nomen habeto.* imitati sunt Aristophanem Sannyrrio 10. Philemon. 8. Diphil. 49 *ψωμοκόλαφον*, Philippid. 8 *ψωμοκολακεύων*.

168

Schol. Sophocl. Electr. 289 ὦ δύσθεον μίσημα σοὶ μόνη πατήρ τέθνηκεν; καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῶδηκεν ἐν Γηροτάδῃ.

169

Schol. Lucian. 222 Iacob. Ἀγάθων, τραγωδίας ποιητῆς εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος Ἀριστοφάνει Γηροτάδῃ· ἦν δὲ Τισαμενοῦ υἱὸς Ἀθηναίου παιδικὰ γεγονῶς Παύσανίου τοῦ τραγικοῦ, μεθ'

οὐ πρὸς Ἀρχέλαον τὸν βασιλέα ὄχρητο, ὡς Μαρούσας ὁ νεώτερος. ἐμιμείτο δὲ τὴν κομψότητα τῆς λέξεως Γοργίου τοῦ ῥήτορος, ὡς Πλάτων ὁ φιλόσοφος Συμποσίω. cf. Schol. Plat. 373 Bekk. Cramer. Anecd. Ox. III 269, 20. Pausanias quomodo dici possit ὁ τραγικός non intellego. *Agathon* sine dubio eodem modo inridebatur atque in Thesmorphoriazasis vel in Ranis.

170

Athenaeus 13, 592 c μνημονεύει αὐτῆς (τῆς Ναϊδος) καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. non serva erat Nais, sed libera. Athen. ἑταῖρα Ναῖς ὄνομα, ἧς Ἀρχίας κύριός ἐστιν . . . ὁ Φιλωνίδης δ' ἐρᾶν φησιν. cf. Plut. 179. Philonides est Melitensis. cf. Hanov. Exerc. crit. 31 sq.

171

αὐτοὶ θύομεν

Hesychius ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ πίνομεν, ἐνηλλαγμένως, παρόσον οἱ καλούμενοι εἰς ἐστίασιν λέγουσι καὶ αὐτοὶ θύομεν· ἐπὶ γὰρ τῶν καλουμένων ὑπὸ τινων λέγεται. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. sine dubio qui ita dicebant Hieroclem aliquem a computatione excludebant. cf. Schoem. Antiq. gr.² II 231. 2 cum not. 2. Eupol. 281.

172

φορμῶ σχοιλίνω

ἐν τῷ Γηρυτάδῃ ὁ Ἀριστοφάνης λέγει. Pollux 10, 169. idem 7, 175 καὶ φορμὸν δὲ σχοιλίνον ὁ αὐτὸς λέγει.

173

τῶν ἀπυρρήνων

ῥοῶν Ἀριστοφάνης . . . μνημονεύει . . . ἐν Γηρυτάδῃ. Athen. 14, 650 e. cf. fr. 118.

174

ἀσκοθύλακος

ὡς ἐν τῷ Ἀριστοφάνους Γηρυτάδῃ. Pollux 10, 160. cf. Archipp. 4. Diocl. 3.

175

γαργαλισμοῦ

Erotian. 61, 6 Klein. γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμός. ἀπὸ τῶν πασχητισσῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ καὶ Δίφιλος ἐν Ἀναΐσι.

176

ἔρμα

ὕφαλος πέτρα . . . ἔστι τοῦνομα . . . καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀρι-
Comici graeci, ed. Th. Kock. I. 28

στοφάνους. Harpocrat. Photius ἔρμα· ὕφαλος πέτρα . . . Ἀριστοφάνης. Suidas Ἐρμαῖος· ὕφαλος πέτρα . . . Ἀριστοφάνης. ubi ἔρμα Valesius. ἔρμα] ἔρμᾶν Harpocr., Photius et Suidae V, ἔρμᾶν cod. Harpocr. C, ἔρμᾶν A, ἔρμᾶ Suidae A.

177

καρπεῖα

Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ εἶπε. Pollux 7, 149.

178

κατάπλασμα

Pollux 4, 181 ἧ που δὲ καὶ δεσμά, καὶ κατάπλασμα ἐν Γηρυτάδῃ. verba ἧ που δὲ καὶ δεσμά versum Phrynichi comici (fr. 62) sequuntur. itaque unde fluxerint δεσμά non constat.

179

μέτοχος

Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. Bekker. Anecd. 107, 32.

180

τοὺς οἰκοδόμους

Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ εἶρηκε. Pollux 7, 117. i. e. τέκτονας.

181

περίθεσιν

Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ. Pollux 10, 170. Agathonem coma subditicia instructum significari Bergkii suspicatur. cf. Thesm. 258 κεφαλή περίθετος.

182

σκόμβρος

Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. Athenaeus 7, 321a.

183

σύντεχνοι

Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ τούτῳ κέχρηται. Pollux 7, 7.

Ad Gerytadem fr. 579. 580. 581. 643 pertinere Dindorfius et Bergkii statuerunt.

Dionysium qui Plut. 550 commemoratur etiam in Gerytade notatum fuisse Hemsterhusius putabat in ed. Pluti p. 166. 7 Lips.

Quae Eustathius 1288, 42 tradit λέγεται δὲ καὶ Ἀρχέστρατος ὁ μάντις καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ὕστερον τῶν κηρῶν λεπτότερος εἶναι, conl. cum Athen. 12, 552c Πολέμων δ' ὁ περιηγητὴς ἐν τῷ περὶ θαυμασιῶν Ἀρχέστρατόν φησι τὸν μάντιν ἀλόντα ὑπὸ

τῶν πολεμίων καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀναβληθέντα ὀβολοῦ ὀλίγην εὐρεθῆναι ἔχοντα, οὕτως ἦν ἰσχνός, ad Gerytaden pertinere statuit Fritzschius Daetal. 99 not. 58, negavit rectissime ut videtur Bergkius.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ

De tempore non constat: videtur tamen posterioribus poetae fabulis adnumeranda esse. cf. Cobet. Obs. crit. 82. similis quodammodo fuit Cratini Nemesi. Iuppiter enim Daedali arte Ledau rotissimum decipiens inducebatur. cf. fr. 184. Bergk. R. c. Att. 398. falsa avis imagine sine dubio utebatur, sicuti Pasiphae eiusdem Daedali opera usa falsa vaccae specie libidinem explevisse dicebatur. cognominem fabulam Plato comicus docuit. quod autem Clemens Alex. Strom. 6 p. 753 narrat Πλάτων δὲ ὁ κωμικός καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Δαίδαλῳ τὰ ἀλλήλων ὑφαιροῦνται, conl. Euseb. Praep. evang. 10, 2, id egregie refutavit Cobetus Obs. crit. 67—79.

184

ἤδη τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία;

Suidas Εὐρύβατος· εἰ δὴ κτλ. Ἀριστοφάνης ἐν Δαίδαλῳ ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντά καὶ πλουτοῦντα (πολυπραγμονοῦντα?) καὶ πανουργοῦντα. Eustath. 1864, 31 indicavit Nauckius. ἤδη Eustath.] εἰ δὴ Suid. εἶδεν Suid.] οἶδεν Eustath. Schol. Lucian. Alex. 4 Vindob. ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανουργός, ἔτι δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ. coniungitur fere cum Phrynonda. cf. fr. 26.

185. 186

ὦδὸν μέγιστον τέτοκεν, ὡς ἀλεκτροῶν.

* * * *
εὖ ἴστε· πολλαὶ τῶν ἀλεκτροῶν βία
ὑπηνέμια τίκτουσιν ὡς πολλάκις.

Athenaeus 9, 374c Ἀριστοφάνης Δαίδαλῳ· ὦδὸν — ἀλεκτροῶν. καὶ πάλιν· πολλαὶ κτλ. Photius et Suidas ὑπηνέμια λέγουσιν ὡς ἡμεῖς· Ἀριστοφάνης Δαίδαλῳ· ἐνίοτε πολλαὶ κτλ. Eustathius 1479, 28 omisso poetae nomine πολλαὶ τῶν ἀλεκτροῶν ὑπηνέμια τίκτουσιν. εὖ ἴστε Meinek. V 42] ἐνίοτε Suid. et Photius (ἐνίοτε). ἐν ἴστε Porsonus, qui primus intellexit ἐνίοτε cum πολλαὶ πολλάκις coniungi non posse. πολλαὶ] πολλοὶ Suid. — fr. 186 Platoni tribuitur (fr. 19) a Schol. Nub. 663. sed Platonis nomen ex eis quae apud grammaticos saepissime alteri tertiove exemplo praemittuntur καὶ πάλιν ortum esse mihi quidem persuasit Dobraeus Schol. Aristoph. p. 206 ed. Dind. cf. Cobet Obs. crit. 81, qui contra plagiariorum in-

vestigatores recte monet quam sit ridiculum credere talia poetam vel mediocrem sibi ipsum scribere non potuisse. idem quod βλα reiecit non adsentior: est enim *contra naturam*. cf. Plin. N. h. 10, 166. Av. 695.

187

πάσαις γυναιξίν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου
ὥσπερ παροψίς μοιχὸς ἐσκευασμένος.

Athenaeus 9, 367 d 368 b c Ἀριστοφάνης Δαιδάλω. τρόπου utrubique omissum ab ABP add. VL. Fritzschi De parops. 7 π. γυναιξίν ἐστιν ἐξ ἑνός γέ του, quod comicis quidem et Platoni philosopho et oratoribus quod sciam ignotum est. contra cf. Thuc. 6, 34. Isocr. 5, 3. Ledam significari arbitratur Bergk.

188

ὁ μηχανοποιός, ὁπότε βούλει τὸν τροχὸν
ἱμῶν ἀνεκάς, λέγε, χαίρε φέγγος ἡλίου.

Erotianus 42, 5 Klein. ἀνεκάς· ἀντὶ τοῦ ἀνωτάτω . . . ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλω φησὶν κτλ. ἱμῶν K.] εἶν. ἐλᾶν Bergk, ἔλκειν Cobet. Mnem. V 197. ἀνεκάς Brunck.] κἀνεκάς B κἀνεκάς AC, κᾶν ἐκάς z. de accentu cf. Cratet. 10. ἱμῶν verbum est in tali re proprium. cf. Vesp. 379. 396. fr. 349. Schol. Lys. 722 τροχίλια δέ ἐστιν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φρέατος, δι' οὗ ἱμῶσιν. Phot. ἱμῶν· τὸ ἀνασπᾶν. τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμᾶντας ἐνδησάμενοι (ἐκδησάμενοι Bekker. An.) ἀνίμων ἢ καθίμων. ac similiter Bekker. Anecd. 266, 22. videtur Iuppiter post furtum amatorium in caelum rediens haec dicere metuens ne de machina delapsus moriatur. cf. Pac. 174sq.

189. 190. 191

καὶ ταῦτ' ἔχοντα πουλύπους καὶ σηπίας.

* * * *

τὸν πουλύπου μούθηκε.

* * * *

πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου.

Athenaeus 7, 316 b Ἀττικοὶ πουλύπου λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλω· καὶ — σηπίας. καὶ πάλιν· τὸν πουλύπου μοι ἔθηκε, καὶ πάλιν· πληγαὶ κτλ. idem 7, 323 c σηπία· Ἀριστοφάνης Δαναΐσι· καὶ ταῦτ' — πουλύπους. Danaidibus perperam tribui videtur, quamquam potuit idem versus utriusque comoediae esse. καὶ ταῦτ' ἔχοντα 323 c]

ταῦθ' ἐκόντα 316 b PVL. σηπίας καὶ πουλύπους 323 c. 2. μούθηκε Bergk.] μοι ἔθηκε. 'nisi forte praestat τ. π. παρέθηκε'. 3. πληγαὶ A. partis a Leda liberis solemnitatem in modum Amphidromiorum institutam significari Bergkiius arbitratur. Aristot. H. an. 9, 25, 10 (πουλύπους) φύσει συντηκτικόν ἐστι. σημείον δέ· πιλούμενος γὰρ ἀφήσιν αἰετι, καὶ τέλος ἀφανίζεται. 'caedendo enim fit mollior teneriorque, quod hodierni quoque Graeci faciunt teste Chandlero'. Schneider. egregie fr. 191 inlustratur et suppletur Zenob. 3, 24 (Apostol. 6, 23) Suid. δις ἐπτά πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος . . . παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπεται πολλάκις (πολλάς;) πρὸς τὸ πίων γενέσθαι, quae adparet ad ipsa Aristophanis verba pertinere. itaque sententia redintegrabitur scribendo δις ἐπτά γὰρ | πληγαὶ λ. π. π. in proverbio enim est *bis septenis* plagis opus esse ad polypum molliendum. cf. Plin. N. h. 32, 121. Plat. 173, 17.

192

περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος
νῦν ἐστι; περὶ ὄνου σκιαῶς.

Photius et Suidas ὄνου σκιά· Ἀριστοφάνης Δαιδάλω κτλ. ὑμῖν post νῦν in omnibus cod. Suidae praeter A. verba sunt hominis alios ne rixentur monentis, ex systemate iambico excerpta.

193

κογχυλίας λίθος
ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλω. Pollux 7, 100.

194

Δαιδάλεια

Ἀριστοφάνης τὸν ἀπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδριάντα. ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένον. Hesych. Zenob. 3, 7 τῶν παλαιῶν δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα τυφλά ὁ Δαίδαλος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῖς ἀνεπέτασεν, ὡς καὶ δόξαν κατασχεῖν ὅτι καὶ ἔμψυχά ἐστι καὶ κινουῦνται καὶ φθέγγονται. φασὶ γοῦν τινὰ τῶν δαιδαλοργῶν ἀνδριάντων δεδέσθαι τοῦ ποδός, ὡς μὴ ἀποδράμοι, ubi cf. quae editor adnotavit. Cratin. 74.

195

ἀρχιτεκτονεῖν

Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δαιδάλω. Pollux 7, 117. cf. Pac. 305.

196

δορυφόρον

τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλω. Hesych. cf. Teleclid. 29.

197

κακκάβη

Phrynich. Ecl. 427 κάκκαβον· διὰ τοῦ ἧ κακκάβην λέγε. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ὀ ἀμαθῆς· καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλω χοῆται διὰ τοῦ ἧ. cf. Lobeck. — ad Daetalenses (fr. 215) refert Dindorfius.

ΔΑΙΤΑΛΗΣ

Δαιταλῆς, antiquo nomine etiam παράσιτοι, sunt cives Athenienses, qui duodeni in singulis pagis ad rem sacram faciendam archontis qui βασιλεύς dicebatur opera accurate electi in Herculis fano certis diebus una epulabantur. Athen. 6, 235 ac. Diodor. com. fr. 2, 23—30. Suidas δαιταλεῖς· δαιτυμόνες καὶ διασωῶνται καὶ συμπόται καὶ οἶον συνδαιταλεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης. (quae sequuntur verba Theophylacti Simocattae Hist. 5, 5 esse Toupius monuit.) Etym. m. 251, 40. Zonar. 464, 5 δαιταλεύς· ὁ εὐωχητής, ἀπ' οὗ δρᾶμα Ἀριστοφάνους ὠνόμασται Δαιταλεῖς. Orion. 49, 10 Δαιταλεῖς, δρᾶμα Ἀριστοφάνους· ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες χοροὶ ἐγένοντο (extrema obscura sunt et ambigua). Pollux 6, 12 οἱ δὲ συγκληθέντες δαιτυμόνες δαιταλεῖς. ad eam cenam filios quoque adducere licuisse testis est Isaeus 9, 30 εἰς τοίνυν τὰ ἱερὰ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς τὸν Ἀστύφιλον παῖδα ἤγε μεθ' ἑαυτοῦ . . . καὶ εἰς τοὺς θιάσους τοὺς Ἡρακλέους ἐκείνον εἰσήγαγεν, ἵνα μετέχῃ τῆς κοινωνίας. sic igitur Aristophanes patrem fecit tamquam ex pago quodam Daetalensium oriundum (Galen. Lex. Hippocr. V 706 Bas. ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων προεβύτης, cf. Κεραμῆς, Κηφισιῆς, Λαμπτηῆς) cum duobus filiis, quorum alterum antiquo more simpliciter educaverat, alterum in urbem miserat noviciis illis sophisticae disciplinae artibus instituendum, in fano Herculis cum ceteris Epulonibus cenantem. qua occasione oblata rixa orta est inter filium probum et inpudicum, deinde expostulatio filii improbi cum patre, simillima eius, quam in Nubibus finxit poeta.

acta est fabula, prima omnium Aristophanis, archonte Diotimo Ol. 88, 1, Lenaeis ut videtur. Anonym. De com. p. XV 50. praemium tulit secundum. Schol. Nub. 529. cf. Progr. Guben. 1855 p. 2. 17.

- A. ἀλλ' εἰ σορέλλη καὶ μύρον καὶ ταινίαί.
 B. ἰδοῦ, σορέλλη, τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.
 A. ἢ μὴν ἴσως σὺ καταπληγήσει τῷ χρόνῳ.
 B. τὸ καταπληγήσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων.
 5 A. ἀποβύσεται σοι ταῦτά πη τὰ ῥήματα.
 B. παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τὰποβύσεται.
 A. τί δ' ὑποτεκμαίρει καὶ κακῶς ἄνδρας λέγεις
 καλοκάγαθεῖν ἀσκούντας; B. οἴμ', ὦ Θρασύμαχε,
 τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόρων τερθρεύεται;

Galenus Gloss. Hippocr. prooem. V 706 Bas. (XVIII 66. 7 Kuehn) ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαστος τῶν περὶ λόγους ἐχόντων ἡξίου ποιεῖν ὀνόματα καινὰ δηλοῖ μὲν καὶ ὁ Ἀντιφῶν ἱκανῶς, ὅς γε ὅπως αὐτὰ ποιητέον ἐκιδάσκει. δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταύτῳ δράματι διὰ τῶνδε· ἀλλ' εἰ — ταινίαί. εἶτα ὁ πρεσβύτες ἐπισκώπτων· ἰδοῦ — Λυσιστράτου. πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάστου υἱὸς εἰπόντος· ἡμῶν — χρόνῳ. καὶ τοῦθ' υἱὸς ὁ πρεσβύτες ἐπισκώπτων ἐρεῖ· τὸ — ῥητόρων. εἴτ' αὐθις ἐκείνου φάντος· ἀποβήσεται — ῥήματα. πάλιν ὁ πρεσβύτες καὶ τοῦτο σκώπτει· παρ' — τὰποβήσεται. καὶ μὴν γε ὁ υἱὸς οὐδέπω πανόμενος οὐδὲ αἰδούμενος τὸν γέροντά φησι· τί — ἀσκούντας. εἶτα ὁ πρεσβύτες· οἴμ', ὦ Θρασύμαχε κτλ. Hesych. σορέλλη· σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας, ἀπὸ τῆς σοροῦ. idem τορέλλη (cod. τορέλλη)· ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ Θρακικόν (cf. τήνελλα). Photius σορέλλη. σκῶμμα εἰς τοὺς γέροντας παρὰ τὴν σορόν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Eustath. 1289, 16 (ἀπὸ τῆς σοροῦ) καὶ σορέλλην παρὰ Ἀριστοφάνει σκῶμμα εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὗρηται λεξικῶ. Diogenian. 2, 58 (Apostol. 2, 48) ἄλλη τορέλλη (sic codices)· σκῶμμα γερόντων, ἐκ τοῦ τορὸς γίνεται (ubi σορέλλη et σορὸς Bergk. ac σορὸς Apost.).

1. ἀλλ' εἰ σορέλλη Elmsl. Ach. 716] ἄλις ὀρέλλη. ἄλις, σορέλλη Seidler. ἀλλ' ἢ σορέλλη Bergk. in ed. mai., conl. Diogen. 2. ἰδοῦ, σορέλλη H. Stephanus p. 154] ἰδοῦ σορέλλη. ἡδουσ' ὀρέλλη cod. Dorvill. ἡδου σωρέλλη Ald. Λυσιστράτου] Λυσιστράτῳ cod. Dorvill. 3. ἢ μὴν — σὺ Porson. cens. Arist. Brunck. p. 37 Kidd.] ἡμῶν — σὺ. καταπληγήσει 3 et 4 Dindorf.] καταπληγήση. καταπληγήσει Porsonus. χρόνῳ] χορῶ Bergk. 5. ἀποβήσεται] ἀποθήσεται cod. Mosq. ἀποβύσεται Bergk., non recte: nam ἀποβύειν (Bekker. Anecd. 426, 21 ἀποβύσαντες· ἀποκλείσαντες) neque exstat apud scriptores neque huic versui convenit; ἐπιβυνεῖται autem τὸ στόμα, non τὰ ῥήματα. Plut. 379. Pac. 645. Cratin. 186. ταῦτά πη Bergk.] ταῦτα ποῖ. ταῦτά ποι Elmsl. 6. τὰποβήσεται Brunck.] ἀποβήσεται. 7. τί δ' Seidlerus] τι. κακῶς Elmsl. κακούς. 8. καλοκάγαθεῖν Bergk.] καλοκάγαθειον ed. Bas., καλοκαγαθῶν Ald.

καλοκάγαθειαν H. Stephanus. οἴμ' Elmsl.] οἴμαι. οἴμοι Cornarius. 9. τοῦτο Brunck.] τούτων. τερθρεύεται Bergk.] τηρεύεται, τερύεται. σε ῥύεται Kuehnus, nescio quo auctore. Θηρεύεται Fritzschius, τερατεύεται Dobraeus Advers. II 252. an ἐξεύρετο?

1. τορέλλη lugubrem tibiae sonum consulto ab Aristophane in σορέλλη mutatum esse Fritzschius statuit Ran. p. 142, ut simul etiam ad σορόν adluderet. similia Lys. 372. Eccl. 1032. Nub. 908 et quod est apud Photium 610, 1 et Pollucem 2, 16 τυμβογέρων. ceterum v. 2 scribendum esse censeo ἰδοῦ, τὸ σορέλλη τοῦτο κτλ. (cf. 4. 6), unde facillime Hesyehii et Diogeniani τορέλλη quo modo ortum sit explicatur. 3. ἦ μὴν Nub. 865. Av. 1259. ἦ μὴν ἴσως Nicom. 1, 6 (ex emendatione Meinekii certissima). καὶ μὴν ἴσως Nub. 1441. ἦ που ἴσως Soph. Ai. 1008. 9. Hesyeh. emendatus a Cobeto Mnem. V 200. 1. VIII 55 καταπλιγῆσει· κατακρατηθήσει. τὸ βῆμα γὰρ πλιγμα λέγουσιν. τὸ οὖν κρατησαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατεχόντων οὕτως φασίν. idem πλιγμα· βῆμα. ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες τοῖς σκέλεσι κατέχωσιν. et περιπεπλιγμένα· περιπεπλεγμένα τοῖς σκέλεσιν. οἱ γὰρ ἀλείπται τὸ βῆμα πλιγμα καλοῦσιν. cf. Strattid. 63. 5. ἀποβήσεται Bergkio merito suspectum fuit. ἀποθήσεται Mosq. ortum videtur ex ἀποτεθήσεται, quod glossema fuit eius quod poetam scripsisse arbitror ἀποκείσεται σοι ταῦτά ποι τ. ῥ., i. e. *memori mente recondam, non obliviscar* quae modo dixisti. sunt minantis inlatam sibi iniuriam se ulturum esse. similia sunt ἀποκείται μοι συγγνώμη, εὐνοια. Xen. Anab. 7, 7, 46, ubi cf. quae Kruegerus adnotavit. 7. *quid curiose quaeris qui sint verborum meorum auctores*. cf. Nub. 834. 5. 8. καλοκάγαθειν recte Bergkio: opus enim erat verbo audacter novato. sic Eurip. Phoen. 337 συνασοφεῖν. Thrasymachum sophistam esse Chalcædonium arbitrantur Suevern. De Nub. 27. C. F. Hermann. Ind. Gotting. hib. 1848/49 p. 5, negat Bergkio. cf. Plat. Phaedr. 261c. 266c. 267c. 271a. Aristot. Rhet. 3, 1, 20. Schol. Isocr. 13, 19 τὰς καλουμένας τέχνας γράψαι τολμήσαντες· Τισίαν καὶ Κόρακα λέγει τοὺς Συρακοσίους, Γοργίαν καὶ Θρασύμαχον, οἱ πρῶτοι ῥητορικὰς τέχνας ἔγραψαν. filius improbus, ut alii multi tum adolescentuli novicii quod sophistae invexerant generis dicendi sectator doctrinam ostentans singularia quaedam vocabula profert (σορέλλη, καταπλιγῆσει, ἀποκείσεται, καλοκάγαθειν) ab artis magistris aut recens inventa aut in aliam significationem deflexa. quem pater ita inridet ut ei auctores eorum et quasi parentes nomet quae proferat filius omnia ab aliis adscita, nihil ab ipso excogitatum esse significans. iam καλοκάγαθειν cum ad quem auctorem referendum sit nesciat, ad Thrasymachum tamquam universi eius generis inventorem se convertit, ridicule absentis inplorans auxilium. de συνηγόροις, accusatoribus vel accusatorum (non reorum) adiutoribus, cf. Schoemann. Antiq. gr.² II 403. 410. 422. Vesp. 687—691.

Schol. Hippocr. Vatic. De fractur. p. 212: 3 Daremberg (Notices et extraits, cf. Erotian. 9, 13 Klein.) σοφίζόμενοι τεχναζόμενοι. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σόφισμα, ὡς Ἀριστοφάνης . . . ἐν Δαιταλεῦσί φησιν· 'σοὶ γὰρ σοφίσματ' ἐστίν· ἐγὼ κτησάμην οὐκ εὐθύς ἀπεδίδρασκεις ἐκ διδασκάλου; pro κτησάμην Archives des missions scientifiques VIII Paris. 1852 ἤτησάμην. Duebnerus σοὶ γὰρ σοφίσματ' εἴ τιν' εἰσηγησάμην, compellari his versibus filium probum ratus. Schneidewinus Goett. gel. Anz. 1852, 423 ΚΑΤΑΠΤΩΝ. σοὶ γὰρ σόφισμα ποῦ 'στ'; ἐγὼ δ' ἤσκησάμην. ΧΡΗΣΤΟΣ. οὐκ — διδασκάλου; Goettlingius Ind. Jen. 1854 p. 3 σὺ γὰρ, σοφίσματ' εἴ σ' ἔγωγ' ἤτησάμην, οὐκ — διδασκάλου; 'si postulassem a te (adloquitur autem τὸν χρηστὸν) ut sophismata diceres, nonne confestim me deseruisses magistrum?' id graece erat ἂν ἀπέδρας. H. Iacobi (Mein. V p. CXXXIII) σοὶ γὰρ σοφίσματ' ἔστ'; ἐγὼ δ' ἐκτησάμην· σὺ δ' — διδασκάλου. Wilamowitzius Obs. crit. 7n. 11 ΚΑΤΑΠ. σοὶ γὰρ σοφίσματ' ἐστίν, ἀγὼ κτησάμην; ΣΩΦΡΩΝ. οὐκ — διδασκάλου; nihil horum sufficit. poeta videtur scripsisse ΚΑΤΑΠ. σοὶ γὰρ σοφίσματ' ἔστιν; ΧΡΗΣΤΟΣ. ἐξήτησα μὴν· σὺ δ' εὐθύς ἀπεδίδρασκεις ἐκ διδασκάλου. certant inter se fratres quid sit sapientia vel scientia. ac cum probus de utilis scientiae a se conlectae copia dixisset, improbus 'quid?' inquit 'tu artium utilium scientiam (σοφίσματα) possidere tibi videris?' cui probus 'quaesivi certe; tu 'vero statim ex ludo', in quem pater initio utrumque scilicet miserat 'aufugisti'. sic μὴν in responsione Plat. Sophist. 255 b et in fine sententiae Tim. 20 e δοκεῖ μὴν.

οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτοῦ
πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Athenaeus 3, 119 c ὁ τάριχος . . . Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν κτλ. Grammaticus Hermanni 325 et Cram. Anecd. Paris III 248, 11 πλύνων εἰπεῖν ἅπασιν, itaque Athenaei epitome. Eustath. 73, 44 Ἀριστοφάνης . . . ὁ αὐτός· τάριχον τοῦτον πλύνω. atque ita etiam Herodian. I 226, 14 Lentz. Xen. Mem. 2, 7, 1 ἐγὼ δὲ . . . ἂ σύνοιδα αὐτῷ. Ach. 381. (Plut. 1062.) Diocl. 2. Menand. Artemid. On. 2, 5 τὸν πατέρα καὶ σὲ τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ. Diphil. Siphn. Athen. 3, 121 c πάντας δὲ χορὴ τοὺς τარიχοὺς πλύνειν, ἄχι ἂν τὸ ὕδωρ ἄνοσμον γένηται. apud Aristophanem ὁ τάριχος figurate homo nequam: salsamenta enim in vilissimis eibus erant. utrum improbum filium pater fraterve an probum improbus dicat dubito.

εἰ μὴ μεταλάβῃ τοῦπίπεμπτον, κλαέτω.

Harpocratio ἐπίπεμπτον . . . ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ πέμπτον. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν. verba poetae om. C. εἰ μὴ] οὐ μὴ Porsonus et Bekkerus, asyndeto non tolerabili. ἦν μὴ Brunckius. cf. Cratin. 28. 29. Etym. m. 763, 22 et Photius τοῦπίπεμπτον· οἱ γὰρ μὴ μεταλαμβάνοντες τὸ εἶ μέρος τῶν ψήφων ἄτιμοι ἦσαν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius 677, 7 πρόστιμον ἔκειτο τῷ μὴ μεταβαλόντι (scr. μεταλαμβάνοντι) τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ὡς Θεόφραστος ἐν πέμπτῳ περὶ νόμων· ἐν δὲ τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν ἐξημιοῦντο πρῶτον πρὸς ἀτιμίαν, ὥστε μήτε ἐξεῖναι μετεγγράφασθαι παρὰ νόμων (scr. μήτε γράφασθαι παρανόμων), μήτε φαίνειν μήτε ἔφηγεῖσθαι (scr. ἐφηγεῖσθαι)· ἐὰν γραψάμενος μὴ ἐπεξέλθῃ, ὁμοίως περὶ δὲ τῆς εἰσαγγελίας, ἐὰν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, οἱ δικασταὶ τιμᾶσιν. [Demosth.] 26, 9 ὅταν τις ἐπεξῶν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ἐφ' οἷς οἱ νόμοι κελεύουσι τὸ λοιπὸν μὴ γράφεσθαι μηδ' ἀπάγειν μηδ' ἐφηγεῖσθαι. cf. 18, 103. 222. 24, 7. [25, 83]. Plat. Apol. 36 b. Schoemann. Antiq. gr.² I 499. 500. Att. Proc. 734sq. De comit. Athen. 211. 12. videtur pater filio inprobo, si causa ceciderit, acerrimam poenam minari. itaque fratrum expostulatio fortasse in modum litis instituta fuit.

202

ἐγὼ δ' ἰῶν

πέμψω πλακοῦντ' ἐς ἐσπέραν χαρίσιον.

Athenaeus 14, 646 b χαρίσιος· τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν κτλ. Suidas ἀνάστατοι· πέμψω πλακοῦντας ἐσπέρας χαρισίους, et χαρίσιον· πέμψω παλλακαῖς ἐσπέρας χαρισίους. δ' ἰῶν [Dindorf.] δὲ νῶν. πλακοῦντ' ἐς ἐσπέραν Bentley. Callim. fr. p. 513] πλακουντεςπεραν Α. πέμψω] πέψω Fritzschi. Eubul. 2 πέττουσα τὸν χαρίσιον. Suidas ἀνάστατοι· . . . χαρίσιοι οὔτοι δὲ ἀπὸ τῶν καταλειπομένων συμμειγνύμενοι ἐγίνοντο. Hesych. χαρίσιον· εἶδος πλακοῦντων· οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λειμμάτων. aliter Athen. 15, 668 c ἐγίνετο δὲ καὶ πεμμάτια τινα ἐν ταῖς παννυχσίαι, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηγρύπνουσιν χορεύοντες· καὶ διωνομάζετο τὰ πεμμάτια χαρίσιοι. Pollux 6, 72 inter panes, 73 inter placentas refert. sententia egregie inlustratur Plut. 995—98. poeta si scripsit δὲ νῶν πέψω, puellam, si δ' ἰῶν πέμψω, filium inprobum ut videtur loquentem fecit.

203

ἢ χόνδρον ἔψων εἶτα μυῖαν ἐμβάλων
ἐδίδου ῥοφεῖν ἄν.

Athenaeus 3, 127 c χόνδρον δὲ εἶρηκε τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν οὕτως κτλ.

204

τί δαί; κυνίδιον λεπτόν ἐπρίω τῇ θεᾷ
εἰς τὰς τριόδους;

Schol. Theocriti 2, 12 διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἐκάτῃ. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν κτλ. τί δαί; Toup.] τί δέ; λεπτόν Bergk.] λεπρόν λευκόν. Duebnerus cum deleto λευκόν tolerari posse λεπρόν dicit, leges trimetri comici neglegit. τί δαί; λεπρόν κυνίδιον Elmsl. Ach. 724. τῇ θεᾷ Cobet. N. l. 26, formam θεά tragicis epicisque solis tribuens. de triviis catulisque Hecatae sacris Preller. Myth. gr.² I 248 n. 1. 2.

205

τῆς μυρηρᾶς ληκύθου

πρὶν κατελάσαι τὴν σπαθίδα, γεύσασθαι μύρον.

Pollux 10, 120 τὸ εἰς τὰς ληκύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου σπαθίδα καὶ σπάθην κλητέον, Ἀριστοφάνους μὲν εἰπόντος ἐν Δαιταλεῦσι κτλ. et 7, 177 σπαθίδα δὲ τὴν καθιεμένην εἰς τὸ μύρον Ἀριστοφάνης ἔφη ἐν Δαιταλεῦσι. Photius σπαθίδα τὴν τῶν μυρεψῶν σπάθην. οὕτως Ἀριστοφάνης. κατελάσαι Hemsterhusius] κατήλασας. κατελάσαι est fortiter inmittere. suppleri potest ἄλλ' οὐ δυνήσει τ. μ. λ. κτλ. 'non poteris nisi fortiter inmissa in vas unguentarium spatha, unguentum gustare'.

206

φέρ' ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων; ψάγδαυ φιλεῖς;

Athenaeus 15, 690 e ψάγδης (μέμνηται) Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν κτλ. et 691 c τῆς δὲ λεγομένης σάγδας (μέμνηται) . . . Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν. cf. Eupol. 198. est autem unguentum Aegyptium. Eubul. Athen. 15, 690 e. Pollux 6, 104. videtur filius improbus per ironiam fratri de unguentis suis quidquid velit offerre.

207

οὐδ' ἐστὶν αὐτῷ στλεγγίς οὐδὲ λήκνθος.

Photius et Suidas στλεγγίς· ἡ ξύστρα· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν κτλ. cf. Schol. Eq. 580. Schol. Plat. 334 Bekk. Schol. Diog. Epistol. in Notices et Extraits X 226. οὐδ' ἐστὶν] οὐδὲ γὰρ Schol. Eq. αὐτῷ Bergk.] αὕτη Phot. Suid. αὐτῇ Schol. Eq. Schol. Plat. cod. ms. Bast. Epist. crit. 97. στλεγγίς potest esse aut ornamentum capitis, cf. Boeckh. Oec.² II 321. 2. C. I. I 261. Poll. 4, 20, aut strigillis palaestrica. cf. Eq. 580. interpretantur plerique filium improbum de fratre loqui: potest tamen servato αὐτῇ etiam puella

dici, cuius partes in hac fabula fuisse Bergkii sine idonea ratione negavit.

208

οὐδ' ἀργύριον ἔστιν κεκερματισμένον.

Pollux 9, 88 κατακερματίσθαι μὲν ἐπὶ λόγου Πλάτων, ἐπὶ δὲ ἀργυρίον Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν κτλ. idem 7, 170 τὸ κατ-αλλάττειν τὸ νόμισμα καὶ τὰ κέρματα δὲ καὶ τὸ κερματίζειν τὸ νόμισμα εἴρηται· Ἀριστοφάνης οὐδ' κτλ. κεκερματισμένον] κατακερματίσματα A 7, 170. κατακερματίζειν Platonem, κερματίζειν Aristophanem dixisse adparet. coniuncta haec aliquo modo fuisse videntur cum fr. 207.

209

Athenaeus 15, 667f ἕτερον δ' ἔστιν εἶδος παιδιᾶς τῆς ἐν λεκάνῃ· αὕτη δ' ὕδατος πληροῦται, ἐπιναί τε ἐπ' αὐτῆς ὀξύβαφα κενά, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ καρρησίων ἐπειρῶντο καταδύειν. ἀνηρεῖτο δὲ τὰ κοτταβεῖα ὁ πλείω καταδύσας . . . τὸ δ' ἄθλον Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν· ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χαλκίον τοῦτ' ἔστι κοτταβεῖον ἰστάναι καὶ μυρρίνας. Bergkiius ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χαλκίον | τοῦτ' ἔστι τὸ κοτταβεῖον ἰστάναι καὶ μυρρίνας. Meinekiius Anal. crit. Athen. 323 ἔγνωκ'· ἐγῶδα χαλκίον . . . ἰστάναι καὶ μυρρίνας. verba τοῦτ' ἔστι κοτταβεῖον interpretandi causa adscripta esse quamquam Bergkiius negat recte Schweighauserus et Iacobsius indicaverunt; simul autem ἰστάναι eiciendum videtur. scripsit Aristophanes nihil nisi ἔγνωκ'· ἐγὼ δὲ χαλκίον καὶ μυρρίνας. quae excerpta sunt ex fratrum altercatione. loquitur filius improbus. 'frater' inquit 'nescio quas ineptias didicit: ego vero multo utiliora, cottabi ludum scolorumque cantum'. cf. Nub. 1356. 1364. χαλκίον etiam praemium cottabi esse poterat, quippe quae admodum varia essent. cf. Plat. 46, 7—9. Antiphan. 55, 2. 3 (cum emendatione Meinekii proposita in Athenaei ed.).

210

ὁ δ' ἠλιαστής εἶρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.

Harpocratii κιγκλῖς . . . αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι κιγκλίδες ἐκαλοῦντο. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν κτλ. cf. Eq. 641. δ' ἠλιαστής] δηλιαστής A. εἶρπε πρὸς] εἰς περὶ BCG. finito eo iudicio quod commemoratur fr. 201, nescio quis quomodo id factum sit narrat.

211

τὸν Ἐρεχθεά μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

Suidas *Αιγία* . . . *Αιγία* καὶ Ἐρεχθία καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνουσι τὸ τελευταῖον ἄλφα. Ἀριστοφάνης *Δαιταλεῦσιν* κτλ. Cram. Anecd. Par. III 97, 29. Zonaras 65. κάλει] καλεῖ A. iubet aliquis Aegeum Erechtheumque, antiquos Athenarum reges, testes patronosve advocari. quod Dobraeus Adv. II 252 proposuit τὴν Ἐρ. με καὶ τὸν Αἰγ. κ. 'i nunc et me inride', linguae graecae legibus adversatur: abesse enim debebat articulus.

212

ἀπόλωλα· τίλλων τὸν λαγῶν ὀφθήσομαι.

Athenaeus 9, 400a τὸν λαγῶν ἐπ' αἰτιατικῆς . . . Ἀριστοφάνης ὀξύτόνως καὶ μετὰ τοῦ ὄ λέγει . . . καὶ ἐν *Δαιταλεῦσιν* κτλ. quae Fritzschius Daetal. 103. 4, *leporem marinum* significari ratus de hoc versu commentus est, ea prorsus incerta sunt. videtur proverbium fuisse τίλλειν τὸν λαγῶν, de re inutili. cf. τὸν λέοντα ξυρῶς, νεφέλας ξαίνεις Diogenian. Vind. 2, 61 cum eis quae editor adnotavit.

213

ταχύ νυν πέτου καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Photius τροπίας οἶνος ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς· Ἀριστοφάνης *Δαιταλεῦσιν* κτλ. Suidas τροπίας οἶνος ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς, καὶ ἐκτροπίας. Ἀριστοφάνης *Δαιταλεῦσι* κτλ. ταχύ νυν Porson.] τάχυνον Suid. πέτου Phot. et Suidae ABV] πότον Suidae reliqui. ποτόν Bergk. Hesych. τροπίας· οἶνος μεταβλητικῶς καὶ ἔκλυτος. Pollux 1, 248 (οἶνος) δευτερίας, ἐξεστηκώς, τροπίας, ἐκτροπίας, ὀξίνης. 6, 17 ὁ δὲ φαῦλος οἶνος δευτερίας, ἐξεστηκώς, ἐντροπίας, ὀξίνης, ὀξώδης. fortasse ad Epulonum convivium haec pertinent.

214

οὐκ ἀλλὰ τοῦτό γ' ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου.

Pollux 10, 109 ἐπίχυσις χαλκίου ἐν τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν. Ἀριστοφάνης δὲ αὐτὸ εἶρηκεν ἐν *Δαιταλεῦσιν* κτλ. idem 10, 92 τὸ δὲ ὄνομα ἢ ἐπίχυσις εἶρηται ἐν Ἀριστοφάνους *Δαιταλεῦσιν*. τοῦτό Bergk.] ταῦτά. cf. Eupol. 384. an ἐπίχυσις που χ.?

215

κᾶγειν ἐκεῖθεν κακκάβην

Athenaeus 4, 169c τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης . . . κακκάβην εἶρηκεν . . . κᾶν *Δαιταλεῦσι* κτλ. cf. fr. 197.

216

ἀλλ' οὐ γὰρ ἔμαθε ταῦτ' ἐμοῦ πέμποντος, ἀλλὰ μᾶλλον
 πίνειν, ἔπειτ' ἄδειν κακῶς, Συρακοσίαν τράπεζαν,
 Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Ἰχίον ἐκ Λακαϊνῶν'.

Athenaeus 12, 527 c διαβόητοι δ' εἰσὶ περὶ τροφήν Σικελιώται τε καὶ Συρακοῖοι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Δαιταλεῦσιν κτλ. idem 11, 484 f Λάκαιναί . . . Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι· Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Ἰχίον ἐκ Λακαϊνῶν κυλίκων μέθῃ ἠδέως καὶ φίλως. Hesych. Ἰχίον τὸν ἐκ Λακαϊνῆς· ἐκ κύλικος Λακαϊνῆς οἶνον. ἔμαθε ταῦτ' Elmsl. Edinb. Rev. XIX 86] ἐμάθετε ταῦτα. ἐμάθετ' αὐτ' Porson. Hecub. praef. XLIV. Συρακοσίαν Porson.] συρακοσίαν A. Λακαϊνῶν 484 f] λάκαιναν A 527 c. Hesych. Λάκαινα· κυλίκων εἶδος. idem Ἰχίον τὸν ἐκ Λακαϊνῆς· ἐκ κύλικος Λακαϊνῆς οἶνον recte Porsonus Συρακοσίαν. Plat. Reip. 3, 404d Συρακοσίαν . . . τράπεζαν καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψων . . . οὐκ αἰνεῖς. Photius et Zenob. 5, 94 Συρακοσία τράπεζα· ἡ πολυτελής· ἐδόκουν γὰρ οἱ Σικελιώται ἀβροδίατοι εἶναι μᾶλλον πάντων. Hesych. Συρακοσία τράπεζα· πολυτελής. cf. Horat. Carm. 3, 1, 19. Cic. Tusc. 5, 100. quarti versus partem redintegrabat Hermannus (Fritzs. Daetal. 85) μεθύοντες ἠδέως τε κάφειδῶς, Fritzschius κυλίκων. μεθύει γὰρ ἠδέως τε καὶ φιλεῖ λεπαστήν. fortasse κυλίκων μεθύσκεσθ' ἠδέως, κώμους τε καὶ λαφυγμούς. deprompta sunt ex syntagmate iambico, quo continebatur expostulatio patris cum filio improbo, simillima illa quidem Nub. 1380 sq. quapropter in v. 1 scribendum censeo ἔμαθες αὐτ'. — πέμποντος, i. e. εἰς διδασκάλου. ἄδειν κακῶς non est male cantare, sed prava carmina cantare, ut facit Phidippides.

217

εἰ μὴ δικῶν τε γυργάθους ψηφισμάτων τε θωμὸς
 φέροντες

Pollux 10, 158 ἔτι δὲ καὶ γύργαθον καὶ θωμόν, Ἀριστοφάνους ἐν Δαιταλεῦσιν εἰπόντος· εἰ μὴ — θωμός. idem 7, 176 καὶ γυργάθους δὲ πλέκειν ἔλεγον· ὁ δὲ γύργαθος ὠνόμασται ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους. Athenaeus 1, 4d γυργάθους ψηφισμάτων φέροντες Ἀριστοφάνης φησὶν. γυργάθους — θωμούς φέροντες K. Athenaeum secutus] γύργαθος — θωμός Pollux. nam diversos diversarum fabularum versus ab Athenaeo et Polluce significari in tanta vocis γύργαθος insolentia non credo. Hesych. γύργαθον· σκευὸς πλεκτόν, ἐν ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι. notantur adolescentuli isti sophisticis artibus exculti, sed nihil probi scientes. ex eodem syntagmate cum fr. 216. 218. 219.

218

καὶ λεῖος ὥσπερ ἔγγελος, χρυσοῦς ἔχων κικίννους.

Athenaeus 7, 299 b Ἀριστοφάνης ... ἐν Δαιταλεῦσιν καὶ — ἔγγελος. eadem fabulae nomine omisso Cram. Anecd. Paris. III 246, 23. Gramm. Herm. p. 321. Eustath. 1240, 18. explevit versum Bergkii ex Schol. Theocr. 11, 10 οὐδὲ κικίννους· τοῖς μαλλίους, τῇ κόμῃ, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται· ὥσπερ ἔγγέλεις χρυσοῦς ἔχων κικίννους, ubi ἔγγελος Call. Aristophanis esse iam Toupius intellexerat. describi videtur filii improbi habitus. cf. Vesp. 1069. λεῖος i. e. παρατετιλιμένος. Eupol. 338.

219

ἔσειον, ἦτουν χροῦματ', ἠπέιλου, ἔσυκοφάντου.

Photius et Suidas σείσαι· τὸ συκοφαντῆσαι. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· ἔσειον — ἔσυκοφάντου πάλιν. Brunckius et Porsonus ἠπέιλου πάλιν, | ἔσυκοφάντου. Bergkii πάλιν ex ultimis syllabis verbi ἠπέιλου perperam iteratum, Bosius Animadv. 186 ἔσυκοφάντου grammatici glossema esse censet. at gaudet Aristophanes talium synonymorum cumulatione. cf. Eq. 840. Pac. 639. haec utrum senex de improbis calumniatoribus, quorum tum magna Athenis copia erat, an de se gloriabundus filius improbus dixerit dubitari potest.

220

εἰς τὰς τριήρεις δεῖν ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τεῖχη,
εἰς οἷ' ἀνάλουσι οἱ πρὸ τοῦ τὰ χροῦματα.

Suidas ἀναλίσκειν καὶ ἀναλοῦν τῇ αἰτιατικῇ ἐκάτερα ... Δαιταλεῦσιν· εἰς — τεῖχη. ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ ἧ ἀδιαφόρως· οἷον ἀνήλισκον, καὶ ἀνάλισκον. καὶ αὐθις· εἰς οἷ' κτλ. alterum quoque versum ad Daetalenses pertinere monuit Porsonus, artissime cum priore coniunxit Bergkii R. c. Att. 427. 1. δεῖν Bergkii] δεῖ μ', quod propterea abiciendum videtur, quia ita praeter Demum nemini loqui licebat. Hesych. δεῖν· δέον. Cramer. Anecd. Ox. II 193, 33 δεῖν· σημαίνει τὸ δέον· γράφεται δὲ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ... ὡς πλέον πλεῖν. atque ita Bergkii interpretatur. cf. Lys. 14, 7 δεῖν (scribendum videtur δέον) αὐτὸν μετὰ τῶν ὀπλιτῶν κινδυνεύειν ἵππεύειν εἴλετο. sed cum apud Byzantinos frequentissimum sit illud δεῖν (pro δέον positum, Boisson. Anecd. II 78), apud Atticos autem certum eius significationis exemplum non exstet, eis accedo qui istud grammaticorum praeceptum reiciunt. est infinitivus, qui pendet a φημί vel tali verbo. 2. εἰς om. A. si ad unam sententiam haec coniuncta fuerunt, eicienda censeo τὰ τεῖχη, ut duo sint trimetri. nam post

τὰς τριήρεις καὶ τὰ τεῖχη non εἰς οἶα, sed εἰς ἃ intulisset. particula καὶ in exitu versus posita, proximo versu a vocali incipiente; invenitur Plut. 752. Antiphon. 193, 10. 209, 7. Mnesimach. 3, 4. Xenarch. 8, 2. Alexid. 27, 6. Menand. 111, 1. Bergkii a patre Athenienses reprehendi arbitraturo quod pecunias publicas temere profundant. Boeckh. C. I. I 117 ἐπειδὴν δὲ ἀποδεδομένα ἦ τοῖς θεοῖς τὰ χρήματα, εἰς τὸ νεώριον καὶ τὰ τεῖχη τοῖς περιοῦσι χρῆσθαι χρήμασιν.

221

ὅστις ἀυλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος,
εἰτά με σκάπτειν κελεύεις;

Athenaeus 4, 184 e ἐμφανίζει δὲ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Δαιταλεῦσι τὴν περὶ τὸ πρᾶγμα τοῦτο (τὴν ἀυλητικὴν) σπουδὴν, ὅταν λέγῃ κτλ. ὅστις Brunckius] ὅστις δ'. ἀυλοῖς Casaub.] αὐτὴν ἀυλοῖς. λύραισι Porson.] λύραις. κατατέτριμμαι] κατατέτριμμαι Bergkii. at per ironiam filius improbus se tibiis lyrisque confectum esse dicit, ut alii scilicet laboribus consumuntur, quibus ipse post delicatas istas molestias se inparem esse profitetur. cf. Av. 1432. neque vero credendum est Cobeto Mnem. VII 250 non attritum viribus, sed tritum et egregie callentem τὸν κατατετριμμένον esse docenti. cf. Pac. 355. Plat. Alcib. I 113 e.

222

A. πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὀμήρου ἐμοὶ γλώττας, τί καλοῦσι
* * * * * κόρυμβα;

A. τί καλοῦσ' ἀμενηνὰ κάρηνα;

B. ὁ μὲν οὖν σός, ἐμός δ' οὗτος ἀδελφός φρασάτω, τί κα-
* * * * * λοῦσιν ἰδυίους;

B. τί καλοῦσιν ἀποιναῖν;

Galenus Lex. Hippocr. prooem. V 706 Bas. νομίζω δὲ σοὶ τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν τὰ ἐκ τῶν Δαιταλέων ᾧ δὲ πως ἔχοντα, πρὸς ταῦτα — κόρυμβα; προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων πρὸς βύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεὶ πρῶτον μὲν τὰ κόρυμβα τί ποτ' ἐστὶν ἐξηγήσασθαι, μετὰ δὲ τοῦτο, τί καλοῦσιν ἀμενηνὰ κάρηνα. κἀκεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσιν γλωττῶν εἰς δίκας διαφερούσας ᾧ δὲ πως ὁ μὲν οὖν — ἰδυίους. εἰτ' ἐφεξῆς προβάλλει τί ποτέ ἐστι τὸ εὖ ποιεῖν. ἐξ ᾧ δὴ δῆλον, ὡς ἡ γλώττα παλαιὸν ἐστὶν ὄνομα τῆς συνηθείας ἐκπεπτωκός. v. 1 Pollux 2, 109 ἀλλὰ καὶ τὰς ποιητικὰς φωνὰς γλώττας ἐκάλουν, ὡς Ἀριστοφάνης πρὸς — κόρυμβα. 1. ταῦτα σὺ] ταύτας Poll. A. σὺ λέξον] σοὶ λέξον Galen. Ald. σὺ λέξων Iunt. Ὀμήρου ἐμοὶ Bergkii] ὄμηρε Mosq. Ald. Basil. Ὀμήρου Poll.

Ὀμηρείους Dindf. γλώττας, τί Seidlerus] γλώττά τι καὶ Mosq. γλώττα στικά Ald. γλώττη τιμι Basil. καλοῦσι Gal.] καλεῖται Pollux. κόρυμβα Pollux] κόρυβα Gal. Mosq. κόρυκα Ald. Basil. 2. καλοῦσ' Seidlerus] καλοῦσιν Galen. 3. ἐμός] ἐμοὶ cod. D. ἰδυίους Seidlerus] ἰδοῦσί τε vel potius ἰδοῦς: nam ι τε. ἐφεξῆς scriptum est pro εἶτα ἐφεξῆς (Seidler.). 4. τί καλοῦσιν ἀποιναῖν Bergk.] τί ποτ' ἐστὶ τὸ εὖ ποιεῖν. τί ποτ' ἐστὶ τούπνυιν (i. e. τὸ ὀπνύειν) Dobraeus. τί καλοῦσιν ὀπνύειν Dindorf. deprompta haec sunt ex syntagmate anapaestico, quo altercatio patris et filii improbi praesente et conloquente ut videtur probo continebatur. pater improbum de glossarum Homericarum interpretatione interrogat, quas ille cum nesciat, fratri glossas forenses ex antiquis legibus explicandas proponit. 1. Hom. Il. 9, 241 στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. cf. Aesch. Pers. 411. Iph. Aul. 258. Herod. 7, 218. 2. Hom. Od. 10, 521. 536. 11, 29. 49 νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. 3. Hesych. ἰδύους· μάρτυρας. συνίστορας. idem ἰδυῖοι· μάρτυρες· ἢ οἱ τὰς φονικὰς δίκας κρίνοντες. οἱ δὲ συνίστορες. Photius ἰδύους· τοὺς μάρτυρας· οὕτως Σόλων. Eustath. 1158, 20 ὅτι ἰδύους καὶ Δράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυράς φησιν, Αἴλιος Διονύσιος ἴστορεῖ. cf. Ahrens Dial. II 47, qui Spartiatarum βιδέους vel βιδύους Atheniensium ἰδύοις vel εἰδύοις, testibus vel litium capitalium iudicibus, comparat. 4. ὀπνύεσθαι Plutarchus Sol. 20 ex Solonis lege commemorat. Hesych. βινεῖν· παρὰ Σόλωνι τὸ βλα μίγνυσθαι, τὸ δὲ κατὰ νόμους ὀπνύειν. sed id cum haud raro apud Homerum, filio improbo non tritum, atque apud ipsos Atticos (Ach. 255) inveniatur, recte hic aptum esse negat Bergkii. Hesych. ἀποιναῖν· ἀπολυτροῦν. sed hoc quoque Bergkii inventum prorsus incertum est. ceterum Solonis glossae explicantur Lys. 10, 15sq. ac talia non solum in sophistarum ludis exercitata esse cognoscitur ex Bekker. Anecd. 26, 2 ἀποστοματίζειν· τὸ ἀπὸ στόματος ἐρωτωμένους ἐν διδασκάλου ἢ γλώσσας ἢ ἄλλο τι τῶν μαθημάτων λέγειν. etiam v. 2 et 4 tetrametrorum videntur esse reliquiae.

223

ἄσον δὴ μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος.

Athenaeus 15, 694a ἐμέμνητο δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀττικῶν ἐκείνων σκολίων· ἄπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστὶ σοι ἀπομνημονεῦσαι διὰ τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων καὶ τῶν ἐπαινούμενων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τῆς ποιητικῆς, Ἀλκαίου τε καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιταλεῦσι, λέγων οὕτως κτλ. cum scolia memoriter, non de scripto canerentur, ad λαβὼν supplendum est τὴν μυρολίην. Nub. 1356. 1364. senex filium improbum, ut Phidippidem Strepsiades, unum ex priscis illis carminibus recitare iubet. ex eodem syntagmate ac fr. 222 excerptum.

224

καὶ δελφακίων ἀπαλῶν κωλαῖ καὶ χναυμάτια περρόεντα

Athenaeus 9, 368e Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν. χναυμάτια περρόεντα, quibuscum non recte Fritzschius Daetal. χρησμὸν περρωγυτόν confert Eq. 1086, Meinekius *delicias pinnatas* interpretatur, H. Stephanus *aviculas delicatius adparatas*. neutrum verum esse credo. Herwerd. Nov. add. crit. 16 χναυμάτι' ἄττ' ἐρρόεντα. at neque ἄττα neque ἐρρόεντα (Av. 246) sententiae satis convenit. itaque videndum an melius sit χναυμάτι' ἱμερρόεντα. cf. Ran. 59. Eubul. Athen. 15, 685e (4).

225

ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδικας ξένον ἐξαίφνης —

Harprocratio ναυτοδικαί· ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν οἱ ναυτοδικαί. Κρατερός γοῦν ἐν τῷ δ' τῶν Ψηφισμάτων φησὶν· ἐάν τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιν γεγωνῶς φρατρῶζῃ, διώκειν εἶναι τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων, οἷς δίκαι εἰσὶ, λαγχάνειν δὲ τῇ ἔνῃ καὶ νέα πρὸς τοὺς ναυτοδικας. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν κτλ. βάψας] βλάψας BC. Hesychius βάψας· δεύσας, πλεύσας, ἢ τὴν κώπην βάψας. Suidas βάψας· τὴν κώπην, ἢ πλεύσας, ἐλθῶν πρὸς τοὺς ναυτοδικας, οἱ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον. Photius ναυτοδικαί· Ἀθήνησιν οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες. Hesych. ναυτοδικαί· οἱ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου δικασταί, ὅφ' ὧν καὶ αἱ τῆς ξενίας ἐκρίνοντο δίκαι. cf. Cratin. 233. Boeckh. Oec.² I 71. 2 cum n. i. ξένον Fritzschius Daetal. 113] ξένην. in exitu Sauppis (Lys. fr. 10) supplet σ' ἐπιδείξει, Fritzschius ἀποφαίνειν. post ἐξαίφνης facillime excidere poterat ἀποφῆναι. alii inprobum filium haec patri, alii probum fratri minari arbitrantur. at neuter hoc sine suo simul periculo poterat. cur is qui loquitur *navigare* se velle ad nautodicas dicat nescio, nisi forte accusator ξενίας ut ἐν Φρεαττοῖ ex navi causam agebat.

226

ὦ παρανοία καὶ ἀναιδεία

Eustathius 1579, 30 καὶ ἡ ἀναιδεία καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν κτλ. παρανοία Dindf.] προνοία. πορνεία Bergkii, qui ad patris filiorumque concertationem haec refert.

227

καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι

Phrynich. Ecl. 91 ἀκεστής λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητής. ἔστι μὲν ἠπήσασθαι ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παλῶντι

τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας κτλ. cf. Thom. Mag. p. 3, 2. Bachm. Anecd. II 385. cum Phrynichus Hesiodum ab Aristophane imitatione expressum esse dicat, exitus videtur esse versus heroici. Hesiodi autem *Χείρωνος Ὑποθήκας*, non Opera et Dies significari contra Lobeckium demonstravit Fritzschius Daetal. 101 sq. cf. Cratin. 235. fortasse ad eandem scaenam pertinebat ac fr. 230.

228

ὄτε τὰς ὀὰς ἴσας ἐποιήσατο.

Photius (Eustath. 1828, 54) ὀαὶ τῶν ἱματίων. Ἀριστοφάνης *Δαιταλεῦσιν* κτλ. apud Eustath. deest ἴσας. fragmentum obscurissimum, nequaquam inlustratum eis quae Fritzschius Daetal. 130 disputavit. fortasse parodia est nobilissimi in Harmodium Aristogitonemque scolii, ὄτε . . . ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην, ut hic quoque scribendum videtur.

229

Schol. Vesp. 823 εἶχον δὲ καὶ οἱ ἥρωες πανοπλίαν καὶ δῆλον ἐκ τῶν *Δαιταλέων*. καὶ δῆλον] δῆλον V.

230

Schol. Eq. 1013 ἐγένετο χρησμός Ἀθηναίους ἐπὶ τοῦ δήμου αὐτῶν λεγόμενος· εὐδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγγελείης πολλὰ ἰδὸν καὶ πολλὰ παθὸν καὶ πολλὰ μογήσαν αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεται ἤματα πάντα. . . . τούτου δὲ τοῦ χρησμοῦ οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀρυσι καὶ ἐν *Δαιταλεῦσι* μέμνηται. cf. praeter Eq. 1013 Av. 978.

231

Schol. Lucian. 140 Iacob. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιμῶς καὶ καταπύγων ἐς ὑπερβολήν. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται . . . Ἀριστοφάνης *Δαιταλεῦσιν*. cf. Cratin. 151.

232

Harpocratio θῆτες . . . ὅτι δὲ οὐκ ἐστρατεύοντο εἴρηκε καὶ Ἀριστοφάνης ἐν *Δαιταλεῦσιν*. necessitate cogente thetes quoque militabant.

233

Harpocratio Ἀλίπεδόν τινες τὸν Πειραιᾶ φασιν· ἔστι δὲ κοινῶς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αὐθις δὲ πεδίον ἐγένετο. διὸ καὶ δασύνεται ἢ πρώτη· ἔστι γὰρ οἶον ἄλδος πεδίον. ἦτοι ὀμαλὸν πεδίον καὶ τετριμμένον καὶ οἶον ἀηλεσμένον, ὡς Ἀριστοφάνης *Δαιταλεῦσιν*

διὰ ψιλοῦ· ἐν ἀλιπέδῳ. Fritzschius Daetal. 131 ἐπ' ἀλιπέδῳ. recte: aliter enim Harpocratio scire non poterat apud Aristophanem spiritum lenem scribendum esse. cf. Bekker. Anecd. 208, 17. 376, 14 (indic. Fritzschius). Xen. Hell. 2, 4, 30. Ruhnken. Tim. 23. Bursian. Geogr. gr. I 264 et Aristoph. fr. 132.

234

ἄγγη μυρηρά

Pollux 10, 119 εἶρηται δὲ ὑπ' αὐτοῦ ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ἄγγη μ. idem 7, 177 μυροπαλεῖν δὲ Ἀριστοφάνης ἔφη, μυροπάλιον, μύρον ἀλάβαστρον, μυρίδα, μυρηρά λήκυθος, ἀλάβαστροθήκαι.

235

ὠρικὸν δὲ μειράκιον καὶ κόρη

ὡς ἐν Δαιταλεῦσιν αὐτός. Schol. Ach. 272. Dobraeus ὠρικὸν δὲ μειράκιον καὶ ὠρικῶς ἐν Δ. dicunt plerumque ὠραιός.

236

ἀποβροχθίσαι

τὸ καταπιεῖν, ὡς ἡμεῖς, Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν ἐχρήσατο. Bekker. Anecd. 427, 3. multo ante Cobetum Mnem. V 191 Fritzschius Daetal. 79 καταβροχθίσαι, conl. Eq. 357. 826. Av. 503. Phot. κατεβρόχθισεν· κατέπιεν. addo Hermipp. 45, 4. Antiphan. 189, 6.

237

ἐψυχρολουτήσαμεν

Pollux 7, 168 τῷ δὲ λοῦσθαι καὶ τὸ ψυχρολουτεῖν ἂν προσήκοι, εἰρημένου τοῦ ἐψ. ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους. ψυχρολουτεῖν ut θερμολουτεῖν. Lobeck. Phryn. 594. fortasse pater eo verbo usus est in describendo priscorum Marathonomacharum victu.

238

θυλακίσκον

ὡς ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνης. Pollux 10, 172.

239

κλινάριον

ὡς ἐν Δαιταλεῦσιν. Pollux 10, 32. Bekker. Anecd. 104, 28 κλινάριον, οὐ μόνον κλινίδια· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν. Lobeck. Phryn. 180. *trichinium* interpretatur Fritzschius Daetal. 98.

240

λυρῶνίαν

Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι λέγει. Pollux 7, 153. *nimum* artis musicae studium significari videtur. cf. fr. 221 et Nub. 74.

241

νεβλάρετοι

Photius περαίνει· ἄσημος φωνὴ ἐπὶ τοῦ περαίνειν. Hesych. νεβλάραι· περαίνειν, unde Dobraeus Advers. I 603 νεβλάραι· τὸ περαίνειν, probante Fritzschio Euphros. 15. at mire dictum videtur νεβλ. τὸ περαίνειν· ἄσημος φωνὴ ἐπὶ τοῦ περαίνειν. ἄσημος φωνή aut est *obscura*, aut *ignobilis*, aut *quae significatione careat*, ut Aristoteles singulas longiorum vocabulorum syllabas per se spectatas ἀσήμους adpellat. hominibus doctis hic quoque ut saepe obscaenitates etiam ubi nullae sunt inveniendi cupiditas fraudem fecit. νεβλάρεται quod finxerunt ex νεβλάρετοι nihil est. in primis litteris non dubito quin barbari instrumenti musici nomen ἢ νάβλα vel ὁ νάβλας lateat. cf. Sophocl. fr. 764 N. Strabo 10, 471 τῶν ὀργάνων ἔνια βαρβάρως ὠνύμασται, νάβλας καὶ σαμβύκη κτλ. Athen. 4, 175 bd τοῦ καλουμένου νάβλα, ὃν φησι Σώπατρος ὁ παρῳδὸς . . . Φοινίκων εἶναι . . . εὔρημα. Philemonis aetate (Athen. ibidem) id nomen in vulgus non admodum cognitum erat. Hesych. νάβλα· εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. Phot. et Suid. νάβλα· εἶδος ὀργάνου. Ovid. A. a. 3, 327 *disce etiam duplici genialia nablia palma verrere. conveniunt dulcibus illa iocis.* in Daetalensibus autem magnas artis musicae partes fuisse constat. si igitur Aristophanes, ut Eupolis *νυγλαρεύειν*, verbum finxit *ναβλαρεύεται* (e. c. καὶ βάββαρόν τι κροῦμα ναβλαρεύεται) et scholia ut verbum obscurius (ἄσημον) interpretarentur adnotaverunt *περαίνει*, facile intellegitur et nullam hic esse obscaenitatem et quomodo Photii glossa orta sit. nam *περαίνειν* in talibus verbum proprium. Antiphon. 47, 5. 85, 4. cf. Ran. 1170. 1284.

242

τὸν ὀρτυγοκόμον

βραχέως (i. e. ὕ)· δηλοῖ Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν. Photius. recte ὀρτυγοκόπον Fritzschius Daetal. 97, ὀρτυγοκόμον ex pravo scribendi usu (ὀρτυγοκόμπου) ortum esse monens. cf. Av. 1299.

243

φαγδαίους

τοὺς κεινημένους καὶ σφοδρούς καὶ βιαίους . . . ἔστι . . . τὸ ὄνομα καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους. Photius et Suidas. cf. Teleclid. 30.

τοῦ τριγώνου

μνημονεύει . . . Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν. Athenaeus 4, 183e. cf. Eupol. 77.

Ad Daetalenses Fritzschius (Daet. 129) refert fr. 585. 634 (Daet. 134 adn.). 658 (Daet. 133. 4 adn. 72). 675 (Daet. 99).

Quam in Ranarum interpretatione (p. 300) Fritzschius proponit coniecturam Athenaeum verba ὦ στωμυλῆθραι Δαιταλεῖς et ὦ ἄνδρες Δαιταλεῖς (Δαιταλῆς) 9, 381b. 383e. 404e ex Aristophanis comoedia petivisse, ea vix quicquam potest incertius excogitari.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ

De tempore non constat. ut in Ulixibus Cratinus Homeri Cyclopeam, sic in Danaidibus Aristophanes Danaidum fabulam, ab Aeschylō Supplicibus aliisque tragicis tractatam, non invidiosa parodia traduxit, sed in lepidum hilaremque iocum deflexam expressit.

μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἐρκείου χύτρας,
μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἰδρύθη ποτέ.

Schol. Pac. 923 et Plut. 1198 ὅποτε μέλλοιεν βωμοὺς καθ-
ιδρύειν ἢ ἀγάλματα θεοῦ, ἔφοντες ὕσπρια ἀπήρχοντο τούτων, τοῖς
ἀφιδρυμένοις χαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης, ὡς οὗτος
εἶπεν ἐν Δαναῖσι κτλ. cf. Suidas χύτρας ἰδρυτέον. ἐρκείου] ἐρκίου
V Pac. 923 et omnes cod. Plut. 2. μεθ' ὧν] παρ' αἷς Schol.
Plut. ἰδρύθη] ἰδρύνθη G Plut. ἰδρύνθη Suid. cf. etiam interpretes
poetae. aut Danaus ipse aut chorus Iovem tutorem, cuius modo
ara videtur condita esse, obtestatur ut sibi contra Aegyptiadarum
vim opem ferat.

ἀλλ' εἰσιθ'· ὡς τὸ προᾶγμ' ἐλέγξαι βούλομαι
τουτί· προσόξειν γὰρ κακοῦ τού μοι δοκεῖ.

Photius et Suidas τοῦ . . . ἐπὶ οὐδετέρου (Ἀριστοφάνης) Δα-
ναῖσιν κτλ. ἐλέγξαι Dobraeus] λέξαι. κακοῦ] κακῶ Suidas. τού μοι]
τοῦ τοῦ μή cod. Phot., si recte Porsonum intellexi. Lynceum cum
Hypermnestram uxorem duceret nescio quid suspicantem haec di-
xisse putat Bergkiius.

τραπόμενον εἰς τοῦψον λαβεῖν
ὀσμύλια καὶ μαινίδια καὶ σηπίδια.

Pollux 2, 76 ὀσμύλια ἰχθύων τι γένος, ἢ ὑπὸ πολλῶν ὄξαινα καλουμένη. πολύποδος δὲ ἔστιν εἶδος ἔχον μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πλεκτανῶν αὐλὸν δυσῶδες πνεῦμα ἀφιέντα· τραπόμενον κτλ. ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης. Photius ὀσμύλια· ἰχθύδια εὐτελεῖ. ὀσμύλια κτλ. φησὶν Ἀριστοφάνης. Athen. 7, 324 b Ἀριστοφάνης . . . ἐν Δαναΐσιν· ὀσμύλια κτλ. μαινίδια] μενίδια cod. Phot. etiam macnides inter vilissimos pisces numerantur. cf. Ran. 985. Danaum loqui, ad nuptias cenam vilissimam emi iubentem, Bergkius censet conl. Ephipp. 15.

248

κακῶν τοσοῦτων ξυνελέγη μοι σῶρακος.

Pollux 10, 130 σῶρακος . . . παρὰ τοῖς κωμωδιοποιοῖς ὀνομάσθη τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκευῆ τῶν ὑποκριτῶν. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Δαναΐσιν ἔφη κτλ. Hesych. σῶρακος· ἀγγεῖον, εἰς ᾧ σῆκα ἐμβάλλεται. fortasse haec quoque Danaus dicit.

249

ἤδη παροινεῖς εἰς ἐμὲ πρὶν δεδειπνᾶναι.

Athenaeus 10, 422 e δεδειπνᾶναι . . . Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν κτλ. εἰς ἐμὲ Brunckius] ἐμὲ. εἷς με Dindf., ἔς ἐμὲ Cobet. Mnem. V 101. ἢ μὲ Bergk. at quis umquam dixit ἢ πρὶν pro πρὶν ἢ? miratur quisquis haec dicit alterum vino excitatum lascivire priusquam cenaverit ipse (non is qui loquatur).

250

δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα.

Schol. Hom. Iliad. 14, 200 Ἀριστοφάνης Δαναΐσι δακτύλιον κτλ. ἔφη. ἔστι δὲ ὁ ἀπείρων δακτύλιος καὶ ὁ κρῖκος ὁ ἀσυγκόλλητος καὶ πέρας μὴ δεικνὺς ἀρχὴν τε καὶ τέλος. οἱ γὰρ σφενδόνας ἔχοντες, εἰς ἃς οἱ λίθοι ἐντίθενται ἢ σφραγίδες, οὐκ εἰσὶν ἀπείρονες. οὐ γὰρ ἔστιν ὁμοιομερῆς. cf. Schol. Ambros. Odys. 1, 98 et Bekker. Anecd. 420, 18 ἀπείρονα δακτύλιον· τὸν μὴ συνάπτοντα αὐτὸν αὐτῷ. ἐλέγετο δὲ ἀπείρων καὶ ἄπειρος παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς καὶ (scr. διὰ) τὸ περιφερὲς ἀπλῶς σχῆμα. gestabat fortasse Danaus *anulum magicum*. cf. Plut. 884. Cratin. 299. Eupol. 87. ceterum scribendum videtur φροῶν.

251

οὐδεὶς βεβαλάνωκε τὴν θύραν

ἐν ταῖς Δαναΐσιν ἔφη Ἀριστοφάνης. Pollux 10, 26. tam simile hoc fragmentum est Eccl. 361, ut Dindorfius Pollucem in nomine

fabulae erravisse existimet. cf. Eccl. 370. Av. 1159. potuit tamen idem versus utriusque fabulae esse.

252

λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγῶν ξυναρπάσειεν ἡμῶν.

Athenaeus 9, 400a Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγῶν ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξύτωνως καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· λύσας κτλ. ἡμῶν VL] ὑμῶν BDP. pro λύσας Meinekius Anal. crit. Athen. 173 Ἰλας, canis scilicet, Bergkius Λυκετᾶς conl. Poll. 5, 47. scribendum videtur ἀνύσας, quod non soli imperativo adiungitur. cf. Eq. 71. Nub. 505. 6. 1253. Pac. 274. 5. 871. 2. Lys. 438. Plut. 974.

253

ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα, διαμασχαλίσας αὐτὸν σκελίσιν καὶ φύσκαϊς καὶ ραφανίσιν.

Athenaeus 2, 57a Καλλίας δ' ἐπὶ τῆς ραφανίδος εἶρηκε τὴν ῥάφανον· περὶ γοῦν τῆς ἀρχαιότητος τῆς κωμῳδίας διεξιὼν φησιν· ἔντος, πῦρ, γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρονπεπεῖς, ἐλατῆρες. ὅτι δ' οὕτω τὰς ραφανίδας εἶρηκε, δῆλον Ἀριστοφάνης ποιεῖ περὶ τῆς τοιαύτης ἀρχαιότητος ἐν Δαναΐσι γράφων καὶ αὐτὸς καὶ λέγων κτλ. αὐτὸν VL] αὐτὸν CD. σκελίσι L] σκελίσι V. ex parabasi haec petita sunt. loquitur poeta de tenui vilique antiquissimae comoediae cultu. induebant chorentae quidquid invenissent (cf. Pherecr. 185), et tenuia munera quae a chorego accepissent, ea ne sibi adimerentur secum portabant etiam saltantes. sic fere Fritzschi Thesmoph. p. 239: ut non opus sit lacunam statuere, quod fecit Bergkius (v. 2 post αὐτόν). ceterum hoc fragmentum artissime coniungendum cum 254.

254

οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἢ ποιήσις διέκειτο.

Bekker. Anecd. 457, 29. Etym. m. 162, 40. Gud. 88, 31. Suidas ἀταλαιπώρον· ἀταλαιπώρως, ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν κτλ. διέκειτο] διάκειται falso Etym. m. et Gud. Hesych. ἀταλαιπώρως· ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως. Thuc. 1, 20 attulit Dindorfius. αὐτοῖς, i. e. antiquissimae comoediae poetis, qui in inveniēdo et tractando argumento nulla arte utebantur.

255

πρὸς τὸν στροφέα τῆς ἀυλείας σχίνου κεφαλὴν κατορύττειν.

Suidas ἀυλείος· ἢ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας. . . Ἀριστοφάνης Δαναΐσι κτλ. σχίνου Meinek. Quaest. Menandr. 37 adn.] ἐχίνου. κεφαλὴν Kusterus] κεφαλῆς. praeterea pro πρὸς

scribendum videtur παρά. semper dicitur ἡ αὐλῆος θύρα. cf. Plat. Symp. 212c. Lys. 1, 17. 12, 16. Solon. 27. ac sic fortasse etiam Menandr. Stob. Flor. 74, 11 (2) αὐλῆος θύρα. sed cum omisso substantivo Pac. 982 τῆς αὐλείας (etiam R) et in eodem illo versu Menandri sine dubio τὴν αὐλίαν scribendum sit, obsequi non potui Dorvillio (Chariton. 217) et Cobeto (Mnem. V 198) ubique τὴν αὐλεῖον rescribentibus. scillam in limine ianuae fortasse Danaus recens condita domo ad mala arcenda defodi sive iubet sive iubetur. Plin. N. h. 20, 101 *Pythagoras scillam in limine quoque ianuae suspensam malorum introitum pellere tradit.*

256

μή τάρ' εἶναι μ' ἐγκριδοπῶλην

Athenaeus 14, 645e μνημονεύει αὐτῶν (τῶν ἐγκριδῶν) . . . Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις . . . Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαναΐσι καὶ πωλητὴν φησιν αὐτῶν εἶναι ἐν τούτοις κτλ. Pollux 7, 199 ἐν δ' Ἀριστοφάνους Δαναΐσι . . . ἐγκριδοπῶλαι. — μή τάρ' εἶναι μ' Bergk. R. c. Att. 426] μήτ' ἄρα εἶναι A. μήτ' ἄρα μ' εἶναι Iacobs. Addit. 342. cf. 265. Nicophont. 15, 5 (Bergk.). videtur dimeter esse anapaesticus.

257

καὶ τὸν κυλλάστιν φθέρῃον καὶ τὸν Πετόσιριν.

Athenaeus 3, 114c Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον κυλλάστιν καλοῦσι. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν κτλ. Herod. 2, 77 ἀρτοφαγέουσι δὲ (Αἰγύπτιοι) ἐκ τῶν ὀλυρῶν ποιεῦντες ἄρτους, τοὺς ἐκείνοι κυλλήστις οὐνομάζουσι. idem Hecataeus narrauerat; cf. Athen. 10, 418e. Pollux 6, 73 Αἰγύπτιοι δὲ τοὺς εἰς ὄξυ ἀνηγμένους ἄρτους καλλιστεῖς ὠνόμαζον. sed C κυλληστής, unde scribendum videtur κυλλήστεις. Photius κυλλήστεις· τοὺς ὄξεις ἄρτους Αἰγύπτιοι. Petosiris fuit mathematicus Aegyptius, cuius quae ferebantur scripta Suidas enumerat. cf. Plin. N. h. 2, 88. 7, 160. Iuvenal. 6, 580 *capiendo nulla videtur (superstitiosus) aptior hora cibo, nisi quam dederit Petosiris.* Bergk. chorum a Danao patre admoneri censet ut Aegyptias se simulent et sermoni Aegyptias quaedam vocabula inserant. tetrametri anapaestici potius videtur pars esse quam hexameter.

258

τῶν χοίρων μνοῦς ἔρι' ἐστίν.

Pollux 10, 38 εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χροῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος . . . ἐν Δαναΐσι κτλ. χοίρων

μνοῦς ἔρι' Bergk.] χειρῶν ἔργα μνοῦς. 'porcorum lanugo est loco lanae.' est versus paroemiacus vel exitus tetrametri.

259

Δαναώτατος

Apollonius De pron. 64, 11 Schneid. ἔνεκα γελοίου ἢ κωμῳδία σχήματά τινα ἐπλασεν, ὥστε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δαναώτατος ὑπερτίθεται παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων. quamquam nomen fabulae non additur, probabiliter ad Danaides Bergkiius rettulit.

260

Schol. Plut. 210 ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως· ὡς δ' αὐτὸς ἐν Δαναΐσι φησίν, υἱὸς Αἰγύπτου. ἐροῦμεν δ' ἐκεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν. Suidas Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπει· οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς Ἴδα, ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν, υἱὸς Αἰγύπτου. scholiasta simul Danaides a se illustratas esse indicans ab Aristophane Lynceum Aegypti filium, Hypermnestrae maritum, cum Lynceo Apharei filio, oculorum acie insigni, confundi dicit.

261

Schol. Lys. 1237 Κλειταγόρα ποιήτρια ἦν Λακωνική, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης. cf. Cratin. 236.

262

ἀργύριον

καὶ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν. Bekker. Anecd. 442, 10 et Suidas ἀργυρεῖος.

263

ἐχῖνος

ἔστι μὲν ἄγγος τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο . . . μνημονεύει τοῦ ἄγγους τούτου καὶ . . . Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν. Harpocration. cf. Photius.

264

προσωπίδιον

ὡς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης. Pollux 10, 127.

265

συρμαιοπῶλαι (καὶ ἐγκριδοπῶλαι).

ἐν Ἀριστοφάνους Δαναΐσι. Pollux 7, 199. ἐγκριδοπῶλην est

fr. 256. *συρμαιοπάλης* Aegyptium indicat: ei enim syrmaea, quae ex raphanorum genere esse dicitur, ad ventrem purgandum utebantur. cf. Pac. 1254. Thesm. 857. Herod. 2, 77. 125. itaque per ludibrium Danaus hoc nomine adpellari videtur.

Quae Pollux 4, 111 de tragicis narrat interdum ut in comoediis parabasi fiebat suas res privatas cum spectatoribus communicantibus, eorum illam partem quae ad Euripidis Danaen pertinet (*ἐν μὲν γε τῇ Δαναίδι τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρᾶδειν ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σήματι τῆς λέξεως*) Fritzschius Fragm. v. Eup. conscr. 16 pro *Δαναίδι* scribens *Δαναῖσι* ad Aristophanis comoediam rettulit. at universa narrationis sententia et consilium de tragicis, non de comicis agi demonstrat.

Praeterea Bergkius fr. 677. 8. 9 ad Danaides rettulit. cf. etiam fr. 189.

ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ

Sic Pollux 10, 33 Voss. corr., reliqui codices *διοναυαγῶ*. scribebatur fere *Ναυαγός* et inter subditiicias referebatur. Vit. Aristoph. XXVIII 65 Duebn. *ἔγραψε δὲ δράματα μδ', ὧν ἀντιλέγεται δ' ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ. ἔστι δὲ ταῦτα Ποίησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νιόβις* (scr. *Νίοβος*), *ἃ τινες εἶναι ἔφασαν Ἀρχίππου*. cf. Meinek. I 209. ac difficile est dicere quale argumentum fabula eo nomine praedita antiquae comoediae aetate habere potuerit: nam Ehippus, qui *Ναυαγόν* scripsit, recentioris est. nisi forte nomen figurate accipiendum est de eo qui bis patrimonii potentiaeve in civitate naufragium fecit (*zweimal bankerott*). in indice cod. Ambros. Novati Herm. XIII 464 legitur *Διόνυσος ναυαγός*. at in tanta eius codicis depravatione auctoritati eius non nimium tribuendum videtur.

266

*τί ὦ πονηρέ μ' ἐξορίζεις ὥσπερ εἰ
κλινηρίον;*

Pollux 10, 33 *καλεῖται δὲ τὸ κληνίδιον καὶ κληνηρίον, ὡς ἐν Δις ναυαγῶ Ἀριστοφάνης ἔφη κτλ. ὦ πονηρέ μ' — ὥσπερ εἰ Bergk.] με ὦ πόνηρε — ὥσπερ. ἐξορίζεις] ἐκκορίζεις Bergkius recte. in verbo ἐκκορίζειν ludit, tamquam simul a κόρη et κόρις deducendum sit. 'cur virginitate me spoliās, tamquam lectum cimicibus purges?' loquitur igitur puella. paullo aliter Thesm. 760. cf. Eupol. 233, 4. Menandr. ap. Schol. Pac. 59. possunt etiam dimetri esse. *τί ὦ πονηρέ μ' ἐκκορίζεις ὥσπερ εἰ κληνηρίον;**

ΔΡΑΜΑΤΑ Η ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ

Inter Aristophanis fabulas referuntur *Δράματα ἢ Κένταυρος*,

Δράματα ἢ Νίοβος (quae a quibusdam Archippo tribuebatur, cf. quae ad *Δις ναυαγόν* adnotavimus), *Δράματα*. adparet igitur duas fuisse fabulas vel, quae est Dindorfii sententia, duas eiusdem fabulae editiones, *Δράματα ἢ Κένταυρος* et *Δράματα ἢ Νίοβος*. fragmenta tripartito enumeranda sunt, siquidem quae simpliciter ἐκ τῶν *Δραμάτων* adferuntur ad utram pertineant ambiguum est.

quae Etym. m. 286, 19 leguntur δρᾶμα . . . λέγεται δὲ δράματα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα ὡς ἐν ὑποκρίσει, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης, ea quamquam extrema caligine sunt obscuriora, cum ne id quidem constet quem dicat Aristophanem, tamen Bergkiius ita usus est, ut in comoedia alteram quasi fabulam in scaena agi statueret, cuius rei inlustrissimum est exemplum in Shakesperii Somnio noctis aestivae; atque in Centauro quidem episodium illud fuisse dicit Herculis cum Pholo Centauro contubernium, in Niobo*) calamitatem nescio cuius, qui ut Niobe necopinato casu liberis sit orbatus omnibus. at neque quomodo hoc argumentum comoediae conveniat perspicitur neque quomodo duplici quam fingit actioni aut scaenae Atticae simplicitas aut histriorum numerus, etiamsi unum alterumve parachoregema adsumpseris, sufficere potuerit.

multo felicior videtur G. Hermanni coniectura: is enim (Oed. Col. praef.² XI) quae in Vita Sophoclis narrantur καὶ ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα κτλ., ea non ad Sophoclem, sed ad Aristophanem refert, qui ἐν Δράμασιν (sic scribit pro ἐν δράματι) simultatem illam quae Sophocli cum Iophonte filio intercedere dicebatur, in scaenam ita induxerit, ut Sophoclem ab Iophonte in φρατέρων sodalicio, quod propter senectutem rem familiarem administrare iam non posset, accusari, recitato autem primo Oedipi Col. stasimo omnium suffragiis absolvi faceret. videntur enim τῶν φρατέρων in alterutra comoedia partes fuisse conl. fr. 286, et controversia illa familiaris acta esse in Niobo, quo nomine ipsum Sophoclem significari arbitror propter aerumnas ipsi a liberis obiectas.

de tempore Dramatum accurate et non sine fructu disputavit Wilamowitzius Obs. crit. 11 — 18. cf. etiam Herm. VIII 330 not. cum enim ad Vesp. 60 scholia adnotent ἐν τοῖς πρὸ τούτου (Vespas dicit) δεδιδαγμένοις δράμασιν εἰς τὴν Ἡρακλέους ἀπληστίαν πολλὰ προεῖρηται, pro δράμασιν scribens Δράμασιν Herculis famem ad Dramata refert ac Centaurum quidem ante Vespas, Ol. 88, 2, quia proximis annis alias fabulas Aristophanem docuisse constet, Niobum autem post Vespas actam esse contendit. ac si vera sunt quae de Hermanni coniectura supra disputavimus, Niobum postquam Oedipum Coloneum Sophocles scripsit doctam esse constat.

*) recte Νίοβος, quamquam haud raro in codicibus Νιόβη, sicuti etiam in indice cod. Ambr. Novati Herm. XIII 464.

267

ἐγὼ γάρ, εἴ τί σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην
δοῦναι πρόδικον ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν ἐνί.

Photius πρόδικον δίκην· τὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητῶν. Ἀριστοφάνης Κενταύρω κτλ. Suidas male πρόδικον· δικαστὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητῆν. Ἀριστοφάνης Κενταύρω κτλ. τί σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω — ἐν — ἐνί Porson.] τις ἢ δίκη, θέλω — ἐν — ἐνι cod. Phot. τις ἠδίκηκε, θέλω — ἐνι — ἐνί AV Suid. non recte Cobetus Mnem. V 193 ἐπὶ τῶν φ. τ. σ. τινός, quod propter tribrachum cum anapaesto coniunctum admitti nullo modo potest. ἐν praepositio, de qua ille cum Hermanno, Bergkio, Bernhardyo dubitabat, rectissime posita est. Soph. Ant. 459 ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δοῦναι, *deorum iudicio vel arbitrio*. Plat. Gorg. 464d ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι, *ut infantes iudices sint*. Leg. 11, 916b διαδικαζέσθω ἐν τισι τῶν ἰατρῶν. et 11, 920dε διαλλάττεσθαι ἐν διαιτηταῖς ἢ γέλοισιν. Eurip. Hipp. 1320 σὺ δ' ἐν τ' ἐκείνω κὰν ἐμοὶ φαίνει κακός. Amphid. 21 μάταιός ἐστιν ἐν γ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοφοῖς κριταῖς ἅπασιν. ceterum cf. Hesych. δίκη πρόδικος· ἢ πρὸ τοῦ ἀχθῆναι εἰς δίκην ὁμολογουμένην.

268

ἀνοιγέτω τις δῶματ'· αὐτὸς ἔρχεται.

Pollux 3, 74 Ἀριστοφάνης κατὰ τὴν τῶν πολλῶν συνήθειαν τὸν δεσπότην αὐτὸν κέκληκεν εἰπῶν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρω κτλ. Bekker. Anecd. 78, 29 αὐτός, ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης, αὐτὸς λέγει, αὐτὸς ἔρχεται, Ἀριστοφάνης. ubi ἔρχεται Fritzschi. ἀνοιγέ τις τὰ δ. Dobraeus, sed sine articulo τραγικώτερον sonat. cf. Theocr. 24, 50. Nub. 219. fr. 713.

269

ἄλλ' ἐς κάδον λαβῶν τιν' οὔρει πίτινον.

Pollux 10, 185 τοῖς δὲ σκεύεσιν . . . προσαριθμεῖν καὶ κάδον πίτινον ἕξεισιν, Ἀριστοφάνους ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρω εἰπόντος κτλ.

270

ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας

Pollux 10, 79, τὸν δὲ πυνθμένα καὶ πύνδακα . . . Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρω ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας εἶρηκε. ἐκκρουσαμένους] ἐκκρουσάμενος Casaub. Athen. 7, 301b. ἐκκρουσαμένους cum Meinekio Bekkerus. ἐκκεκρουσμένους Bergkius. cur emendatione opus sit non video. *postquam doliorum fundos pertuderunt*, Centauri opinor, quorum fortasse cum Hercule convivium describebatur. est exitus trimetri iambici aut pars tetrametri anapaestici.

271

πίσσω, βράττω, μάττω, δεύω, πέττω, καταλω̄.

Pollux 7, 24 τῶν δὲ περὶ ἀροτοπωλίαν ἀθρόα ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρω κτλ. πίσσω Brunck.] πήττω A (i. e. πίττω). πίπτω B. πίττω ceteri. πίττω cum Dindorfio Bekkerus. at cf. Pherecr. 183. in exitu ionicus minor deest. loquitur fortasse servus cenam Herculi parans.

272

χωρεῖ ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Hesychius οὐ γὰρ ἄκανθαι· παροιμία. Ἀριστοφάνης . . . ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρω· χωρεῖ — δειπνήσων. χωρεῖ Bergk.] χωρεῖ δ'· οὐ γὰρ ἄκανθαι in ipso versu, necessarium utique, om. Hesychius, in fine addens ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκειν τὴν τοῦ βίου διαφορὰν καὶ μεταβολήν. quae quorsum pertineant explicat quodammodo Photius οὐ γὰρ ἄκανθαι· λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὠφελίμων· ἀπὸ τῆς τοῦ βίου εἰς τὸ ἡμερώτερον μεταβολῆς. Suidas ἀληλεσμένος βίος· . . . ἄλλη δὲ παροιμία φησὶν· οὐ γὰρ ἄκανθαι· ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκειν τὴν τοῦ βίου μεταβολήν, ἀγρίου καὶ ἀκανθώδους πρότερον ὄντος, πρὶν ἐπιμέλειαν τῆς γῆς καὶ τῶν σπερμάτων γενέσθαι. Zenob. 3, 98 Ἀθήνησιν ἐν τοῖς γάμοις ἔθος ἦν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυῶν καρπῶν στέφεσθαι . . . ἐσημαιοῦν δὲ ὡς ἀπώσαντο μὲν τὴν ἀγρίαν καὶ παλαιὰν δίαιταν, εὐρήκασιν δὲ τὴν ἡμερον τροφήν. cf. fr. 483. initio aliquid deesse videtur, ut sit tetr. anap. Bergk. Hercules dici existimat, qui etiam non invitatus conviviis interesse solebat, veluti Ceycis. Cratin. 169. Eupol. 289.

273

τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πήρα.

Hesychius Κύλλου πήρα· ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον Κύλλου πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρω· τὸ δὲ π. Κ. π. ἔστι γὰρ χωρὶν Ἀθήνησιν ἐπηρηφές καὶ κρήνη. ἀντὶ δὲ τοῦ πέραν πήραν ἔφη. Photius Κυλλοῦ πήραν· ἢ Πήρα χωρὶν πρὸς τῷ Ὑμηττῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης. καὶ κρήνη, ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται . . . τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Herodian. I 157, 17 Κύλλος τὸ κύριον, οὐ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης. Cratin. 102.

274

Pollux 9, 36 κωμήτας (Nub. 965) τοὺς γείτονας καὶ κωμήτιδας ὠνόμαζον. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν μὲν Δράμασιν ἢ Κενταύρω ἔφη· ἐν κωμήτισι καπηλοῖς ἐπίχαρτον. Bergk. κωμήτισιν καπήλισιν τ' ἐπίχαρτον ἦν, versu pessimo. fortasse ἦν κωμήτισι πᾶσιν τε καπήλοις ἐπίχ., metro choriambico. cf. fr. 109.

275

ἀπόκινων

Athenaeus 14, 629 c τὴν δ' ἀπόκινων καλουμένην ὄρχησιν, ἣς μνημονεύει . . . Ἀριστοφάνης τ' ἐν Κενταύρῳ καὶ ἄλλοι πλείονες, ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. cf. Eq. 20. Cratin. 120.

276

λίθος δεκατάλαντος

ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ. Pollux 9, 53.

277

κλιμακτῆρες

οἱ ἀναβασμοὶ τῆς κλίμακος ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ. Pollux 10, 171. cf. Eur. Helen. 1570.

ΔΡΑΜΑΤΑ Η ΝΙΟΒΟΣ

278

ἔστιν γὰρ ἡμῖν τοῖς κάτω πρὸς τοὺς ἄνω
ἀπὸ συμβόλων, καὶ μὴν ὁ μαιμακτηριῶν,
ἐν ᾧ ποιοῦμεν τὰς δίκας καὶ τὰς γραφάς.

Ἀριστοφάνης Νιόβῳ κτλ. Etym. m. Milleri (Mélanges 210) μαιμακτηριῶν. ἔστιν Miller] ἔστι. Νιόβῳ Miller] Νιόβῃ. Harpocratio μαιμακτηριῶν ὁ ἔ' μὴν παρ' Ἀθηναίους . . . ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Διὸς μαιμάκτου, μαιμάκτης δ' ἔστιν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικός . . . ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνί ὁ ἀἴρ ταραττεται καὶ μεταβολὴν ἔσχει. itaque aptissimus erat mensis ficto a poeta commercio mortuos inter vivosque. faciatne huc etiam Philetaer. 11 τίς ἐστι μαιμακτηριῶν; B. μὴν δικάσιμος nescio: nam eum versum qui interpretaretur adhuc inventus est nemo, quamquam certarum causarum certos fuisse menses constat. pro ἔστιν scribendum videtur κρίσεις. de locutione ἀπὸ συμβόλων cf. Meier et Schoem. Att. Proc. 773. Antiphon 5, 78 δίκας ἀπὸ συμβόλων ἡμῖν δικαζομένους. [Andocid.] 4, 18 πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις ἐν τοῖς συμβόλοις συντιθέμεθα μὴ ἐξεῖναι μῆθ' εἰρῆαι κτλ.

279

οἰμοὶ κακοδαίμων· ὁ λύχνος ἡμῖν οἴχεται.

Athenaeus 15, 1561 Dind. ex cod. A ὅτι δὲ λυχνούχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοὶ ὠνομάζοντο Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκανι παρῆσθησι . . . ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ νισῶ (Νιόβῳ Schweighaeus.) προειπῶν λυχνούχον (λύχνον Bergk.) οἰμοὶ κακοδαίμων φησὶν λυχνούχος (ὁ λύχνος Bergk.) ἡμῖν οἴχεται. εἴτ' ἐπιφέρει καὶ πῶς ἐπιρρασας

τὸν λυχνούχον [οἴχεται εἶτ' ἐπιφέρει] καὶ ἔλαθες. ἐν δὲ τοῖς . ρ . ης (ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς Dindorfius) καὶ λυχνίδιον αὐτὸν καλεῖ διὰ τούτων ἀλλ' ὥσπερ ὁ λύχνος ὁμοιότατα καθεύδει' (καθεῦδ' Fritzs. Euphros. 22) ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου. 'servum aliquem queri quod lumen sibi exstinctum sit' Bergkiius arbitratur. ἐν τῷ δευτέρῳ Νιόβῳ, i. e. in altera Dramatum fabula, quae inscribitur Niobus.

280

καὶ πῶς ὑπερβάς τὸν λυχνούχον κάλαθε;

Athenaeus 15, 1561 Dindf. cf. fr. 279. haec Cobetus (Mnem. V 191. 2) in cod. A sic legit εἶτ' ἐπιφέρει καὶ πῶς ὑπερβάς τὸν λυχνούχον οἴχεται εἶτ' ἐπιφέρει καὶ ἔλαθε. 'expunctis quae librarius temere repetiit ex superioribus οἴχεται εἶτ' ἐπιφέρει καὶ, quae noluit ipse expungere, ne codicis elegantia minueretur', Cobetus scribit B. καὶ πῶς ὑπερβάς τὸν λυχνούχον ἔλαθέ σε; servo de exstincto lumine querenti (279) dominus interrogatione respondet qui factum sit ut lucerna candelabrum superscenderet.

281

ἀλλ' ὥσπερ λύχνος

ὁμοιότατα καθεύδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.

Athenaeus 15, 1561 Dindf. cf. fr. 279. Pollux 10, 119 ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῳ· ἀλλ' ὥσπερ λύχνος ὁμοιότατα κάθευδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου. λύχνος Pollux] ὁ λύχνος A Athen. in λυχνιδίου aatepaenultima producitur, ut in οἰκίδιον, ἀργυρίδιον, δακτυλίδιον aliis. de sententia cf. Pherecr. 40. Nunnes. Phryn. Ecl. 60 Lob. λυχνιδιον hic dici pro λυχνούχῳ Athenaeus ipse testatur.

282

οὐδὲν μὰ Δί' ἐρῶ λοπάδος ἐψητῶν.

Athenaeus 7, 301b πληθυντικῶς δὲ λέγουσιν ἐψητοὺς κατὰ τὸ πλείστον. Ἀριστοφάνης Δράμασιν ἢ Νιόβῳ κτλ. πλέον in exitu addit Herwerden. Mnem. nov. VI 60. at si significare volebat 'nihil magis amo quam cet.', dicendum erat οὐδενὸς πλέον ἐρῶ κτλ. ex-cidit fortasse τανῦν 'nihil desidero in praesenti patellam ἐψητῶν'. cf. Eupol. 5. 6.

283

ὁ δ' εἰς τὸ πλινθεῖον γενόμενος ἐξέτρεψε

Pollux 10, 185 οὗ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἐπλάττον, πλινθεῖον καλεῖ τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ Ἀριστοφάνης, περὶ τοῦ Κυκλοβόρου τοῦ ποταμοῦ λέγων. tetrameter iambicus, in

cuius exitu videtur excidisse πάντα. pro γενόμενος fortasse scribendum φερόμενος. de Cycloboro cf. Eq. 137 et fr. 636, quod ex Niobo petitum esse opinatur Dindorfius.

284

Schol. Eurip. Phoen. 159 περι δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτός φησιν Εὐριπίδης ἐν Κρησφόντῃ· καὶ δις ἔπι' αὐτῆς τέκνα Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν. ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ ὁμοίως ζ' αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας. ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ Dindf.] ἐν δράματι Νιόβης.

285

κατῦς

δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ἦ. καὶ ἔστι τοῦνομα ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Pollux 10, 166. τῇ σμινύῃ] 'σμινύης? an ἐν σμινύῃ?' Bekker. Hesych. κατῦν· ἀπότριμμα δερματίου. Photius κατῦν (sic)· ἀπότριμμα δερματίου βαλλόμενον εἰς τὴν στελειαν, ὅταν μὴ σφίγγῃ. cf. κατῦειν, κάττυμα.

Cf. praeterea fr. 939.

ΔΡΑΜΑΤΑ

286

ἀλλ' εὐχομαι ᾿γωγ' ἑλκύσαι σε τὸν ζυγόν,
ἵνα μὴ με προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτερες.

Schol. Ran. 798 μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν νιῶν εἰς τὰ Απατούρια ὅς ἐστι ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου, μεῖον μεῖον. ὅτι δὲ ἵστατο, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων ὑπὲρ ὧν ἐθύετο, μεῖον δὲ διὰ τὴν πορευομένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἥτιον εἰσάγουσιν ἀπεδέδοτο (sic cod. Θ. ceteri ἀπεδέδοκτο), καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης ἀλλ' εὐχομαι κτλ. ᾿γωγ' Dindorf.] ἔγωγε. ἑλκύσαι] ἀγνύσαι Θ. σε] σου V. ζυγόν Rapius Eupol. Δῆμ. 75. cf. Ran. 1365. 1381] σφυγμόν. σταθμόν Brunckius. 2. προσπράττωσι] προστάττωσι V. φράτερες Dindorf.] φράτορες. cf. Eq. 255. Av. 1669. Ran. 418. Philemo 112 Burn. Bekker. Anecd. 992. Herodian. I 47, 24. 49, 6. 410, 29. II 747, 9. de sacro quod μεῖον dicebatur cf. praeter Ran. 798 Schoemann. Antiq. gr.² II 522. quid sit γραῦν nescio. nisi id ex eis quae exciderunt intellegebatur, scribendum arbitror προσπράττωσ' ἔτερον (ἱερεῖον). ad Niobum haec et litem Sophoclis cum filio apud phrateres videntur pertinere.

αὐτοῖς σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας.

Photius σταθμούς· Ἀριστοφάνης Δράμασιν κτλ. οἶον τοῖς φλειοῖς. codex σταθμοῖς: ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας οἶον τοῖς φλειοῖς· — σταθμούς· ἀριστοφάνης δραμασιν αὐτοῖς. correxit Porsonus. praeterea ταῖς φλῖαις Dindorfius. confert Bergkii Epicharmum Athen. 10, 411 b in Busiride de Hercule haec dicentem: πρῶτον μὲν αἱ κ' ἔσθοντ' ἴδοις νιν, ἀποθάνουσ. βρέμει μὲν ὁ φάρυξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἅ γνάθος, ψοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων, σίξει δὲ ταῖς ἰνέσσει, κινεῖ δ' οὐάτα. verum quid in tali sententia verba ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας sibi velint nescio: nam suas quidem maxillas qui edit non excutit. itaque aut de leonis aprive caede cogitandum esse censeo, cui Hercules malas excusserit, aut si de ipsius edacitate sicuti apud Epicharmum haec dicuntur, scribendum existimo ἐπέβαλε. 'malas etiam postibus iniicit', i. e. ne postibus quidem domus pepercit: quemadmodum Ion in Omphale dixerat (Athen. 10, 411 b) ὑπὸ δὲ τῆς βουλιμίας κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἀνθρακας. itaque pertinere haec videntur ad Centaurum. cf. Schol. Vesp. 60 (fr. 289).

πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται.

Athenaeus 11, 496 a πέταχρον. ποτήριον ἐκπέταλον . . . μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι λέγων κτλ. πεταχνοῦνται Casaub.] πεταχνεῦται VL. πετεχνεῦται P. πεντάχνευται B. Photius πεταχνοῦνται· ἐξυπτιοῦνται, τρουφᾶσιν. Hesych. πεταλοῦνται· ἐξυπτίωται (sic scribendum), τρουφᾶσιν. et πέτακνον· ποτήριον ἐκπέταλον· (τὸ) δὲ αὐτὸ καὶ πέταχρον. πέδαχνα· τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια. πεδαχνοῦται· ἐξυπτίωται, τρουφᾶ. versus videtur esse paroemiacus. miror tamen cur Athenaeus pro nominis πέταχρον exemplo attulerit versum quo verbum potius ab eo derivatum contineatur. accedit singularis codicum variatio. quocirca fortasse scribendum πέταχρον· αἴρονται. videtur Centauri esse fragmentum.

Schol. Vesp. 60 ἐν τοῖς πρὸ τούτου δεδιδαγμένοις Δράμασιν εἰς τὴν Ἡρακλέους ἀπληστῖαν πολλὰ προειρηται. Δράμασιν Wilamowitz] δράμασιν. discernuntur, si recte Wilamowitzius (Obs. crit. 13) coniecit, Dramata ante Vespas et post Vespas acta: in illa igitur (i. e. in Centauro) Herculis inexplata edacitas traducebatur.

Schol. Vesp. 61 Ven. οὐ μόνον ἐν τοῖς Δράμασιν εἰσῆκται οὕτως Εὐριπίδης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Προάγωνι καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν. Ald.: οὐ μόνον δὲ ἐν τούτῳ τῷ δράματι (Vespis). quod cum mani-

festo falsum sit, credendum sine dubio codici Veneto. cf. Wilamowitz. Obs. crit. 14—16 et ubi quae dixerat ex parte retractavit Herm. VIII 330. ut fr. 289 ad Centaurum, ita fr. 290 ad Niobum pertinere videtur, ubi, si Sophoclis in ea fabula partes erant, aptissime etiam Euripides inridebatur.

291

Schol. Platonis 331 Bekker. *Χαιρεφῶντα* . . . Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι κλέπτῃν (λέγει). quod quoniam vivo Chaerephonte factum videatur, ad Centaurum refert Wilamowitz. Obs. crit. 19 adn.

292

βύρσαν

τὴν πόλιν Ἀθηναίων Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι παίζων ἔφη. Hesychius. τὴν πόλιν Ἀθηναίων Musurus] ἢ ὁ cod., i. e. πόλιν θεῶν. videtur poeta *Byrsam*, i. e. Athenas, *deorum urbem* adpellavisse. quod cum fieri non potuerit nisi Cleone superstite, ad Centaurum haec pertinent. cf. Meinekius III 632.

293

κιχόρεια

(κιχόρια)· τὸ ἄγριον λάχανον. Ἀριστοφάνης Δράμασιν. Bekker. Anecd. 105, 21. cf. Photius. *κιχόρεια* (κιχόρια pr.)· τὸ ἄγριον λάχανον. Ἀριστοφάνης. cf. Horat. Carm. 1, 31, 16. Schneider in indice Theophr. (V 414).

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Argument. Pacis III φέρεται (sic R) ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν (haec duo verba desunt in RV) δεδιδαχῶς Εὐρήνην ὁμοίως Ἀριστοφάνης. ἄδηλον οὖν, φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν ἢ ἄλλην καθῆκεν, ἥτις οὐ σάφεται. Κράτης μὲντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως· ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εὐρήνῃ. καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν. Eratothesenes igitur alteram Pacem non vidit: Crates utram alteram dixerit non constat. Dindorfius (Arist. fr. 12. 13) nullam omnino alteram Pacem fuisse censet, Fritzschius (Daetal. 131 n. 71. cf. Bergk. R. c. Att. 323) Agricolas alteram Pacis esse editionem, Droysenus superstitem alteram, quae periit priorem, Bergkius (II 1066) integram priorem, quae periit alteram esse. mihi cum Velleseno (Annal. gymn. Berol. XIX 751) constat duas fuisse Aristophanis Paces, utramque actam, ac priorem quidem quam hodie legimus, eaque cum secundum praemium tulerit, alteram non modo esse repetitam, sed etiam retractatam.

294

A. τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισιν Εἰρήνης φίλης
πιστὴ τροφός, ταμία, συνεργός, ἐπίτροπος,
θυγάτηρ, ἀδελφή, πάντα ταῦτ' ἐχρητό μοι.

B. σοὶ δ' ὄνομα δὴ τί ἐστιν; *A.* ὄ τι; Γεωργία.

* * * *

5 *B.* ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους.

Stobaeus Floril. 56, 1. Ἀριστοφάνους Εἰρήνης. 1. τοῖς AB] τῆς.
4. δὴ om. A. 5. γεωργοῖς Gesn. marg.] γεωργός. 5. 6 'coherent
cum praecedentibus in A et Tr.' Gaisford. sunt fabulae superstitis
556. 7. itaque spatio aliquo a reliquis discernendi erant, cum praesertim
etiamsi alterius quoque Pacis sunt non continuo superiores secuti
esse videantur. conloquitur autem Agricultura, quam ut in priore
fabula Oporam in scaenam induxit cum Trygaeo aliquo, qui re-
pertam non agnoscit, et priscis Atheniensibus se bene cognitam et
exoptatam fuisse dicit. ad Menandri Γεωργόν haec pertinere Din-
dorfius censuit, perperam: colorem enim antiquae comoediae cer-
tissime referunt. ἐχρητό μοι corrupta sunt: nam χρῆσθαι τινί τι
est aliquo ad aliquid uti (τοῖς πολεμίοις παρέδωσαν σφᾶς αὐτοὺς
χρῆσθαι ἑαυτοῖς ὅτι βούλονται). poterat dici πᾶσι τούτοις (τοῖς ὀνό-
μασιν) ἐπ' ἐμοῦ ἐχρητό. videtur scribendum esse πάντα ταῦτ'
εὔχοντό μοι, i. e. εὐχόμενοί μοι πάντα ταῦτά με ἔλεγον. quod si
cui audacius videatur, multo audacius Sophocles dixit νῦν δὲ τοῦτ'
εὔχεσθέ μοι OR. 1512, quod perperam a quibusdam sollicitatur.

295

τὴν δ' ἀσπίδα

ἐπίθημα τῷ φρέατι παράθες εὐθέως.

Pollux 10, 188 φαίης δ' ἂν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ πῶμα καὶ ἐπί-
θημα, οἶον πίθου ἢ λέβητος ἢ φαρέτρας. ἐν γοῦν τῇ Ἀριστοφάνους
Εἰρήνῃ γέγραπται κτλ. cf. Pac. 1210—1264. *

296

ὡς Λακεδαιμῶν, τί ἄρα πείσει τήμερα;

Suidas τήμερος· ὁ σημερινός. καὶ ἔστι τεταγμένον ἐπὶ σώματος
τὸ δὲ τήμερον ἐπὶ χρόνου λέγεται καὶ ἐν Εἰρήνῃ κτλ. eadem Schol.
Ald. Nub. 699 (cf. Schol. Hom. II. 3, 182) ex Holcadibus affert
(Λακεδαιμῶν), ubi tamen Rav. et Ven. ἐν τῇ Εἰρήνῃ. πείσει Schol.
Nub.] ποιήσει Suid. cf. fr. 401. potuit eodem versu poeta in utra-
que comoedia uti. mira narrat Photius 202, 18 Λακεδαιμῶν· τὴν

κλητικὴν περισπῶσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. scribendum cum Dobraeo Λακεδαιμόνιον et προπερισπῶσιν. de sententia cf. Pac. 242. 246. 250.

297

πόθεν τὸ φῖτυ, τί τὸ γένος, τίς ἡ σπορά;

Eustathius 1291, 26 φῖτυ δηλοῖ φυτόν ἢ φύτευμα, ὡς Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (Dobr. Adv. II 253f εἴρηκε) πόθεν τὸ φῖτυ κτλ. Trygaeum haec mirifico Agriculturae ornatu obstupefactum dicere, respondere autem illam ea quae fr. 294 continentur coniectura est Bergkii, incerta sane.

ΗΡΩΕΣ

Actam esse Ol. 91, 3, certe non post Ol. 91, 4 Bergkii arbitrabatur, Diitrephem cuius mentio fit fr. 307 in Mycalessi obsidione occidisse ratus, conl. Av. 798. 1440. Thuc. 7, 29. Paus. 1, 23, 3. at idem ut videtur Diitrephes commemoratur etiam Thuc. 8, 64, i. e. Ol. 92, 1.2.

298

A. οὐκ ἠγόρευον; οὕτως ἐστ' οὐκ Ἀργόλας.

B. μὰ Δί' οὐδέ γ' Ἕλληνα, ὅσον ἔμοιγε φαίνεται.

Steph. Byz. Ἀργος . . . τὸ ἐθνικὸν Ἀργεῖος . . . λέγεται καὶ Ἀργόλας. Ἀριστοφάνης Ἡρώσει κτλ. 1. ἐστ' οὐκ Scaliger Append. Coniect. Varr. 184] ἐστὶ γ' οὐκ. 2. οὐδέ γ' Scaliger] οὐδ'. cf. Herodian. II 55, 7 (οὕτως ἐστ' ὁ Ἀργ.). Cobet. Mnem. V 197 οὐτοσί γ' οὐκ. aut sic aut οὕτως οὐκ ἐστ' scribendum. cf. quae adnotavi ad Nub. 687.

299

τρέχ' εἰς τὸν οἶνον ἀμφορέα κενὸν λαβὼν
τῶν ἐνδοθεν καὶ βύσμα καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφοραφορεῖν.

Suidas ἀμφοραφόρος· τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφοραφόρος ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων . . . Ἀριστοφάνης Ἡρώσει κτλ. Pollux 10, 75 καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει γευστήριον τρέχ' — γευστήριον. et 10, 172 καὶ βύσμα δ' ἂν εἴη τῶν χρησίμων, Ἀριστοφάνους εἰπόντος βύσμα καὶ γευστήριον. 6, 99 καὶ γευστήριον μὲν Ἀριστοφάνης μέμνηται. 1. τρέχ' εἰς] τρέχειν Suidae A. κενὸν Suid.] κοινὸν Poll. 2. τῶν—βύσμα Poll.] τὸν—γεῦμα Suid. qui loquitur non servum sed per iocum alium aliquem iubet amphoras gestare. εἰς τὸν οἶνον in forum vinarium. cf. Eq. 857. Eupol. 304.

300

ὀβολῶν δεουσῶν τεττάρων καὶ τῆς φοραῆς.

Pollux 7, 133 Ἀριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ἡρωσι δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι φοράν, ὅταν εἴπη κτλ. in versu proximo praeierat sine dubio δραχμῶν. cf. Eupol. 271. sine idonea ratione Bergkius hanc versum cum 299 eadem scaena coniunctum esse opinatur.

301

ἢ καρδοπεῖω περιπαγῆ τὸν αὐχένα.

Pollux 10, 113 καὶ παυσικάπη, ἣν καὶ καρδοπεῖον ὠνόμαζον, ὡς ἐν Ἡρωσιν Ἀριστοφάνης κτλ. ἦν — περιπαγῆς Bergkius. at ἦν in eis quae ante dicta erant positum fuisse potest.

302

παύσειν ἔοιχ' ἢ παυσικάπη κάπτοντά σε.

Schol. Pac. Ven. 14 εἰώθασι γὰρ ἅμα τῷ μάττειν ἐσθίειν· ἀφ' οὗ καὶ τὴν παυσικάπην ἐπενόησαν, τροχοειδές τι, δι' οὗ τὸν τραχὴλον εἶρον πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι τὴν χεῖρα προσάγειν. μέμνηται δὲ ἐν Ἡρωσιν Ἀριστοφάνης κτλ. παυσικάπη Dindorf.] παυσικάη V. minatur servo quisquis loquitur.

303

ἴθι δὴ λαβῶν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισον.

Pollux 10, 173 Ἀριστοφάνης ἐν Ἡρωσιν. ῥόμβον] ῥύμβον Meinek. cf. Eupol. 72. verba prorsus obscura.

304

οἱ γὰρ ἦρωες ἐγγύς εἰσιν.

Bekker. Anecd. 1197 φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου ἐν τῇ περὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διδασκαλίᾳ, ὡς ἢ οἱ ἦρωες εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν εὔρηται κατὰ κρᾶσιν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὅρμισιν (recte Bergk. Ἡρωσιν) οἶον· οἱ γὰρ ἦρωες ἐγγύς εἰσιν, ἀντὶ τοῦ οἱ ἦρωες. Phrynichus Ecl. 158 ἀπαξ βιασθεῖς Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρον οἱ ἦρωες εἶπε. τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον. cf. Thom. Mag. 424. 5. Herodian. I 424, 13. II 341, 29. Lascaris Gramm. III 2, 7 apud Lobeck. chori adventus eodem modo nuntiatur atque Eq. 242. 244.

305

μὴ γεύεσθε δ' ἄττ' ἂν καταπέσῃ
τῆς τραπέζης ἐντός.

Diogenes Laert. 8, 34 τὰ δὲ πεσόντα μὴ ἀναιρεῖσθαι, ὑπὲρ τοῦ ἐθλῆσθαι μὴ ἀκολάστως ἐσθλῆιν, ἢ ὅτι ἐπὶ τελευτῇ τινός. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν ἡρώων φησὶν εἶναι τὰ πίπτοντα, λέγων ἐν τοῖς Ἡρώσι μὴ γεύεσθ' ἄττ' ἂν καταπέσῃ τῆς τραπέζης ἐντός. ἀλεκτρονόος μὴ ἄπτεσθαι λευκοῦ. Suidas Πυθαγόρα τὰ σύμβολα· Ἀριστοφάνης γὰρ τῶν ἡρώων εἶναι φησι τὰ πίπτοντα, μήτε δὲ τὰ ἐντός τῆς τραπέζης πίπτοντα ἀναιρεῖσθαι μήτε λευκὸν ἀλεκτρονόνα ἐσθλῆιν. δ' add. Bergkiius. Cobetus in ed. Diog. ex Seidleri coniectura μηδὲ γεύεσθ' ἄττ' ἂν ἐντός τ. τρ. κ. cum etiam gallum album Aristophanes edi vetuisse videatur, fortasse ita continuandum est fragmentum: μηδ' ἀλεκτρονόνα φάγητε λευκόν. ceterum haec ex eodem cum fr. 306 epirrhemate videntur petita esse. quod propterea moneo, ne quis cum Bergkio quid consilii in componenda comoedia secutus sit poeta hinc concludi posse opinetur. epirrhemata enim cum tota parabasi sunt ἔξω τοῦ δράματος.

306

μήτε ποδάνιπτρον θύραξ' ἐκχεῖτε μήτε λούτριον.

Pollux 7, 167 καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ λούτριον, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἡρώσι κτλ. idem 10, 78 καλεῖται μέντοι καὶ ποδανιπτῆρ . . . τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ νίπτρον ἢ λούτριον ἢ ποδάνιπτρον, ὡς ἐν Ἡρώσιν Ἀριστοφάνης λέγει. μήτε ποδάνιπτρον Seidler.] μῆτ' ἀπόνιπτρον.

307

κάπο τῆς Διειτρέφους τραπέζης

Schol. Av. 798 Διειτρέφης . . . ὅτι δὲ ἦν νεόπλουτος οὗτος ἐνεφαίνετο καὶ ἐν τοῖς Ἡρώσι κτλ., εἰ μὴ ἐν εἰρωνείᾳ. κάπο — Διειτρέφους Elmsl. Med. 139] καὶ ἀπό — Διειτρεφοῦς.

308

Schol. Thesmoph. 21 οἶόν τέ πού'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι· διὰ τούτου φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ 'σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίαι'. ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἐνταῦθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς Ἡρώσιν ἀντικρὺς ἀποφαίνεται. καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων (Theag. 125d. Reipubl. 8, 568a) Εὐριπίδου αὐτὸ εἶναι ἠγοῦνται, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ τι παθόντες. εἶοικε δὲ ἦτοι πεπλανημένος ἢ συνεξαπατηῆσαι τοὺς ἄλλους, ὥσπερ ὑπονοοῦσί τινες συμπτάσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν· τὸ μέντοι δράμα ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν οὐ σφάζεται. cf. Eupol. 314. Sophoclis eum versum esse data opera demonstrat Aristides II 288, 2 (373, 2 Dindf.).

309

Schol. Soph. Oed. Col. 793 δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς . . . καὶ Ἀριστοφάνης Ἦρωσιν.

310

ἐμπόλω Διοσκόρω

ἐν Ἦρωσιν Ἀριστοφάνης. Pollux 7, 15. mihi quidem ἔμπολος aliunde non cognitum.

311

πῶς πίομαι;

Etymol. m. 673, 1. Draco 73, 14 τὸ δὲ πῶ ἐκτείνει . . . Ἀριστοφάνης ἐν Ἦρωσι κτλ. cf. Herodian. II 570, 10. πῶμαι Etym. m. V.

312

ἀνδραποδώνης

ἐν τοῖς Ἦρωσιν Ἀριστοφάνης. Pollux 7, 16.

313

ἄρτοποιία

ἐν Ἀριστοφάνους Ἦρωσιν. Pollux 7, 21.

314

ἡλίσκον

τὸν ἦλον . . . ἐν Ἦρωσιν Ἀριστοφάνης κέκληκε. Pollux 10, 61. Photius ἡλίσκον τὸν μικρὸν ἦλον. Ἀριστοφάνης. Pollux 10, 188 ἦλος οἱ πολλοί, καὶ ἡλίσκος οἱ κωμῶδοι λέγουσιν.

315

πυελίδα

τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον . . . Ἀριστοφάνης Ἦρωσιν. Harpocrat. cf. Photius, qui fabulae nomen omittit.

316

χερνίβιον

Ἀριστοφάνης ἐν Ἦρωσι. Athen. 9, 409c. fortasse pertinet ad fr. 306, ut alterum versum incipiant verba μήτε χερνίβιον.

Ad Heroes fr. 692 refert Dindorfius.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΔΕΤΤΕΡΑΙ

Prorsus diversas fuisse a fabula superstite eiusque quasi partem alteram docet Athenaeus 1, 29a Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπι-

γράφει. quo anno actae sint non constat: nam Fritzschi quidem de ea re opinio (p. 630) admodum dubia est. finxit poeta fabulam agi ea Thesmophoriorum die, quae *Καλλιγένεια* dicebatur. cf. fr. 335. ieiunio enim peracto mulieres tum effusae laetitiae indulgebant. Preller Myth. gr.² I 607. 8.

317

οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον,
οὐ Χιον, οὐδὲ Θάσιον, οὐ Πεπαρηθιον,
οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον.

Athenaeus 1, 29a ἐν ταύτῃ (Θεσμοφοριαζούσαις β') ὁ κωμικὸς μέμνηται Πεπαρηθίου οἶνον· κτλ. 2. οὐδὲ Fritzschi] οὐ. οὐχὶ Dindf. 3. ἐπεγερεῖ Brunckius] ἐπεγειρεῖ. Hesychius ἔμβολον· Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις τὸ αἰδοῖον. cf. Av. 1256. Calligeniam haec in prologo recitare existimat Bergk. non credo. pertinere videntur ad eandem cum fr. 318 scaenam. de *Peparethio* vino cf. Hermipp. 82, 12.

318

A. ἰχθὺς ἐώνηται τις ἢ σηπίδιον
ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων ἢ πουλύπους;
ἢ νῆστις ὀπτᾶτ', ἢ γαλεός, ἢ τευθίδες;
B. μὰ τὸν Δι' οὐ δῆτ'. A. οὐδὲ βατίς; B. οὐ φημ' ἐγώ.
5 A. οὐ χόριον οὐδὲ πνός, οὐδ' ἤπαρ κάπρου,
οὐδὲ σχαδόνες, οὐδ' ἠτριάϊον δέλφακος;
οὐδ' ἐγγέλειον, οὐδὲ κάραβον μέγαν
γυναιξὶ κοπιώσαις ἐπεχορηγήσατε;

Athenaeus 3, 104e περισπούδατος δὲ ἦν πολλοῖς ἢ τοῦ καράβου βρώσις . . . ἀρκέσει δὲ τὰ νῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις οὕτως λέγων κτλ. idem 7, 324b Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· ἰχθὺς ἐώνηται τις ἢ σηπίδιον. ἰχθὺς Fritzschius. Etymol. m. 439, 42 Ἀριστοφάνης ἠτριάϊον λέγει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. ἐώνηται τις 324b] τις ἐώνηται 104e. 2. πουλύπους] πολύπους A. 4. οὐ φημ' Porsonus] οὐδὲ φῆμ'. οὐδ' ἦμ' Bergk. at ἡμὶ interpositum modo sermoni invenitur. 5. οὐ χόριον Porson.] οὐδὲ χόριον. οὐδὲ χόρι' Fritzschi Thesm. p. 594. 6. οὐδὲ Brunck.] οὐ δῆ. 7. μέγαν] μέγα A. 8. ἐπεχορηγήσατε Meinek. Anal. crit. Ath. 47] ἐπεκουρήσατε. rectissime: nam postquam scriptum est ἐπεχορήσατε, id facillime mutabatur in ἐπεκουρήσατε. cf. fr. 551. Anaxipp. 1, 35. frustra Herwerdenus Nov. add. crit. 17 οὐδὲ κάραβον; μέγα γυναιξὶ κοπιώσαισι γ' ἐπεκουρήσατε, quae per ironiam efferrī vult. in carabis enim potissimum magnitudinem admirabantur. cf. Athen. 3, 104cd. loquitur mulier quae Lysistra-

tae instar quasi principatum tenet sodalicii. *fessae* autem mulieres erant diuturno ieiunio choreisque ante actis.

319

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἶον ἐνέπνευσ' ὁ μισρὸς
φάσκωλος εὐθύς λυόμενός μοι τοῦ μύρου
καὶ βακκάριδος.

Athenaeus 15, 690d παρὰ πολλοῖς τῶν κωμωδιοποιῶν ὀνομάζεται τι μύρον βάκκαρις . . . Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις κτλ. Pollux 10, 137 ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες . . . φάσκωλοι, ὡς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Harpocratio φάσκωλον (φάσκωλος δὲ Fritzsch.) πῆρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς . . . Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Erotianus 59, 8 Klein. βάκκαρις· εἶδος βοτάνης καὶ μύρου, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται. Photius φασκώλιον· ἱματιοφορεῖον (sic Porsonus)· φάσκωλον δὲ ἐστὶ μαρσίπιον. Pollux 7, 79 καὶ φασκώλους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἱματίων ἀγγελία καὶ θυλάκους. ἐνέπνευσ' Dobr. Addend. Arist. 105 (multo ante Cobetum N. 1. 57)] ἔπνευσ'. ἔπνευσεν Brunckius, caesura pessima. 2. λυόμενος Dalecampius] λουόμενος. Hesych. βάκκαρις· μύρον ποῖον ἀπὸ βοτάνης ὀμωνύμως. ἐνιοὶ δὲ ἀπὸ μυρσίνης. ἄλλοι δὲ μύρον Λύδιον. ἐστὶ δὲ καὶ ξηρὸν διάπασμα τὸ ἀπὸ τῆς ῥίξης. ὁ μισρὸς per iocum dicit.

320

- A. ξυρόν, κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτήν, λίτρον, προκόμιον, ὄχθοίβους, μίτρας, ἀναδήματα, ἔγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθύν, ψιμύθιον, μύρον, κίσσηριν, στρόφι', ὀπισθορσφενδόνην,
5 κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι', ὑπογράμματα, τρυφοκαλάσιριν, ἐλλέβορον, κεκρύφαλον, ζῶμ', ἀμπέχονον, τρύφημα, παρυφές, ξυστίδα, χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμάτριον.
B. τὰ μέγιστα δ' αὐτῶν οὐ λέγεις ταυτί; A. τί δαί;
10 B. διόπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάκιον, βότρως, χλιδάνα, περόνας, ἀμφιδέας, ὄρμους, πέδας, σφραγίδας, ἀλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα, πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια, ὑποδερίδας, ἐλικτήρας, ἄλλα πολλὰ θ' ὦν
15 οὐδ' ἂν λέγων λήξαι τις.

Pollux 7, 95 οὐδ' ἂν εἴη φαῦλον τούτοις ὑποθεῖναι λέξιν ἐκ Θεσμοφοριαζουσῶν Ἀριστοφάνους, ἐπεὶ πολλὰ εἶδη ἐν αὐτῇ περι-

ἔχει γυναικείων φορημάτων, ἃ καὶ τοῖς περὶ κόσμον ἂν ἀρμόσει ταῦτα· κτλ. Clemens Alex. Paedag. 2, 245. 6 πάντων γούνην ἐπιφύγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὑποδείκνυσιν. παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ κομινοῦ τὰς λέξεις, διελεγχούσας ἀκριβοῶς τὸ φορτικὸν ὑμῶν τῆς ἀπειραγαθίας· μίτρας — ἐλικτήρας. 1. Photius λίτρον· οὐ νίτρον Ἀττικοί. οὕτως Ἀριστοφάνης. 2. Pollux 5, 101 καὶ ἄλλους δὲ τινὰς κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κομωδοδιδάσκαλοι, λήρον, ὄχθοίβους, ὄλεθρον, ἑλλέβορον, πομφόλυγας, βάραθρον, περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον. ἂν οὐ ῥάδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναι τινὰ κατιδεῖν εἴτε σπουδάζοντες εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. ἴσως δ' ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι καὶ τὸ ἐντριμμία, ψιμύθιον, ἄγχουσα, φῦκος, καὶ τὰ ὑπογράμματα. 4. Pollux 5, 96 στρόφιον καὶ ὀπισθοσφενδύνην παρ' Ἀριστοφάνους (ἂν προσθείης λαβῶν). cf. Eustath. Dionys. Perieg. 1. 5. Etym. m. 782, 9 ὑπόγραμμα . . . ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι· καὶ ὑπογεγραμμένη; ἐστιβισμένη. Ἀριστοφάνης. quae non solum ad fr. 880, sed etiam ad hunc versum pertinere possunt. 6. Hesych. καλάσιαι· χιτῶν πλατύσημος ἢ ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτῶν. ξῖνοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη χιτῶνα ἰσχνόν (χιτωνίσκον M. Schmidt). Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. 10. Photius μαλάχιον· κόσμος χρυσοῦς γυναικεῖος. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius βοτρυδιά (βοτρυδία)· ἐνωταρίων εἶδος. οἱ δὲ βότρυς. ἢ Θεσμοφοριάζουσιν(?). 11. Harpocratio ἀμφιδέαι· εἰσὶ περισκελίδες τινές. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. 12. Pollux 10, 167 παρὰ Ἀριστοφάνει σφραγίδας, ἀλύσεις. 13. Moeris 301 πομφόλυγας· τὰ δερμάτια, ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Aelian. V. h. 1, 18 τῶν δὲ Ἀττικῶν γυναικῶν τὴν τρυφήν Ἀριστοφάνης λεγέτω.

1. ψαλίδα] ψαλίδια apud Bekkerum, contra metrum. 3. om. Clemens. ἔγχουσαν Dindf.] ἄγχουσαν. Atticorum forma est ἔγχουσα. 4. μύρον] νίτρον Clemens. κίσηριν] καὶ σιδήριον κίσηριν codices Clementis, nisi quod κίδηριν M et καὶ σιδήριον κίδηριν P. στρόφι] στρόφιον Pollucis A et Clemens, στρόφον BC. 5. κάλυμμα] ὀπισθοκάλυμμα codices Clementis. περιδέραι] περιδέρραι Clem. BR. περιδεραία F. περιδερέα M. περιδέρεα V et suprascr. ai rec. MP. ὑπογράμματα] ὑποράμματα BFMR Clem. 6. τρυφοκαλάσιριν] τρυφοκαλάσιριν Clem. ἑλλέβορον om. Clem. 7. ἀμπέχονον] ἀμπεχόνιον Clem. τρύφημα] πόρπημα Salmas. Exerc. Plin. 808. 8. χιτῶνα] κιθῶνα (κίθωνα) Clem. κομμάτριον] χιτώνιον Clem. deinde Pollucis A: ἕτερα τέσσα οὐδεὶς μνημονεύσει ποτὲ λέγων. 9. αὐτῶν οὐ λέγεις ταυτί] οὐ λέγεις αὐτῶν ταυτά A Poll. om. (cum τὰ μέγιστα δ') BC οὐκ εἴρηκα τούτων. εἶτα τί Clem. 10. μαλάκιον] μαλάκια Pollucis A. μολόχιον Clem. μαλάχιον Dindf. in ed. Clem. 11. βότρυς, χλιδῶνα] βοτρυχλιδῶνα Clem., βότρυν, χλιδῶνα Bergk et Dindf. 11. ἀμφιδέας] ἀμφιλέας cod. Clem. 14. ὑποδερίδας] ὑποθερίδας cod. Clem. ἐλικτήρας] ἐρικτήρας Clem. BFMNR,

in M λ superscr. rec. ἄλλα πολλά θ' ὧν Fritzscheius Daetal. 73 n. 38] ἄλλ' ἀφ' ὧν. 15. λήξαι τις Fritzscheius] λέξαις Poll. λέξαις τὸ πλῆθος κοσμίων Bergkiius Clementem secutus, qui enumerationi suae addit ἐγὼ μὲν ἔκαμον καὶ ἀχθομαὶ λέγων τὸ πλῆθος τῶν κοσμίων.

1. Ach. 1176 κηρωτὴν παρασκευάζετε, ad vulnus sanandum. hic sine dubio pro fuco est. 2. ὀχθοίβους. cf. Pherecr. 100. μίτρας, ἀναδήματα cf. Lachmann. Lucret. 4, 1129. 3. ὄλεθρον firmatur Poll. 5, 101. Photius ὄλεθρον· τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον (κοσμάριον τι γ. H. Iacobi V p. CXXXVI). idem Iacobius ὄλεθρον quasi inprecationem quandam interpositam esse posse arbitratur. at copiosius talia inseruntur, ut non ita delitescant ut hic. Hesych. ὄλεθρος βαθύς· ἐνιοὶ ἐπὶ κόσμον γυναικεῖον, ubi βαθύς certe ex depravato iam codice Aristophanis adscriptum. fortasse pro ὄλεθρον scribendum ἔλυτρον, tum autem certissime τιγγάβαρι (vel τιγγάβαρυ, sic enim fere scribebatur, cf. Cramer. Anecd. Ox. II 120, 29), ψιμίθιον. eiusmodi enim catalogorum ea lex est, ut ne ullum nomen epitheton accipiat. cf. Diocl. 9. 10. (κιννάβαριν Anaxandrid. 14). Photius 592, 7 τιγγάβαρι (γγ ex ττ vel νν) καὶ κιννάβαρι· τὸ μὲν αὐτοφυῆς περὶ Ἰβηρίαν καὶ Κόλχους· τὸ δὲ ἐξ ἄμμου λαμπυρίζουσης καθάπερ ὁ κόκκος, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ λίθων. Hesychius τίγγα· Διοκλῆς ἐν Μελίτταις (9. 10). Ἡρακλέων δὲ οὐ διελὼν ὄτι βαρὺ (Sopngius non τιγγάβαρι) τὸ κιννάβαρι λέγει. manifesto Hesychius τίγγα βαρὺ, non τίγγα scripsit. aliter enim οὐ διελὼν nullam habet interpretationem. 4. στρόφια. cf. Lys. 931. Thesm. 139. 251. 255. 638. 6. τρυφοκαλάσιριν. Hesych. τρυφοκαλάσιρις (cod. τρύφος καλασιρίς)· ἔνδυμα γυναικεῖον. cf. Cratin. 30. Herodot. 2, 81. ἐλλέβορον. Hesych. ἐλλέβορος . . . κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς. cf. Nicostrat. 33. κερύφαλον. Thesm. 138. 257. 7. παρυφές. Pollux 7, 53 παρυφές δὲ καὶ παραλουργές τὸ ἐκατέρωθεν ἔχον παρυφασμένην πορφύραν. Photius παρόπηχυν· ἰμάτιον τὸ παρ' ἐκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν· τοῦτο δὲ καὶ παρυφές καλοῦσιν, τὸ δὲ κύκλῳ τὴν πορφύραν ἔχον ἔγκυκλον. ξυστίδα, cf. Nub. 70. 8. χιτῶνα suspectum. quid enim simplicissima vestis inter luxuriae instrumenta? non minus βέραθρον. scribo φείδωνα, βασάρα. Pollux 10, 179 εἴη δ' ἂν καὶ φείδων τι ἀγγεῖον ἐλαιηρόν. idem 7, 60 Ἀνδῶν δὲ χιτῶν τις βασάρα. iam intellegitur quomodo χιτῶνα in verba poetae inrepsit. 9. fort. τὰ μέγιστα δ' αὐτῶν οὐ λέγεις. A. τί δαί; B. ταδί· διόπας κτλ. 10. διόπας. Hesych. διόπαι· εἶδος ἐνωτίων. τινὲς δὲ ὑποδημάτων. idem πλάστρα· ἐνώτια. μαλάκιον. sic etiam Hesych. μαλάκιον· γυναικεῖον κοσμάριον. Naevius Lycurg. Non. crocotula 'pallis, patagiis, crocotis, malaciiis, monilibus'. 11. χλίδωνα. Herodian. I 229, 18 Lentz. χλίδων, χλίδανος· οὗτος δὲ λέγεται κόσμος ὁ περὶ τοὺς βραχίονας. Theodos. (Dindf. Aristid. III 418) χλίδων· σημαίνει δὲ τὸν περὶ τοὺς βραχίονας κείμενον κόσμον. Athen. 12, 525 ef (Σάμιοι) ἐφόρον χλι-

δῶνας περὶ τοῖς βραχίουσιν. ἀμφιδέας. Hesych. ἀμφιδέαι· ψέλλια, κρῖκοι, δακτύλιοι. 13. ἀποδέσμους. cf. fr. 325. Hesychius (non recte) ἀπόδεσμος· κόσμιόν τι γυναικείον. περικεφάλαιον. σάρδια. Menand. Athen. 3, 94b. Plat. Phaed. 110d σαρδιά τε καὶ ἰσπίδας καὶ σμαράγδους. Theophr. fr. 2, 8 σπάνιοι πάντων εἰσὶ καὶ μικροὶ ἢ τε σμαράγδος καὶ τὸ σάρδιον. cf. 2, 23. 30. 14. non neglegendus rarissimus ictus in ὑποδεριδάς. ἐλικτήρας. Bekker. Anecd. 248, 23 ἐλικτήρ· εἰδός ἐστιν ἐνωτίου. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἴσως ἐπεὶ ἐλικήν (ἐλικτήν) ἔχει τὴν κατασκευήν. cf. Lys. 12, 19 τῆς Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἐλικτήρας . . . ἐκ τῶν ὧτων ἐξείλετο. cum ὧν non habeat unde pendeat, scribendum censeo ἄλλα πολλά θ' ὧν οὐδ' ἄν λέγων τῶν ὀνόματα λέξαις εὐπετῶς. nam λέξαις Pollux, et de syntaxi λέγων λέξαις ἄν cf. Meinek. III 441.

321

ὅσα περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων
ὅσοις τε περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

Schol. Plut. 159 περιπέττουσι· διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ· ὁ αὐτὸς Θεσμοφοριαζούσαις κτλ. ὅσα Bergk.] ὅσ' ἦν Hemsterh. et ut videtur V. ὅς ἦν περίεργος Ald. ὅσοις Bergk.] ὅσαις Porson. et ut videtur V. ὅσαι ἔτι Ald. αὐτὰς Toup.] ἑαυτὰς. προσθέτοις] πρόσθε V. ἦν ferri non poterat propter περιπέττουσιν. ὅσαις minus recte quam ὅσοις, quia non solum κόμην habent πρόσθετον, sed multa alia.

322

ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει
ἤκειν φέροντάς φασι τοὺς πυλαγόρας
* * * καὶ τὸν ἱερομνήμονα.

Schol. Nub. 623 ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς Πυλαίαν καὶ πυλαγόρας. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις κτλ. Harpocratio Πύλαι. Πυλαία δ' ἑκαλεῖτο ἢ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων . . . ἐπέμποντο δ' ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς ἀμφικτυονίας τινὲς οἵπερ ἑκαλοῦντο πυλαγόροι . . . Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις. cf. Strabon. 9, 420. lacunae signum posuit Bergk. sed vix quicquam excidere potuit aliud quam ἐκ τῆς Πυλαίας.

323

ὡς διὰ γε τοῦτο τοῦτος οὐ δύναμαι φέρειν
σκευὴ τσαῦτα καὶ τὸν ὤμον θλίβομαι.

Schol. Ran. 3 ὡς καὶ ἐν δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ὁ θεράπων φησὶν κτλ. σκευή] σκευέι R. φέρειν σκευή Seidlerus] σκευὴ φέρειν.

324

οἰμοὶ κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ, οὗτος ἀλφάνει.

Bekker. Anecd. 382, 8 et Suidas ἀλφάνει· εὐρίσκει. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις κτλ. οὗτος] οὗτος ὠνήν Meinek. πράσιν οὗτος Bergk. οὗτος ἀλφ. πόσον; C. F. Hermann. Philol. II 434, quae mira est verborum in praeconio conlocatio. οὗτοςί τί ἀλφ. Cobet. Mnem. nov. II 185. cf. Eupol. 258.

325

τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου
καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνήν τὰ τιθία.

Pollux 7, 66 τὸ νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον ἀπόδεσμον ἐκάλουν. εὐροῖς δ' ἂν ὀνομαζόμενον ἀπόδεσμον ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους κτλ. τῶν ἀποδέσμων] τὸν ἀπόδεσμον Bergk. τὰ τιθία Brunck.] τιθίδια, quod retinent et Bergk. et Bekkerus. at non nescio cuius, sed τῆς παραλυσάσης τὰ τιθία ἐνήν. nisi forte sequebatur ὠραιότατα.

326

καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξυρημένον.

Bekker. Anecd. 410, 14 ἀντίθετον· τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις κτλ. κατ' Ἀγάθων' Bekker.] κατ' ἀγαθὸν. ἐξυρημένον O. Iahn. Mus. Rhen. III 638] ἐξυρημένον. Pers. Sat. 1, 85 *crimina rasis librat in antithetis*. quod apud Aristophanem aliam quoque notionem (obscaenam sine dubio) subesse suspicatur, id plus quam dubium est. *antitheta* (pro quibusvis dicendi artificii) *rasa* esse dicuntur, i. e. *nimia arte expolita*. Athen. 5, 187 c *χλευάζει (Πλάτων) τὰ ἰσόκωλα τὰ Ἀγάθωνος καὶ ἀντίθετα*. quorum nimium studium cum nescio quis ei suaderet ut inminueret, εἶπεν, ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σαντὸν τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. Aelian. V. h. 14, 13.

327

Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοῦνομα.

Pollux 9, 36 ταῦτα δὲ καὶ ἄμφοδά ἐστιν εὐρεῖν κεκλημένα, οὐ παρ' Ἀριστοφάνει μόνον, εἰπόντι ἐν Θεσμοφοριαζούσαις κτλ., ἀλλὰ καὶ παρ' Ὑπερείδῃ κτλ. Etym. m. 92, 26 λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος (ἐτυμολογῶν Valckenar.) τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον ἥγουν παρὰ τὸ παρὰ τὴν ὄδον γεννηθῆναι. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κωμικευόμενος λέγει, ὅτι οὐκοῦν Ἄμφοδος ὄφειλεν κληθῆναι. Hyperid. fr. 163 τὴν οἰκίαν τὴν μεγάλ-

λην τὴν Χαβρίον καλουμένην καὶ τὸ ἄμφοδον. Eurip. fr. 181 (indic. Bergk.) τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐξήτησε γὰρ | τόκοισιν εὐμάρειαν ἢ τεκουσά νιν, non minus frigide. τεθεῖσθαι suspectum. male Herwerdenus Obs. crit. 40 γε κείσθαι (debebat enim τούτῳ γε κ.), recte Cobetus V. 1.² 312 τίθεσθαι.

328

σακίον, ἐν οἷσπερ τὰργύριον ταμιεύεται.

Pollux 10, 152 καὶ σακίον, ὅταν φῆ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις κτλ. i. e. σακίον ex numero eorum, ἐν οἷσπερ κτλ. Eurip. Orest. 920 αὐτουργός, οἷπερ καὶ μόνοι σώξουσι γῆν. Suppl. 867 ἀληθῆς ἦν φίλος . . . ὧν ἀριθμὸς οὐ πολὺς. Helen. 440 Ἕλληνας πεφυκώς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. Porson. Eur. Orest. 910 suae ed.

329

ἀναβῆναι τὴν γυναικα βούλομαι.

Zonaras I 195 ἀναβάς ἐπὶ τὸν ἵππον ἀπῆει . . . τὸ δ' ἀναβάς τὸν ἵππον οὐ πάνυ δόκιμον. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις κτλ. Gram. An. Par. III 113, 18. Moeris 187, 5 ἀναβῆναι τὴν γυναικα βούλομαι Ἀττικοί· ἀναβῆναι ἐπὶ τὴν γυναικα Ἕλληνας. initio iambus deest.

330

τὸ χαλκίον θερμαίνεται.

ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους εἰρημένον . . . οὕτως ἤκουον, ὡς εἰς πότον εὐτρεπιζομένων τῶν γυναικῶν. Pollux 9, 69. cf. Eupol. 108. Bekker. Anecd. 99, 21 θερμαίνεσθαι· οὐ μόνον τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ τὸ λεβήτιον ἢ χαλκίον. initium tetrametri iamb. potius quam trimetri pars videtur esse.

331

ἀγῶν πρόφασιν οὐ δέχεται

Schol. Plat. 370 Bekk. ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἥτοι ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. μέμνηται δὲ αὐτῆς . . . καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'. in lemmate schol. ἀγῶν (sic enim scribendum) πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, in exemplis ἀγῶν προφάσεις οὐ δέχεται. Macar. 1, 16 ἀγῶν γὰρ οὐ μέλλοντος ἀθλητοῦ μένει | ἀλκήν, quae tragici sunt verba, non Aristophanis, ut Leutschio videbantur. ἀλκή enim comicis non usitatum. cf. Schneidewin. Ibyc. p. 165. Nauck. Trag. fr. 689. H. Iacobi V p. CXXXVII. Aristophanes (cf. Ach. 392) videtur scripsisse aut ἀγῶν πρόφασιν οὐκέτ' ἀναμένει aut ἀγῶν πρόφασιν οὐχὶ δέξεται (οὐκ ἐδέξατο).

332 .

ἄμα δ' ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος

Schol. Vesp. 1038 ἠπίαλος τὸ πρὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος. Ἀριστοφάνης . . . Θεσμοφοριαζούσαις κτλ. aut dimeter anap. aut initium tetrametri.

333

ἦν μέγα τι βρωῶμ' ἔτι τρυγωδοποιουμουσική,
ἦνίκα Κράτητί τε τάριχος ἐλεφάντινον
λαμπρὸν ἐκόμιζεν ἀπόνως παραβελημένον,
ἄλλα τε τοιαῦθ' ἔτερα μυρὶ' ἐκιχλίζετο.

Athenaeus 3, 117 c ὅτι δὲ διαβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ἐλεφάντινον τάριχος, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις διὰ τούτων κτλ. 1. ἦν Elmsl. Ach. 499] ἦ. βρωῶμ'] χρῆμ' Bergk. ῥωῶμ' Nauck. Philol. VI 414 ex Photio 493, 22, non feliciter. ἔτι Elmsl.] ἐστὶν ἦ. 2. ἦνίκα Porson. Miscell. 236] ἦνι A. 3. ἐκόμιζεν Casaub.] ἐνόμιζεν. ἐνομίζετ' Bergk. παραβελημένον] παρακεκλημένον BP, quod Meinekius Anal. crit. Ath. 55 praefert, quia παραβελημένον 'tertia correpta ab Aristophane dici' non potuerit. fort. παρατετεμμημένον. cf. Lys. 116. 132. Alexid. 167, 12. verum latet alia corruptela. nam salsamentum elephantinum non erat Crateti pro praemio oblatum sed ab ipso inventum et quasi ferculum magnificentum spectatoribus adpositum (Cratet. fr. 29). saepissime enim comici artem suam cum lauto convivio comparant, quo populum excipiant. itaque hoc dicit poeta: 'erat sane fructuosa Atheniensibus comoedia eo tempore, quo Crates tam magnificas epulas quam fuit salsamentum elephantinum spectatoribus offerebat et multae aliae id genus deliciae praesto erant'. quae non sine ironia dicta esse adparet. scribendum igitur est ἦνίκα Κράτης ποτὲ τ. ἐλ. λ. ἐκόμιζεν. cf. Ach. 13. per totum fragmentum numeros paenonicos retinendos esse constat.

334

μῆτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἐλικοβοστρύχους
μῆτε Χάριτας βοᾶν εἰς χορὸν Ὀλυμπίας·
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὧς φησιν ὁ διδάσκαλος.

Hephaestio 13, 5 ἐν δὲ ταῖς δευτέραις (libri προτέραις) Θεσμοφοριαζούσαις καὶ κρητικὸς πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε κτλ. ex eodem ut videtur ac fr. 333 sive cantico sive epirrhemate excerptum. probabiliter huc Fritzschiuss rettulit fr. 699. invocatione Musarum non opus esse poeta gloriatur: semper enim secum esse.

335

Schol. Thesm. 298 (Καλλιγένεια) δαίμων περι τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσιν ἐν ταῖς ἐτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν. Photius Καλλιγένειαν· Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν, οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα· Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν. itaque Calligenia in prologo fabulae nutricem se esse Cereris profitebatur.

336

οἶνος ἀνθοσμίας

ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (1150) καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Erotianus 104, 14 Klein. fortasse commemorabatur in versu haud procul remoto a fr. 317. Bergkiius figurate poesin ita adpellari censet.

337

λύκος ἔχανεν

παροιμία . . . ἐπὶ τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'. Photius. Suidas ἐπὶ τῶν ἐλπίζόντων μὲν τι ἔξιν, διαμαρτόντων δὲ τῆς ἐλπίδος. idem λύκος χανών· ἐπὶ τῶν ἀπράκτων. cf. Diogenian. 6, 20 et Cratin. 52. Plaut. Trinumm. 169 (1, 2, 132) *adesurivit et inhiavit acrius lupus*.

338

λακωνίζειν

παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'. Photius et Suidas. idem Phot. 192, 14 Κυσολάκων ὁ Κλεινίου· ὁ τῶν κυσῶν λακωνίζων· τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν ἔλεγον· Μελαίνῃ (Ἑλένη Ruhnk. auct. Hesych. II 390) γὰρ Θεσεύς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης (Meinekus II 200 Ἀριστοφάνης). idque poeta in hac ipsa fabula videtur narravisse. cf. Lys. 781 sq. 805 sq.

339

Athenaeus 14, 619a καὶ τῶν πισσοουσῶν ἄλλη τις (ᾠδή), ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

340

ἀμεινόνως

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Bekker. Anecl. 78, 24.

341

βαρβός

μύστρον. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Hesychius. neque de vocabulo ipso constat neque quo pertineat. nam verba ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ad glossam proxime antecedentem βάρβιτος (Thesm. 137) refert Pearso.

342

(ἀπὸ τῶν) βαυκίδων

ὅ ἐστιν εἶδος ὑποδημάτων Ἰωνικῶν, οἷς αἱ Ἰάδες χρῶνται, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις μέμνηται. Aspasius Aristot. Eth. 58 a. cf. Alexid. Athen. 13, 568 a (7).

343

διαλέξασθαι

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Bekker. Anecd. 88, 28. Pollux 2, 125 Ὑπερείδης διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων, Ἀριστοφάνης δὲ διαλέξασθαι ἔφη. Bekker. Anecd. 37, 4 διαλέξασθαι, οὐ μόνον διαλεχθῆναι. Hesych. διαλέγεσθαι· ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν.

344

ἐπανορθώσασθαι

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Bekker. Anecd. 96, 25.

Praeterea ad Thesmophorias fr. 666 refert Dindorfius.

ΚΩΚΑΛΟΣ

Minos rex Daedalum in Siciliam fugientem secutus ad Inycum vel Camicum, Siculorum oppidum, pervenit, ubi Cocalus regnabat. is Daedalum reddere iussus cum id se facturum simulasset, magnifico Minoem hospitio excepit, sed lavantem sive ipse sive filiarum ope, quas Daedalus arte sua sibi conciliaverat, oppressit et corpus Cretensibus reddidit regem in balneo lapsum et aqua calida extinctum esse excusans. Diodor. 4, 79. Strab. 6, 273. Athen. 1, 10e. Paus. 7, 4, 5. Schol. Hom. II. 2, 145. Hygin. Fab. 44. Grauert. Mus. Rhen. II (1828) 507. 8. Meinek. Anal. Ath. 6. tractaverat hanc fabulam Sophocles in Camiciis, comice in ridiculum deflexit Aristophanes.

Vit. Aristoph. XXVII 7 Duebn. πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμῶδιαις τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ. XXVIII 69 ἔγραψε Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν καὶ τὰλλα πάντα ἃ ἐξήλωσε Μένανδρος. Argument. Plut. III τελευταίαν δὲ

διδάξας τὴν κωμῶδιαν ταύτην (Πλουῦτον) ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι . . . τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκεῖνον (Ἀραρότος τοῦ νείους) καθήκει, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα. quo factum est ut interdum Araroti fabula tribueretur.

345

παρέσο, κατέτριβεν ἱμάτια κάπειτά πως
φῶδας τσαύτας εἶχε τὸν χειμῶν' ὄλον.

Erotianus 133, 9. 134, 3 Klein. φῶδες· ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρικὴ, καλοῦσι δὲ φῶδας τὰ ἐκ τοῦ πυρός γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα . . . καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ φησί κτλ. παρέσο] πάρες ὡς Fritzsch. Euphros. I 18. πάρες, ὡς Bergkius (non Meinekius, ut est apud Kleinium). πατρός Dindorf. κάπειτά πως] κάπειτα πῶς C. τσαύτας] τοιαύτας B. χειμῶν' ὄλον Eustachius et Seidler. Aristoph. Fr. 11] χειμῶναυλον. Κωκάλῳ vulg.] κολάκῳ omnes boni cod. praeterea Milleri cod. Flor. Etym. m. (Mélanges 305) εἶχeton pro εἶχε τὸν. neque πάρες ὡς neque πάρες ὡς admitti potest. facillime intellegitur Eurip. fr. 310 N. πάρες, ὡς σικερά φυλλάς, ὑπερβῶ κρηναῖα νάπη, facillime eius carminis parodia Vesp. 757 πάρες, ὡς σικερά. at hic neque parodiae locus est neque apta earum vocum (omisso praesertim vocativo) interpretatio excogitari potest. videntur inter παρέσο et κατέτριβεν propter earum quae sequebantur similitudinem paucae litterae excidisse: A. (πάντα γὰρ) παρεις | οἴκοι) κατέτριβε θαιμάτια. B. κάπειτα πῶς | φῶδας τσαύτας ἔσχε; A. τὸν χειμῶν' ὄλον | (παρὰ τὸν ἰπνὸν καθήστο). constat pustulas significari in Minois corpore a Cretensibus inventas, easque alio modo quam quo natae erant a Cocalo explicari. Pollux 7, 10 φῶδες δὲ αἱ ἀπὸ τῆς φλογὸς φλύτταιναι. Bekker. Anecd. 70, 27 φῶδες· τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ὑπεκκαύματα ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐπειδὴν τις πλησίον αὐτοῦ καθιζάνῃ . . . κλίνεται φῶδες. ἐνικῶς δὲ οὐ λέγεται, οὐδὲ δυϊκῶς, ἀλλὰ πληθυντικῶς. cf. etiam Schol. Aristoph. Plut. 535.

346

A. ἡ λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν; B. πάμαλα·
οὐδ' εἶπον οὐδέν.

Harprocratio πάμαλα· ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς . . . πολὺ δ' ἔστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοφάνης· λοιδορία κτλ. Suidas πάμαλα· . . . παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Κωκάλῳ. δεῖ δὲ ἀναγινώσκειν ὑφ' ἐν πάμαλα. Hesych. κῦρον· οὐτ' εἶπον οὐδέν πρὸς σὲ κῦρον (οὐδὲ πρὸς κύρον cod.), ὡς γύναι. σοὶ ἀνήκον, εἰς σὲ τεῖνον, unde Fritzschius alterum versum suppleri iussit. ἡ initio addidit Bergkius.

ἐγένεθ' ἔγεννήθ' BCG. 2. οὐδ' Fritzschiu] οὐδενὶ A, οὐδὲ BCG. οὐδὲν reliqui. οὐδὲν C] οὐδένιν B, οὐδενὶ reliqui. Fritzschio alterum versum supplem̄ti non adsentior, siquidem οὐδ' εἶπον οὐδὲν etiam a quovis iambographo scribi poterat, κῦρον autem vix fuisse comicorum, immo ne Atticorum quidem videtur. omnino autem, cum Suidas nihil nisi πάματα ex Cocalo excerpserit, dubium est an cetera ad alteram fabulam pertineant. cf. Plut. 66. Pherecr. 9. si ad Cocalum, videtur colloquium esse Cocali cum altero nescio quo quaerente, an forte rixa orta hospitem occiderit.

347

ἀλλ' ἐστίν, ὦ πάτερ, κομιδῆ μεσημβρία,
ἠνίκα γε τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεῶν.

Athenaeus 4, 156 b Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ ἔφη κτλ. 2. γε Dindf.] καὶ. Brunckius ὀπηνίκα.

348

ἐκδότω δέ τις
καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

Photius et Suidas ὧδε· οὐ μόνον τὸ οὕτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν-θάδε (huc), ὡς ἡμεῖς . . . Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ κτλ. cf. Vesp. 529. Plut. 1194. δίφρω] δίφρωι cod. Phot. ψηφολογεῖον Porson] ψηφολόγιον cod. Phot., ψηφολόγον Suid. (C ψηφολόγον).

349

κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευες
ἡμᾶς ἡμᾶν ἐπὶ τὸν κέραμον.

Pollux 7, 162 καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος οὐ μόνον οἱ νῦν κέραμον ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης . . . εἰπὼν ἐν Κωκάλῳ κτλ. ἡμᾶς ἡμᾶν Bergk] ἡμᾶς. Kuehnii ἡμᾶν. Bekker. Anecd. 47, 19 κέραμον, ὡς ἡμεῖς, τὸν ἐπὶ τοῦ στέγους. Nub. 1126. fortasse Camicus obsidebatur.

350

Athenaeus 11, 478 d Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ· ἄλλαι ὑποπρεσβύτεραι γράες Θασίον μέλανος μεστὸν κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου. οὐδένα κόσμον Toupius Emend. II 94] οὐδὲν ἄκοσμον. ἔρωτι — ἀκράτου delet Toupius. Madvigius Philol. I 676 deletis γράες et μέλανος οἴνου ἀκράτου ut interpretamentis ἄλλαι δ' ὑποπρεσβύτεραι Θασίον μέλανος μεστὸν κέραμον θέμεναι κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον (vel ἐνέ-

χουν) σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον ἔρωτι βιαζόμεναι κτλ., continuatis anapaestis. Herwerdenus quae effinxit cf. Mnem. nov. VI 60, fallitur uterque μακρόν nescio quod esse censens, cui sententia minime convenit. sunt tetrametri anapaestici, quos Athenaeus transpositis verbis obscuravit:

ἄλλαι δ' ὑποπρεσβύτεραι Θασίου μέλανος πόθῳ οὐδένα κόσμον
κέραμον θέμεναι κοτύλαις μεγάλαις σφέτερον δέμας οἴνου ἐμέστου.

ἔρωτι βιαζόμεναι est glossema nominis πόθῳ, ἔγχεον ἐς verbi ἐμέστου, ex quo μεστόν remansit. κέραμον, ut Herodot. 3, 6 (bis).

351

Macrobius Saturnal. 5, 18, 4. 5 monstrabo, hunc morem loquendi pervagatum fuisse ut Acheloum pro quavis aqua dicerent. Aristophanes vetus comicus in comoedia Cocalo sic ait, ἤμουν ἄγριον βάρος. ἤτειρεν γάρ τοί μ' οἴνος οὐμειζας πόμα Ἀχελῶφ. gravabar, inquit, vino, cui aqua non fuisset admixta, id est mero. ἤγειρεν] ἤγειρε Bergk. οὐμειζας] οὐ μιγεις hb. 'cod. reg. 9371 ΗΓΕΙΡΕΝ-ΤΑΡΟΙΝΟCΟΤΜΕΙΖΑCΠΟΜΑ'. Bergk. — non excitat e somno nimia vini potio. itaque Cobetus Mnem. V 192 ἔτειρε conl. Lys. 959. anapaestos H. Iacobi ἤμουν ἄγριον | βάρος· ἤγειρεν γάρ τοί μ' οἴνος | πρόσθ' οὐ μιχθεῖς Ἀχ., glyconeos Dindorfius restituit ἤμ. ἄγρ. βάρος· | κᾶτειρε γάρ οἴνος οὐ | μεγεις Ἀχ. fortasse ἤμουν οὐν ἄγριον βάρος· | ἔτειρε γάρ μ' οἴνος θ' ὄν οὐ μίξας ποτόν | ἔδωκ' Ἀχελῶφ και —. praeterea in v. 1 fortasse scrib. ∪ ∪ ἤμουν οὐν ἄγριον βορᾶς βάρος.

352

χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος

μένηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. εἴρηται δὲ παρόσου οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται. καὶ Ἡρόδοτος δὲ Κολοφώνιον καλεῖ τὸν ἄριστον χρυσόν. Zenobius 6, 47. Herodoti locum nemo repperit. cf. Greg. Cypr. Leyd. 3, 38. Apostol. 18, 37.

353

ἱπνός

Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν κοπρωῖνα οὕτως εἶπεν. Hesychius. Pollux 5, 91 τὸν δὲ κοπρωῖνα καὶ ἱπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ.

354

κορινθιάζομαι

τὸ ἐταιρεῖν ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἐταιρῶν. ἢ τὸ μαστροπεύειν. Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. Stephanus Byz. Κόρινθος.

στραγγουρία

ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. Pollux 4, 187. (cod. Falckenb.)

Praeterea cf. fr. 427.

ΛΗΜΝΙΑΙ

Lemnias scripserat Sophocles, Hypsipylon Aeschylus et Euripides. atque Aeschylea quidem et Sophoclea tragoedia Argonautarum cum Lemniis mulieribus consuetudinem, Euripidea Opheltiae Archemorive praematuram mortem continebat. Aristophanem Lemniarum Argonautas hospitio excipientium imagine Atticarum mulierum libidines notavisse simulque Cratini Thraessarum exemplo Bendin, deam Thraeciam, eiusque novam in Attica religionem acerbè commemoravisse Bergkiius conicit, actam autem fabulam eo tempore, quo Bendis, diu privatim culta, etiam publice ab Atheniensibus fuerit recepta, i. e. Ol. 92, 2—4. de Bendide cf. etiam Boeckh. Opusc. IIII 449.

Λῆμνος κνάμους τρέφουσα τακερὸς καὶ καλοῦς.

Athenaeus 8, 366 cd Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις τὸ τακερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ, λέγων οὕτως κτλ. καὶ καλοῦς] χάπαλοῦς Meinek. Anal. Ath. 161, sine idonea causa. videtur poeta in prologo, ad quem etiam proxima fragmenta pertinent, Lemniarum mulierum facinus (fr. 358) ad Euripidis imitationem exposuisse.

ἐνταῦθα δ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατήρ
Θόας, βραδύτατος ὢν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν.

Ammonius 138 Valck. τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλείῳς ἔτασσον . . . Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις κτλ. δ' add. Bergkiius. 2. βραδύτατος ὢν idem] βραδύτατος τῶν. βράδιστος Cobetus N. l. 119. 'quia haec omnia e tragoedia παρωδησθαι palam est'. diversus hic Thoas a Taurorum rege Eurip. Iph. T. 32. ridet Aristophanes tragicos ex nomine mores hominum explicantes.

τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Bekker. Anecd. 423, 32 et Suidas ἀπεχρήσαντο· διεχρήσαντο, ἀπέκτειναν. Λημνίαις Ἀριστοφάνης κτλ. eadem fabulae nomine omisso Etym. m. 124, 26. Pollux 9, 153 Ἀριστοφάνης δὲ τοὺς

ἄνδρας ἀπεχρήσαντο', scilicet quos ante Argonautarum adventum habuerant.

359

ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαρα' ἐστία.

Schol. Acharn. 3 et Suidas φαρμακωσιογάργαρα . . . καὶ τὰ γάργαρα δὲ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο ὡς ἐν Αἰμυναίς (Suidas Αἰμυναίς Küster.) κτλ. γάργαρα' Bergk] γάργαιρ'. Toupius Emend. III 200 πᾶσ' ἐγάργαιρ', quod reicit Bergk, quod *nominis γάργαρα* exempla adferantur. at unum *verbi* exemplum etiam apud scholiastam. cum ἄνδρες ἐπακτοί (cf. Soph. Ai. 1296) sine dubio sint Argonautae, scribendum videtur πᾶσα γαργαίρει στέγη. ridicule M. Schmidtus Hesych. (ἐπακτούς) πᾶσα — σπιλᾶς. ceterum cf. Aristomen. 1. Alcae. com. 19. Hesych. ἐκάρκαιρεν· ἐπλήθυσεν.

360

ἄλλ' ἀρτίως κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην
ἐν τῇ πυέλῳ.

Pollux 7, 166 εἰκότως δ' ἂν βαλανείῳ προσάγοιτο καὶ τὸ ἐν ταῖς Αἰμυναίς ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον κτλ. Hypsipyle indicari videtur.

361

ἕως νεαλῆς ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἀκμήν.

Photius νεαλῆς· ἐκτείνεται τὸ ἄ. Ἀριστοφάνης Αἰμυναίς ἕως κτλ. Μένανδρος. dubium esse potest utrum Aristophanis an Menandri verba sint. sed huius versus videtur excidisse. Bekker. Anecd. 52, 20 νεαλές . . . Ἀριστοφάνης τὸ νεαλές, quae ad alium locum pertinere possunt. 'omnia integra et vegeta vocantur νεαλή.' Lobeck. Phryn. 375 adn., qui iure ridicula veterum de ea voce commenta perstringit. αὐτὴν] αὐτῆ?

362

ἦ καρδιώττεις; ἀλλὰ πῶς χρῆσται ποιεῖν;

Suidas χρῆ. λέγουσι δὲ ποτε καὶ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ . . . Ἀριστοφάνης Αἰμυναίς κτλ. ἦ καρδιώττεις; Dobraeus] ἡ καρδιά τε τίς; χρῆσται G. Hermannus (χρηῆσται vel χρῆσται)] χρῆσθαι. cf. Pherecr. 103. Phrynich. 34.

363. 364

οὐ κρανίου λάβρακος, οὐχὶ κάραβον πρίασθαι,
οὐκ ἔρχεσθαι Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου
ὑπογάστριον.

Athenaeus 7, 311c Ἀριστοφάνης . . . Ἀημνίαις (A Λήμναις): οὐ κρανίον — πρίασθαι, ὡς διαφόρου ὄντος τοῦ τῶν λαβράκων ἐγκεφάλου, καθάπερ καὶ τοῦ τῶν γλαύκων. idem 7, 302d ἐπαινεῖται δὲ τοῦ ἰχθύος τούτου (θύννου) τὰ ὑπογάστρια . . . Ἀριστοφάνης Ἀημνίαις· οὐκ ἔγγελν κτλ. et 299b ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης . . . ἐν Ἀημνίαις· ἔγγελν Βοιωτίαν. in unum coniunxit Dobraeus. — κρανίου] κρανεῖον A.

365

τὴν κρατίστην δαίμον' ἧς νῦν θερμός ἐσθ' ὁ βωμός.

Suidas ᾧ νῦν θερμοὶ βωμοὶ . . . Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ἀημνίαις κτλ. δηλοῖ δὲ ὅτι αἰεὶ τινες παρὰ Ἀθηναίοις ξένοι θεοὶ ἐτιμῶντο. ᾧ in lemmate Boissonad. Eunap. 562] ᾧ. initio καὶ add. Porson. Hecub. praef. XLII. Bekker. Anecd. 29, 33 βωμός θερμός· λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν θερμοῦς εὐδοκιμούντων ἐν τινι, μετέληπται δὲ ἀπὸ τῶν ἱερῶν, ὧν διὰ τὸ θερησκεύεσθαι περιττῶς θερμοὶ εἰσιν οἱ βωμοί. significatur Bendis, quae fortasse cum ironia dicitur κρατίστη. ac potest τὴν δαίμονα pendere ex verbo omisso; potest tamen etiam poeta scripsisse καὶ μὴ κακίξειν (κακίσης τὴν) δαίμον' κτλ.

366

πεντελίθοισι θ' ὁμοῦ λεκάνης παραθραύμασι

Pollux 9, 126 τὸ πεντελιθίζειν ἐστὶν ἐν τοῖς Ἐρμῖπου Θεοῖς· τὸ δὲ ὄνομα πεντέλιθα ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ἀημνίαις κτλ. γυναικῶν δὲ μᾶλλον ἐστὶν ἢ παιδιά. Bekkerus πεντάλιθα et πενταλίθοισι, sed melius πεντελ., ut in omnibus illis compositis. cf. Hermipp. 34. in exitu versus addendum παίζειν (παῖσαι Herwerd. Nov. add. crit. 17). est hexameter aut pars tetr. anap.

367

Etymol. m. 283, 45 δορίαλλος· λέγεται καὶ δόριλλος. Ἀριστοφάνης· αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλλον φράγγνυνται. ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἐφ' ὕβρει τραγωδιοποιῦ Δορίλλου. ἢ παρὰ τὸ δαίρειν τὸ τυπτόμενον, ἢ τὸ τιλλόμενον τὰς τρίχας καὶ οἰοῦναι ἐκδερόμενον. οὕτω γὰρ πάλαι ἐψίλουν, ὡς δηλοῖ Ἀριστοφάνης (Ran. 516) ἠβυλλῖσσαι κᾶρτι παρατετιμῆναι. Etym. Gud. 150, 49 δορίαλος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Ἀριστοφάνης· αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλον φράγγονται, παρὰ τὸ δαίρειν. Hesyehius δορυαλλός· τὸ τῶν γυναικῶν μόριον. ἀπὸ τοῦ δαίρειν, ἢ ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγωδιοποιῦ Δορύλλου, οὗ μὲμνηται ἐν Ἀημνίαις. Schol. Ran. 516 δορίαλος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλον φράγγονται. cf. Suid. Δόριλλος Herodian. I 158, 27. II 446, 15. 494, 1 Lentz. Dindorfio Δώριλλος Theognosti (Canon.

62, 13) vera videtur forma esse. Fritzschius Quaest. Arist. 88. 9 n. 14 Dorilli vel Dorylli tragici mentionem solam ad Lemnias pertinere, reliqua Aristophani quidem, sed incertae comoediae adiudicanda esse censet. cui adsentirer, si quid usquam de Dorillo constaret. qui cum nusquam alibi commemoretur, nomen *δόριλλος* vel quocumque modo scribendum est de membro muliebri vulgari usu receptum idque in tragicum nescio quem a comicis translatum videtur, ut pro cognomine sit, non pro nomine.

368

μεγάλην θεόν

Ἀριστοφάνης ἐν Ἀημνίαις Ἰσως τελβαιναν· Θρακίος γάρ· Photius. Hesychius μεγάλη θεός· Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βένδιν· Θρακία γὰρ ἡ θεός· etiam in Photii TEABAINAIN latet τὴν Βενδῖν· Thraces igitur Bendin ut Phryges Cybelen magnam deam adpellabant.

369

μόχλωσον τὴν θύραν

ἐν Ἀημνίαις Ἀριστοφάνης· Pollux 10, 25. i. e. ianuiam claude· μόχλευσον est vectibus effringe.

370

ἄρκτοι

Harpocratio ἀρκευῖσαι· τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνιχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ· ὅτι δὲ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται . . . Ἀριστοφάνης Ἀημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ (645).

371

μέτανλος

ἐστὶν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν· Ἀριστοφάνης Ἀημνίαις καὶ Μένανδρος Θαῖδι· Harpocratio.

372

ναυφύλαξ

Ἀριστοφάνης ἐν Ἀημνίαις εἴρηκε· Pollux 7, 139.

373

πρωῖμος

ὁ πρὸ ὄρας πεπαινόμενος καρπὸς ἐν Ἀημνίαις Ἀριστοφάνους· Pollux 7, 152. πρωῖον est quod ante cetera sui generis, πρωῖμον quod ante suum tempus maturescit. cf. Vesp. 264. Pac. 1164.

374

συκίδα

τὰ φυτευτήρια τῶν σύκων (συκῶν?) Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς *Λημνίαις*. Pollux 7, 152. cf. Ach. 996.

375

φανόν

Schol. Lysistr. 308 φανόν μὲν πᾶν τὸ φαῖνον ἐκάλουν. ἐκ δὲ τῶν ἀμπελίνων τὰς λαμπάδας κατεσκεύαζον εἰς ἕξαψιν, ὡς καὶ ἐν *Λημνίαις* φησί. Photius πανός· δέσμη κληματίδων. οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν. Ἀριστοφάνης. secum ipse pugnare videtur Photius. in Lysistrata φανός sine varietate, ac nomen proprium Φανός (Φᾶνος) Eq. 1256. Vesp. 1220. contra Menander (63) et Diphilus (6) πανός, quamquam aliquoties etiam recentiores φανός. discrimen statuit Athen. 15, 700 b.

ΝΕΦΕΛΑΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙ

Praeter Nubium editores cf. Dindorfius Arist. fr. 15 sq. Fritschius Q. Arist. 117 extr. 141—143 et De fabulis retract. Wilamowitz. Obs. crit. 10 et quos in Nubium praef. c. III commemoravimus.

376

Εὐριπίδη δ' ὁ τὰς τραγωδίας ποιῶν
τὰς περιλαλούσας οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Diogenes L. 2, 18. cf. Teleclid. 39. 40.

377

κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινουμένω.

Photius et Suidas πηνίον· ζῶον ὅμοιον κώνωπι· Ἀριστοφάνης *Νεφέλαις*· κείσεσθον κτλ. ἀντὶ τοῦ ξηροῦ· σκώπτει γὰρ τοὺς περὶ *Χαιρέφωνα* εἰς ξηρότητα καὶ ἀσθένειαν· ὅτι δὲ κώνωπος εἶδος ἐστὶ *Σπεύσιππος* ἐν τῷ β' τῶν ὁμοιοτήτων φησὶν οὕτως· πηνίον· ἐμπίς, κώνωψ. κείσεσθον] κείσαισθον cod. Phot. πηνίω βινουμένω Suid.] πηνίωι κινούμενοι cod. Phot. Chaerephontem et Socratem significari existimant. cf. Nub. 104. fidem Photio Suidaeque denegat Dindorfius 18. 19. ad extremam comoediae partem refert Fritschius Q. Arist. 164. De fab. retr. I 20.

378

δὲς παῖδες οἱ γέροντες

Schol. Plat. 465 Bekk. μέμνηται δὲ αὐτῆς . . . καὶ Ἀριστο-

φάνης Νεφέλαις α'. sed facile errare potuit grammaticus, si quidem ea verba leguntur Nub. 1417.

379

ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι κατὰ τὸν Λυκαβηττόν.

Photius Πάρνης· τὸ ὕρος θηλυκῶς· ἐς τὴν κτλ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις καὶ ἐξῆς. ἐς τὴν Porson.] ἐστίν. φροῦδαι] φροῦδε cod. Phot. κατὰ] καὶ Dindf. an κὰς? 'quod dicit καὶ ἐξῆς haud dubie ad' versum fabulae superstitis spectavit 323'. Dindorf. quae Fritzschius Q. Arist. 160. 1 Hermannum secutus de Parnethis Lycabettique situ disputat ridicula erunt eis qui terram Atticam suis oculis viderunt.

380

μηδὲ στέψω κοτυλίσκον.

Athenaeus 11, 479 c κοτυλίσκος δὲ καλεῖται ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος, καὶ οἷς χέονται οἱ μύσται, ὡς Νικανδρὸς φησιν ὁ Θυατειρηνὸς, παρατιθέμενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους κτλ. κοτυλίσκους Fritzschius Q. Arist. 149. 150, quod ultimo mysteriorum die (Πλημοχόη adpellabatur) bina pocula aquae vel vini ad ortum solis unum, ad occasum alterum libabantur, conl. Athen. 11, 496 a. Poll. 10, 74. Hesych. πλημοχόη. videtur esse altera pars tetrametri anapaestici. cf. Nub. 426 et de particula μή Av. 195.

381

οὐ μετόν αὐτῶ

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐξόν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Suidas. in Eccl. 667 exstare monuit Dindorfius. cf. Fritzschi. Q. Arist. 169.

382

Schol. Pac. 347 (Φορμίωνος) μέμνηται ὁ κωμικὸς ἐν Ἰπεῦσι καὶ Νεφέλαις καὶ Βαβυλωνίους.

383

ζυμῆσασθαι

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Bokker. Anecd. 98, 1. Fritzschius ζυμῶσασθαι. aut ζυμῶσασθαι (Alexid. Ath. 9, 383 e, v. 8) aut ζωμεύσασθαι (Aristoph. fr. 591) scribendum videtur.

384

ἠπίαλος

τὸ πρὸ τοῦ πρῦρετοῦ κρύος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις καὶ Θεσμοφορια-

ζούσαις. Schol. Vesp. 1038. et ibidem *πέρουσι γὰρ τὰς Νεφέλας ἐδι-
δαξεν, ἐν αἷς τοὺς περὶ Σωκράτην ἐκαμάρδησεν. ἠπιάλους δὲ αὐ-
τοὺς ὠνόμασεν, ὡς (εἰς) ὠχρότητα παρασκώπτων.* quae et ad
Vesparum versum et ad Nubes pertinere possunt.

385

κόλασμα

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Bekker. Anecd. 105, 2.

386

μετεωρολέσχας

ἐν ταῖς Νεφέλαις (ἔφη) τοὺς φιλοσόφους, ὅτι τὰ οὐράνια περι-
νοοῦσιν. Schol. Pac. 92. cf. Nub. 360.

ΝΗΣΟΙ

Archippo a quibusdam tribuebatur. cf. Mein. I 209, fr. 397
et quae adnotavimus ad *Δίς ναναγόν.* in fragmentis nihil est quod
Aristophane sit indignum. ad pacem commendandam scriptam
esse chororumque insularum fuisse constat. cf. *Πόλεις, Δῆμοι* al. ad
Ol. 92 incerta conjectura rettulit Bergkius.

387

ὦ μᾶρε, μᾶρε, ταῦτα πάντ' ἐν τῆδ' ἐνι·
οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγροῦ τοῦτον ἐν τῷ γηδίῳ
ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων,
κεκτημένον ζευγάριον οἰκεῖον βοοῖν,
5 ἔπειτ' ἀκούειν προβατίων βληχωμένων
τρυγός τε φωνὴν εἰς λεκάνην ἠθουμένης,
ὄψω δὲ χρῆσθαι σπινιδίους τε καὶ κίχλαις,
καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθυΐδια
τριταῖα, πολυτίμητα, βεβασανισμένα
10 ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρὶ παρανομοωτάτη.

Stobaeus Floril. 55, 7 Ἀριστοφάνους Νήσων. pro νήσων cod.
Par. Stobaei optimus νησσῶν, ut dubitari possit utrum ad Phoe-
nissas an ad Insulas pertineat. sed Phoenissarum argumento alie-
num videtur. 2. ἐν ἀγροῦ τοῦτον] ἀργὸν αὐτὸν Bergkius, ἐν ἀγροῦ
πρωτον Meinekios. nihil est quod magis poetae conveniat quam
οἰκεῖν μὲν ἀβροδίαιτον ἐν τῷ γηδίῳ. cf. Aesch. Pers. 41. Thuc.
1, 6. Athen. 12, 543d. Blomfield. Gloss. Pers. 41. nam οἰκεῖν ἐν
ἀγροῦ ἐν τῷ γηδίῳ quidem manifesto corrupta sunt. 4. οἰκεῖον]
οἰκειοῖν? 5. προβατίων Grotius] προβάτων. 6. τρυγός ABVoss.]

αἰγός. ἠθουμένης Herwerden. Anal. crit. 29] ὠθουμένης. 7. ὄψω — σπινιδίους Salmas. Exerc. Plin. 445 (316 ed. alt.)] ὄψων — πηνιδίους. δὲ Gaisf.] τε. 10. ἐπ'] ὑπ' Gaisf.

5. cf. Hor. Epod. 2, 11. 12. 6. ἠθουμένης. cf. Ran. 943. Epilyc. 6. Plin. N. h. 18, 322, ubi *colari* scribendum est pro *calcari*.

388

A. τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δὲ ποῦ;

B. αἰδὶ κατ' αὐτὴν ἢν βλέπεις τὴν εἴσοδον.

Schol. Av. 296 εἴσοδος δὲ λέγεται ἢ ὁ χορὸς εἴσεισιν εἰς τὴν σκηπὴν. καὶ ἐν ταῖς Νήσοις κτλ. κατ' αὐτὴν] κατὰ ταύτην V. cf. Nub. 326. viginti quattuor insulas actorem aliquem alteri recensentem fecit ut avium chorum in Avibus, urbium Eupolis in Urbibus.

389

λέξεις ἄρα

ὥσπερ τὰ παιδί', ἔξεχ' ὦ φίλ' ἦλιε.

Suidas ἔξεχ' ὦ φίλ' ἦλιε· κωλάριον τι παρομιμῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινεφῇ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις κτλ. Eustath. 881, 42. Pollux 9, 123 ἢ δ' ἔξεχ' ὦ φίλ' ἦλιε παιδία κρότον ἔχει τῶν παιδίων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὅπότεν νέφος ἐπιδράμη τὸν θεόν. cf. Strattid. 46. *tristem reipublicae statum significari* opinatur Bergkius.

390

ἄλλ' οὐ τυγχάνει

ἐπίδημος ὢν.

Etymol. m. 338, 53 ἐνδημος· ὁ μὴ ἀποδημῶν· ἐπίδημος δὲ ὁ ἐπιδημῶν ξένος· καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νήσοις· ἄλλ' οὐ κτλ. λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἴσθμοῦ. κυρίως ἐστὶν εἰρημένον. οὐχ οὕτω γὰρ Ἴσθμος ὁ θεός, ὡς διὰ παντός ἐκεῖ διατρίβειν. Neptuni partes aliquas fuisse sine idonea causa conicit Bergkius.

391. 392. 393

θλαστὰς ποιεῖν ἐλάας.

οὐ ταῦτόν ἐστιν ἀλμάδες καὶ στέμφυλα.

θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖττόν ἐστιν ἀλμάδος.

Athenaeus 2, 56 b μνημονεύει τῶν θλαστῶν ἐλαιῶν Ἀριστοφάνης· θλαστὰς — ἐλαίας. πάλιν· οὐ — στέμφυλα, καὶ μετ' ὀλίγα· θλαστὰς κτλ. Pollux 6, 45 θλαστὰς δὲ ἐλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὔροις Ἀριστο-

φάνους. 1. ἐλάας Dindorfius] ἐλαίας. 3. κρείττον idem] κρείσσον. ἐστὶν ἀλμάδος] ἐστὶν ἀλμάδας H. Stephan. Thes. I 374 e (ed. Lond. 189 ἀλμάδος). ἐστ' ἢ γ' ἀλμάδας Bergkins. ubi γέ quid sibi velit nescio. ἢπερ ἀλμάδας Herwerden. Anal. crit. 29. cf. Hermipp. 81. θλασταί sunt olivae 'quae sole torrentur'. Bergk.

394

καταλιπὼν Παναίτιον πύθηκον

Schol. Av. 440 ἔοικε δὲ Παναίτιον κομφοδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις κτλ. ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πύθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον. similiter Suidas διαθήκην διαθώμεθα. Παναίτιον] ἀναίτιον Suidae BV. de Panaetio cf. Av. 440 cum interpr.

395

ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννεοφνία βαδίζει.

Photius et Suidas ξυννέοφε· ἐπινεφεῆ καὶ συννεφεῆ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης Νήσοις κτλ. Eustath. 127, 28 Ἀριστοφάνης νένοφα εἶπε καὶ οὐ νένοιφα. Hesych. συννέοφεν· ἐσκυθρώπακεν. cf. fr. 46. una ex insulis significatur, quae male tractata ab Atheniensibus maesto vultu incedit.

396

Hesychius Θύρσου κυνή· Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις (sic Murs., cod. νήσ. .) οὐ τοῦ ἀγλήτου μνημονεύων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους. Θύρσου κυνή] θυρσουκύνη cod. idem Hesychius Θύρσος· ἀγλήτης ἦν, γυναῖκα ἔχων ἐταίραν. 'Θύρσου κυνή ferri nequit. videtur dittoγραφία fuisse Θύρσου γυνή . . . et θυρσου γονή, i. e. germina, folia tenera. Sepiam, Thyrsi uxorem, restitui Archippo' (fr. 27) 'vid. R. c. Att. 379'. Bergk. quid esse possit θυρσου γονή, ne admonitus quidem perspicio, sed quod melius sit non habeo.

397

ἀργύρια

Pollux 9, 89 ὡς δ' ἐπὶ τῶν κεράτων οἱ ἀρχαῖοι Ἀτικοὶ ἦκιστα τῶ ἐνικῶ ἐχρῶντο, οὕτως ἐπὶ τῶ ἀργυρίῳ τῶ πληθυντικῶ· τὰργύρια γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἂν τις εὔροι παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δ' εὔρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δράμα, ὡς Ἀριστοφάνους οὐ γνήσιον. idem 7, 104 εἴρηται δὲ καὶ ἀργύρια ἐν Ἀριστοφάνους Νήσοις.

398

ἔλυμος

σπέρμα τι δ' ἐψῶντες οἱ Λάκωνες ἥσθιον. Ἀριστοφάνης Νήσοις.
Etym. m. 333, 33. cf. Hesych. ἔλεμος et ἔλυμος.

399

θραῖνοι, θραυία, θραυίδια

ἐν Νήσοις Ἀριστοφάνους. Pollux 10, 47. incertum est omnia
haec an tertium solum in Insulis invenerit.
Cf. etiam fr. 683.

ΟΛΚΑΔΕΣ

Argum. Pacis Ven. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης Ἀριστοφάνης τὸ δράμα τέθεικεν (καθεῖκεν Dindf.) ἀλλὰ καὶ . . . Ὀλκάδας, καὶ πανταχοῦ τοῦτο ἐσπούδακε, τὸν δὲ Κλέωνα κωμῶδων τὸν ἀντιλέγοντα καὶ Λάμαχον τὸν φιλοπόλεμον αἰεὶ διαβάλλων. quae de hac comoedia Bergkii exposuit p. 1113 sq., ea quamquam eleganter et singulariter disputata videntur Wilamowitzio Obs. crit. 20, admodum dubia nituntur Vesperum parabasis interpretatione et neque cum Argumento Pacis neque cum Holcadum fragmentis congruunt: nam fragmentum quidem 411, utpote ex epirrhemate desumptum, ad comoediae argumentum inlustrandum nihil prorsus confert. laecessito esse Cleonem et sycophantas, quod frumento ex Euboea advecto et largitione frumentaria facta multos cives peregrinae originis crimine accusassent, concedi potest: summam comoediae eam fuisse nego. scilicet fr. 400 reperto paullo certius de Holcadum argumento licet indicare. ut plurimae comoediae quibus pax commendabatur, ipsae quoque in duas partes erant divisae. ac primum quidem omnes iniuriae criminationesque et Lacedaemoniorum in Athenienses et Atheniensium in Lacedaemonios navibus onerariis utrimque videntur advectae esse in trutinaque positae et examinatae: quo facto cum adparuisset utrasque pariter fere *graves* et *turpes* esse, pax composita est eis condicionibus, quibus utrique gauderent. deinde in altera fabulae parte Dicaeopolis aliquis vel Trygaeus securitate vitae rusticae recepta domum a Lacedaemoniis in bello eversam restituit et ligna ad eam rem necessaria ex saltu adfert. denique domo aedificata amicos vicinosque ad cenam invitat. de tempore non constat.

400

βαβαί, Λάκων· ὡς ἀμφοτέρων ἡμῶν πρὶν ἦν
τὰ πράγματα· οἰσυπηρὰ καὶ βαρύσταθμα.

Etym. m. 619, 12 οἰσυπηρὰ ξῖα· τὰ ἄναρά· καὶ οἰσυπον λέγουσιν. ἀλλ' Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ (575) οἰσπώτην εἴρηκεν.

his (post διαχώρημα) cod. Flor. Milleri (Mélanges 224. 5) addit ἐν δὲ Ὀλκᾶσι· βαβελᾶκων κτλ. βαβαί, Λάκων Millerus. ἡμῶν Wilam. Obs. crit. 20] ὑμῶν. πρὶν ἢν Dindf. Poet scen.⁵ p. XIV] πρὶνῆ. conloquitur Atheniensis cum Lacedaemonio de utrorumque rebus ante pacem compositam sordidis ac molestis.

401

ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσει τήμερα;

Schol. Nub. Ald. 699 τήμερα· καὶ ἐν Ὀλκᾶσιν κτλ. Schol. Homer. Il. 3, 182 τὰ μέντοι παρὰ τὸ φρῆν συντιθέμενα ἐφύλαξε τὸν τόνον, Ἀνκόφρον, δαΐφρον. ὅθεν σημεῖωδες ἐκείνο κατὰ κλητικὴν ἰὼ Λακεδαῖμον Ἀριστοφάνης Ὀλκᾶσιν. cf. fr. 296. Herodian. II 40, 12. si etiam in Holcadibus is versus legebatur, non crediderim Πόλεμον loqui. nam tali scaenae qualis est in Pace non videtur locus esse in Holcadibus.

402

ἀλλ' ἱμάντα μοι
δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα.

Eustathius 217, 29 Αἴλιος Διονύσιος φησιν ὅτι . . . καὶ τὴν ζμινύην (λέγουσιν) . . . φέρων καὶ χρῆσιν Ἀριστοφάνους ταύτην κτλ. Pollux 10, 173 φαίης δ' ἂν καὶ Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὀλκᾶσι καὶ πατῆλους ἐγκρούειν καὶ σκύταλον ὑποσίδηρον καὶ σμινύας (sic Bergk. pro σμινύδας). idem 7, 148 τὴν δὲ σμινύην σμινύδιον Ἀριστοφάνης καλεῖ. unde recte omnia ad Holcadas rettulisse videtur Bergk. loquitur rusticus ille de quo supra dixi. cf. 403.

403

ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἴπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα.

Photius ἦα· δυσλλάβως, τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ι γράφεται . . . Ἀριστοφάνης Ὀλκᾶσιν κτλ. cf. Suidas ἦα et Gramm. Coisl. Montefalc. p. 234. οἴπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα Pors.] οἴπερῃ (ἦ' Suid.) ἐπιξύλα cod. Phot. male Toupius II 85 ξύλα forum lignarium interpretabatur; tum enim dicendum erat εἰς τὰ ξ. — 'lignatum ibam'. Thuc. 4, 13 ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανὰς παρέπεμψαν τῶν νεῶν τινας ἐς Ἀσίην. loquitur rusticus.

404

λόγχοι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ.

Pollux 10, 144 Ἀριστοφάνης ἔφη ἐν Ὀλκᾶσι κτλ. si usquam λόγχην pro quavis pertica dici meminissem, ad eundem haec lignatorem referrem. sed pertinebant fortasse ad aliam scaenam.

405. 406

πρὸς τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις;

Eustathius 1423, 4 ἐκ δὲ τοῦ οἴκου καὶ οἰκίσκος παρὰ Ἀριστοφάνει, περιδοκοτροφεῖον, οἶον κτλ. Pollux 10, 159 καὶ οἰκίσκον δὲ ὀρνίθειον καὶ οἰκίσκον περιδοκικὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ἔφη. πρὸς τί δὲ K.] τί δὲ. τί δαι Brunck., τί δὴ Dindf., ποῖ δὴ Bergk. domum recens aedificatam omnibus quae rustico homini necessaria sunt instruit. ceterum οἰκίσκος ὀρνίθειος et περιδοκικός (περδοκίος Fritzs. Q. Arist. 75. 6 qui ad Pelargos haec refert) diversi videntur esse. altera est cavea gallinarum (ὄρνις enim saepissime gallina est). quae cum inutilis sit rustico ruri habitanti, necessaria domicilium mutanti, haec ad transmigrationem ex urbe in praedium videntur pertinere. fortasse καὶ τὸν γε περδοκίειον; priori versui subiungenda sunt. cf. fr. 441.

407

παῖδες ἀγένειοι, Στράτων

Schol. Acharn. 122 Στράτων· καὶ οὗτος κωμωδεῖται ὡς λωβώμενος τὸ γένειον καὶ λειαινὸν τὸ σῶμα, ὡς Κλεισθένης, ὡς φησὶν αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι κτλ. Fritzschi Act. soc. gr. I 143 παῖδες δ' ἀγένειοι, Κλεισθένης τε καὶ Στράτων. Bergk. παῖδες ἀγένειοι, Στράτων | καὶ Κλεισθένης. quidni uno versu mutatione nulla καὶ παῖδες ἀγένειοι, Στράτων καὶ Κλεισθένης? cf. Eq. 1374.

408

πρώην ἐραμιστὰς ἐστιῶν ἤψησ' ἔτνος.

Photius ἐραμιστὰς· Δημοσθένης, ἀντὶ τοῦ ἐρανον αἰτήσας. ἐραμιστῆς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐρανον μετέχων καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἐκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρειν. et ἐραμιστὰς· ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν κτλ. corrupta apud Zonar. I 862. Cram. Anecd. Paris. III 135, 21. Etym. m. cod. Milleri (Mélanges 125). πρώην] πρώτον cod. Mill. ἐστιῶν] ἐσθίων cod. Mill. ἐστιῶν Cram. An. ἤψησ'] ἤψησα cod. Phot., ἔψησα Cram. An. — de eramis cf. Ach. 615. Lys. 653. Schoem. Ant. gr.² I 375.

409

δάπτοντα, μιστύλλοντα, διαλείχοντά μου
τὸν κάτω σπατάγγην.

Athenaeus 3, 91c μνημονεύει δὲ καὶ τῶν σπατάγγων . . . Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν οὕτως κτλ. ἐχίνων genus esse antea dixerat. δάπτοντα Porson] δαρδάπτοντα. Photius σπατάγγαι· ἰχθύεις τινές·

οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἐχίνους. οὕτως Ἀριστοφάνης. Pollux 6, 47 ἔνιοι δὲ καὶ πάταγγας καλοῦσιν ἐχίνων τι εἶδος (πάταγα Α, πατιάγας C) Hesych. σπατάγγαι· οἱ μεγάλοι ἐχίνοι οἱ θαλάσσιοι. et σπαταγγίζειν· ταράσσειν. res obscaena sine dubio significatur. videntur autem haec referenda esse ad carmen melicum ex trimetris iambicis et ithyphallicis compositum. cf. Athen. 6, 253 d sq.

410

ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' αἰεὶ
ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς.

Bekker. Anecd. 474, 31 ἀχώρα· τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενεῷ πίτυρα. Ἀριστοφάνης Ὀλκᾶσιν κτλ. Photius, Bekker. Anecd. 340, 28, Suidas ἀδαχεῖν τὸ κνήθειν· ἀδαχεῖ — αἰεὶ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκᾶσιν. Etymol. m. 182, 17 ἀχώρα· ἀρσενικῶς, τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενεῷ πίτυρα. Ἀριστοφάνης· ἀδαχεῖ — γενείου. Hesych. ἄχορα· τὰ πίτυρα. Bekker. Anecd. 6, 25 ἄχωρ· οἱ μὲν τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πίτυρον· οἱ δὲ τὰ ἐν αὐτῇ ἐλκύνθρια, ἃ καὶ κνησμόν τινα παρέχουσιν. ἀδαχεῖ] ἀδιεχῆ Etym. V. ἀδαχή DP. ἄχορ'] ἀχώρα Bekker. ἀχώρα (i. e. ἀχώρα Fritzsch.) cod. Phot. ἀχώρα Etym. V. ἐκλέγει τ' αἰεὶ] ἐκλέγεται Bekker. 475, 1. ἐκλέγεται αἰεὶ Etym. πολιὰς] πολιὰς Bekker. 475, 1. τοῦ Διὸς add. Bekker. 475, 1, quae orta esse ex πολιὰς censet Bergkius, concedens tamen scribi posse τὰς πολιὰς τὰς τοῦ Διὸς. Dobraeus Plut. 361 p. 44 τὰς πολιὰς τουδί. de accentu nominis ἄχωρ cf. Herodian. I 49, 1. II 937, 25. Bergkio Cleon aliquis significari videtur Populo Atheniensium blandiens ut Eq. 908. 910. conl. Theophr. Char. 2 ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα, καὶ εἴαν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς ὑπὸ πνεύματος προσενεχθῆ ἄχυρον, καρφολογῆσαι κτλ. cf. etiam fr. 657. 714. αὐτοῦ Dobraeus ἐν τῇ Πυκνί interpretatur, Populum ipsum autem (τουδί) in scaena adesse censet.

411

ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης συνηγόρος
ὥσπερ Εὐάθλος . . . παρ' ὑμῖν τοῖς νέοις.

Schol. Acharn. 710 et Suidas Εὐάθλος δέκα· οὗτος ὁ Εὐάθλος φήτωρ πονηρὸς. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκᾶσιν· ἔστι κτλ. ἦν δὲ καὶ εὐρύπρωκτος καὶ λάλος. εἴη δ' ἂν καὶ ἀγεννής. διὸ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, ὅσον ὑπηρέτην. Schol. Vesp. 592 Εὐάθλος, οὗ μνημονεύει καὶ . . . ἐν Ὀλκᾶσιν οὕτως· ἔστι — Εὐάθλος. ὥσπερ Εὐάθλος om. Schol. Ach. Elmsleius τοῖς παλαιοῖς ὥσπερ, Bergkius εὐρύπρωκτος ὥσπερ. loquitur ut videtur chorus: nam desumpta sunt ex epirrhemate, quo sycophantas cum patrono suo Cleone exagitatos esse consentaneum est. de *Euathlo* cf. praeter Aristophanem Cra-

tin. 75. Plat. Theag. 129 a. Bergk. R. c. Att. 97 sq. Mueller. Strub. 334 sq.

412

ἀράκους, πυρούς, πτισάνην, χόνδρον, ξειάς, αἴρας, σεμίδαλιν.

Galenus De aliment. facult. 1, 27 (III 316 ed. Basil. VI 541 Kuehn.) περι ἀράκων. τὴν ὑστάτην συλλαβὴν τοῦ τῶν ἀράκων ὀνόματος διὰ τοῦ κ γεγραμμένην εὐρίσκομεν ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ὀλκάσιν, ἔνθα φησὶν κτλ. Hesych. ἄρακοι· ὄσπριόν τι. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ λάθυροι. cf. Pherecr. 188 et Schneider. Theophr. III 687. cum fr. 413 haec artissime coniungenda esse et copiam frumenti ex Euboea advecti significari censet Bergk. 413

413

καὶ κολλύραν τοῖσι περῶσιν διὰ τοῦν Μαραθῶνι τροπαῖον.

Athenaeus 3, 111 a τῆς δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου (μνημονεύει) Ἀριστοφάνης . . . ἐν Ὀλκάσι κτλ. τοῖσι Dindf.] τοῖς περῶσιν] γέρονσιν probabiliter Bergk. τὸν — τροπαῖον] τοῦ — τροπαῖον Elmsleius Ach. 343, probatum quod satis mirari non possum Meinekio (in ed. Athen.) et Cobeto, qui Mnem. III 280 'nemo' inquit 'capiet umquam quid sit περῶν διὰ τὸ τροπαῖον'. aio: sed multo minus quisquam capiet quid sit περῶν διὰ τοῦ τροπαῖον. scilicet poeta dicit 'collyram (debemus vel donamus) senibus propter victoriam Marathoniam. dicitur autem non magis bene τὸ Μαραθῶνι quam τὸ ἐν Μ. τροπαῖον. Eq. 1334 R τοῦμαραθῶνι, i. e. τοῦ ἂν Μαραθῶνι, ac V τοῦ ἂν Μ., Vesp. 711 τοῦ ἂν Μαραθῶνι RV. cf. Isocr. 8, 38. Lycurg. 104. Aeschin. 2, 75. 3, 181. 186. Demosth. 13, 22. loquitur chorus navium onerariarum.

414

σκόμβροι, κολίαι, λεβίαι, μύλλοι, σαπέρδαι, θυννίδες

Athenaeus 3, 118 d μνημονεύει δὲ τῶν μύλλων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι κτλ. λεβίαι Dindorfius] λέβιοι. Pollux 6, 48 θύννοι, κολίαι, σαπέρδαι, λεβίαι, μύλλοι sine dubio, quamquam auctorem non nominat, ex hoc ipso versu. in exitu versus suppleo ἄρακοι. cf. Mnesimach. 4, 45. Archestr. Athen. 3, 92 d (W. Ribbeck. 50, 2). Aristot. H. a. 5, 17. Meinek. III 574. κολίας est scomber scombrus Cuvieri (Ind. Aristot.). cf. Schneider. Aristot. H. a. 8, 15, 2. etiam piscium magnum numerum sua opera Athenas advehi gloriantur naves.

415

σπυρὶς οὐ μικρὰ καὶ κωρυκίς, ἧ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.

Eustathius 1534, 47 κώρυκον δὲ τὸν θύλακον λέγει . . . οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ κωρυκίδα τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι, παράγοντες καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ταύτην κτλ. Pollux 10, 172 τὴν πήραν εἶποις ἄν . . . καὶ κωρυκίδα, ὡς ἐν ταῖς Ὀλκάσις Ἀριστοφάνους. de exitu versus cf. Eupol. 36 cum eis quae adnotavi. καί] πρῶ?

416

ὦ κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἄλμῃ πρώτον τριχίδων ἀπεβάφθη.

Athenaeus 7, 329 b Ἀριστοφάνης δ' ἐκ Ὀλκάσις κτλ. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθύς εἰς ἄλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἄλμην, ὡς καὶ ἐν Σφηξίν ὁ αὐτὸς φησι ποιητής· καὶ γὰρ πρότερον δις ἀνθρακίδων ἄλμην πιών. cf. fr. 900. κακο-
δαίμων Brunck.] κακόδαιμον. 'o quam miser est qui' cet. πρώτον] πρώτος] Toeppel. Progr. Neobrand. 1857, 12. ἐβάφθη alibi ex-
stare apud Atticos non memini. de trichidibus cf. Eupol. 154.

417

σκαφίδας, μάκτρας, Μοσσυνοικὰ μαζονομεῖα.

Photius σκαφίδας· οὐ σκάφας, τὰ σκευή κτλ. Ἀριστοφάνης Pollux 10, 102 καὶ σκαφίδα δὲ τὴν σκάφην ταύτην ἐν ταῖς Ὀλκάσι λέγει συντάξας οὕτω σκαφίδας, μάκτρας. idem 10, 84 τὰ μαζονομεῖα Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ὀλκάσι. Phot. μάκτρα· λίθινον ἢ καραμεοῦν σκεῦος· ἔστι δὲ καὶ ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάξας ἀναδέουσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. cf. Ran. 1159. — μάκτρας Poll.] μίξας Phot. μαζονομεῖα] μαζονόμια cod. Phot. Hesych. Μοσσυνοικία μαζονόμια· Ποντικὰ ὁ Δίδυμος ἤκουεν (*intellegebat*). οἱ γὰρ Μοσσυνοικοὶ ἐν Πόντῳ εἰσὶν (noti ex Xenophontis Anabasi). λέγει δὲ τοὺς ξυλίλους πίνακας. Steph. Byz. Μοσσυνοικοὶ ἔθνος . . . τὸ κτητικὸν Μοσσυνοικικός. unde scriberem Μοσσυνοικὰ μαζονομεῖα, nisi v nominis eius semper produceretur. cf. Lobeck. Paralip. 138. praeterea cf. Hesych. μόσσυνες· ἐπάλλξεις. καὶ ἔθνος Σκυθικόν. idem Μοσσυνοικοί· ξύλινοι πίνακες μεγάλοι, ὥστε ἐν αὐτοῖς καὶ ἄλφιστα μάσσειν. fr. 423 cum hoc Dindorfius ita coniungit ὕρχας οἴνου, σκαφίδας κτλ. haec quoque omnia sua opera Athenas advehi chorus gloriatur.

418

ἀγκαλίδες ξύλων

τὸ πλῆθος δηλοῦται, ὅσον ἄν τις ἀγκάλαις περιλάβοι. Bekker. Anecd. 13, 10. ad Aristophanem et ad Holcades pertinere Bergkii docuit conl. Poll. 10, 173 φαίης δ' ἄν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὀλκάσι . . . καὶ ἀγκαλίδας. cf. fr. 402. 403.

419

ἀλμαίαν πιών

Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν. Bekker. Anecd. 82, 23. *ibid.* 22, 28 ἀλμαίαν, τὴν ἄλμην ὡς Ἀθηναῖα Ἀθηναία, πύλη πυλαία, ὦρα ὠραία.

420

δρομάδες ὀλκάδες

ὡς Ἀριστοφάνης. Pollux 1, 83. ad *Holcades* pertinere adparet. δρομάς Aeschylō in *superstitibus fabulis nusquam usitatum*, Sophocli semel *Philoctet.* 680, Euripidi in *deliciis fuit.* Hippol. 549. Suppl. 1000. Troad. 42. Helen. 1301. Orest. 317. 837. 1416. Phoen. 1125 (trim.). Bacch. 731 (trim.).

421

παττάλους ἐγκρούειν

φαίης ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὀλκάσι. Pollux 10, 173. ἐγκρ. Bergk.] ἐγκρ.

422

σκυτάλιον ὑποσίδηρον

φαίης ἂν κατ' Ἀρ. λ. ἐν Ὀλκ. Pollux 10, 173. σκυτάλιον Bergk.] σκύταλον. cum fr. 421 ad *domus aedificationem videtur pertinere.*

423

ὑρχας οἴνου

εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν. Pollux 10, 73. cf. 6, 14 Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν ὑρχας οἴνου. δηλοῖ ἡ λέξις τῷ βίβρω προσσεικὸς κεράμιον, ἔστι δὲ Αἰολικὸν τοῦ νομα. ὕρχα, orca, urceus. asperum quidem habet Arist. Vesp. 676 et fr. *Holc.*, sed vereor ne a librariis additum.' Lobeck. Paralip. 34. atque ὑρχας H. Iacobi V 66.

424

ἀπεσφακέλισεν

ἑσάπη. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ σήψεως μελανίαν. ἢ ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. Hesych. Bekker. Anecd. 422, 25 et Suidas ἀπεσφακέλισεν . . . τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. Zonar. I 270 ἀπεσφακέλισεν . . . ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ὠκλασεν. Cram. Anecd. Par. III 179, 27 Ἀριστοφάνης τὴν ὠκλασιν et sine Aristophanis mentione Etym. m. 120, 13. cf. Ruhnken. Tim. 123. fortasse coniungendum cum 419 ἀπεσφακέλισεν ἀλμαίαν πιών.

425

δραχμιαῖον

τὸ δραχμῆς ἄξιον, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Ὀλκάσειν. Pollux 9, 60.

426

ἐπίγνον

τὰ πρηνήσια ἐπίγεια ἔλεγον. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταί. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσι. Hargrocraton. ἐπίγνον A, ἀπόγνιον N. cf. fr. 80.

427

νάνους

Gellius 19, 13 νάνους Graeci vocaverunt brevi atque humili corpore homines, paullum supra terram exstantes . . . et, si memoria, inquit (Apollinaris), mihi non labat, scriptum hoc est in comoedia Aristophanis, cui nomen est ἀκαλῆς. Ὀλκάδες probabiliter Hertzius, Κώκαλος Brunckius.

428

τροχιλία

ἔστιν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φρέατος, δι' οὗ ἰμῶσι. δεδήλωται δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν Ὀλκάσι. Schol. Lysistr. 722.

429

Φασιανός

Stephanus Byz. Φᾶσις· πόλις τῆς Αἴας . . . τὸ ἐθνικὸν Φασιότης καὶ Φασιaticὸς καὶ Φασιανός, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι. sycophanta significari videtur. cf. Ach. 726.

Ad Holcades praeterea fr. 636 refert Bergkius.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ

Pelagos Tyrrenos interpretatur Fritzschius Q. Arist. 25 sq., probabilius ciconias cum Suevernio (De Arist. Av. 83 n. 2) Bergk. cf. Av. 1354 sq. Photius 245, 7 οἱ πελαργοὶ δίχα τοῦ νόμου τὸ δίκαιον ἔχουσιν. 407, 8 πελαργικοὶ νόμοι· ἀντεκτρέφειν τοὺς γουεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης. Fab. Aes. 76 (Cor. p. 359, attulit Bergk.) πελαργὸς εἰμι, εὐσεβέστατον ζῶον, ὅστις μητέρι καὶ πατέρι δουλεύω (sunt choliambi politici). quae cum ita sint, nescio cur Fritzschius neget componi potuisse comoediam, in qua filius ingratus et nequam ad pietatem erga parentes reduceretur. nec de cantibus ciconiarum post Magnetis Ψῆνας (et Aristophanis Ranas) dubitari potest. ceterum neque de argumento neque de tempore

constat, quamquam ex fr. 438 eodem cum Meleti Oedipodea anno actam esse cognoscimus.

430

ὁ μὲν ἦδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυρρίνην,
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἀρμοδίου μέλος.

Schol. Vesp. 1239 ἐν Πελαργοῖς. μέλος] μέρος V. Zenob. 1, 18 Ἀδμήτου μέλος· τὸ εἰς Ἀδμητον μέλος ἀδόμενον [πένητον]. est autem scolium Ἀδμήτου λόγον, ὃ ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γινούς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις. Harmodii autem notissimum illud ἐν μύρτου κλαδί Bergk. PL. scol. 9. 21. Fritsch. Q. Arist. 48 — 53. Admeti scolium erat Praxillae, Harmodii a Callistrato inventum. canebat in convivio nescio quis Admeti scolium, sed ab altero cogebatur Harmodii carmen canere. Nub. 1356. 1364. Cratin. 236. Eupol. 361.

431

Schol. Plut. 84 Ven. τὸν Πατροκλέα κωμωδεῖ ὡς Ἀθηναῖον μὲν καὶ πλούσιον, σκνιπὸν δὲ καὶ φειδωλόν. ἦν δὲ τραγωδίας ποιητής, ἄλλως δὲ καὶ κακόβιος καὶ φιλοχρήματος, ὡς καὶ ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου, ὅστις ἔνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα εἶα προσίεσθαι φυλακῆς ἔνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρου βίου. in Rav. εἷς ἦν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων, Ἀθηναῖος πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιος τις καὶ φιλοχρήματος καὶ σκνιφὸς κωμωδεῖται, ὡς ἐν τοῖς Πελαργοῖς. similia Suidas Πατροκλῆς. Fritschius Q. Arist. 81 ὅστις ἔνεκεν φειδωλίας ἂν οὐδέν' οἱ | εἶα προσικέσθαι καὶ φυλακῆς τῶν χρημάτων | γλίσχρου βίου τε. facilius meo iudicio ὅστις ἔνεκα τῆς φειδωλίας | οὐδένα προσίει καὶ φυλ. κτλ. Patroclum eundem esse suspicatur Bergkiius, quem Stephanus Byz. commemoret Ἀτήνη· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς . . . ὁ δημότης Ἀτηνεὺς. Πατροκλῆς Ἀτηνεὺς ἐχορήγει καὶ Παντακλῆς. sed nimis incerta apud Stephanum lectio, siquidem Πατροκλῆς solus A, Προκλῆς PpRV. extrema Meinekius sic redintegrabat ἐχορήγει. [Ἀντιοχίς ἐν]κα. Πατροκλῆς [ἐδίδασκειν]. choragicus est titulus.

432

ἀπεσημηνάμην

τὰς τῶν κακούργων οἰκίας.

Herodianus Piers. 462 σημείον λέγοντες σημειοῦσθαι οὐ λέγομεν, ἀλλ' ἀποσημαίνεσθαι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς κτλ. Thomas Mag. 337 Ritschl. ἀποσημαίνεσθαι similiter dictum esse videtur ac παρασημαίνεσθαι Demosth. 42, 2 ἀντὶ τοῦ τὰ σημεία εἶν τῶν οἰκημάτων ἃ παρασημηνάμην . . . ἀνέωξε. cf. 42, 6. 8. 26. Fritsch. Q. Arist. 56.

433

ἄτταγᾶς ἥδιστον ἔφειν ἐν ἐπινικίοις κρέας.

Athenaeus 9, 387f Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς. ἄτταγας ἔφειν Ἀ. τοῖς ἐπινικίοις, non ἐν ἐπινικίοις Plato Symp. 174a, ut τοῖς Παναθηναίοις cet. attamen C. I. 2374e in eodem titulo et τοῖς θεοξενίοις et ἐν τοῖς θεοξενίοις, et ἐν θεοξενίοις probabiliter restitui Polyzel. 1. ad victoriam scaenicam recte rettulit Suevern. De Arist. Senect. 21 adn.

434

κεφαλᾶς τ' ἄρονῶν κωλᾶς τ' ἐρίφων

Athenaeus 9, 368e Ἀριστοφάνης . . . ἐν Πελαργοῖς. τ' add. Bergk. anapaesticus est dim. aut pars tetram.

435

βαλανεύς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυνταίνας.

Pollux 10, 63 ἀρύταινα . . . Ἀριστοφάνους εἰπόντος κτλ. Moeris 192, 13 βαλανεύς παρὰ Πλάτωνα καὶ Ἀριστοφάνει Πελαργοῖς. cum βαλανεύς haud rarum sit vocabulum (Eq. 1403. Av. 491. Ran. 710. Plut. 955. cf. Fritzs. Q. Arist. 65), nequaquam certum est ad Pelargos totum versum pertinere. Bekker. Anecd. 20, 22 ἀρύταινα· σκευὸς τι, ὃ ὅ βαλανεῖς χρῶνται πρὸς τὸ παρέχειν (recte Fritzs. παραχεῖν), ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι, ὃ ἐστὶν ἀπαντελεῖν. cf. Eq. 1091.

436

χαλκῶματα, προσκεφάλαια.

Pollux 10, 174 χαλκῶματα ἐν μέρει τῶν σκευῶν . . . εἰπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Πελαργοῖς κτλ. idem 7, 105 χαλκῶματα δ' Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς καὶ Σφηξίν (1214) εἴρηκεν. versus est paroemiacus aut exitus tetrametri.

437

ἦν γὰρ ἐν' ἄνδρ' ἄδικον σὺ διώκης, ἀντιμαρτυροῦσι δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι.

Athenaeus 6, 247a ἐπισίτιοι καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες . . . Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς κτλ. σὺ διώκης Porson.] συνδιώκης PVL. ἐπισίτιοι] ἐπίσιτοι Dindorf. metrum est Horat. Carm. 1, 4. τοῖς ἑτέροις Herwerdenus Mnem. nov. VI 61 sic interpretatur: 'si unum improbum persequeris, tibi contrarium testimonium ferunt duodecim pretio corrupti a reliquis improbis, qui suam rem agi intellegunt'. recte, nisi quod non pretio corrupti, sed victus gratia id facere dicuntur. pendet autem τοῖς ἑτέροις (κακοῖς) ab ἐπίσιτοι.

438

Schol. Plat. 330 Bekk. *Μέλητος δὲ τραγωδίας φαῦλος ποιητής, Θραξ γένος, ὡς Ἀριστοφάνης Βατράχοις, Πελαργοῖς, Λαῖου υἱὸν αὐτὸν λέγων, ἐπεὶ ᾧ ἔτι οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν καθῆκεν, ὡς Ἀριστοτέλης Διδασκαλίαις.* cf. fr. 114. 150. Laii filius Meletus dicitur propter insanos puerorum amores, quorum quasi inventor Laius habebatur (Meinek. Q. scen. II 18. Fritzs. Q. Arist. 45); Thrax autem quia comici peregrinam ei originem exprobrabant. erat ex pago Pitthensium (Plat. Euthyphr. 2 b), qui in admittendis ad civitatem peregrinis facillimi esse dicebantur. cum in ultimis demum Aristophanis fabulis commemoretur et a Platone adulescens dicatur, Pelargi inter postremas poetae comoedias referendi sunt.

439

Schol. Plut. 665 *εἴρηται δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς περὶ αὐτοῦ (Νεοκλείδου) ὅτι δῆτωρ καὶ συκοφάντης ἐστίν.* Suidas proverbium commemorat *Νεοκλείδου κλεπτίστερος*, quod Hemsterhusius ex Pelargis excerptum esse arbitratur. cf. Eccl. 254. fortasse scripsit *καὶ τίς Νεοκλείδου τοῦ τυφλοῦ κλεπτίστερος;*

440

ὀβολίας ἄρτους

τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους. *Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς.* Bekker. Anecd. 111, 7. cf. Pherecr. 55. Aristoph. fr. 103. scribendum videtur *ὀβολιαλοὺς ἄρτους.* nam prorsus diversi sunt ἄρτοι ὀβελίαι, i. e. ἐπ' ὀβελῶν ὀπτάμενοι et ὀβολιαῖοι, qui obolo venibant.

441

οἰκίσκον

ἐκάλουν οἱ Ἀτικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρμηθοτροφεῖον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς. Harpocration. Photius *οἰκίσκος*· *περδικοτροφεῖον* (cod. παιδικοτρ.) *Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς.* cf. fr. 405.

Ad Pelargos praeterea Fritzschius Q. Arist. 81 refert fr. 669.

ΠΛΟΥΤΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ

Argument Plut. II *ἐδιδάχθη (Πλ. δεύτερος) ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου,* i. e. Ol. 97, 4. iam cum prior Plutus acta sit vicesimo anno ante (Schol. Plut. 173 *Πλοῦτος β' ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰκοσιῶ ἔτι ὕστερον*), adparet referendam esse ad archontem Dioclem, Ol. 92, 4. prorsus diversam fuisse a posteriore vel temporum ratio docet. cf. Fr. Ritter De dupl. Plut. ed. Bonn. 1828. Iahn. Ann. XI 303 sq. C. F. Hermann. Opusc. (1849) p. 39 sq.

442

τῶν λαμπαδηφόρων τε πλεί-
στων αἰτίαν
τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν.

Schol. Ran. 1093 οἱ Κεραμῆς· οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες·
δήμος δὲ Ἀθηναίων. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ
κτλ. πλείστων] πλείστον Θ. πλατεῖαι sunt verbera palma inflicta.
cf. Ran. 1096. Pherecr. 224. desumpta sunt ex systematis iambici
clausula. Chremylum paupertatis mala exponere Ritterus censet p. 53.

443

βλάκες φύγεργοι

Bekker. Anecd. 84, 4 βλάξ, βλακεύειν, βλακεύεσθαι, καὶ βλά-
κες καὶ βλακικῶς· Πλάτων Γοργία, ὁ αὐτὸς Εὐθύδημος, Ἀριστοφά-
νης Πλούτῳ. Etymol. m. 198, 57 βλάξ, ὁ εὐθήης καὶ ἀργὸς καὶ
ἀνόητος. Ἀριστοφάνης βλάκες φυγεργοί. Zonaras I 390 βλάκες φιλερ-
γοί. πυγαργοί Hemsterhus. an φιλαργοί, oppositum φιλέργοις?

444

ἦν δ' ἐγώ

ἔφην δὲ ἐγώ. παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Ἀριστοφάνει. Bekker. Anecd.
1380 ἔχομεν τὴν χρῆσιν τοῦ ἦν ἐγώ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ
. . . καὶ παρὰ Μεναύδῳ ἐν τῷ Γεωργῷ· ἦν δ' οὐ πονηρὸς οὐδ'
ἐδόκουν. cf. Etymol. m. 431, 15. apud Suidam Πλάτωνι pro Πλου-
τάρχῳ Ruhnkenius apud Wyttenb. Plut. prol. XXXVII (LXII). sed
Πλούτου V. Ἀριστοφάνης πλούτῳ Oxon. apud Dobr. Addend. Arist.
97. apud Menandrum Choerobosci (Bekk. An.) ἦν ab εἰμί derivan-
dum est. cf. quae adnotavimus ad Av. 97. id quo minus in Pelar-
gis quoque fieri debere putemus obstat Suidae testimonium. ita-
que quoniam ἦν δ' ἐγώ pro ἔφην δ' ἐγώ in altero Pluto non in-
venitur, ad priorem referendum erat.

445

ἀναπηρίαν

Bekker. Anecd. 78, 11 ἀναπειρίαν Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.
recte Suidas ἀναπηρίαν· οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Bekker.
Anecd. 9, 22 ἀναπηρία. διὰ τοῦ ἦ τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς εἰ δι-
φθόγγου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται. τὸ δὲ
ἀναπηρία σπάνιον. cf. Dobr. Plut. 115 et in Addend. 99.

446

γρατξειν

ὅταν τὸ συναγόμενον ἐν ταῖς χύτραις καὶ ἐπαφρίζον ἐκχέωσιν.

Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Bekker. Anecd. 88, 7. fuit igitur in priore quoque Pluto locus similis Plut. 1206, 7.

447

ἐμπαίξειν

ἐπὶ τοῦ καταγελαῦν. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*. Bekker. Anecd. 95, 29. Soph. Ant. 800.

448

ἐπικρούσασθαι

Pollux 9, 139 *Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πλούτῳ καὶ τῷ ἐπικρ. ἐπὶ τοῦ νορθετῆσαι κέχρηται*.

449

ζυγοποιεῖν

ὡς ἐν Πλούτῳ *Ἀριστοφάνης*. Pollux 7, 115. Aristophanem falso pro Pherecrate (130, 1) nominari Dobraeus opinabatur Plut. 115, alii ad Plut. 513 referebant. neutrum recte mea sententia, cum praesertim, si Dobraeum sequamur, Pollux non solum Aristophanem cum Pherecrate, sed etiam Plutum cum Persis et ζυγοποιεῖν cum ζυγοποιῶν (a ζυγοποιός) confudisse censendus sit.

450

ῥυφῆσαι

διὰ τοῦ ν' *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*. Bekker. Anecd. 113, 11. ῥοφῆσαι Eq. 912. ῥυφεῖν cum sit forma Ionica, Ionem aliquem poeta loquentem induxit.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Archippo a quibusdam tribuebatur. cf. quae adnotavimus ad *Δις ναυαγόν*. erat etiam Antiphanis comoedia *Ποίησις*.

451

γυναῖκα δὴ ζητοῦντες ἐνθάδ' ἤκομεν,
ἦν φασιν εἶναι παρὰ σέ.

Priscianus 18, 264 *Attici παρὰ σέ pro παρὰ σοί, quomodo et nos apud te. Aristophanes Ποίησει κτλ. δὴ M. | δὲ O. 'δ' ἐξαιτοῦντες Bergk. (M. Schmidt. Act. ant. Marb. 1856, 535). Hertz. 'ἐνθάδ' ἤκομεν | ἦν φασιν ex vestigiis cod. Monac. M. Hauptius in scheda ms. in apparatu Lindemanniano servata' (Hertz)] ΕΝΘΑΔΕ ΕΙΚΟΜΗΝ. ΗΝΘΑCIN VR. (ΕΝΕΑΔΕ) ΕΝΕΑΔΕ (teste Heinio) ΙΚΟΜΝΗΝΕΑCIN M. videtur nescio quis Poesin ex hominum conspectu ablatam quaerere.*

ΠΟΛΥΙΔΟΣ

* Herodian. II 572, 12 Πολύιδος . . . διὰ τοῦ ι γράφεται . . . οὕτω δὲ καὶ τὸ δράμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει. μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. nempe grammatici saepe Πολύιδος, ab εἰδέναι nomen deducentes. apud Sophoclem ι ab Homero productum corripitur. fr. 357. 8 N. *Polyidus vates* ab Homero commemoratur II. 13, 663. 666. fabulam tractaverant Aeschylus ut videtur Cressis, Sophocles *Μάντεσιν*, Euripides Polyido. Glaucus Minois ex Pasiphae filius cum pila ludens in dolium mellis plenum lapsus occidisset, Polyidi opera parentibus redditus esse dicebatur. Hygin. Fab. 136. Apostol. 5, 48. eam fabulam in vatium ignominiam non sine Euripidis inrisione Aristophanem deflexisse credibile est. Pollucem 3, 43 et 10, 45 erravisse Meinekius et Bekkerus intellexerunt. unam ex posterioribus poetae fabulis esse utpote recentiori comoediae iam propiorem Bergkii et Cobetus (Obs. crit. 53) censent.

452

τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λῆρος πολὺς·
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

Stobaeus Floril. 118 (117), 16 Ἀριστοφάνους Πολυῖδου. versus prior propter anapaestum tragici esse non potest; alter legitur Soph. El. 1173, sed Polyido Euripideo tribuitur a Bergkio Annal. Zimmerm. 1835, 962 et Dindorfio. cf. Welcker. Trag. gr. II 776. apud Aristophanem quis haec dicat non constat.

453

ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναικῆ σοι
Φαίδραν· ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ ἔοιχ' ἦκειν ἄγων.

Stobaeus Floril. 68, 17 Ἀριστοφάνους ἐν Πολυῖδῳ. ἦκειν Herwerd. Mnem. nov. VI 61] ἦξειν. loqui videtur Minos cupiditati eius quem maritum filiae elegit amorem quo Phaedra uritur addens *'venisse mihi videor cet.'* Polyido autem an alteri cuidam (Hippolytum esse Bergkii conicit) filiam despondeat incertum est. de proverbio cf. Cratin. 18. Eurip. Hippol. I fr. 432 N. Ovid. Am. 3, 2, 34 *in flammam flammam, in mare fundis aquas*. Flor. 4, 6 *cum solus gravis . . . reipublicae esset Antonius, quasi ignis incendio Lepidus accessit* (Boissonadius ind.).

454

διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχων, ἀναρίστητος ὦν.

Suidas ἀναρίστος· μάλλον δὲ ἀναρίστητος, Ἀριστοφάνους Πολυεῖδῳ κτλ. τρέχων E] τρέχω. Porson.: τρέχω διὰ τ. ἀγ. fortasse δ. τ. ἀγ. ἔτρεχον.

455

ἔλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις.

Pollux 9, 31 ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πολυείδῳ. Hesych. δεκατεύειν· τελωνεῖν, δεκάτην εἰσπράττεσθαι. cf. Eurpol. 48.

456

ἔρημον ἐμβλέπειν

ἀκίνητον καὶ νοθρόν· οἶον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυῖδῳ Photius, Suidas, Etymolog. m. 373, 19 et Apostol. 7, 92 (Suidas et Etymol. Πολυῖδῳ). Eurip. Ion. 1263 δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα. Plat. Charmid. 155 d ἐνέβλεπέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἶον.

457

οὐκ ἀπήρκει

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη. Ἀριστοφάνης Πολυῖδῳ. Moeris 205, 19.

458

Θησειότριψ

ὁ ἐν τῷ Θησειῷ διατρίψας. Ἀριστοφάνης Πολυῖδῳ. Etymol. m. 451, 52 et Suidas. Θησειῷ] Θησεῶς Etym. D et Suidae optimus. servus significatur πολλάκις ἐν τῷ Θησειῳ προᾶσιν αἰτήσας. Eq. 1312. fr. 567.

459

θησομύζειν

ἐν τῷ αὐτῷ (Πολυῖδῳ) λέγεται. Etym. m. 451, 52. Gud. 85. Nauck. Philol. VI 414. θησειομύζειν anon. ap. Gaisford. significatur servus in Theseo miseram sortem plorans. Eq. 10.

460

προσεμφεροῆς

Ἀριστοφάνης ἐν Πολυείδῳ εἶπε. Pollux 9, 130. Eurip. fr. 385, 13 N. Herodot. 4, 2 (προσεμφερεστάτους). cf. Archipp. 45.

ΠΡΟΑΓΩΝ

Herodian. I 24, 1 προάγων. II 729, 7 προάγων προάγωνος. cf. Lobeck. Paralip. 201. Argument. Vesp. ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου (Ol. 89, 2) . . . εἰς Αἴθαια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης Προάγωνι, Δεύκων Πρέσβεσι τρίτος. unde quod cum Dindorfio plerique conlegerunt, quoniam binas fabulas in certamen committere

non lieuisset, Philonidis nomine Proagonem Aristophaneam actam esse, id nuper E. Hillerus (Herm. VII 404) inpugnavit Philonidem suam fabulam docuisse statuens. qua in re consentio cum Wilamowitzio Anal. Eurip. 153.

Προάγων quid sit docent Aeschin. 3, 67 ὅτ' ἦν Ἀσκληπιῶ ἡ θυσία καὶ ὁ προάγων, ubi scholiasta ἐγίνοντο πρὸ τῶν μεγάλων Διονυσίων . . . ἐν τῷ ᾧδεῖῳ καλουμένῳ τῶν τραγωδῶν ἀγῶν καὶ ἐπίδειξις ᾧν μέλλουσι δραμάτων ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ . . . εἰσ-
 ἰασι δὲ δῖχα προσώπων οἱ ὑποκριταὶ γυμνοί. Vit. Eurip. cod. Paris.,
 indic. a Bergkio λέγουσι δὲ καὶ Σοφοκλέα ἀκούσαντα ὅτι ἐτελεύτησεν
 (Εὐριπίδης), αὐτὸν μὲν (ἐν) ἱματίῳ φαιῶ προελθεῖν, τὸν δὲ χορὸν
 καὶ τοὺς ὑποκριτὰς ἀστεφανώτους εἰσαγαγεῖν ἐν τῷ προάγωνι. vide-
 tur igitur Aristophanes prolusionem quandam spectaculi tragici spe-
 ctatoribus repraesentavisse et inprimis Euripidem traduxisse. Schol.
 Ven. Vesp. 61 εἰσῆκται οὕτως Εὐριπίδης . . . καὶ ἐν τῷ Προάγωνι.
 atque Euripidis potissimum personam Philonides suscipere solebat.
 Dindf. Fr. Arist. p. 69.

461

ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος τέκνων·
 πῶς ἐσίδω ῥύγχος περικεκαυμένον;

Athenaeus 3, 95d Ἀριστοφάνης Προάγωνι κτλ. τέκνων A] τέκνον VL. κύων iam ante Cobetum (Mnem. VIII 35. 6) Iacobs. Addit. Ath. 65. 2. σ' (post πῶς) add. Dobr. ἐσίδω A] εἰσίδω. περικεκαυ-
 μένον] περίξ κεκαυμένον? Dindf. Iacobsius de proverbio cogitabat χαλεπὸν χορῶν κύνα γεῦσαι. non recte: ridet enim poeta haud dubie Euripidis Thyesten (quae tragoedia acta erat Ol. 85, 2) funestas liberorum dapes agnoscentem. propterea alterum versum dimetrum esse dochmiacum Bergkio credo, scribendum vero existimo πῶς σφ' ἐσίδω ῥύγχος περικεκαυμένος; videntur enim in Proagone Thyestae non liberorum carnes adpositae fuisse, sed ut comoediae conveniebat, farcimen a liberis confectum (χορδῆ τέκνων), in quo edendo cum labra sibi adusserit, exclamat 'qui possum liberos adspicere, labra adustus?'

462

οἴμοι τάλας, τί μου στρέφει τὴν γαστέρα;
 βάλλ' ἐς κόρακας. πόθεν ἂν λάσανα γένοιτό μοι;

Pollux 10, 44 ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀποπάτου τὰ λάσανα ὀνομαστέον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τιθεμένου καὶ ἀναιρουμένου, μαρτυροῦσιν Ἀριστοφάνης μὲν ἐν Προάγωνι εἰπῶν κτλ. Antiphan. 176, 4 confert Bergkius. ὁ τάλας idem videtur esse, cuius erat fr. 461. βάλλ' ἐς κόρακας fortasse alteri personae tribuenda.

463

κάμνοντα δ' αὐτὸν τοῦ θέρους ἰδὼν ποτε
ἔτρωγ', ἵνα κάμνοι, σῦκα τῆς μεσημβρίας.

Athenaeus 3, 80a ἄλλοι δέ φασιν ὅτι μὴ δεῖ σῦκα προσφέρεσθαι μεσημβρίας· νοσῶδη γὰρ εἶναι τότε . . . Ἀριστοφάνης δ' ἐν Προάγωνι κτλ. significatur nescio quis alteri tanto amore coniunctus, ut cum eum aegrotantem vidisset, ipse vellet aegrotare. cf. Phe-recr. 80.

464

ᾧρα βαδίζειν μούστιν ἐπὶ τὸν δεσπότην·
ἦδη γὰρ αὐτοὺς οἶομαι δεδειπνάσαι.

Athenaeus 10, 422e δεδειπνάσαι . . . Ἀριστοφάνης ἐν Προάγωνι κτλ. μούστιν ἐπὶ Bergk.] μοι ὅστιν ἐπὶ PV. μοι ὅστι πρός L. recte ἐπί: videtur enim servus loqui, qui erum a convivio alienae domi habito domum deducere parat.

465

ὁ δ' ἀλφίτων γε πριάμενος τρεῖς χοίνικας
κοτύλης δεούσας εἴκοσ' ἀπολογίζεται.

Athenaeus 11, 478f Ἀθηναῖοι δὲ μέτρον τι καλοῦσι κοτύλην . . . Ἀριστοφάνης Προάγωνι κτλ. epitome ἀλφίτων χοίνικας τρεῖς κοτύλης δεούσας, ac sic Eustathius 1282, 53. 1. γε add. Schweighaeuserus. at quidni δὴ vel μοι? 2. δεούσας] δὲ οὔσης B. δεούσης Casaub. non recte. εἴκοσ' L, membranae Italicae Casauboni, B] οἴκαδ' A. Dobraeus ἐκτέα λογίζεται. de fraudulentio promo condo haec dicta esse Bergkianus arbitratur: is non plenas tres choenices quas emerat ero pro viginti choenicibus (vel pro octo, si Dobraeum sequaris) in rationem induxerat. quattuor autem κοτύλαι choenicem, octo choenices ἐκτέα efficiunt. Hultsch. Metrol. 83. ἀπολογίζεται, ut Xen. Hell. 6, 1, 3 τᾶλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτὸν. Oecon. 9, 8 δίχα τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν.

466

τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια;

Athenaeus 9, 380d παραφέρειν . . . Ἀριστοφάνης ἐν Προάγωνι κτλ. cf. fr. 502. erus compellari videtur a conviva aliquo morae impatienti.

467

σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρῆς ἦβης

Photius et Suidas σταθερόν . . . τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου,

ὡς . . . καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Προάγωνι κτλ. σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον. cf. Plat. Phaedr. 242 a ἤδη μεσημβρία ἴσταται ἢ δὴ καλουμένη σταθερά (ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται Tim.). cf. Ruhnk. Tim. 235. colorem tragicum hoc maxime fragmentum habet.

468

Schol. Lucian. 140 Iacob. ὁ Φρυγῶνας ἐπὶ πονηρία βόαται Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις, Δήμοις, Ἀριστοφάνει δὲ Προάγωνι. cf. fr. 26. Eupol. 39. 127.

469

ἐν πίθῳ τὴν κεραμεῖαν

παροιμία . . . ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἀπτομένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἤδη τῶν τελειοτέρων. κέχρηται δὲ αὐτῇ Ἀριστοφάνης ἐν Προάγωνι. Schol. Plat. 322 Bekker. Zenob. 3, 65 et Diogenian. 2, 65 . . . ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγγχειροίη. cf. etiam Gregor. Cypr. Mpsq. 3, 28. Macar. 3, 90. Apostol. 7, 32. Schneidewin. Paroemiogr. praef. XVI. usus est Plato Lach. 187b. Gorg. 514e.

470

ἀντλίον

Bekker. Anecd. 411, 17 ἀντλιαντλητήρα . . . Ἀριστοφάνης δὲ Προάγωνι καὶ Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ (fr. 5) τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀντλίον κεκλήκασιν.

ΣΚΕΤΑΙ

Cf. quae ad cognominem Platonis fabulam adnotavimus.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ

Mulieres interpretabatur Casaubonus (Athen. 4, 20 p. 301), quae ut faciunt mercatores in foro et viis publicis locum occupant ubi sua umbracula constituent. cf. Valcken. Theocr. Adoniaz. p. 309. contra Kuehniius (Poll. 8, 157) et Hemsterhusius (Poll. 10, 106) et cum eis Bergkiius de mulieribus theatri sedes praecoccupantibus cogitabant. neutrum videtur probari posse. nam mercatores in foro σκηνας ποιοῦσι, non καταλαμβάνουσι, theatri autem sedes numquam σκηναί dicuntur, ne in Pace quidem 731 vel Thesm. 658. quid sit σκηνήν καταλαμβάνειν ipse docet Aristophanes Pac. 880 εἰς Ἴσθμια . . . σκηνήν καταλαμβάνω, ubi schol. RV οἱ γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους . . . πάσας δὲ τὰς πανηγύρεις θεωρίας ἐκάλουν. et Ven. ἔθος τῇ πανηγύρει τῶν Ἴσθμίων πρόπαλαι καταλαμβάνειν τὰς σκηνας (i. e. locum tentoriis idoneum) τοῖς πανη-

γυρίζειν βουλομένοις. itaque σκηνὰς καταλαμβάνουσαι mulieres sunt quae ut pompam ludosve quam optime spectent locum aptissimum eligunt tentoriisque occupant. cf. quem Bergkii indicavit Aristid. I 163. 4 Dind. καθάπερ θεὸν καταλαβόντες . . . οὐ τῷ μᾶλλον ἄλλων ἑαυτοῖς προσήκειν τῶν χωρίων τοὺς ἄλλους ἀφορίζοντες, ἀλλὰ τῷ φθῆναι κατασχόντες. Sauppis Berichte der sächs. Gesellsch. d. Wissensch. 1855 p. 20.

de tempore non constat: neque fr. 471 in hac re ullius momenti est.

471

χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στοργγύλῳ,
τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἦττον ἢ 'κεῖνος ποιῶ.

Schol. Plat. Clark. 330 Bekk. (Porson. Miscell. Kidd. 268) Ἀριστοφάνης . . . ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην, μισεῖσθαι δ' αὐτόν . . . καὶ αὐτὸς δ' ἐξομολογεῖται Σκηνὰς καταλαμβάνουσας· χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ, φησί κτλ. Plutarch. Mor. 30d καθάπερ ὁ Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Εὐριπίδου φησί· χρῶμαι — στοργγύλῳ. Bekker. Anecd. 339, 10 ἀγοραῖος νοῦς· ὁ πᾶν εὐτελὴς καὶ σφραγιστὴς οὐδὲ πεφροντισμένος. οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. οὕτως Εὐριπίδης. crimen a Cratino obiectum facile etiam ab alio aemulo repeti poterat. quod poeta in trimetris de se ipse loquitur, singulare est: nisi forte aut chorum, ut Ach. 301, aut auctorem aliquem, ut Ach. 502, suo nomine dicentem fecit. cf. fr. 581.

472

λήκνυθον

τὴν ἐπτακότυλον, τὴν χυτρεᾶν, τὴν ἀγκύλην,
ἣν ἐφερόμην, ἔν' ἔχοιμι συνθεάτριαν.

Pollux 10, 67 προσθετέον δὲ . . . τὴν ἐν Ἀριστοφάνους Σκηνὰς-καταλαμβάνουσας λήκνυθον κτλ. εἴρηται γὰρ νῦν ἐπὶ ἐκπώματος. idem 4, 121 καὶ Ἀριστοφάνης δὲ συνθεάτριαν εἴρηκεν. et 6, 158 συνθεάτριαν δὲ . . . Ἀριστοφάνης εἶπεν. et 2, 56 καὶ θεάτρια καὶ συνθεάτρια ἢ παλαιὰ κωμῳδία. χυτρεᾶν — ἀγκύλην Lobeck. Phryn. 147] χυτρεῖαν (χυτρεῖαν) — καλήν. quamquam cum Hesychius ἀγκύλην . . . ποτηρίου γένος εἰς κοττάβους eius poculi usum ad cottabum pertinuisse dicat nescio an scribendum sit τὴν παγκάλην. scaena similis videtur esse Thesm. 706—761.

473

καὶ μὴν ἄκουσον, ὦ γύναι, θυμοῦ δίχα
καὶ κρῖνον αὐτῇ μὴ μετ' ὄξυρρυγμίας.

Photius ὄξυρρυγεῖν· ὅταν μεθ' ἡμέραν ἐποξίσῃ ἢ τροφί. Ἀρ-
Comici graeci, ed. Th. Koek. I.

στοφάνης ἐν Σκηναὺς καταλαμβανούσαις τὴν ὀξυθυμίαν οὕτως ἔφη κτλ. *habent haec nescio quid tragici coloris.* Bekker. Anecd. 56, 19 ὀξυρεγμία καὶ ὀξωρεγμία (ὀξυερεγμία?) τὸ αὐτὸ ἐστὶ· λέγεται γὰρ ἀμφοτέρω. cf. ὀξυάκανθα, ὀξυέθειρος, ὀξυόδους, ὀξυωπῆς.

474

ὥσπερὲι Καλλιπίδης

ἐπὶ τοῦ κορήματος καθέξομαι χαμαί.

Pollux 10, 29 καλεῖται οὕτω (κόρημα) καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαγμα τὸ κορούμενον . . . καὶ τὸ μὲν σκεῦος καὶ ῥῆμα ὑπὸ Ἐνπόλιδος εἴρηται ἐν τοῖς Κόλαξι (fr. 157). τὸ δὲ κορούμενον ἐν Σκηναὺς καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνους, ὥσπερ κτλ. ὥσπερὲι Καλλιπίδης Tourpius] ὥσπερ ἐν καλλιπίδῃ. ad Strattidis Callippidem (ἐν Καλλιπίδῃ Στρατίδος) referebat Meinekius I 227. ἐν Καλλιπίδου H. Iacobi V 67. non recte. *Callippides* est clarissimus illé tragoeus, qui Alcibiadem Athenas redeuntem comitabatur. Athen. 12, 535d. Schneider. Xen. Symp. 3, 11. Wyttenb. Apophthegm. Lacon. p. 1154. Meinek. I 226. addo Aristot. Poet. 26 (1462a 10). Plut. Alcib. 32. Agesil. 21. Mor. 212e. 348e. Polyæn. 6, 10. Athen. 14, 621e. Vit. Sophocl. Καλλιπίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἦγοντα παρὰ τὰς (τοὺς?) Χόας πέμψαι αὐτῷ σταφυλήν, quae mortis eius causa fuisse dicebatur. Apostol. 13, 66. is igitur Telephum aliquem agens opinor aut Ulixem ad Phaeacas delatum flebili habitu humi consederat.

475

ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα

μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἰκαδε.

Athenaeus 7, 287a οἱ Ἀττικοὶ βόακας. Ἀριστοφάνης Σκηναὺς καταλαμβανούσαις κτλ. Etym. 218, 30 Ἀριστοφάνης· ἀλλ' — βοάκων. Zonar. I 413. Herodian. I 396, 11. II 335, 2. cf. Eccl. 51.

476

καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων

Pollux 7, 157 Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Σκηναὺς κακαλαμβανούσαις ἔφη κτλ.

477

καὶ τῶν πλατυλόγχων, ὡς ὀρᾶς, ἀκοντίων

Pollux 10, 144 Ἀριστοφάνης . . . ἐν Σκηναὺς καταλαμβανούσαις κτλ. Dindorfius eundem utrubique (fr. 476) versum significari censet. at potuit fieri, ut altera persona eadem verba paullulum immutata repeteret. διβολία cuspis sive hasta duplici instructa acie.

Plut. Marcell. 25 ἀκόντισμα δ' ἦν ἐκάστῳ διβολία.' Bergk. Herodian. Hist. 2, 13 τὰς τε διβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν.

478

τὴν πόρδαλιν καλοῦσι τὴν κασαλβάδα.

Pollux 7, 202 Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις κτλ. fort. καλῶ σε. aliter enim articulus offendit in accusativo praedictivo.

479

τὴν κακκάβην γὰρ καὶ τοῦ διδασκάλου.

Athenaeus 4, 169c τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις κακκάβην εἴρηκεν οὕτως κτλ. Pollux 10, 106 καὶ κακκάβην τὴν λοπάδα ἐρεῖς, εἰπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις κτλ. καὶ τοῦ (καετοῦ) Poll.] καστοῦ A Athen. non intellego, nisi forte proverbium erat καίειν τὴν τ. δ. κ. 'recoquere id quod a magistro didiceris.'

480

ὥσπερ [κόσκινον] αἰρόπινον τέτρηται.

Pollux 10, 114 ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις ἔφη κτλ. κόσκινον ut manifestum glossema eieci. 'cribrum dicit quo frumentum ab lolio purgatur.' Dindorf. Bekker. Anecd. 22, 11 αἰρόπινον· κόσκινον. πίνος γὰρ ἐστὶν ὁ θύπος . . . αἰρόπινον οὖν τὸ κόσκινον τὸ τὰς αἴρας, ὅπερ ἐστὶ θύπος τῶν πυρῶν, καθαῖρον. Hesych. αἰρόπινον . . . κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται. et αἴρας· ἀγρίας βοτάνας. cf. Pherecr. 188. fort. ὁ δ' ὥσπ. αἰρ. τ. τὰς γνάθους.

481

τοῖχον μοχλίσκιῳ σκαλεύειν

Pollux 10, 147 τάχα δὲ καὶ μοχλίον, εἰ καὶ τοῖς τοιχωρῦχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κωμωδιοποιοί. καὶ μοχλίσκον δὲ τὸ τοιοῦτον Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις ὠνόμασεν εἰπὼν κτλ. μοχλίσκιῳ Bergk.] μοχλίσκῳ. σκαλεύειν Kuehnius] καλάνειν A, καλαύειν C, κλαύειν B. Hesych. ἐσκάλευεν· ἐκινεῖτο (ἐκίνη), ὥρυσσεν. idem σκαλεύει· κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρῶσσει.

482

ἀλλὰ συσπάσαι δεῖ τὰς κοχῶνας.

Schol. Eq. 424 κοχῶνη τόπος ὑπὸ τὸ αἰδοῖον, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν· καὶ τῆς ποτύλης καὶ τῶν ἰσχύων. μέμνηται δὲ τῆς κοχῶνης καὶ ἐν Σκηνᾷ καταλαμβανούσαις. συσπάσαι Θ] συσπᾶσθαι. τὰς

κοχώνας] fort. τὰ κοχώνα Dindorf. potius τῶ κοχώνα. ἀλλὰ συσπᾶσθαι (συσπᾶσαι) σε δεῖ | τὰς κοχώνας Bergk. Dindorfio ἀλλὰ συσπᾶσαι trimetri exitus videtur.

483

οὐδ' ἴσως ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Hesychius οὐ γὰρ ἄκανθαι· παροιμία. Ἀριστοφάνης Σκηναῖς καταλαμβάνουσαις κτλ. Bergk. οὐ γὰρ σῶς 'si satis valeres, non renuntiasses cōnivio'. at tum ἄν deesse non poterat. itaque Dindorfius οὐδ' ἄν ἴσως. ceterum cf. 272.

484

Harpocr. δήμαρχος· ὅτι δὲ ἤνεχυρλαζον οἱ δήμαρχοι δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηναῖς καταλαμβάνουσαις.

485

πεξίδα

τὴν ὡς τοῦ ἱματίου. Ἀριστοφάνης Σκηναῖς καταλαμβάνουσαις. Photius.

486

πηρίδιον

τὴν πήραν εἶποις ἄν, ὡς ἐν Σκηναῖς καταλαμβάνουσαις Ἀριστοφάνης. Pollux 10, 172.

487

τριτοστάτις

Ἀριστοφάνης ἐν Σκηναῖς . . . Hesychius. τριτοστάτις Dindf.] τριτοστάτης. cf. Pollux 4, 106 καὶ τὴν γυναῖκα δὲ τριτοστάτιν Ἀριστοφάνης καλεῖ.

Praeterea ad hanc fabulam fr. 588. 862. 864 refert Bergk.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ

Ταγημισταί eidem videntur esse quos Eupolis 346 τοὺς περὶ τάγηνον φίλους dicit. cf. eiusdem fr. 351. ad Calliam inridendum pertinere et cum Eupolidis Adulatoribus comparandam esse putabat Suerternius De Avibus 42. probabilius Bergk., ne Eupolidis imitator nimius Aristophanes videatur, alium quendam adulescentem divitem et prodigum traduci censet. ac dubitari vix potest quin is Alcibiades fuerit, cum praesertim illi sodalibusque eius τὸ ταγηνίζειν usitatum esset. cf. Eupol. 351. accedit quod Prodicum eum disciplina usum fuisse fr. 488. 490 docent. — actam esse Bergk. censet circiter Ol. 93, 3.

καὶ μὴν πόθεν Πλούτων γ' ἂν ἄνομάζετο,
 εἰ μὴ τὰ βέλτιστ' ἔλαχεν; ἔν δέ σοι φράσω,
 ὅσῳ τὰ κάτω κρείττω ἴσιν ὧν ὁ Ζεὺς ἔχει.
 ὅταν γὰρ ἰστῆς, τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον
 5 κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία.

* * * * *
 οὐδὲ γὰρ ἂν ἀποθανόντες ἐστεφανωμένοι
 προῦκείμεθ', οὐδὲ βακκάρει κεχρισμένοι,
 εἰ μὴ καταβάντας εὐθέως πίνειν ἔδει.
 διὰ ταῦτα γὰρ τοι καὶ καλοῦνται μακάριοι·
 10 πᾶς γὰρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται,
 κατέδαρθεν· εὐδαίμων, ὅσ' οὐκ ἀνιάσεται.
 καὶ θύομεν αὐτοῖσι τοῖς ἐναγίσμασιν
 ὥσπερ θεοῖσι καὶ χράς γε χεόμενοι
 αἰτούμεθ' αὐτοὺς δεῦρ' ἀνεῖναι τὰγαθά.

Stobaeus Floril. 121, 18 Ἀριστοφάνους Ταγηνισταῖς. lemma
 omissum in ed. Trincav., cod. V et Vind. Ἀριστοφάνης ταγηνί. totum
 fr. omissum in cod. A. 1. γ' ἂν Voss.] ἂν. 3. κρείττω ἴσιν Voss.]
 κρείττων ἴσιν. 4. ἰστῆς Cobetus De orat. artific. p. 23] ἰστῆς.
 ῥέπον Voss.] ῥέπον. lacunam post v. 5 indicavit Bergkiius consulto
 omissa esse a Stobaeo censens 'quae alter ex conloquentibus inter-
 posuerat'. 6 — 14 non recte Aristophani Dindorfius admittit novae
 comoediae poetae tribuens. sunt enim ex eadem comoedia eadem-
 que scaena. 6. οὐδὲ γὰρ ἂν ἀποθανόντες K.] οὐ γὰρ ἂν ποτε
 οὕτως. οὕτω στεφανωμένοι Voss. Vindob. ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν ποθ'
 οὕτως Grotius pravum versum esse non sentiens. οὕτ' ἂν ἀπο-
 τεθνεῶτες Iacobs. Lect. Stob. 2. οὐ γὰρ ἂν ποτε | οὕτω στεφανο-
 σιν. Meinekiius, et Bergkiius in exitu addens νεκροί. 7. οὐδὲ βακ-
 κάρει κεχρισμένοι conl. Magnet. 3 Cobet. V. l.² 127] οὐδ' ἂν κατα-
 κεχρισμένοι. κατακρινόμενοι Voss. Vindob. κατακεχρισμένοι Nmp.
 κατακεχρισμένοι Gesner. ἄνω κάτω κεχρισμένοι Grotius. οὐδ' αὖ
 κρᾶτα κατακεχρισμένοι Gaisf. οὐδ' ἂν κατακεχρισμένοι μύροις Din-
 dorfius. 11. ὅσ' K.] ὅτι. 'felicem, qui tot sollicitudines iam non
 sensurus sit' (quas sensurus erat, si diutius vixisset). ὁ δ' Iacobs.
 Lect. Stob. 145. ἔτ' οὐκ Hanov. Exerc. crit. 148 conl. Plut. 1177.
 12. θύομεν] θύομέν γ' Grotius. 13. γε] τε Voss. χεόμενοι Seid-
 lerus] χεόμεν. 14. ἀνεῖναι Fritzsche. Ran. p. 441] ἀνιέναι. τὰγαθά]
 τὰ καλὰ (spatio intermisso vacuo) γαθά Voss. unde τὰ καλὰ δεῦρ'
 ἀνιέναι Dindorfius.

cum v. 4 Iacobsius Lect. Stob. 2 confert Plut. Mor. 485 f
 ἀδελφῷ δὲ χρῆ μὴ καθάπερ πλάστιγγα ῥέπειν ἐπὶ τούναντιον, cum

v. 6 idem p. 3 Eccl. 538, Bergkii Eccl. 1032sq. addi poterat Lys. 602sq. *Prodicum* potissimum vitae mortem antetulisse admonet Bergkii conl. Welcker. Mus. Rhen. I 608sq. 559. poterant tamen illa dici etiam nulla Prodicti ratione habita. Toeppel. Progr. Neobrand. 1867 p. 6. 7. cum v. 11 non sine fructu comparabuntur quae Lehrsii disputavit Popul. Aufs.² 296. 7. 325. 344. 12. αὐτοῖσι τοῖς ἐναγίσμασιν manifesto corrupta sunt, siquidem ἐνάγισμα Atticis scriptoribus ignotum est et αὐτοῖσι τοῖς interpretationem non habet idoneam. at saepissime coniunguntur verba χεῖσθαι et ἐναγίξιν. Isae. 6, 51. 65. cf. 7, 30. Herodot. 2, 44. 167. Aesch. Pers. 220. non dubito quin scribendum sit καὶ θύομεν αὐτοῖς ἡρόις τ' ἐναγίξομεν. Harpocrat ἡρία. Ἀνκουόργος ἐν τῷ κατ' Ἀντολύκου (fr. 3. 4). ἡρία εἰσὶν οἱ τάφοι . . . φασὶ δὲ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς τάφους οὕτως ὀνομάζεσθαι, κατ' ἐξαιρετον δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει καὶ οἰκοδομήματα ἔχοντας, ἀλλ' ὅταν τὰ σώματα εἰς γῆν κατατεθῆ. cf. Demosth. 57, 67 οἷς ἡρία ταυτά. Dinarch. 2, 17. C. I. 4284. 6262. 6805. 6858. de anapaesto post θύομεν inciso cf. Bernhardi Act. soc. phil. Lips. I 274. 5.

489

ἀλλὰ στεφάνωσαι· καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
ἀποχρῶσαν ἤδη.

Bekker. Anecd. 439, 22 et Suidas ἀποχρώντως. ἀντάρκως, ἐκινῶς. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς κτλ. ταγηνίταις cod. Bekker. de crepitus aliquis his verbis compellatur, quae videntur ex eadem ac fr. 488 scaena desumpta esse. ἀποχρῶσαν ἤδη] ἤδη ποχρώντως M. Schmidtus Hesych. ἀποχρώντως. στεφάνωσαι, i. e. ad mortem. cf. exempla ad fr. 488 adlata.

490

τοῦτον τὸν ἄνδρ' ἢ βυβλίον διέφθορεν
ἢ Πρόδικος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἰς γέ τις.

Schol. Nub. 361 et Suidas Πρόδικος μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς οὕτως κτλ. v. 2 Procl. Plat. Parmen. III 50 Cousin, ubi coniungitur cum Eupol. 352, 1. τοῦτον τὸν ἄνδρ' Hermannus] τὸν ἄνδρα τοῦτον. τὸν ἄνδρα τόνδ' Dindf. potest etiam ἢ omitti. βυβλίον K.] βιβλίον. διέφθορεν] διέφθειρεν G. Ald. Suid. εἰς γέ τις] εἰσφορησις Schol.

491

τί οὖν ποιῶμεν; χλανίδ' ἐχοῖν λευκὴν λαβεῖν·
εἶτ' Ἰσθμιακὰ λαβόντες ὥσπερ οἱ χοροὶ
ἄδωμεν εἰς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον.

Athenaeus 15, 677 c Ἴσθμιακόν. οὕτως τοῦτον καλούμενον στέφανον Ἀριστοφάνης μνήμης ἤξιώσεν ἐν Ταγηνισταῖς λέγων οὕτως κτλ. apud Athenaeum Ἴσθμιακόν est masculinum, i. e. στέφανον, ut θυραετικοί, κλισιοί Ath. 678 b. fortasse etiam 677 b scribendum Ἴσθμιακοί pro Ἴσθμιακόν. Aristophanes autem scripsit εἶτ' Ἴσθμιακούς λαβόντες. sunt chori verba canticum in dominum canere parantis.

492

- A. τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;
B. τὰ Θετταλικά μὲν πολὺ καπανικώτερα.

Athenaeus 10, 418 d ταῦτα δὲ καπανικά εἶρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς· τί κτλ. οἶον τὰ ἀμαξιαῖα. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Eustathius 857, 30 δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Λυδῶν δεῖπνα καὶ Θετταλῶν, ὧν τὰ Θετταλικά πολὺ καπανικώτερα. Hesych. καπανικώτερα· ἀπὸ τῆς φάτνης. χορταστικώτερα. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ μείζονα. καπάνας γὰρ ἀπήνας λέγουσι. cf. Ahrens Dial. II 134. 2. τὰ Steph. Thes. Lond.] καὶ τὰ Θετταλικά C] Θετταλικῶν. Θετταλῶν Meinek. in ed. Athen. in v. 1 utique scribendum est τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνά σοι τὰ Θ., i. e. τί σοι δοκεῖ εἶναι τὰ Λ. πρ. τ. Θ. explicari quidem possit quod vulgatur ita: quid tibi cena (ea qua modo fruebaris) esse videbatur prae Lydorum Thessalorumque epulis? iam quod de Lydis respondit excidit (τὰ δὲ τῶν γε Λυδῶν μυριάκις τρυφερώτερα). at tum valde iniurius responderet ὁ ταγηνιστής. videntur potius nulla alia cena comparata duo parasiti Lydorum Thessalorumque epulas aestimare.

493

ἐρείδετον, κἀγὼ κατόπιον σφῶν ἔσομαι.

Photius ἐρείδειν· τὸ ἐσθίειν σφοδρῶς· ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόμως. Ταγηνισταῖς κτλ. hic manifesto est *acriter progredi*. cf. fr. 74.

494

οὐ μὴν ὃ γε σὸς ἀδελφὸς οὐδ' ἀπελάγγανεν.

Harpocratio ἀπολαχεῖν· ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ λαχεῖν . . . Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς κτλ. οὐ om. Darmst. οὐκ Salmas. cf. Dobr. Aristoph. p. 104. Bekker. Anecd. 430, 9 ἀπολαχεῖν· ἀντὶ τοῦ λαχεῖν. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀντιφῶν. cf. ibid. 1113 (ubi ἀντιλαχεῖν) et Zon. 265. Meinek. V 67 οὐ μὴν ὃ σὸς γ' ἀδελφὸς ἀπελάγγανον, i. e. οὐδ' ἀπελάγγανον. non tuus frater id possidet quod ego sortiebar. quod miror Meinekio placuisse. optime Bekker. Anecd. 217, 3 ἀπολαχεῖν τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῶα ἢ καὶ ἄλλα κοινά, δόντα πρὸς τινὰς καὶ ἀπολαβεῖν τὸ προσήκον μέρος ἕκαστον τῶν διανεμιμαμένων. scribendum videtur ἀπελάγγα-

ven et supplendum fere quod in proximis legebatur *διεσπάθησε*: *non dissipavit frater tuus quae (tum) sortiebatur* cf. fr. 620.

495

ἀπασκαρίζειν ὡσπερεὶ πέρκην χαμαί

Suidas *ἀπασκαρίζειν*· Ἀριστοφάνης *Ταγηνισταῖς* κτλ. exscriptis ex conlectione λέξεων *χρησίμων* Bekker. Anecd. 418, 5, ubi hodie lemma solum relictum est. cf. Cratin. 26. *πέρκην* accusativus est subiecti. Hesych. *ἀπασκαρίζειν*· *σπαίρειν*.

496

ὑποπεπώκαμεν γάρ, ὦνδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν.

Athenaeus 10, 422f *ἠρίσταμεν δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς* κτλ. γάρ add. Porsonus. μὲν Erfurdt. ὦνδρες Dindorf.] ὦ ἄνδρες.

497

λαμβάνετε κόλλαβον ἕκαστος.

Athenaeus 3, 110f *κόλλαβους δ' ἄρτους δ' Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς* κτλ. Casaubonus in ed. pr. *λαμβάνετε τε κόλλαβον* | *ἕκαστος*. potest tamen tetrametri trochaici initium esse.

498

τὸ δ' ἔτνος τὸν ταῖς κυλίχαις τουτὶ θερμοὺν καὶ τοῦτο παφλάζου.

Pollux 10, 88 *κυλίχαις δὲ ἀγγεῖον ὀψοφόρον ἐν Ταγηνισταῖς δόξειεν ἂν Ἀριστοφάνης λέγειν εἰπὼν* κτλ. τὸν Dindorfius] ἐν. καὶ τοῦτο corruptum videtur.

499

*(εἶτ' ἐγγελευς ἦν μάλα) γενναία·
Βοιωτὶς δ' ἦν ἐξ Ἀγχομενοῦ.*

Herodianus I 180, 32. II 913, 23 Lentz. *Ἀγχομενός γενναία βοιωτὶς ἐν Ἀγχομενοῦ Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς*. ut supra scripsimus Lehrsus. quibus quae uncis inclusa praeposui, exempli causa adieci. *Ἀγχομενός* nomen est proprium hominis, non oppidi ut *Ὀρχομενός*. videtur Lehrsio cena conlaticia significari, ad quam anguilla Boeotia ex Anchomeni domo missa sit, conl. Pac. 1149 (*κάξ ἐμοῦ*). 1154. alia Herwerdenus Anal. crit. 29 et Fritzschi De com. gr. fr. 7 excogitaverunt.

500. 501

χθονία θ' Ἐκάτη
σπείρας ὄφρων ἐλελιζομένη.
B. τί καλεῖς τὴν Ἐμπούσαν;

Schol. Ran. 293 ἔνιοι δὲ (τὴν Ἐμπούσαν) τὴν αὐτὴν τῇ Ἐκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς· χθονίας — ἐλελιζομένη. εἴτα ἐπιφέρει· τί καλεῖς τὴν Ἐμπούσαν. χθονία θ' Ἐκάτη σπείρας ὄφρων Porsonus] χθονίας Ἐκάτης πείρα σοφῶν. ἐλελιζομένη Seidlerus] ἐλελιζομένη. εἰλιξαμένη Porsonus. cf. Soph. fr. 490 N. στεφανωσαμένη δροῦτὶ καὶ πλεκταῖς | ὤμων σπείραισι δρακόντων. Hesych. ἐλελιζομένη· σειομένη. 3. καλεῖς Ἐκάτην Bergk. addendum videtur οὗτος, τί καλεῖς τ. Ἐμπ.; Bergk. poetae tragici fragmentum (adesp. 306 N.), quod ipse Euripidis, Porsonus Aeschyli esse iudicat, imitatione expressum esse censet. cf. Ran. 293 et Fritsch. Ran. p. 162. 3.

502

φέρε παῖ ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ,
παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

Athenaeus 9, 410 b χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ὃ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ . . . Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς κτλ. παράπεμπε, ut παραφέρειν 466. alter versus est logaoedicus.

503

ὡς οὐψώνης διατρίβειν
ἡμῶν τᾶριστον ἔοικεν.

Athenaeus 4, 171 b οὐψώνην δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων κτλ. τᾶριστον Bergk. R. c. Att. 162] τὸ ἄριστον (prandium). sunt paroemiaci continuati, ut Cratin. 144.

504

ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν
κάξαιρῶν τοὺς Δαρκεῖους

Pollux 10, 151 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ (τοῦ βαλλαντίου) κύστιν ὑείαν, ἐν Ταγηνισταῖς κτλ. κάξαιρῶν] κάξαιρων. κατ' ἔξαιρῶν Bentleius. item paroemiaci.

505

δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν.

Herodianus Piersoni 465 et Bekker. Anecd. 1066 ἀπέδρασαν ἐγὼ τὸ πρῶτον πρόσωπον . . καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν. καὶ

Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς κτλ. Bekker. Anecd. 11, 1 ἀπέδραμεν τετρασυλλάβως . . . καὶ τὸ ἐνικὸν πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν (ᾱ). quod Bergkiius ex Phrynich. Ecl. 266 ut Aristophanis fragmentum adfert, ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκείνον, re vera est Phrynichi comici fr. 44. de aoristo ἀπέδραν cf. Lobeck. Phryn. 737. est exitus tetrametri anap. vel addito καὶ (δεῦρο) paroemiacus.

506

ἄλις ἀφύης μοι. παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων.
 ἀλλὰ φέρεθ' ἠπάτιον, ἢ κακριδίου νέου
 κόλλοπά τιν'· εἰ δὲ μή, πλευρὸν ἢ γλωτταν ἢ
 σπληνὰ γ' ἢ νῆστιν, ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς
 5 ἡτριαίαν φέρετε δεῦρο μετὰ κολλάβων
 χλιαρῶν.

Athenaeus 3, 96 c γλώσσης δὲ μέμνηται Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τοῦτων· ἄλις κτλ. v. 2 Athen. 3, 107 f ἠπάτιον Ἀριστοφάνης εἶρηκεν ἐν Ταγηνισταῖς. v. 4 — 6 Athen. 3, 110 f κολλάβους δ' ἄρτους ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς (fr. 497). καὶ πάλιν· ἢ δέλφακος — χλιαρῶν. Schol. Eq. Ald. 645. Acharn. 639. Suidas ἄλις, ἀφύα, θωπεύει et παρατέταμαι. Etymol. m. 439, 44. Photius 299, 5. Eustathius 1752, 16. v. 3. Hesych. ἐκολλόπωσε· . . . ἔστι δὲ τὰ νωτιαῖα μέρη τῶν βοῶν, ἐξ ὧν γίνονται οἱ κόλλοπες. v. 4. Photius νῆστιν· τὸ ἔντερον ἢ σπληνα ἢ γλωτταν. Ἀριστοφάνης. idem νῆστις· τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου ἔντερον . . . ἔντερον, ἐν ᾧ περιελίττουσιν οἱ μάγειροι τὰς χορδὰς. Athen. 9, 374 f Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς· ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς ἡτριαῖον. Etymol. m. 439, 42 Ἀριστοφάνης . . . ἡτριαῖα, θηλυκῶς, ἐν Ταγηνισταῖς. 1. παρατέταμαι] παρατέταγμαi A Athen. κάπτων] ἐσθίων ex interpretamento Schol. Ach. 639, Suid. ἄλις, θωπεύει, παρατέταμαι. 2. φέρεθ' Dindorf.] φέρετ' ἀπόβασιν. φέρετ' ὀπιὰ, βάτιν Seidlerus. φέρεθ' ἠπάτιον ἢ βάτιον ὀπιὸν Fritzschius. 3. τιν' Dindf.] τινὰ. 4. σπληνὰ γ' Hermannus] σπληνός. σπληνα Phot. σπληνας Seidlerus. ὀπωρινῆς Athen. 3, 110 f. 9, 374 f] ἢ ὀίνης 96 c. 5. ἡτριαίαν Athen. 3, 110 f et Etymol.] ἡτριαῖον. ἢ τριεῖα vulgo 96 c. 6. χλιαρῶν] χλιαρῶν 110 f.

metrum v. 1 est ο ο ο ο — ter repet., numeris anapaesticis, si quid video. ac sic Bergkiius Mus. Rhen. XX 290, διπλοῦν ἀνάπαιστον adpellari posse dicens. cetera sunt paeonica.

507

μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τὰδ' ἀφύδια

Athenaeus 7, 285 e ἀφύδια δ' Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς κτλ. τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ Porson. Gaisf. Hephaest. 331] τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ. ad eandem ac fr. 506 fabulae partem videntur pertinere.

508

Athenaeus 6, 269e τί δεῖ πρὸς τούτοις ἔτι παρατίθεσθαι τὰ ἐκ Ταγηνιστῶν τοῦ χαριέντος Ἀριστοφάνους; πάντες γὰρ τῆς καταχρήνης αὐτοῦ πλήρεις ἐστέ. aureae aetatis felicitatem cum contemptu quodam vel ironia etiam in Tagenistis commemorari dicit.

509

Διὸς Κόρινθος

μύμνηται δὲ ταύτης Ἀριστοφάνης — καὶ ἐν Ταγηνισταῖς. Schol. Platonis 368 Bekk. cf. Ran. 439.

510

λίθους παρίονους

ὡς ἐν Ταγηνισταῖς. Pollux 10, 173.

511

μελιτηρὸν ἄγγος

ἐν Ταγηνισταῖς. Pollux 10, 93. μελιτηρὸν recte Cobet. Mnem. V 194] μελιτήριον. cf. ἀλφιτηρός, οἰνηρός, σιτηρός, μυρηρός, ἀνθρακηρός, ὄξηρός, γασηρός, ἐλαιηρός, μαξηρός, ἰχθυηρός. verum fortasse Pollux ἐπίχυσιν apud Aristophanem dici narrat pro μελιτηρῷ ἄγγει. scribit enim: τὸ δὲ ὄνομα ἢ ἐπίχυσις εἴρηται ἐν Δαιταλεῦσιν· ἐν δὲ Ταγηνισταῖς ὀνόμασται τι καὶ μελιτηρὸν ἄγγος (ἐπίχυσις). antea τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν commemoraverat.

512

ἀμφορίστερον

Galenus Hipp. aphor. V 322 ed. Basil. Kuehn. XVIII 147. 8. ἀμφιδέξιον Εὐριπίδης εἴρηκε σίδηρον τὸν ἐκατέρωθεν μὲν τέμνοντα, περιδέξιον δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον Ὅμηρος τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον . . . κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀμφορίστερον Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐν Ταγηνισταῖς ἄνθρωπον ἀριστερόν. i. e. hominem utraque manu inhabilem, prorsus ineptum. Bekker. Anecd. 3, 20 ἀμφορίστερος· ἐναντίον τῷ περιδέξιον· σκωπτικὸν πάνυ τὸ ὄνομα. Hesych. ἀμφορίστερος· ἀμφοτέρωθεν ἀριστερός . . . ἐναντίος τῷ περιδέξιον.

513. 514

βάθρα, βαθρίδια

ὡς ἐν Ταγηνισταῖς. Pollux 10, 47. βαθρίδια Hemsterhus.] βαθράδια. etiamne βάθρα ad Tagenistas pertineant dubium est.

515

δόκος

πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ δοκὸς ὀξύτονου τοῦ σημαίνοντος τὴν δόκησιν. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ταγηνισταῖς σημαίνει τὴν ἀγχόνην. Cramer. Anecd. Ox. I 223, 19. Herodian. I 148, 27 Lentz. immo ὁ δόκος est opinio (ἢ δόκησις), ἢ δοκὸς trabs.

516

ἐσχάρια

Pollux 10, 101 ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθρώπιον τοῦτο καὶ ἐσχάριον, Ἀριστοφάνους ἐν Ταγηνισταῖς εἰπόντος ἐσχάρια.

517

καρπεύειν

τὸ εὐκαρπεῖν ἐν Ταγηνισταῖς. Pollux 7, 149.

518

κηρύκιον

ὡς ἐν Ταγηνισταῖς. Pollux 10, 173. conchae marinae genus est.

519

κύπασσις

χιτῶνος εἶδος φασιν αὐτὸν εἶναι . . . , οἱ μὲν γυναικείου, οἱ δὲ ἀνδρείου. μέμνηται δ' αὐτοῦ . . . καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς. Harpocratio.

520

κωνῆσαι

Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιενεγκεῖν λέγει. Etym. m. 551, 23. Gud. 358, 22. Cramer. Anecd. Par. III 52, 17. κωνῆσαι] κωνίσαι Etym. m. Sorb. Et. Gud. Cram. An. περικωνῆσαι Bergk. conl. Vesp. 600. περιενεγκεῖν] περιενεῖκιν, περιενικεῖν pars codicum. an περιεγκινεῖν? κωνεῖν a κῶνος, i. e. βέμβιξ. Hesych. κωνῆσαι· κύκλω περιενεγκεῖν et ἀνακωνᾶν· ἀναστρέφειν. cf. ἐκῶνα et κωνᾶν. Photius κωνῆσαι· περιενεγκεῖν . . . κῶνους γὰρ καλοῦσι τοὺς στροβίλους . . . εἴληπται ἀπὸ τῆς τῶν κῶνων περιαγωγῆς.

521

μυρίδιον

εἶρηκε τὸ μῦθον Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς. Pollux 10, 119.

522

νεβρίδα

ὡς ἐν Ταγηνισταῖς. Pollux 10, 173.

523

Photius et Suidas, Apostol. 13, 87 *παραιξορουσον* (Suidas *παραιξοροῦσιν*, Apostol. *παραξοροῦσιν*). Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἰδός τι, Εὐφρόνιος δὲ παρομιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἤκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι. Πάρι, ἐξόρουσον ex Π. 3, 325 Dindorf., παρεξόρουσον Dobraeus et Bernhardys in Suida. πάρεξ ὄρουσον Meinekius. est ex eodem dicendi genere atque οὐκ ἀπολιβάξεις; οὐ πτερυγίεις; al.

524

παραλοῦται

(Ἀριστοφάνης) ἐν Ταγηνισταῖς. Pollux 7, 168. cf. fr. 55.

525

σπινός

διὰ τοῦ ἐνὸς ν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Photius. σπίνος scribi iubet Herodian. I 176, 14. II 447, 13. 945, 17.

526

τέλειον

Schol. Platon. 383 Bekk. ἐπιρυνῶντο (ἐν ταῖς συνουσίαις) κρατῆρες τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον ἠρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτήρος . . . ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, ὡς . . . Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.

527

φήληξ

Schol. Pac. 1174 Σαρδιανικόν· καὶ ἐν Ταγηνισταῖς τῇ λέξει κέχρηται. ita Bekkerus, Dindorfius ad v. 1165 rettulit, ubi V οὔτος δὲ (voce φήληξ) ἐπὶ τοῦ ὤμου σύκου κέχρηται, εἰπὼν οἰδαίνοντα· οἰδαίνεται γὰρ ὅτε ἄρχεται πεπαλίνεσθαι· καὶ ἐν Ταγηνισταῖς δὲ τῇ λέξει κέχρηται. Bekker. Anecd. 71, 4 φήληκες· τῶν σύκων τὰ δόξαν παρέχοντα ὡς ἤδη πέποντα καὶ ἐδάδιμα, ἄωρα δὲ ἐστί. 315, 11 φήληξ δ' ἐστὶν ὁ ὄλυνθος ὁ φαινόμενος μὲν ὡσπερ πέπειρος, οὐκ ἂν δέ.

Ad Tagenistas sine dubio pertinet fr. 680. ac probabiliter fr. 672 ad eosdem refert Toeppelius Eupol. Adul. 40. cf. etiam fr. 675.

ΤΕΛΕΜΗΣΣΗΣ

Sic sine dubio nomen scripsit Aristophanes. cf. fr. 534. 5. Telmessenses, gens Cariae, in ostentis animadvertendis diligentissima (Cic. De div. 1, 94. cf. 91). cf. Phot. *Τελμισσεῖς*. Aristandri Telmessensis de Alexandri magni corpore vaticinium est apud Aelianum V. h. 12, 64. cf. Schoemann. Antiq. gr.² II 296. eorum no-

mine Aristophanes usus esse videtur, ut vatum fraudes et superstitionum quae tunc Athenis vigeant vanitatem inrideret. de tempore non constat. si tamen vera est Meinekii Bergkiique de Aristyllo fr. 538 coniectura, posterioribus poetae haec fabula adnumeranda est.

528

οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον
ὡσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων.

Schol. Platon. 335 Bekk. ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσι (τὸ τέως) ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται κτλ. fortasse ex prologo excerpta. de certamine comico poeta loquitur, καινὰς ἰδέας spectatoribus promittens.

529

Aristides I 277, 6 Iebb. ἡ κωμῳδία γε τὸ λοιπὸν ἐστίν, ἔλεγον δὲ ἀναφέρων εἰς τοὺς Τελμισσεῖας τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς ἐκεῖ λόγῳ τις ἠγωνίζετο, ἔργῳ δὲ οὐ. quae verba prorsus obscura sunt. Bergkii Aristophanem scripsisse existimat λόγῳ γὰρ ἠγωνιζόμεσθ', ἔργοισι δ' οὐ. quae artissime videntur coniungenda esse cum fr. 528.

530

A. τράπεζαν ἡμῖν εἷσφερε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν, τέτταρας δὲ μὴ χέτω.
B. καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Athenaeus 2, 49 c Ἀριστοφάνους. Eustathius 1398, 17. 867, 25. 10, 80 Ἀριστοφάνους ἐν Τελμισσεῦσι· καὶ πόθεν — λήψομαι. idem 6, 83 τρίποδες . . . ἐν Τελμισεῦσιν Ἀριστοφάνους. εἷσφερε Porsonus] φέρε. aptius videtur ἔκφερε. cf. Pherecr. 67. τέτταρας Eustath.] τέσσαρας.

531

οἴνου τε Χίου στάμνον ἤκειν καὶ μύρον.

Pollux 10, 72 Ἀριστοφάνους ἐν Τελμισσεῦσι λέγει. excidit κέλευσον (αὐτὸν φέροντα). artissime videntur cohaerere cum fr. 530 et 532.

532

πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν

Pollux 10, 82 Ἀριστοφάνους δ' εἶοικε διαριεῖν τινὰς ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους, ὡς ὅταν φῆ ἐν Τελμισσεῦσι κτλ. Bekker. Anecd. 14, 22 ἄπυρον πινακίσκον· καινόν, μήπω πυρὶ προσεσηνημένον. fortasse inserto τ' post ἄπυρον continuanda cum 531. — Plut. 814 confert Dindorfius.

533

ἀλφιτόχρωτος κεφαλῆς

τῆς πολιᾶς. Ἀριστοφάνης *Ταλμισσεῦσιν*. Bekker. Anecd. 386, 6. Hesychius ἀλφιτόχρωτος· λευκῆ, πολιᾶ. Eustathius 868, 37. 976, 53. cf. Lobeck. Rhemat. 325. sunt duo choriambi: sed ex trimetro excerpta existimaverim inserta inter utrumque nomen voce monosyllaba.

534. 535

ὡς ἄν τις ἄν οὖν ἢ τί ποιήσας, ὦ Τελεμησῆς;

* * * *

φέρε δὴ τοίνυν ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρὴ μ', ὦ Τελεμησῆς;

Stephanus Byzant. *Τελησός*· πόλις Καρίας . . . ὁ πολίτης *Τελησσεύς*, καὶ δράμα Ἀριστοφάνους *Τελησσεῖς*. λέγεται καὶ τετρασλλαβῶς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ· ὡς — *Τελησσεῖς*, καὶ ἄλιν· φέρε — *Τελεμησσεῖς*. ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετραμέτρον καταληκτικόν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπαιναίτατα δὲ σπονδεῖος. Herodian. II 227, 28. 589, 8. 895, 24. — 1. ἢ τί Meinek.] ἦτι V. ἦτι R. ὅτι A. ὦ Τελεμησσεῖς Bergk. (*Τελεμησῆς* Meinek.)] ὡς *Τελεμισσεῖς* RV, ὡς *Τελεμισσεῖς* A. Meinek. aut πῶς ἄν τις ἄν οὖν, ἢ τι ποιήσας πείσειεν ἄν, ὦ T. aut πῶς ἄν τις ἄν οὖν ταῦτ' εἰδείῃ; τί π. κτλ. 2. *Τελεμισσεῖς* A, *Τελεμισσεῖς* RV. in Kirchoffii inscriptionibus semper *Τελεμήσσοι*, veluti 37 p. 19 et 22. 234 p. 118. postea semper *Τελησσεύς*. cf. Roehl. Ind. inscr. gr. in primo versu πῶς ἢ τί ποιήσας molestissimum, πῶς ἄν τις ἄν Atticis inauditum, siquidem iteratae particulae semper vox gravior interponitur. fortasse poeta scripsit πῶς μάντις δ' ἄν τούτων εἴην; τί π. ὦ T.

536

μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῆ καὶ μύρον, εὔρημα Μεγάλλου.

Hesychius *Μετάλλειον μύρον*· Ἀριστοφάνης κτλ. Athen. 15, 690f τὸ Μεγάλλειον . . . μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν *Τελεμισσεῦσι*. Etym. m. 587, 7 διὰ τοῦ γ γράφει (*Μεγάλλου*) Ἀριστοφάνης *Τελεμισσεῦσιν*. Ὄρος. *Μεγάλλου* Athen. et Etym.] *Μετάλλου* Hesych. cf. Pherecr. 140.

537

μελανοπερύγων κορακίνων

Athenaeus 7, 308f Ἀριστοφάνης ἐν *Τελεμισσεῦσιν*. aut paroe-

miacus aut exitus tetr. anap. de *coracinis* cf. Pherecr. 56. fortasse usus eorum erat in haruspicina.

538

Etymol. m. 142. 143 Ἀρίστυλλος ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει. εἴρηται δὲ ὑποκοριστικῶς ὁ Ἀριστοκλῆς. ὡς γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆς Ἡρύλλος . . . οὕτως καὶ παρὰ τὸ Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος . . . Διογένης (διογενιανὸς cod. Aug.) ἀντὶ τοῦ ἄριστος. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισοῖς. Bergkiius Διογενιανὸς ἀντὶ τοῦ Ἀριστοκλῆς τοῦ Ἀρίστωνος. Diog. L. 3, 4 ἀφ' οὗ καὶ Πλάτων . . . μετωνομάσθη, πρότερον Ἀριστοκλῆς ἀπὸ τοῦ πάππου καλούμενος. unde Bergkiius et Meinekiius I 287sq. *Platonem* Aristylli nomine significari existimant. Hesych. emendatus a Meinekio Ἀρίστυλλος Ἀρίστωνος, ubi cf. M. Schmidt et quae post fr. 578 adnotavimus. atque etiam Ecclesiazusarum (647) et Pluti (314) Aristyllum Platonem interpretantur.

539

Schol. Platon. 331 Bekk. (Ἀριστοφάνης) ἐν Τελμισσεῦσιν εἰς συνοφάντην ἀποσκῶπτει (τὸν Χαιρεφῶντα).

540

Hesychius πύλαι Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν ἀπὸ τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλέβας. Pollux 2, 215 καλεῖται δὲ τοῦ ἥπατος τὸ μὲν τι πύλαι, καθ' ἃς ὑποδέχεται τὸ αἷμα. Cic. Nat. d. 2, 137 *ex intestinis autem et alvo . . . succus is quo alimur permanat ad iecur per quasdam a medio intestino usque ad portas iecoris (sic enim adpellantur) ductas et directas vias.* Dobraeus Advers. II 255 deleto lemmate πύλαι, quod cum ea quae proxime antecedit glossa coniungit, πυλαωρούς dixisse comicum suspicatur, i. e. Telmessenses, pro ἀπὸ scribens ἐπὶ τῶν θυτῶν.

541

σιπύα

σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς . . . Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν. Harpocrat. scribendum est σιπύη. cf. Eupol. 302.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ

Nomen fictum a Φαλῆς (Ach. 263. 276), ut τριγέρων, τριδουλος al. ea fere significatione, qua Av. 1256 dixit στύομαι τριέμβολον, et recte ab I. G. Schneidero (Aristot. Polit. II 510) com-

paratur cum daemonum nominibus *Κονίσσαλος* et *Ὁρθάνης*. ac Varro satirae ita inscripsit: Triphallus *περὶ ἀρρενότητος*.

ingeniosissime ex fr. 554 Suevernius (De Nub. 62 — 65. De *Γήρα* 44) Triphaletem Alcibiadem esse, et ex fr. 549. 550. 1 Fritzschius Ran. p. 232 cum Bergkio (R. c. Att. 343) conlegit Triphaletem Ol. 92, 2 actam esse eo tempore, quo quadringentorum imperio everso Alcibiades in patriam redierat. sane quidem Muellerus Strubingensis, apud quem nominativus casus est *Triphaletes*, p. 117 not. haec omnia se refutaturum esse promisit, sed ubi promisso steterit nescio neque magnopere curo.

542

λάβεσθε· καὶ γὰρ ἐσθ' ὁμοῦ.

Schol. Platonis 380 ὁμοῦ σημαίνει τὸ ἐγγύς . . . *Ἀριστοφάνης Τριφάλῃτι· ἢ γὰρ τὸν Τριφάλῃτα τίκτουσά φησι κτλ.* cf. Pac. 513. Menand. ap. Harpocr. Phot. Suid. ὁμοῦ· ἤδη γὰρ ἐστὶ τοῦ (τῶ) τίκειν ὁμοῦ (Schol. Apoll. Rhod. 2, 121). mater Triphaletem parturiens adstantes mulieres auxilio vocat. quamquam haec narrata potius quam in scaena repraesentata esse arbitror. refert huc fr. 609 Suevernius.

543

ἔπειθ' ὅσοι παρῆσαν ἐπίσημοι ξένοι
 ἐπηκολούθουν κήντιβόλουν προσκειμένοι,
 ὅπως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει 'ς Χίον,
 ἕτερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομενάς, ἕτερος δ' ὅπως
 5 εἰς Ἐφεσον, * * * * *
 οἱ δ' εἰς Ἀβυδον· ἦν δ' ἐκεῖνα πάνθ' ὀδῶ.

Athenaeus 12, 525 *Ἀριστοφάνης Τριφάλῃτι παρακωμῶδῶν πολλοὺς τῶν Ἰώνων κτλ.* 1. ἐπίσημοι] ἐπίδημοι Meinek. Anal. Ath. 240. 2. κήντιβόλουν] κήντεβόλουν Cobet. cf. 38 et N. 1. 157. Mnem. nov. II 412. 3. ὅπως VL] ὅπως A. recte ὅπως. loquuntur enim Iones. ἔχων] ἄγων Toupius Addend. Theocr. 409. πωλήσει 'ς (a πωλέομαι, non a πωλῶ) Casaub.] πωλήσεις PVL. 4. ὅπως VL] ὁ κῶς A bis. lacunam post v. 5 indicavit Bergkius. 5. εἰς] ἐς Dindorf. 6. ἐκεῖνα πάνθ' ὀδῶ] πάνθ' ὀδῶ | ἐκεῖνα Toupius vitata lacuna. Meinekus in Athen. ed. ἐς Ἐφεσον, ὁ δ' ἐς Ἀβυδον· ἦν δ' ἐκεῖνα πάνθ' | ὀδῶ. at in exitu versus eliduntur fere τέ vel δέ et talia. monstra protulit Herwerdenus Nov. add. crit. 18, quo melius vel Iacobsius Addit. Ath. 284 rem gessit. non dubito scribere ἦν δ' ἐκεῖνα πάνθ' ὁμοῦ. ὀδῶ enim nulla ratione explicari et ne exemplis quidem qualia sunt Plat. Phaedr. 263 b (ubi ὀδῶ est *via ac ratione*) aut Reip. 4, 435 a (καθ' ὀδὸν λέγεις)

defendi potest. omnia mirum in modum perturbata esse dicit Alcibiadis pueri desiderio, Iones praeter ceteros. eos inridet usus clarissimo Anaxagorae *Clazomenii* (cf. v. 4) dicto, quod ille initio operis Athenis tunc studiose lectitati (Plat. Phaed. 97 b sq.) posuerat ὁμοῦ πάντα χρήματα ἦν, ἄπειρα καὶ πλήθος καὶ σμικρότητα. sic, inquit poeta, omnis ista Ionum levis multitudo una voluntate Alcibiadem in Asiam venire cupiebat. de *Abydo* cf. Hermipp. 58. cui adiectam fuisse *Κύζικον* conl. Eupol. 233 pro certo habeo. fort. ἐς Ἐφεσον, ἐς Μίλητον, οἱ δ' ἐς Κύζικον, οἱ δὲ γ' ἐς Ἄβυδον.

544

Schol. Hippocr. Epidem. 5, 7 (Notices et extraits p. 214 sq. Erotian. 19, 10 Klein.) οὐ γὰρ ὡς τινες ἔφασαν αἱ ὑπογλοντίδες εἰσι κοχῶναι, ἀλλὰ τὰ σφαιρωμένα (σφαιρώματα Daremb.) καλούμενα, σάρκες δ' εἰσὶν αὐταὶ περιφερεῖς, ἐφ' αἷς καθήμεθα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς ἐν Τριφάλη(τι). τίς δ' εἷς ἐγγύτατα ὁ λοιπὸς τὰς ὀσφύας | ἐπὶ τῶν κοχωνῶν ἀργὸς αὐτὸς οὐτοσί; in ed. pr. (Goett. g. Anz. 1852, 424) τίς δὲ εἶ ὁ λειπὸς τὰς ὀσφύας κτλ. Schneidewinus ibid. 425 τίς δ' ἔσθ' ὁ λίσπος, οὐπιθεῖς τὰς ὀσφύας (mire pro ὀσφύς) ἐπὶ τῶν κοχωνῶν, ἀργοναύτης οὐτοσί; conl. Martial. 3, 67, 10 non nautas puto vos, sed Argonautas (i. e. ἀργὸς ναύτας, inertes). multo infelicius Goettlingius Ind. Ien. hib. 1853/4, Darembergius (p. 216), nisi quod hic recte τῆς ὀσφύος in extremo v. 1, H. Iacobi (Meinek. V p. CXLVIII). receptis Darembergii Schneidewinique emendationibus scribendum est

τίς δ' ἐστὶν οὐγγὺς κατακλινεῖς τῆς ὀσφύος
ἐπὶ τῶν κοχωνῶν, ἀργοναύτης οὐτοσί;

quis est iste prope coxam (meretricis alicuius scilicet) in clunibus humi stratus Argonauta? Alcibiades sine dubio ab exsilio rediens significatur cum *Theodote* meretrice, quam in expeditionibus bellicis secum ducebat. cf. Athen. 12, 535 c. 534 d. Νεμεᾶς ἦν καθημένη καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς Ἀλκιβιάδης καλλίων φαινόμενος τῶν γυναικείων προσώπων.

545

ἔπειτ' ἐπὶ τοῦπον ἤκε τὴν σπυρίδα λαβὼν
καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βαλλάντιον.

Pollux 10, 151 βαλλάντια καὶ βαλλαντίδια . . . καὶ θυλακίσκον. Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι κτλ. ἐπὶ τοῦπον est 'ad obsonium emendum'.

546

καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβασίαν ἐρεῖς.

Pollux 10, 162 καὶ κυρβασίαν δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι εἶρηκε κτλ. videtur Alcibiadis studium Persicae magnificentiae in-
rideri. Athen. 12, 535e ἐμιεῖτο δ' Ἀλκιβιάδης τὸν Πανσανίου
μηδισμόν.

547

ἦτουν τι τὰς γυναικας ἀργυροίδιον.

Pollux 9, 90 ἐν δὲ τῷ Τριφάλητι Ἀριστοφάνης καὶ ἀργυροίδιον
εἶρηκεν κτλ.

548

ἀλαβαστροθήκας τρεῖς ἔχουσαν ἐκ μιᾶς

Pollux 10, 121 Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι ἀλαβαστροθήκας.
ἔφη κτλ. idem 7, 177 ἀλαβαστροθήκαι. Dindorfius ἀλαβαστροθήκας.
sic enim Attici.

549

ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Photius et Suidas τῶν τριῶν κακῶν ἐν· λεγόμενον τί ἐστὶ . . .
ταῦτα δὲ εἶναι λέγουσιν ἃ Θηραμένης ὠρίσε προστιμήματα . . . Ἀρι-
στοφάνης Τριφάλητι κτλ. cf. Polyzel. 1. ἀπὸ Θηραμένους, i. e.
Theramenis memor. egregie Fritzschius Ran. p. 232 illa tria mala
interpretatus est conl. Thuc. 8, 70 ἄνδρας τέ τινας ἀπέκτειναν
. . . καὶ ἄλλους ἔδησαν, τοὺς δὲ καὶ μετεστήσαντο (*expulerunt*).
pertinent autem haec ad Ol. 92, 1. cf. Lobeck. Aglaoph. 740 adn. a.

550. 551

μανθάνοντες τοὺς Ἰβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι.

* * * *

τοὺς Ἰβηρας, οὓς χορηγεῖς μοι, βοηθῆσαι δρόμω.

Stephanus Byz. Ἰβηρίαι· τὸ ἔθνος Ἰβηρες . . . καὶ Ἀριστοφά-
νης Τριφάλητι μανθάνοντες — πάλαι, καὶ τοὺς Ἰβηρας κτλ. Hero-
dian. I 48, 11. cf. Eupol. 43. haec quoque egregie Fritzschius in-
lustravit (Ran. p. 232) conl. Thuc. 8, 98 Ἀρίσταρχος δ' . . . (ἔτυχε
γὰρ καὶ στρατηγῶν) λαβῶν κατὰ τάχος τοξότας τινὰς τοὺς βαρ-
βρωτάτους (i. e. τοὺς Ἰβηρας) ἐχώρει πρὸς τὴν Οἰνόνην . . .
ἀπατᾷ τοὺς ἐν τῇ Οἰνόνῃ λέγων ὡς . . . δεῖ Βοιωτοῖς τὸ χωρεῖον
παραδοῦναι . . . τούτῳ τῷ τρόπῳ Οἰνόνην Βοιωτοὶ κατέλαβον. quod
factum est Ol. 92, 2. cf. Thuc. 8, 90. 92. 6, 90. Xen. Hell. 1,

7, 29. 2, 3, 46. Plat. Leg. 1, 637e. ex syntagmate trochaico videntur excerpta esse. versu altero ipse Aristarchus iubetur Iberas adducere.

552

κούδ' ἐν ἄν δράσαιμεν ἄτοπον οὐδ' ἄν ἐπιήλαιμεν ἄν.

Schol. Vesp. 1348 φιαλεῖς· τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς. Ὅμηρος· αὐτὸς γὰρ ἐπιήλεν τάδε ἔργα . . . ἐν δὲ Τριφάλησιν Ἀριστοφάνης κτλ. ἄν δράσαιμεν K.] ἄνδρα εἰς. ἄν δράσειας Bergk. ἐπιήλαιμεν ἄν Bergk.] ἐπιήλαι μὲν. fortasse praestat δράσειεν — ἐπιήλειεν ἄν. aut ex epirrhemate aut ex syntagmate trochaico excerpta.

553

Hesychius Ἐρμῆς τρικέφαλος· Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι τοῦτο ἔφη, παίζων καμικῶς· παρόσον τετρακέφαλος Ἐρμῆς ἐν τῇ τριόδῳ τῇ (ἐν add. Meinek.) Κεραμεικῷ Ἰδρυτο. Harpocr. τρικέφαλος . . . τοῦτον δὲ φησι Φιλόχορος ἐν γ' Εὐκλείδην ἀναθεῖναι Ἀγκύλησιν. Photius Ἐρμῆς τρικέφαλος (excidit interpretatio). Ἐρμῆς τετρακέφαλος· ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον. cf. Eustath. 1553, 7. Photius τρικέφαλος· ὁ Ἐρμῆς· ὥσπερ διδάσκων τὰς ὁδοὺς, ποῦ μὲν αὕτη φέρει ἢ ὁδός, ποῦ δὲ ἐκείνη . . . ἔστιν δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν τρικέφαλον Ἐρμῆν, ὡς Φιλόχορος φησί, Προκλείδης Ἰππάρχου ἐραστής. Aristophanem dixisse Ἐρμῆς τετραφάλης et sic apud Hesychium scribendum esse arbitratur Goettlingius Ind. Ien. hib. 1861/2 p. 5: omnes enim Hermas insignes fuisse veretris erectis (Herodot. 2, 51): itaque comicos dixisse τριφάλητας et τετραφάλητας pro τρικεφάλους et τετρακεφάλους. Telesarchidae autem Hermam significari ab Hesychio, cum eum in Ceramicō positum fuisse dicat. inridetur Mercurii trimentuli nomine Alcibiades.

554

Hesychius ἐπὶ Φαληνίου· τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ τὸν φάλητα· ἐπασχητία γάρ. sic haec ab Alberto et Dindorfio emendata. Ἀρίσταρχος] Ἀριστοφάνης Pearso. perperam: neque enim Aristarchus qui commemoratur grammaticus est, sed praetor Atheniensis, de quo cf. fr. 550. is igitur, cuius in hac fabula sine dubio, sed fortasse dissimulato nomine, aliquae partes fuerunt, Alcibiadem dixerat archonte Phalenia vel Phaletide (Φαλητίδου) natum esse, tamquam latine dicas C. Peniculo L. Mentula consulibus.

555

Hesychius Ἰλάων ἥρωσ· Ποσειδῶνος υἱός, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης

ἐν Τριφάλῃτι ἰλάονας ἔφη τοὺς φάλητας, ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει, ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυοὺς ἢ τινας τοιούτους. ἄλλοι δὲ θεῶν πριαπῶδη φασίν.

556

Harprocratio διὰ μέσου τεῖχος . . . τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Τριφάλῃτι, τοῦ τε βορείου καὶ τοῦ νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τούτων ἐλέγετο τὸ νότιον, οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (456a). cf. Bursian. Geogr. gr. I 267. 8. Wachsmuth. Athen. I 328. 9 n. 2.

557

Suidas τοῖς Ἰπποκράτους νίξιςιν . . . οὔτοι ὡς ὑάδεις τινὲς καὶ ἀπαίδεστοι ἐκωμωδοῦντο· καὶ τάχ' ἂν ἦσαν προκέφαλοί τινες, ὡς ἐν Γεωργοῖς φησὶ καὶ ἐν Τριφάλῃτι. cf. fr. 112. Eurpol. 103.

Ad Triphaletem Dindorfius refert quae Dio Chrysost II 31 dicit ὁ κωμικός καὶ τοῦτον ἐκέλευσε κατακαλεῖν ἐπὶ φαλήτων συκίνων ἐκκαίδεκα. cf. praeterea fr. 609. 907.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ

Euripidis Phoenissas non tam inrasisse videtur quam argumento mutato in ridiculum deflexisse. fuerunt etiam Strattidis Phoenissae. tragoedia circiter Ol. 92 acta est, ἐπὶ Ναυσικράτους (si fragmento didascalico fides a Kirchhoffio edito ex codice Veneto 468), qui quo anno archon fuerit ignoratur, non multo ante Ranas. cf. Schol. Ran. 53 διὰ τί δὲ μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγον διδαχθέντων . . . Ἰψιπύλην, Φοινίσσας κτλ. (sic RV). comoediam Aristophanis actam esse consentaneum est Ol. 92 vel 93. cf. Dindorf. Poet. scen. p. 220. Cobet. Obs. crit. 118.

558

ἔς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
"Ἀρης κατέσκηψ", ἔς τε μονομάχου πάλης
ἀγῶνα νῦν ἐστᾶσιν.

Athenaeus 4, 154e ὅτι δὲ ἀρχαῖον ἦν τὸ περὶ τοὺς μονομάχους Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Φοινίσσαις οὕτως κτλ. δὲ παῖδε Heringa ap. Valcken. Phoeniss. p. 461] δέτται δὲ VL. δέτται P. κατέσκηψ' ἔς τε Porson. Phoen. 1381] κατέσκηψέ τε. in exitu v. 3 Geelius (Phoen. p. 207) ex Athenaeo addit ἀρχαῖον τρόπον. εὐριπιδίζει hic Aristophanes. cf. Eurip. Phoen. 1359—1362.

559

καὶ τὸν ἱμάντα μου

ἔχουσι καὶ τ'ἀνάφορον.

Pollux 10, 17 ἀνάφορον κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν εἶη ἂν ταῦτον τοῦτο (τὸ σεκενοφόριον) εἰρημένον ἐν Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις κτλ. cf. Ran. 8. Bekker. Anecd. 10, 23 ἀνάφορον· τὸ ξύλον, ᾧ χρῶνται οἱ ἀχθοφόροι πρὸς τὴν κομιδὴν τῶν ἀχθῶν. loquitur Xanthias aliquis.

560

εἰκὸς δὴ που πρῶτον ἀπάντων

ἴφρα φῦναι

καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Athenaeus 3, 90a Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως κτλ. 2, 62d Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις· πρῶτον κτλ. Bekker. Anecd. 370, 20 et Suidas ἀκαλήφη . . . Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις· εἰκὸς κτλ. Schol. Vesp. 884 τὴν ἀκαλήφην μεταφορικῶς τὸ τραχὺ καὶ δηκτικόν, ἦν καὶ (κραναῆν add. H. Iacobi) ἀκαλήφην λέγεσθαι φησι Κράτης Φοινίσσαις. v. 3 etiam Cram. An. Paris. III 104. εἰκὸς δὴ που Bekk. An. Suid.] ἔχε τὸν Athen. 3, 90, πρῶτον ἀπάντων Suid.] πρῶτον πάντων Athen. utrubique. πρῶτον Bekk. Anecd. ἴφρα Athen.] φῦα cod. Bekk. Suid. ἀφῦας Bekkerus immemor Athenaei. καὶ Bekk. An. Suid.] εἶθ' ἐξῆς Athenaeus utrubique. ἴφρα commemorat etiam Thesm. 910. cf. Theophr. H. pl. 6, 6, 11. 6, 8, 3. 7, 13, 7. et quae Schneiderus disputavit III 520.

561

στίλβη θ' ἢ κατὰ νύκτα μοι

φλόγ' ἀνασειράξεις ἐπὶ τῷ

λυχνεῖω.

Pollux 10, 119 Ἀριστοφάνους δ' ἐν ταῖς Φοινίσσαις εἰπόντος στίλβη κτλ., οὐκ ἀφανὲς ὅτι καὶ ἡ στίλβη λύχνου τι εἶδος. 'φλογάνας ἠράξεις vel φλόγα ἤξει codices: correctum in Vossiano'. Bekker. λυχνεῖω Dindorf.] λυχνίω. quam similitudinem Dindorfius Bergkisque inveniunt huius fragmenti cum Eurip. Phoen. 229sq. οἶνα θ', ἃ καθ'αμέριον στάξεις τὸν πολύκαρπὸν οἶνάνθας λεῖσα βότρυν, eam ego quidem non magis perspicio quam quae Geelius p. 104 ad eos versus adnotavit. excerpta haec sunt ex cantico ad monodias Euripidis inridendas ex variis centonibus composito. cf. Ran. 1331 sq.

562

θεατροπάλης

ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις . . . ὁ θεὸν ἀπομισθῶν. Pollux 7, 199.

563

μνάγρα

Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι. Pollux 10, 155.

Praeterea cf. 935. Strattid. fr. 50.

ΩΡΑΙ

Videtur poeta deorum quoddam certamen instituisse, veterum et noviciorum, idque ita ut hi magna bona Atheniensibus promittentes aditum ad civitatem poscerent, illi promissis beneficia sua opponentes negarent. vicerunt veteres, peregrinis ex urbe eiectis. pertinet huc (cf. fr. 566) Cic. Leg. 2, 37 *novos deos et in his colendis nocturnas pervigilationes sic Aristophanes . . . vexat, ut apud eum Sabazius et quidam alii di peregrini iudicati e civitate eiciantur.* inter veterum autem deorum beneficia etiam caeli Attici clementia et aequabilis temperatio commemorabatur (fr. 569). ac si vera sunt quae ad fr. 564. 5 adnotavimus, plenum fabulae nomen ὼραι ἢ Ἐρεχθεύς fuit et Erechtheus primas fortasse in ea partes habuit. videtur enim in deorum certamine iudex fuisse.

564. 565

Bekker. Anecd. 425, 3 ἀπίχθυς· τοὺς μὴ ἐσθιομένους ἰχθύς. Ἀριστοφάνης ὼραις. Pollux 6, 41 ἀπιχθὺς παρὰ Ἀριστοφάνει ὁ ἰχθύων ἄγευστος. Eustathius 1720, 24 ἰστίον δὲ ὅτι ὁ παντελῶς ὀλίγος ἰχθύς ἀπιχθὺς ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐδήλου τὸν μὴ ἐσθιομένον. καὶ φέρουσιν ἐκεῖνοι χρῆσιν εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ κωμικοῦ. ἐν μέντοι τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους φέρεται ὅτι ἀπίχθυες κατὰ τινὰς οἱ μὴ ἐσθιόντες ἰχθύς, καὶ φέρει ἐκεῖνος καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ἐξ Ἐρεχθεύς ταύτην,

τοῦνθένδ' ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ.

falluntur qui aut Eustathium aut Bekkeri grammaticum in nomine auctoris fabulaeve erravisse opinantur Bergkiius et Dindorfius. dubitari non potest quin utrumque fragmentum — sunt enim duo — ad Horas Aristophanis pertineant. sed discimus ex Eustathio alterum Horarum titulum fuisse Erechtheum. eiusdem nominis comoedia, sed non Aristophanis, acta Ol. 102, 4 vel 106, 2, commemoratur C. I. I 230, ubi Boeckhius etiam Aristophanis fuisse Erechtheum dicit: quamquam quo indicio fretus id dixerit nescio.

566

τὸν Φρύγα, τὸν ἀύλητῆρα, τὸν Σαβάξιον.

Schol. Av. 874 φρουγίλω Σαβαζίω· ἐπεὶ Φρουγῶν ὁ θεός. καὶ ἐν Ὠραῖς κτλ. 'Sabazii cultor significari videtur' Lobeckio Aglaoph. 627 adn. d. — non accedo.

567

ἐμοὶ

κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
ἐκεῖ δ' ἕως ἂν προᾶσιν εὐρωμεν μένειν.

Pollux 7, 13 ὁ δὲ οἱ νῦν φασὶ τοὺς οἰκέτας προᾶσιν αἰτεῖν ἔστιν εὐρεῖν ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ὠραῖς κτλ. ἐμοὶ Tour. Emend. III 370] εἴ μοι. Bekkerus nihil varietatis adnotavit. κράτιστον ἡμῖν εἰς κτλ. Cobet. Mnem. V 195. facilius etiam ἡμῖν κράτιστον Porson. Hecub. 1238. cf. Eq. 20 sq. 1312. fr. 458. 459.

568

διέφθορας τὸν ὄρκον ἡμῶν.

Ammonius 41 Ἀριστοφάνης Ὠραῖς. Ὠραῖς Coddæus] Κόραῖς. cf. Eustath. 191, 28. admodum dubia est horum verborum interpretatio apud Fritsch. Daetal. 83 adn. 50.

569

A. ὄψει δὲ χειμᾶνος μέσου σικυνοῦς, βότρους, ὀπώραν,
στεφάνους ἰων . . . κονιοροτὸν ἐκτυφλοῦντα.

αὐτὸς δ' ἀνῆρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας,
πυόν, χόρια, χελιδόνια, τέττιγας, ἐμβροῦεια.

5 ὕρίχους δ' ἴδοις ἂν νιφόμενους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων·
ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσι ἀμᾶσιν.

ᾧστ' οὐκ ἔτ' οὐδεὶς οἶδ' ὀπηρῖκ' ἐστὶ τοῦνιαυτοῦ.

. . μέγιστον ἀγαθόν, εἶπερ ἔστι δι' ἐνιαυτοῦ

ἔτου τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. B. κακὸν μὲν οὖν μέγιστον.

10 εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν οὐδ' ἂν ἔδαπανῶντο.

ἐγὼ δὲ ταῦτ' ὀλίγον χρόνον χρήσας ἀφειλόμην ἂν.

A. κᾶγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρωῖ ταῦτα πλὴν Ἀθηναίων·
ταύταις δ' ὑπάρχει ταῦτ', ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν.

B. ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ φῆς. A. τί δὴ σύ;

15 B. Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποιήκας ἀντ' Ἀθηναίων.

Athenaeus 9, 372b ἐν Ὠραῖς ὁ χαρῖεις Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐπαινῶν τὰς καλὰς Ἀθήνας ἐν τούτοις κτλ. idem 14, 653f ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς (ἐν Εἰρήνῃ epitome). v. 1. 2. 7. 8. 9. 10 sine

auctoris fabulae nomine Eustath. 955, 3sq. (ex Athenaeo). 2. *ρόδων, κρίνων* antè Cobetum Mnem. III 100 et Herwerdenum Obs. crit. 41 supplavit Porsonus Miscell. 195. 3. *αὐτὸς Dindorf.] αὐετος A, αὐτὸς CPVL.* 4. *πύον]* *πύον.* cf. Cratin. 142. *χελιδόνια* Porson. Advers. 109] *χελιδόνα. χελιδόνας* Schweighaeus. et Porson. Miscell. 195. 5. *ὑρίχους (ὑριχούς)* Porson.] *ὑρισσοῦς A* altero σ eraso. *υφόμενα σῦκα ὁμοῦ τε μύρτα* omisso *ὑριχούς C.* 6. *ἔπειτα] ἀεὶ τε? ἀμῶσι K.] ἀρουσι.* 7. *οὐδεις οἶδ' οἶδ' οὐδεις?* 8. *εἶπες* post *ἀγαθὸν* add. Porsonus, *εἶπας* Cobetus, uterque falso. scribendum *καίτοι μέγ. ἀγ. κτλ.* cf. Nub. 1428. 11. *ταῦτ' K.] τοῦτον. τοῦτ' Brunck. χρήσας* Porsonus] *φήσας. φθάσας* Elmsl. Edinb. Rev. XIX 89. *φύσας* Fritzscheus. *φήνας* Cobetus Mnem. III 99 ridicule de sycophanta hic cogitans conl. Ach. 819. 911. 520sq. 541. 12. *δρωῶ Casaub.] δρωῶν. Ἀθηναίων Brunck.] Ἀθηναίων.* 13. *ταύταις K.] τοῖτοῖς. δ'* add. cod. Laurent. 14. *τί δὴ σὺ; K.] τί ἢ τί. τῆ τί* Dindorf. cf. Hermann. Nub. 754. Lehrs. Q. ep. 65 (H. Iacobi). personarum notatio mea est.

optime hoc fragmentum inlustratur Xen. Vectig. 1, 3 *τὰς ὥρας ἐνθάδε πρασιτάτας εἶναι καὶ αὐτὰ τὰ γιγνόμενα μαρτυρεῖ. ἅ γοῦν πολλαχοῦ οὐδὲ βλαστάνειν δύναται ἄν, ἐνθάδε καρποφορεῖ . . . καὶ μὴν ὅσαπερ οἱ θεοὶ ἐν ταῖς ὥραις ἀγαθὰ παρέχουσι, καὶ ταῦτα πάντα ἐνταῦθα πρωιαίτατα μὲν ἀρχεται, ὀψιαίτατα δὲ λήγει.* 2. cf. Cratin. 98, 2. 4. *chelidonium*, quod ἅμα τῇ *χελιδόνι ἀνθεῖ* Athen. 15, 684e, *γλανκόν*, cum lilio, hyacintho, rosa coniungitur a Pancrate Athl. 15, 677f. cf. Plin. N. h. 25, 89. 90. itaque flos est amoenissimus sertisque aptus, ut myrta v. 5. *cicadis* vel potius larvis *cicadarum* Atheniensis vesci solitos esse testes sunt Athen. 133b. Aristot. H. an. 5, 24. cf. Schneider. p. 386 et Plin. N. h. 11, 92. 5. Photius *ὑρισσοί· σπυρίδες.* Bekker. Anecd. 67, 15 *ὑρισχος· . . . ἔστι δὲ πρόκανόν τι, ἐν ᾧ σῦκα καὶ τὴν ἄλλην ὀπιώραν ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς ἄστν φέρουσι, κοφίνω ἐμφορές.* ὑρισχος nihil aliud est quam ὑρισός supra scripto χ. 'nihil tam fluxum et instabile quam nomen corbis cophinique ἄρριχος, quod non solum ἄρισκος dicitur, sed etiam ὑριχος et ὑρίσκος, additoque sigma σύριχος et σύρισκος. Meinek. III 463.' Lobeck. Pathol. prol. 337. at quomodo corbes vel ficus nive tectae (*νιφ.*) hic ferri potuerint miror. tanta enim caeli clementia Attici esse dicitur, ut hic quidem nihil ineptius cogitari possit nivium mentione, quibus poma floresque corrumpi necesse erat. accedit pravus in quarta sede anapaestus. scribendum est *τιθεμένους.* proponuntur in foro venales ficus simul et myrta. ὑριχοὶ *σύκων* ut ὑριχοὶ *οἴνου.* neque minus inepte *ραραε* dicebantur *αἰαρι* (*ἀρουσι*): quapropter ἀμῶσι scribendum erat. originem vitii monstrat Hesychius ἀμῶσι· *θερρίζουσι.* — certant syntagmate iambico Minerva vel alius aliquis veterum deorum cum novicio nescio quo, atque ita certant, ut olim Minerva et Neptunus de terrae possessione litigaverant, utrius in Atticam beneficia maiora

essent disceptantes. ac prior quidem illa ipsa veterum deorum dona enumerat (1—9 λαβεῖν). cui alter damna ea potius esse respondet: nam si tanta commoda non accepissent, futurum fuisse ut numquam eis egerent; prorsus alia ratione agendum fuisse et Atticis tanta beneficia in breve tempus quasi commodanda (χρήσας Porsonus, cf. Comp. Menand. et Philem. 362 ἄ σοι τύχη κέχρηκε, ταῦτ' ἀφείλετο), mox autem adimenda. id prior in reliquis terris fieri debere concedit, in Attica non item, quod terra sit religiosissima. at pravum pietatis fructum alter criminatur esse, quod eo modo Attica facta sit Aegyptus, i. e. mollis et effeminata. 14. τί δὴ σὺ; 'me verum dicere negas: quid igitur tu dicis?'

570

Schol. Vesp. 1187 Ἀνδροκλέα δὲ Κρατῖνος Σερῖφους φησὶ δούλον καὶ πτωχόν, ἐν δὲ Ὠραῖς ἡταιρηκότα ἄρα τὸν αὐτόν. ἄρα V] Ἀριστοφάνης Bergkiius. de Cratini Horis ante Bergkium cogitaverant. de *Androcle* cf. Cratin. 208. 263.

571

Schol. Vesp. 1183 ὁ Θεογένης οὗτός ἐστιν ὁ Ἀχαρνεύς, ὃν καὶ ἐπὶ τῷ μεγάλα ἀποπατεῖν κωμωδοῦσιν. δῆλον δὲ ἐν ταῖς Ὠραῖς. ἀποπατεῖν Ald.] ἀποδάτειν V. cf. Av. 822. 1127. 1295.

572

Schol. Luciani p. 186 Iacob. ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις, Ἰππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης Ὠραῖς. tria verba extrema accesserunt ex cod. C.

573

Schol. Plat. 331 Bekk. (Χαιρεφῶντα Ἀριστοφάνης) ἐν Ὠραῖς νυκτὸς παῖδα καλεῖ.

574

Hesychius δικαστικόν· Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς τριώβολόν φησιν εἶναι. οὐ μέντοι ἔστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο. cf. Aristot. Polit. 6, 5.

575

Ἀρᾶς ἱερὸν

ἱερὸν Ἀρᾶς Ἀθήνησιν. Ἀριστοφάνης Ὠραῖς. [ἔνιοι δὲ τὴν βλάβην λέγειν αὐτὸν ἐνόμισαν.] Hesychius. cf. Diogenian. 2, 92. Apostol. 3, 99. Macar. 2, 33. quamquam quae illi narrant maximam partem aliena sunt.

576

ζεῦγος τριδουλον

Ἀριστοφάνης Ὠραῖς καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε ζ. τρ. Hesych. ζεῦγος τριπάρθενον. — τριδουλον Salmas.] τριδούλων.

577

ἀσκοπήρα

ὡς ἐν ταῖς Ὠραῖς Ἀριστοφάνους. Pollux 10, 160.

578

χοιροπῶλαι

ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς. Pollux 7, 187.

Glossam Hesychii Ἀρίστυλλος Ἀρίστωνος. ἀρίστου ὦρα sic refingit M. Schmidtius Ἀρίστυλλος Ἀρίστωνος (filius, i. e. Plato). Ἀριστοφάνης Ὠραῖς. cf. fr. 538.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

579

Athenaeus 1, 30b γίνεται δὲ ἐν Ἰκάρω, φησὶν Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμμιος. ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἴνου. καὶ ἔστιν οὗτος οὔτε γλυκὺς οὔτε παχύς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν, οἷα Ἀριστοφάνης οὐχ ἠδεσθαι Ἀθηναίους φησί, λέγων τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἠδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις συναγοῦσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμία καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ. 1, 30d προσαγορεύεται δὲ . . ἡ ἄμπελος ἢ τὸν Ἰκάριον Πράμμιον φέρουσα ὑπὸ τῶν ξένων μὲν ἱερά, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοαίων Διονυσίας. fallitur de scriptura nominis, Πράμμιος solum admittens, Eustath. 871, 19. cf. Eq. 107. fr. 317 Phrynich. 65. monstra tetrametrorum troch. miris lacunis insignia hinc effinxerunt, quamquam sententia tetrametris minime apta est, Bergkiius II 1076. Herwerd. Nov. add. crit. 18 ac postquam sibi ipse non satisfecit Mnem. nov. IIII 296. non intellexerunt versibus trochaicis omnino non convenire συνάγουσι, quod sive longam syllabam ante posueris, dactylo, sive brevem, ictu vitioso trochaicos certe numeros pessumdat. omnia sana sunt praeter iteratum σκληροῖσιν, quod ipso Athenaeo duce (in eis quae supra exscripsi ex 1, 30d) facile emendatur (Ἰκαρίοισι). nemo opinor dubitabit quin Aristophanes scripserit

οὔτε ποιηταῖσι γὰρ
σκληροῖς ὁ δῆμος ἠδεταὶ κάστεμφέσιν,
οὔτ' Ἰκαρίοισι Πραμνίοις οἴνοισιν, οἷ
συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν,
ἀνθοσμία δὲ πέπονι νεκταροσταγεῖ.

unum adicio v. 2 poetam potius τὸ πλῆθος, non ὁ δῆμος scripsisse. Athenaeus enim perperam τὸ πλῆθος, quo omnis hic hominum multitudo significatur, Atheniensium populum interpretabatur. ceterum cf. Eubul. Athen. 1, 28f *Λέσβιον γέροντα νεκταροσταγή*. ad Gerytaden referunt Bergkii et Dindorfius.

580

*Κηφισοφῶν ἄριστε καὶ μελάντατε,
σύ δὲ ξυνέξης εἰς τὰ πόλλ' Εὐριπίδῃ
καὶ συνεποίεις, ὡς φασί, τὴν τραγωδίαν.*

Vit. Eurip. 136 Westerm. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπειθε, κατέλιπεν αὐτῷ τὴν γυναῖκα βουλομένου αὐτὴν ἔχειν τοῦ Κηφισοφῶντος. λέγει οὖν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης κτλ. Κηφισοφῶν Rossignol.] κισοφῶν cod. μελάντατε] ταλάντατε Seidlerus. at μελαμπυγία Cephisophontis notari videtur. 2. ξυνέξης Rossign.] συνέξης. δὴ συνέξης Hermann. Opusc. V 202. an σύ τοι συνέξης? Εὐριπίδῃ Ross.] Εὐριπίδου. 3. φασί Ross.] φησί καὶ. cf. Ran. 944. ad Gerytaden refert Bergkiius.

581

*ὁ δ' αὖ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχρισμένου
ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα.*

Dio Chrysost. II 273 Reisk. τά τε μέλη (Σοφοκλέους) οὐκ ἔχει πολὺ τὸ γνωμικὸν οὐδὲ τὴν πρὸς ἀρετὴν παράκλησιν, ὥσπερ τὰ τοῦ Εὐριπίδου, ἡδονὴν δὲ θαυμαστὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν· ὥστε μὴ εἰκὴ τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ τὸν Ἀριστοφάνην εἰρηκέναι κτλ. Vit. Soph. 132 Westerm. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ (Eupol. 94, 5). ἄλλος δὲ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένου. Cramer. Anecd. Par. I 19 τὸν Ἀριστοφάνην ἀποδέχομαι λέγοντα· Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχρισμένου ὥσπερ καὶ δίσκου π. τ. στ. κεχρισμένου Cobet. V. 1.² 127. N. 1. 608] κεχρισμένου. cf. Magnet. 3. ad Gerytaden refert Dindorfius, cum fr. 471 coniungit Bergkiius. significatur Euripides.

582

*ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν· εἰσὶ δὲ
ἡδὴ πρὸς ἄνδρας ἐκπετήσιμοι σχεδόν.*

Pollux 2, 18 Ἀριστοφάνης γὰρ κυαμίζειν τὰς ἀκμαζούσας (παρθένους) ἔφη κτλ. πρὸς] εἰς A.

583

*ἵνα ξυνῶσιν ὥπερ ἡδεσθον βίῳ,
σκώληκας ἐσθίουτε καὶ μυλακρίδας.*

Pollux 2, 189 ἢ μέντοι κωμῳδία ἢ τὴν ἀλετριδα μυλακρίδα καλεῖ ἢ ζῶον τι ἐν τῷ μύλωνι γινόμενον, ὡς Ἀριστοφάνης λέγει κτλ.

ξυνῶσιν] ξυνῆτον? Pollux 7, 19 ἡ ἔνδον (τοῦ μύλωνος) τίφη μυληθρῖς καὶ μυλακρῖς· ἔνοι δὲ μυλακρίδα καὶ τὴν ἀλετριδα (per iocum scilicet). cf. Plat. 73. μυλακρῖς si compositum est ex ἀκρῖς (cf. Ach. 1116. 7. Nicoph. 1. Antiph. 194, 6), quomodo a possit producere nescio. ad Babylonios referebat Eucratem et Cleonem vel Lysiclem inrideri ratus Fritzschius Babyl. 53. 4.

584

οὐκ εἶ λαβῶν θύραζε τὰ ψηφίσματα
καὶ τὴν ἀνάγκην ἐς κόρακας ἐντευθενί;

Pollux 8, 17 ἔνοι δὲ οἴονται καὶ ἀνάγκην σκευὸς εἶναι δικαστικὸν εἰπόντος Ἀριστοφάνους κτλ. εἶ Porson. Advers. 282] ἴη. ἐντευθενί Iungermann.] ἐντευθεν. ἀνάγκην, i. e. tormenta, plerumque numero plurali, ut Herodot. 1, 116; sed etiam singulari. cf. Eurip. Bacch. 552 ἐσορᾷς σοὺς προφήτας ἐν ἀμίλλαισιν ἀνάγκας; Themistocles Andrum oppugnans dixit Athenienses duo magna numina secum ducere, Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκαίην. Herodot. 8, 111, ubi tamen *necessitas* significatur. Πειθῶ καὶ Βίαν Plut. Them. 21.

585

ἄκων κτενῶ σε, τέκνον· ὁ δ' ὑπεκρίνετο,
ἐπὶ Παλλάδιῳ τᾶρ', ὧ πάτερ, δῶσεις δίκην.

Eustathius 1419, 52 δικαστήριον ἰστοροῦσιν Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης κτλ. ἐδίκαζον δὲ κατὰ Πανσανίαν ἐκεῖ ἀκουσίους φόνους οἱ ἐφέται. parodiam esse tragici producta syllaba prior nominis τέκνον et κτενῶ (pro ἀποκτενῶ) in dicio est. cf. Cobet. N. l. 29. 2. τᾶρ' ὧ Elmslei. Ach. 323] παρ' ὧ. de Palladio cf. Schoemann. Antiq. gr.² I 486. ὑπεκρίνετο conl. Ach. 395 defendit Fritzschius Daet. 129, ἀπεκρίνατο Cobet. Mnem. III 105. ad Daetalenses paene nulla probabilitate refert Fritzschius.

586. 587

οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.
ἄλλ' οὐδὲ τὸ μέλι γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

v. 1 Athenaeus 14, 652 f κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην κτλ. Iulian. Epist. 24 Ἀριστοφάνει μὲν δοκεῖ εἶναι πλὴν μέλιτος τῶν ἄλλων γλυκύτερον τὰς ἰσχάδας, καὶ οὐδὲ τοῦτ' ἀνέχεται τῶν ἰσχάδων εἶναι γλυκύτερον, ὡς αὐτὸς ἐπικρίνας λέγει. hinc alterum versum effinxit et cum priore coniunxit Cobetus V. l.² 400. quamquam coniunctos fuisse non opus est.

588

τὴν γυναῖκα δὲ
αἰσχύνομαι τῷ τ' οὐ φρονοῦντε παιδίω.

Vit. Aristoph. XXVIII, 77 Duebn. (Ἀριστοφάνης) μετήλλαξε τὸν βίον παιδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα . . . τινὲς δὲ δύο φασί, Φίλιππον καὶ Ἀραρότα, ὧν καὶ αὐτὸς ἐμνήσθη κτλ. ἴσως αὐτοὺς λέγων. Cobetus Mnem. III 274 τὴν γυναικ' αἰσχύνομαι | τῷ τ' κτλ. ad Σκηναῖς καταλαμβάνουσας refert Bergkiius.

589

οἴμοι,
τουτὶ τί ἦν; ἀδιάφορός μοι φαίνεται
ὁδί.

Lexic. graec. ined. cod. Laurent. plut. LVII apud Herwerden. Stud. crit. 93. 4 διαφέρειν· ἀφ' οὗ καὶ ἀδιάφορος ὁ μὴ προσήκων μηδὲ οἰκειότητά τινα ἔχων, ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξίν· (?) κτλ. — ita ut significavi discripsit Herwerdenus. an Ἥρωσιν?

590

ἄγε νυν τὰς ἀμυγδαλᾶς λαβὼν
τασδὶ κατάξον τῇ κεφαλῇ σουτοῦ λίθῳ.

Athenaeus 2, 53 a Ἀριστοφάνης κτλ. circumflecti ἀμυγδαλῇ iubet. τῇ κεφαλῇ Dobr. Plut. 314 p. 38] τὴν κεφαλῇν. σουτοῦ insolentius positum. cf. quae adnotavimus ad Nub. 515. 'capite tuo pro lapide usus'. iocus simillimus Av. 54sq.

591

τὴν χύτραν,
ἐν ἣ τὰ κρεάδι' ἦψες ἐξωμευμένα.

Pollux 7, 26 Ἀριστοφάνης κτλ. ἦψες Dobr. Plut. 227] ἔψεις. potius ἦψε τὰξωμευμένα. Bekker. Anecd. 38, 31 ἐξωμευμένα κρέα· ἐξωμοποιημένα.

592

πλὴν εἴ τις πρίατο δεόμενος
βασκάνιον ἐπικάμινον ἀνδρὸς χαλκῆῳ.

Pollux 7, 108 πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γελοῖά τινα καταρτᾶν ἢ ἐπιπλάττειν ἐπὶ φθόνον ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ βασκάνια, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη κτλ. ἐπικάμινον Bekkerus] ἐπὶ κάμινον. Bekker. Anecd. 30, 5 βασκάνιον . . . ἔστι δὲ τι ἀνθρωποειδὲς κατασκευάσμα, βραχὺ παρηλλαγμένον τὴν ἀνθρωπιαν φύσιν, ὃ πρὸ τῶν ἐργαστηρίων οἱ χειρῶνακτες κρεμαννύουσι τοῦ μὴ βασκαίνεσθαι αὐτῶν τὴν ἐργασίαν. Vulcani eas fuisse imagines cognoscitur ex Schol. Av. 436 οἱ δὲ πῆλινον Ἥφαιστον πρὸς ταῖς ἐστῖαις ἰδρῶμενον, ὡς ἔφορον τοῦ πυρός . . . ἐν ταῖς ἐσχάραις ὡς παρὰ (ὡσπερ ἐν Lobeck. Agl. 971) ταῖς καμῖνοις τὸν Ἥφαιστον ἀναπλάττουσιν. ad O. Iahn. Berichte d. sächs. Ges. d. Wiss. 1855 p. 67 relegat H. Iacobi.

593

τί δῆτά σοι δράσω, κακόδαιμον, ἀμφορεύς
ἐξοστρακισθεῖς;

Plutarchus Mor. 853 b inter plures alios Aristophanis versus. δῆτά Duebnerus] δέ. δῆτα δράσω σ' ὦ Bergk. δῆτα δράσαν ὦ Meinek. quomodo aut amphora loqui aut homo se amphoram esse dicere possit nescio. fortasse scr. δράσει 'quid tibi proderit amphora?' ludit in verbo ἐξοστρακισθεῖς, ostracismum simul significans et testam amphorae fractam. cf. fr. 598.

594

καὶ κύων ἀκράχολος

Ἐκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

Eustathius 1467, 35 Ἐκάτης ἀγάλματα αἱ κύνες. ταύτη γάρ φασι θύονται· ἦν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης κτλ. Bekker. Anecd. 327, 13 ἀγάλματα Ἐκάτης· αἱ κύνες. θύονται γάρ αὐτῇ. 336, 31 ἄγαλμα Ἐκάτης· τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἐκάτῃ κύνας, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. Hesych. Ἐκάτης ἄγαλμα· τὰς κύνας οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἐκάτῃ κύνας. τινὲς δὲ καὶ αὐτὴν κτλ. Eurip. fr. 959 N. Ἐκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει. cf. Preller Mythol. gr.² I 248.

595

λάβραξ ὁ πάντων ἰχθύων σοφώτατος

Athenaeus 7, 310 f λέγεται δὲ ὅτι καὶ συνέσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει (ὁ λάβραξ), ἐπινοητικὸς ὢν τοῦ διασώζειν ἑαυτόν. διὸ καὶ ὁ κωμωδιοποιὸς Ἀριστοφάνης φησὶ κτλ. scribendum aut λάβραξ, ὁ αὐτὸς λάβραξ ἀπάντων κτλ.

596

ἠδύς γε πίνειν οἶνος Ἀφροδίτης γάλα.

Athenaeus 10, 444 d καλῶς ἄρα καὶ Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γάλα τὸν οἶνον ἔφη εἰπῶν κτλ. ὃν πολὺν σπῶντες ἔνιοι παρανόμων ἀφροδισίων ὄρεξιν λαμβάνουσιν. γε Porson.] τε. οἶνος ἠδύς πίνειν praedicatum est.

597

πικρότατον οἶνον τήμερον πῖε τάχα.

Athenaeus 10, 416 e πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ ν (πιοῦμαι) λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ι . . . Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσι (1289) . . . καὶ ἐν ἄλλοις κτλ. Eustath. 1253, 50. Grammaticus Hermanni 321. Cram. Anecd. Paris. III 246, 7. πῖε] πῖε A. τόχα ad poetae verba retulit Dindorfius.

598

τὸ δ' αἶμα λέλαφας τοῦμόν, ὄναξ δέσποτα.

Athenaeus 11, 485 a λάψαι, τουτέστιν ἀθρόως πειν . . . φησὶ γὰρ που ὁ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης) κτλ. οἶον ἄθρον μ' ἐξέπιες. Eustathius 1246, 36. δ' αἶμα] δέπας Eustathius. Hesych. et Photius λέλαφας (sic Cobet. V. 1.² 366 pro λέμφας)· πέπωκας. explicandum fortasse est ex fr. 593.

599

ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους.

Athenaeus 15, 701 b ἵνα ἀναφωνήσω τάδε τὰ τοῦ ἡδίστου Ἀριστοφάνους κτλ. dominus ut videtur amicis abeuntibus faces praeferri iubet.

600

αἰσχρὸν νέα γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Clemens Alex. Stromat. 6, 745 εὔροις δ' ἂν Ἀριστοφάνη τὸν κωμικὸν γράφοντα κτλ. Eurip. 319, 4 N. γυναικί· τ' ἐχθρὸν χροῖμα πρεσβύτης ἀνήρ. 804 πικρὸν ν. γ. πρ. ἀν. unde sine causa ἐχθρὸν vel πικρὸν etiam Aristophani obtrudunt.

601. 602

πυθοῦ χελιδῶν πηνίκα' ἄττα φαίνεται.

ὀπηνίκα' ἄτθ' ὑμεῖς κοπιᾶτ' ὀρχοῦμενοι.

Schol. Platonis 372 ἄττα. Ἐρατοσθένης δὲ χρονικῶς αὐτὸ φησὶ παραλαμβάνεσθαι· πυθοῦ — φαίνεται. καὶ πάλιν· ὀπηνίκα κτλ. cf. Chionid. 8. si sint Aristophanis, ad alteras Thesmophoriazusas refert Bergkuis.

603

λούσησθε καὶ κτενίσησθε πρὸς τὸν ἥλιον.

Pollux 2, 34 Ἀριστοφάνης κτλ. excidit in eis quae antecedebant ἵνα vel ἕαν.

604

ἵνα μὴ καταγῆς τὸ σκάφιον πληγείς ξύλω.

Pollux 2, 39 παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει (ἢ κεφαλῇ) σκάφιον· κτλ. καταγῆς mediam producit.

605. 606

φθέγγαι σὺ τὴν φωνὴν ἀναστοιχῆσας ἄνω.

φθέγμα κεκράτηκε.

Pollux 4, 114 καὶ Ἀριστοφάνης πού φησι· φθέγγαι — ἄνω·
 δ δ' αὐτὸς καὶ φθ. κτλ. ἀναστήσας vel ἀνατείνας ἄνω Bergkiius,
 ἀνατειχίσας, quod non intellego, Meinekiius. non liquet.

607

τί τὸ κακόν; ἀλλ' ἢ κοκκύμηλ' ἡκρατίσω;

Pollux 6, 24 ἔστι δὲ τὸ ἀκρατίσασθαι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς
 καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει κτλ. de κοκκυμήλοις (prunis domesticis) Hehn
 Kulturpfl.² 330. 1.

608

τὸν Πειραιᾶ δὲ μὴ κενναγγίαν ἄγειν.

Pollux 6, 31 Ἀριστοφάνης δὲ κτλ. δὲ add. Meinek. Bekker.
 Anecd. 104, 8 κενναγγίαν· τὴν πεῖναν. ut ἐορτήν ἄγειν dictum esse
 monet Cobet. Mnem. V 186. cf. Nub. 621 ἀπαστίαν ἄγειν.

609

ἢ τις κύουσ' ἐφάνη κύος τοσουτουί.

Pollux 2, 6 τὸ δὲ κύημα καὶ κύος Ἀριστοφάνης κέκληκεν κτλ.
 ad Triphaletem refert Suevernius.

610

ὄξυγλύκειάν τᾶρα κοκκιεῖς ῥόαν.

Pollux 6, 80 εἴποις δ' ἂν καὶ κοκκίσαι ῥοιᾶν κατὰ Ἀριστο-
 φάνην κτλ. τοῦτι δὲ τὸ ἰαμβεῖον Ἀριστοφάνης οὐκ ἴδιον ὄν εἴρηκεν,
 ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου. omittit cod. A. — i. e. 'nondum maturae puellae
 vim paras'. cf. Horat. Carm. 2, 5, 10.

611

[τὸ] παραπέτασμα, τὸ Κύπριον, τὸ ποικίλον.

Pollux 10, 32 παραπέτασμα (πρὸ τοῦ κοιτῶνος ἐπὶ ταῖς θύραις)
 . . . πολύχρουν, ἐφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἂν εἴποι κτλ. prius τὸ om.
 Bekkerus.

612. 613

ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαναίνεται.

ὥστ' ἔργω' ἠγαινόμην

θεώμενος.

Suidas ἀναίνεται· ξηραίνεται . . . ἢ πρώτη δασύνεται. Ἀριστοφά-
 νης κτλ. (v. 1). καὶ ἐτέρωθι· ὥστ' κτλ. 2. ἠγαινόμην] ἠγαινόμην A.
 θεώμενος] καὶ θεώμενος V. ex plenioribus Ran. 196 scholiis haec

excerpta esse iure arbitratur Valckenaerius Herodot. 7, 162. Hesych. *ἐξαναίνεται ἀποθνήσκει*. fortasse Παιδάριον scribendum, i. e. comoedia Platonis (*ἐξαναίνεται | Πλάτωνος*).

614

τὴν φάρυγα μῆλῶν δύο δραχμὰς ἔξει μόνας.

Photius et Suidas *μῆλῶσαι τὸ καθεῖναι τι εἰς βάθος. καὶ τὴν φάρυγγα μῆλῶσαι τὸ διακρίσαι τῷ δακτύλῳ. Ἀριστοφάνης κτλ. τὴν]* τὸν Suid. codices praeter A. *φάρυγα* Suid. A] *φάρυγγα. μῆλῶν* Porson.] *μῆλῶσαι*. cf. Eq. 1150 et de consuetudine argentum in ore abscondendi Vesp. 791. 2. erat id autem fere *κέρμα*: itaque videndum an hic scripserit *ἔξειεις ὄλας*.

615

τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι.

Photius et Suidas *πρόσιχε τὸ πρόσεχε . . . οὕτως δὲ καὶ ὑπίσχομαι τὸ ὑπίσχυομαι, οἷ τε τραγικοὶ καὶ Ἀριστοφάνης κτλ.* Photius *ὑπίσχεται ὑπίσχυεται*. neque *συλλαβεῖν* (pro *συλλήψεσθαι τοῦ πράγματος*) neque *ὑπίσχομαι* Atticorum consuetudini convenit. itaque nescio quis non Atticus videtur loqui. Aesch. Eumen. 804 sane *πανδίκως ὑπίσχομαι*. cf. Meinek. Q. Menandr. 36. Thesm. 344 hodie legitur *ἄν ὑπόσχηται* (ex cod.).

616

ἔφρευγε, κἀγὼ τῆς ὑπαντάξ εἰχόμεν.

Eustathius 1442, 3 *ὑπαντάξ, οἷ μένεται Ἄλλιος Διονύσιος λέγων ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας, φέρων εἰς χοῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους κτλ.* cf. etiam Hesych. *ὑπαντάξ. τῆς ὑπ. i. e. ὁδοῦ*. sed pro *εἰχόμεν* scribendum videtur *ᾠχόμεν*. cf. Ran. 174. Lobeck. Soph. Ai. 731. Aristoph. Vesp. 1155. Thuc. 4, 47, 2. 2, 91, 3. Xen. Anab. 1, 3, 1.

617

οὔκοιν μ' ἑάσεις ἀναμετρήσασθαι τάδε;

Bekker. Anecd. 57, 14 *οὔκοῦν . . . καὶ παρ' Ἀριστοφάνει κτλ.* ἀντὶ τοῦ οὐκ ἑάσεις οὖν με. cf. quae adnotavimus ad Nub. 203.

618

ὑπὸ τοῦ γέλωτος εἰς Γέλαν ἀφίξομαι.

Plutarch. Mor. 853b inter alia Aristophanis fragmenta. *ὑπὸ τοῦ Elmsl.] ὑπὸ Γέλαν Xylander]* τὸ γελᾶν. cf. Ach. 606.

619

χωρεῖ πὶ γραμμὴν λορδὸς ὡς εἰς ἐμβολήν.

Galenus Hippocrat. XII 161 ed. Charter. (V 528 Bas.) καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς δὲ τὰ προτεινόμενα τοῦ σώματος, ὡς εἰς ἐμβολήν παρεσκευάσθαι λέγων, καθότι καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐδήλωσεν εἰπὼν κτλ. εἰς ἐμβολήν Dindorf.] ἐμβολῆ. quid γραμμὴ sit nescio.

620

οὐχ ὅ τι ἐκεῖνος ἔλαχεν. οἰμῶζων κάθου.

Zonaras II 1168 κάθου καὶ κάθησο· ἀμφοτέρα Ἑλληνικά· Ἀριστοφάνης κτλ. ὅ τι] ὅπερ Meinek. ἔλαχεν] ἔλαχον Bergk. alibi Aristophanes κάθησο. Ach. 59. Eccl. 144. 169. 554. Plut. 724. itaque nescio an καθοῦ (τῷ χεῖρῃ) dixerit. ceterum cf. Hermog. III 441 Walz, ubi quod adfertur fragmentum cum hoc quodammodo coniunctum videtur fuisse.

621

σὺ δ' οὐκ ἀνεῖχες αὐτὸν ὥσπερ εἰκὸς ἦν.

Bekker. Anecd. 400, 9 et Varin. Ald. Hort. Adon. p. 16a (108 Dind.) ἀνέχειν . . . λέγεται ἀνέχειν καὶ τὸ κωλύειν . . . καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. Thuc. 6, 86 τοὺς ταῦτα [κωλύοντας καὶ] ἀνέχοντας.

622

οὕτως τι τὰ πόρροητα δρᾶν ἐστι μέλει.

Bekker. Anecd. 434, 5 et Suidas ἀπόρροητα· πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα ἐν τοῖς νόμοις λέγουσιν. Ἀριστοφάνης κτλ. οὕτως τι Bekk. An.] οὕτω τι Suid., sed οὐ τῷ A. οὐ τὸ B. ἐστι μέλει Bekk. An.] ἐτι μέλλει Suid. ἐστιν μέλον Dindorf. ἐστ' ἐπιμελές Bernhardy (et Fritzschius Q. Arist. 171, non recte comparans Menand. Stob. Flor. 110, 9). ἐτημέλει Bergk. ἐστι γλυκύ Cobet. N. 1. 39. ἐστιν μέλι C. F. Hermann. Philol. X 244 et Meinek. V p. CLI. conl. Alexid. 143, 6, cuius versus non eadem est ratio, et Horat. Serm. 2, 6, 32 hoc iuvat et melli est. si verum est ἐστιν μέλι, scribendum erit οὐχ ὧς γε τ. δρ. cf. Soph. Ant. 570. Oed. R. 361. 1131.

623

γίνωσκε τὸν ἄλεισόν τε καὶ τὰ γράμματα.

Etymol. m. 61, 17 ἄλεισον· λέγεται ἀρσενικῶς, οἷον γίνωσκε κτλ. Ἀριστοφάνης. ἐστὶ δὲ εἶδος ποιητοῦ. ἄλεισόν τε Porson. Advers. 282] ἄλεισον. significatur poculum litteratum. Athen. 11, 466 d sq. 489c. Eubul. 69. Alexid. 267, 4.

624

ὄρω γὰρ ὡς στόμφακα διασανλούμενον.

Etymol. m. 270, 45 διασανλούμενος· ἀβρυνόμενος καὶ διαθρ-
πτόμενος, παρὰ τὸν σαῦλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον . . . ὄρω κτλ.
Ἀριστοφάνης. Cramer. Anecd. Par. III 198, 26 διασανλούμενος·
Ἀριστοφάνης· ὄρω κτλ. cf. Zonaras I 539. στόμφακα Gaisfordus]
ὄμφακα. διασανλούμενον] σανλούμενον Zonar. — Hesych. διασανλού-
μενον· διακινούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον ἢ διασειόμενον. ἕλγυς σαῦλα
ποσὶν βαίνουσα Hom. Hymn. 3, 28. similem hominum incessum
exprimunt verba διασανλουῖσθαι et σανλοπρωκτιᾶν, i. e. τὰ ἰσχία
περισπᾶν, *cevere.* Lobeck. Pathol. prol. 392 n. 21.

625. 626

καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες.
ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι.

Etymol. m. 280, 28 οἱ Ἀτικοὶ καὶ ἐν τοῖς τρισὶ προσώποις
τῶν δυνικῶν τοῖς δυνικοῖς χρῶνται, ὡς Ἀριστοφάνης κτλ. ἐκβαίνετον]
ἐκμαίνετον DM. duo fragmenta esse censet Bergkiius, unum Din-
dorfius ὑποπεπτωκότε scribing et conferens Vesp. 975—978, ac
Dobraeus, qui Advers. II 257 ἐκβαίνετον ὡς τὸν πατέρα τοῖς ὀρ-
χήμασι | καταντιβολεῖτόν τ' αὐτὸν κτλ. scribendum est v. 1 κατ'
ἀντιβολεῖτον, v. 2 εὐφραίνετον. sic κατὰ restitutum pro κατα
Plat. 119. Amips. 6. Ephipp. Athen. 8, 358f (v. 2). altero versu
Carcini filios significari putat Bergkiius. cf. Meinek. I 515 sq.

627

καὶ τῶν πρὸς εἰλην ἰχθύων ὠπτημένων

Etymol. m. 298, 54 εἰλη· σημαίνει τὴν θερμοσίαν . . . ὡς
παρὰ Ἀριστοφάνει κτλ. in cod. Florentino Milleri (Mélanges 101
et 156) Sophocli hoc fragmentum tribuitur (παρὰ Σοφοκλεῖ). quod
non est veri simile.

628

ἰκτίνα παντόφθαλμον ἀρπαγαῖς τρέφων.

Etymol. m. 470, 99 et Choerobosc. Bekker. adnot. Etym. m.
901 ἰκτίνα . . . προπαροξυτόνως, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει κτλ. ἰκτίνα
Lobeck. Paralip. 171] ἰκτίνα. ἀρπαγαῖς τρέφων K.] ἀρπαγα στρέφων,
ἀρπαγας τρέφων. ὀφθαλμοῖς τίνων cod. Flor. Milleri (Mélanges 167),
ubi ὀφθαλμοῖς ex litteris superioribus male repetitum videtur.
ἀρπαγῆς τρέφων Dindorf. in Poet. scen. ed. novissima. ἀρπαγ' ἐκ-
τρέφων Kidd. Dawes. Miscell. 356, quod non commemoravissem,
nisi perperam repetivisset Meinekiius Herm. III 454. Populum

Atheniensem, qui rapacem aliquem sycophantam aleret, significari existimabat Meinekius. potest etiam Pericles notari, *Ictinum* architectum et clarissima eius opera (sociorum) rapinis sustentans. cf. Pac. 605. 616.

629

μέλαινα δεινῶς πίττα Βρεττία παρῆν.

Stephanus Byz. Βρέττιος· πόλις Τυρρηνῶν, ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βαλητίας τῆς Βαλήτου· οἱ οἰκοῦντες Βρέττιοι, καὶ ἡ χώρα Βρεττία, καὶ ἡ γλῶσσα. Ἀριστοφάνης κτλ. Hesychius Βρεττία· μέλαινα ἢ βάρβαρος, ἀπὸ τοῦ Βρεττίων ἔθνους. cf. Etym. m. 213, 8. δεινῶς K.] δεινῆ. πίττα Bochartus probante Meinekio in ed. Stephani] γλῶσσα. Bekker. Anecd. 223, 18 et Etym. m. 213, 8 Βρεττία· μέλαινα πίσσα. Plin. N. h. 14, 127 *pix in Italia ad vasa vino condendo maxime probatur Bruttia*. 16, 53 (*pix*) *aceto spissatur et coagulata Bruttiae cognomen accipit*. cf. 24, 39. 15, 31. frustra γλῶσσα (γλῶττα) defendunt Dindorfius, Bergkiius (*Ztschr. Alterthumsw.* 1851, 19). Nauckius Philol. VI 415 μέλαινα δεινῆ (vel νῆ Δι) γλῶσσα. B. Βρεττία γὰρ ἦν. at quid Aristophani cum mulieribus Bruttiiis? tamquam Plathanae in Attica fuerint nullae. γλῶσσα facile oriebatur ex δεινῶς πίττα.

630

ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

Eustathius 73 extr. Ἀριστοφάνης κτλ. Herodian. I 226, 14. cf. Chionid. 5. 6.

631

ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χῶ κάραβος.

Eustath. 959, 44 λέγουσι δὲ καὶ σᾶ τὰ σῶα οἱ παλαιοί, παρ' οἷς καὶ σᾶ ἢ σῶα . . . Ἀριστοφάνης κτλ. cf. Philemo σῶος. sine poetae nomine Cramer. Anecd. Ox. I 399, 18. σῶς restituendum videtur Cobeto Mnem. X 92.

632

ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον

Eustathius 1166, 52 χιτώνιον . . . λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές . . . Ἀριστοφάνης κτλ.

633

ἔστῶτας ὥσπερ τοὺς ὄρεωκόμους ἄθρους

Eustathius 1387, 4 ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα·

ἐκ τοῦ ἄθροός γίνεται ἄθροος . . . καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. videtur choreutarum habitus vituperari. ad Babylonios (fr. 66) referebat Fritzschius Babyl. 25.

634

πόθεν δ' ἐγὼ σοι συγγενής, ὦ φαρμακέ;

Eustathius 1415, 62 ὁ δὲ φαρμακός ἦτοι τὸ κάθαγμα . . . Ἀριστοφάνης κτλ. Daetalensium esse putabat Fritzschius Daetal. 134 adn. sed fortasse cum fr. 655 coniungendum est hunc in modum σὺ δ' ὁμέστιος θεοῖς πόθεν; πόθεν δ' ἐγὼ σοι κτλ. quod si verum videtur, Herculem adpellari consentaneum est.

635

λίθος τις ὤζησεν τεθνυμιαμένος.

Theognostus Bekker. Anecd. 1403, Cramerii An. Ox. II 142, 20, Herodian. I 444, 3 ὀζήσω διὰ τοῦ η, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. ὤζησεν Dindorf.] ὀζήσεν. aut cum Bergkio πέλεθός τις aut βόλιτός τις ὤζησ' οὐ τεθνυμιαμένος scribendum videtur.

636

ὦμην δ' ἔγωγε τὸν Κυκλοβόρον κατιέναι.

Schol. Eq. 137 ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς χειμάρρους ὁ Κυκλοβόρος ὑπὸ Ἀθηναίων χασθεῖς. τὴν κακοφωνίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἴκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποταμοῦ· καὶ ἀλλαγῆ κτλ. ἔγωγε Brunck.] ἐγὼ· Bergk. ἐγὼ — κατιέναι. cf. Eq. 430. turbulentam Cleonis eloquentiam in *Holcadibus* commemoratam esse Bergkiius arbitratur.

637

ἐβάδιζέ μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων.

Schol. Euripid. Med. 46 ἐκ τρόχων· βαρυντόνως ὡς νόμων. Ἀριστοφάνης κτλ. ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας· ἐβάδιζέ Elmsl. Med. 85] βαδίζει. Eurip. Med. 46 ἀλλ' οἷδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι | στείχουσι. Hesych. ἀποτρόχου· ἐξ ἄρματος δρόμου. non credo. idem ἐξ ἀποτρόχου· ἐκ περιδρόμου. ἀπότροχοι sunt qui alibi δρόμοι vocantur. cf. Nub. 1005 ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει. sunt igitur *ambulationes*. neque opus est ulla mutatione (Herwerd. Mnem. nov. VI 62).

638

καὶ στρεψίμαλλος τὴν τέχνην Εὐριπίδης.

Schol. Ran. 775 παρίστησιν αὐτοῦ τὸ περὶ τοὺς λόγους σαπρόν.

καὶ ἐν ἄλλοις κτλ. καὶ add. Bergk. στρεψίμαλλος Θ] στρεψιμα-
 λος M. στρεψίκαλλος V. στρεψίμελος Ald. Εὐριπίδης] Εὐριπίδου Θ.
 Eustath. 1638, 17 στρεψιμάλλους ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς περιλα-
 λούοντας . . . ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων καὶ οὕτω
 δυσλύτων.

639

καὶ πρὸς γε τούτοις ἦκετον πρέσβη δύο.

Ioannes Alex. 14, 24 τὰ δύο εε εἰς η συναγοῦσιν Ἀθηναῖοι
 . . . καὶ πρὸς κτλ. Choeroboscus Bekker. Anecd. 1247 πρέσβεε,
 πρέσβη, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει περισπωμένους· ἦκετον πρεσβῆ
 δύο. Herodian. II 324, 7. I 420, 14.

640

ἐκτεὺς δὲ γ' ἐστὶν ἑξαχοίνικον μέτρον.

Erotianus 76, 1. 4 Klein. ἡμιεκτέον τὸ ἦμισυ τοῦ ἐκτέως. ἐκτεὺς
 δὲ λέγεται ἀτικὸν μέτρον, ἔχον χοίνικας ὀκτώ . . . Ἀριστοφάνης κτλ.
 δὲ γ' Fritzschi Thesm. p. 602] δέ. ἑξαχοίνικον A] ἑξαχοίνικον B.
 ἑξαχοίνικον C. ὀκτὼ χοίνικων (contra metrum) cum ἐκτεὺς sit octo
 choenicum (Hultsch. Metrol. 82. 3. fr. 465), L. Dindorf. Thes. III
 588. ἐκτεὺς τί ἐστιν; B. ἑξαχοίνικον μέτρον Nauck. Philol. VI 415.
 ὀκταχοίνικον Kleinus. Herwerdenus Mnem. nov. VI 62 ἐκτεὺς δὲ
 τί ἐστ'; B. ἑξ χοίνικων. A. ὀκτὼ μὲν οὖν, sine ulla probabilitate.
 nulla mutatione opus est, si statuas peregrinum a caupone decipi
 τὸν ἐκτέα ita interpretante, quasi a numerali ἑξ deducatur. cf.
 Nub. 643. 5.

641

Plutarchus Mor. 1142a Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς μνημονεύει
 τοῦ Φιλοξένου καὶ φησιν, ὅτι εἰς τοὺς κνυκλίους χοροὺς μέλη
 εἰσηνέγκατο, καὶ ἄλλοι δὲ κωμωδιοποιοὶ ἔδειξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν
 μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερατωμένων. cf. Pherecr. 145.
 Fritzschi. Ran. p. 310. Herwerdenus Obs. crit. 42 trimetrum effin-
 xit non admodum pulchrum εἰς τοὺς κνυκλίους χοροὺς μέλη ἰσηνέ-
 γκατο. paullo numerosius poterat εἰς τ. κ. χοροὺς γὰρ εἰσηνέγκατο |
 μέλη (κάκιστα, quod post εἰσην. facile excidere poterat). de Phi-
 loxeno multa ridicule Machon Athen. 8, 341a-d.

642

θύειν με μέλλει καὶ κελεύει βῆ λέγειν.

Bekker. Anecd. 86, 3 βῆ· προβάτων βληχῆ. Ἀριστοφάνης κτλ.

θύειν με ante Cobetum Mnem. X 79 Meinek. II 40 et Dindorf.]
θύτην. cf. Cratin. 43. Hesych. βῆ λέγει· βληχᾶται.

643

Aristides I 87, 19 φησὶν Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου σκό-
τον εἶναι τεθνηκότος. est trimeter σκότος γὰρ ἐστὶν Αἰσχύλου
τεθνηκότος. ad Gerytadem refert Dindorfius. cf. Ran. 868sq.

644

φωνάριον εἶχεν ᾠδικὸν καὶ καμπτικόν.

Pollux 4, 64 Ἀριστοφάνης δὲ μελωδὸς καὶ προσφῶδός εἴρηκε
καὶ λεπτόφωνος καὶ βαρύφωνος καὶ φωνάριον κτλ. καὶ ἄσματοκάμ-
πτας (Nub. 333). adparet etiam medium versum Aristophanis esse.
εἶχεν add. K. Eq. 137. Vesp. 36. 1034. Pac. 757. Lys. 361. Phe-
reer. 113. Plat. 188. Alexid. 27, 8.

645

εἰ μὴ Προμηθεὺς εἰμί· τᾶλλα ψεύδομαι.

Schol. Bachm. Lycophr. p. 347. Prometheus loquitur: (*dispre-
ream*) *ni Prometheus sum*' (de quo alter dubitaverat): *cetera quae
dixi mendacia esse concedo.*'

646

οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι

ἔοικέναι.

Etymol. m. 526, 20 et Cram. Anecd. Par. III 75, 4 κόλ-
λοπες· . . . ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ νοτιαῖον δέρμα, διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἐξ
αὐτοῦ γίνεσθαι. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου
ἐνδεικνύμενος ἔφη κτλ. uno trimetro scribere possis εἰοικέναι γὰρ
αὐτὸν οἶμαι κόλλοπι.

647

ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν

τὰ κάρυά μουξέπιπτεν.

Pollux 7, 67 τὸ γυναικεῖον ζώνιον . . . στρόφιον ὠνόμαζον, ὡς
Ἀριστοφάνης κτλ. τὰ κάρυα, *mammās* dicit. ceterum hoc genus accu-
sativorum absolutorum multo rarius est ceteris. Ach. 1182 pro-
scripsit Meinek. Soph. OC. 1119 τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω
λόγον. Plat. Leg. 8, 884c εἰάν δέ, ἐκ Διὸς ἕδρατα γινόμενα, τὸν
ἐπάνω γεωροῦντα . . . βλάπτῃ τις.

648

οὔθ' ἡμέραν.
οὔτε νύκτωρ παύεται

Priscianus 18, 240 *Attici μεθ' ἡμέραν καὶ ἡμέραν* ponunt per se et νύκτωρ καὶ ἡμέραν. Ἀριστοφάνης κτλ. initio videtur excidisse βήττων. Eccl. 51.

649

ἄγρὸν γὰρ ἔλαβεν
ἄγρὸν παρ' αὐτοῦ.

Aristot. Rhet. 3, 9 p. 1410, 23 *παρίσωσις δ' εἴαν ἴσα τὰ κῶλα, παραμοίωσις δ' εἴαν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχη ἐκάτερον τὸ κῶλον. ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν . . . ἐν ἀρχῇ μὲν τὰ τοιαῦτα ἄγρὸν κτλ.* ad quae anonymus Paris. Conr. Neobar. 1539 fol. 62 b ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους. Brandis Philol. III 37. ante ἄγρὸν vix quicquam aliud potest fuisse quam τόν.

650

μεσέγγυον τὴν μείρακα
καταθέσθαι.

Pollux 8, 28 μ. τ. μ. κ. Ἀριστοφάνης λέγει. Bekker. Anecd. 191, 14 *μεσεγγύημα· ὅταν τὰ ἐπιδικαζόμενα φίλος φυλάττειν παραλάβῃ καὶ (scr. παρὰ) ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων 279, 3 μεσεγγύημα· ἀργυρίον ἐστὶ παρὰ τινι κείμενον ἐν ὁμολογίᾳ τῶν δόντων. minus bene Hesychius. Lys. 29, 6 τίς οὐκ οἶδεν . . . τρία τάλαντα περὶ Ἐργοκλέους μεσεγγνηθέντα τοῖς λέγουσιν, εἰ δύναιντο αὐτὸν σῶσαι.* cf. Demosth. 39, 3. Aeschin. 3, 125. — volo (vel visne) ex pacto et convento puellam (apud amicum) deponere. (?)

651

ἀνήσω κροκίδα μαστιγουμένη.

Pollux 7, 64 καὶ κροκὺς δὲ μέρος ἐσθῆτος. — Ἀριστοφάνης δὲ κτλ. ἀνήσω] ἀνήσεις cod. Falck. μαστιγουμένη Schneider. Scr. R. r. ind. p. 362 et Brunckius] μαστιγουμένην. 'serva virgis caesa dicitur ridicule floccos emittere, veluti lana caesa virgis mollitur et floccos explicat'. Schneider.

652

ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὄρκον.

Ammonius 140 ὑπάγειν et Thom. Mag. 368, 16 ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. ἀντὶ τοῦ προαίρω (προερωῶ). ὑπερῶ — προερωῶ Valcken.] ὑπαίρω — προαίρω.

653

φάυλως φέρει νῦν τὸ κακόν.

φάυλως τὸ ἀπλῶς καὶ ἡσυχῆ. Eustath. 1357, 1. cf. Av. 961.

654

τὴν θύραν ἀναζυγῶσας

Aldi Hort. Ad. 15 b (107 12 Dindorf.) ἀναζυγῶσαι· τὸ τὰς θύρας ἀναπετάσαι. Ἀριστοφάνης κτλ. Etymol. m. 96, 22 ἀναζυγῶσαι . . . τὸ θύρας ἀναπετάσαι Ἀριστοφάνης. Pollux 10, 26 παρὰ δὲ τοῖς κωμωδοῖς καὶ τὸ ἀναζυγῶσαι ταύτων τῷ ἀνοῖξαι σημαίνει. videntur trimetrorum esse reliquiae τ. θύραν | ἀναζ.

655

σὺ δ' ὀμέστιος θεοῖς; πόθεν;

Mosehopulus ap. Thom. Mag. 274, 16 Ritschl. πόθεν . . . σημαίνει τὸ οὐδαμῶς, ὡς τὸ Ἀριστοφάνους κτλ. cf. 634.

656

A. ποῖ κῆχος; B. εὐθὺ Σικελίας.

Etymol. m. 682, 52 καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. Herodian. I 512, 20. 513, 1. II 295, 14. εὐθὺ Valeken.] εὐθύς. cf. Pherecr. 165.

657

εἴ τις κολακεύει παρῶν καὶ τὰς κροκίδας ἀφαιρῶν.

Bekker. Anecd. 468, 19 et Suidas ἀφαιρεῖν κροκίδας· ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκα κολακειᾶς ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. cf. Append. proverb. (Leutsch. I) 1, 42. εἴ τις σε Porson. Hecub. praef. XLI. εἴ τις — περιῶν Bergk. fort. εἴ τις κολακεύει παρακορῶν. cf. fr. 410. 714. Bekker. Anecd. 4, 27 ἀφαιρεῖν κροκίδας· λίαν ἠτιτίκισται . . ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων, διὰ κολακειᾶν, ὥστε καὶ παρεπομένους ἀφαιρεῖν κροκίδας τῆς ἐσθῆτος ἢ κάρφος τι τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου.

658

οὕτω γὰρ ἡμῖν ἢ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.

Eustathius 959, 42 τὸ δὲ σῶς εὖρηται, φασί, καὶ Θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης κτλ. γὰρ Dobr. Advers. II 257] παρ'. cum Daetalensium fr. 220 coniungunt Fritzschius Daet. 133. 4 n. 72 et Bergk. 133.

659

οὐχ οἶα πρῶτον ἦδον ἐπιτάχορδα πάνθ' ὁμοῖα

Etym. m. cod. Florent. Milleri (Mélanges 124) Ἀριστοφάνης κτλ. πρῶτον] fort. πρότερον. ἦδον K.] ἦδ'. Hesychius (ind. Miller.) ἐπιτάχορδα· παλαιὰ μέλη δι' ἐπιτάχορδον ἀδόμενα. Plut. Mor. 1141d (Τιμόθεος) ἐπιταφθόγγου τῆς λύρας ὑπαρχούσης ἕως εἰς Τέρπανδρον τὸν Ἀντισσαῖον, διέρριψεν εἰς πλείονας φθόγγους. inridet aliquis Phidippides maiorum cantica simplicia et omnia inter se similia.

660

πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος;

Schol. Pac. 1081 καῦνον τὸν κληρόν φασι. καὶ ἐν ἄλλοις κτλ. cf. Cratin. 194. exordium est versus iambici.

661

ἄλοᾶν χρῆ τὰς γνάθους

Bekker. Anecd. 384, 3 ἄλοᾶν· ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὡς οἱ ἄλοᾶν-τες βόες. οὕτως Ἀριστοφάνης κτλ. exordium videtur versus iambici (ἦδη) δ' ἄλοᾶν κτλ.

662

κοπρολογεῖ κόφινον λαβῶν.

Pollux 7, 134 Ἀριστοφάνης . . . καὶ ἀλλαχοῦ κτλ. ex versu iambico excerpta.

663

Bekker. Anecd. 476, 10 ἀωρί, ἀωρία· τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν καὶ τὴν ὄραν . . . Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ ἀωρί θανάτω ἀπέθανεν, unde Dindorfius ἀωροθάνατος ἀπέθανεν conl. Bekker. Anecd. 24, 22 ἀωροθάνατος· ὁ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ἀποθανὼν ἀνὴρ καὶ γυνή. ex versu iambico vel trochaico excerpta.

664

γαλῆν καταπέπωκεν

Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τινος νέου μὴ δυναμένου φθέγγασθαι. χρή-σαιο δ' ἂν καὶ αὐτὸς ἐπὶ παντὸς τοῦ μὴ φθεγγομένου. Bekker. Anecd. 31, 27. καταπέπωκεν Bekker.] καταπέπτωκεν. potest iambici, verum etiam trochaici versus pars esse, inserta post γαλῆν particula. aliud est γαλῆν ἔχεις Diogenian. 3, 84. Apostol. 5, 26. cf. Eubul. 29.

665

νεῖν ἐξ ὑπτίας

μάθημα κολυμβητῶν Ἀριστοφάνης εἶπε καὶ Πλάτων. Pollux 7, 138.

666

αἱ τῶν γυναικῶν παρίδες

τοὺς κόσμους καὶ τὰς ἐσθῆτας, αἷς χρῶνται αἱ γυναῖκες καλλωπιζόμεναι, παρίδας εἶπεν Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 18, 23. cf. Amphid. 23. ad Thesmophorizusas alteras refert Dindorf.

667

ἀπεριλάλητος Αἰσχύλος

Pollux 2, 125 τὸ καταλαλεῖν παρὰ Ἀριστοφάνει (Ran. 752), καὶ ὁμοίως ἢ λάλησις, καὶ ἀπ. Αἰσχ.

668

λαλίστερον σ' εὔρηκα

Etym. m. 31, 14 Ἀριστοφάνης . . . καὶ πάλιν . . . καὶ λ. κτλ. σ' εὔρηκα Dindorf. Ach. 425] εὔρηκά σε. fortasse λαλίστερον δ' εὔρηκά σ'.

669

ἄχθου' αὐτοῦ τῷ ὄνῳ

ἀντὶ τοῦ τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικρολογίᾳ. Suid. ἄχθομαι . . . Ἀριστοφάνης . . . (Ach. 63) καὶ ἄχθομαι κτλ. sequitur deinde Ach. 1100, ut dubitari non possit quin etiam medium exemplum ex Aristophane sit depromptum. indicavit Fritzschius Q. Arist. 81. cf. Bekker. Anecd. 474, 19.

670

ἔχε δὴ καὶ σκόπει

Lexic. gr. anon. Laur. apud Herwerden. Stud. crit. 93 ἔχω . . . τὸ ἐπέχω καὶ κατέχω ἀμετάβατον ἐμμαντὸν δηλονότι, ὡς Ἀριστοφάνης κτλ. ἔχε Herwerd.] ἔχει. καὶ eicit Herwerdenus, sine necessitate.

671

Ἐξηκεστιδης ἔχων λύραν,

ἔργον Εὐδόξου, τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον.

Schol. Av. 11 ἔστι δὲ καὶ ἕτερος (Ἐξηκεστιδης) ἔχων λύραν ἔργον Εὐδόξου τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον. μέμνηται

δὲ αὐτοῦ καὶ Πολέμων . . . λέγων· ὁ δὲ Ἐξηκестίδης καθαρωδὸς Πυθιονίκης, νικᾷ δὲ καὶ τὸν τῶν Καρνείων ἀγῶνα τὸν ἐν Λακεδαιμονίᾳ καὶ Παναθηναία δίς. post ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Dindorfius lacunam statuit nomen poetae cuius illa verba sint excidisse dicens. Bergk. ἔτι δὲ καὶ ἐν ἑτέροις κτλ. conl. Schol. Eq. 129 ὡς καὶ ἐν ἑτέροις. recte. nam et Aristophanis verba sunt quae adferuntur, neque Excectides citharoedus diversus est ab eo qui Av. 11 inridetur. Ἐξηκестίδης add. Bergk.

672

ὃς τὰ μὲν ἀφανῆ μεριμνᾷ, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει.

Achilles Tati. Isag. Arat. p. 121 ed. Petav. τὰ μὲν ἀφανῆ Bergk.] τὰ φανῆ. cf. Eupol. 146. Tagenistis tribuit Toepellius Eup. Adul. p. 40. philosophum aliquem, Socratem vel Protagoram, inridet.

673

φράζε τοίνυν, ὡς ἐγὼ σοι πᾶς ἀνέροισι κύβος.

Bekker. Anecd. 398, 26 ἀνέροισι κύβος· οἶον ἀποκεκινδύνεται. Ἀριστοφάνης κτλ. eadem poetae nomine omisso Suidas ἀνέροισι πᾶς ἀνέροισι Bekkerus] πᾶσαν ἔροισι cod. ἀνέροισι Suid. Med. nomen poetae ex Eudemo supplevit Bekker. at neque homo ἀναρρίπτεται, neque lemma est ἀνέροισι, sed ἀνέροισι. itaque scribendum ἐμοί τοι πᾶς ἀνέροισι. sic πάντα κάλων ἐξιέναι, πάντα λίθον κινεῖν. ἀνερρίφθω κύβος Append. proverb. Leutsch. 1, 28. Macar. 2, 8. Menand. 66, 4. ac Caesar 'alea iacta esto'.

674

σφοδελὸν ἐν χύτραισι μεγάλαις ἐψόμενον

Cram. Anecd. Ox. I 264, 20 Herodian. I 108, 30 ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ, ὡς καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει σφοδελὸν κτλ. est tetrameter troch., cuius quattuor in exitu syllabae desunt.

675

ἐπτάπους γοῦν ἢ σκιά ἴστιν·
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὡς ἤδη καλεῖ μ'
ὁ χορὸς ὁ φιλοτήσιος.

Athenaeus 11, 1127 Dind. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἐταιρικὸν συνευωχούμενον φιλοτήσιον. Ἀριστοφάνης κτλ. 2. ἐπὶ Bergk.] ἢ πῖ. ὡς ἤδη καλεῖ μ'] ὡς καλεῖ δὴ μ' Bergk. ὡς καλεῖ μ' ἤδη πῖ δεῖπνον Hermannus. 3. χορὸς Casaub.] χορὸς. ἐπτάπους γοῦν ἢ σκιά. | ἤδη καλεῖ μ' ὁ καιρὸς ὁ φιλοτήσιος Nauckius (Mein. V

p. CLIV). Bekker. Anecd. 242, 10 δωδεκάπους σκιά· παρασημείωσις τῆς ὥρας, ἐφ' ἣ τὸς κεκλημένους ἐπὶ δεῖπνον ἔδει ἀπιέναι. Hesych. ἐπτάπους σκιά· τοῖς ποσὶ κατεμέτρουν τὰς σκιάς, ἐξ ὧν τὰς ὥρας ἐγίνωσκον. aut Daetalensibus aut Tagenistis 'necessario' tribuendum esse Fritzschius iudicat Daet. 99.

676

μὰ τοὺς πρόσωθεν

οὕτως (πρόσωθεν, non πόρρ.) καὶ Ἀριστοφάνης. κτλ. Schol. M Eurip. Hippol. 102. in parodia igitur id dixerat. nam comici πόρρωθεν.

677. 678

τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποίουν.

τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν,

ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα,
πολλὰ τοιαυτὴ καὶ τοιαυτὴ καὶ δεῦρο σχηματίσαντας.

Athenaeus 1, 21 f Ἀριστοφάνης γοῦν . . . ποιῆ αὐτὸν Αἰσχύλον λέγοντα· τοῖσι — ἐποίουν, καὶ πάλιν· τοὺς Φρύγας κτλ. 2. οἶδα] οἶδε V. 3. συλλυσόμενοι VL] συλλισόμενοι B. συλλησόμενοι CD. loquitur de Aeschyli tragoedia, cui erat inscriptum Φρύγες ἢ Ἐκτορος λύτρα. recte σχηματίσαντας (οἶδα τοὺς Φρύγας), quod propter Meinekium moneo Anal. Ath. 9. Cur. crit. 10. — gloriatur Aeschylus fragmento priore se choro saltandi figuras ipsum praescripsisse. alter (ut in Ranis Dionysus) 'memini' inquit 'Phrygum tuorum chororum variis saltationum formis uti'. Athen. 1, 21e Αἰσχύλος . . . πολλὰ σχήματα ὀρχηστικά αὐτὸς ἐξευρίσκων ἀνεδίδον τοῖς χορευταῖς. Χαμαιλέων γοῦν πρῶτον αὐτὸν φησι σχηματῆσαι τοὺς χοροὺς ὀρχηστοδιδασκάλους οὐ χρησάμενον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων. Ranarum alterius editionis fragmentum putabat esse Welckerus (Aesch. Tril. 426), Crapatalorum Pherecratis Dindorfius 25, Danaidum Aristophanis Bergkius.

679

ὥστ' ἀνακύπτων καὶ κατακύπτων τοῦ σχήματος εἵνεκα τοῦδε κηλωνείου τοῖς κηπουροῖς

Pollux 7, 143 τῶν δὲ τοῖς κηπῦροῖς ὑπηρετούντων ἐστὶ καὶ τὸ κηλώνειον . . . Ἀριστοφάνης κτλ. Basil. Epistol. anthol. p. 11 οὐκ ἔῶν ἀνανεύειν καὶ κατανεύειν ὥσπερ τὰ κηλώνεια τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀναγιγνωσκόντων. sententia non integra est. chororum saltationes significari videntur. 'ut sursum flexus et deflexus rursus propter hanc figuram tollenoni hortulanorum in usum invento si-

milis videretur?. ad Danaides refert Bergk. Bekker. Anecd. 271, 28 κηπούρευμα τὸ ὕδωρ τὸ τοῦ κήπου, εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον. κηλωνήιον Herodot. 1, 193.

680

ἐν τοῖς ὄρεσιν δ' αὐτόματ' αὐτοῖς τὰ μιμαίκυλ' ἐφύετο πολλά.

Athenaeus 2, 50e Ἀριστοφάνης κτλ. ὄρεσιν δ' Dobraeus] ὄρεσιν αὐτόματ' αὐτοῖς (i. e. τοῖς ἀνθρώποις) Meinek. Anal. Athen. 25] αὐτομάτοισιν. μιμαίκυλ' ἐφύετο Dindorf.] μιμαίκυλα φύεται. aetas aurea describitur. Ovid. Met. 1, 103 *contentique cibis nullo cogente creatis arbuteos fetus montanaque fraga legebant*. cf. Cratin. 160. cum beatam hominum vitam in Tagenistis ab Aristophane describi Athenaeus testetur 6, 269e, paene certum est ex Tagenistis haec excerpta esse. de arbutis cf. Hehn Kulturpfl.² 350. 1. perverse de his disputat Muellerus Strubing. 155 adn.

681. 682

πολφούς δ' οὐχ ἦψον ὁμοῦ βολβοῖς.

* * * *

ἴν' ἐπαγλαῖσῃ τὸ παλημάτιον καὶ μὴ βήττων καταπίνη.

Pollux 6, 62 καὶ Ἀριστοφάνης δὲ τῶν πολφῶν μνημονεύει πολφούς κτλ. (v. 1). εἴη δ' ἄν ἔττους ἰδέα καὶ τὰ χιδρα (Eq. 806. Pac. 595). γίνεται δὲ ἐκ πυροῦ χλωροῦ, ὃν χιδρίαν Ἀριστοφάνης καλεῖ· ὃ δὲ αὐτὸς καὶ παλημάτιον ῥόφημά τι ὠνόμασεν· ἴν' ἐπαγλαῖσῃ κτλ. ἴσως δ' ἄν εἴη ἐκ παιπάλης, ὃ ἔστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου. Photius πόλφοι· τὰ ἐκ τῶν χιδρων καὶ ἐκ τῆς ἐρ(ε)ικτῆς ἐψόμενα. Bekker. Anecd. 209, 33 ἀγλαῖζει· σκευάζει, κοσμεῖ, ποιεῖ. Antiph. Athen. 2, 63a ἀσφάραγος ἐπηγλαῖζετο. Eubul. Athen. 2, 65c ἐψεν ἐλαίω ῥάφανον ἠγλαῖσμένην. ex eadem et fabula et scaena utrumque fragmentum petitum esse arbitratur Bergk. Daetalensibus sine idonea causa tribuit Fritzschi Daet. 59.

683

κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίσετε τοῖσι πένησιν.

Pollux 7, 195 ἴδιον δ' ἄν εἴη (τὸ κοτυλίξεν) τῶν τὸν οἶνον πιπρασκότων· Ἀριστοφάνης κτλ. τοῖσι πένησιν| τοῖς σιτοπένησιν A. significantur homines populares, qui turbando omnia divitesque vexando res publicas adripiunt et exiguam commodorum partem pauperibus concedunt. cf. Vesp. 664—695. ad Babylonios (vel Νήσους) referunt Dindorfius et Fritzschi Bab. 16. κιρνάναι etiam Eccl. 841.

684

ἀλλ' ὦ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν
Φοῖβε μαχαίρας
καὶ προδιδάσκων τοὺς σοὺς προπόλους

Athenaeus 4, 173 d Ἀριστοφάνης ἔφη κτλ. . . . ἐπισκώπιουσι γὰρ . . . τοὺς Δελφοὺς ὡς περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς θοίνας διατριβοντας. cf. Eustath. 1560, 16. ad Aeolosiconem refert Bergkiius.

685

διάλεκτον ἔχοντα μέσσην πόλεως
οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν
οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικότεραν

Sextus Empir. Adv. grammat 1, 10 p. 264 πολλαὶ γάρ, φασίν (οἱ γραμματικοί), εἰσὶ συνήθειαι, καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἢ παλαιά, ἐξηλλαγμένη δὲ ἢ νῦν. καὶ οὐχ ἢ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν ἢ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἀστει διατριβόντων. παρὸ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀριστοφάνης κτλ. non neglegenda dactyli cum anapaesto coniunctio v. 3.

686

τὸν σαπέροδην ἀποτίλαι χοῖ
κατ' ἐκπλῦναι καὶ διαπλῦναι.

Pollux 6, 49 Ἀριστοφάνης κτλ.

687

χορδαί, φῦσκαί, πασταί, ζωμός,
χόλικες

Pollux 6, 56 πασταὶ δὲ εἰσι ζωμὸς ἀλφίτων . . . Ἀριστοφάνης δὲ φησι κτλ. fortasse omnia continua scribenda ut pars tetrametri.

688

ἐν δὲ Κλεωναῖς ὀξίτιδες εἰσίν.

Athenaeus 2, 67 d μνημονεύει δὲ που (Ἀριστοφάνης) καὶ τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους ὡς διαφόρου· ἐν δὲ κτλ. ὀξίτιδες Casaub.] ὀξύτιδες VL. ὀξίτιδες B.

689

εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες

Pollux 9, 154 Ἀριστοφάνους εἰπόντος κτλ. Bekker. Anecd. 39,

25 εἰκοβολεῖν· ἀντὶ τοῦ εἰκάζειν. εἴρηται δὲ οἱ τὸ (οἶον? Bekker.) εἰκόσι βάλλειν. 'imaginibus uti.'

690

ὁ δ' ἔχων θέρμαν καὶ πῦρ ἤκεν.

Pollux 4, 186 θέρμα καὶ πῦρ Ἀριστοφάνης ἔφη κτλ. ἤκεν] εἴρηκεν A. cf. Ruhnk. Tim. 139 sq. Erotian. 106, 2 Klein. πῦρ· τουτέστιν ὁ πυρετός. Ἀττικῇ δὲ ἡ λέξις.

691

δύναται γὰρ ἴσον τῷ θραῦν τὸ νοεῖν.

Clemens Alex. Strom. 6, 749 Ἀριστοφάνης ἔφη κτλ.

692

ἀλλ' εἰς ἤρων τι παρήμαρτον.

Schol. Hom. Il. 13, 428 ἤρων τινὲς Ἀττικῶς· ἀλλ' . . . Ἀριστοφάνης. cf. Av. 1484 et 1492. ad Heroes refert Dindorfius.

693

οὐκ ἔσθω κενέβρειον· ὅταν θύσης τι, κάλει με.

Erotianus 82, 8 Klein. κενέβρεια· τὰ νεκρομαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. Schol. Av. 538 κενεβρείων· τὰ θύσημαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν. οὐκ — θύση· ἔσθω Heringa Observat. 165] ἔσθ' ὁ A. ἔσθ' { B. ἔσθ' ὁ C. ἔσθ' ὃ Schol. Arist. (ἔσται Ald.) θύσης Bergk.] θύης. κάλει Heringa ante Cobet. Mnem. V 186] καλεῖ. καλεῖν Dindorf. ἔσθω in versu heroico (oraculo fortasse) nihil offensionis habet. exempla attulit Dobraeus Adv. II 257.

694

μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖθ', οἱ μολγοὶ ἔσονται.

Pollux 10, 187 οὐδὲν κωλύει καὶ μολγὸν εἰπεῖν, ὅς ἐστι κατὰ τὴν τῶν Ταραντίνων γλῶτταν βόειος ἀσκός· . . . καὶ Ἀριστοφάνης δὲ χρησμὸν τινα παίζει· μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖθ' ἢ (sic. Bekk.) μολγοὶ ἔσονται, τὸ ἄπληστον ἀντὶ τῶν ὑπαινιχτόμενος. αἰνεῖθ' οἱ μολγοὶ K.] αἰνεῖτε οἰμολγοὶ A, αἰνεῖτε ἀμολγοὶ B. ἀνεῖται μολγοὶ C. Eustathii testimonio 801, 56 fretus Bergk. haec ad Pacem rettulit argumentis parum firmis. cf. fr. 101.

695

ὅστις ἐν ἡδυόμοις
στρώμασι παννυχίζων
τὴν δέσποιναν ἐρείδεις.

Athenaeus 2, 48c Ἀριστοφάνης κτλ. Eustathius 1570, 5. ad Aëolosiconem propter metri cum fr. 10 similitudinem refert Dindorfius.

696

καὶ σὺ κυρηβιοπῶλα
Εὐκράτες στύππαξ.

Schol. Eq. 254 Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων· ἔνθα αἱ κάχρως φερόνται. κάχρως δέ εἰσιν αἱ λελεπισμένα κριθαὶ ἀφ' ὧν ἡ πτιδάνη. σκώπτει δὲ καὶ τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερώτερόν φησι κτλ. Εὐκράτες om. Θ. στύππαξ Bergkii] στύπαξ. Schol. Eq. 129 στύππαξ δὲ ἔκαλεῖτο διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι. στύππαξ formatum est ut πλοῦταξ alia. cf. Lobeck. Pathol. prol. 448. Hesych. στύππανα· στυππειοπώλην. de Eucrate Eq. 254. Babylonis attribuit Fritzs. Bab. 40. 1.

697

τί γὰρ ἐπὶ κακότηρον ἐμόλετον βίον
ἀδικομηχάνῳ τέχνῃ;

Bekker. Anecd. 343, 21 ἀδικομήχανος· Ἀριστοφάνης κτλ. ἐμόλετον Bekker.] ἐμόλετε. sunt dimetri dochmiaci, quorum alterum facile suppleas addito πιθομένῳ.

698

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέστυ βροταῖν;

Hephaestio 8, 11 τὸ προκελευσματικὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον, οἶον τὸ τετράμετρον τοῦτο τὸ Ἀριστοφάνειον κτλ. ἐπέστυ ES] ἐπέστυ Flor. et cod. alii. Hephaestio proceleusmaticos pro anaepaestis positos interpretatur.

699

ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ καναβευμάτων.

Bekker. Anecd. 415, 29 et Suidas ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι· οἶονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους. Ἀριστοφάνης κτλ. λέγει γὰρ διὰ μὲν τοῦ ἀπ' ἀκροφυσίων καινῶς εἰργασμένα καὶ οἶον ἐκ πυρός, διὰ δὲ τοῦ ἀπὸ κινναβευμάτων οἶον καινῶς πεπλασμένα καὶ (καινήν) διάθεσιν ἔχοντα. κινναβος γὰρ τὸ εἶδωλον, πρὸς δ' οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. κἀπὸ καναβευμάτων K.] καὶ τῶν ἀποκινναβευμάτων. κἀπὸ κινναβ. Brunck. Hesych. ἀκροφύσια· τὰ ἄκρα τῶν ἀσκήων, ἐν οἷς οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ ἐκφυσῶσιν. Photius κινναβευμάτων· πονηρευμάτων. Hesych. κινναβεύματα· πανουργεύματα. quae unde fluxerint nescio:

nisi forte scribendum est *κιναιδεύματα*. aliud certe est *κανάβευμα*. Hesych. *κάνναβοι*· τὰ ξύλα, περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέασιν. ὄθεν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι *κάνναβοι* λέγονται (Strattid. 20). atque Photius ipse 139, 15 (non suo loco) *κάνναβος*· τὸ πρῶτον τιθέμενον ξύλον ὑπὸ τῶν πλαστῶν, περὶ ὃ τὸν πηλὸν τιθέντες πλάσσουσιν. Pollux 7, 164 περὶ ὃ δὲ οἱ τοὺς πύθους πλάττοντες τὸν πηλὸν περιθέντες πλάττουσι, τοῦτο τὸ ξυλήφιον *κάνναβος* καλεῖται. et 10, 80 τὸ μὲν δὴ ξύλον ὃ περιπλάττουσι τὸν πηλὸν οἱ κοροπλάθοι, *κάνναβος* (sic hic recte) καλεῖται. Aristot. Hist. an. 3, 5, 1 αἱ φλέβες ὡσπερ ἐν τοῖς γραφομένοις *κανάβοις* τὸ τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα παντός. De gener. 2, 6 ἐκ δὲ τῆς καρδίας αἱ φλέβες διατεταμέναι, καθάπερ οἱ τοὺς *κανάβους* γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις. hinc Gallorum *canevas* ortum esse docet Schneider III 138. per simplicem *v* scribendum esse ex hoc ipso Aristophanis versu cognoscitur. metrum autem est cretico-paeonicum. praedicat (in epirrhemate aliquo opinor) poeta ingenium suum operumque semper novam praestantiam. cf. Nub. 547. pro πάντ' scribendum arbitror *καίν'*. cf. grammatici Bekk. verba supra exscripta.

700

Plutarchus Mor. 836 e Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς τοῦ Ἐρχιμέως . . . θεράποντας ἀύλοποιούς κεκτημένον, καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων . . . ὄθεν εἰς τοὺς ἀύλους κεκαμώθηται ὑπ' Ἀριστοφάνους καὶ Στράτιδος. 'nempe contumeliose ἀύλοτρύπης dictitabatur'. Meinek. II 765. Cobet. Observ. crit. 149. Strattid. 3.

701

Athenaeus 2. 41e κρήνη δ' ἐν Βοιωτίᾳ ἢ Τιλφῶσσα· ἀφ' ἧς Ἀριστοφάνης φησὶ Τειρεσίαν πιόντα διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείναντα τὴν ψυχρότητα ἀποθανεῖν. sine dubio *comicum* dicit. poterat autem hoc commemorari in Phoenissis vel in Amphiarao vel in Polyido. de *Tilphossa* cf. Bursian. Geogr. gr. I 234.

702

Macrobius Saturnal. 3, 8 *apud Calvum Aferianus affirmat legendum 'pollentemque deum Venerem', non deam: signum etiam eius est Cypri barbatum corpore et veste muliebri cum sceptro ac statura virili, et putant eandem marem ac feminam esse: Aristophanes eam Ἀφροδίτον adpellat. Servius Vergil. Aen. 2, 632 est etiam in Cypro simulacrum barbatae Veneris, corpore et veste muliebri, cum sceptro et natura virili, quod Ἀφροδίτον vocant, cui viri in veste muliebri, mulieres in veste virili sacrificant. Bekker. Anecd. 472, 24 Ἀφροδίτος· ὁ Ἐρμαφροδίτος. παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὁρθάνης, Πριάπος. Hesychius Ἀφροδίτος· Θεόφραστος μὲν τὸν Ἐρμαφροδίτον φησιν, ὃ δὲ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφώς Παίων*

εἰς ἄνδρα τὴν θεὸν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρῳ λέγει. cf. Preller. Mythol. gr.² I 400.

703

Hesychius Ἴπποκλείδης· οὕτω κακοσχόλως τὸ τῆς γυναικὸς μόριον Ἀριστοφάνης εἶπεν. Photius Ἴπποκλείδην· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παρὰ τὸ ἱππεύειν. Hippoclidem ex Hieroclide comice deflexum conicit Fritzs. Q. Arist. 88 adn. 14.

704

Hesychius Κλύμενος· ἰατρὸς ἀφνῆς, ὃν Ἀριστοφάνης φησὶν ἀναμεῖχθαι τῷ Μόρσιμῳ διὰ τὸ καὶ τὸν Μόρσιμον ἰατρὸν εἶναι ἀφνῆ· ἦν δὲ καὶ τραγωδοποιὸς ἀφνῆς ὁ Μόρσιμος. videtur per iocum Clymenum et Morsimum tamquam medicamenta commendavisse, quae mixta inter se pro remedio essent. Ran. 944.

705

Hesychius Σέριφος· Ἀριστοφάνης τὴν Λακεδαίμονα Σέριφον. Photius Σέριφον· τὴν Λακεδαίμονα, διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν. καὶ χρησμός αὐτοῖς ἐξέπεσεν. vaticinium igitur finxisse videtur quo Lacedaemon Seriphi nomine significaretur.

706

Schol. Lysistr. 1237 ἀρχή τινος σκολίου· καὶ Τελαμῶνος αἰχμητά. περὶ οὗ δεδήλωται ἤδη. cum in fabulis superstitionibus nulla eius scoli mentio fiat, iure ad deperditam aliquam rettulit Bergk. cf. Athen. 15, 695c. Theopomp. 64.

707

Pollux 7, 60 Μασσαλιωτῶν δὲ ὁ χορταῖος (χιτών) . . . τὸν δὲ χορταῖον τοὺς προπώλας φορεῖν ὡς ἀγοραῖον Ἀριστοφάνης ἔφη. et 7, 12 ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν προπράτωρ . . . προπώλην δὲ Ἀριστοφάνης αὐτὸν εἶπε. dubium est unum an duo haec sint fragmenta.

708

ἀκύμων θάλασσα

Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ μῆ γενναῖν τέθεικεν, ὠσανεὶ ἀρόνου. ὠσανῶτος καὶ Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 6, 1.

709

ἀλφίτων μελάνων ἄδδιχα

Eustathius 1854, 12 ἦν δὲ καὶ ἄδδιξ μέτρον τι, φασί, τετραχοῖνικον. Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 342, 26, Photius, Hesychius ἄδδιξ· μέτρον

τετραχόλικον. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius κάδδιχον· ἡμίεκτον. ἢ μέτρον. cf. Gregor. Cor. 292. Lobeck. Pathol. el. 108 n. 20. ἄλφιστα μέλανα nulla sunt. scribendum ἀλφίτων δὲ λαβὼν ἄδδιχα.

710

ἀμεταχειρίστων τῶν κοινῶν

Ἀριστοφάνης εἶπεν. Pollux 2, 150. at Bekker. Anecd. 23, 27 ἀμεταχειρίστα· τὰ καινὰ, ἃ οὐδείς ἂν μεταχειρίσαιο. itaque κοινῶν scribendum est, quod interpretamentum vocis ἀμεταχειρίστα esse arbitror.

711

ἄνδρα σάρκινον

Ἀριστοφάνης εἶρηκεν. Pollux 2, 233. i. e. πολύσαρκον.

712

ἀπόμακτρο' ἀπεσκοτωμένα

Suidas ἀπεσκοτωμένα· ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα· τὰς γὰρ χρίσεις σκότη καλοῦσι ζωγράφοι· οὕτως Ἀριστοφάνης. et ἐσκιωτροφημένα· Ἀριστοφάνης ἀπόμακτρα σκντάλων ἐσκιωτροφημένα (scr. ἐσκιωγραφημένα), Bekker. Anecd. 431, 26 et Suid. ἀπόμακτρα σκντάλων ἀπεσκοτωμένα δ' ἐσκιωτροφημένα (Dindorfius ἀπόμακτρα· σκντάλα. ἀπεσκοτωμένα δέ· ἐσκιαγραφημένα). cf. Hesych. ἀπεσκοτωμένα· ἐσκιαγραφημένα. τὰς γὰρ χρίσεις (χρώσεις?) σκότους καλοῦσιν οἱ ζωγράφοι. Eustath. 953, 53. sunt 'imagines adumbratae'.

713

αὐτὸς λέγει

ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης . . . Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 78, 29. cf. fr. 268.

714

ἀφαίρει τρίχας

ὁ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐπὶ τινος κολακεύειν ἐπιχειροῦντος. Bekker. Anecd. 4, 30. cf. fr. 410. 657. scribendum cum Bergkio ἀφαίρει.

715

γερόντειαι παλαῶστραι

παρὰ Ἀριστοφάνει. Pollux 2, 13. παρ' Ἀριστοφάνει, non παρ' Ἀντιφάνει. Bekkerus.

716

Δαυλίαν κόρωνην

ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα, Ἀριστοφάνης διὰ τὸν μῦθον. ἔνιοι τὴν δα-

σειαν. Etym. m. 250, 8 et sine auctoris nomine Hesychius. fabulam dicit quae est de Philomela, Procne, Tereo.

717

ἔξαινε (δὲ) τῶν ἐρίων

Ἀριστοφάνης ἔφη. Pollux 7, 30.

718

ἰξοί, ἄνποκόνδυλοι

Bekker. Anecd. 43, 33 ἰξοί ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ φειδωλῶν, ὅτι καὶ ὁ ἰξὸς γλίσχρος ἐστὶ. λέγει δ' Ἀριστοφάνης οὕτως ἰξ. ῥ. ὅπερ σημαίνει τοὺς γλίσχρους καὶ διὰ τὴν φειδωλίαν μῆτε λουμένους μῆτε νιζομένους (ser. κτενιζομένους). fr. 603. cf. Moer. 201 Piers. Bekker. 474, 21 et Suidas ἄχθομαι τὸν ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν. οὕτω γοῦν ἄνποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. vox iam usitata erat Hipponacti et Archilocho. Eustath. 1828, 11. cf. Plat. 124.

719

καλαμίνην σύριγγα

εἴρηκεν Ἀριστοφάνης. Pollux 4, 67.

720

κάμινον βαλανείου

ὁ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης) φησί. Pollux 7, 166.

721

καὶ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας

Ἀριστοφάνης. Pollux 10, 27. antea attulit Pollux Lysistr. 265.

722

κνημιοπαχῆς ξύλον

Photius κνημία τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα. καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις. καὶ τὸ κν. ξ., ὡς Ἀριστοφάνης. κνημιοπαχῆς ξ. Lobeck. Phryn. 535.

723

λεπρᾶν κεράμιον ὄξηρόν

ἀντὶ τοῦ μυδᾶν Ἀριστοφάνης λέγει. Pollux 7, 162. 7, 161 κεράμιον οἶνηρόν. Κρατίνος, Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ὄξηρόν.

724

μέλλει δὲ πέμπειν τοὺς εἰς ἀφορμῆν.

Hesychius ἀφορμῆ· ἡ νῦν ἐνθῆκη λεγομένη. Ἀριστοφάνης μέλλει κτλ. ἢ πρόφασις, ἢ αἰτία. Suidas ἀφορμῆ· ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅταν τις ἀργύριον δώσει ἐνθῆκην. Phryn. Ecl. 223 τὸ ἐνθῆκη, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἄτοπον. ἀφορμῆν γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Bekker. Anecd. 472, 6 ἀφορμῆ· ἰδίως παρὰ Ἀττικοῖς ἢ πάροδος (?) λέγεται, ἣν νῦν πολλοὶ πρόχειαν καὶ ἐνθῆκην λέγουσι . . . ἢ ὅταν τις ἀργύριον δώσει ἐνθῆκην. cf. Harpocr. ἀφορμῆ. Demosth. 36, 11 ἦν ἰδίᾳ τις ἀφορμῆ τούτῳ πρὸς τῇ τραπέζῃ. 36, 44 πῶστις ἀφορμῆ πασῶν ἐστὶ μεγίστη πρὸς χρηματισμὸν. de poetae verbis non constat. Dindorfius deleto articulo τοὺς 'speciem metri' oriri arbitratur.

725

Hesychius (Herodian. II 550, 8) μεσαύχενες· Ἀριστοφάνης φησὶ μεσαύχενας νέκνας ἀσώτους· διὰ τοῦ μ γραπτέον μεσαύχενας· ὅτι μέσον αὐχένα αὐτοῦ πιέζει παρεβάλλοντο τὸ σχοινίον· τραγωδεῖ δὲ τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου Σύρω (Σατύρω Bergk. Poet. lyr. Philox. 12, Σισύρω vel Σκίρω Berglein). ἐνιοὶ δὲ διὰ τοῦ δ γράφουσι δεσαύχενες, καὶ οὐ καλῶς. idem μεσσαύχενες· οἱ ἀπὸ μέσου τοῦ αὐχένος δεσμευόμενοι. Photius μεσαύχενες· οἱ ἀσκοὶ ἢ δεσαύχενες. cf. Hesych. δεσαύχενες. Pollux 2, 135 βυσαύχην ὁ τοὺς μὲν ὤμους ἀνέλκων, τὸν δὲ αὐχένα συνέλκων . . . βυσαύχενας τοὺς ἀσκούς Ἀριστοφάνης κέκληκεν. ac similiter Hesych. βυσαύχην. Hesychius ὁ βυσαύχην· ὁ τὴν (sic) αὐχένα βαρῶν. in Hesychii quae supra primo loco legitur glossa Dobraeus (Phot. Lips. p. 644) Ἀριστοφάνης φησὶ μεσαύχενας νέκνας· τοὺς ἀσκούς· διὰ τοῦ μ γραπτέον. μεσαύχενες, ὅτι μέσον τὸν αὐχένα αὐτῶν περιεβάλλοντο σχοινίον· παρωδεῖ δὲ κτλ. 'nempe Philoxeni phrasin de suspensis per collum cadaveribus ad utres per iocum transtulit.' Adv. II 259. Bergk. μεσαύχενας νέκνας ἀσκούς et postea αὐχένα ἀσκοῦ πιέζει ὁ περιεβάλλοντο σχοινίον. M. Schmidtius μεσαύχενας νέκνας· [ασ] οὕτως διὰ τοῦ μ γραπτέον. Heckerus Philol. V 510 μεσαύχενας κυνέας· τοὺς ἀσκούς· διὰ τοῦ μ γραπτέον μεσαύχενας, ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκοῦ πιέζει τὸ σχοινίον. παρωδεῖ δὲ τὰ τοῦ Φιλοξένου διασύρων. Nauckius Allg. Litz. 1848 p. 518 μεσαύχενας etiam Polluci reddit, βυσαύχενας ex eo quod proxime praecedit βυσαύχην ortum esse ratus. iam antiquitus igitur scriptura dubia fuit. cf. utique Bergk. Philox. 12.

726

ὁ πίττομαι

οὐ πείθομαι. καὶ τοῦτο Βοιώτιον. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις. Photius. ὁ πίττομαι Bergk.] ὀπλίττομαι. cum in Ecclesiazusis

non magis inveniatur quam in ulla alia superstite fabula, aliunde petitum est.

727

πάγκυφος έλαία

Ἀριστοφάνης. Pollux 6, 163 (έλαία). Hesychius άστή έλαία· ή έν άκροπόλει ή καλουμένη πάγκυφος δια χθαμαλότητα. Pollux 9, 17 ή δε κωμωδία και άστής έλαίας είρηκε τής έν πόλει (i. e. άκροπόλει). Hesych. πάγκυφος· έλαίας είδος τι κατακεκυφός και ταπεινόν έν τή άκροπόλει. Photius πάγκυφος· ή κατακεκαμμένη.

728

στήμονα δε έξεσμένον

τόν ισχνόν και λειόν Ἀριστοφάνης λέγει. Pollux 7, 32.

729

συστάδας άμπέλους

Pollux 6, 159 ό δ' αυτός (Ἀριστοφάνης) και συγκοίτας είρηκε και σ. άμπ. idem 7, 146 ζυγάς μέν και συστάς ή άμπελόφυτος γή, ει μη κατά στοίχον είη πεφυτευμένη, στοιγάς δε ή κατά στοίχον. Hesych. παστάδες (παρστάδες M. Schmidt.) . . και τών άμπέλων αι συστάδες. Photius ξυστας . . και γή άμπελοφόρος. Hesych. ξυστάδες· αι πυκναι άμπελοι. άμεινον δε τας είκη και μη κατά στοίχον πεφυτευμένας άκούειν. cf. etiam Lobeck. Paral. 79. Ahrens. Dial. II 73. 4. Schneider. Aristot. Pol. 7, 10, 5.

730

τρήμας έχει

Etymol. m. 726, 53 στελειά· τό τρήμα του πελέκεως, δι' ού τό στελεόν ενείρεται, ήν τρήμην Ἀττικοί λέγουσιν. Ἀριστοφάνης τρ. έχ.

731

ύποζυγιώδες πράγμα

Etymol. m. 782, 22, Photius, Suidas ύποζυγιώδης άνθρωπος· ό μη έκ τής έαυτου προαιρέσεως και προθυμίας τι πράττων, άλλ' έκ τής έτέρων κελύσεως, ώσπερ και τα ύποζύγια. είποις δ' άν και ύποζυγιώδες πράγμα. Ἀριστοφάνης. Aristophanis exemplum omittitur Bekker. Anecd. 67, 12.

732

φιλοκηδη λόγον

Ἀριστοφάνης. Pollux 6, 167.

733

Ἄβυδοκόμην

Zenobius 1, 1 Ἄβυδηνὸν ἐπιφόρημα . . . εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν (Ἄβυδηνῶν) συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ἔνθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἄβυδοκόμην εἶπεν. Ἄβυδοκόμην Dindorf.] Ἄβυδοκοκώμην. Ἄβυδοκοκόμενον B. Ἄβυδοκοκόμενον Zenob. Milleri (Mélanges 356). Bekker. Anecd. 215, 6 et 322, 31 Ἄβυδοκόμης ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Ἄβυδοκοκοί. cf. Hesych: Ἄβυδοκοκώμας. Eustath. 357, 1. Hermipp. 58.

734

ἄγλωττον

Ἀριστοφάνης τὸν εἰπεῖν ἀδύνατον ἔφη. Pollux 2, 108.

735

ἄγνον

τὸν ἀγνὴν Ἀριστοφάνης. Pollux 3, 48. Lob. Phryn. 185.

736

ἀδηφάγοι

ἀγωνισταὶ ἔπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης. Photius. fortasse ad Anagryrum pertinet.

737

Ἀδώνιον

Bekker. Anecd. 346, 1 Ἀδώνιος Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος. λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων καὶ Κρατῖνος, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ ἔτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀδωνιν αὐτὸν πολλάκις. cf. Cratin. 376. Pherecr. 198.

738

ἀείταν

τὸν ἐταῖρον. Ἀριστοφάνης δὲ τὸν ἐρώμενον. Bekker. Anecd. 348, 2. ἀείταν] αἶταν Dindorf. cf. Becker. Charikl.² II 222. 3.

739

ἀθλοθετία

Pollux 3, 140 ἀθλοθεσία, ἢ ὡς Ἀριστοφάνης ἀθλοθετία. ἀθλοθεσία est actio, ἀθλοθετία munus τοῦ ἀθλοθέτου. cf. fr. 746. Lobeck. Phryn. 510.

740

ἀλειφόβιον

(cod. ἀλειφοίβιον)· τὸν περὶ παλαιστράν ἀναστρεφόμενον καὶ

ὑπῆρετοῦντα. οὕτως Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 382, 17. Hesi-
chius ἀλειφοβίους· πένητας.

741

άλουργιαῖον

ἀντὶ τοῦ ἀλουργῆς. οὕτως Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 380,
14. cf. Lobeck. Phryn. 185. Suidas *Antiphani* tribuit, testis in
his rebus nequaquam locupletissimus. potuit etiam uterque eadem
voce uti. fortasse scribendum ἀλουργίδιον. ἀλουργίδα Eq. 967.

742

ἀναβιών

ἀντὶ τοῦ ἀναβιώσας. Πλάτων *Σκευαῖς* . . . καὶ Ἀριστοφάνης.
Harpocration. 35 not. 21 Bekkeri. cf. Plat. 131, ubi Meinekius
ἀναβιών' ἐκ τῆς νόσου. ac sic iam Pierson. Moerid. 20. Aristo-
phanis mentionem Meinekius (etiam V 71) ad Ran. 177 referebat.
veri similis est etiam Aristophanem infinitivo ante vocalem eliso
usum esse.

743

ἀνασηκῶσαι

ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἰσάντες. οἶον ἐξισῶσαι τῷ
λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Suidas. Etym. m. 100,
11 ἀνασηκοῦν' τὸ προστιθέναι τὸ ἔλλιπές, ut lances ad aequilibrium
statuantur. Bekker. Anecd. 19, 29 ἀνασηκῶσαι· τὸ ἀντιθεῖναι καὶ
ἀντιστῆσαι, qui ἀντισηκῶσαι potius interpretari videtur. ad *gram-*
maticum sine idonea causa referebat Gaisfordus.

744

ἀνδρῖξεσθαι!

Ἀριστοφάνης εἶπεν. Pollux 2, 20. idem etiam ἀνδροῦσθαι Ari-
stophani tribuere videtur. Bekker. Anecd. 394, 28 ἀνδρωθεῖσα·
ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα.

745

ἀνεψιαδοῖ

Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 401, 18. cod. ἀνεψιάδαι, Bek-
kerus ἀνεψιαδαῖ.

746

ἀνοητία

ὡς Ἀριστοφάνης. Pollux 2, 228. Bekker. Anecd. 21, 20 ἀνο-
ητία ὡς νουθετία, μοιχοληπτία, φιλοποτία, λυχνοκαντία, ἀκρατία.
ibid. 406, 16 ἀνοηστίαν· τὴν ἄνοιαν. Ἀριστοφάνης. cf. fr. 739 et
Lobeck. Phryn. 506.

747

ἀπαίροντες

μεθιστάμενοι, οὕτως Ἀριστοφάνης. Zonaras I 258. Bekker. Anecd. 6, 16 ἀπαίρειν· τὸ μὲν πλεῖστον οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πλοῦ τιθέασι, πλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοπορίας, ὡς Αἰσχύλος καὶ Ἀριστοφάνης.

748

ἀροστροφεῖν

Ἀριστοφάνης λέγει. Pollux 7, 22.

749

ἀσπάλαθος

ἀκανθῶδες φυτόν. Ἀριστοφάνης ἀρσενικῶς. Bekker. Anecd. 10, 9. cf. Pherecr. 109.

750

αὐόμενος

Bekker. Anecd. 13, 19 αὔεσθαι καὶ πῦρ ἐναύεσθαι. Ἀριστοφάνης αὐόμενος, Κρατῖνος (409) ἐναύεσθαι.

751

ἀψευδοῦντες

Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 13, 28.

752

βαρβιτίζειν

ὡς Ἀριστοφάνης. Pollux 4, 63.

753

βαρύφωνος

Ἀριστοφάνης . . . εἴρηκε. Pollux 4, 64. cf. fr. 644.

754

ἡ βάτος

θηλυκῶς λέγεται . . . παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται. Schol. Theocr. 1, 130.

755

βελέκκων

Etym. m. 194, 31 βέλεκοι· ὄσπρια. καὶ τῶν βελέκκων Ἀριστοφάνης. Hesych. βέλεκυς (cod. βέλλεκυς)· ὄσπριόν τι ἐμφορὸς λαθύρω μέγεθος ἐρεβίνθου ἔχον. Suidas (deest in ABV) βέλεκος· ὄσπριον. ἔοικε τοῖς λαθύροις. Zonar. I 383. Boisson. Anecd. III 222, 400.

Schneider. Theophr. III 689. Lobeck. Pathol. prol. 319. 20. ad emendandum Eccl. 596 uti volebat Dindorfius.

756

βιβλιδάριον

παρὰ Ἀριστοφάνει. Pollux 7, 210. βιβλάριον A. scrib. βυβλιδάριον.

757

βλέπησιν

Pollux 2, 56 Ἀριστοφάνης δὲ καὶ βλέπος που λέγει (Nub. 1176) καὶ βλέπησιν. cf. Bergk. II 1215. Dindorf. Poet. scen. noviss. n. 597. si corrupta videtur vox, emendanda est, non exterminanda.

758

βοηλατεῖν

Ἀριστοφάνης καὶ ὀνηλατεῖν εἶπε. Pollux 7, 187.

759

βοῦκλεψ

παρ' Ἀριστοφάνει. Cramer. Anecd. Ox. I 269, 9 (βοόκλεψ). Herodian. I 246, 23. cf. δράψ 768, χοιρόθλιψ Vesp. 1364, ἀστύτριψ, οἰκότριψ (Thesm. 426), πελεθόβαψ Hesych. — at Athenaeus 9, 409c βοόκλεψ, παρὰ Σοφοκλεῖ Ἐρμῆς. Horat. Carm. 1, 10, 9. potest uterque poeta eadem voce usus esse, ac Sophocles quidem fortasse in fabula satyrica. cf. Pac. 180sq. 362. Plut. 1100sq.

760

βοῦς (nom. pl.)

Thomas Mag. 55, 11 λέγε δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν βόες, εἰ καὶ Ἀριστοφάνης κἂν ἀναγκασθεὶς ἅπαξ βοῦς εἶπεν.

761

βωλοκοπεῖν

Ἀριστοφάνης εἶρηκε. Pollux 7, 141.

762

γεῖσα

Ἀριστοφάνης καὶ τὰς ᾄας τοῦ ἱματίου εἶπε. Etym. m. 229, 4. Bekker. Anecd. 231, 2 Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ᾄας τοῦ ἱματίου γείσας (scr. γεῖσα) εἶπε. Hesych. γεῖσα . . . καὶ τὰς ᾄας τοῦ ἐνδύματος γείσας λέγουσιν.

763

γέρορα

καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ τροπικῶς παρελάβε τὴν λέξιν. Schol. Luciani 220 Jacob. et Osann. Auctar. lex. 47. Pherecr. 17. Eupol. 405.

764

δαφνοπόλην

τὸν Ἀπόλλωνα λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης. Hesych. — δαφνίτην Syracusani.

765

διαβάτην

Ἀριστοφάνης. Pollux 2, 200. non τὸν διαβήτην, sed *traiectorem* dici docet Dindorfius in Thes. διαβάτης. Hesych. διαβάτης ὄργανόν τι τεκτονικόν.

766

διετησίως

ἀντὶ τοῦ δι' ἔτους, οἶον καθ' ἕκαστον ἔτος. Θουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 35, 30.

767

δράκαιναν

τὴν μάστιγα, τὴν ὕστριχίδα ὁ Ἀριστοφάνης. Hesychius. τὸν bis cod., iam pridem correctum.

768

δράψ

Grammat. Hermanni p. 436, Cramer. Anecd. Ox. III 286, 15 ἐν δὲ μονοσυλλάβοις τὸ δράψ ἐκτείνεται (ᾱ) κείμενον παρ' Ἀριστοφάνει. Herodian. I 404, 13 τὰ εἰς ψ μονοσύλλαβα ὀξύνεται . . . δράψ κείμενον παρ' Ἀριστοφάνει. cf. II 10, 2. 'ε δράπων sive δραπέτης coactum cumque δράπτης ἀλήτης Hesych. cognatum videtur.' Lobeck. Paral. 112. Dobr. Adv. II 258.

769

δυνάκισ καὶ τριάκισ

παρὰ Ἀριστοφάνει. Bekker. Anecd. 942, 22. Hesych. τριάκισ ἀντὶ τοῦ τρίς. Λάκωνες.

770. 771

ἐγγχειρητής, ἐγγχείρησις

Ἀριστοφάνης. Pollux 2, 154.

772

ἐμπεδορκεῖν

εὐορκεῖν. παίξει δὲ Ἀριστοφάνης παρὰ τὰς πέδας. Hesychius.

773

ἐπιπταίσματα

Pollux 2, 199 τὰ δὲ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα πταίσματα Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐπιπταίσματα αὐτὰ καλεῖ. Hesych. ἐπίπταιμα ἑπίπταισμα, πρόσκομμα, ubi Ruhnkenius eiecto ἐπίπταιμα lemma esse ἐπίπταισμα statuit.

774

ἐπιφορήματα

τὰ ἐπιδορπίσματα Ἀριστοφάνης καλεῖ. Pollux 6, 79.

775

ἐπροξένει

Cramer. Anecd. Paris. III 114, 12 Εὐριπίδης ἐπροξένει καὶ Ἀριστοφάνης. videntur hac forma usi esse ut πρόξενος ἦν discernerent a προὔξενει (praebebat).

776

ἐστιοῦχον

Pollux 6, 11 εἴποις δ' ἂν τὸν ἐστιάτορα καὶ ἐστιοῦχον κατ' Ἀριστοφάνην. nam prorsus alia est vocabuli significatio Av. 866.

777

ἐσχαρίδα

Pollux 10, 101 Ἀριστοφάνους εἰπόντος . . . καὶ πον καὶ ἐσχαρίδα.

778

ἑτερεγκεφαλαῶν

ὡς Ἀριστοφάνης, τὸ παραφρονεῖν. Pollux 2, 42. Hesych. ἑτερεγκεφαλαῶν παραφρονεῖν. Bekker. Anecd. 37, 18 ἑτερεγκεφαλεῖν τὸ ἐγκέφαλον ἕτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ φύσιν ἔχειν. ἢ ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος διμερῆς ἐστίν . . . τὸ μὴ δλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ.

779

ἐτνήρουσις

ἔπαιξεν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ φάναι τὴν σαπίδα τὴν ἐτνήρουσιν εἰπὼν, παρὰ τὸ ἔτνος. Hesychius. cf. Bekker. Anecd. 39, 15. 55, 7. σαπίδα] ἀμίδα (ἀμ.) Naekius Mus. Rhen. III 497. Opusc. I 360 sq.

conl. Thesm. 633. fr. 269. sed cf. Dindorf. Thes. 2158b et M. Schmidt in Hesych. — Ach. 245 significari non potest.

780

εὐειλος

(cod. εὐήλος) εὐήλιος. Ἀριστοφάνης. Photius. Hesych. εὐελον· εὐήλιον.

781

εὐζωρότερον

Phrynich. Eccl. 145 σὺ δὲ λέγε· εὐζωρον κέρασον καὶ εὐζωρότερον, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος καὶ Εὐπόλις. ad Eccl. 227 refert Dindorfius. videtur tamen alius versus significari.

782

εὐθετηῆσαι

κοσμηῆσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Suidas. omisso poetae nomine Photius 31, 15. Bekker. Anecd. 40, 22 εὐθετεῖν νεκρὸν τὸ εὐ κοσμεῖν ἐν τάφοις. Pollux 2, 31 εὐθετηῆσαι ἔλεγον τὰς τριχάς.

783

εὐκόπως

παρ' Ἀριστοφάνει. Pollux 9, 162.

784

ἡμιφωσώνιον

Ἀριστοφάνης. Pollux 6, 161. cf. Cratin. 250.

785

ἢ πόθεν

ἀμόθεν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. Ruhnkenius ἀμόθεν· ποθέν. Meinekius ἢ ποθέν· ἀμόθεν. dubitat utrum comicus dicatur an grammaticus Nauckius Aristoph. Byz. fragm. p. 231. comicum intellegendum esse, quod scholiastae Hom. Od. 1, 10 λέξιν τῶν Ἀττικῶν esse tradant, Dindorfius docet. Poet. scen. nov. 580 p. 227.

786. 787

θεοποιούς, θεοπλάστας

τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας, ὡς Ἀριστοφάνης. Pollux 1, 12.

788

θερίστριαν

καὶ φρυγανίστριαν Ἀριστοφάνης. Pollux 7, 150.

789

θυλακοφορεῖν

τοὺς μεταλλέας Ἀριστοφάνης ἔφη. Pollux 7, 100. idem 10, 149
 θυλακοφορεῖν μὲν τοὺς μεταλλέας οἱ κωμῳδοὶ λέγουσι. Hesych.
 θυλακοφόροι· οἱ μεταλλεῖς, θυλάκοις περιφέροντες τὰ ἀρώματα (ἀρώ-
 γματα Meinek.). Photius θυλακοφόροι· οἱ μεταλλεύοντες, ὅτι θυλάκου
 ἐφόρου.

790

θυμάγροικος

κωμικώτερον ὁ Ἀριστοφάνης. Pollux 6, 125.

791

κάνδυτος

σκευασία ὀψοποιική μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος. ἔνιοι
 δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτον καὶ τυροῦ. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius.
 Hesych. κάνδυλος· διὰ λαγῶων καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος
 πέμμα ἐδώδιμον. λαγῶων Meinek. Philol. XII 613] λαγαῶν cod. —
 Etym. m. 488, 53 κανδύλη. Athen. 12, 516cd καὶ κἀνδαυλον δέ
 τινα ἔλεγον οἱ Λυδοί, οὐχ ἓνα, ἀλλὰ τρεῖς . . . γίνεσθαι δ' αὐτόν
 . . . ἐξ ἐφθου κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου καὶ Φρυγίου τυροῦ ἀνήθου
 τε καὶ ζωμοῦ πίνου. Alexid. 167. grammaticum malit intellegere
 Dindorf. Schol. Pac. 123. etiam comicus facile ea voce uti poterat.

792

καρηβαριᾶν

τὸ ὑπὸ μέθης τοῦτο πάσχειν Ἀριστοφάνης. Pollux 2, 41.

793

καταχυτρίσαι

ἔλεγον τὸ βλάψαι ὡς ἐτέρωθι Ἀριστοφάνης. Schol. Ald. Vesp.
 289. Suidas ἐγγυτρίστριαι. cf. Etymol. m. 313, 42 et Schol. Platon.
 336 Bekk. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς Ἀριστοφάνης.
 ubique θάψαι pro βλάψαι Lobeck. Agl. 632 conl. Steph. Byz. Ἥραια
 . . . ὀρύξαντες τάφους χύτρας εὗρον καὶ ὄστα.

794

καχύποπτος

ὡς Ἀριστοφάνης. Pollux 2, 57.

795

κελέοντες

οἱ ἰστόποδες. ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει δῆλον τῷ κωμικῷ. Har-
 pocraton. cf. Phot. 153, 21. 24. Theocrit. 18, 34. Schneider. Ind.
 Script. R. r. tela.

796

κλέος

τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης. Photius.

797

κοινοθυλακεῖν

τὸ ἐν ὁδῶ κοινωνεῖν σιτίων καὶ τραπέξης καὶ καταγωγῆς καὶ τῶν τοιῶνδε. Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 47, 7.

798

κρᾶστις

... ἢ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης. Harpocration. Bekker. Anecd. 273, 28 κρᾶστις· ὁ χόρτος ὁ ἡμίξηρος· ὅθεν καὶ τὰ ζῶα κρᾶστίζεσθαι φασιν, οἷον ἐμφορεῖσθαι τοιούτου χόρτου. de accentu cf. Din-dorf. Thes. 1920.

799

κρεοστάθμης

μέμνηται Ἀριστοφάνης. Pollux 6, 91. ut γηροβοσκεῖν, κρεοβάτης, κρεοφαγεῖν. Lobeck. Phryn. 692 sq.

800

κυνσοουρίδες

οἱ ἀπὸ ἀλωπέκων καὶ κυνῶν τικτόμενοι παῖδες. Cramer. Anecd. Ox. II 452, 19, ubi margo cod. ῥ (i. e. χρῆσις) Ἀριστοφάνους. Lobeck. Pathol. prol. 461. cod. κυνσοτουρίδες.

801

κωλήν

Photius κωλήν λεκτέον, οὐχὶ ἀκροκάλιον, οὐδὲ κωλεόν. οὕτως Ἀριστοφάνης. diversum a κωλῆ Nub. 1018. cf. Eupol. 47. comicum dicere videtur.

802

Κωπαῖοι

σφηῆκες. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. nomen a lacu Copaide ductum.

803

λάλησις

Pollux 2, 125 τὸ καταλαλεῖν παρὰ Ἀριστοφάνει, καὶ ὁμοίως ἡ λάλησις.

804

λεγωνῆσαι

ἀντὶ τοῦ παῖσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. lemma manifesto corruptum. L. Dindorfius in Thes. confert Hesych. λετωνῆσαι· ἀφειδῶς παῖσαι κατὰ τῶν ἰσχύων, ubi λαγονῆσαι (ut πνυρίζειν) scribendum censet. M. Schmidtius Hesych. μοτιωνῆσαι· τῇ πτέρῃ τύφαι comparat, quo nihil proficitur.

805

λεκανίσκη

Ἀριστοφάνης. Pollux 6, 86. Photius 213, 14 λεκάμιον δὲ καὶ λεκανίδα ἀγγεῖα ὅσα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὕψων καὶ τοιούτων τινῶν. οὕτως Ἀριστοφάνης. ac λεκάμιον quidem Ach. 1108. idem 214, 1 λέκος καὶ λεκίσκιον· καὶ λεκάνη καὶ λεκανίς· τὰ ἐκπέταλα τρύβλια· οὕτως Ἀριστοφάνης.

806

λεπτόφωνος

Pollux 4, 64. cf. fr. 644. 753.

807

λιβανωτοπωλεῖν

Ἀριστοφάνης ἔφη. Pollux 7, 196.

808

λιποταξίου

Cramer. Anecd. Ox. II 239, 11 ὁ δὲ Ὠριγένης διὰ τοῦ ἰ λέγει γράφασθαι, οἶον . . . παρ' Εὐφορίῳ λιποκτενιάσσα (λιποκτέανος), λιποναῦται, λιποταξίου παρὰ Ἀριστοφάνει. ad Antiphanis fr. 128, 9 rettulit Meinekius III 72. quod nequaquam necessarium est. immo quaeritur an λιποναῦται (λιπονατίου) quoque ad Aristophanem pertineat.

809

λίστριον

Phrynich. Epit. 321 κοχλιάριον· τοῦτο λίστρον Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδοποιὸς λέγει. καὶ σὺ δὲ οὕτω λέγε. Bekker. Anecd. 51, 9 λίστριον· τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενον κοχλιάριον. unde Dindorfius λίστριον. Hesychius λίστριον· τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον τηγανόστροφον. οἱ δὲ μέτρον τι, μεθ' οὗ ἐπὶ τὸ τηγανον ἄλευρον ἐπιχέουσιν. et λίστρον· ξυστήρ . . πτύον σιδηροῦν. cf. Hom. Od. 22, 455.

810

λογάρια

οἱ λόγοι. Ἀριστοφάνης. Suidas. Bernhardyi dubitatione nemo

opinor commovebitur. Aristophanis verba Bergkii arbitratur servata esse Bekker. Anecd. 107, 1 *λογάρια*· ὑποκοριστικῶς *λογαρία* μοι λέγει'. Φαίδων Ζωπύρω, Phaedonis ea esse negans conlatis erroribus Antiatticistae manifestis 81, 5. 91, 26. cf. R. c. Att. 365. nimis dubia videtur illa opinio. cf. Meinek. Menandr. Phil. p. 236.

811

λογγάζειν

τὸ διαδιδράσκειν τὸ ἔργον, προφασιζόμενόν τινα πρόφασιν. καὶ τοῦτο Ἀριστοφάνης τίθεισιν ἐπὶ ἵππων προσποιουμένων χωλεύειν. Bekker. Anecd. 50, 33. 51, 1. *ibid.* 106, 5 *λαγγάξει*· ἐνδίδωσιν. Ἀντιφάνης Ἀντερῶση. Photius *λογγάσω*· στραγγεύσομαι· ὃ ἡμεῖς *λαγγάσω* καὶ *λαγγονεύσω* λέγομεν. Aesch. fr. 107 N. apud Hesychium et *λαγγάζει* et *λογγάζει*, ubi cf. interpr.

812

λοφοπαλεῖν

(Ἀριστοφάνης) εἶρηκε. Pollux 7, 157. plus lucis adferre videtur Hesychius *λοφοπαλεῖς*· οἱ τοὺς λόφους πιπράσκοντες συνεχῶς ἐπένευον. εἰώθεισαν γὰρ . . . τούτοις ἐπισείειν δεικνύναι βουλόμενοι, ὅτι αἱ τρίχες οὐ βέβρωνται τῶν λόφων, πρὸς ἐπαγωγὴν τῶν ἄνουμένων. cf. Pac. 1210 — 1264.

813

μαγίδες

μάξαι. καὶ τὰ τῇ Ἑκάτῃ συντελούμενα δεῖπνα. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. *μάγιδες* Porson., accentum om. cod.

814

μάθος

λέγουσι τὴν μάθησιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. cf. Aesch. Agam. 177.

815

μαλθακόν

ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. *idem* 244, 12 *μαλθακόν*· εὐλυτον. itaque medicamentum dici putes. 244, 14 *μαλθαξάι*· ἀγαθῶναι, καταπραῦναι.

816

μάνην

τὴν μανίαν. λέγουσι δὲ καὶ μάναν. Ἀριστοφάνης. Photius. recte Nauckius Philol. I 353 *μάμην*· τὴν *μαμμίαν*. λέγουσι δὲ καὶ *μάμμαν*. Ἀριστοφάνης.

817

μελαναίων

τοῦ πλοίου τὸ πεπιτωμένον, τὸ ἔναλον. Ἀριστοφάνης. Photius. Dindorfius μελάνεων, Bergkius μελανεών, ut ποδεών, προηγορεών.

818

μελωδός

Ἀριστοφάνης εἶρηκε. Pollux 4, 64. non pertinet ad Av. 1381.

819

μικροπολιτικόν

Pollux 9, 25 ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ μικρᾶς μικροπολίτης. ὕθεν καὶ Ἀριστοφάνει εἶρηται τὸ μικροπολιτικόν. cf. Eq. 817.

820

μύξαν

αὐτὸν τὸν μυκτῆρα καλοῦσιν, οὐχὶ τὸ ὕγρον. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius.

821. 822. 823. 824

μυροπωλεῖν δὲ Ἀριστοφάνης ἔφη, μυροπώλιον, μύρον ἀλάβαστρον, μυρίδα, μυρηρὰ λήκνθος, ἀλαβαστροθήκαι. Pollux 7, 177. cum duo extrema vocabula sint Daetalensium (fr. 205) et Triphaletis (548), etiam reliqua recte ad Aristophanem rettulit Bergkius.

825

ναύτριαι

Pollux 7, 139 ναῦται· οἷς προσήκουσι καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ναύτριαι.

826

νεαλές

Bekker. Anecd. 52, 22 Ἀριστοφάνης τὸ νεαλές . . . fr. 361 exstat νεαλής. quapropter neutrum quoque ad comicum referre non dubitavi, cum praesertim Phrynichus Bekkeri plurima ex comoedia exempla petiverit.

827

νεανιεύεσθαι

Ἀριστοφάνης τὸ τολμᾶν ἔφη. Pollux 2, 20. Bekker. Anecd. 52, 17 νεανιεύεσθαι· ὑψηλόν τι καὶ ἐλεύθερον φρονησαί.

828

νεόφυτον

Pollux 1, 231 εὐτελὲς μὲν γὰρ τὸ ὄνομα, κέρηται δὲ αὐτῷ Ἀριστοφάνης. ignobilem vocem dicit suae aetatis aestimationem secutus.

829

Νωνακριεύς

Stephan. Byzant. Νῶνακρις· πόλις Ἀρκαδίας . . . τὸ ἔθνικόν . . . Νωνακριεύς λέγεται παρὰ Ἀριστοφάνει. Νωνακρεὺς Dindorfius et H. Jacobi cum Hesychio Νωνακρεὺς· οἱ μὲν ἀλείπτην Ἀρκαδικὸν ἀποδιδόασιν (*interpretantur*) et Photio Νωνακρεὺς· πύκτης, παγκρατιαστής. contra formam Νωνακριεύς Meinekius Thes. 1625 a etiam Photio et Hesychio tribuit. de oppido Nonacride Bursian. Geogr. gr. II 202. 3.

830

νωτοπλήγα

τὸν μαστιγιάν Ἀριστοφάνης ἐκάλεσε. Pollux 2, 180. cf. Phe-recr. 89.

831

ξειρης

φυτόν ἀρωματικόν. Ἀριστοφάνης. Photius. rectius Hesychius ξειρίς· ἀρωματικόν τι φυτόν. ubi cf. quae M. Schmidtius adnotavit. Hesych. ξειρεῖν· ἀρωματοποιεῖν. Plin. N. h. 21, 143 *sunt qui (irin) silvestrem xyrin vocent.* apud Theophr. H. pl. 9, 8, 7 τὴν ξίριν.

832

Ὀλυμπέιον

(cod. ὀλύμπιον) τὸ ἱερὸν πεντεσυλλάβως, ὡς Ἀσκληπίειον. Ἀριστοφάνης. Photius. 'utrum dixerit poeta non liquet'. Bergkius.

833

ὄνηλατεῖν

Pollux 7, 187. cf. fr. 758.

834

ὄννηξεται

ἀκριβολογεῖται. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius et Suidas.

835

οὐδαμᾶ

οὐδέποτε. Ἀριστοφάνης. Photius. οὐδαμά Dindorfius.

836

Παμβωτάδαι

δῆμος Ἀττικῆς, Ἐρεχθίδος φυλῆς. ὁ δημότης Παμβωτάδης. τὰ τοπικὰ ἐκ Παμβωταδῶν, εἰς Παμβωταδῶν, ἐν Παμβωταδῶν. Ἀριστοφάνης. Stephan. Byzant.

837

πέδων

Eustath. 1542, 48 στίγων καὶ πέδων δουλος ὁ σιγματίας καὶ πεδήτης παρὰ Ἀριστοφάνει. cf. fr. 65. 97.

838

περίζυξ

Bekker. Anecd. 58, 10 περίζυξ καὶ ἄζυξ Εὐπόλις καὶ Ἀριστοφάνης. ἄζυγα Thesm. 1139. neque vero veri simile est περίζυξ soli Eupolidi, ἄζυξ soli Aristophani tribui.

839

πέτευρον

οὗ τὰς ἐνοικιδίας ὄρνιθας ἐγκαθεύδειν συμβέβηκεν, Ἀριστοφάνης λέγει. Pollux 10, 156. Photius πέτευρον· πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ε. ἐν τῷ ε̄, i. e. non ἐν τῷ ᾧ (πέταυρον). ceterum cf. Fritzsche. Q. Arist. 179.

840

πλεισταχόθεν

Ἀριστοφάνης ἔφη. Pollux 4, 163.

841

πλυντρίδες

Photius λουτρίδες· δύο κόραι περὶ τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντρίδες. οὕτως Ἀριστοφάνης.

842

προσχίσματα

εἶδος ὑποδήματος. Ἀριστοφάνης. Photius. Hesych. προσχίσματα· εἶδος ὑποδήματος, ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν. commemorantur etiam ab Aristotele Rhet. 2, 19. Probl. 30, 8.

843

πρόσχορον

Ἀριστοφάνης τὴν συγχορεύουσαν κέκληκε. Pollux 4, 106.

844

προσώδός

Ἀριστοφάνης εἴρηκε. Pollux 4, 64. cf. fr. 644.

845. 846

πυξίον καὶ πυξίδιον

παρὰ Ἀριστοφάνει. Pollux 4, 18. idem 10, 59. 60 τῷ δὲ παιδὶ δέοι ἂν προσεῖναι . . . πυξίον· εἴρηται μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ζωγράφου τοῦνομα . . . οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ εἰς ταύτην αὐτὸ τὴν χοῆσιν τὴν ἐπὶ τῷ γράφειν ὑφ' ἡμῶν ἄγεσθαι, ἐπεὶ καὶ Ἀριστοφάνης οὕτω κέχρηται.

847

πυτίνη

πλεκτὴ λόγυνος. Ἀριστοφάνης. Photius. (cod. λάννος.) Hesych. πυτίνη πλεκτή, λάγυνος. cf. Av. 798.

848

σαγήν

Pollux 7, 157 λοφοπαλεῖν ὁ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης) εἴρηκεν, καὶ σάγμα τὸ ἔλυτρον τῆς ἀσπίδος (Ach. 574. aliter Vesp. 1142), σαγήν δὲ τὴν πανοπλίαν. Photius σάγη· ἢ πανοπλία. οὕτως Μένανδρος.

849

σαικωνίσαι

κινηθῆναι. Ἀριστοφάνης. Bachmann. Anecd. I 360, 26 et Photius, ubi σαικονῆσαι. Hesych. M. Schmidtii (cf. quae adnot.) σαικωνίσαι· διασαικωνίσαι· τὸ κινηθῆναι ἀπαλῶς. et διασα(ι)κωνίσον· ἀντὶ τοῦ διασαλακάνευσον, οἷον τρυφερῶς βιάδισον. cf. Vesp. 1169 cum schol. etiam simpliciter igitur usus est.

850

σεῖν

τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν, ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius et Bachmann. Anecd. I 362, 31. βρῶν (Nub. 1382) comparavit Ruhnkenius Sched. a Tittmann. ed. p. 133. cf. Lobeck. Rhem. 93.

851

σκελετεύεσθαι

ξηραίνεσθαι. Ἀριστοφάνης. Photius. ad Chaerephontem priorum Nubium referebat Fritsch. Q. Arist. 170.

852

σκενοφόριον

ὄτω τὰ σκευὴ ἐκομίζετο, σκ. τοῦτ' Ἀριστοφάνης καλεῖ τὸ ξύλον.
Pollux 10, 17.

853

σκιμβάζειν

χωλεύειν. καὶ ἀσκολίζειν τὸ αὐτὸ τοῦτο. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Photius et Bachmann. Anecd. I 366, 9. σκιμα σ ν cod. Phot. m. pr.

854

σκοπᾶν

Photius σκοπῖν καὶ σκοπιᾶν λέγουσι. καὶ σκοπᾶν Ἀριστοφά-
νης. σκοπᾶν nihil aliud esse potest quam *'insana quadam τοῦ σκο-
πεῖν cupiditate teneri'*. aut σκοπεῖν καὶ σκοπιᾶν aut σκοπῖν καὶ σκο-
πᾶν scribendum esse censet L. Dindorfius Thes. 430.

855

σμινύδιον

Ἀριστοφάνης. Pollux 7, 148.

856

σπογγίας

Schol. Aeschin. 3, 112 (p. 34, 38 Tur.) εἴρηται δὲ καὶ παρὰ
Ἀριστοφάνει ὁ σπογγιάς καὶ ἡ σπογγιά. ὁ σπόγγος Sauppis conl.
Elmsl. Ach. 462. atque ita etiam Lobeck. Pathol. prol. 494. 5
adn. 14. defendit σπογγίας Meinek. III 647 conl. στρουθός, στρου-
θίας. mihi σπογγίας hominem videtur significare nimis τῶν σπόγγ-
ων amantem. cf. ληματίας, φρονηματίας al.

857

σπυροθίζειν

τὸ ἀνασκιρτᾶν, ἀπὸ τῶν ὄνων. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius.
Hesychius σπυροθίζειν· σπᾶσθαι. καὶ ἀγανακτεῖν. πυδαρίζειν. καὶ
σφύζειν. melius Photius.

858

σταδιοδρόμης

Ἀριστοφάνης εἴρηκε. Pollux 3, 146.

859

στάσις

οὐχ ἡ φιλονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ σταδιάζοντες. καλοῦσι δὲ καὶ
τὰ πεφυκότα σπέρματα. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. cf. L.
Dindorf. Thes. 663.

860

Στρεψαῖος

ὁ Ἐρμῆς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει παρὰ τὸ διεστράφηαι τὰς ὄψεις. Cramer. Anecd. Ox. II 53, 14. Herodian. I 133, 26. artissime copulandum videtur cum fr. 123. Mercurium qui *στροφαῖος* vulgo dicitur (Plut. 1153. 4) ridicule Strepsae oppidi civem dixit, ut eum cupide ad quodvis lucrum oculos convertere significaret. cf. Pac. 192. 423 sq. Dindorfio ad ipsum Pluti versum haec referenti non adsentior.

861

στρογγυλοναύτας

Ἀριστοφάνης λέγει. Pollux 7, 190. quo nomine eos qui gaulo, *paene rotundo navigii genere* (Fest. 96 Muell.), vehuntur videtur significasse.

862

συγκοίτας

Ἀριστοφάνης εἶπεν. Pollux 6, 159. sine idonea ratione ad Σκηνὰς καταλαμβάνουσας Bergkius traxit. *συγκοιτάδας* vel *συγκοιτίδας* Dindorfius.

863

συγχορεύτριαν

Ἀριστοφάνης. Pollux 4, 106. cf. fr. 843.

864

συλλήπτριαν

Ἀριστοφάνης εἶπεν. Pollux 6, 158. cum fr. 472 coniunxerat Bergkius.

865

σύμποδα

Pollux 6, 159 εἶρηκε δὲ (Ἀριστοφάνης) καὶ σύμποδα καὶ συνθήκην (fr. 948).

866

συρβάβυττα

καὶ τὸν τάραχον τύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης. Photius. cf. Cratin. 84. Hesychius *τυρβασία* χορῶν ἀγωγή τις διθύραμβικῶν et *σύρβα* μετὰ θορύβου. num forte Photii glossae *σαβύττης* et *σάβυττος* huc pertineant nescio.

867

ταμιεῖον

οἶκος ἐν ᾧ τὰ ἀναγκαῖα ἀπετίθεσαν, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος (448). Herodian. I 375, 26.

868

τάρρωμα

τὴν κωπηλασίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Etymol. m. 747, 3, Photius, Bachmann. Anecd. I 382, 8. Photius 569, 23 ταρσολί . . . τὰ ἔξω τῶν κωπῶν. Pollux 1, 93 οἱ δὲ στίχοι τῶν κωπῶν ταρσώματα καλοῦνται. Eustath. 1625, 17.

869

τάχας

τοὺς καταστοχασμούς, παρὰ τὸ τάχα. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius et Bachmann. Anecd. I 382, 20. 'finxerat inportunum aliquem hominem, qui centenis quaestionibus in alterum intrueret ac novam quamque interrogationem a voce τάχα ordiretur, dum tandem defatigatus ille τούσδε τοὺς τάχας, toties iteratum istud τάχα, valere iubet'. Nauck. Philol. I 353. ac similiter Bergkius.

870

τετραχίξειν

οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιεῖν τι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Etymol. m. 754, 34 et Photius, cuius cod. τετραρχίξειν supra scripta ρ a manu pr. eadem Hesychius omisso auctoris nomine.

871

τίξειν

τί λέγειν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. 'de eo qui semper τί interrogabat'. Bergkius. cf. Av. 266. simile τιτίξειν de pullorum voce.

872

τικτικόν

τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον. Ἀριστοφάνης. Photius.

873

τραγωδεῖν

χορεύειν. Ἀριστοφάνης. Photius. non credo Meinckio I 149 ad Nub. 1091 hoc referenti.

874

τράπεζαν

Pollux 7, 11 ἐφ' ὃ δὲ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιπράσκονται, τοῦτο τράπεζαν Ἀριστοφάνης καλεῖ.

875

τρίκλυστος

Ἀριστοφάνης λέγει. Pollux 6, 165. nescio quid tragicum sonat.

876

τροχιμαλλον

σωρὸς λίθου. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. idem τροχμαλος· ἢ ἐκ λίθων στρογγύλων αἵμασιὰ ἢ περιοκδομημένη τοῖς χωρίοις. Hesych. τροχμαλον· τὸ πλήθος τῶν λίθων, καὶ τὸν σωρόν.

877

τύρβη

Photius συρβάβυτια. καὶ τὸν τάραχον τύρβη. ὡς Ἀριστοφάνης. cf. 866.

878

τὸν Ὑην

Etymol. m. 775, 5 et Photius 616, 14 Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὑην. Meinekius I 267. II 881 Ἀπολλοφάνης. at cur non idem quod Apolophani licuerit Aristophani non video. scripsit enim ipse quoque plus quam unam comoediam, in qua civium peregrinos deos recipiendi cupiditatem inridebat. ac mihi quidem ad Horas potissimum hoc fragmentum videtur pertinere. cf. fr. 566.

879

ὑλην

τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος· οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. Phrynich. Ecl. 72 ἰλύς οἴνου οὐκ ὀρθῶς λέγεται· ποταμοῦ μὲν γὰρ ἰλύς, οἴνου δὲ τρυξ ἢ ὑποστάθμη. unde Lobeckius apud Photium ἰλύν scribendum esse censuit. adversatur L. Dindorfius in Thes. 249. ac dubia certe videtur Lobeckii emendatio comparanti ὑλίξειν, ἀφυλίξειν, διυλίξειν, ἐξυλίξειν: quamquam ea quoque ab ἰλύς deducit Pathol. el. I 523 ὑλίξειν pro ἰλύξειν dictum esse contendens. at ὑλώδης nulla erat causa cur diceretur pro ἰλυώδης.

880

ὑπογεγραμμένη

ἔστιβισμένη. Ἀριστοφάνης. Photius. Etymol. m. 782, 10 ὑπόγραμμα· τὸ Ἀρματίου ὑπόμνημα· ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι, καὶ ὑπογεγραμμένη ἔστιβισμένη. Ἀριστοφάνης.

881

ὑπόξυλος

ὁ κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος· οὕτως Ἀριστοφάνης. Etym. m. 783,

17. Pollux 3, 56 πολίτης . . . παρεγγεγραμμένος. τὸν δὲ τοιοῦτον καὶ ὑπόξυλον ἀνόμαζον οἱ νέοι κωμικοί. eum solum (de civitate inlegitima) usum Pollux recentioribus videtur adiudicare: quāquam auctoritas eius in talibus rebus non admodum magna est, ὅμοιους ὑπόξυλους Xen. Oec. 10, 3. ac vel Aeschylō cam vocem vindicat Hermannus Pers. 779.

882

φανλουργούς

τοὺς μὴ ἀκριβεῖς τεχνίτας κατὰ Ἀριστοφάνην λέγε. Pollux 7, 7. non adsentior Meinekio Sophoclis solius (Philoct. 35) id epitheton esse censenti.

883

φάυστιγγες

οἱ ἐκ τοῦ πυρός ἐν ταῖς κνήμαις σπῖλοι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Etym. m. 789, 52 et Photius. φάυσιγγες Pierson. Moer. 397. Hesych. φάυσιγγες· αἱ ἐν ταῖς πτέρυλαις γινόμεναι ἡραγάδες. ἔνιοι τὰς ἀπὸ τοῦ πυρός ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς σκέλεσι γινομένας φλυκταῖνας. idem φάυσιγγες . . . καὶ τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐγκαύματα. Pollux 7, 110 φάυσιγγες (φλύκτιγγες C) αἱ περὶ ταῖς κνήμαις (φλύκταιναι), μάλιστα δὲ ἐπὶ χαλκίων.

884

Φλειήσιον

τὸ Φλιάσιον πεδίον. Ἀριστοφάνης. Photius et Etymol. m. 796, 5. nomen poetae deest in Etymol. quapropter Dobraeus in indice Phot. p. 735 Lips. id ad glossam proximam φληνάφα (Nub. 1475) traxit, ratione admodum dubia. Φλειάσιον in tripode Delphico (cf. Bursian. Geogr. gr. II 33 n. 5) et Kirchhoff. Inscr. Att. 45.

885

φνεί

Etymol. m. 796, 46 φνεί· δεῖ γινώσκειν ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικῇ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ φ καὶ ν . . . τὸ δὲ φνεί ἐπιτετηθευμένον ἐστὶ παρὰ Ἀριστοφάνει, μίμημα ὀρνέων φωνῆς. λέγουσι δὲ τινες ὅτι τὸ φνεί οὐκ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ φν. οὐκ ἐστὶ γὰρ φνεί ἢ λέξις, ἀλλὰ τοφνεί, τοῦ το μὴ ὄντος ἄρθρου, ἀλλὰ μέρους τῆς λέξεως· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ μὴ εὐρίσκεισθαι αὐτὸ χωρὶς τοῦ το παρὰ τισι. Χοιροβοσκός. Photius φλειει· μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων. Ἀριστοφάνης. et Suidas φλίει· μιμητικῶς φωνεῖ (μιμητικὸν φωνῆς?). Cramer. Anecd. Ox. II 155, 23 καὶ τὸ φνη παρ' Ἀριστοφάνη· ἔστι δὲ . . . μίμημα φωνῆς ὀρνέου. Zonar. 1815 φνεί μίμημα φωνῆς, δίφθογγον. cf. Herodian. I 494, 16. II 601, 17. Luc. Lexiph. 19 οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ.

886

φορτηγούς

Bekker. Anecd. 71, 13 φορτηγεῖν, φόρτον ἄγειν. καὶ φορτηγούς Ἀριστοφάνης.

887

φρυγανίστριαν

Ἀριστοφάνης. Pollux 7, 150. cf. fr. 788.

888

χείμαστρον

παρ' Ἀριστοφάνει. Pollux 10, 123. et 7, 61 τὸ μέντοι χειμερινὸν ἱμάτιον χείμαστρον ἂν λέγοις.

889

χιδρίαν

Pollux 6, 62 εἴη δ' ἂν ἔττους ἰδέα καὶ τὰ χίδρα (Eq. 806). γίνεται δὲ ἐκ πυροῦ χλωροῦ, ὃν χιδρίαν Ἀριστοφάνης καλεῖ. cf. fr. 682.

890

ψευδίστατον

Etym. m. 31 Va καὶ ψευδίστερον καὶ ψευδίστατον. Ὁ πωχίστερον (Ach. 425) καὶ ψευδίστατον. ἀριστοφ^α πλ^α. quo utrum Pelargi an Polyidus significetur nescio.

891

ψίλαξ

Ἀριστοφάνης. ψιλὸς καὶ λειῶς Ἕλληνες. Moeris 214. Hesychius ψίλακα· ψιλόν, λείον. cf. Lobbeck. Phryn. 435. apud Amyclaeos cognomen fuit Bacchi. Paus. 3, 19, 6.

892. 893

ψό

ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος· ἔστι δὲ ἀποκομματικὸν λεξιίδιον. ψόθον γὰρ καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης. πλέω γράσου καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου. Αἰσχύλος Θεωροῖς. Photius. Nauckius (Aesch. fr. 77) cum Dobraeo nihil nisi ψό Aeschyli esse censet, Aristophanea autem sic scribenda 'πλέω ψοθοίου καὶ γράσου' καὶ 'ῥύπου τε καὶ ψόθου'. Hesych. ψόθος· ψώρα, ἀκαθαρσία. cf. etiam Sophocl. fr. 476 N.

894

ὠξυθυμήθη

παρ' Ἀριστοφάνει. Pollux 2, 231. ὠξυθυμῆσθαι Thesm. 466. ὠξυθυμηθεῖσα Vesp. 501.

Fortasse incertarum fabularum fragmentis etiam haec adnumeranda sunt:

895

ἢ λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν; Β. πάμαλα·
οὐδ' εἶπον οὐδέν.

cf. fr. 346. nam fortasse nihil nisi πάμαλα Cocali est.

896

αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλλον φράγγνυται.

cf. fr. 367. fieri enim potest ut sola vox δορίαλλος ad Lemnias pertineat.

897

βαλανεύς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυνταίνοις.

cf. fr. 435. dubitari enim potest an solum nomen βαλανεύς sit Pelagorum.

Praeterea cf. Chionid. 9.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΤΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

898

ἐγὼ διὰ ταῦτα, μὴ γέλων ὄφλων λάθω,
περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήμμαι πηνίκην τινά.

Grammat. Darmstad. Hermann. Opusc. III 40 δηλον ὅτι οἱ παλαιότεροι κωμικοὶ πηνίκην καὶ πηνικίξιν ἔλεγον . . . λέγεται δὲ πηνίκη ἢ ἐπίθετος κόμη· ὅθεν τὸ ῥήμα, ὡς ἐν τούτοις κτλ. Aristophanis esse Bergkiius conligebat ex Plutarch. Sympos. 3, 2 τῶν κωμικῶν ἔνοιοι τὴν πικρίαν ἀφαιρεῖν δοκοῦσι τῷ σκώπτειν ἑαυτούς, ὡς Ἀριστοφάνης εἰς τὴν φαλακρότητα. cui quamquam Fritzschius adsentitur Fragm. v. Eur. conscr. 21, λάθοι et ἐξήψα scribens, res tamen admodum dubia est. nam quamquam de calvitie iocatur Nub. 540. Pac. 767 sq., capillamento se usum esse nusquam quod sciam dicit. ἐξήμμαι manifesto corruptum.

899

βέβαιον ἔξεις τὸν βίον δίκαιος ᾧν,
χωρὶς τε θορόβου καὶ φόβου ζήσεις καλῶς.

Clemens Alexandr. Strom. 6, 751 Ἀριστοφάνους γράφοντός βέβαιον κτλ. ὁ Ἐπίκουρος λέγει κτλ. recte Antiphani tribuit Meinekii I 321.

900

καὶ γὰρ πρότερον δις ἀνθρακίδων ἄλμυρ πιῶν.

ἐν Σφηξίν ὁ αὐτός φησι ποιητῆς (Ἀριστοφάνης). Athen. 7, 329 b. cf. fr. 416. Vesp. 1127 καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος. unde alii eiusdem versus varietatem, alii alterius alicuius comoediae versus ab Athenaeo commemorari existimaverunt. δυσανθρακίδων C. F. Hermann.

901

ὁ λῶστος οὔτος καὶ φιλοξενώτατος

Cramer. Anecd. Ox. II 452, 15 κέρχνη· δοτικῆ. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν (cod. ὄρνησιν)· κέρχνης, πυρίορχος, γύψ, κύμινδις, ἀετός, ὄλωσ τὸ σοῦτος (sic cod.) καὶ φιλοξενέστατος. prior versus est Av. 1181; alter quo pertineat nescio. ceterum cf. Teleclid. 2.

902

οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς.

Ἀριστοφάνης. Hesych. addita interpretatione a scortorum fraudibus petita. quapropter ad Plut. 149 refert M. Schmidtus. etiam grammaticum significari posse monet Dindorfius. cf. Photius οὐ παντὸς κτλ. Zenob. 5, 37 cum eis quae editor adnot. Diogenian. 7, 16.

903

Ἀκείσας τὸν προικτὸν ἰάσατο.

Zenob. 1, 52 Ἀκείσας ἰάσατο· ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. ὄλην δὲ Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις ἐκφέρει λέγων Ἀκείσας κτλ. cf. Diogenian. (Leutsch. II) 1, 23. Apostol. 1, 94 Ἀκείσας ἰάσαιτο . . . καὶ Ἀριστοφάνης· Ἀκείσας κτλ. Bekker. Anecd. 371, 19 Ἀκείσας ἀντὶ τοῦ ἰατρὸς. comicum interpretatur Zell Ferienschr. I 116. ex epirrhemate poetae excerptum esse putat Leutschius. at Dobraeus ἐν τετάρτῳ ἀμέτρων (παροιμιῶν) pro ἐν τετραμέτροις, ut grammaticus sit intellegendus. cf. Nauck. Aristoph. Byz. 238. 9. perperam de Archilocho Gaisfordus cogitabat.

904

ἐμπορός εἰμι σκήπτόμενος

Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν προφασισομένων ψευδῆ διὰ δειλίαν. εἰσάγεται γὰρ τις λέγων ὅτι ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον, σκήπτομαι ἐμπορός εἶναι· ὡς τῶν ἐμπόρων μὴ ἐξιόντων ἐπὶ τὰς στρατείας διὰ τὸ εὐχρηστον τὰ πρὸς τροφήν φέροντας. Suidas. ex Plut. 904 vel Eccl. 1027 conficta videntur esse. cf. quae ad Plut. 904 Schol. adno-

taverunt et Hemsterhusius et Dobraeus. Fritzschijs tamen et quodammodo etiam Hemsterhusius aliam Aristophanis fabulam indicari existimant.

905

Καπαῖον [ἦτοι Φάλτον] Δία

Cramer. Anecd. Ox. III 83, 14 *κάπη· φάτνη, παρὰ τὸ κάπτειν, ἢ ἔστιν ἐσθίειν· φησὶ γὰρ Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσι Καπαῖον ἦτοι Φάλτον Δία. παπαῖος Ζεὺς Phrygum est. ad Antiphanem III 58 rettulit Meinekius verba ἦτοι φατναῖον (sic enim scribit) Meletii esse iudicans.*

906

αἵματοσταγῆ

κηλῖδα τέγγη

Εὐροπίδης καὶ Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 362, 9. Ἀριστοφάνης dici videtur Ran. 471. Nauckius Eurip. fr. 863. potest etiam alius comici versus excidisse.

907

Κυσολάκων ὁ Κλεινίου

Photius *Κυσολάκων· ὁ Κλεινίας ὁ τῷ κυσῶ λακωνίζων· τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν λέγουσιν. Μελαίνη γὰρ Θεσεύς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης. Κλεινίας] Κλεινίου Ruhnkenius. Μελαίνη] Ἐλένη Ruhnkenius. Ἀριστοτέλης] Ἀρίσταρχος Ruhnkenius ex commentariis ad Aristophanis comoedias scriptis haec petita esse ratus. Ἀριστοφάνης Meinek. II 200. Hesychius *Κυσολάκων Ἀρίσταρχός φησὶ τὸν Κλεινίαν οὕτω λέγεσθαι τῷ κυσῶ λακωνίζοντα. τὸ δὲ — λακωνίζειν ἔλεγον. cum fr. 338 coniunxit Bergkius. mihi fragmentum ad Triphaletem videtur pertinere. cf. 544. 553. 554.**

908

λάχανα κνήστ' ἢ στέμφυλα

Athenaeus 8, 373a *κνηστοῖς λαχάνοις· οὕτως δ' εἶρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Δηλία τὰ συγκοπτά λάχανα κνήστ' ἢ στ. Eustath. 872, 9. cf. Dindorf. Arist. fr. 9. κνηστὰ Eust.] κνηστὰ Athen. Antiphani tribuit Meinekius. quisquis eorum verborum auctor est, certe etiam λάχανα ad ea pertinent.*

909

οὐδὲ πάτταλον δίδωσι

Bekker. Anecd. 55, 1 *Ἀριστοφάνης μεταβαλὼν ἐπὶ τὸ καινό-*

τερον οὐδὲ πάτταλον εἶπε δίδωσι· πάτταλον γὰρ κὰν ταῖς ὁδοῖς ἐφορμμένον ἔστιν εὐρεῖν. δύναται συμβολικῶς εἶπειν τὸν διὰ βρόχου θάνατον. dubitari potest utrum Eccl. 284 significetur an alius versus.

910

τίν' οἱ δατηταί;

Etymol. m. 249, 43 δατητής παρὰ Ἀττικοῖς ὁ διανεμητής. Ἀριστοτέλης· τίν' οἱ δατηταί; Ἀπολλόδωρος διὰ τοῦ σ φησί. Sylburgius Ἀριστοφάνης. contra Blomfieldus Gloss. Aesch. Sept. 942 Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Τίνες οἱ δατηταί; quod forsitan inscriptum fuerit capiti operis Ἀθηναίων πολιτεία. cf. Harpocrat. 52, 3—8.

911

οὐδὲ ἐθελήσει μαθεῖν

Cramer. Anecd. Par. III 198, 27 ἐθελήσει· ἀντι τοῦ οὐ δυναθῆ. Ἀριστοφάνης κτλ. pertinent haec fortasse ad Pac. 852 οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν.

912

αὐτὸς δείξας ἐν θ' ἀρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιαζων.

Suidas χιάζειν· Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χίον καὶ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξει τὴν ἰδίαν ποιήσιν, ὡς Σωκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδόθεον, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον. ὑποτείνει δὲ τις αὐτὸν βωμολοχεῦσαι (Nüb. 970) αὐτὸς δείξας κτλ. Pollux 4, 65 τὸ μέντοι σιφνιαζειν καὶ χιάζειν τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου καὶ Φιλοξενίδου τοῦ Σιφνίου. θ' add. Toupius Emend. II 378. Hesych. χιάζειν (καὶ add. Meinek.) σιφνιαζειν. interpretatio excidit. prorsus dubium est cuius is versus sit poetae. ceterum cf. Eupol. 81.

913

εὔξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ

ποιητῆς ἤδη τις εἶπε σκώψας. Aristid. I 321. Aristophanem indicari opinatur Cobetus V. 1.² 400, χρυσόκερω λιβανωτὸν παρῳδησθαι existimans παρὰ τὸν χρυσόκερων ταῦρον, quem divites inmolabant, cum pauperculi satis haberent θύειν λιβανωτόν. sed ut recte explicaverit vocem χρυσόκερων, cur Aristophani eum versum (videtur exitus esse tetram. anap.) tribuerit nescio.

914

δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερόν εἰς ποδάνιπτρα.

Suidas δεξιὸν· δεξιὸν κτλ. Ἀριστοφάνης· ἐπὶ τῶν ἀρμοδίως τοῖς

πράγμασι κεχορημένων. Helladius in Photii Bibl. p. 533b Bekk. παροιμίαν εἶναι φησι τὸν δεξιὸν πόδα ὑποδεῖσθαι, τὸν δ' ἀριστερὸν νίξειν· φησὶ γὰρ ὁ Πολέμων, ὡς μαρτυρεῖ Δίδυμος, δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα. ποδάνιπτραν Suid. ad *grammaticum* probabilititer rettulit Dindorfius. cf. utique Nauck. Aristoph. Byz. 236.

915

Ἐνδυμίωνα Κᾶρα

Ἀριστοφάνης τὸν Ἐνδυμίωνα Κᾶρα φησι διὰ τὸ περὶ τὸν Λάτιμον δοκεῖν αὐτὸν τεθάφθαι. Hesychius. non sine dubitatione ad comicum rettulerim.

916

Schol. Acharn. 106 ὅτι πάντας τοὺς Ἕλληνας Ἰάονας ἐκάλουν οἱ βάρβαροι, προείρηται. ad perditam aliquam fabulam haec pertinere putat Bergk. adversatur Engerus Zimmerm. Ztschr. 1841, 940.

917

Zonaras I 451 Γρίσων (Γρίσων) ὁ χοῖρος καὶ ὄνομα δρομέως παρ' Ἀριστοφάνει. Hesychius Γρίσων, ὅς· Ἀριστοφάνης δὲ ὄνομα δρομέως νενικηκότος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον. recte emendant Κρίσων. cf. Plat. Protag. 335. C. Aristotelem pro Aristophane reponerat Kusterus. Aristophanem *grammaticum* interpretabatur Albertius. cf. Nauck. Aristoph. Byz. 233.

918

Schol. Vesp. 579 ὅτι τραγικὸς ὑποκριτῆς ὁ Οὔαγρος εἴρηται πρότερον. quod schol. ad vs. 566 refert Dindorf., ad fabulam deperditam Bergk. adversatur Engerus. cf. fr. 916.

919

Bekker. Anecd. 335, 32 ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμεῖ. Εὐπολις καὶ Ἀριστοφάνης. cf. Eupol. 364. utrum ad utrum pertineat dubium est. ἄγαμαι cum gen. Ach. 489. Av. 1744.

920

ἀκρατιοῦμαι μικρόν

Bekker. Anecd. 23, 16 ἀκρατίσασθαι· τὸ μικρόν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου. Ἀριστοφάνης ἀκρ. μ. Aristomeni (fr. 14) tribuit Athen. 1, 11d. quamquam illis quidem verbis facile duo poetae uti poterant.

921

ἀμφήκης γνάθος

ubi inveniri dicit Lobeckius Soph. Ai. 286 (ed. 3 p. 174), in scholiis Ai. 286 non exstat. sed errasse tantum virum non est credibile, cum praesertim addat in fragmentorum conlectionibus ea verba esse omissa. cf. Nub. 1109. 1160.

922

γραῦς βακχεύουσα

Diogenian. 3, 74 γραῦς βακχεύει· ἐπὶ τῶν παρ' ὧραν τι ποιούντων. καὶ Ἀριστοφάνης· γραῦς καπρῶσα καὶ βακχεύουσα. γραῦς καπρῶσα est Plut. 1024. cf. Diogenian. 4, 10. Apostol. 5, 60. Pherecr. 35.

923

κόπρου ἀγωγάς

Ἀριστοφάνης εἶρηκε Pollux 7, 134. κοπραγωγάς C. κοπραγωγεῖν Dindorfius: quod si verum est, significatur Lys. 1176.

924

Κυθῶνια μῆλα

ὡς Ἀριστοφάνης. Pollux 6, 47. ad Ach. 1199 referebat Brunckius.

925

λύσιοι τελεταί

αἱ Διονύσου . . . ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός. ὡς Ἀριστοφάνης δέ, διὰ τὸ λυτρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων Ἀμπελον. Photius. grammaticus dici videtur, cuius inter fragmenta recepit Nauckius Arist. Byz. 240.

926

ἄανθα

εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀλκᾶν ἢ Ἀριστοφάνει. Hesychius. Cramer. Anecd. Par. III 81, 18. καὶ Ἀριστοφάνει Pearso, ὡς Ἀριστοφάνης Bergk. Poet. lyr. Alcman. 118 'ut grammatici glossae Laconicae intellegantur'.

927

ἀγῶνα

τὴν συναγωγὴν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. pertinere potest ad Ach. 504 similemve versum.

928

ἀκατάπληκτον

Ἀριστοφάνης. Cramer. Anecd. Par. III 124, 26. videtur corruptum esse ex ἀκατάβλητον Nub. 1229.

929

ἀλείοιμι

ἀντὶ τοῦ θερμαίνοιμι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Bekker. Anecd. 376, 1. videtur significari Eccl. 540 ἴν' ἀλαίνοιμι.

930

ἀνδρεράστριαν

Pollux 3, 70 ἐραστρίας Εὐπόλις εἶρηκεν καὶ ἀνδρεράστριαν Ἀριστοφάνης. quamquam numerum pluralem a singulari consulto discernere videtur, tamen fortasse referendum ad Thesm. 392 τὰς ἀνδρεραστρίας.

931

ἀνθρήνη

εἶδος μελίσσης. Ἀρίσταρχος. παρ' ᾧ καὶ ἀνθρήνια, τὰ μελίσσια. Hesychius. Meinekius Ἀριστοφάνης. recte. sed cum ἀνθρήνια Vesp. 1080, ὑπ' ἀνθρηνηῶν Nub. 947 inveniatur, recte H. Iacobi V p. CLIV hoc fragmentum tollendum esse monuit.

932

ἀπέκλισεν

ἀφείλατο. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κηρίων ἢ ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελούντων. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἐξέρασεν. Cramer. Anecd. Par. III 198. non dubito quin scribendum sit ἀπέβλισε, quod pertinet ad Av. 498.

933

Ἀχραδοῦς

Herodian. I 242, 28 Ἀχερδοῦς δῆμος τῆς Ἰπποθωντιδος φυλῆς καὶ Ἀχραδοῦς παρ' Ἀριστοφάνει. cf. II 878, 3. pertinere videtur ad Eccl. 362.

934

βρόταχος

τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ παρὰ Ξενοφάνει. βάτραχος, καὶ κατ' ὑπερβιβασμὸν βρόταχος καὶ βρόταχος. Etymol. m. 214, 44. Herodian. II 384, 13. Meinekius Ἀρχίλοχος pro Ἀριστοφάνης. quamquam hominem Ionem loquentem induxisse potest poeta. cf. 543. Plat. 168. Strattid. 47 et multa id genus alia.

935

γραβίων

μνημονεύει . . . κο . . . ἐν Φοινίσσαις Athen. 15, 699 f. dubium est utrum Strattidis (50) an Aristophanis an ignoti nobis poetae fabulam significet. 15, 699 e γραβιόν ἐστι τὸ πρίνινον ἢ δρύινον ξύλον, ὅπερ ἐθλασμένον καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὄδοιποροῦσιν.

936

διδούσιν

οὐ διδάσιν. Ἀριστοφάνης Μητροφῶντι. Bekker. Anecd. 88, 24. cf. Dindorf. Aristoph. fr. p. 9. Ἀντιφάνης Meinekius I 328.

937

δοκήσει

ἀντὶ τοῦ δόξῃ. Ἀριστοφάνης Βατράχῳ. Bekker. Anecd. 89, 18. in Ranis exstat δοκήσετε 737 (Nub. 562), δοκήσας 1485.

938

ἡμερίδα

τὴν ἄμπελον. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. ἡμερίδος ὄρχον Ach. 997. sed potuit accusativo in alia fabula uti.

939

ἰσχνός

ἰσχνοὶ γὰρ οἱ παλαιοί. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. nisi forte perperam intellexit Plut. 561.

940

κροαίνω

τὸ κτυπῶ καὶ ἤχῳ. Ἀριστοφάνης τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾶν καὶ κροτεῖν. Etym. m. 539, 38. Etym. Gud. 348, 7 κροαίνειν φησὶν Ἀριστοφάνης τὸ τοῖς ποσὶ κροτεῖν καὶ σκιρτᾶν. ad grammaticum rettulit Dindorfius p. 246. cf. Nauck. Arist. Byz. 234. potuit tamen ea voce in anapaesticis etiam poeta uti vel, quae est Fritzscheii (Daetal. 41) sententia, in glossarum Homericarum numero a Daetalensium fratre probo commemorari.

941

νοβακκίζειν

τὸ ὀρχούμενον τοῖς δακτύλοις ἐπιψοφεῖν. σεισμὸς Νιόβῃ. Photius. cum tragica vox esse non possit, ad Aristophanis Niobum videtur pertinere: quamquam τῷ σεισμῷ quid faciam nescio. an ἡ σείστρος?

942

ὄρογνιάς

λέγουσιν, οὐχὶ ὄρογνιάς. Ἀριστοφάνης. Photius. ex Av. 1131 ἑκατοντορόγνιον desumptum esse suspicatur H. Iacobi V 72.

943

περιγίγνεται

περιτεύει. Ἀριστοφάνης. Photius. significari potest Plut. 554.

944

πιωχίστερον

καὶ ψευδίστατον ἀριστοφ^α πλ^α, Etym. m. 31 cod. D. cf. fr. 890. pertinet fortasse ad Ach. 425.

945

ῥήτορα

καὶ τὴν γυναικα. Ἀριστοφάνης. Photius. veri simile est pertinere ad Thesm. 292. cf. Thesm. 433.

946

σίλουρος

ι Ἀριστοφάνης. Cramer. Anecd. Par. III 190, 12. magis inclino ut poetae quam ut grammatico tribuam. neque recepit Nau-ekius. cur addiderit ι (i. e. non per ει) cognoscitur ex Athenaeo 7, 287 b. de siluro piseae amni marique communi cf. Plin. N. h. 32, 145. 9, 44.

947

στρουθίζων

Eustath. 228 extr. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ εὐτελεῶς πως ἄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. et 1411, 15 τὸ μέντοι στρουθίζειν, ὃ φησιν ὁ κωμικός, ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς παρήκται στρουθοῦ. Phot. στρουθίζων· τριζων. quod veri simile sit *comicum* esse Aristophanem, inter Aristophanea recipit Dindorfius. idem cum in multis aliis eiusmodi faciat, hoc tamquam exemplum proposui, reliquis inter adespota relatis. nam etiamsi multa ad Aristophanem pertinere possint, certum id est in nullo.

948

συνθήκην

εἴρηκεν (Ἀριστοφάνης). Poll. 6, 159. συνθήκας Pac. 1065. Lys. 1267.

949

τύλη

τὸ ἐπὶ τῶν τεπόντων φῦμα. Ἀριστοφάνης. Photius. fortasse pertinet ad Ach. 860. 954.

950

μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν

Gregor. Corinth. 69 οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀνύειν ἀνύειν φασίν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρουσιν κτλ. quae cum Dindorfio ex Av. 3. 4 detorta esse existimo.

951

ἐψίλωταί τις τὴν ἑτέραν ἡμίχραιραν

Ἀριστοφάνης. Cramer. Anecd. Par. III 35, 3. detorta ex Thesm. 227.

952

Cramer. Anecd. Ox. III 415, 8 παρὰ Ἀριστοφάνη ἐν Ὀρνισί ἡμεῖς δὲ πρῶτον κερύνητε, ἀντὶ τοῦ κερύνητε. quao cum in Avibus non inveniuntur ne quis fragmentis adicienda putet, moneo detorta esse ex Ach. 133.

953

Cramer. Anecd. Par. III 198, 29 Ἕλληνας ὁ φρόνιμος. Ἕλληνικὸν γ' ἐπένευσ' ἄνδρες οὐτοί (Ach. 115) ἀντὶ τοῦ οὐτοί. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς διαφέρουτος καὶ τοῦ νεύματος τοῦ Ἕλληνοῦ· at extrema non sunt Aristophanis, sed scholiastae Ach. 115.

954

Suidas σχεδίων· ἐκ τοῦ ἐτοίμου. καὶ Ἀριστοφάνης ταῦτα δὲ σχεδίους ἔοικεν. τουτέστιν ἐκ τοῦ παρατυχόντος εἴρηται. inter fragmenta recepit Dindorfius. at Gaisfordus Suidam haec male intellecta ex scholio Nub. 971 (p. 121, 24 Duebn.) ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικεν excerptis monuit. sic iterum (in glossa Φρῦνης) ταῦτα δὲ σχεδίους ἔοικεν pro σχεδιάσαι ex scholiis exscripsit.

955

Cramer. Anecd. Ox. III 406, 29 παρ' Ἀριστοφάνει τὸ δὲ μικρὸν ἀργυρίδιον. ne quis haec Cramero oboediens fragmentis addenda credat, moneo esse Pluti 147.

956

Cramer. Anecd. Ox. I 446, 3 ἀλλ' ὅμως | ἑωσάμεθα τὸν στρατὸν ξὺν θεοῖς πρὸς ἐσπέραν. Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ. 'nullibi apud Aristophanem' esse dicit Cramerus. at est Vesp. 1085, ubi pro ἑωσόμεσθα scribendum ἑωσάμεσθα.

957

Herodian. II 204, 7 παρ' Ἀριστοφάνει· τὰ δὲ δὴ δένδρον τὰν τοῖς ὄρεσιν. sunt potius Pherecratis 130, 9.

958

Cramer. Anecd. Par. III 198, 21 δάπιδας . . . Ἀριστοφάνης. οὐδὲ δάπιδας ἔσται καταδαρθεῖν. Plut. 527 οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίῃ καταδαρθεῖν οὔτ' ἐν δάπιδας.

959

σικύους ἐνθάδε πη φουμένους οὐδενὶ κόσμῳ περιόντες, κατ' ἥσθιον.

Suidas et Schol. Ald. Acharn. 520 σίκνον· ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ σίκνος. καὶ ἀλλαχοῦ κτλ. non sunt Aristophanis tetrametri anapaestici, sed Procopii verba Bell. Pers. 2, 18. adnotavit Bernhardy.

960

Cramer. Anecd. Par. III 103, 12 αἰοῖ· βούλη. ἐπέπερ αὐτὸς αἰοῖ ἢ λέγειν'. Ἀριστοφάνης. Ach. 195 ἐπειδήπερ αὐτὸς αἰοεῖ, λέγε.

961

Cramer. Anecd. Ox. III 273, 13 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις (νεφέλες cod.). ἤκομεν τὸν πολλὸν ὀψόμεναι λεῶν. conflata haec sunt ex Ran. 676 et Nub. 300.

962

Cramer. Anecd. Ox. I 277, 11 κρίνον κρίνος, ἔνθεν 'καὶ κρίνεισι' παρὰ Ἀριστοφάνει. Nub. 911 κρίνεσι στεφανοῖς.

963

Cramer. Anecd. Par. III 217, 19 τὸ φημί παρὰ Ἀριστοφάνει, οἶον παίφηνι. his quid faciam nescio, nisi referatur ad Ran. 37 παῖ, ἡμί, παῖ.

964

Pollux 2, 97 παρὰ δὲ Ξενοφῶντι ἀναχαίνειν καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. fortasse Av. 502 in suis libris invenerat ἀναχαίνων, vel Ach. 10 aliumve versum non recte intellexerat. nam χαίνειν quidem non est Atticum.

965

Bekker. Anecd. 106, 24 λείψας· ἀντὶ τοῦ λιπών. Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδα. cf. Lobeck. Phryn. 714. Dindorf. Arist. fr. 9. Ἀντιφάνης Meinckius I 325. Cobet. V. 1.² 325.

966

Photius 225, 11 λίξαι· ἐκτεταμένως (i. e. ει). Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσι. Eq. 103 λείξας.

967

Photius 531, 14 σποδοῦν . . . καὶ τύπτειν, ὡς παῖσαι καὶ πατάξαι, τὸ αὐτό. οὕτως Ἀριστοφάνης. at verbum est σποδεῖν, Aristophani non inusitatum.

968

τάλιδος τῆς μελλογάμου. οὕτως Ἀριστοφάνης. Photius. Meinckius Σοφοκλῆς. est Antig. 629.

ΠΛΑΤΩΝ

Meinek. I 160sq. Cobet. Observ. crit. Plat. 56.

ΑΔΩΝΙΣ

Argumentum erat Veneris Bacchique de Adonidis amore concertatio. pro Baccho Apollinem nominat Ptolemaeus Phot. Bibl. 151, 5. Mein. I 167. V 42. de tempore non constat.

1

εἴτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπή γενήσεται;

Photius et Suidas ὑπέρου περιτροπή· ἐπὶ τῶν ταυτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων . . . Πλάτων Ἀδώνιδι κτλ. μοι] μὴ cod. Phot. cf. Zenob. 6, 25. *nonne frustra semper idem faciam?*

2

περὶ τῶν δὲ πλευρῶν οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις.

Suidas ὥρα· . . . ψιλῶς δὲ (i. e. ὥρα) φροντίς . . . Πλάτων Ἀδώνιδι· κτλ. τῶν δὲ] τῶνδε Α. Ἀδώνιδι Gaisford.] ὁδῶν καὶ videtur servus queri de ero qui laterum suorum nequaquam rationem habeat.

3

ᾧ Κινύρα, βασιλεῦ Κυπρίων ἀνδρῶν δασυπρώκτων,
παῖς σοι κάλλιστος μὲν ἔφν θναυμαστότατός τε
πάντων ἀνθρώπων, δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ὀλεῖτον,
ἦ μὲν ἐλαυνομένη λαθροῖσι ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων.

Athenaeus 10, 456a Πλάτων δ' ἐν τῷ Ἀδώνιδι χρησμὸν δοθῆναι λέγων Κινύρα ὑπὲρ Ἀδώνιδος τοῦ υἱοῦ φησὶν κτλ. λέγει δὲ

Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον· ἀμφοτέροι γὰρ ἦσαν τοῦ Ἀδώνιδος. 1. Κινύρα] κύπρια A. 2. σοι B] τοὶ A. τοι superscripto τε C. τε L. quamquam haec varietates, si recte Dindorfium intellego, non ad σοι, sed ad τε pertinent. 3. ὀλεῖτον Iacobsius] ἔχειτον A. 4. ἐρετμοῖς L] ἐριτμοῖς P. ἐρμμοῖς V. ὀλεῖτον non mortem significat, cuius neque Venus neque Bacchus auctor fuit, sed perniciem cupiditatum stimulis effectam.

4

Ἀδώνιον

Bekker. Anecd. 346. init. Ἀδώνιος Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος. λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον οὕτω δὲ καὶ Πλάτων καὶ . . . ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀδωνιν ἀντὸν πολλάκις. cf. Cratin. 376. Pherecr. 198. Aristoph. fr. 737.

5

ἀφοδεῦσαι

Πλάτων Ἀδώνιδι. σημαίνει δὲ . . . [ἀποπατῆσαι supplet Meinek.]. Bekker. Anecd. 472, 10. Suidas ἀφοδεῦσαι· Πλάτων Ἀδώνισι. καὶ ἄφοδος ὁ ἀπόπατος. ἐξ οὗ καὶ ἀφοδεύειν (τὸ ἀποπατεῖν add. E). Hesych. ἄφοδος· ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι.

6

ὁ δὲ ἄχυρός

παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει, ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παρακείται ἐξ Ἀδώνιδος. Schol. Aristoph. Vesp. 1310. Meinek. ἄχυρός. ἄχυρος V Ald.

7

λειποτάξιον

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Πλάτων ἐν Ἀδώνιδι. Photius 225, 26. Meinek. λειποτάξιον. λειποταξίου recte H. Iacobi in indice. cf. Aristoph. fr. 808. Antiphan. 128, 9. Plat. Leg. 12, 943d. Lys. 14, 5. Demosth. 21, 103. 39, 17. Lycurg. Leocr. 147. Aeschin. 2, 148.

8

τυροκνήστις

ἔστιν ἐν Πλάτωνος Ἀδώνιδι. Pollux 10, 104. Aristoph. Av. 1579. Hom. Il. 11, 639.

ΑΙ ΑΦ ΙΕΡΩΝ

Mulieres a sacris redeuntes recte interpretatus est Reinesius Var. lect. 3, 7. cf. Meinek. I 167. 8. Bergk. R. c. Att. 381.

9

οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χορήματα.

Athenaeus 10, 446e ἐνίοτε δὲ καὶ συστέλλουσι τὸ ι (πίομαι), ὡς Πλάτων ἐν Ταῖς ἀφ' ἱερῶν κτλ. apud antiquiores comicos semper πίομαι. Aristoph. Eq. 1289. 1401. Theopomp. 32, 9. cf. etiam Sophocl. OC. 622. correptae vocalis exempla sunt Plat. 163. Amips. 22 (dubium utrumque). Epicr. 3, 21 (ubi scrib. πον μόνη pro πιομένη). Cobetus tetrametros iambicos restituens N. 1. 31 οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτῆς | ἐκπίεται κτλ. fortasse scripsit οἶδ' ὅστις αὐτῆς - - - τὰ χορήματα | ἐκπίεται. rempublicam significari surreptis pecuniis fraudatam existimat Bergkiius R. c. Att. 381.

10

δότη τὴν κιθάραν τις ἐνδοθεν

καὶ τοῦπιπόρπμα.

Pollux 10, 190 ἐπιπόρπμα κιθαροδοῦ σκευή, ὡς Πλάτων ἐν Ταῖς ἀφ' ἱερῶν κτλ. δότη δὲ Bentleius Epist. ad Hemsterh. p. 73. δότη μοι Porsonus Adv. 297. τοῦπιπόρπμα Meinek. V 42. citharoedus aliquis ornatum sibi efferri iubet, sine quo non facile in publicum prodibant. Nub. 332 comparavit Bergkiius R. c. Att. 383 et de genere dicendi Aristoph. fr. 348.

11

πόθεν ὄρμιά καὶ κάλαμος;

Hesychius ἀσπαλιεύς· ἀλιεύς. ἄσπαλος γὰρ ὁ ἰχθύς. ἔνιοι δὲ ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὸ λίνον· λίνον δὲ ἡ ὄρμιά. ὡς Πλάτων ἐν Ταῖς ἀφ' ἱερῶν κτλ. πόθεν λίνον καὶ κάλαμος; Casaub. Athen. 10, 446e. πόθεν λίνον μοι καὶ κάλαμος γενήσεται; Cobet. Mnem. V 202. at cum ὄρμιά non minus bonae sit notae quam λίνον (Antiphon. 28. Eurip. Helen. 1615), aliquanto sane rarius, Hesychii verba potius videntur emendanda sic λίνον δὲ ἢ (pro ἡ) ὄρμιά, ὡς Πλάτων κτλ.

12

λέπει τραχειᾶν ἔχων

Bekker. Anecd. 106, 28 λέπει· ἀντὶ τοῦ τύπτει. Πλάτων Ἀφιεροῦντι κτλ. ταῖς ἀφ' ἱερῶν Meinekiius. in Andronici indice (Bekker. Anecd. 1461) Ἀφιέρων. λέπει — τύπτει Meinek.] λέπτε — τύπτει. idem μᾶστιγα excidisse censet ante λέπει, ut sit versus anapaesticus. de verbo λέπειν Ruhnken. Epist. crit. 208.

13

μαλλωτὰς χλαμύδας

Πλάτων ἐν Ταῖς ἀφ' ἱερῶν . . εἴρηκεν. Pollux 7, 57.

[ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ]

14

καὶ νῆ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης
κλέπτειν τὰ κοῖν' ἅμα τε συκοφαντεῖν.

Schol. Aristoph. Plut. 174. cf. Aristoph. fr. 40. in indice Andronici (Bekker. Anecd. 1461) titulus non commemoratur: quamquam huic quidem testimonio non nimium tribuendum esse Bekkerus ipse monuit.

ΓΡΥΠΕΣ

15

ἀνηροπάκασ' ἀπαξάπαντ' αὐτῷ κανῶ.

Zenobius 2, 31 αὐτῷ κανῶ· αὐτῆ τάττεται κατὰ τῶν ἄρθων ὀτιοῦν λυμαινομένων. φησὶ γὰρ ὁ Δίδυμος ὅτι τὰ δεῖπνα ἐπὶ κανῶν ἐκομίζετο, καθάπερ ἐν Κρυψίοις λέγεται Πλάτων ἀνηροπάκας ἀπαξάπαντ' αὐτῷ κανῶ. Meinek. ἐν Γρυψὶ λέγεται Πλάτωνι (vel λέγει Πλάτων). omisso fabulae titulo Proverb. Bodlei. 155, ubi recte ἀνηροπάκασ'. cf. Diogenian. 2, 39. 4, 68. Apostol. 4, 40.

16

ἃ ἄ, γελῶν ἐπηκροασάμην πάλαι.

Bekker. Anecd. 360, 6 αἰ' αἰ' ἠθικὸν τοῦτο. Πλάτων Γρυψίν· κτλ. ἔστι δὲ πολὺ παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμωδίας καὶ νέας ποιηταῖς. ἃ ἄ — ἐπηκροασάμην Meinek.] αἰ' αἰ' — δ' ἐπηκροώμην. γελῶν Bekker.] γελῶ. Bergk. R. c. Att. 383 αἰαί· γέλων δ' ἐπηκροώμην σου πάλαι 'hahahae: risum tuum dudum audivī'. narrare videtur nescio quis se alterum ridentem audivisse. itaque scribendum est ἃ ἄ γελῶν· ἐπηκροώμην γὰρ πάλαι. initio pauca desunt. Photius ἃ ἄ . . . δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησι Διογενιανός. Eustath. 855, 19 κεῖται ἐν Ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία, ὅτι ἃ ἄ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ.

17

ἰχθῦς, κωλᾶς, φύσκας

Athenaeus 9, 368e ἀπὸ δὲ τοῦ κωλέα συνηρημένοι ἐστίν . . . κωλῆ . . . Πλάτων Γρυψίν κτλ. ἐρίφων κωλᾶς vel tale quid Bergk.

18

πλειστηριάσαντες

ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλόντες ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων . . . κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Γρυψίν. Harpocration, Photius, Cramer. Anecd. Ox. II 498, 19 (ubi in fine οὕτω Πλάτων

ὁ κωμικός). Bekker. Anecd. 296, 17 πλειστηριάσαντες· τὸ πλείονος πωλῆσαι τιμῆς, οὗ τις ἄνῃσαιο. Hesych. πλειστηριαζόμενος· ὑπερβαλλόμενος. καὶ (πλειστηριάζειν) τὸ ὑπερτιμᾶσθαι ἄνιον. cf. idem πλειστηριάσαντες.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ

Clemens Alexandr. Strom. 6 p. 752 Πλάτων τε ὁ κωμικός καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλω τὰ ἀλλήλων ὑφαιροῦνται. quae criminatio quam ridicula sit, egregie demonstrat Cobetus Obs. crit. Plat. 67—82, Daedalum a Platone scriptam esse omnino negans. atque in eandem sententiam etiam Dobraeus inclinavit. cf. quae ad Schol. Aristoph. Nub. 663 adnotat. dubitat tamen Meinekius V 5 propter Daedalum a Suida (Πλάτων) et Andronico (Bekker. Anecd. 1461) commemoratam.

19. 20

εὖ ἴστε· πολλαὶ τῶν ἀλεκτρονῶν βία
ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾧά πολλάκις.

* * * *

ὁ δὲ παῖς ἔνδον τὰς ἀλεκτρονάς σοβεῖ.

Schol. Aristoph. Nub. 663 ἐν τῷ Πλάτωνος Δαιδάλω· ἔν ἴστε — πολλάκις. ὁ δὲ παῖς ἔνδον τὰς ἀλεκτρονάς σοβεῖ. Athen. 9, 374 c Ἀριστοφάνης Δαιδάλω πολλαὶ — πολλάκις. Photius et Suidas ὑπηνέμια· λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Δαιδάλω κτλ. cf. Aristoph. fr. 186. ὁ δὲ παῖς] ὁ δὲ παῖς ὅδ' Heinsius. ὁ παῖς δέ γ' Fritzsche De parops. 8.

ΕΛΛΑΣ Η ΝΗΣΟΙ

De imperio Atheniensium maritimo poetam egisse fabulamque post Ol. 93 editam esse Meinekius arbitratur I 169. 70.

21

βούλει τήνδε σοι πλεκτήν καθῶ
κάπειτ' ἀνεγκύσω σε δεῦρο;

Pollux 10, 142 πλεκτήν γὰρ οἱ Ἀτικοὶ τὴν σειρὰν ὠνόμαζον, ὡς Πλάτων ἐν Ἑλλάδι κτλ. cf. Lysipp. 1.

22

εἴξασιν ἡμῖν οἱ νόμοι
τούτοισι τοῖς λεπτοῖσιν ἀραχνίουσιν, ἃ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἢ φάλαγξ ὑφαίνεται.

Photius et Suidas *φάλαγξ*· *θηλυκῶς ὁ ἀράχνης*. Πλάτων *Ἑλλάδι κτλ.* Eustathius 924, 8 *Ἄλλιος δὲ Διονύσιος παράγει τὴν αὐτὴν (χοῆσιν) ἐκ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος κτλ.* Philemon Grammat. p. 179. *εἴξασιν* Meinek.] *εἰκάσιν*. *εἴκασι* Porson. *τούτοισι* Suid. A.] *τουτοισί* cod. Phot. *ἀραχνίοισιν* Philemo] *ἀραχνίους*. *ἀραχνιδίοις* Meinek. *ἄ* | *ἐν* K.] *ἄν* (i. e. *ἄ ἐν*) Grotius Exc. 482. *ἄν* Meinek. *τοίχοις*] *τοίχοισιν* cod. Phot. *ἡ φάλαγξ* om. V Suid. *ὕφαινετα* Porsonus] *ὕφαινει*. *ἡφαινει* V Suid. cf. Xen. Mem. 3, 11, 6 *αἱ φάλαγγες . . . ἀράχνια . . . λεπτὰ ὑφηνάμεναι*. cf. ibid. 7. Plat. Phaed. 87 b. non recte plerique tetrametros effinxerunt. rectius sed violentius (Cob. Obs. crit. 195) Porsonus *ἡμῖν οἱ νόμοι | εἴκασι τούτοις τοῖσι λεπτοῖς ἀρ.*, | *ἄν τοῖσι* — *ὕφαινετα*. sententiae auctores dicuntur aut Anacharsis (Plut. Sol. 5), aut Zaleucus (Stob. Serm. 45, 25) aut Solon (Diog. L. 1, 58).

23

λαβῶν οὖν

τὸν σκύλακα τὸν τοῦ προξένου κάπειτα δῆσον αὐτόν.

Pollux 10, 167 *δεσμὸς μέντοι σιδηροῦς καὶ σκύλαξ, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν Ἑλλάδι κτλ.* τοῦ Προξένου Meinek. *κάπειτα* cum participio, ut Aristoph. Nub. 409.

24

εἰ μὲν οὖν ταύτην σὺ τὴν θάλατταν ἀποδώσεις ἐκῶν, εἰ δὲ μή γε, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω.

Schol. Hom. Il. 1, 135 apud Koenium Greg. Corinth. p. 48 *Πλάτων ἐν Ἑλλάδι κτλ.* Eustathius 66, 34 *Πλάτων ὁ κωμικός κτλ.* tetrametros trochaicos perperam arbitror restitutos esse. nam cod. *εἰ μὲν σὺ τὴν θάλασσαν ἀποδώσεις ταύτην ἐκῶν· εἰ δὲ μή, ταῦτα πάντα συντριαινῶ ἀπόλεσα.* Eustath. σοι pro σὺ et ἀποδώσει, omissis ταύτην et συντριαινῶν ἀπολέσω. γε in v. 2 add. Bernhardy Dionys. Perieg. (Eustath. comm.) p. 936. Bastius *εἰ μὲν σὺ τὴν | θάλασσαν ἐκῶν ταύτην ἀποδώσεις· εἰ δὲ μή, | ἅπαντα ταῦτα συντριαινῶν ἀπολέσω.* atque articulus quidem in exitu versus ponitur etiam Antiphan. 85, 4. Nicostr. 17, 2. Amphid. 30, 5. Ephipp. 7, 1. Alexid. 20, 4. 24, 2. 250, 3. Philem. Aelian. H. an. 12, 10. Menand. Athen. 8, 364 d. Athen. 6, 243 a. sed anapaestus v. 2 vitiose incisus Platonem ita non scripsisse testatur. fortasse *εἰ μὲν σὺ δώσεις τὴν θάλατταν· εἰ δὲ μή, | ἅπαντα ταῦτα κτλ.* ἀπολέσω autem mutandum in ἀποκλύσω. neque enim necessarium κατακλύσω. aliter Hanovius Exercit. crit. 117. 8. Cobetus Obs. crit. 193. H. Iacobi in Mein. ed. min. XIII. — Neptuni verba esse indicavit Meinekus, sed cur Neptunum Lacedaemoniis faventem faciat Bergkianus R. c. Att. 384, non perspicio. imperare

videtur Lacedaemoniis ut imperium maritimum tandem aliquando Atheniensibus reddant.

25

σκώληκα

τὸ πανόμενον θαλάσσιον κῦμα καὶ ἀρχόμενον. Πλάτων Ἑλλάδι. Bekker. Anecd. 114, 9. Photius σκώληξ· τὸ πρὸς τῇ γῆ οἴδημα τῆς θαλάσσης· οἶον τὸ προσαράσσον κῦμα.

26

τάξαι

τὸ τιμῆσαι. ἐν Νήσοις Πλάτων. Photius. Aristidis memoriam in hoc verbo deprehendit Cobetus Obs. crit. 194. eum enim ab Atheniensibus delectum esse ut constitueret (τάξαι), quantum quaeque civitas pecuniae daret ad bellum cum Persis gerendum, conl. Demosth. 23, 209. Aeschin. 2, 23. 3, 258. quibus addere poterat [Andocid.] 4, 11. quamquam hoc perincertum esse ipse fatetur Cobetus.

27

χρηστήρια

τὰ πρὸς θεωρίαν ἢ θυσίας σκεύη ὠνόμαζον, ὡς καὶ Πλάτων ἐν τῇ Ἑλλάδι εἶρηκεν ὁ κωμικός. Pollux 10, 11.

Ad Helladem fr. 183 refert Sintenisius, fr. 220 Fabricius. Hesychii glossam Μαιῶτιν λίμνην· ἐν Ἑλλάδι ad Platonis fabulam coniectura dubia refert Meinek. cf. M. Schmidt.

ΕΟΡΤΑΙ

Sacrificiorum dierumque festorum nimios sumptus a poeta reprehendi arbitratur Meinek. chorentas ludorum sollempniumque dierum quibusdam insignibus praeditos prodiisse Bergk. R. c. Att. 132: incertum utrumque.

28

τῶν γὰρ τετραπόδων οὐδὲν ἀποκτείνειν ἔδει
ἡμᾶς τὸ λοιπόν, πλὴν ὑῶν. τὰ γὰρ κρέα
ἥδιστ' ἔχουσι, κούδὲν ἀφ' ὑὸς γίγνεται
πλὴν ὑστριχίς καὶ πηλὸς ἡμῖν καὶ βοή.

Clemens Alex. Strom. 7, 33 p. 849 οὐ κακῶς ὁ κωμικός Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς τῷ δράματι φησι κτλ. οὐδὲν ἀποκτείνειν] οὐδὲ ἐν κτείνειν Herwerd. Stud. crit. 5. at κτείνειν apud comicos non exstat nisi in parodiis et choricis. ἔδει | ἡμᾶς Sylburg.] ἡμᾶς ἔδει

L. ἡμᾶς om. cod. Ottob. 2. ὑμᾶς et 4. ὑμῖν Cobet. Obs. crit. 191: ipsas enim bestias loqui ut in Cratetis Feris. cf. fr. 35. 4. ὑστριχίς G. Dindorf. Thes. 524] ὑστριχες. πηλὸς] πέλεθος Meinek. (ὑστριχες ἡμῖν καὶ πέλεθος τε κ. β.). καὶ πηλὸς ἡμῖν Heinsius] ἡμῖν καὶ πηλὸς. cf. Cratet. 17. neque anapaesti prava incisio in v. 1 neque ἔδει τὸ λοιπὸν tolerari potest. scribendum videtur οὐκ ἀποκτείνειν ἕω ὑμᾶς (et v. 4 ὑμῖν). sic Aristoph. Eq. 160 οὐ πλύνειν ἔα. Lys. 509 οὐ γὰρ γρούζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς. praeterea in v. 2 scribo τὰ τε γὰρ κρέα.

29

ἐξιόντι μοι

ἄλιεὺς ἀπήντησεν φέρων μοι κεστρέας.

B. ἰχθῦς ἀσίτους καὶ πονηροὺς . . .

Athenaeus 7, 308a Πλάτων τε ἐν Ἑορταῖς φησιν κτλ. μοι] μὲν γὰρ BP. 3. πονηροὺς] τοὺς πονηροὺς ἤγέ μοι. σὺ δέ μοι εἰπέ codices. ἤγέ μοι non magis poetae sunt quam σὺ δέ μοι εἰπέ. fortasse πονηροὺς ἐν γ' ἐμοί. cf. Aristoph. fr. 267, et de cestreo Aristoph. fr. 156.

30

εὖ γέ σοι γένοιθ', ὅτι

ἔσωσας ἐκ τῶν σῖγμα τῶν Εὐριπίδου.

Schol. Eurip. Med. 476 ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν κτλ. Eustathius 813, 46 Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον . . . διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιοῦτους προσπαίξουσιν ἐν τῷ ἔσωσας κτλ. et 896, 56 καὶ ἡ κωμωδία μετὰ τὴν εὐρεσίαν τῆς χρήσεως τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ ἐπισημαίνεται χάρειν, ὡς ἀπαλλαγεῖσα τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. 1379, 58 δηλοῖ καὶ ὁ πρὸς τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ ἀττικίζοντα εἰπῶν ὡς εὖ γέ σοι ὅτι ἀπήλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Cramer. Anecd. Par. III 13, 36 ἔσωσεν ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐρ. εὖ γέ σοι γένοιθ' ὅτι Meinek. ed. min.] εὖ γέ σοι ὅτι Eustath. 1379, 58. ἡμᾶς ὅτι Meinek. antehac. ἡμᾶς omitti iussit Cobet. Obs. crit. 183 conl. Aristoph. Plut. 390. Nub. 1499. σῖγμα τῶν Choerob. Bekker. Anecd. 1169] σιγμάτων. 'τὸ δὲ ἀληθέστερον κατὰ διάστασιν ἀναγινώσκειται, οἶον ἔσωσά σ' ἐκ τῶν σῖγμα καὶ ἐπιφέρεται τῶν Εὐριπίδου'. cf. Eubul. 26. 27. Xen. Hell. 4, 7, 10 τὰ σῖγμα τὰ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. εὖ σοι γένοιτο ipsius Euripidis sunt. cf. Eur. fr. 702 N. Athen. 5, 186 c.

31

τὸν μαινόμενον, τὸν Κοῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν.

Schol. Aristoph. Av. 798 Διειτρήφης . . . ἄρπαξ καὶ πονηρός καὶ πολυπράγμων. Πλάτων δὲ ἐν Ἑορταῖς καὶ ξένον, τὸν μαινόμενον κτλ. Suidas Διειτρήφης· οὗτος δὲ ἦν νεόπλουτος καὶ ἄρπαξ καὶ πονηρός. Πλάτων Ἑορταῖς κτλ. de Diitrephe cf. quae adnotavimus ad Aristoph. μόγης] μόσις V. μοῦ G. Ἀττικόν] Ἀττικῆς G. fortasse etiam καὶ ξένον Platonis sunt et ante τὸν μαινόμενον in exitu eius qui praecedebat versus inserenda.

32

καὶ τὰς ὄφρῦς σχάσασθε καὶ τὰς ὄμφακας.

Schol. Aristoph. Acharn. 352 et Suidas ὄμφαξ et δεινόν· θηλυκῶς δὲ καὶ τὰς ὄμφακας λέγει (Meinek. λέγουσιν, λεγομένας Nauck. Philol. VI 415), ἔχεις παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἐν δράματι Ἑορταῖς κτλ. Bekker. Anecd. 56, 10 τὰς ὄμφακας θηλυκῶς εἶπε Πλάτων. σχάσασθε] σχάσασθαι codices Suid. deteriores (δεινόν). ὄμφακας 'metaphorice dicit de animi acerbitate. Aristoph. Ach. 351. Bekker. Anecd. 53, 9 ὄμφακας βλέπει, οἶον ἀύστηρόν καὶ δορυμύ. Phot. ὄμφακα πᾶν τὸ ἀύστηρόν λέγουσιν'. Meinek.

33

ὀπόθεν ἔσοιτο μᾶζα καὶ παροψίδες.

Athenaeus 9, 367c Πλάτωνα οἶδα εἰρηκότα ἐν Ἑορταῖς οὕτως κτλ. et 368c Πλάτων Ἑορταῖς ὀπόθεν κτλ. περὶ βολβῶν δ' ἀρτύσεως καὶ σκενασίας τὸν λόγον ποιεῖται.

34

ἔπειτα κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην

Pollux 10, 34 καὶ ἀμφίκολλος (κλίνη)· οὕτω γὰρ τὴν κατακεκολλημένην ὠνόμασεν ἐν ταῖς Ἑορταῖς Πλάτων κτλ. ἀμφίκολλος κλίνη lectus est utrimque agglutinatum habens pluteum, sustinendo pulvino capitis.' Kuehnius.

35

κατηδέσθημεν ἄν

καὶ κατεκόπημεν εὐθύς.

Eustathius 1403, 34 Πλάτων . . . ἐν Ἑορταῖς κτλ. bestias ipsas loqui monuit Cobet. Obs. crit. 191. cf. fr. 28.

36

ἐμφέρεσθε δὲ

τὰ ῥάμματα.

Pollux 10, 135 δεῖ δὲ ἐπὶ ταῖς ἐσθῆσι καὶ ῥαμμάτων. εἴρηται δὲ τοῦνομα ἐν Πλάτωνος Ἑορταῖς κτλ. ἐμφέρεσθε Meinek.] ἐμφέρεσθαι.

37

ὡς μέγα μέντοι πάνυ τὴν Αἴττην ὄρος εἶναι φασὶ τεκμαίρου,
ἐνθα τρέφεσθαι τὰς κανθαρίδας τῶν ἀνθρώπων λόγος ἐστὶν
οὐδὲν ἐλάττους.

Schol. Aristoph. Pac. 73 μεγάλοι λέγονται εἶναι κατὰ τὴν
Αἴττην κάνθαροι . . . Πλάτων Ἑορταῖς κτλ. πάνυ Meinek.] πάσαι.
ἐνθα Cobet. Obs. crit. 192] ὄθεν. suspecta mihi sunt εἶναι φασι.
fort. εἶναι δεῖ, σὺ τ.

38

ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλόν τις ἐξαύσας καταπίνει.

Eustathius 1547, 58 τὸ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι. Πλάτων Ἑορταῖς κτλ.
Meinekus τὸ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι Πλάτων Ἑορταῖς οἶδε· τὸν ἐγκέφαλον
παῖς ἐξαύσας καταπίνει. an τοῦ δὲ τὸν ἐγκ. πᾶς ἐξαύσας κ.? de
verbo ἐξαύω Lobeck. Rhem. 11. 12.

39

ἀστραβεύειν

Πλάτων εἴρηκεν ἐν Ἑορταῖς. Pollux 7, 186.

40

τὰς ἐγκεντρίδας

ἐπὶ τῇ τῶν ὑποζυγίων χρήσει Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Ἑορταῖς
εἴρηκεν. Pollux 10, 54. cf. Pherecr. 48. aliter Aristoph. Vesp.
427. 1073.

41

κόφινος

οὐ ῥητέον φασίν, ἀλλὰ ἄρριχος. Πλάτων Ἑορταῖς. Bekker. Anecd.
102, 1. etiam aliis comicis usitatum.

42

στυλοβάτην

ἐν τῇ οἰκίᾳ Πλάτων εἴρηκεν ὁ κωμικὸς ἐν Ἑορταῖς. Pollux 7,
121. distinguit enim hunc στυλοβάτην a cognomine basi columnae
doricae. Hesych. στυλοβάτης· τοῦ κίονος ἢ βάσις.

ΕΤΡΩΠΗ

Fabulam de raptu Europae in ridiculum deflexit.

A. γυνή καθεύδουσ' ἔστιν ἀργόν. B. μανθάνω.

A. ἐργηγορσίας δ' εἰσὶν αἱ παροψίδες, αὐταὶ μόνον κρείττους πολὺν χρόνῳ εἰς ἡδονὴν ἠταλλαβεῖν. οὐ γάρ τινες παροψίδες

ἔϊσ', ἀντιβολῶ σε;

Athenaeus 9 p. 367 c ἐν δὲ Εὐρώπῃ (Πλάτων) πάλιν ἐπὶ παροψήματος διὰ πλειόνων εἴρηκεν, ἐν οἷς ἔστι καὶ τάδε γυνή κτλ. κἀν τοῖς δ' ἐξῆς δίδεισιν ὥσπερ ἐπὶ παροψήματος λέγων τῶν παροψίδων. 2. εἰσὶν αἱ] εἰσὶ καὶ Meinek. 3. αὐταὶ μόνον] αὐταὶ μοναὶ Meinek. αὐτὸ μόνον οὐ Hermann. plenius interpungeus post κρείττους. κρείττους] κρείττον Schweighaeuser. λόγου κρείττον τι χρόνῳ Cobetus Obs. crit. 192. 3. 4. ἠταλλαβεῖν A. εἰς κάλλος, εἰς ἐσθῆτα λαβεῖν. (οὐ γάρ τινες | παροψίδες ταῦτ' εἰσὶν; ἀντ. σε) Hermannus anapaesti incisione intolerabili. ἢ καταλαβεῖν Fritzschius De parops. 6. (i. e. ὥστε καταλ.). at voluptas quae non percipiatur nulla est. ἢ τᾶλλ' ἄπαντ' Herwerden. Obs. crit. 30. in proximis οὐ γάρ; B. τίνες | παροψίδες εἰσὶν; ἀντιβολῶ σε Cobetus παροψίδας eas esse explicans, quas Lucianus dicat in Amoribus, Achilles Tatius lib. II. Aristoph. Lys. 162 sq. — videtur conloqui Iuppiter tauri instar in Venerem ruens cum altero nescio quo (Venerem ipsam fuisse opinor vel Mercurium), qui ne dormienti Europae vim inferat ita suadet, ut vigilantis coitum multo iucundiorem esse dicat. is morae inpatientem tandem permovet ut aliquamdiu cesset. emendanda autem haec sic fere puto:

A. γυνή καθεύδουσ' ἔστιν ἀργόν. ZETΣ. μανθάνω.

A. ἐργηγορσίας δ' εἰσὶν αἱ παροψίδες

αὐταὶ, λόγου κρείττους, πολὺν χρόνῳ εἰς ἡδονὴν, ἧς μεταλαβεῖν ὀργᾶς. ZETΣ. τίνες παροψίδες; εἴπ', ἀντιβολῶ σε.

πολὺν χρόνον multo rarius dicitur quam μέγα χρόνον. unum in promptu habeo exemplum, sed id locupletissimum, Aristoph. Plut. 894. ὀργᾶν sic Av. 462. cf. etiam Lys. 1113. 'vigilantis sunt deliciae illae, iucundiores quam dici potest, quaeque plurimum conferant ad voluptatem, cuius tu compos fieri gestis.' Timocl. 22, 4 sq. comparat Meinekius.

ἀλιευόμενος ποτ' αὐτὸν εἶλον ἀνδράχμη

μετὰ προημνάδων, κᾶπειτ' ἀφῆχ', ὅτι ἦν βόαξ.

Athenaeus 7, 328 f προημνάδας δὲ τὰς θυννίδας ἔλεγον. Πλάτων Εὐρώπῃ κτλ. Bekker. Anecd. 383, 10 ἀλιευόμενος ἀντὶ τοῦ ἀλιεύων. Πλάτων. ἀλιευόμενος L] ἀλιεύμενος A. εἶλον Meinek.]

εἶδον PVL. εἶδεν C et Hoesch. ἀνδράχμη PVL] ἀνδραχθῆ C et Hoesch. ἀδρόν ἄχνη Herm. (oratorem cum pisce comparari ratus). ἀνδράχμη Herwerd. Obs. crit. 30. ἀφῆχ' (i. e. ἀφῆκα) Meinek.] ἀφῆκεν. recte ut videtur Herwerdenus ἀνδράχμη, quam Plinius N. h. 25, 162 dicit ab Italis vocari *inlecebram*. in explicando Herwerdenus nimius est, ut plerique interpretes Horatii Carm. 1, 14, cum etiam ἀλιεύσθαι et πρημνάδας et ἀνδράχνην figurate accipienda esse statuit. rectam viam monstrant Av. 166 sq., quamvis id obscurum sit dictum, et 1291sq. scilicet is de quo haec dicuntur vulgo per iocum piscis nomine significabatur; quem is qui loquitur evertendi sibi occasionem factam esse narrat, sed potius visum esse eum dimittere, quoniam inanis sit clamator.

45

ἡμηχάνουν

Πλάτων ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Bekker. Anecd. 42, 5.

ΖΕΥΣ ΚΑΚΟΤΜΕΝΟΣ

Perperam Ζεὺς καλούμενος Andronicus Bekk. Anecd. 1461. Herculis quaedam fata ridicula potissimum hac fabula fuisse descripta ex fr. 46. 7 cognoscitur: qui cum Iovis filius fuerit patri longe dilectissimus, tituli ratio facile intellegitur. cf. Meinek. I 171. Cobet. Obs. crit. 97 — 101. ac fragmenta quoque ad unum omnia ei argumento optime conveniunt. Ienonis hortatu cum meretricula cottabo ludentem videmus fr. 46. 47. bonis suis spoliatus et cum ignominia ex lupanari eiectus quidquid supererat fame coactus ad salsamenta emenda confert fr. 49. conl. Vesp. 60 Cobetus ante Ol. 89, 2 actam esse fabulam statuerat; sed cf. Wilamowitz. Obs. crit. 5. 6.

46

πρὸς κότταβον παίζειν, ἕως ἂν σφῶν ἐγὼ
τὸ δεῖπνον ἔνδον σκευάσω. ΗΡΑΚΛΗΣ. πάνυ βούλομαι.
ἀλλ' ἄγγος ἔστ'; Α. ἀλλ' εἰς θυῖαν παιστέον.
ΗΡ. φέρε τὴν θυῖαν, αἶρ' ὕδωρ, τὰ ποτήρια
5 παράθετε. παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων.
Α. . . . ἀγεννώσ οὐκ ἐῶ
παίζειν. τίθῃμι κοττάβεια σφῶν ἐγὼ
τασδί τε τὰς κρηπίδας ἄς αὐτῆ φορεῖ,
καὶ τὸν κότυλον τὸν σόν. ΗΡ. βαβαιάξ, οὔτοσι.
10 μελίων ἀγῶν τῆς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται.

Athenaeus 15, 666d Πλάτων δ' ἐν Διὶ κακουμένῳ παιδιᾶς εἶδος παροίμιον τὸν κότταβον εἶναι ἀποδίδωσιν, ἐν ἧ ἑξίσταντο καὶ

των σκευαρίων (fr. 48) οἱ δυσκυβοῦντες· λέγει δ' οὕτως κτλ. eadem sine poetae verbis Schol. Aristoph. Pac. 1244 (p. 207, 26 Duebn.). 2. τὸ δεῖπνον ἔνδον σκευάσω Dindorf.] τὸ δεῖπνον ὄν ἐσκευάσω BP et ut videtur A. τὸ δεῖπνον ἐσκευάσω VI. ἔνδον τὸ δεῖπνον σκευάσω Iacobs. Addit. Athen. 350. 3. ἄγγος ἔστ'; B. ἀλλ' εἰς K.] ἄνεμος ἐστάλλεις A. ἂ νόμος ἔστ'. B. ἀλλ' εἰς Hermannus apud Meinek. θυῖαν PL] θυεῖαν V. παιστέον Hermannus] παῖς τεὸν A. 4. τὴν] δὴ? τὰ ποτήρια K.] ποτήρια. cf. Aristoph. fr. 466. 6. lacunam explent Dobraeus ποίων φιλημάτων; Cobetus ἰδοῦ φιλημάτων. an σφῶ περὶ φιλημάτων; 7. τίθημι Cobetus] τίθεμαι. 8. τε Elmsl. Auct. Aristoph. Ach. 108] γε. αὕτη idem] αἰτή. 9. 10. οὔτοσι μείζων Casaub.] οὔτοι ἱμιζωνι A. ἀγῶν τῆς Casaub.] ἀγωνιστῆς.

cottabi ludum proponit leno, accipit Hercules. sed ad cottabum vase opus est (v. 3 ἄγγος); quod cum praesto non sit, mortarium cum ceteris rebus quae necessariae sunt adfertur. Hercules soli puellae inhians oscula victoris praemia (κοττάβεια 7) constituit; non concedit leno, bonis eum emungere cupiens, sed poculum eius, aureum opinor, erepidasque puellae praemia ponit. quo facto Hercules hoc sibi certamen pluris quam Isthmiacum (Ἰσθμιάδος i. e. ἑορτῆς) constare per iocum queritur.

47

ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα
τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κότταβον.

Athenaeus 15, 667b ἀγκυλοῦντα γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον, ὡς Δικαιοχρῆστος φησιν, καὶ Πλάτων δὲ ἐν τῷ Διὶ τῷ κακουμένῳ· παρακελεύεται δὲ τις τῷ Ἡρακλεῖ, μὴ σκληρὰν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κοτταβίζειν. poetae verba esse sola ἀγκυλοῦντα — κότταβον intellexit Cobetus Obs. crit. 99. cf. etiam Dobr. Adv. II 351. ipsa puella videtur Herculem docere, quomodo debeat cottabum vasculo inmittere.

48

τὸν κότυλον φέρει

Πλάτων ἐν Διὶ κακουμένῳ. Athen. 11, 478c. ὁ κότυλος idem est quem leno 46, 9 commemoraverat. eum iam puella victrix accipit. φέρει, saepius φέρεται. sed cf. Plat. Reip. 5, 468c. Leg. 2, 657 extr. Reisig. Enarrat. Oed. Col. v. 6. — loqui videtur leno.

49

ὥσθ' ἄττι' ἔχω ταῦτ' ἐς ταρίχους ἀπολέσω.

Athenaeus 3, 119b καὶ ἀρσενικῶς ὁ τάριχος λέγεται παρ' Ἀτ-

τικοῖς . . . Πλάτων Διὶ κακομένῳ κτλ. ἐς ταρίχους Cobet. Obs. crit. 101] ἐστὶ. ταρίχους. ἀπολέσω futurum esse non potest. cf. fr. 24. itaque cum Meinekio aut ὦσθ' — ἀπολέσαι, aut ὡς — ἀπολέσω scribendum, aut sic constituendum fragmentum ὦσθ' ἄττ' ἔχω, | ταῦτ' εἰς ταρίχους ἀπολέσαι (πάντως με δεῖ). loquitur Hercules.

50

κεράτινον εἶχον σκευοφόριον καμπύλον.

Pollux 10, 17 Πλάτων δὲ ἐν Διὶ κακομένῳ καὶ τὸ τόξον ἐν παιδιᾷ παρεικάζων ἔφη κτλ. 7, 132 τὸ δὲ ξύλον ἐφ' οὗ τὰ σκευή κατηρητημένα ἔφερον σκευοφορεῖον ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Διὶ κακομένῳ ὠνόμασται. καμπύλον Iungermannus] καὶ καμπύλον. κάγκυλον Meinekius, qui ex gripho haec ducta esse existimat. immo Hercules ab *arcu* omnia sua suspensa gerens intraverat. cum autem non ipse, sed leno aut puella, cui arcus ignotus erat, habitum eius describens loqui videatur, aptius videtur εἶχεν.

51

καὶ τοι φορεῖτε γλώτταν ἐν ὑποδήμασιν, .
στεφανοῦσθ' ὑπογλωττίσιν, ὅταν πίνητέ που,
κἂν καλλιερῆτε, γλώτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

Athenaeus 15, 677a διὰ δὲ τὴν σὴν γλώσσαν τῆς ὑπογλωττίδος μνησθήσομαι, ἧς Πλάτων ἐμνήσθη ἐν Διὶ κακομένῳ κτλ. 1. γλώσσαν cod. 2. στεφανοῦσθ' Porson. Miscell. 44] στεφάνους δ'. ὅταν Schweighaeus.] ὅτε. πίνητε] πεινῆτε A. 3. κἂν Casaub.] καὶ. πέμπετε] πέμπεται A. τέμνετε Bergkii (Mein. V p. XCIX). Festus (indic. Bothius) *lingula per deminutionem linguae dicta; alias a similitudine exsertae, ut in calceis, alias insertae, i. e. intra dentes coercitae, ut in tibiis.* Athen. 15, 678d ὑπογλωττίς δὲ στεφάνου ἐστὶν εἶδος. Θεόδωρος δ' ἐν ταῖς Ἀττικαῖς γλώσσαις στεφάνων πλοκῆς γένος παρὰ Πλάτωνι ἐν Διὶ κακομένῳ. Schweighaeuserus conferri iubet Plin. N. h. 11, 93 *hypoglossa folia habet figura silvestris myrti . . . ceu linguas . . . capitis dolorem corona ex his inposita minuit.* γλώτταν ἀγαθὴν πέμπειν intellego τὴν ὀλολυγῆν, laetam in re sacra acclamationem. γλώτταν ἀγαθὴν τέμνειν mihi quidem prorsus ignotum. cf. Aristoph. Av. 1705.

52. 53

γλώττης ἀγαθῆς οὐκ ἔστ' ἄμεινον οὐδὲ ἐν.

* * * *

ἢ γλώττα δύναμιν τοὺς λόγους ἐκτίησατο,
ἐκ τῶν λόγων δ' ἄττ' αὐτὸς ἐπιθυμεῖς ἔχεις.

Orion Schneidewin. 42, 17 ἐκ Διὸς κακομένου Πλάτωνος κω-

μικῶ κτλ. (v. 1). ἐκ τοῦ αὐτοῦ δράματος ἢ γλῶττα κτλ. unius eiusdemque φήσεως sunt fragmenta 51. 52. 53; contempserat eloquentiam Hercules; iam quam utilis sit docetur.

54

ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ.

Schol. Lucian. 111 Iacob. ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ (hoc verbum add. cod. Paris.), παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπόντων ἀεί. ὁ γὰρ Μανδρόβουλος οὗτος εὐρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν (quae sequuntur addunt Barocc. et Marc.). μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Δύ κακουμένῳ. Hesych. ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεί ἐπὶ τὸ χεῖρον τρεπομένων, ἀπὸ Μανδραβόλου τινός. Zenob. 3, 82. Diogenian. 4, 62. Greg. Cyr. Mosq. 3, 50, qui paullo aliter rem narrat. Apostol. 7, 78. Lucian. Merced. cond. 21. Aelian. H. an. 12, 40. Diog. L. 4, 5. Suid. ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου et ἐπὶ τοῦ Μανδροβόλου. veram eius nominis formam esse Μανδρόβολος conlatis aliis id genus Μανδρόλντος, Μανδροκλής, Μανδρόδαρος, Μανδρόπολις Meinekius docuit V 44. Herculem loqui putat Cobetus Obs. crit. 100, ego lenonem, cum ablatis rebus pretiosioribus ab Hercule viliores quoque deinceps non sine contemptu acciperet. verum videtur ἐπὶ τὰ Μ.

19

55

πρόσφερε δεῦρο δὴ τὴν κεφαλήν τῆς δέλφακος.

Athenaeus 14, 657a θηλυκῶς δὲ (τὸ δέλφαξ) . . . Πλάτων Ἰοῖ κτλ. videtur trimeter esse πρόσφερε σὺ (προσφέρετε) δεῦρο τὴν κ. τ. δ.

Ad hanc fabulam vel ad cognominem Sannyrionis pertinere videntur quae Eustathius 1484, 26 servavit αἰγυπτιάσαι . . . τὸ ἐπικαῦσαι, οἶον

χοράν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογί
αἰγυπτιώσει (sic Meinek. pro αἰγυπτιάσει).

quibus parodiam inesse Aeschylī Prom. 22 adnotavit idem.

ΚΛΕΟΦΩΝ

Argument. Aristoph. Ran. I ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένῃ (Ol. 93, 3) . . . εἰς Αἴθαια. πρῶτος ἦν Φοῦνιχος δεύτερος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. Schol. Aristoph. Ran. 679 καὶ εἰς τοῦτον τὸν δημαγωγὸν (Κλεοφῶντα) ὅλον δράμα φέρεται καὶ ἐπιγράφεται ὁμωνύμως αὐτῷ Κλεοφῶν. cf. interpr. Arist. Ran.

679. Eurip. Orest. 770. 903 sq. Andocid. 1, 146. Meinek. I 171 sq. Bergk. R. c. Att. 385—388. Cobet. Obs. crit. 154—165. cum Cleophonte matrem exagitat fr. 56. 60, ut Hermippus et Eupolis matrem Hyperboli.

56

σὲ γάρ, γραῦ, συγκατόκισεν σαφρὸν
ὄρφῶσι σελαχίους τε καὶ φάγρους βορᾶν.

Athenaeus 7, 315 c Πλάτων Κλεοφῶντι κτλ. v. 2 Eustath. 1720, 49. Porsonus Advers. 99 σὲ γὰρ τίς, ὦ γραῦ κτλ. quem infeliciter inpugnat Fritzschius Q. Arist. 255. ὄρφῶσι Bergkius R. c. Att. 418] ὄρφῶσι. videtur mater Cleophontis ut in Maricante mater Hyperboli piscibus exposita fuisse (Bergk. R. c. Att. 387) ad similitudinem Andromedae. qua de re non debebat dubitare Cobetus Obs. crit. 149: pro monstris marinis enim pisciculos parodiae causa ut comicus nominavit. simillimus est Amipsiae versus fr. 8: sed risum movet, qui alterum alteri poetam talia surripuisse credit.

57

ἔν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς ἀρπαριστάτου.

Eustathius 1441, 26 οὔτω καὶ λαγνίστατον, καὶ κλεπτίστατον . . . καὶ Πλάτων Κλεοφῶντι κτλ. cf. Etymol. m. 31, 13. haud dubie Cleophon significatur, quem tamen eo crimine liberat Lysias 19, 48.

58

ἄλλ' αὐτὸς ἀπαρτί τ' ἀλλότρι' οἰγήσει φέρων.

Bekker. Anecd. 418, 27 ἀπαρτί . . . παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου . . . Πλάτων Κλεοφῶντι κτλ. αὐτὸς Bergkius R. c. Att. 384] αὐτό cod. quamquam Bekkerus nullam varietatem enotavit. αὐτ' Bekkerus et Ruhnken. Hist. crit. XLIV. Cleophontem nescio quis adpellare videtur. fr. 199 cum hoc coniunxit H. Iacobi.

59

ἐψάθαλλε λείος ὦν

Bekker. Anecd. 9, 6 ἀναψαθάλλειν τὸ πέος· ἀνατρίβειν καὶ ἀνακινᾶν καὶ ψηλαφᾶν οἶον πρὸς τὸ πλησιάζειν. Πλάτων ἐν Κλειτοφῶντι κτλ. κλητοφῶντι cod., Κλεοφῶντι Meinek. πέος addit Bergkius II 956. Meinekius πέος ψάθαλλε. etiam articulum addendum esse adparet τὸ πέος ἐψάθαλλε (ψάθαλλε) λείος ὦν. Cleophontem cinaedum dici narrat Schol. Aristoph. Thesm. 805. Bergk. R. c. Att. 387.

60

Schol. Aristoph. Ran. 681 Πλάτων ἐν Κλεοφῶντι δράματι βαρβαρίζουσα νὰ πρὸς αὐτὸν πεποιήκε τὴν μητέρα. καὶ αὐτὴ δὲ Θραῖτα ἐλέγετο.

61

Athenæus 3, 76 f Σέλευκος δ' ἐν ταῖς γλάσσαις καὶ γλυκυσίδην τινὰ καλεῖσθαι φησι, σὺν τὴν μορφὴν μάλιστα εἰκουῖαν, φυλάττεσθαι δὲ τὰς γυναικας ἐσθίειν διὰ τὸ ποιεῖν ματαῖσμούς, ὡς καὶ Πλάτων ὁ κωμωδιοποιὸς φησιν ἐν Κλεοφῶντι. Plin. N. h. 25, 29 *vetustissima inventu paeonia est nomenque auctoris retinet, quam quidam pentorobon adpellant, alii glycySIDEN*. cf. 27, 84—87.

62

ἀργύρια

πληθυντικῶς, οὐχ ἐνικῶς. Πλάτων Κλεοφῶντι. Bekker. Aneed. 79, 20.

63

μάραγναν

Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Κλεοφῶντι τὴν μάλιστα ὠνόμασεν. Pol-lux 10, 56. ἀμαράγναν ABC. *proparoxytonon esse docet Herodian*. I 256, 25 *μάραγνα ἢ μάλιστα*. cf. Lobeck. Pathol. prol. 304. el. I 129. Paralip. 81 adn. 19 extr. Hesych. *σμαράγνα· μάλιστα, ῥάβδος. καὶ χωρὶς τοῦ σ̄. idem μαράγνα· τῇ ταυρείᾳ. μάραυνα· μάλιστα, ῥάβδος, ταυρεία. est igitur 'scutica e corio bubulo, Latinis taurea* (Iu-ven. 6, 492) et indicat supplicii servilis genus . . . Cleophontem ipsum, servum Thracem, istam poenam aut metuisse aut sensisse consentaneum est. Cobet. Obs. crit. 151, conl. Aeschin. 2, 76 Κλεοφῶν . . . ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνεον, παρεγγραφεῖς αἰσχρῶς πολίτης.

Ad Cleophontem fr. 185 refert Cobetus Obs. crit. 152sq.

ΛΑΙΟΣ

Athenæus 13, 602 f φασὶ τῶν τοιούτων (παιδικῶν) ἐρώτων κατάρξασθαι Λάιον ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου, ὃν καὶ ἀρπάσαντα καὶ ἀναθέμενον εἰς ἄρμα εἰς Θήβας φυγεῖν. Aelian. H. an. 6, 15 Λάιος δὲ ἐπὶ Χρυσίππῳ . . . τοῦτο οὐκ ἔδρασε, καίτοι τοῦ τῶν ἀρρένων ἐρωτος . . . Ἑλλήνων πρώτιστος ἄρξας. cf. Aristoph. fr. 438. Plut. Pelopid. 19 init. de Aeschyli tragoedia cognomine cf. Nauck. Trag. fr. p. 28. idem argumentum Euripides Chrysiippo tractaverat. Cic. Tusc. 4, 71. Aelian. V. h. 2, 21. Nauck. Trag. gr. fr. 497. Meinek. I 173. 4. unam ex recentioribus Platonis fabulis fuisse Cobetus Obs. crit. 125 conligit

ex Philonidis commemoratione (fr. 64), quem Hanovius Exercit. crit. 28sq. natum esse Ol. 90 init. vitamque produxisse supra Ol. 107 statuit.

64

οὐχ ὄραξ ὅτι

ὁ μὲν Λέαγρος, Γλαύκωνος ᾧν μεγάλου γένους,
ἀβελτεροκόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται,
σικνοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων;
Φιλωνίδην δ' οὐ τέτοκεν ἢ μήτηρ ὄνον
τὸν Μελιτία, κούκ ἔπαθεν οὐδέν;

v. 1 — 4 Athenaeus 2, 68c Πλάτων Λαῖω· οὐχ ὄραξ — ἔχων. Bekker. Anecd. 27, 24 ἀβελτεροκόκκυξ· ἀβέλτερος καὶ κενός· κόκκυγα λέγουσι τὸν κενὸν καὶ κούφον. v. 5. 6 Schol. Aristoph. Plut. 179 κωμωδεῖται (Φιλωνίδης) ὡς εὐπορος καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι καὶ ἠλίθιος, καὶ Πλάτων ἐν Λαῖω φησὶν· οὐχ ὄραξ ὅτι Φιλωνίδην κτλ. cum superioribus haec deletis verbis οὐχ ὄραξ ὅτι coniungenda esse monuit H. Iacobi. 2. μὲν Λέαγρος Meinek.] Μελέαγρος. 3. ἀβελτεροκόκκυξ Bergk. Anacr. 257. R. c. Att. 400 ex Bekker. Anecd. 27, 24] κόκκυξ. 5. δ' οὐ H. Iacobi] που Ald. ὄνον τὸν Bentr.] ἀνόητον. κούκ] καὶ οὐκ Ald. de Philonide asino cf. Theopomp. 4. 5, et de cuculo quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 819. cum v. 2 (μεγάλου γένους) Meinek. contulit Av. 763. Sophocl. OR. 1383. ex Leagri sorore Callias minor Hipponicum genuit. Andocid. 1, 117 sq., Glaucō pater eius, Leagri f. Corcyraeis cum classe praesidio missus est Ol. 86, 4. Thucyd. 1, 51. Meinek. I 174. videtur Laius Iocasten oraculo sine dubio admodum ridiculo perterritam consolari. aliter Cobetus Obs. crit. 125. σικνός εὐνουχίας opponitur σπερματία (Cratin. 136), seminum inanis pleno. Theophr. H. pl. 4, 11, 4 ἔχειν τὴν ἀνθήλην (paniculam) ἐλάττω τῶν ἄλλων (καλάμων), τινὰς δὲ ὅλως οὐκ ἔχειν, οὓς καὶ προσαγορεύουσιν εὐνουχίας. Plin. N. h. 16, 170.

65

ἐπινέφελον

Πλάτων Λαῖω. Bekker. Anecd. 96, 24. περινέφελον Aristoph. Av. 1193.

66

ἴσσα

τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα. μέμφεται. Πλάτων Λαῖω. Bekker. Anecd. 100, 26. δαῖω cod. 'μέμφονται inprobant Atticistae'. Meinek. Menandr. Philem. p. 563. cf. Phot. ἴσσα.

Cf. praeterea fr. 148.

ΛΑΚΩΝΕΣ Η ΠΟΙΗΤΑΙ

De auctore antiquitus dubitabatur. Harpocrat. *Σθένελος· ἐκωμῶδει δὲ αὐτὸν ὁ τοῦς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας*. Meinek. I 175. peringeniose Cobetus Obs. crit. 87sq. Aristophanis verba de morte Cratini Pac. 700sq., *ὄθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον*, quae ad Lacedaemoniorum in Atticam inruptiones bellicas pertinere posse iure negat, recte etiam Bergkii (R. c. Att. 187) refutans interpretationem, ad Platonis Lacones rettulit. quae si vera sunt, Cratinum taedio mortuum esse Aristophanes finxerat Platonis Laconibus spectatis, in qua fabula poeta 'exhibuerat hominum temulentorum convivium, qui nimio mero madidi et alias turbas dedisse videntur et vini dolium in tumultu fregisse'. Cobetus 89. 94. itaque Lacones ante Ol. 89, 3 actam videri. ceterum cf. etiam quae ad *Ποιητὴν* fabulam adnotavimus.

67

*ὅταν δέωμαι γωνιαίου ῥήματος,
τούτῳ παριστῶ καὶ μοχλεύω τὰς πέτρας.*

Schol. Dioscorid. Matthaei Med. gr. 361 *γωνιοειδῆ· ἀντὶ τοῦ μέγαν καὶ στερεόν, ὡσεὶ τις λέγοι γωνιαῖον λίθον. Πλάτων Λάκωνιν κτλ.* Meinek. *ὅταν δὲ — ῥήματος; B. τούτῳ παρίστω κτλ.* nec sic quidem quid hic sibi velit *παρίστασθαι* intellego. videtur potius *παριστῶ* compendio scripturae natum esse ex *τούτῳ παρ-ισοῦμαι*. loquitur aliquis poeta tragicus (Sthenelum esse Meinek. conligit ex fr. 70), qui cum sui ingenii inopiam sentiat, ubi *angulari verbo* opus sit, nervosioris poetae vires se aemulari confitetur. cur Morsimum potissimum pronomine *τούτῳ* significari Fritzscheus (Ran. p. 104) putet nescio.

68

*καὶ μὴν ὄμοσόν μοι μὴ τεθνάναι. B. τὸ σῶμ' ἐγώ,
ψυχὴν δ' ἀνήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.*

Schol. Aristoph. Av. 471 *ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων καὶ ἀναβιδῶναι αὐτὸν (Αἰσώπου) φησιν ἐν τοῖς Λάκωνιν οὕτως κτλ.* Suidas *ἀναβιδῶναι. καὶ Πλάτων φησὶν ὁ κωμικὸς κτλ. μὴν]* vñ Suid. *τὸ σῶμ' ἐγώ om.* Schol. *ψυχὴν]* *ψυχὴ* Suid. *ἀνήκειν anon.* ap. Gaisf. Suid.] *αὐτὴ ἦκειν* Schol. *ἀπὸ νίκης* Suid. Kusterus *ἐπανήκειν*. Cobetus Obs. crit. 95 *B. τὸ σῶμά γε, | ψυχὴ δ' ἐπανήκειν*, pro quo Meinek. *ἐπανήλθεν* dicendum fuisse monet. Toepelius Progr. Neobrand. 1851, 10 *B. τὸ σῶμ' ἐγώ. A. ψυχὴ δ' ἐπανήκεις ὥσπερ Αἰσώπου (ἢ Αἰσώπου) ποτέ.* quae mihi quidem incredibilia videntur. in v. 1 Cobetum sequor, deinde scribo *ψυχὴν δ' ἀνήκειν, ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ, | (Ἄιδης)*. cf. Arist. Ran. 1462. fr. 488, 14. Cratin. 160. Plat. Symp. 179c (*ὀλίγοις*) *ἔδοσαν τοῦτο γέρας οἱ θεοί, ἐξ Ἄιδου ἀνεῖναι πάλιν*

τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ τὴν ἐκείνης (Ἀλκῆστιδος) ἀνείσαν. imperat nescio quis alteri quem mortuum crediderat ut iure iurando adfirmet se vivere. cui ille *corpus meum sane fuit mortuum, animum autem, ut olim Aesopi, Pluto remisit*. poetam aliquem ex orco redeuntem conspici arbitratur Cobetus. de Aesopo Herodot. 2, 134.

69

ἄνδρες δεδειπνήκασιν ἤδη σχεδὸν ἅπαντες. B. εὐγε.
 A. τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; ἐγὼ δὲ
 νίπτρον παραχέων ἔρχομαι. B. κἀγὼ δὲ παρακορήσω.
 σπονδὰς δ' ἔπειτα παραχέας τὸν κότταβον παροίσω.
 5 τῇ παιδί τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι,
 καὶ προαναφυσᾶν. A. τὸ μύρον ἤδη παράχεον βαδίζων
 Αἰγύπτιον, κᾶτ' ἴρινον· στέφανον ἔπειθ' ἐνάστω
 δώσω φέρων τῶν ξυμποτῶν. νεοκράτά τις ποιείτω.
 B. καὶ δὴ κέκραται. A. τὸν λιβανωτὸν ἐπιτίθεις εἶπε

* * * *

10 σπονδὴ μὲν ἤδη γέγρονε, καὶ πίνοντές εἰσι πόρρω.
 καὶ σκόλιον ἦσται, κότταβος δ' ἐξοίχεται θύραζε.
 αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι
 μελίξεται τοῖς συμπόταις, κᾶλλην τρίγωνον εἶδον
 ἔχουσαν, εἶτ' ἦδεν πρὸς αὐτὸ μέλος Ἴωνικόν τι.

Athenaeus 15, 665b τὰ ἐκ τῶν Λακίωνων Πλάτωνος ἰαμβεῖα κτλ. 3. νίπτρον Casaub.] λίτρον. ἔρχομαι Hermann. De metr. 176] εἰσέρχομαι. νίπτρον παρέχων εἰσέρχομαι Iacobs. Addit. Athen. 349. παραξέων ἔρχομαι Cobet. Obs. crit. 90. at etiam παραχέων futurum est. παρακορήσω] παρακορήσω Hermannus. 5. προχείρους] πρὸ χειρὸς Hermannus. cf. Eurip. Tro. 1207. πρόχειρας Meinek. Anal. Ath. 321 (conl. εὐχειρ, ἐκατόγχειρ) contra Atticorum consuetudinem. in ed. min. προχειρίσασθαι. Cobetus τὴν παιδῆ τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἔχειν πάλαι προχείρους. an διὰ χειρὸς εἶναι? 6. προαναφυσᾶν Cobetus] προαναφύσα. προαναφύσα Meinek. conl. Soph. Ant. 487. παράχεον βαδίζων] παραχέων βαδίζω Bergk. 7. κᾶτ'] κατ' P. στέφανον K.] στέφανον δ'. at cetera quoque ἀσυνδέτως efferuntur. 9. Meinek. in Athenaeo Γ. καὶ δὴ κέκραται . . . τὸν λιβανωτὸν ἐπιτίθεισι, in Anal. 322 κᾶτα τὸν λ. ἐπιτίθει σὺ, recte ut videtur. in ed. min. κέκρατ'. ἔπειτα κτλ. κέκραται. τὸν λ. ἐπιτίθεισιν ἢ παῖς Elmsl. Edinb. Rev. XIX 85. ex εἶπε Meinek. in Athenaeo fecit εἶτ' ἐπάγει (scriptoris verba, non Platonis). post v. 9 plura excidisse primus perspexit Cobetus. nam fieri non poterat, ut cottabus et vina adferrentur (4. 8) ac simul convivae statim vino madidi cottabo dimisso (11) puellas cantantes audirent. 10. σπονδὴ

μὲν Schweighaeus.] σπονδὴ με Α. πίνοντές εἰσι Porson. Misc. 247] πίνοντες ἤδη. 12. τι in fine add. Hermannus. 13. κάλλην Schweigh.] καλλήν P. ἄλλην Casaub. 14. εἴτ' ἤδεν Schweigh.] εἰτηδε Α. τι add. L.

conloquuntur foris duo servi, dum intus convivium celebratur. ac cena quidem iam finita est; fit libatio, tibicina modos meditari iubetur. deinde omissis quibusdam alter servus, qui antea introierat, rediens conservo quae in triclinio viderit narrat. cf. Philyll. 3 et Cobet. 90. 1. σχεδὸν ad δεδειπνήκασι arbitror pertinere. in v. 7 Plato scripsisse videtur τὰ γύπτιον καὶ τοῖρινον. 8. Schol. Aesch. Choeph. 332 νεοκράτα . . νεωστὶ κεκραμένον. λείπει κρατήρα. 9. vitiosus in quarta sede anapaestus (τὸν λιβανωτόν) exterminandus est. 12. Καρικὸν manifesto corruptum. Photius Καρικὴ μούση· τῇ Θρηνηάδει. δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες Θρηνηάδοί τινες εἶναι καὶ ἄλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ Θρηνηεῖν. cf. Meinek. Menandr. Philem. p. 91 et quae adnotavimus ad Aristoph. Ran. 1302. nihil convivio minus aptum quam modi Carici. scribendum ταιρικόν i. e. ἐταιρικόν, cuius aphaeresis exempla congessit Kruegerus Gr. gr. II 14, 9, 3. de Ionicis cantuunculis cf. Aristoph. Eccl. 883. 918. Athen. 7, 293a.

70

Harpocration 166, 3 καὶ ἐν ταῖς διδασκαλίαις εὐρίσκειται ὁ Σθένελος τραγωδίας ποιητής. ἐκωμῶδει δὲ αὐτὸν ὁ τοῦς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας ὡς τὰλλότρια ἔπη σφετεριζόμενον. cum fr. 67 coniunxit Meinekius.

71

πάσας παραφερέτω

Πλάτων ἐν Λάκωσιν ἔφη. Athenaeus 9, 380e. παραφερέτω Schweighaeus.] περιφερέτω. verbi παραφέρειν exempla adferuntur. πάσας, i. e. κύλικας. πλήσας Meinek.

72

κίοκρانا

τὰς τῶν κίωνων κεφαλὰς. Πλάτων Λάκωσιν. Bekker. Anecd. 105, 10. Pollux 7, 121 κίοκρانا αἱ κεφαλαὶ τῶν κίωνων. Xen. Hell. 4, 4, 5 βουλευομένων δὲ . . . πίπτει τὸ κίοκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος. Lobeck. Phryn. 669.

73

μυλαβρίδες

σίλφαι αἱ μαλακαί· ἔλλενκοι· ἢ τρωξαλλίδες (τριξαλλίδες cod.) καὶ ἀλετριδες (sic Meinek., cod. ἀετριδες). Πλάτων Λάκωσιν. Photius. scr. μυλακρίδες. cf. Aristoph. fr. 583.

Ceterum cf. Calliae fr. 15. Meinek. I 182.

ΜΑΜΜΑΚΤΘΟΣ

Cf. Metagenis fabula eo nomine inscripta. Meinek. I 175.

ΜΕΝΕΛΕΩΣ

Raptum Helenae ridicule videtur inmutavisse.

74

εἰπέ μοι,

ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζώματων.

B. ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν.

Athenaeus 14, 641b Πλάτων δ' ἐν Μενέλεω ἐπιτραπεζώματα αὐτὰ (τὰ ἐπιφορήματα) καλεῖ, οἷον τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα, λέγων οὕτως κτλ. et 4, 170f ἔλεγον δὲ καὶ ἐπιτραπεζώματα τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα. Πλάτων Μενελάω· ὡς κτλ. (v. 2). Eustathius 1141, 5. Hesych. ἐπιτραπεζώματα· τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα. scribendum videtur πῶς ὀλίγα κτλ. qui fit ut tam paucae sint reliquiae? et v. 3 fortasse B. οὐ γὰρ ὁ θεός. — κατέφαγεν;

75

Zenobius 6, 17 τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβησιν ἥρωος γένῃ; ταύτης Πλάτων ἐν Μενέλεω μέμνηται. φασὶ δὲ ὅτι ἐν Θήβαις οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ φησὶ περὶ Θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο ὅτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυτῶν γενομένους οὐκ ἐτίμων. τὸ οὖν ἵνα ἥρωος γένῃ κατ' εὐφημισμὸν εἴρηται. similiter Photius et Suidas τί οὐκ ἀπήγξω et omisso auctoris nomine Plutarch. Proverb. 1, 47. Platonis versus qui fuerit prorsus incertum est.

76

ἀγελαίους ἄρτους

Athenaeus 3, 110d Πλάτων δ' ὁ κωμωδιοποιὸς . . . ἐν τῷ Μενέλεω ἐπιγραφομένῳ ἀγελαίους τινὰς ἄρτους καλεῖ. Eustathius 265, 32. Bekker. Anecd. 326, 4 ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον. cf. Eupol. 374.

ΜΕΤΟΙΚΟΙ

Meinek. I 175.

77

σημεῖα παρασημεῖα, κλεῖν παρακλείδιον

Pollux 10, 24 ἐν μέντοι τοῖς Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ Μετοίκους σημεῖα κτλ. i. e. signa adulterina et clavem adulterinam.

.78

Apollonius De pron. 69, 18 Schneider. εὐθείας ἀμοιρεῖ ἢ προκειμένη γενική (ἐμαντοῦ). οὐ γὰρ εἰ ἅπαξ εἴρηται, καὶ ταῦτα ὑπὸ κωμικῆς ἀδείας, ὡς ἐν Μετοίκους Πλάτωνος, τοῦτο κανὼν ἐστὶ τῆς κατὰ φύσιν εὐθείας σιγηθείσης. et 113, 19 (quae Schneiderus ab Apollonio abiudicat) ἐν Μετοίκους Φερεκράτους ἅπαξ ἐστὶν εἰρημένη καὶ ἕως ἔνεκα τοῦ γελοίου. perperam Pherecratem pro Platone nominavit. cf. Meinek. I 70. 175. 'inquinolos induxit soloece loquentes'. Cobet. Obs. crit. 60.

ΜΤΡΜΗΚΕΣ

Meinek. I 175.

ΝΙΚΑΙ

'Spectabant fortasse ad aureos illos stateras archonte Antigene Ol. 93, 2 e Victoriolis cusus, quos ob admixtam aeris partem ridet etiam Aristophanes.' Meinek. I 175. Aristoph. Ran. 725 cum schol. et interpr. Boeckh. Oec. Att.² I 33. 4. 769. 770. actam esse post Pacem Aristophanis cognoscitur ex fr. 81. eodem quo Autolycum Eupolidis anno editam esse arbitratur Cobetus Obs. crit. 82—86, i. e. Ol. 89, 4. Ol. 90, 1 Wilamowitz. Obs. crit. 55.

79

τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν δεῖ.

Schol. Aristoph. Lysistr. 288 et Suidas σιμός. τὸ σιμὸν ἀντὶ τοῦ πρόσαντες . . . Πλάτων ἐν Νίκαις κτλ. Πλάτων Elmslei. Aristoph. Ach. 377] πλατύ. δεῖ idem] ἀεί. δεῖ σ' ἔτι Cobet. Mnem. V 203, qui praeterea πρὸς ἀναβῆναι. ceterum cf. Aristoph. fr. 74.

80

Schol. Aristoph. Av. 1297 διαβάλλεται (Μειδίας) εἰς πονηρίαν, ὡς Πλάτων ἐν Νίκαις. Zonaras 1342 Μειδίας· κύριον. καὶ πονηρὸς Μειδίας.

81

Schol. Platon. 331 Bekk. κωμωδεῖται δὲ (Ἀριστοφάνης), οἷοι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν. ἄγαλμα. Εὐπολις Ἀντολύκω (54), Πλάτων Νίκαις. significatur Pacis scaena 458—520.

82

ἰχθύων δὲ πλύμα

Πλάτων ἐν Νίκαις εἴρηκεν ὁ κωμικός. Pollux 7, 40.

ΝΤΞ ΜΑΚΡΑ

Nox significatur ea qua Hercules natus est. itaque argumentum idem fuit atque Archippi Plautique Amphitruonis. Mein. I 176. Cobet. Obs. crit. 120.

83

ἀλλ' αὖ γέλοιον ἄνδρα μου μὴ φροντίσαι
μηδέν.

Bekker. Anecd. 384, 10 ἀλλ' αὖ· ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ πάλιν. Πλάτων Νυκτὶ μακροῦ κτλ. αὖ Bekkerus] οὐ cod. μου μὴ Bekker.] μοι. Herwerdenus Nov. add. crit. 9 γέλωσ τὸν ἄνδρα, conl. Demosth. 4, 25 ἐπεὶ νῦν γε γέλωσ ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασιν. videtur autem Alemena indignari de Amphitruonis securitate.

84

ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ἔξει λύχρον
δίμυξον.

Athenaeus 15, 700f Πλάτων ἐν Νυκτὶ μακροῦ κτλ. tetrameter, ut volebat Iacobs. Add. Ath. 371, esse non potest propter anapaestum in sede quarta. ἐνταῦθ' ἐντεῦθεν Meinek. scilicet ut amoveret vitiosam positionem debilem (ἄκρων). fortasse scribendum est ἐπ' αὐτῶν τ. κρ. ἔξει] ἦξει P. numeros choriambicos non recte restituebat Reisig. Coniect. 101. cum fr. 85 quodammodo coniunctum fuisse censet Meinek.

85

ἔξουσιν οἱ πομπῆς λυχνούχους δηλαδῆ.

Athenaeus 15, 562 Schweigh. 1561 Dind. Πλάτων ἐν Νυκτὶ μακροῦ κτλ. πομπῆς Meinek.] πομπεῖς.

86

κᾶθ' ἦκεν ἄρτους προίμενος
μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους Κιλικίους.

Athenaeus 3, 110d Πλάτων δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Νυκτὶ μακροῦ τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ὀυπαροὺς Κιλικίους ὀνομάζει διὰ τούτων κτλ. Eustathius 1817, 60 (κᾶτα omittens). κᾶθ' ἦκεν ἄρτους Meinek.] κᾶτ' ἄρτους ἦκε. magnopere offendit μὴ. Meinek. in Athen. B. μὴ — Κιλικίους; in Anal. crit. 51 B. μὴ τῶν καθαρύλλων; A. μᾶλλον κτλ.

87

αὐτοσχεδίασμα

Pollux 6, 142 τὸ δ' ἐν τῇ Νυκτὶ μακροῦ Πλάτωνος αὐτοσχε-

διάσμα φαῦλον. 'ferenda non est Pollucis adrogantia, qui saepe vocabula fastidiose sine causa spernit, aliis non intellectis ineptas significationes de suo addit.' Cobet. Obs. crit. 59.

ΞΑΝΤΡΙΑΙ Η ΚΕΡΚΩΠΕΣ

Perperam Ξάνται etiam ind. Andronici. Herculis apud Omphalen commorationem hac fabula contineri monuerunt Lobeck. Aglaoph. 1302. Meinek. I 176. Cobet. Obs. crit. 119. de Cercopibus cf. quae adnotavimus ad Cratin. 12 et ad Hermippi Cercopes.

88

τῶνδε βουλευτῆς πόνων

Etymol. m. 595, 40 βουλευτής, βουλευτής. τῶνδε βουλευτῆς πόνων, ἐν ταῖς Ξαντρίαις. dubitatur utrum Aeschyli dicantur an Platonis Xantriae. cf. Meinek. Cur. crit. 39. 40. Gaisford. Hephaest. p. 91. Hermann. Aesch. fr. 179 (166 N.). Fritzs. Ran. p. 417, qui Iunonem ab Aeschilo significari censet.

89

ἦν δὴ θόρυβος τευταζόντων.

Photius et Suidas τευτάζειν. Πλάτων Ξάνταις (Ξαντρίαις) ἦν — τευταζόντων. ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων. Etymol. m. 755, 43 Πλάτων ἦν δὲ θόρυβος τευταζόντων. cod. Dorvill. apud Gaisfordum Hephaest. p. 91 Πλάτων ζτ (superscripto σ) ἦν δὴ θόρυμος τευταζόντων. τευταζόντων] τευζάντων cod. Phot. cf. Pherecr. 184. Telecl. 36. Phrynich. 36.

90

καῖρε παλαιογόνων ἀνδρῶν θεατῶν ξύλλογε παντοσόφων.

Hephaestio 15, 14 γίνεται δὲ καὶ τριπενθημιμερῆς ἐκ τούτων, τὸ καλούμενον Πλατωνικόν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον λαμβικόν. κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις κτλ. ξύλλογε] ξύλλογον N. παντοσόφων] παισόφων CP. παλαιογενῶν Cobet. Mnem. V 203, conl. Aristoph. Nub. 358. at non omnes certe spectatores senes erant. itaque videndum an lepido oxymoro usus Plato scripserit ματαιολόγων. ex parabasi videntur excerpta esse.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ

Cum parabasin habuerit, inter priores Platonis fabulas referendam esse censet Meinek. I 176. Παιδίον ind. Andron.

91

φέρε τοῦτ' ἔμοι

δειξον τὸ κανοῦν μοι δεῦρο μὴ μάχαιρ' ἔνι.

Schol. Aristoph. Pac. 948 ἐκέκρυπτο ἐν τῷ κανῷ ἢ μάχαιρα ταῖς ὀλαῖς καὶ τοῖς στέμμασι . . . Πλάτων ἐν Παιδαρίῳ κτλ. τοῦτ' ἔμοι] τοῦτο δὴ Dobraeus. 2. μοι om. V. μὴ Dobr.] πῆ. in altera Hephaestionis editione II 206 haec metro Eupolideo Gaisfordus accommodavit φέρε | τοῦτ' ἔμοι δεῖξον τὸ κανοῦν δεῦρο μὴ μάχαιρ' ἔνι, sententia ei metro minime apta.

92

εἰ μὲν μὴ λίαν . . . ἄνδρες, ἠναγκαζόμεν

στρέφαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρεβήν εἰς λέξιν τοιάνδ' ἐπῶν.

Schol. Aristoph. Pac. 733 et Suidas παράβασις· δῆλον δὲ ποιῶσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταί, τὸ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν. Πλάτων ἐν τῷ Παιδαρίῳ κτλ. μὲν om. V. — lacunam quam indicavit Bentleius, Meinekius et Bergkiius (II 1015) explent inserto ὑπὸ τοῦδ', Aristophanem dici rati. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. fr. 612. κρατερώς Cobet. Obs. crit. 110, quod initio parabasis — id ipsum enim esse arbitratur — nondum quisquam nominari potuerit. Fritzschius Fr. Eup. v. conscr. 13 εἰ μὴ λίαν, ἄνδρες, ὑφ' ὑμῶν ἐπναγκαζόμεν, poetam cum spectatoribus expostulasse censens. cf. fr. 94.

93

ὥσπερ τοὺς πουλύποδας πρώτιστά σε

Athenaeus 7, 316c Πλάτων Παιδί. Παιδίῳ Casaubonus. neque de sententia neque de metro constat. Bergkiius versu Eupolideo ὥσπερ εἰ τοὺς πουλύποδας περιτρώγειν πρώτιστά σε, quem versum propter anapaestum in alterius partis initio non recte vituperat Fritzschius Fr. Eup. v. conscr. 14.

94

Schol. Aristoph. Ran. 308 ἐν ἔθει γὰρ εἶναι διασκώπειν τοὺς ἀκροωμένους, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Παιδαρίῳ ποιεῖ. Παιδαρίοις Flor. Platonem non minus quam Aristophanem saepe etiam eos qui spectarent iocis laccessivisse dicit.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ

Pisander is est, qui populari imperio everso quadringentorum dominationem instituerat. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 1556. Hermipp. 9. Eupol. 31. 182. Hanov. Exercit. crit. 80sq.

Meinek. I 176sq. Ol. 89, 3 actam esse censet Meinek. I 180, Ol. 88, 3 Cobetus Obs. crit. 133. 4. cf. etiam Wilamowitz. Herm. XII 335 adn. 16.

95

ἤδη φαγών τι πάποθ', οἶα γίννεται,
ὄψάριον ἔκαμες, καὶ προσέστη τοῦτό σοι;

B. ἔγωγε πέρυσι κάραβον φαγών.

Athenaeus 9, 385 d ὄψάριον δὲ τῶν μὲν ζώντων ἡμεῖς λέγομεν. ἀτὰρ καὶ Πλάτων ἐπὶ τοῦ ἰχθύος ἐν Πεισάνδρῳ κτλ. γίννεται] γένηται A. 3. ἔγωγε Dindorf.] ἐγὼ δέ. μέγαν in fine supplet Meinek. Pisandri aviditatem perstringi existimans. τοῦτο, i. e. τὸ ὄψάριον. προσέστη taedio te adfecit. Gregor. Corinth. 8 p. 41 τὸ πολὺ τῆς ὀπώρας τῷ στομάχῳ προσίσταται, molestum est. cf. Etym. 700, 20. Gataker. Antonin. 199 d. Schaefer. Dionys. Halicarn. De compos. verb. p. 141. Jacobs. Addit. Athen. 205. Cobet. Obs. crit. 131. 2.

96

χαλεπῶς ἂν οἰκῆσαιμεν ἐν Βυζαντίοις,
ὄπου σιδαρέοισι τοῖς νομίσμασι
χρῶνται.

Schol. Aristoph. Nub. 249 λεπτοῖς δὲ νομίσμασι φαίνονται κεχρησθῆναι Βυζάντιοι . . . Πλάτων Πεισάνδρῳ. τοῖς add. Bentleius. νομίσμασι delet Dindorfius. Hermannus cum Reisigio grammaticum De constr. verb. p. 384 secutus ὄπου σιδαρέοις νομίζουσιν. at apud illum grammaticum pro Ἀριστοφάνησιν scribendum esse Ἀριστείδησιν Dindorfius monuit et Cobetus Obs. crit. 129. recte Bentleius: τοῖς ν. χρῶνται σιδαρέοισιν idem est ac τὰ νομίσματα ἔχουσι σιδηρὰ. ex Pisandri et Antiphontis conloquio haec petita esse arbitratur Cobetus.

97

ὥσπερ κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένους

Herodianus I 319, 25. II 348, 17 et 945, 2 τύλη, ὄπερ σύνηθες Ἀτικοῖς κνεφάλλον καλεῖν, ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν . . . μέμνηται δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐμβαλλομένου Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Πεισάνδρῳ κτλ. κνεφάλλων Meinek.] νεφάλλων cod. πτίλων Meinek.] πτίλων. cf. Theopomp. 45. Pollux 10, 41.

98

γυνή γάρ, ἣν μὲν αὐτὴν
ἀεὶ κολάζης, ἐστὶ πάντων κτημάτων κρατίστον,
ἐὰν δ' ἀνῆς, ὕβριστόν ἐστι χρῆμα κάκόλαστον.

Bekker. Anecd. 368, 12 ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πράγμα . . . Πλάτων δ' ἐχρήσατο ἐν Πεισάνδρῳ λέγων κτλ. perperam Bekkerus in trimetros digesserat; recte Meinekius in tetrametros. de forma ὕβριστος cf. Lobeck. Paralip. 40. 1. Pathol. prol. 399 adn. 4. Pherecr. 162. αἰὶ κολάζης Meinek.] κολάζης αἰεὶ. αἰὶ κολάζεις apogr. in Sched. Ruhnk. II 8. cf. Cobet. Obs. crit. 131. 3. ἐστὶ add. Dobraeus Advers. I 620. Herwerd. Obs. crit. 31 ἐὰν δ' ἀνιῆς, ἔστ' (ἔσθ') ὕβρ. χρ. Bekker. Anecd. 365, 21 et Suidas ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πράγμα ἢ ἀνθρώπος. λέγοι δ' ἂν τις καὶ ὑβριστικόν.

99

Suidas Ἀρκάδας μιμούμενοι· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐτέροις ποιοῦντων . . . ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ. διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμωδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμῆσθαι ἔφη. similiter Apostol. 3, 73. Zenobius Milleri (Mélanges 365 aliter et plenius quam Zenobius Leutschii 2, 59) τοὺς Ἀρκάδας μιμῆσομαι· ταύτης μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικός. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μάτην ποιοῦντων, παρόσον οἱ Ἀρκάδες μισθοῦ στρατευόμενοι ἄλλοις ἐνίκων. Eustath. 302, 32 καὶ Πλάτων ὁ κωμικός διὰ τὸ τὰς κωμωδίας, φησὶν (Πανσανίας), αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις ἐκδιδόναι διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμῆσθαι ἔφη. cf. Bekker. Anecd. 218, 19. Macar. 2, 41. dubitatur utrum de Aristophane aemulo an de se Plato eo proverbio usus sit. cf. Meinek. I 162. ed. min. p. 376. Cobet. Obs. crit. 102—109. Aristophanem eo inrideri veri similis videtur concl. fr. 100, quamquam illius condicioni verba διὰ τὴν πενίαν minime conveniunt.

100

Zenobius Milleri (Mélanges 366 locupletius aliquanto quam Leutschii Zenobius 6, 7) τετραδί γέγονας· ταύτης μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικός ἐν Πεισάνδρῳ. λέγεται διὰ Ἡρακλέα· τετραδί γὰρ γεννηθεὶς καὶ πάντων ἐπιφανέστατος καὶ ἀνδρειότατος γενόμενος ἐταλαιπώρει ὅμως, ὑπ' Εὐρυσθέως ἐπιταττόμενος· φασὶ δὲ ὅτι καὶ τετραδί θεὸς ἐνομίσθη. cf. Apostol. 16, 34. Phot. et Suid. τετραδί γέγονας. Eustath. 1553, 6. cum autem Aristonymus (fr. 4), Amipsias (fr. 28), Sannyrio (fr. 5) Aristophanem hoc proverbio inriserint, Platonem eo in eandem sententiam usum esse consentaneum est.

101

Schol. Aristoph. Av. 1556 καὶ Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ περὶ ἀμφοτέρων λέγει. Pisandros dicit. cf. Meinek. I 177 sq.

102

Schol. Aristoph. Vesp. 592 Εὐαθλος δῆτωρ συκοφάντης . . . μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ. cf. Cratin. 75.

103

Plutarchus Mor. 833c κεκωμώδηται δὲ (Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνοῦσιος) εἰς φιλαργυρίαν ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Πεισάνδρῳ. attulit Meinek. anonymi verba apud Eudociam p. 59 καθάπτεται δ' ἡ κωμωδία τοῦ Ἀντιφῶντος ὡς δεινοῦ τὰ δεικνικὰ καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου συγκειμένους ἀποδομένου πολλῶν χρημάτων. cf. Meinek. I 180.

104

Ἄρεος νεοττός

(nam ab his verbis novam glossam incipere vulgo cum Ἄρεο-παγίτης coniunctam intellexit Cobet. Obs. crit. 130) καὶ Ἄρεος παιδίου, ἐπὶ τῶν θρασυτάτων. κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ Πλάτων Πεισάνδρῳ. Suidas. scilicet *timiditatem* Pisandri illo epitheto per ironiam ridebat. cf. Aristoph. Av. 835. 1556.

105

πολιτοκοπεῖν

Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ . . ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖν καὶ κωμωδεῖν εἶπεν. Bekker. Anecd. 57, 33. cf. Cobet. Obs. crit. 132.

Praeterea ad Pisandrum fr. 195 refert Meinek. I 180.

ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ

Photius (emendatus ab H. Iacobio V 5, cf. Herodian. I 80 Lentz. adn.) Περίαλγης ὡς Περιήρης τῷ τόνῳ κατὰ τοῦ δράματος τοῦ Πλατωνικοῦ. ut Ἠδυχάρης, Αἰρησιεύης. cf. etiam Cobet. Obs. crit. 167sq. Sueton. De illust. grammat. 9 (Orbilius Pupillus, Horatii magister) *librum cui est titulus Perialogos* (ser. Perialges; Περίαλγος ind. Andron.) edidit, continentem querellas de iniuriis, quas professores neglegenter ab ambitione parentum acciperent. sic Platonem de iniuriis, quas Athenienses malorum civium negligentia et ambitione acciperent, hac fabula questum esse sententia est Meinek. I 181, vera sine dubio, modo ne id potissimum poetam spectavisse credamus. ineunte Ol. 91, quo tempore lege Syracosii comicorum libertas coercita erat, actam esse coniecit Cobetus Obs. crit. 173sq. cf. Wilamowitz. Herm. XII 358 n. 43.

106

ὦ θεῖε Μόρuche, πῶς γὰρ οὐ δαίμων ἔφυς;
καὶ Γλαυκέτης ἢ ψῆττα, καὶ Λεωρόρας,
οἷ ζῆτε τερπνῶς οὐδὲν ἐνθθυμούμενοι.

Schol. Ald. Aristoph. Nub. 109 Λεωρόρας δὲ τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ. Πλάτων Περιαλγεί κτλ. Suidas φασιανοί. ὁ δὲ

*Λεωγόρας τρυφερός τις. Πλάτων λέγει κτλ. Athenaeus 9, 387a κωμωδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιάλγει. πῶς γὰρ H. Iacobi] τέως γὰρ Suid. τε νῦν γὰρ Ald. νοῦν γὰρ Bergk. R. c. Att. 345 conl. proverbio μωρότερος Μορῦχου (Phot.). οὐ δαίμων Meinek.] εὐδαίμων. 2. ἢ Kusterus] ἢ Suid. ἢ Ald. 3. τερπνῶς Suid.] τερπνὸν Ald. Hanovius quae profert Exercit. crit. 124. 5, hodie vix ulli probabuntur. recte πῶς γὰρ οὐ δαίμων, siquidem δαίμονες sunt ξεῖα ζῶντες, i. e. τερπνῶς, οὐδὲν ἐνθουμούμενοι. 'verba sunt Perialgis ipsius, qui suas curas et sollicitudines cum mollissima istorum inertia maestus comparabat.' Cobet. Obs. crit. 168. Mnem. VII 397. de Glaucetae cognomine cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 1291. *Morychi* aedes sitae erant in parte urbis tum non multum habitata, prope Olympieum. Wachsmuth Athen. 683 n. 4. cf. interpr. Aristoph. Ach. 887. Vesp. 506. 1142. Pac. 1008. de *Glauceta* Pac. 1008. Thesm. 1033. de *Leogora* Nub. 109.*

107

ὅς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην

Priscianus 18, 221 *Attici ἠράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον καὶ τούτῳ. Πλάτων Περιάλγει ὅς πρῶτα μὲν κτλ. Περιάλγει· ὅς Porson. Med. 139] ΠΕΡΙΑΛΓΙΟΣ VO ΙΤΕΡΙΑΛΓΙΟΣ R. aliter alii. cf. Hertzii adn. itaque ut Hyperbolum et Cleophontem, sic antea Cleonem vehementer exagitaverat. potest et trimeter et pars tetrametri esse (ex epirrhemate, conl. Vesp. 1275sq.), quod moneo propter Cobetum Obs. crit. 169sq. probabilius tamen est Perialgem ipsum haec dicere, ita tamen ut Dicaeopolis dicit pro Aristophane Ach. 377 sq.*

108

χρηστόν μὴ κατὰ Μειδίαν ὀρτυγοκόπον

Schol. Aristoph. Av. 1297 *δηλοῖ δὲ τοῦτο (ὀρτυγοκόπον fuisse Midiam) Ἀριστοφάνης ἐν Περιάλγει κτλ. ac paullo post etiam Phrynichi Ποάστραι Aristophani tribuuntur, rectius Schol. Lucian. 186 Iacob. ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων Περιάλγει. χρηστόν om. V una cum notatione fabulae. χρηστόν γε μὴ Bergk. R. c. Att. 425. cf. etiam Fritsch. Daet. 98 n. 57. Cobet. Obs. crit. 171 χρηστόν τιν' ἄνδρα, μηδὲ κατὰ τὸν Μειδίαν, | τὸν ὀρτυγοκόπον. at Mnem. nov. II 379 omissio quod in V deest χρηστόν scripsit μὴ κατὰ Μειδίαν, | τ. ὀρτ.*

109

ἀλλ' ἠγούμεσθ' εὖ κἀνδρείως πολλῶ πάντων προέχοντες.

Priscianus 18, 275 *Attici προέχοντες τούτων καὶ τούτοις, καὶ πολλῶ πάντων. Πλάτων Περιάλγει κτλ. ἠγούμεσθ'] ΗΓΟΥΜΕΘΑ*

VR. ETOTNECED M (Heinii). εὐ κἀνδρείως] ΟΥΚ ΑΝΔΡΙΩΣ VRM. principatum Atheniensem significari monet Meinekius. εὐ κἀνδρείως Aristoph. Thesm. 656. cf. Eq. 379. Vesp. 153. 450.

Ad Perialgem praeterea fr. 186 refert Cobetus Obs. crit. 172. 3.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Diversa videtur fuisse comoedia ab ea cui inscribitur *Λάκωνες* ἢ *Ποιηταί*. cf. Meinek. I 182. ac discernit utramque et magno quidem intervallo ind. Andron.

110

τὸν δέλφακα

ἀπῆγε σιγῇ.

Athenaeus 9, 375 b Πλάτων δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Ποιητῇ ἀρσενικῶς ἔφη τὸν δέλφακα κτλ.

111

Athenaeus 14, 657 a δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἶρηκε Πλάτων ἐν Ποιητῇ δέλφακα δὲ ζαιότατον. sic A. δ' ὠραιότατον Casaub. δ' ἀραιότατον. Toup. Emend. III 39 'macilentum porcum'. numeros paeonicos esse statuit Meinekius Anal. crit. 318. dubito ego quidem. ad eundem porcum videntur fr. 110 et 111 pertinere.

112

ὄρατε τὸ διῆρες ὑπερῶν.

Schol. Aristoph. Ran. 1159 Πλάτων Ποιητῇ κτλ. Hesych. διῆρες ὑπερῶν. ἢ κλίμαξ. Meinekius ὄρατέ τοι τὸ vel ἴρατε τόδε et V 46 ὄρατέ τοι τὸ διῆρες ὑπερῶν τόδε. Pollux 1, 81 ὑπερῶα οἰκήματα, τὰ δ' ἀνὰ καὶ διῆρη. cf. Becker. Charikl.² II 103.

113

μόνος δ' ἄγευστος,

ἄσπλαγχνος ἐνιαυτίζομαπλάκουντος, ἀλιβάνωτος.

Athenaeus 14, 644 a ὁ κωμικὸς Πλάτων εἶρηκεν ἐν τῷ Ποιητῇ οὕτως κτλ. cf. Eustathius 1345, 30 ἀστεῖως Πλάτων ἄγευστος. ἄσπλαγχνος, ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος. ἐνιαυτίζομαι πλάκουντος Ahrens De crasi 21. 27. ἐνιαυτίζομαπλάκουντος Dindorfius, ut Aristoph. Ran. 509 περιόζομαπελθόντα. cf. Ach. 325. convivam se neglegi queri opinatur Iacobsius Addit. Athen. 341. at scire velim quid sit conviva ἀλιβάνωτος. deus potius nescio quis loqui videtur, solus

sacrificiorum expers. ἄσπλαγγνος, i. e. σπλάγγνων ἄμοιρος. ante
μόνος excidisse videtur οἴνου vel καπνοῦ.

114

θανμάζω τοι τηνδὶ πιθάκνην
πότερ' ὄστρακίνην ἢ βίβλον ἔχων τὴν δῆποτε

Pollux 10, 190 ἔξεστι δὲ καὶ ἀγγεῖα ὄστράκινα τὰ κεράμεια ἢ
γῆλινα εἰπεῖν. ἐν γοῦν τῷ Ποιητῇ Πλάτων φησί κτλ. neque de metro
neque de verbis neque denique de sententia constat.

115

ψήφισμα ἔθηκεν

ἀντὶ τοῦ ἔγραψε. Πλάτων Ποιητῇ. Bekker. Anecd. 116, 21.
Cratin. 264.

116

λάσανα

ἐφ' ᾧ ἀποπατοῦμεν. Πλάτων Ποιητῇ. Bekker. Anecd. 106, 30.

117

Σεβίνος

Ἰσως παρὰ τὸ βινεῖν, ἔστι δὲ καὶ Σεβίνος ὀνομασμένος παρὰ
Πλάτωνι Ποιητῇ. Schol. Aristoph. Ran. 427. ἔστι δὲ καὶ Καλλίας
Σεβίνος ὀνομασμένος Fritzsch. Ran. p. 199.

118

ψαφαρόν

τὸ ἀπαλόν. Πλάτων Ποιητῇ. Bekker. Anecd. 116, 24.

ΠΡΕΣΒΕΙΣ

Significatur ea legatio, quae ab Atheniensibus Epicrate duce,
tum homine inter Athenienses potentissimo, Ol. 96, 2 ad regem
Persarum missa est. contra Epicratem propter hanc ipsam lega-
tionem accusatum Lysias scripsit or. 27. pecunia enim corruptus
erat a Tithrauste per Timocratem Rhodium. Paus. 3, 9, 8. sed
a iudicibus absolutus paullo post ante bellum Corinthium cum
Phormisio aliisque ad Artaxerxem missus iterum accusatus, sed
rursus absolutus est; denique Ol. 98, 2 tertium legatus ad Tiri-
bazum missus, quod suasor pacis Antalcidae exstitisset, ab Athe-
niensibus condemnatus est. Demosth. 19, 277sq. Aristid. I 283
Dind. cum schol. Meinek. I 182. 3. Bergk. R. c. Att. 389—392.
cf. praeterea Plut. Pelop. 30 extr. Aristoph. Eccl. 71. Athen. 6,

251a. et de Phormisio Aristoph. Ran. 965. Dinarch. 1, 38. Philo-
taer. Athen. 13, 570f, (v. 1—3). edita videtur fabula non multo
post Ol. 96, 2.

119

καίτ' ἔλαβον Ἐπικράτης τε καὶ Φορμίσιος
παρὰ τοῦ βασιλέως πλείστα δωροδοκῆματα,
ὄξυβαφα χρουσᾶ καὶ πινακίσκους ἀργυροῦς.

Athenaeus 6, 229f Πλάτων δ' ἐν Πρέσβεσι κτλ. 1. καίτ' ἔλα-
βον Meinek.] κατέλαβον. Φορμίσιος Schweighaeus.] φόρμισος BP.
de articulo τοῦ prorsus inutilem dubitationem movit Herwerd. Nov.
add. crit. 9.

120

κυνάθους ὄσους ἐκλεπτέτην ἐκάστοτε

Athenaeus 10, 424a κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητήρος Πλάτων
εἴρηκεν . . . ἐν Πρέσβεσι κτλ. ἐκλεπτέτην Bergk. R. c. Att. 392]
ἐκλέπτεθ'. ἐκλάπτεθ' conl. Ach. 1329 Cobetus V. l.² 366. recte
Bergk. cf. fr. 121. significantur Epicrates et Phormisius, alteruter
eorum fr. 121.

121

σκενάρια δὴ κλέψας ἀπεκέρυξ' ἐκφέρων

Harpocratio ἀποκηρύττοντες· ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες . . . Πλά-
των Πρέσβεσι κτλ. ἐπώλησε. fortasse σκενάρει' ἢ δὴ. cf. 120. Bekker.
Anecd. 429, 11 ἀποκηρύττοντες· ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες. οὕτω Δη-
μοσθένης καὶ Πλάτων. Zonar. 264.

122

ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε

Schol. Aristoph. Eccl. 71 οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο
σακεσφόρος. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός φησιν κτλ. dubitari non potest
quin ex Legatis excerpta sint. cf. Plutarch. Pelop. 30, ubi codices
σκενοφόρος. Harpocrat. Ἐπικράτης . . . οὗτός ἐστιν ὁ τῶν Ἀθηναίων
δημαγωγὸς ὁ σακεσφόρος ἐπικαλούμενος. Etym. m. 361, 3 Ἐπικρά-
της Ἀθηναῖος ὁ καὶ ἔφορος (σακεσφόρος Maussacus) ἐπικαλούμενος.
ἄναξ ὑπήνης dicit παρατραγωδῶν. cf. Aesch. Pers. 378. Eurip.
fr. 700 N.

123

Ἡράκλεις, τῶν βεμβράδων

Πλάτων Πρέσβεσιν. Athenaeus 7, 287 d. cf. Phrynich. 50.

124

χαίρεις, οἶμαι, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιμακίσας τε,
τὸν ὑπηνόβιον σπαρτιοχαίτην ὑποκόνδυλον ἔλκετρίβωνα.

Aspasius Aristotel. Ethic. Nicom. 4, 7 ἢ τῶν Λακῶνων ἐσθῆς εὐτελής ἄγαν . . διὰ ταῦτα καὶ σκώπτουσιν αὐτοὺς οἱ κωμωδιοποιοί, ὡς Πλάτων ἐν Πρεσβεῦσι (Πρέσβεσι) κτλ. διακλιμακίσας τε Porson. Miscell. 232] διακλιματίζεσθαι. Hesychius διακλιμακίσας· διαπαλαίσας. κλίμακες γὰρ καὶ κλιμακισμοὶ παλαίσματος εἶδος. Etym. m. 267, 17 διακλιμακίσας· διαπαλαίσας. κλίμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμὸς πάλαισμα ποιόν. Pollux 3, 155 καὶ πλαγιάζειν δὲ καὶ κλιμακίζειν παλαισμάτων ὀνόματα. cf. Aristoph. Eq. 262. Soph. Trach. 520 ἀμφίπλεκτοι κλίμακες luctae genus 'positum in eo, ut quis averteret adversarium atque a tergo complexus quasi per scalam dorsum eius conscenderet'. Hermannus. ὑπηνόβιος is videtur esse, qui ingenti barba (i. e. minaci vultu) victum quaerit. ὑπηνοβότον Naber. Mnem. nov. VIII 124. de Spartiatarum Athenis imitatoribus cf. Aristoph. Av. 1281. ὑποκόνδυλος ut Aristoph. fr. 718. μεταπεττεύσας manifesto corruptum est. Photius μεταπεττεύειν· τὸ μεταβάλλεσθαι καὶ μεταβαίνειν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πεττεόντων, οἵτινες πολλάκις μεταβάλλονται ἐν τῇ παιδιᾷ. cf. Bekker. Anecd. 280, 9. est suum errorem corrigere, ut μεταίθεσθαι, non alterum evertere. cf. etiam Plat. Min. 316b. Becker. Charikl.² II 300sq. scribendum est utique καταπυκτεύσας, ut pugil pugilem.

125

Harpocratio 91, 17 οὗτος δὲ ὁ δῆτωρ (Ἀνδοκίδης) καὶ ζητη-
τής ποτε ἐγένετο, ὡς φησι . . Πλάτων ὁ κωμικὸς Πρέσβεσιν.

126

ἀρμοστῆρας

ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας, ὡς σαφῶς Πλάτων ὁ κωμικὸς δηλοῖ ἐν Πρέσβεσι τῷ δράματι. Maximus Dionys. Areop. Eccl. hier. 3, 3 p. 314. Ἀθηναῖοι] Λακεδαιμόνιοι Meinekius, apud Athenienses eos κοσμητὰς vel σωφρονιστῆρας (σωφρονιστὰς) dici monens. at ea nomina non ante Ol. 115 inveniuntur, cf. Schoem. Ant. gr.² I 525. et Lacedaemoniorum ἀρμόσυννοι sunt, non ἀρμοστῆρες. cf. Hesych. ἀρμόσυννοι. itaque quid statuendum sit nescio.

127

ἀπέσχαζε

Πλάτων Πρέσβεσι. καὶ σχᾶν τὸ σχάζειν. Suidas. Bekker. Anecd. 422, 29 ἀπέσχαζεν nulla addita interpretatione. cf. Lobeck. Phrynich. 219.

Ad Legatos praeterea fr. 194. 208 rettulerunt Meinekius et Bergk R. c. Att. 395.

ΣΚΕΤΑΙ

Etiam Aristophani adsignabatur. Athen. 14, 628c Ἀριστοφάνης ἢ Πλάτων ἐν ταῖς Σκεναῖς. attamen plerique consentiunt Platonis fuisse. ad scaenicam artem aliquo modo fabulam spectasse ex fragmentis cognoscitur. titulo vestitus tragici significari videntur. circiter Ol. 93 actam esse censet Cobetus Obs. crit. 51. 184.

128

ἄψαι μόνον σὺ κἄν ἄκρω τοῦ Μορσίμου,
ἵνα σου πατήσω τὸν Σθένελλον μάλ' αὐτίκα.

Schol. Aristoph. Vesp. 1312 Σθένελος δὲ τραγικός, ὃς διὰ πενίαν τὴν τραγικὴν ἀπέδοτο σκευὴν κακῶς πράττων ἐν τῇ τέχνῃ . . . Πλάτων Σκεναῖς κτλ. σὺ κἄν Meinek.] οὐκ ἂν. τοῦ Μορσίμου Meinek.] τῇ Μορσίμῳ. Dindorf. ἄψαι μόνον ἄκρω δακτύλῳ τοῦ Μορσίμου, metro pravo, sive ictum posueris in altera syllaba vocis μόνον, sive priorem vocis ἄκρω produxeris. Herwerd. Obs. crit. 125 τῷ δακτύλῳ | ἄψαι μ. σὺ κἄν ἄκρ. τ. M. Cobetus Obs. crit. 184 ἄψ. μ. τῷ δακτύλῳ τοῦ M., numeris pessimis. recte libri: ad vocem ἄκρω subaudiendum τῷ δακτύλῳ, ut saepius omittitur χεῖρ. in v. 2 scribendum καὶ ξυμπατήσω (συμπατήσω etiam Bergkiius). saepissime enim particula καὶ imperativum vel optativum qui proprie dicitur modum sequitur. cf. Cratin. 144. Menandr. Stob. Ecl. phys. 1, 6, 1 (v. 6). Flor. 73, 40 (v. 3). monost. 317. 527. 618. Philippid. 18, 2. Athenion. 8. Andocid. 1, 70 ὑπομησάτω, καὶ ἀπολογήσομαι. denique scribendum αὐτίκα μάλα pro μάλ' αὐτίκα, quod nusquam videtur exstare nisi Aristoph. Thesm. 750 (fort. ἀποσαγήσειαί γ' αὐτίκα μάλα). cf. Eq. 284. 475. 746. Pac. 237. 367. Av. 202. Lys. 739. 744. Ran. 785. Eccl. 21. Plut. 432. 942 (αὐτίκα δὴ μάλα). 'in iurgio cum alter Morsimum, Sthenelum alter tueri vellet, ait unus: si tu Morsimum meum vel digito attigeris, ego tibi tuum Sthenelum protinus conculcabo pedibus.' Cobet. Obs. crit. 184.

129

καὶ τοῖς τρόποις ἀρμόττον ὥσπερ περὶ πόδα

Photius et Suidas περὶ πόδα· οἶον ἀρμόττον σφόδρα, ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσίν. Πλάτων . . . ἐν Σκεναῖς κτλ. ὥσπερ Piers. Moer. 22] ὡς. Cramer. Anecd. Par. III 173, 23 καὶ ἐν σκεναῖς καὶ τοῖς τροποῖς ἀρμόττον ὡς περὶ πόδα. Hesych. περὶ πόδα· οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀρμόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσίν ὑποδημάτων. Pollux 7, 84 περὶ πόδα δὲ ὑποδήματα τὰ ἀρμόζοντα. cf. fr. 197. Athenion. 39.

130

ὄσθ' εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρωῶσιν οὐδέν,
ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι σταδὴν ἐστῶτες ὠρύνονται.

Athenaeus 14, 628e εἰ δὲ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν σχηματοποιίαν καὶ ταῖς ᾠδαῖς ἐπιτυγχάνων μηδὲν λέγει κατὰ τὴν ὀρχησιν, οὗτος δ' ἦν ἀδόκιμος. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης ἢ Πλάτων ἐν ταῖς Σκευαῖς, ὡς Χαμαιλέων φησὶν, εἴρηκεν οὕτως κτλ. ἦν γὰρ τὸ τῆς ὀρχήσεως γένος τῆς ἐν τοῖς χοροῖς εὐσχημον τότε καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ ὡσανεὶ τὰς ἐν τοῖς ὄπλοις κινήσεις ἀπομιμουμένων (sic enim A). ὀρχοῖτ'] ὀρχοῖθ' A. optativus est iterativus qui dicitur, quod mo-
neo propter Bergkium et Cobetum Obs. crit. 51.

131

ἀναβιωῶν' ἐκ τῆς νόσου

Moeris ἀναβιωῶναι· Ἀττικοί, ὡς Πλάτων Σκευαῖς ἀναβιωῶν ἐκ τῆς νόσου. ἀναβιωῶσαι κοινόν. ita Meinekius. grammaticus Marcianus apud Bekker. Harpocr. p. 35 ἀναβιωῶν ἀντὶ τοῦ ἀναβιώσας. Πλάτων Σκευαῖς ἀναβιωῶν ἐκ τῆς νόσου, καὶ Ἀριστοφάνης. cf. Aristoph. fr. 742.

132

Schol. Aristoph. Av. 151 Πλάτων δὲ αὐτὸν (Μελάνθιον) ἐν Σκευαῖς ὡς λάλον σκώπτει. Σκευαῖς Pierson. Moer. 122] Σκύθαις.

133

Schol. Aristoph. Ran. 367 τοῦτο εἰς Ἀρχίνου. μήποτε δὲ καὶ εἰς Ἀγύρριον. μέμνηται δὲ τούτων καὶ Πλάτων ἐν Σκευαῖς καὶ Σαννυρίων ἐν Δανάῃ. οὗτοι γὰρ προϊστάμενοι τῆς δημοσίας τραπέξης τὸν μισθὸν τῶν κωμωδῶν ἐμείωσαν κωμωδηθέντες. verbis τῆς δημοσίας τραπέξης aerarium publicum significari docuit Fritzschius Ran. p. 194. de mercede comicorum ab Agyrrhio in-
minuta cf. Ran. 367 et Cobet. Obs. crit. 48. 9.

ΣΟΦΙΣΤΑΙ

Fortasse similis fuit Eupolidis Adulatorum. certe sophistarum nomen latius accipiendum videtur. cf. fr. 140 et Cratin. 2. actam esse post Ol. 92, 2 Cobetus Obs. crit. 186 conligit ex fr. 141.

134

Ξενοκλῆς ὁ δωδεκαμήχανος,

ὁ Καρκίνου παῖς τοῦ θαλαττίου

Schol. Aristoph. Pac. 792 Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου δοκεῖ μηχανὰς

καὶ τερατείας εἰσάγειν ἐν τοῖς δράμασιν. Πλάτων Σοφισταῖς κτλ. Suidas Καρκίνος· Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου, ὃν Πλάτων δωδεκαμήχανόν φησιν. Xenoclem igitur eodem adpellavit cognomine, quo tum Athenis Cyrene meretrix insignis erat. Aristoph. Ran. 1328. alterum verum Cobetus Obs. crit. 185. N. l. 10. 11 conl. Strattid. 15 et Eurip. fr. 878 N. explet adiecto in fine θεοῦ. carcinus ipse est monstrum marinum: a nomine igitur iocum petivit, ut Aristot. Rhet. 2, 23 ὃ Πῶλε, ἀεὶ σὺ πῶλος εἶ al. praeterea ad ceterorum comicorum normam necessario Ξενοκλήης scribendum est. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Eq. 283. fortasse Plato

καὶ Ξενοκλήης παρῆν ὁ δωδεκαμήχανος κτλ.

135

τὸ Σποργίλου κουρεῖον, ἔχθιστον τέγος

Schol. Aristoph. Av. 299 et omisso fabulae nomine Suidas Σποργίλος· μνημονεύει αὐτοῦ (Σποργίλου) Πλάτων ἐν Σοφισταῖς κτλ. τέγος] στέγος V. parodia est Euripidis fr. 727 N. ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον τέκος. cf. Aristoph. Pac. 528 et Herwerd. Obs. crit. 32.

136

καὶ γὰρ Προμηθεὺς ἐστὶν ἀνθρώποις ὁ νοῦς.

Syncellus Chronogr. I 282 Dind. Προμηθεὺς . . . ἐμυθεύετο πλάττειν ἀνθρώπους ἐξ ἀπαιδευσίας καὶ ἀλογίας εἰς παιδευσιν μετάργων, ὡς φησιν ὁ Πλάτων, ὁ τὴν παλαιὰν κωμωδίαν, ἐν Σοφισταῖς κτλ. Schol. Voss. ined. Aeschyl. Prom. 114 apud Cobetum Observ. crit. 190 καὶ Πλάτων ἐν τῇ παλαιᾷ κωμωδίᾳ φησιν ἐν Σοφισταῖς κτλ. καὶ γὰρ Προμηθεὺς K.] Προμήθεια γὰρ Syncell. Προμηθεὺς γὰρ Schol. Aesch. προμηθία γὰρ Dindorf. ὁ γὰρ Προμηθεὺς Meinekii conl. Anal. Alexandr. 99. non recte: nam Προμηθεὺς praedicatum est: *instar Promethei enim homini mens est*. Protagorae de Prometheo fabulam, qualis est apud Platonem philosophum, quodammodo significari sententia est Meinekii. cf. Cobet. Obs. crit. 190.

137

κἄν ἢ γαλεός, κἄν λειόβατος, κἄν ἔγγελυς.

Athenaeus 7, 312b λειόβατος· οὗτος καλεῖται καὶ ῥίνη. ἔστι δὲ λευκόσαρκος, ὡς Ἐπαινετος ἐν Ὀψαρτυτικῷ. Πλάτων Σοφισταῖς κτλ. Photius λειόβατος· ἰχθύος εἶδος. ἔστι δὲ ὁμοιον νάρκη.

138

ἐν τρισὶν

πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος.

Eustathius 1043, 32 Πανσανίας δὲ παράγει καὶ χρήσεις (τοῦ ἠδέσθην) τοιαύτας. Πλάτων Σοφιστῆ κτλ. Bekker. Anecd. 424, 24 ἀπηδέσθη· ἀπεβρώθη. dubito de praepositione ἐν et de prosodia: siquidem apud comicos certe vocalis brevis ante vocem a ρ incipientem semper producitur. fortasse igitur post ἀπηδέσθη vel syllaba vel verbum excidit.

139

Schol. Aristoph. Vesp. 157 Δρακοντίδης· πονηρὸς οὗτος καὶ πλείσταις καταδίκαις ἐνεχόμενος, ὡς Πλάτων Σοφισταῖς. ad eum Cobetus Obs. crit. 186 pertinere censet Plat. Reip. 8, 558 a οὔτε φροντίζοντας οὔτε ὀρῶντος οὐδενὸς περινοστεῖ ὥσπερ ἦρας.

140

Schol. Aristoph. Nub. 331 et Suidas σοφιστής· Πλάτων γὰρ οὐν ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Σοφισταῖς καὶ τὸν Ὀπούντιον ἀύλητῆν (ποιητῆν Suid.) Βακχυλίδην εἰς τούνομα κατέταξε τῶν σοφιστῶν. diversus est a poeta lyrico Bacchylide.

141

Harpocratio 28, 3 Ἀπόληξις εἰς τῶν ἰ συγγραφέων, ὃν Πλάτων κωμωδεῖ ἐν Σοφιστῆ. συγγραφεῖς sunt 'decemviri constituendae reipublicae Ol. 92, 2 auctore Pisandro creati. Thucyd. 8, 67. cf. Bekker. Anecd. 301, 13.' Cobet. Obs. crit. 186. *Apolexis* autem postea Antiphontem Rhamnusium, quem in quadringentorum imperio constituendo adiuverat, capitis accusavit. Harpocrat. στασιώτης. Cobet. 187.

142

ὀθόνινον πρόσωπον

Pollux 10, 167 τῶν σκευῶν ἐστι καὶ προσωπεῖον . . . καὶ προσωπίς καὶ ὡς ἐν τοῖς Σοφισταῖς Πλάτων ὀθ. πρ. ὀθόνινον Hoeschelius] ὠθόνιον. Bekkerus ὀθόνιον. πρόσωπον idem quod προσωπεῖον.

143

ἀπαρτί

ἀντὶ τοῦ ἄρτι ἀπὸ νῦν. Πλάτων Σοφισταῖς. Bekker. Anecd. 79, 30.

144

δεδειπνάσαι

Πλάτων Σοφισταῖς. Athenaeus 10, 422 f. Bekker. Anecd. 89, 26 δεδειπνάσαι· Πλάτων Σοφισταῖς. cf. Hermipp. 60.

145

κέρκους

τὰς οὐράς οὐκ οἴονται δεῖν λέγειν. ἐπιχωριάζει δὲ κατὰ τὴν Ἀσίαν, βάρβαρον μέντοι νομίζεται. Πλάτων Σοφισταῖς. Bekker. Anecd. 103, 6. apud comicos quidem poetas ea vox septiens vel octiens reperitur.

146

λυχνίας

(λίθος) παρὰ Πλάτωνι ἐν τοῖς Σοφισταῖς. Pollux 7, 100.

147

πλαίσιον

εἶδος μέτρον, ἢ ἡ ἐν τετραγώνῳ τῶν στρατιωτῶν τάξις, ὡς Πλάτων ἐν Σοφιστῇ. Zonaras 1555. cf. Aristoph. Ran. 800.

Ad Sophistas praeterea fr. 191 incerta sane coniectura refert Cobetus Obs. crit. 188.

ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Symmachiam Platonis Cantharique eandem fuisse, a Platone Cantharo venditam, opinio est Meinekii (I 163. 185. 251), impugnata a Cobeto Obs. crit. 178. nomen fabulae repetitur ab illa societate, quam Nicias, Alcibiades, Phaeax (quamquam hunc eximit Cobetus) inierant ad Hyperbolum ostracismo eiciendum. Bergk. R. c. Att. 261. 312. Cobet. Obs. crit. 143. actam esse arbitrantur Bergkii non multo post Ol. 91, 1, Cobetus anno tertio fere ante. cf. Plut. Nic. 11. Alcibiad. 13. Aristid. 7. sed universam hanc opinionem admodum incertam esse cognoscitur ex eis quae adnotavi ad fr. 153.

148

ὠτογλυφίδα λαβοῦσ' ἀνασκαλεύεται.

Pollux 2, 83 ὠτογλυφίς δὲ εἴρηται παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἐν Συμμαχίᾳ σὺν ἐλαίῳ ὠτογλυφίδα κτλ. σὺν ἐλαίῳ] καὶ ἐν Λαίῳ Cobetus Obs. crit. 126. pro dittographia nominis Συμμαχίᾳ habet Meinekii. ἀνασκαλεύεται Meinek.] ἀνασκάλλεται. si vera est Cobeti coniectura, nihil nisi ὠτογλυφίς est Symmachiae, cetera verba ad Laium transferenda sunt.

149

τὸ γὰρ ἔψημά σου

γευόμενος ἔλαθον ἐκροφήσας.

Pollux 6, 17 τὸ νῦν ἔψημα ὀνομαζόμενον, ὅπερ ἐστὶν οἶνος ἤψη-

μένος εἰς γλυκύτητα. καὶ τοῦτ' ἂν εἴη τὸ εἰρημένον ἐν τῇ τοῦ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ Συμμαχία κτλ. non credo Meinekio hunc ver-
sum censenti figurate accipiendum esse 'quod tu intrivisti, ego
exedi'. cf. Phrynich. 65.

150

νάροκη γὰρ ἐφθῆ βρώμα χάριεν γίγνεται.

Athenaeus 7, 314 a Πλάτων ἢ Κάνθαρος ἐν Συμμαχία κτλ. absunt haec a cod. B. ἐφθῆ Bentl. Menandr. p. 69 (498 ed. Meinek.)] ἔφη. γὰρ ἐφθῆ om. C.

151

βατίς τε καὶ σμύραινα πρόσσεστι.

Athenaeus 7, 312 c Πλάτων δὲ ἢ Κάνθαρος ἐν Συμμαχία σὺν τῷ σ (σμύραινα) κτλ. πρόσσεστι] προσέτι Meinek. Anal. crit. 138. possunt etiam tetrametrorum reliquiae esse βατίς τε καὶ σμύραινα | πρόσσεστιν.

152

ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἦν φράσω

Priscianus 18, 170 abundat enim γὰρ. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχία οὕτως ἤρξατο κτλ. ἦν] νῦν (MO)α.

153

εἷξασιν γὰρ τοῖς παιδαρίοις τούτοις, οἱ ἐκάστοτε γραμμὴν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς διαγράψαντες διανεμιάμενοι δίχ' ἑαυτοὺς ἐστάσ' αὐτῶν οἱ μὲν ἐκείθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκείθεν εἰς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖς ἀνίησιν εἰς μέσον ἐστάς, καὶ μὲν πίπτησι τὰ λεύκ' ἐπάνω, φεύγειν ταχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ, τοὺς δὲ διώκειν.

Hermias Platon. Phaedr. p. 90 Ast. Schol. Plat. p. 314 Bekker. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἐκεῖνο, ὃ κατὰ τὴν ὄστρακίονδα καλουμένην παιδιὰν γινόμενόν ἐστιν, ἦν Πλάτων ὁ κωμικός ἐν τῇ Συμμαχία σαφῶς συνίστησι διὰ τούτων κτλ. Eustathius 1161, 42 χρῆσις τῆς λέξεως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ πρὸς ἀνιγμὰ τοῦ δηθέντος ἐξοστρακισμοῦ. Πλάτων δέ, φασίν, ὁ κωμικός φράζει αὐτὴν οὕτως κτλ. cf. Schol. Plat. 315. (R. Foerster. Mus. Rh. XXX 288). Sueton. Milleri (Mélanges 436) παροιμία ὄστράκου περιστροφῆ, ἐπὶ τῶν ἀθρόον μεταβαλλομένων, ἐκ μεταφορῆς παιδιᾶς τοιαύδε· παῖδες δίχα διηρημένοι γραμμῆς μέσον κεχαραγμένης ὄστρακον ἐδίδουν ἐνί, ἐν ἑτέρῳ μέρει πεπισσωμένον, ὅπερ ἀναρρίπτων ὁ παῖς ἐπέλεγε νύξ ἢ ἡμέρα· καὶ εἰ τὸ πεπισσωμένον ἄνω συνέβη πεσεῖν, ἔφηνον οἱ τοῦτο τὸ μέρος

ἔχοντες, οἱ δ' ἕτεροι ἐδίωκον· διώριστο δὲ τοῖς παῖζουσιν, ὧν ἴδει εἶναι τὸ πεπισσωμένον, ἐποστρακισμὸς τῷ προῖεσθαι κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕγρου ὀστράκια πλατέα ὑπὸ θαλάττης ἐκτετριμμένα· ἄπερ ἐνίοτε πολλὰκις ἀφαλλόμενα ἠδίστην ποιῶ[ται] τὴν πρόσουψιν. ludum qui ἐποστρακισμὸς dicitur similiter describit Pollux 9, 119 et ab eo qui ὀστράκων περιστροφὴ vocabatur discernit 9, 111. 112. ille quomodo cohaerere possit cum eo quem Plato commemorat ludo, ego quidem non exputo; unum intellego etiam apud Eustathium pro ἐποστρακισμοῦ scribendum esse ἐποστρακισμοῦ neque ullo modo de ostracismo hic cogitari posse. accedit quod συμμαχία vix potest vocari principum societas ad evertendum aemulum. itaque Platonis fabula, argumento fortasse similis Lysistratae Aristophaneae, amicitiam concordiamque Graecorum videtur suasisse.

1. γὰρ Hermias Bekk.] δέ Ast, om. Eustath. 4. αὐτοῖς om. Hermias. Eustathius αὐτοῖσιν ἀνίησιν εἰς μέσον ἔστως. Meinekius εἰς μέσον ἔστως ἀνίησιν. scribendum videtur αὐτοῖς ἐπανίησ' εἰς μ. ἔστως. 5. πίπτῃσι Eustath.] πίπτῃ Hermias. πίπτῃσι quod admitti posse negat Cobetus Obs. crit. 176, fallitur. cf. Cratin. 95. 100. 126. 137.

154

ἢ ᾽ξ Ἀρκαδίας οὔτω δορυμνάτην ὀρίανον

Athenaeus 2, 68 b et Eustath. 1148, 26 θηλυκῶς (τὴν ὀρίανον λέγει) Πλάτων ἢ Κάνθαρος κτλ. ἢ ᾽ξ] ἐξ Eustath. οὔτω] τοι Porson. οὔτω post Κάνθαρον transponendum numerosque choriambicos esse statuit Meinekius. fortasse legendum οὐ δρ. ὀρίανον; ad Symmachiam, quia utrum Platonis an Canthari sit ambigitur, rettulit Porsonus.

155

αὐλητροίδα πεξίην

Photius πεξὰς μόσχους· ἀντί τοῦ ἐταίρας . . . τὰς χωρὶς ὀργάνων. Κάνθαρος Συμμαχία αὐλ. π. cf. Eupol. 169.

156

κεναγγίαν

τὴν πεῖναν. Πλάτων Συμμαχία. Bekker. Anecl. 104, 8. Pollux 6, 31 Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς καὶ κεναγγίαν εἶρηκε.

157

ὀρνηθευτής

ὁ ὀρνηθοθήρας . . . Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχία. Harpocratio 139, 17. Aristoph. Av. 526.

158

παραθήκη

Πλάτων Συμμαχία. Photius. eadem videtur esse quae vulgo dicebatur *παρακαταθήκη*.

159

πορνοβοσκῆσαι

ἐν τῇ *Πλάτωνος Συμμαχία.* Pollux 7, 202.

ΣΤΡΦΑΞ

Neque de argumento neque de tempore constat. qui enim fr. 160 commemoratur Mynniscus Chalcidensis, potest sane esse histrio Aeschyli (Meinek. I 186); potest vero etiam nepos eius significari.

160

A. ὁδὸν μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφῶς ἐστὶ σοί.

B. οἶδ', ᾧ φίλος Μυννίσκος ἔσθ' ὁ Χαλκιδεύς.

A. καλῶς λέγεις.

Athenaeus 8, 344d *Μυννίσκος ὁ τραγικὸς ὑποκριτῆς κωμωδεῖται ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Σύρφακι ὡς ὀψοφάγος οὕτως κτλ.* 2. οἶδ' ᾧ Fritzschius Progr. Neobrand. 1857 p. 20] θ' ὡς *A. Μυννίσκος* Keil. Anal. epigr. 210] *μύννικος A. Μυννίσκος* vulgo. ἔσθ' Blomfield. Aesch. Pers. VIII] ἔσοθ' *A. Aristot. Poet. 26 ὡς λίαν γὰρ ὑπερβάλλοντα πίθηκον ὁ Μυννίσκος τὸν Καλλιπίδην (Aristoph. fr. 474) ἐκάλει.* Vit. Aeschyl. ἐχρήσατο δὲ ὑποκριτῆ πρώτον μὲν Κλεάνδρῳ, ἔπειτα δὲ . . . προσῆψε *Μυννίσκον.*

161

νοεὶ μὲν ἕτερο', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.

Schol. Aristoph. Av. 168 et Suidas *Τελέας· Πλάτων Σύρφακι ἐπὶ τοῦ Τελέου κτλ. λέγει]* φθέγγεται Suid. Toupius contulit Hom. II. 9, 313 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.

162

δότω τις ἡμῖν μαζονομεῖον ἔνδοθεν.

Etym. m. Milleri (Mélanges 209) *μαζονομεῖον· Πλάτων Σύρφακι· δότω κτλ. δηλοῖ δὲ ἀγγεῖον. Σύρφακι· δότω Miller.] συρφακιδωτὸν. μαζονομεῖον* Aristoph. fr. 417.

163

καὶ πίεσθ' ὕδωρ πολύ.

Athenaeus 10, 446e ἐνίοτε δὲ καὶ συστέλλουσι τὸ ι (in πίωμα), ὡς Πλάτων . . . ἐν Σύρφακι κτλ. cf. fr. 9. fortasse a voce πολύ alter versus incohendus est.

164

σὲ μὲν, ᾧ μοχθηρῆ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω.

Hesychius παλινδορία· τὸ σκῦτος. Πλάτων Σύρφακι κτλ. sic ut scripsimus Porson. Hecub. praef. LXIV (LVII). cod. συρφακίσαι μνωμοχθῆραι παλινδορία. Pollux 6, 164 παλίμπηγα οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ κατῦματα, καὶ παλινδορίαν. Photius παλινδορία· σκῦτος. Cramer. Anecd. Ox. II 126, 6 παλινδόριον· τὸ εἰργασμένον δέρμα. 'παλινδορία est corium solito crassius et durius, quod calceis usu detritis suppingitur'. Porsonus. videtur dominus servo minari.

165

Harpocrates κατάστασις . . . ἔοικέν ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει . . . ἔτι δὲ σαφέστερον λέγεται ἐν τῷ Σύρφακι Πλάτωνος. cf. Eupol. 268.

ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ

Scripta est in Hyperbolum, ut Maricas Eupolidis et Ἀροτοπόλιδες Hermippi. cf. Aristoph. Eq. 1304. Nub. 551sq. Meinek. I 188—195. Bergk. R. c. Att. 312. 3. actam esse Ol. 91, 2 statuit Meinek. rectius Ol. 90, 1 vel 2 Cobetus Obs. crit. 144. cf. etiam Kirchhoff. Herm. I 5.

166. 167

εὐτυχεῖς, ᾧ δέσποτα.

B. τί δ' ἔστι; A. βουλευεῖν ὀλίγον ἡλαχες πάνν.
ἀτὰρ οὐ λαχὼν ὅμως ἔλαχες, ἦν νοῦν ἔχης.

B. πῶς ἦν ἔχω νοῦν; A. ὅτι πονηρῶ καὶ ξένῳ
5 ἐπέλαχες ἀνδρὶ, οὐδέπω γὰρ ἔλευθέρῳ.

* * * * *
B. ἄπερρ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα δὴ φράσω.
Ἵπερβόλω βουλῆς γάρ, ἄνδρες, ἐπέλαχον.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 808 οὐκ ἔστι σαφές. ἀλλ' οὐδὲ παρὰ Πλάτωνι ἐν Ἵπερβόλω λέγει γὰρ τι περὶ τοῦ ἐπιλαχάνειν τοῖς βουλευταῖς εὐτυχεῖς — ἔλευθέρῳ. καὶ ἐν ταύτῳ ἄπερρε κτλ. 3. ἀτὰρ οὐ Hanov. Exercit. crit. 93] ἀγαρῶν 'habere videtur' R. Duebn. B. ἀτὰρ οὐκ ἔλαχον. A. ὅμως κτλ. Bergk. R. c. Att. 312. 4. πῶς Bekker.] πῶς οὖν R. 6. δὴ Bekker.] μὴ R. Harpocrat.

81, 6 ἐπιλαχῶν . . . ἐκληροῦντο οἱ βουλευεῖν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι, ἔπειτα ἐκάστω τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγγχανεν, ἴν' ἐὰν ὁ πρῶτος λαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτῆς ὁ ἐπιλαχὼν αὐτῷ. ὑποφαίνεται δὲ ταῦτα ἐν τῷ Πλάτωνος Ὑπερβόλῳ. Bekker. Anecd. 256, 3 ἐπιλαχῶν· εἴ τις ἀποδοκιμασθελή ὡς ἀνεπιτήδειος, ἄλλος ἀντὶ τούτου ἐπιλαχὼν αὐτὸς ἦρχεν. in v. 7 βουλῆς pendet ab ἐπέλαχον. Meier. Allg. Litzzeit. 1836 p. 366. Fritzs. Act. societ. gr. I 139. conloquitur in prologo ut videtur erus a sortitione senatus domum reversus cum servo. exposuerat erus se in sortiēdo infelicem fuisse: non electum, sed substitutum. quem servus Euripideae ut videtur subtilitatis non inperitus consolatur: 'non infelix fuisti, sed felix. nam non multum abest quin sortitus sis: quamquam enim non sortitus es, tamen sortitus es, si recte rem intellegis': quibus verbis suadere videtur domino ut in δοκιμασίᾳ Hyperbolum inpugnet: fore enim ut is utpote peregrinus et non liber reiciatur. at erus, talium machinarum contemptor, abire servum iubet et spectatoribus rem quomodo facta sit exponit. aliter Cobetus Obs. crit. 136. 7. v. 5 nondum videtur persanatus esse. κούδέπω γ' ἐλευθέρῳ Hanovius. κούδαμῶς γ' ἐλευθέρῳ Bergk. κού καθαρώς ἐλευθέρῳ Cobetus Mnem. V 203 conl. Lucian. Tim. 52. fortasse scripsit πρὸς δ' ἔτι κἀνελευθέρῳ. Andocid. fr. 4 (p. 166 ed. Turic.) περὶ Ὑπερβόλου λέγειν αἰσχύνουμαι· οὐ ὁ μὲν πατὴρ ἐστιγμένος ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ ἀργυροκοπέῳ δουλεύει τῷ δημοσίῳ, αὐτὸς δὲ ξένος ὢν καὶ βάρβαρος λυχνοποιεῖ, quem locum interpretatus est Kirchhoff. Herm. I 4sq.

168

ὁ δ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ᾧ Μοῖραι φίλαι,
ἀλλ' ὁπότε μὲν χρειή 'διητώμην' λέγειν,
ἔφασκε 'δητώμην', ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι
'ὀλίγον', 'ὀλίον' ἔλεγεν.

Herodianus II 926, 5 Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῳ διέπαιξε τὴν ἄνευ τοῦ γ' χρῆσιν (ὀλίος pro ὀλίγος) ὡς βάρβαρον λέγων οὕτως κτλ. cf. I 141, 24. II 295, 9. Etymol. m. 621, 51 Ταραντῖνοι γὰρ τὸ ὀλίγος ὀλίος λέγουσιν ἄνευ τοῦ γ' . . . Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς διαπαιζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον. καὶ τὸ ὀγίννος γίννος (τὸ γίννος ἴννος) φησί. τοῦτο δὲ εἶρηκε (fort. εἶρηται Meinek.) τὸ ἐξ ἵππου μὲν μητρὸς, πατρὸς δὲ ἴνου. ὁ δ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν Blochius] ὁδοῦ γὰρ ἠπτη κιζεῦν. οὐ παρηττίκιζεν —; Bernhardus Hist. lit. gr. I 336. non recte; nam sequitur ἀλλά. 2. διητώμην Bloch.] διώμην. 3. δητώμην Dindorf.] δὴ τῷ μῆν. 4. ὀλίον ἔλεγεν Bloch.] ἔλεγεν cod. ὀλίον Lehrs. quae de voce ἴννος Etymologici auctor exponit, ea ad Platonem non sine aliqua dubitatione Meinek. ad Herodianum refert Lehrs. cf. etiam

Meinek. I 191. 2. ceterum nescio an huc pertineat Hesych. *αἰτιῶμαι*. *αἰτιῶμαι*, quae glossa suspecta videbatur M. Schmidtio. *Parcae* invocantur ut Aristoph. Thesm. 700. easdem canentes facit Plat. Reip. 10, 617 c. cf. Leg. 7, 799 b. 12, 960 c. itaque non opus est Meinekii emendatione *Μούσαι*. narratur quid apud senatum egerit Hyperbolus. cf. Eq. 626. 7. Cobet. Obs. crit. 141.

169

*καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλανχ' Ὑπέρολος,
ὥστε ἀθλιώτατός ἐστι.*

Schol. Aristoph. Av. 121 et Suidas *εὐερον* οἷον *μαλακίην*, ὥσπερ *σισύραν εὐερον*. Πλάτων Ὑπερόλω κτλ. *εὐερίας*] τῆς *εὐερίας* Suid. ἀπολέλανχ' Dobraeus] ἀπολέλανκεν ὁ. Ὑπέρολος om. V et Suid. ὥστε ἀθλιώτατος V] ὥστε ἀθλιωτάτη Suid. ὥστε ἀνχημώτατός Ald. ὥστ' ἀνχημώτατός Dobr. ὥστε γ' ἀθλιώτατός Meinek. metrum esse Eupolideum Dobraeus docuit Addend. Aristoph. Nub. 518. cui metro ἀνχημώτατος convenire negat Fritzschius Fragm. Eup. v. p. 8 propter tribrachum in sede secunda. (cf. quae adnotavimus ad Cratin. 98, 8.) itaque glyconeos fingit hosce *καὶ — εὐερίας | ἀπολ. — ὥστ' | ἀθλ. ἐστιν*. satius videbatur cum Cobeto (Obs. crit. 139) manum abstinere. 'hunc fructum ex vita omnibus bonis adfluente Hyperbolum percepisse dicit, ut iam sit miserimus'. Meinek.

170

Schol. Lucian. 47 Iacobitz. Πλάτων δὲ ὁ κωμικός ἐν Ὑπερόλω *Αυδὸν αὐτόν φησιν εἶναι* (Ὑπέρολον). cf. Aristoph. Eq. 2. Av. 764. 1244.

171

φύλλιον ἢ ῥαφανίδιον

ὑποκοριστικῶς εἴρηκε Πλάτων ἐν Ὑπερόλω. Athenaeus 2, 56 f. Dobraeus Adv. II 298 *φυλλεῖον ἢ ῥαφανίδιον* conl. Aristoph. Plut. 544 *ἀντὶ δὲ μάξης φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων*.

172

ἀροσιτεῖν

τὸ ἐναντίον τῷ ὀψοφαγεῖν. Πλάτων ἐν Ὑπερόλω *κέχηται τῷ ὀνόματι*. Bekker. Anecd. 447, 27.

ΦΑΩΝ

Excidit titulus in ind. Andron. — Veneris Phaonisque amores iam Cratinus commemoraverat fr. 330. Servius Verg. Aen. 3, 279

Phaon cum esset navicularius solitus a Lesbo in continentem proximios quosque mercede transvehere, Venerem mutatam in anus formam gratis transvexit: quapropter ab ea donatus unguenti alabaastro cum se in dies inde tum ungeret, feminas in sui amorem trahebat. cf. Aelian. V. h. 12, 18. *Chium* dicit Lucian. Nav. 43. Dial. mort. 9, 2. cf. Meinek. I 186 et Menandr. Philem. p. 105. id argumentum ita videtur Platon conformasse, ut Phaonem in lupanari prostantem et mulieres undique ad eum convenientes, Venerem autem ut ostiariam aditus ad eum prohibentem faceret, nisi sacris quibusdam sibi ceterisque rei venereae antistitibus peractis.

de tempore Schol. Aristoph. Plut. 179 *Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρω ἐπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον* (i. e. post Dioclem Ol. 92, 4) *διδαχθέντι ἐπὶ Φιλοκλέους* (sic Hemsterhusius pro *Διοκλέους*). pro *Φαίδρω* Hemsterhusius *Παιδαρίῳ*, refutatus a Meinekio I 176. recte Clintonus Fast. Hellen. 107 Krueg. *Φάωνι*. itaque acta est Ol. 97, 1 (non 97, 2). cf. Meinek. I 187. Dindorf. Metra Aeschyl. cet. 423. Bergk. R. c. Att. 212. Ol. 96, 4 Cobet. Obs. crit. 172. at eius anni archon fuit Demonstratus. itaque proxima est aetate Ecclesiazusis Aristophanis.

173

ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ ῥημίᾳ

τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον

πρὸς ἑμαυτόν. B. ἔστι δ', ἀντιβολῶ σε, τοῦτο τί;

A. Φιλοξένου καινὴ τις ὀψαρτυσία.

5 B. ἐπίδειξον αὐτὴν ἣτις ἔστ'. A. ἄκουε δῆ.

ἄρξομαι ἐκ βολβοῦ, τελευτήσω δ' ἐπὶ θύννον.

B. ἐπὶ θύννον; οὐκοῦν τῆς τελευτῆς πολὺ

κράτιστον ἐνταυθὶ τετάχθαι τάξεως.

A. βολβούς μὲν σποδιᾶ δαμάσας καταχύσματι δεύσας

10 ὡς πλείστους διάτρωγε· τὸ γὰρ δέμας ἀνέρος ὀρθοῖ.

καὶ τάδε μὲν δῆ ταῦτα· θαλάσσης δ' ἐς τέκν' ἄνειμι

* * * *

οὐδὲ λοπὰς κακὸν ἔστιν· ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον

* * * *

ὀρφάν, αἰολίαν συνόδοντά τε καρχαρίαν τε

μὴ τέμνειν, μὴ σοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ·

15 ἀλλ' ὄλον ὀπτήσας παράθες· πολλὸν γὰρ ἄμεινον.

πουλύποδος πλεκτὴ δ', ἣν πιλήσης κατὰ καιρόν,

ἐφθῆ τῆς ὀπτῆς, ἣν ἦ μείζων, πολὺ κρείττων,

ἣν ὀπταὶ δὲ δὴ ὡς, ἐφθῆ κλαίειν ἀγόρευε.

τρίγλη δ' ουκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι·

20 παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφν καὶ στύματα μισεῖ.

σκορπίος αὖ — B. παῖσειέ γέ σου τὸν προκτὸν ὑπελθών.

Athenaeus 1, 5b τοῦ Φιλοξένου δὲ τοῦ Λευκαδίου Δείπνου Πλάτων ὁ κωμωδιοποιὸς μέμνηται κτλ. Athen. 7, 325a Πλάτων ἐν Φάωνι· τρίγλη — μισεῖ (v. 19. 20) et 4, 146f εἶπερ τούτου (Φιλοξένου τοῦ Κυθηρίου) καὶ ὁ κωμωδιοποιὸς Πλάτων ἐν τῷ Φάωνι ἐμνήσθη, καὶ μὴ τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου. post v. 11 Athenaeus addit εἶτα μετὰ μικρόν et post v. 12 καὶ μετ' ὀλίγα. v. 6 Eustath. 1164, 25 παραποιηθὲν ἀστεῖως ἐξ Ὀμήρου τὸ ἄρ-
ξομαι δ' — θύνον. v. 10 (βολβύς) τὸ δέμας ἀνορθοῦ Eustath. 1283, 35. v. 12 Eustath. 1862, 20 ταγγήνον δὲ χρῆσις ἐν τῷ ἀτάρ τοι τὸ τάγγηνον ἄριστον. Cramer. Anecd. Ox. III 168 ex Athenaeo οὐδ' ἡ λοιπὰς κακόν ἐστιν, ἵνα τι καὶ ἀπὸ τῶν δειπνοσοφιστῶν παρ-
αρτύσαιμι, καὶ τὸ τάγγηνον ἄριστον.

1. ἐγὼ δ'] ἐγὼ δ' ὦν Porsonus. ἐγὼ γὰρ Bergk. ἐγὼ δέ γ' Meinek. ac multa alia suppleri possunt. 5. ἔστ' Mein.] ἐστίν codices. 6. ἐκ L] δ' ἐκ BV. Eustath. 1164, 25. 7. τελευτῆς] τελευταίας Casaub. (vel τελευτῆς παρὰ πολὺ). Meinek. in ed. min. οὐκοῦν δει-
νὸν ἦν τὸ παρὰ πολὺ κράτιστον κτλ. ac similiter (cum articulo) iam Iacobsius Addit. Ath. 3 ὃ Ζεῦ τῆς τελευτῆς· τὸ δὲ πολὺ κρ. κτλ. 8. ἐνταυθὶ Dindorf.] ἐνταῦθα. scribendum videtur τῆς τελευ-
ταίας πολὺ | κράτιστον ἐν θύνοισι τετάχθαι τάξεως. 10. ἀνέρος ὀρθοῦ Dindorf.] ἀνορθοῦ, etiam Eustath. ἀνδρὸς ἀνορθοῦ Casaub. post 10 addit C ἡ ψωλὴ δέμας ἐστὶ et τὸ δέμας ἀνορθοῦ, τουτέστι τὸ αἰδοῖον ἐντείνει Eustath. 12. ἄμεινον Dindorfius] ἄμεινον οἶμαι. 16. πουλύποδος] πολὺποδος BCD, ut solent codices. ἦν K.] ἄν. εἰ Meinek. πιλῆσης Meinek. in Athen.] ἐπιλήψη BCD. conl. Ephipp. Athen. 9, 370c (10). Aristoph. fr. 191, ubi cf. quae adnotavimus. 18. ἀγόρευε K.] ἀγορεύω. cf. 10. 14. 15. 19. τρίγλη] τρίγλην BP Athen. 7, 325a. ἐθέλει] ἐθέλεις ibid V. νεύρων] εὐρων ibid L. εὐρῶν P. 20. παρθένου om. ABP 7, 325a. στύματα L] στύμα-
ματα B. 21. alterius personae notationem add. Elmslei. Auct. Ach. 92 p. 116.

Philoxeni Cytherii carmen lyricum, cui Δείπνον inscriptum erat et quo Sicularum potissimum epularum magnificentiam vide-
tur celebravisse, Plato non excerpserat, sed lasciva imitatione inrisit. Bergleinius (De Philoxeno Cytherio p. 69sq.) non Cytherium, sed Leucadium (quem negat umquam fuisse Fritzschius Ran. p. 308) significari existimat. cf. Bergk. R. c. Att. 211. 12, qui etiam Aristoph. Eccl. 1168—1173 ad Philoxeni inrisionem pertinere arbitrat-
tur, et Poet. lyr. gr. Philox. fr. 20. — 5. de formula ἄκουε δῆ cf. Heindorf. Plat. Gorg. 522e (§. 166). 14. imitatus est Arche-
stratus Athen. 7, 305e (23, 3 W. Ribbeck.) μὴ σοι νέμεσις κατα-
πνεύση δεινὴ ἀπ' ἀθανάτων. 21. similiter apud Anaxandridem

Athen. 4, 131a sq. (v. 67) cum qui loquitur ab altero interpellari docebo in volumine huius operis secundo. ceterum cf. fr. 261.

174

- εἶεν γυναῖκες . . . ὡς ὑμῖν πάλαι
οἶνον γενέσθαι τὴν ἄνοιαν εὐχομαι·
ὑμῖν γὰρ οὐδέν, καθάπερ ἡ παροιμία,
ἐν τῷ καπήλῳ νοῦς ἐνεῖναι μοι δοκεῖ.
5 εἰ γὰρ Φάωνα δεῖσθ' ἰδεῖν, προτέλεια δεῖ
ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί.
πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ προθύεται
πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίχλαι
ἐκκαίδεχ' ὀλόκληροι μέλιτι μεμιγμένοι,
10 λαγῶα δῶδεκ' ἐπισέληνα. - τᾶλλα δὲ
ἤδη τὰδ' εὐτελέστατ' ἔστ'. ἄκουε δὴ.
βολβῶν μὲν Ὀρθάνη τρὶ' ἡμικτέα,
Κουισάλω δὲ καὶ παραστάταιν δυοῖν
μύρτων πινακίσκος χειρὶ παρατετιλιμένων·
15 λύχνων γὰρ ὄσμᾶς οὐ φιλοῦσι δαίμονες.
πύργης τετάρτης κυνί τε καὶ κυνηγέταιν,
Λόρδωνι δραχμή, Κυβδάσῳ τριώβολον,
ἦρω Κέλητι δέρμα καὶ θυλήματα.
ταῦτ' ἐστὶ τἀναλώματ'. εἰ μὲν οὖν τὰδε
20 προσοίσειτ', εἰσέλθοιτ' ἄν· εἰ δὲ μή, μάτην
ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς βινητιᾶν.

Athenaeus 10, 441 e Πλάτων Φάωνι διηγούμενος ὅσα διὰ τὸν οἶνον συμβαίνει ταῖς γυναῖξιν, φησὶν κτλ. 1. lacunam indicavit Dindorfius. ὡς] εἰκότως Iacobs. Addit. Athen. 237. ὡς ἔγωγ' Meinek. 3. ὑμῖν] ὑμῶν? 4. καπήλῳ] καπήλου Casaub. 7. ἐμοὶ γὰρ] ἐμοὶ τῇ Meinek. Anal. Ath. 200. 8. ἄμυλος] ἄκυλος B. 9. μεμιγμένοι Heringa Observ. c. 24] διαμεμιγμένοι. ἔνδεχ' ὀλόκληροι μέλιτι διαμεμιγμ. Casaub. pro ὀλόκληροι fortasse ὀλόκερκοι. 10. ἐπισέληνα P] ἐπισέλινα Meinek, in ed. Athen. 11. τὰδ' εὐτελέστατ' ἔστ' Hermannus] ταῦτ' εὐτελέστατ'. ἐτελέστατα P. τὰ μετὰ ταῦτ' εὐτελεῖ 'στ' Dobraeus. ἄκουε δὴ] ἀκούετε K. 12. Ὀρθάνη Dindorf.] Ὀρθάνηη. τρὶ' ἡμικτέα Casaub.] τριημικτέα. 13. Κουισάλω] κουνισάλλω A. 14. πινακίσκος] πινακίσκοι B. 16. πύργης τετάρτης] πυργῆς τετάρτη Iacobs. Addit. Athen. 238. περικνή γιγαρτίς Hermannus. cf. Hesych. γιγαρτίς· σταφίς. Aristoph. Ach. 274 καταγιγαρτίσαι. an γοῦρος τετράδραχμος? κυνί Iacobs.] κυσί. κυνηγέταιν Herwerden. Obs. crit. 32] κυνηγέταις. cf. 13. 17. Λόρ-

δωνι Casaub.] δόρδωνι. Κυβδάσφ Dalecamp.] κύβδασοι. Κυβδασοῖ Schweighaeus., inprobatus a Lobeckio Phryn. 436. 20. προσοίσει VL] προσοίσεται BP. 21. βινητιᾶν A teste Cobeto V. l.² 218] κινητιᾶν. cf. Aristoph. Lys. 715.

loqui videtur Venus ut lena Phaonis. οἶνον γενέσθαι Iacobsius ridicule pro ὕδωρ inferri interpretatur 'præcor ut stultitia vestra in vinum vertatur', παρ' ὑπόνοιαν pro 'in aquam vertatur', i. e. irrita fiat, ac sic ἐν τῷ καπύλῳ pro ἐν τῇ κεφαλῇ dici. nec sic quid velit Venus intellego, neque Hermanno interprete 'der Weinschenk hat Verstand, wenn er den Wein mit Wasser verdünnt'. 7. de Venere κουροτρόφῳ cf. Lobeck. Aglaoph. 630 n. k. 8. πλακοῦς ἐνόρχης 'opus pistorium in binorum testiculorum similitudinem efficitur'. Schweighaeus. 10. Pollux 5, 73 πολύγονόν ἐστιν ἐς τὰ μάλιστα τοῦτ' ἐστὶν τὸ θηρίον (ὁ λαγῶς) ἐπικνυσκόμενον αἰεὶ καὶ διὰ πάσης ὥρας. Hesych. ἐπισέληνα· πόπανα μνηοειδῆ. quid praepositio ἐπὶ sibi velit nescio. 'fort. ad σέλινον, i. e. ad naturam muliebrem alluditur' Meinek. Photius σάραβον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι . . . καὶ σέλινον. an ἐπὶ σελίνοις? 12. βολβῶν. cf. 173, 9. 10. Athen. 1, 63sq. de Ὁρθάνῃ O. Iahn Berichte d. k. sächs. Ges. 1855 p. 72. cf. Aristoph. fr. 702. 13. Athenaeus 9, 395f οἱ καλούμενοι παραστάται . . . εἰσὶ δὲ οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι. Pollux 2, 174 παραστάται δ' εἰσὶ πόροι ἀπὸ τῶν ὄρχεων ἐπὶ τὸν οὐρητήρα κατάγοντες τὸ σπέρμα. scilicet Dioscuri gemini proprie παραστάται vocabantur. Lobeck. Aglaoph. 1232. 14. Phot. 281, 10 μύρον· τὸ σχῆμα (σχίσμα?) τοῦ γυναικεῖου αἰδοῖου. cf. Pollux 2, 174. 15. cf. Aristoph. Eccl. 12. 13. Lys. 827. 8. 16. Iacobsius poetam loqui arbitratur de πυγῇ ut de ποπάνῳ, cuius quadra adponenda sit κνυί, i. e. τῷ αἰδοίῳ et κνυηγέταις, qui antea adpellabantur παραστάται. Marcus Argent. Epigr. 19 de scorto: ὁ ταύτης | οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους. φλογόντα κύνα Strato Epigr. 67. Hesych. κύων· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον. 17. Κύβδασος formatum ut Γόργασος Aristoph. Ach. 1131. 18. Κέλητι adludit ad κελητίζειν. diversae enim coitus figurae significantur. Aristoph. Vesp. 501. Pac. 900. 1. Thesm. 153. δέγμα Iacobsius penem coriaceum (ὄλισβον) interpretatur. 20. μάτην διὰ κενῆς, ut διὰ κενῆς ἄλλως Aristoph. Vesp. 929.

175

τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσιν·
βραχὺ γάρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ.

Athenaeus 9, 367d ἐπὶ μὲν γὰρ ὄψου παρεσκευασμένου ποιήλον καὶ εἶδους τινὸς τοιούτου Πλάτωνα οἶδα εἰρηκότα (τὸ παροψίς) ἐν Ἑσθηταῖς . . . ἐν δὲ Φάωνι κτλ. 2. τι add. Porsonus, se Meinek. τὰλλότρια adulteros interpretatur Fritzscheus De parops. 6. contra Nauckius Arist. Byz. 132 fr. 192 cum hoc artissime

coniungit hunc in modum: οὐδεις δμαίμου συμπαθέστερος φίλος· | τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὅμοια κτλ.

176

τῷ στόματι τὸν κύαθον ᾧδ' εἰληφότας

Athenaeus 10, 424a κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητήρος Πλάτων εἶρηκεν ἐν Φάωνι οὕτως κτλ. initio una syllaba deest. et quia plures unum cyathum ore prehendere non possunt, scribendum est εἰληφότος.

177

ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας

Photius et Suidas παρουσία· λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρ-
όντων δασιλείας. ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Φάωνι κτλ. Suid.
Φαίδωμ. emend. Porson. Med. 139. n. XII. 'ut etiam nunc vivimus
in adfluentia.' cf. ὡς τάχους, ὡς ποδῶν εἶχον.

178

ᾧ χρυσοῦν ἀνάδημα,
ᾧ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι τρόποις . . . ᾧ γλυκὺς ἀγκών.

Suidas γλυκὺς ἀγκών, οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἢ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, ᾧ γλυκέα ἦθη. ἔστι δὲ παροιμία ὡς ἐπιφωνούμενον. οὕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι. γέρων δ' αὐτῷ ὑπόκειται ἐρωῶν ἀύλητρίδος κτλ. ὡς εἴ τις λέγοι, ᾧ γλυκὺς πῆχυς. cf. Apostol. 5, 50. ἤρμωσμένον post τρόποις inserit Meinek. V 49. est etiam proverbium γλυκὺς ἀγκών a Nili quadam prope Memphin flexione (Ancona) repetitum. cf. Plat. Phaedr. 257d cum schol. et Heindorf. Zenob. 2, 92 (Zenob. Milleri Mélanges 368). Greg. Cypr. Leid. 1, 86. Mantiss. proverb. 1, 42 et qui rem aliter exponit Athen. 12, 516a. Lobeck. Aglaoph. 1022. Grauert. Ind. Monast. hib. 1830/1. sed poeta de nullo alio quam de felicissimo in puellae ulna angulo cogitavit. χρ. ἀνάδημα, i. e. dulce decus meum. alio modo, sed item figurate Xen. Symp. 5, 9 τῷ νικῆσαντι μὴ ταινίας, ἀλλὰ φιλήματα ἀναδήματα . . . γενέσθαι.

179

Schol. Aristoph. Plut. 179 ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρω (Φάωνι Meinek.) ἐπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθέντι ἐπὶ Διοκλέους, ὡς μηκέτι αὐτῆς (Λαῖδος) οὔσης. discernenda haec Lais ab altera minore. Meinek. I 187. Bergk. R. c. Att. 401—404.

180

ἀκταινῶσαι

σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ μετεωρῶσαι . . . Αἰσχύλος οὐκέτ' ἀκταίνω φησί, βαρυτόνωσ, οἶον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαντήν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι (Φάωνι Meinekius) ὡς ἀπὸ περισπωμένου. Bekker. Anecd. 23, 7.

181

ἀναίνεσθαι

ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεται . . . Πλάτων Φάωνι. Harpocratio 17, 16.

182

ἀτηρίας

Bekker. Anecd. 459, 15 et Suidas ἀτηρότατον· Σφρηξί. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι ἀτηρίας. ab ἀτηρός substantivum finxit ἀτηρία.

Ad Phaonem praeterea Meinekius refert fr. 189.

ΛΑΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

183

ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῷ κεχωσμένος
τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ,
οὓς ἐκπλέοντάς τ' εἰσπλέοντάς τ' ὄψεται,
χῶπόταν ἄμιλλ' ἢ τῶν νεῶν θεάσεται.

Plutarchus Themist. 32 e Diodoro periegeta (περὶ μνημάτων) περὶ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶσ . . . κρηπίς ἐστὶν εὐμεγέθης καὶ τὸ περὶ αὐτὴν βωμοειδὲς τάφος τοῦ Θεμιστοκλέουσ. οἶται δὲ καὶ Πλάτων τὸν κωμικὸν αὐτῷ μαρτυρεῖν ἐν τούτοις κτλ. 3. οὓς Bekkerus] τοῖς. 4. χῶπόταν Coraes] χῶπότε. ἄμιλλ' ἢ Porson. Advers. 265] ἄμιλλα. v. 2 πρόσρησις sine dubio corruptum est. nam neque πρόσρησις id est quod quis adloquitur, sed actio adloquendi — dicendum potius erat πρόσρητος — neque credibile est mercatores omnes tumultum Themistoclis adlocutos esse, neque denique πανταχοῦ (πρόσρησις vel πρόσρητος) aptam habet interpretationem. scribendum est περίσημος ἔσται πανταχοῦ. ad Helladem rettulit Sintenisius. cf. Cobet. Obs. crit. 194. de Themistoclis sepulcro cf. Pausan. 1, 1, 2. Aristot. H. ap. 6, 569 b. Wachsmuth. Athen. I 320 n. 4.

184

μετὰ ταῦτα δὲ

Εὐαγόρου παῖς ἐκ πλευρίτιδος Κινησίας

σκελετός, ἄπυργος, καλάμινα σκέλη φορῶν,
φθόγης προφήτης, ἐσχάρας κεκαυμένος
πλείστας ὑπ' Εὐρυφῶντος ἐν τῷ σώματι.

Galenus Hippocr. Aphor. V 322 Bas. (XVIII 1, 149 Kuehn.) ἐμπύους προσαγορεύει . . . οἷς μεταξύ θώρακός τε καὶ πνεύμονος ἠθροῖσται τὸ πῖον, οὓς ὅτι συνήθως ἕκαιον οἱ παλαιοί, μαθεῖν ἔστι καὶ ἐξ ὧν εἴρηκε Πλάτων ὁ κωμικός ἐπὶ Κινησίῳ κατὰ τήνδε τὴν ῥῆσιν κτλ. Plutarchus Mor. 712 a δεήσει γραμματικὸν . . . ἐξηγεῖσθαι τίς ὁ Λαισποδίας παρ' Εὐπόλιδι, καὶ ὁ Κινησίας παρὰ Πλάτωνι καὶ τῶν κωμωδομένων ἕκαστος. 3. ἄπυργος Meinek.] ἄπυιος. Cinesias, Meletis filius, is est, qui comiciis τὰς χορηγίας περιεῖλε. Meinek. I 229. Cobet. Obs. crit. 50. 1. cf. Pherecr. 145, 8. Aristoph. Ran. 153, 1437. Nub. 333. Av. 1372. fr. 149. 2. Meinekios παῖς Εὐαγόρου ἢ Πλευρίτιδος. non dubito quin Plato scripserit παῖς Οἰάγρου ἢ Πλευρίτιδος: ridicule alter Orpheus dicitur, Oeagri filius, non tamen ut ille ex Calliope, sed ex Pleuritide. 3. Hesych. φθόγη· φθίσις, φθορά, λύμη. Plat. Leg. 11, 916 a. 4. ἐσχάραι sunt crustae eis corporis partibus inductae, quas medici ustulatione sanaverunt. Euryphon Cnidius, medicus clarissimus, Hippocratis aequalis, sed paullo maior natu fuit. Galen. Hippocr. De victu III 306 Basil. cf. O. Iahn. Censorin. D. n. 18. illum ipsum Euryphontem, non filium eius nepotemve, quae Meinekii erat sententia, significari arbitratur Cobetus Obs. crit. 196 conl. Soran. Ephes. Vit. Hippocr. apud Fabric. B. G. XII 676 ὑπὸ Περόδικα . . . παρακληθέντα (Ἰπποκράτη) δημοσίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν μετ' Εὐρυφῶντος, ὃς καθ' ἡλικίαν πρεσβύτερος ἦν.

185

λαβοῦ λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστα μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον.

* * * *

προσίσταται μου πρὸς τὸ βῆμα μαντίλη.

* * * *

βόσκει δυσώδη Κέφαλον, αἰσχίστην νόσον.

Plutarchus Mor. 801 b οἱ δῆμοι διὰ τροφήν καὶ ὕβριν ἢ βελτιόνων ἀπορία δημαγωγῶν χρωῶνται τοῖς ἐπιτυχοῦσι, βδελυττόμενοι καὶ καταφρονοῦντες, εἶτα χαίρουσι τοιούτων εἰς αὐτοὺς λεγομένων οἷα Πλάτων ὁ κωμικός τὸν Δῆμον αὐτὸν λέγοντα ποιεῖ· λαβοῦ κτλ. καὶ πάλιν αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερόν ὅπως ἐμέσῃ, λέγοντα· προσίσταται κτλ. καὶ βόσκει κτλ. 3. προσίσταται μοι. πρὸς τὸ βῆμα, Μαντία. Meinek. cf. fr. 95, 2. Cobetus Mnem. nov. III 13. 14 (λεκάνην ταχέως μοι προσφερέτω τις καὶ πτερόν·) προσέρχεται

μοι πρὸς τὸ βῆμα Μαντίας. 4. βόσκει] βόσκω Meinek. βόσκεις Cobetus. Κέφαλον Elmsl. Aristoph. Ach. 584] κεφαλὴν. de *Agyrrhio* cf. fr. 133. Meinek. I 161. Aristoph. Ran. 367, de *Cephalo Eccles.* 248. cum duo Cephalo in republica Atheniensium floruerint, unus belli Peloponnesiaci temporibus Cleoni, Hyperbolo, Cleophonti aequalis, alter Demosthene et Aeschine paullo maior, prior ille, quamquam homo probus fuit, significari videtur. cf. Cobet. Mnem. nov. III 14. is quia κέφαλος etiam piscis est, ridicule δυσώδης dicitur. cum Populum Atheniensem ipsum loqui Plutarchi testimonio constet, Cobetus Obs. crit. 153 hoc fragmentum ad illud tempus rettulit, quo nulla obtrectatorum iniquitate coerciti poetae comici omnes ὀνομαστὶ ἐκωμῶδουν, i. e. ad Ol. 93, 3, quo antiqua comoedia vires integras receperat. adversantur tamen temporum rationes. cf. Mein. I 161, qui ad Ol. 97, 3 potius haec pertinere docet. cum Plutarchi verbis αἰτοῦντα λεκάνην Meinek. confert Cratin. 251. *Mantias*, quem Meinek. v. 3 commemorari arbitratur, Thoricus est, notus ex Demosthenis contra Boeotum orationibus. in Mnem. V 204 Cobetus de *Marpsia* (Aristoph. Ach. 702) cogitaverat. — v. 4 parodia videtur Eurip. Or. 10 ἀκόλαστον ἔσχε γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον. cf. Eubul. 67, 8.

186

ἦν γὰρ ἀποθάνῃ
εἷς τις πονηρός, δὴ ἀνέφυσαν ῥήτορες·
οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν Ἰόλεως ἐν τῇ πόλει,
ὅστις ἐπικαύσει τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων.
κεκολλόπενκας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει.

Stobaeus Ecl. 2, 3, 3 Πλάτωνος. sic Πλάτωνος A. cf. Porson. Eurip. Med. 139 n. XII. ἦν Meinek.] ἄν. ἡμῶν Ἰόλεως Heeren] ἡμῶν Ἰόλεος A. Aristides III 222c καὶ τοσοῦτον ἀπεῖχε (Περικλῆς) τοῦ τὸ πλῆθος ἐπαίρειν, ὥστε καὶ τοὺς ῥήτορας ἡσυχίαν ἔχοντας ὡς τὰ πολλὰ παρείχετο. ὥστε εἰ μὴ καθ' Ἡρακλῆα, κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεον, ἦν ἐπικαύων, ὡς τὸ τοῦ κωμικοῦ ῥῆμα, τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων (fort. τῶν λεγόντων). ad Phaonem marginem Canteri lat., ubi Phaedoni adsignatur, secutus Porsonus, ad Παιδάριον Meinek. ad Perialgem Cobetus Obs. crit. 171 referebant, et Cobetus quidem coniunctum cum fr. 107. Plat. Euthyd. 297c φανυλότερος τοῦ Ἡρακλέους, ὃς οὐχ οἶός τε ἦν τῇ ὕδρα διαμάχεσθαι σοφιστρία οὐση καὶ διὰ τὴν σοφίαν ἀμείδη, εἰ μίαν κεφαλὴν ἀπομηθεῖη τοῦ λόγον, πολλὰς ἀντὶ τῆς μιᾶς. κόλλοπες Eubul. Eustath. 1915, 17. Diphil. 43, 22 figurate dicuntur ἀνδρόγυννοι, homines exoleti, pathici. Eustath. 1915, 17 κόλλοπα καλοῦσι τὸν περιτρέχοντα καὶ ἔταιροῦντα. Ruhnken. Tim. 161.

καίτοι πέπραγε τῶν τρόπων μὲν ἄξια,
αὐτοῦ δὲ καὶ τῶν στιγμαίων ἀνάξια·
οὐ γὰρ τοιούτων εἶνεκ' ὄστραχ' εὐρέθη.

Plutarchus Nic. 11 κόλασιν τὸν ὄστρακισμὸν (ἠγοῦντο) Θου-
κιδίδη καὶ Ἀριστείδη καὶ τοῖς ὁμοίοις, Ὑπερβόλῳ δὲ τιμὴν καὶ
προσποίησιν ἀλαξονείας (τὸν ἐξοστρακισμὸν εἶναι ἐνόμιζον), εἰ διὰ
μοχθηρίαν ταυτὰ ἔπαθε τοῖς ἀρίστοις, ὡς πον καὶ Πλάτων ὁ κω-
μικὸς εἶρηκε περὶ αὐτοῦ κτλ. et Alcib. 13 φαῦλος γὰρ οὐδεὶς
ἐνέπιπτεν εἰς τοῦτον τὸν κολασμὸν, οὐδ' ἄδοξος, ὡσπερ καὶ Πλάτων
τοῦ Ὑπερβόλου μνησθεῖς· καίτοι κτλ. πέπραγε Schaefer.] πέπραγε.
εἶνεκ' εἶνεκ' i a, οὔνεκα q V, οὔνεκ' C. ἔνεκ' C in Alcib. ad Hy-
perbolum referebat Meinek. refutatus a Cobeto Obs. crit. 140.
1. ad Perialgem Cobetus ibid. 174. corruptum est τῶν τρόπων.
nam mores ingeniumque hominis ab ipso non sunt ita diversa, ut
quod moribus eius dignum est ipso indignum esse possit. quid
Plato scripserit, ipse monstrat Plutarchus ostracismum poenam
Thucydidi et Aristidi ac similibus viris aptam, Hyperbolo non
aptam fuisse narrans. itaque scribendum est τῶν προτέρων μὲν
ἄξια. cf. Aristoph. Nub. 1028. Plat. Phaedr. 274 c. Menex. 239 b. 241 d.

Α. οὔτος, τίς εἶ; λέγε ταχύ· τί σιγᾶς; οὐκ ἐρεῖς;
ΕΡΜ. Ἐρμῆς ἔγωγε Δαιδάλου φωνὴν ἔχων
ξύλινος βαδίζων αὐτόματος ἐλήλυθα.

Schol. Eurip. Hec. 821 περὶ τῶν Δαιδάλου ἔργων (λέγει) ὅτι
ἐκινεῖτο καὶ προῖει φωνήν . . . καὶ Πλάτων· οὔτος κτλ. 1. M nihil
nisi οὐκ ἐρεῖς; 3. αὐτόματος M] αὐτομάτως BI. 1. 'proceleu-
smatico usus esse videtur consulto'. Meinek. cf. Bamberg. De Rav.
et Ven. 19. τί omittunt Dobraeus et Hanovius Exercit. crit. 160.
'videtur Plato ligneum aliquem Hermen induxisse, qui in quaestione
de Hermocopidis ipse testimonium diceret'. Cobet. Obs. crit. 179.
cf. Phrynich. 58.

λύσας δὲ ἀργὴν στάμμον εὐάδους ποιοῦ
ἴησιν εὐθύς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος,
ἔπειτ' ἄκρατον κοῦ τεταργανωμένον
ἔπινε κάξημύστισεν.

Athenaeus 11, 783 d καὶ τὸ θῆμα δὲ ἐξημύστισε, φασί, τὸ ἐφ'
ἐν πνεῦμα πιεῖν. ὡς ὁ κωμικὸς Πλάτων κτλ. Eustathius 1282, 31.
δὲ ἀργὴν] διαρκῆ Jacobs. Addit. 249. cf. Alexid. 162, 2. λύσασα

δ' ἄρτι Meinekius ad Phaonem fragmentum referens. 2. κύτος] πλάτος Eustath. τάργανον est vinum corruptum. cf. Hesych. τάργανον ὄξος. *Λυδοί* . . . ἢ τὸ ἀπὸ στεμφύλων πόμα. Lobeck. *Pathol. prol.* 175. el. I 219. facile in his agnoscitur color tragicus. κύτος sic Antiphan. 52, 2. Eurip. *Cycl.* 399.

190

φείδεσθε τουλάχιστον σφόδρ'· ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ
ἀνύσομαι στίλβην τιν', ἣτις μὴ πότις.

Pollux 6, 103 καὶ στίλβη ἦν τι ἀγγεῖον γήινον, ὃ ἀντὶ λύχνου ἐκρῶντο, ὡς Πλάτων κτλ. cf. Aristoph. *Nub.* 57. Hermipp. 28. Alcae. 21. φείδεσθε imperativus est. recte Platonem furti accusatum defendit Cobet. *Obs. crit.* 64.

191

πρῶτον μὲν οὖν μοι λέξον, ἀντιβολῶ· σὺ γάρ,
ὡς φασι, Χείρων ἐξέθρεψας Περικλέα.

Plutarchus *Pericl.* 4 οὐ μὴν ἔλαθεν ὁ Δάμων, ἀλλ' ὡς μεγαλοπράγμων καὶ φιλοτύραννος ἐξωστρακίσθη, καὶ παρέσχε τοῖς κωμικοῖς διατριβήν. ὁ γοῦν Πλάτων καὶ πυνθανόμενον αὐτοῦ τινα πεποιήκεν οὕτω κτλ. φασι Cobetus *Obs. crit.* 188] φασιν, ὡς ad Sophistas referebat Cobetus. 'Damonem cum Chirone comparat, qui Achillem aliosque heroum filios fidibus canere docuerat'. Meinek. cf. Xen. *Cyneg.* 1. de Damone cf. Plat. *Lach.* 180d. *Reip.* 3, 400b. 4, 424c. Alcibiad. I 109d. Χείρων ἐξέθρεψας, ut ὄνος ὕεται *Cratin.* 52.

192

οὐδεὶς ὀμάλμου συμπαθέστερος φίλος,
κἂν ἦ τοῦ γένους μακρᾶν.

Cramer. *Anecd. Ox.* III 195, 6 Πλάτων δέ, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ὁ κωμικώτατος . . . ἀορίστως ἐπὶ συγγενείας λαμβάνει τὴν ὀμάλμος λέξιν . . . λέγει γάρ που· οὐδεὶς — φίλος, κἂν ἦ, φησί, τοῦ γένους μακρᾶν. cf. fr. 175. verba κἂν ἦ τοῦ γένους μακρᾶν non videntur esse poetae. sed cuius sint nescio.

193

καὶ περιῶν ἅμα
τιλτὸν τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις.

Pollux 6, 49 καὶ τιλτὸν δὲ τάριχος τὸ λεπιδωτὸν ἐκάλουσαν, ὡς Πλάτων ὁ κωμικός κτλ. περιῶν Meinek.] περιῶν. cf. *Pherecr.* 186.

194

τὰ γραμματεῖα τοὺς τε χάρτας ἐκφέρων

Pollux 7, 210 καὶ χάρτας δὲ τοὺς γεγραμμένους Πλάτων εἴρηκεν ὁ κωμικός κτλ. ad Legatos referebat Bergk. R. c. Att. 393 propter fr. 121, Epicratem litteras publicas, quas ad Persarum regem perferendas accepisset, vendidisse statuens. quae prorsus incredibilis est opinio.

195

ἔπειτα δ' οὐδείς ἐστ' ἀνήρ γαστρίστερος.

Pollux 2, 175 Πλάτων δὲ ὁ κωμικός ἐπὶ τοῦ γαστριμάργου τοῦτο εἴληφεν κτλ. ad Pisandrum refert Meinekius. cf. I 179.

196

ἀνακογχυλιαστὸν ἐχθοδοπὸν τι σκευάσω.

Pollux 6, 25 ὃ μέντοι ἀναγαγαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλίσασθαι ἔλεγον τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Πλάτων δὲ ὁ κωμικός κτλ.

197

ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα.

Photius et Suidas περὶ πόδα· οἶον ἀρμόττον σφόδρα, ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσίν. Πλάτων κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 173, 22. cf. 129.

198

σαπρῶ γάρῳ βάπτοντες ἀποπνίξουσί με.

Athenaeus 2, 67.c Πλάτων κτλ. σαπρῶ Schweighaeus.] ἐν σαπρῶ. in ed. Athen. Meinekius ἐν σαπρῶ γάρῳ | βάπτοντες ἀποπνίξουσί με. videtur aliquis timere, ne, si aenigma propositum solvere non potuerit, ἄλμην πιεῖν cogatur. cf. Antiphan. 74, 10. Athen. 10, 459a.

199

ἔμαντὸν εἰς ἀπώλιαν οἰγήσομαι.

Cod. Hamburg. Mus. Rhen. X 256. Philol. X 350, 22 ἀπώλεια (ἀπώλ.) ἔμ' αὐτὸν εἰς ἀπώλειαν. οἰγήσομαι Πλάτων. Schneidewinus ἐγὼ δὲ συλλαβῶν | ἔμαντὸν εἰς ἀπώλ. οἰγ. H. Iacobi (V p. C) cum fr. 58 coniungit scribens αὐτὸς φέρων | ἔμ. — οἰγ. | B. ἀλλ' αὐτὸς ἀπαρτὶ τὰλλότρι' οἰγήσει φέρων. qua de ratione magnopere dubito.

200

καὶ ταῦτα μανάνις τῆς ἡμέρας

Zonaras 1334 μανόν· ἀραιόν . . . Πλάτων κτλ. ἀντὶ τοῦ μυριάκις (παυράκις Meinek.). Hesychius μανάνις· ὀλιγάκις, σπανίως. μέντοι post ταῦτα Meinek. cf. Cobet. Obs. crit. 59 extr.

201

σχοίνους λαβὼν ἀνείρει τὰ κρέα.

Etymol. m. 106, 33 ἀνείρειν· ἀναπείρειν. Πλάτων κτλ. Zonaras 222 et Cramer. Anecd. Par. III 113 extr. ἀναείρειν (ἀνείρειν Cramer. Anecd.) τὸ ἀναπείρειν (ἀναπήρειν Cr. An.). πλάτος σχοινίου λαβὼν ἀνάειρε τὰ κρέα. Meinekius Πλάτων· σχοινίον λαβὼν | ἀνείρει τὰ κρέα. ἀνάειρε etiam Va Etym. de sententia cf. Aristoph. Av. 1079.

202

καὶ τῆς θύρας ἀνακῶς ἔχειν

Moeris 189, 22 ἀνακῶς· Ἀττικοί, ὡς Πλάτων ὁ κωμικός κτλ. ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς ἢ φυλακτικῶς κοινόν. Gramm. Bekker. Harpocr. p. 23 ἀνακῶς ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ κτλ. τῆς θύρας Piersonus] τὰς θύρας. Erotian. 47, 7 Klein. ἀνακῶς, ἐπιμελῶς . . . ἔστι δὲ ἡ λέξις δωρικῆ. at magis Ionica videtur. Herodot. 1, 24 ἀνακῶς ἔχειν τῶν πορθμέων. 8, 109 σπόρον ἀνακῶς ἐχέτω. neque vero Atticis inaudita est. Thuc. 8, 102 ὕπως αὐτῶν ἀνακῶς ἔξουσιν, ubi schol. ἀντὶ τοῦ προνοητικῶς καὶ φυλακτικῶς. cf. Plut. Thes. 33 ἀνακῶς ἔχειν φαιμέν τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὅτιοῦν. Bekker. Anecd. 391, 7 ἀνακῶς· φυλακτικῶς . . . καὶ ἀνακῶς ἔχειν φροντίζειν. Hesych. ἀνακῶς· ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως. Cobet. Mnem. V 204 καὶ τῆς θύρας αὐτὴν ἐκέλευσ' ἀνακῶς ἔχειν conl. Lys. 1, 23.

203

Cramer. Anecd. Par. I 167, 15 Πλάτων δὲ ὁ κωμωδιοποιὸς ἔλεγε τὸν οἶνον μίγνυσθαι τοῖς τῶν πινόντων τρόποις. quae variis modis in versus redigi possunt.

204

Plato Alcib. I 121 d ἡμῶν δὲ γενομένων, τὸ τοῦ κωμωδιοποιοῦ, οὐδ' οἱ γείτονες σφόδρα τι αἰσθάνονται, ubi Olympiodorus p. 157 Cr. Πλάτων γὰρ ὁ κωμικός τοῦτο παρατίθεται. Plutarchus Phoc. 30 ἐμοῦ μὲν, ὦ παῖ, τὴν σὴν μητέρα γαμοῦντος οὐδ' ὁ γείτων ἤσθετο. cf. Muret. V. l. 9, 12. recte ex his ad comicum tuto

nihil referri posse nisi ουδ' οἱ γείτονες | σφόδρ' αἰσθάνονται existimat Cobetus Obs. crit. 197. quamquam Plutarchi verba nulla praene mutatione facta in trimetros coeunt.

205

χρησόν μοι τήν χλαμύδα σου.

Lexicon Hermanni p. 349 χρηζω τὸ χρεῖαν ἔχω συντάσσεται γενικῆ, χρηζω δὲ τὸ δανείζω δοτικῆ, ὡς παρὰ Πλάτωνι κτλ. χρησόν γέ μοι Meinek. quidni χρησον δ' ἔμοι κτλ.?

206

παῖδες, γέροντες, μειράκια, παλλάκια

Pollux 2, 9 Πλάτων δὲ ὁ κωμικός καὶ παλλάκια εἴρηκε, παῖδες γέροντες μειράκια παλλάκια. Eustathius 1419, 50 καὶ παλλάκια δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, οὐ παλλήμια, οἱ παῖδες, ἔστιν εὐρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Hesych. παλλάκιον· μειράκιον. πάλληξ· βούπαις. itaque πάλλακες medii esse videntur inter infantes et adulescentes.

207

Athenaeus 2, 47 d Πλάτων· οὐ μονοσιτῶν ἐκάστοτε, ἀλλὰ κἀνίστε δειπνῶν δις τῆς ἡμέρας. exstant in CD, om. B, primus exscripsit H. Stephanus. versibus includi possunt non uno modo. μονοσιτεῖν hic non est solum cenare, sed semel cottidie cenare. aliter μονοφάγος Amips. 24.

208

κᾶτ' ἐν κλίμαις ἐλεφαντόποσιν καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοις κἀν φοινικίσι Σαρδιανικαῖσιν κοσμησάμενοι κατὰκεινται.

Athenaeus 2, 48ab τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν περιβολῆ χωρίζουσι καὶ ὑποβολῆ, φησὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος. ὁ δ' ὁμώνυμος αὐτῷ ποιητῆς φησὶ κτλ. κἀν deletat Elmslei. Ach. 112. Σαρδιανικαῖσιν] Σαρδιαναῖσιν Schweighaeus. Σαρδιακαῖσιν Meinek. Anal. Ath. 25. cf. 283 extr. κοσμησάμενοι] κοιμησόμενοι Casaub. at potius ad cenatorium quam ad dormitorium lectum haec videntur pertinere. ac cum praesertim luxuriosa cena significetur, nescio an Plato scripserit θοινησόμενοι. Cratin. 164, 2. Athenaeus 6, 255 e κατέκειτο δι' ὑπερβάλλουσαν τρυφὴν ἐπὶ ἀργυρόποδος κλίνης, ὑπεστρωμένης Σαρδιανῆ φιλοτάπιδι . . ἐπεβέβλητο δ' αὐτῷ πορφυροῦν ἀμφίταπον ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημμένον. ad Legatos refert Bergk. R. c. Att. 395. cf. Aristoph. Ach. 69 sq. 73 sq.

209

σὲ δὲ κοκκύζων ὄρθρι' ἀλέκτωρ προκαλεῖται.

Eustathius 1479, 47 (ἀλέκτωρ) λέγεται διὰ τὸ ἐκ τοῦ λέκτρον ἡμᾶς ἐγείρειν . . . Πλάτων . . . ὁ κομικός ἐν τῷ σὲ δὲ κτλ. ὄρθρι' add. Lobeck. Phrynich. 229. initio duo anapaesti desunt.

210

Hesychius ἀσελγής· . . . ὁ μέγας ἢ σφοδρός, ὡς Πλάτων ἀσελγόμερων τὸν μεγαλόκερων. idem κριὸς ἀσελγόμερως· ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς. ἀσελγόμερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὁ κομικός καὶ συναριθμεῖ αὐτῷ τὸν τε Δούριον Ἴππον (καὶ τὸν βοῦν τὸν χαλκοῦν inserit Meinek.) . . . ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελγόμερων δέχεσθαι εἶναι τὸν κυρίττονα καὶ οἰονεὶ ἐξυβρίζοντα τοῖς κέρασιν. Bekker. Anecd. 451, 16 ἀσελγόμερων κριὸν Πλάτων τὸν μεγαλόκερων, ἢ τὸν χαλεπὸν καὶ βίαιον τοῖς κέρασιν. Suidas κριὸς ἀσελγόμερως· τὸν μεγαλόκερῶν φησι Πλάτων ὁ κομικός. Photius κριὸν ἀσελγόμερων· τὸν Ἀθήνησι χαλκοῦν· κυρίττονα καὶ ὑβρίζοντα κέρασιν. cf. Diogenian. 5, 61. Apostol. 10, 9. Platonem dixisse arbitror κριὸν ἀσελγόμερων, χαλκοῦν βοῦν, δούριον Ἴππον. Hesych. βοῦς ἐν πόλει· χαλκοῦς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνατεθείς. Henioch. 2. cf. Mein. V 50. Aristoph. Av. 1128. Pausan. 1, 23. Bursian. Geogr. gr. I 310.

211

ὅτι δ' ἂν ἡ συμβώτρια, μηδ' ἀγαθὴ γένοιτό μοι.
ἔχει δὲ μόνον δακτύλους αὐλητικούς.

Pollux 4, 56 Ἐπίχαρμος δὲ καὶ ποιμενικὸν μέλος αὐλεῖσθαι φησι, Πλάτων δὲ ὁ κομικός καὶ συμβωτικόν κτλ. sic Bekkerus. 1. δ' om. A. 2. μόνον] μόνον οὐ Meinek. et metrum et verba incerta sunt. itaque manum abstinere satius videtur, quamquam proclive est scribere οὐτιδανὴ συμβώτρια καὶ ἔχει δὲ φωνὴν δακτύλους τ' αὐλ. Antiphan. 55, 15 contulit Meinek. quae Herwerdenus Nov. addit. crit. 9. 10 proposuit refutatione indigna sunt.

212

Hesychius Ἀλήτις· ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἣ νῦν Ἐώρα λεγομένη. καὶ ἡμέρας ὄνομα, ὡς Πλάτων ὁ κομικός. ἡμέρας] Ἡριγόνης Sorpingius. idem Αἰώρα· ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν οἱ μὲν ἐπὶ τῇ Μάλεω Τυρρηνοῦ θυγατρὶ φασί . . . οἱ δὲ ἐπὶ Ἡριγόνῃ Ἀλήτιδι τῇ Ἰκαρίου. de Maleo cf. Strab. 5, 225. 6. Athen. 14, 618e ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἐώραις τις (ᾠδὴ) ἐπ' Ἡριγόνῃ, ἣν καὶ ἀλήτιν λέγουσιν ᾠδῆν. cf. C. F. Herm. Ant. relig. 62, 29.

213

Zenobius 2, 27 ἐν τῷ Μελιτέων· ἐλλείπει τὸ οἶκῳ μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς καὶ Πλάτων ὁ κωμικός. ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας εἰς ὑποδοχὴν μισθούμενος. cf. Aristoph. fr. 115.

214

Schol. Aristoph. Acharn. 22 et Suidas μεμιλωμένον σχοινίον et σχοινίον. σχοινίον ἐκτείνοντες διὰ τῆς ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς φησι Πλάτων ὁ κωμικός. ὅσοι δὲ ἐχρίοντο, ἐξέτινον ζημίαν. ex postremis verbis quae sunt scholiastae, ridicule trimetrum effinxit Bothius.

215

Schol. Aristoph. Ran. 303 et Suidas Ἡγέλοχος· τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει. Hegelochus histrio significatur.

216

Schol. Aristoph. Pac. 313 καὶ Πλάτων δὲ ὁ κωμικός Κέρβερον αὐτὸν (Κλέωνα) ὠνόμασεν. atque κύνα Κέρβερον Aristoph. Eq. 1030.

217

Schol. Aristoph. Plut. 177 (Φιλέψιος) πένης ὢν λέγων ἱστορίας ἐτρέφετο. τετρατῶδης δὲ καὶ λάλος διαβάλλεται, ὡς ὁ Πλάτων ὁ κωμικός.

218

Plutarch. Anton. 70 ὁ δὲ Τίμων ἦν Ἀθηναῖος . . . κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὡς ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Πλάτωνος δραμάτων λαβεῖν ἔστι· κωμωδεῖται γὰρ ἐν ἐκείνοις ὡς δυσμενῆς καὶ μισάνθρωπος. cf. Meinek. I 327 sq. Aristoph. Av. 1549. Ran. 130.

219

Aristoteles Rhet. 1, 15 οἷον Εὐβουλος ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐχρήσατο κατὰ Χάρητος, ᾧ Πλάτων εἶπε πρὸς Ἀρχίβιον ὅτι ἐπιδέδωκεν ἐν τῇ πόλει τὸ ὁμολογεῖν πονηροῦς εἶναι. Ἀρχίβιον] Ἀρχίνον Meinek., i. e. Eubulus Charetem accusans dicto Platonis usus est, qui Archini culpa in civitate numerum eorum auctum esse questus erat qui se pravos esse ipsi concederent. Spengel Synag. techn. 20 ἐπιδέδωκεν ὁμολογεῖν ἐν τῇ πόλει εἶναι πονηροῦς. contra Cobet. Obs. crit. 198 alia prorsus sententia ἐπιδέδωκεας τῇ πόλει; — πονηροῦς εἶναι. 'tune quicquam ex tuis opibus inopiam publicam sublevasti? immo

vero haec fuit tua ἐπίδοσις, ut palam improbus esse fatereris'. conl. Athen. 4, 168 f. Plut. Alcib. 10.

220

Sextus Empir. 681. 2 Bekker. παρὰ δὲ τοῖς προσιεμένοις αὐτὴν (τὴν πολιτείαν) ὁσημέραι νεοχμουῖσθαι, ὡσπερ καὶ παρ' Ἀθηναίοις, καθάπερ καὶ Πλάτων ὁ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιητῆς λέγει· καὶ γὰρ τρεῖς ἔάν τις, φησίν, ἐκδημήσῃ μῆνας, οὐκέτι ἐπιγινώσκει τὴν πόλιν, ἀλλὰ παραπλησίως τοῖς νυκτὸς περιπατοῦσι παρὰ τὰ τείχη καθάπερ τινὰς ἀγγάρους κατὰγεσθαι, τὸ ὅσον ἐπὶ τοῖς νόμοις μὴ τῆς αὐτῆς οὔσης πόλεως. ad Ἑλλάδα referebat Fabricius. extrema scriptoris verba prorsus obscura sunt.

221

ἀκλώστους στήμονας

ὁ κωμικὸς Πλάτων ἔφη. Pollux 7, 31.

222

κοπραγωγὸς γαστέρας

Πλάτων ὁ κωμικὸς. Pollux 7, 134.

223

λύω λέσχας

Πλάτων φησὶ λέγεται (sic recte P), ὁπόταν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐξήρχοντο. Diogenian. 6, 32. apud philosophum nihil eiusmodi. vetabantur his verbis servi inter se confabulari, si tempus esset opus faciendi. similia κόκκιν, ψαλοί, πεδίονδε. θύραζε, Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεστήρια. cf. Aristoph. Av. 507.

224

παῦσαι δυσωνῶν

Πλάτων ὁ κωμικὸς λέγει· ὁ γὰρ δυσώνης οὐκ οἶδα μὲν εἰ παρὰ τινι, ἐν παροιμίᾳ δέ. Pollux 3, 126. 'proverbium dicit οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὄψωνεὶ κρέας'. Suidas et Apostol. 13, 30. Meinek.

225

αἰκῶς

χαλεπῶς, δυσυλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτω Πλάτων. Bekker. Anecd. 360, 26. multo usitatius tragicis. cf. Ellendt. Lex. Sophocl.

226

ἄκοος

ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς. Πλάτων. Bekker. Anecd. 368, 33. Ety-

mol. m. 51, 23 ἀκοόν· ἐπήκουον καὶ (ἢ Va) ἀκουστικόν. Lobeckius Rhem. 275 ἀκοῶς· ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς ἔχεις. 'sic enim verba desiderativa explicari solent: ἀκουσείων· ἀκουστικῶς ἔχων. Hesych.'

227

ἀκύκλιος

ὁ ἀπαιδευτος παρὰ Πλάτωνι. Bekker. Anecd. 373, 21. i. e. inops τῆς ἐν κύκλῳ παιδείας.

228

ἄλλοκοτώτατον καὶ ἄλλοκοτώτερον

Πλάτων εἶπε. Bekker. Anecd. 378, 32.

229

ἀμφιμάσχαλος

χιτῶν χειριδωτὸς ἐλευθέρων, ὡς Πλάτων, δύο χειριδας ἔχων, ἃς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν. Hesychius.

230

ἀμφωτίδες

εἶεν ἂν ἐκ τῶν σκευῶν, Πλάτωνός τε εἰπόντος καὶ ἐν Κερκύου Αἰσχύλου. Pollux 10, 175.

231

ἀνεγκλητί

Πλάτων εἶπε. Bekker. Anecd. 400, 28. nam apud philosophum quidem non exstat.

232

ἀποθρέξεις

συναποτροχάσεις. οὕτω Πλάτων. Bekker. Anecd. 427, 31 et Zonaras 263. ex interpretatione concludas scribendum esse συναποθρέξει (non -εις). aut ἀποθρέξει· ἀποτροχάσεις, ut Herwerd. Obs. crit. 33. cf. Aristoph. Nub. 1005.

233

ἀρχωνίδας

δρῦς. Πλάτων. Hesychius. δρῦς] πλατάνους Vossius. alii σαρωνίδας pro ἀρχωνίδας. neutrum veri simile videtur Meinekio.

234

ἄσκην

Πλάτων εἴρηκε, φαῦλον ὄνομα. Pollux 3, 154. i. e. ἄσκησιν.

235

ἄσμα καὶ ἀσμάτιον καὶ ἀσμόν

Πλάτων εἴρηκεν ὁ κωμικός. Pollux 4, 64.

236

ἀτέραμνον

Photius τέραμνον· ἀπαλόν, ἐψανόν. καὶ ἀτέραμνον τὸ δυσέψανον. οὕτως Πλάτων. apud philosophum est ἀτεράμων, idque alia significatione.

237

ἀφεῦσαν

ἀφήκαν. Πλάτων καὶ Ἑρμιππος. Bekker. Anecd. 470, 10. sequitur proxime ἀφεῖσαν· συνεχώρησαν. scribendum aut cum Meinekio ἀφεῖσαν· ἀφήκαν aut ἀφεῦσαν· ἀφηύησαν.

238

τοῦ γάλα

Eustathius 1761, 38 (ex Aristophane Byzantio) καὶ Πλάτων δέ, φησὶν, ὁ κωμικός, ὁ πρόσωπος εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ πρόσωπον, καὶ ἀντὶ τοῦ γάλακτος ἢ γάλατος τοῦ γάλα ἐκλίνε δισυλλάβως. et 1627, 43 ἰσοσυλλάβως τὸ γάλα, τοῦ γάλα, . . . εὔρηται καὶ ὁ πρόσωπος ἀντὶ τοῦ πρόσωπον. καὶ οὐδέν τι τούτων, φησί, πεπαιγμένον ἐστίν, ἀλλὰ πάντα ἐσπούδασται. non igitur barbarus loqui videtur ut putabat Cobetus Observ. crit. 60.

239

γλωττήν

τὸν γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκρωμένους διαμαλάττουσα. Πλάτων. Bekker. Anecd. 31, 17. apud Bekkerum et ut videtur in codice separatim scriptum est γλωτ τήν. pro γλωττήν Pierson. apud Ruhnck. Tim. 73b γοητεύοντα, quod iure improbat Meinekios. ipse tamen non veri similis γνωμοτύπον. grammatici interpretationi nihil aptius videtur quam γλωτ τοδέσην (cf. βυρσοδέσης). Etym. m. 235, 42 γλωττοδεψεῖν· αἰσχροουρεῖν, quod ipsum quoque ex comoedia excerptum est.

240

δέρις

ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος Πλάτων. Etymol. m. 257, 13. cf. Eupol. 328.

241

ἐγλιξάμην

ἐπεθύμησα. οὕτω Πλάτων. Zonaras 609. verbi γλίχομαι prae-sens fere et imperfectum in usu fuit.

242

ἔξπουν

παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ. Etym. m. 346, 16 et Philemo 51. cf. Herodian. II 222, 17. 508, 3. Lobeck. Phrynich. 414.

243

ἔκτινα

Πλάτων προπαροξυτόνως λέγει. Etymol. m. 470, 35. Lobeck. Paralip. 170. cf. Aristoph. fr. 628.

244

καπνίαν

Athenaeus 1, 31e Πολύζηλος ἀντίτην καλεῖ οἶνον, Πλάτων δ' ὁ κωμικὸς καπνίαν.

245

καταξῆναι

Πλάτων ὁ κωμικὸς. Pollux 7, 30. διαξῆναι Aristoph. Lys. 578.

246

ναστοκόπος

Pollux 6, 75 ἀπὸ δὲ ναστῶν ὁ ναστογάγος καὶ τὸ ναστοφαγεῖν, καὶ ὁ ναστοκόπος παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ. fortasse rectius ναστοπόπος.

247

παιδοφιλῆσαι

Πλάτων εἴρηκεν ὁ κωμικὸς. Pollux 3, 70.

248

ποδάρια

ὁ κωμικὸς Πλάτων εἴρηκε. καὶ ποδεῖα δὲ τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πῖλους Κριτίας. Pollux 2, 196.

249

ποδοκάκη

ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμός, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμεύονται, οἶον ποδοκατοχή. τὰ δια τῶν ποδῶν εἰλήματα. Πλάτων. Hesych. cf. Harpocrat. 154, 20. Bekker. Anecd. 292, 21.

250

ὁ πρόσωπος

Eustath. 1627, 43 et 1761, 38. cf. fr. 238.

251

ῥάδια

ποικίλον καὶ πολυέλικτον ὑπόδημα· μνημονεύει δ' αὐτοῦ Πλάτων τε καὶ Φερεκράτης. Pollux 7, 94. Pherecr. 227.

252

ῥακετριζειν

τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παίειν. οὕτως Πλάτων. Photius. Meinekius ῥακετριζειν. Photius ῥάχετον· τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως.

253

σπαρνόν

σπάνιον. οὕτως Πλάτων. Photius (σπάρνον). nihil eiusmodi apud philosophum. Hesych. σπαρνάς· σπανίους, ἀραιούς, διεσπαρμένους. Aesch. Ag. 556 σπαρνὰς παρήξεις.

254

στροφίλος

Πλάτων καὶ μεταφορικῶς κέχρηται ἐπὶ ᾧδῆς καθαρωδικῆς πολὺν ἐχούσης τὸν τάραχον. Bekker. Anecd. 63, 27. Pherecr. 145, 14.

255

συκοφαντεῖν

παρὰ Πλάτωνι καὶ Μενάνδρῳ οἶον κνίζειν ἐρωτικῶς. Etymol. m. 733, 47. Suid. συκοφαντεῖν. cf. Meinek. Menandr. Philem. p. 295. fortasse non συκοφαντεῖν, sed συκάξει et Plato et Menander dixerunt. Hesych. συκάξει . . . καὶ τὸ κνίζειν ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις. Strattid. 3, 2.

256

σωμάτια

τὰ ἀναπλάσματα, οἷς οἱ ὑποκριταὶ διασάπτουσιν αὐτούς. οὕτως Πλάτων. Photius.

257

τεράξεις

ἀντὶ τοῦ τερατεύη. οὕτως Πλάτων. Photius (τεραίξεις cod.). nihil apud philosophum. cf. Aesch. Agam. 125.

258

τριταρτημόριον

Pollux 9, 66 τὸ δὲ . . . τριτημόριον τεταρτημόριον καλεῖ ἐνίοτε Πλάτων. τριτημόριον καὶ τεταρτημόριον δὲ καλεῖ Α. τριταρτημόριον Boeckhiius (Gerhard Archaeol. Zt. 1847, 44), qui simul comicum significari monuit. etiam τεταρτημόριον apud philosophum frustra quaeras.

259

ψυχορροφεῖν

ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἐκροφεῖν διὰ κακῶν παρουσίαν ἢ τραγωδία. ὁ δὲ Πλάτων ἰδίως ἐπὶ οἴνου διὰ ψυχροῦ πινομένου τίθησιν. Bekker. Anecd. 73, 25. οἴνου Schneiderus in lex.] ὄνου. διὰ ψυχροῦ] διαψύχρου Meinek. adparet vini refrigerati potionem significari.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

260

Quos Meinekiius Stobaei (Ecl. phys. 1, 2, 32) et Vitae Arati indicio permotus Philemoni tribuit (III 31) versus decem; eos Cobetus Obs. crit. 180 — 182 Platoni vindicat. sed cf. Meinek. III 875.

261

Hesych. Πολυπαίδης· παρῳδῆται ἐκ τῶν Θεόγνιδος ‘βολβὸν ἐπαινήσω . . .’ Πολυπαῖδη add. Heinsius. videtur quodammodo pertinere ad Plat. fr. 173, 9sq.

262

Apostol. 8, 34 ζηλωτὸν οὐδὲν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ φυτόμενον. Πλάτων. frustra quaeras apud philosophum. si est comici, scribendum καλὸν ἀπ’ αἰσχροῦ γενόμενον.

263

ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἄρρηφόρους

Suidas ἐπιώψατο· κατέλεξεν, ἐξελέξατο. Πλάτων ἐν Νόμοις. Etym. m. 362, 39 ἐπιώψατο ἄρρηφόρους. Πλάτων ἐν Νόμοις. Pierson. Moer. 142 ἐν Νήσοις, cui in ed. mai. obsecutus erat Meinekiius. sed Leg. 12, 947c spectari monuit Bernhardyus.

264

Cramer. Anecd. Ox. III 310 μέμνηται τοῦ ὀνόματος (γραμματικὸς). Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις καὶ Πλάτων ἐν Φοίβω. ‘fort. Φάωνι legendum.’ Meinekiius. cf. I 188.

265

ἐπιτροπεῖν

ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπεύειν. Πλάτων Φαίδρω. Bekker. Anecd. 93, 30. Φάωνι scribendum esse statuerat Meinekius in ed. mai. cf. I 187. at V 49 adsentitur Lobeckio, Phryn. 590 ἐπιτροπίαν ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπήν corrigenti conl. Plat. Phaedr. 239 e.

266

Schol. Aristoph. Av. 475 θηλυκῶς δὲ εἶρηκε τὴν κορυδόν. Πλάτων δὲ ἀρσενικῶς. videntur haec pertinere ad philosophi Euthyd. 291 d. Lobeck. Phryn. 338. Ruhnken. Tim. 164.

267

μίσασθαι

τὸ μιτώσασθαι. Πλάτων. Photius 271, 16.

268

Pollux 6, 125 ὀργίλος . . . καὶ τὰ Πλάτωνος, ἀτεράμων, κερασβόλος, σιδήρειος, καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ἀμείλικτος. ἀτεράμων philosophi est Leg. 9, 853 d. 880 e, κερασβόλος 853 d, σιδήρειος quo pertineat nescio. nam ne σιδηροῦς quidem ea significatione apud philosophum quod sciam reperitur.

269

Denique repetenda duxi quae Meinekius in ed. min. p. 400. 1 Platonis fragmentis subiecit.

‘Quae Schol. Hermogenis apud Walzium Rhet. V 441 Platoni tribuit τῶν γὰρ πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν οἱ θεοὶ τὰ γαθὰ, non Platonis sunt, sed Epicharmi apud Xenoph. Mem. 2, 1, 20. consimili errore apud Etym. m. 389, 38 et in Crameri Anecd. Par. I 167 Platoni comico assignantur quae Philemonis et Chaeremonis esse aliunde constat. de versibus quibusdam, quos Didymus de Trin. 2, 17 Platoni tribuit, dixi Hist. crit. 196. epigraphen carminis Antholog. Pal. 9, 359 et Tzetzen Hist. 1, 517 verbo attigisse sufficit. denique qui in scholio Aristoph. Nub. 1417 legitur Platonis versus ἄρ’ ὡς ἔοικε δις γένοιτ’ ἂν παῖς γέρων, eum Musurus, qui totum istud scholion e Clemente Alex. Str. 6 p. 748 concinnavit, e Platonis philosophi verbis a Clemente allatis temere confinxit.’ quibus adde quae Cobetus disputavit Obs. crit. 198. 9 conl. 76.

ΑΡΙΣΤΩΝΥΜΟΣ

Meinek. I 196. 7.

ΘΗΣΕΤΣ

1

κόγχος ἦν βαπτῶν ἀλῶν.

Athenaeus 3, 87 a ἀρσενικῶς (κόγχος) . . . Ἀριστώνυμος Θησεῖ κτλ. ἀλῶν Porsonus] ἄλλων. pro βαπτῶν Meinekus λεπτῶν. cf. Alexid. Athen. 7, 324 b. κόγχον ἐμβάπτων ὄλον Bothius.

ΗΛΙΟΣ ΡΙΓΩΝ

2. 3

ὁ γέ τοι Σικελὸς ταῖς βεμβραφύαις προσέοικεν ὁ καρκινοβήτης.

* * * * *
ὥστ' οὐτ' ἀφύη νῦν ἔστιν ἀπλῶς οὐτ' αὖ βεμβρᾶς κακοδαίμων.

v. 1 Athenaeus 7, 287c γίνεται δέ, φησίν, ἐκ μόνης τῆς βεμβράδος σκευασία τις ἢ προσαγορευομένη βεμβραφύαι, ᾧν μνημονεύει Ἀριστώνυμος ἐν Ἠλίῳ διγῶντι ὃ γέ τοι — καρκινοβάτης (sic enim libri). Etymol. m. 195, 33 Ἀριστώνυμος ταῖς μεμβραφύαις — καρκινοβαίτης. v. 2 Athenaeus 7, 287d Ἀττικοὶ δ' ὅμως βεμβράδας λέγουσιν . . . Ἀριστώνυμος Ἠλίῳ διγῶντι οὐτ' ἀφύη — κακοδαίμων et 284f καὶ ἐνικῶς δὲ ἀφύην λέγουσιν. Ἀριστώνυμος Ἠλίῳ διγῶντι ὥστ' οὐτ' — ἀπλῶς. Etymol. m. 195, 33 καὶ αὐθις· οὐτ' ἀφύη — κακοδαίμων. coniunxit Bergk. R. c. Att. 316. βεμβραφύαις VDM Etym. m.] μεμβραφύαις. καρκινοβήτης Meinek.] καρκινοβάτης Athen. καρκινοβαίτης cod. Etym. m. praeter VDM. 2. ἀφύη] ἀφύην Ath. 284f. ἔστιν ἀπλῶς K.] ἔστιν ἔτι σαφῶς Athen. 287d. ἔσθ' ἀπλῶς Athen. 284f. ἔστι σαφῶς Etym. m. (σαφῶς om. V). ἔστ' ἔθ' ἀπλῶς Dindorf. κακοδαίμων] κακόδαιμον (κακοδαῖμον M) Etym. m. — nihil hic turpe significatur, ut putabat Bergk. R. c. Att. 316. quis fuerit ille Sicelus vel Siculus ὁ καρκινοβήτης, ignoramus. sed dicitur ipse ut βεμβραφύαι totus ex bembradibus et apuis constare, i. e. tot bembrades et apuas devorasse, ut nusquam neque

apua inveniatur ulla neque bembras. ἀπλῶς in sententia negativa, ut Philem. Athen. 14, 659 b. Hegesipp. 1, 22. 3.

4

Schol. Platon. 331 Bekk. Ἀριστώνυμος ἐν Ἠλίῳ ῥιγοῦντι καὶ Σανυνορίων ἐν Γέλωτι τετράδι φασὶν αὐτὸν (Ἀριστοφάνη) γενέσθαι, διὸ τὸν βίαν κατέτριψεν ἐτέροις πονῶν. Vita Aristoph. XXVII 10 Duebn. εὐλαβῆς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχήν, ἄλλως τε καὶ εὐφυῆς, τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα. διὸ καὶ ἔσκωπτον αὐτὸν Ἀριστώνυμός τε καὶ Ἀμειψίας, τετράδι λέγοντες γεγονέναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄλλοις πονοῦντα. cf. Plat. 99. 100.

5

ἀποδείξιν δοῦναι

ἀντὶ τοῦ ἀποδείξασθαι. Ἀριστώνυμος Ἠλίῳ ῥιγοῦντι. Bekker. Anecd. 81, 26.

6

ἀρνακίς

Ἀριστώνυμος Ἠλίῳ ῥιγοῦντι. Bekker. Anecd. 83, 24. Aristoph. Nub. 730.

7

σιωπηλός

Ἀριστώνυμος Ἠλίῳ ῥιγοῦντι. Bekker. Anecd. 113, 24. Eurip. Med. 320.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

8

βορροῦ

τοῦ βορέου ἢ γενικῆ παρ' Ἀριστωνύμῳ. Hesychius. ita Bastius Gregor. Cor. p. 38. Palaeogr. 802, ἦγε ἢ ἀριστονν cod.

9

ψῶσματα

παρὰ Ἀριστωνύμῳ πέπαικται ἢ λέξις τῆ Βοιωτῶν διαλέκτῳ. Hesychius. referendumne sit ad ψῶσαι, de quo Lobeck. Rhem. 27, an ad ψῶζα an ad aliam radicem nescio.

ΑΜΕΙΨΙΑΣ

Meinek. I 199 sq.

ΑΠΟΚΟΤΤΑΒΙΖΟΝΤΕΣ

Cottabi ludum praecipuam argumenti partem fuisse inscriptio docet. Dionysi partes in fabula fuisse cognoscitur ex fr. 4. cf. Athen. 15, 666a et Meinek. I 200.

1

ἐγὼ δ' ἰὼν πειράσομαι
εἰς τὴν ἀγορὰν ἔργον λαβεῖν. Β. ἤττον γ' ἂν οὖν
νῆστις καθάπερ κεστρέυς ἀκολουθήσεις ἐμοί.

Athenaeus 7, 307e ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστις . . . Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσιν κτλ. 1. ἰὼν Abreschius] ἰδῶν. 2. ἤττον γὰρ οὖν Meinek. I 201 et Dobraeus Adv. II 316. 3. νῆστις ἀκολουθήσεις ἐμοί κεστρέυς Meinek. Analect. Ath. 137. cf. Cratin. 52 et Aristoph. fr. 156. Photius ἔργον· ὁ μισθός. καὶ λαβεῖν ἔργον τὸ μισθῶσαι ἑαυτόν. de particulis γὰρ οὖν Meinek. relegat ad Hermann. Viger. p. 449, Elmsl. Eurip. Med. 804, 9. videtur conloqui parasitus cum eo quem frustra secutus erat sperans fore ut ab eo invitaretur.

2

ἡ Μανία, φέρ' ὀξύβαφα καὶ κανθάρους
καὶ τὸν ποδανιπτῆρ' ἐγγέασα θῦδατος.

Athenaeus 15, 667f αὕτη δ' (ἡ λεκάνη) ὕδατος πληροῦται, ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς ὀξύβαφα κενά, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο καταδύειν . . . Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσιν κτλ. et 11, 473d ὅτι δὲ καὶ ποτήριόν τι οὕτω (κάνθαρος) καλεῖται, Ἀμειψίας ἐν Ἀποκοτταβίζουσί φησιν· ἡ Μ. — κανθάρους. ἡ 473d] ἡ 667f. 2. ποδανιπτῆρ'] ποδανιπτῆρα Α. θῦδατος Dindorf.] θ' ὕδατος. Μανία servae nomen est. non recte ut videtur μαμία 473d (μαμμία, cf. Meinek. Anal. Ath. 218).

3

δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσα καὶ ψιμύθιον

Etymol. m. 313, 30 διὰ τοῦ ᾱ λέγεται ἄγχουσα, Ἀτικοὶ δὲ

διὰ τοῦ ε̄. Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσι κτλ. ἔγχουσα D] ἔγχουσαν. ψιμύθιον D] ψιμμύθιον.

4

ἐγὼ δὲ Διόνυσος πᾶσιν ὑμῖν εἰμι πέντε καὶ δύο.

Athenaeus 10, 426 f οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος . . . Ἀμειψίας ἐν Ἀποκοτταβίζουσιν κτλ. Διόνυσος et ὑμῖν eicit Schweighaeus. Meinek. ἐγὼ δὲ Διόνυσος . . . | ἅπασιν ὑμῖν εἰμι κτλ. cf. Eupol. 8. Nicochar. 1. ipse Bacchus loquitur, non homo dei nomine praeditus; quod Meinekius monuit propter Fritzschiū Q. Arist. 236.

5

κλιβανίτης ἄρτος

Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσιν. Bekker. Anecd. 103, 3. cf. Lexic. Herm. 326. Lobeck. Phryn. 179.

Ad Apocottabizontas fr. 22 refert Bergk. R. c. Att. 368.

ΚΑΤΕΣΘΙΩΝ

Suspectum fabulae nomen. Meinek. I 201.

6

Athenaeus 7, 316 b Ἀττικοὶ πολύπουν λέγουσιν . . . Ἀμειψίας Κατεσθίοντι· δεῖ μὲν ὡς ἔοικε πολλῶν πολύπων. Meinekius κατεσθίοντι δεῖ μὲν, ὡς | ἔοικε, πολλῶν πολύπων. praefert tamen κατ' ἔστιωντι.

ΚΟΝΝΟΣ

Argument. Aristoph. Nub. V αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐν ἄστει ἐδιδάχθησαν ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου (Ol. 89, 1), ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμειψίας δὲ Κόννω. de Conno, Metrobii f., Socratis in arte musica magistro cf. Aristoph. Eq. 534. Cratin. 317. Eupol. 68. Phrynich. Connus et Fritzschi. Q. Arist. 241 sq. 255. 6. chorus erat φροντιστῶν. cf. fr. 11 et quae diximus in praef. Nub. §. 10. sine dubio Connus primas partes agebat, neque veri simile est quod Casaubonus statuit in Socratem scriptam esse fabulam: quamquam is sane aut actor aut choreuta erat. prorsus autem singularis in Conno chori introitus videtur fuisse. nam quod in quibusdam comoediis, veluti in Avibus et in Civitatibus, choreutae non gregatim, sed singuli (σποράδην) in orchestram ingrediuntur et ab actorum altero alteri nominatim describuntur, id rarius quidem, sed non inauditum est. in Conno vero choreutae nondum omnes congregati unum ex suo ipsorum numero adpropinquantem adpellant: quo facto sive coryphaeus sive aliquis ex actoribus ipse quoque de eo verba facit.

neque eius rei insolentia minuitur, si Socratem unum de actoribus fuisse et a choro tamquam socium et amicum salutatum fuisse statuamus. cf. fr. 9.

7

έντευθενί δίδοται μάλισθ' ιερώσυνα,
κωλή, τὸ πλευρόν, ἡμίκραιρ' ἀριστερά.

Athenaeus 7, 368e κωλήνα λέγουσι καὶ κωλήν . . . Ἀμειψίας Κόννω κτλ. Herodianus II 911, 17 κωλή. Ἀμειψίας Κόννω κτλ. έντευθενί Fritsch. Q. Arist. 253] έντευθεν ὄσαι Herod., om. Athen. έντευθεν ἐδίδοθ' ὄσα Hermann. ιερώσυνα] ιερώσυνα Athen. ιερώσυνα, κωλή, τὸ] ιερωσανακωλεῖτο cod. Herod. ἡμίκραιρ' ἀριστερά Athen.] ἡ μικρᾶς ἀριστερᾶς cod. Herod. Hesychn. ιερώσυνα· τὰ τῶν ιερῶν διδομένα ιερῶν (τοῦ ιερῶν?). Bekker. Anecd. 44, 9 ιερώσυνα· τὰ τοῖς θεοῖς (?) ἐξαιρούμενα μέρη. 266, 7 ιερώσυνα· τὰ εἰωθότα δίδοσθαι τοῖς ιερῶν ὑπὲρ τῆς ιερωσύνης. τι πλευρόν Herwerd. Obs. crit. 33. fortasse κωλή τε πλευρόν θ', ἡμ. — Hieroclem aliquem loqui consentaneum est.

8

ὄρφῶσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βορά.

Athenaeus 7, 327 d μνημονεύει δὲ αὐτῶν (φάγρων) . . . Ἀμειψίας ἐν Κόννω κτλ. ὄρφῶσι Bergk. R. c. Att. 418] ὄρφοῖσι. βορά Schweigh.] ασι βορά A. ασι ex proximo οισ natum videtur Meinekio. frustra adversantur Fritzschius Q. Arist. 254. Bergk. R. c. Att. 418. hic quod scribit φάγροισι κάσιν βορά, conl. Hesychn. ἄων· ἰχθύς ποιός, iam propterea improbandum, quod ἄονα piscem ex solo Epicarmo novimus. ceterum cf. Plat. 56.

9

Σώκρατες ἀνδρῶν βέλτιστ' ὀλίγων, πολλῶν δὲ ματαιόταθ',
ἦκεις
καὶ σὺ πρὸς ἡμᾶς; καρτερικός γ' εἶ. πόθεν ἂν σοι χλαῖνα
γένοιτο;

B. τουτὶ τὸ κακὸν τῶν σκυτοτόμων κατ' ἐπήρειαν γεγένηται.
οὔτος μέντοι πεινῶν οὔτως οὐπόποτ' ἐτλη κολακεῦσαι.

Diogenes Laert. 2, 27 τοῦτο δ' ἐνέσται καὶ παρὰ τῶν κωμωδιοποιῶν λαβεῖν, οἱ λανθάνουσιν ἑαυτοὺς δι' ὧν σκώπτουσιν ἐπαινοῦντες αὐτόν, Ἀριστοφάνης μὲν . . . Ἀμειψίας δ' ἐν τρίβωνι παράγων αὐτόν φησιν οὔτως κτλ. ad Connium rettulit Menagius. 1. ὀλίγω et πολλῶ Dobraeus Add. Arist. Acharn. 270. 2. ἡμᾶς; καρτερικός γ' εἶ. Cobet in ed. Diog.] ἡμᾶς καρτερικός τ' εἶ; contra Fritzschius Q. Arist. 249 'Socrates inter paucos (φροντιστάς) viro-

rum optime, inter multos autem (vanos) vanissime'. inter secundum et tertium versum excidisse quaedam videbantur Hermanno in Nub. praef. XXXVI. non recte: dummodo, ut iam fecit Bothius, alterius personae notatio adponatur. recte enim continuo post *τριβωνα*, quem deficiente laena gestat, ἡ ἀνυποδησία commemoratur. 'Socrates discalceatus' (Fritzs. 250) sutorum in contumeliam creatus esse dicitur, quod nullam eis quaestus occasionem praebet.

10

ὥστε ποιῶντες χρησμούς αὐτοὶ
 διδάσ' ἄδειν
 Διωπεῖθαι τῷ παραμαινομένῳ.

Schol. Aristoph. Av. 988 Ἀμειψίας ἐν Κόννω κτλ. αὐτοὶ διδάσ' ἄδειν Dobraeus] αὐτοῖς διδοσθαι δεῖν. de *Diopithe* cf. Teleclid. 6. παραμαίνεσθαι ad analogiam verbi παραπαίειν novavit.

11

Athen. 5, 218c Ἀμειψίας δ' ἐν Κόννω . . . οὐ καταμιθμεῖ αὐτὸν (Πρωταγόραν) ἐν τῷ τῶν φροντιστῶν χορῶ.

12

κλιμακίδα

ἐν Ἀμειψίῳ Κόννω. Pollux 10, 171. Bekker. Anecd. 272, 18 κλιμακίδες· αἱ τῶν πλοίων ἀποβάθραι.

ΚΩΜΑΣΤΑΙ

Argument. Aristoph. Av. I ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβόλου (Ol. 91, 2) διὰ Καλλιστράτου ἐν ᾧσται, ὅς ἦν δεύτερος τοῖς Ὀρνισι, πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς, τρίτος Φρύνιχος Μονοτόπων. cf. quae in Avium praef. §. 31 diximus. Meinek. I 204. Commissatores non Amipsiae, sed Phrynichi esse, Amipsiae traditam ut in certamen eam committeret, suspicio est Bergkii. cf. quae ad Phrynichi Comissatores adnotavimus. ac mirum sane est ex comoedia quam Atheniensium iudices scaenici Avibus praetulerint, nullum fragmentum exstare.

ΜΟΙΧΟΙ

Meinek. I 204.

13

καὶ σὺ μὲν . . . ἦλθες καρβαλῶν τριώβολον,
 καὶ τί που κάμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχης.

Suidas ἀναψυχηναί· τὸ ἀναψῦξαι λέγουσιν. Ἀμειψίας Μοιχοῖς
 Comici graeci, ed. Th. Kock. I.

κτλ. idem καρβαλών ὁ καταβαλών. Ἀμειψίας Μοιχοῖς καὶ σὺ — τριώβολον. καρβαλών Hermann.] κάββαλες A et in glossa καρβαλών BV, κάβαλες reliqui. κάμαρτύρησας — ἀνεψύχης Hermann.] κατ-εμαρτύρησας — ἀνεψύχης. v. 1 Hermannus — καὶ σὺ μὲν ἄν ἤλθες, Meinekios κατὰ σὺ μὲν ἀθῶος ἤλθες. necessarium videtur ἀπῆλθες. itaque suppleverim καὶ σὺ μὲν [σωθεῖς ἀπ] ἤλθες κτλ. cf. Archipp. 40. Alexid. 211 et Athen. 11, 463 c. Diodor. 2, 13. 20. Menandr. Stob. Flor. 121, 7. Plut. V 565 Wyttenb. v. 6. de ἀναψύχειν Bekker. Anecd. 80, 29. de adultero poeta loqui videtur Meinekio. dubito propter τριώβολον. quamquam ἀνεψύχης de τεφρώσει aptissimum.

14

ἀνέωρον

καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ. Bekker. Anecd. 400, 1. Suidas ἀνεώγεισαν ἠνοίχθησαν. καὶ ἀνέωρον οὐχὶ ἠνοίγειν. καὶ ἀνεώγειτο. λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ.

15

μιλτωρουχίαν

Ἀμειψίου ἐν Μοιχοῖς εἰπόντος. Pollux 7, 100. Photius μιλτωρουχία τόπος ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται. οὕτως Ἀμειψίας. Eustath. 310, 34.

ΣΑΠΦΩ

Meinek. I 204.

16

νωθρότερον

ἐν τῇ Ἀμειψίου Σαπφοῖ εὐρήκαμεν. Pollux 9, 138.

ΣΦΕΝΔΟΝΗ

Cf. Meinek. I 204. Tib. Hemsterhusius (Poll. II 1080) nomen ab anulo mutui amoris signo, cuius in pala amicae imago insculpta esset, repetebat, coniectura dubia. Meinekios ex fr. 17 fabulam haud ita multo post Ol. 88, 1 actam esse conlegit.

17

τὸ μὲν δόρυ

μετὰ τῆς ἐπιχάλκου πρὸς Πλαταιαῖς ἀπέβαλεν.

Pollux 10, 144 Ἀμειψίας ἐν Σφενδόνη κτλ. sic nulla codicum varietate enotata Bekkerus. Hesych. ἐπίχαλκος ἄσπις. ἔχει γὰρ χαλκῆν τὴν ἐπιβολήν. ἔναι δὲ βόειαι εἰσιν. Eustath. 905, 59. cf.

Aristoph. Vesp. 17. 18. Calliac fr. 32. Aristophanem secutus Tourpius Emend. III 239, adsentiente quodammodo Meinekio, πρὸς Πλαταιαῖς ἀσπίδος | ἀπέβαλεν. significari aliquem eorum Atheniensium, qui cum magna parte Plataeensium per Lacedaemonios Plataeas obsidentes perruperant, Meinekios monuit conl. Thuc. 3, 20sq. Diod. Sic. 12, 56.

18

λαγὸν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον.

Athenaeus 10, 446d Ἀμειψίας Σφενδόνη κτλ. 9, 400c τὸ μὲν Ἰακὸν λαγός· λαγὸν κτλ. τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. Schol. Aristoph. Vesp. 1489 τὸ μὲν πῖθι ἐπὶ φαρμάκου λέγουσι. καὶ λαγῶν (sic ille) κτλ. τὸ δὲ πλε ἐπὶ τοῦ ποτοῦ. πῖθι] πείθει 400c. λαγὸν utrubique A] λαγῶν schol. Arist. ne θαλάσσιον quidem in θαλάττιον mutandum est. videtur enim medicus Ionicus loqui. nam de medicamento quoque ταράξας. Lucian. Lexiph. 4 ταράξας καὶ ἰγγέας μοι φάρμακον. cf. Fritzs. Daetal. 104. addit Meinekios Nicandr. Theriac. 665. 936. Erasistr. Athen. 7, 324a. de lepore marino Plut. Mor. 983f τὸν θαλάττιον λαγῶν, ὅς ἐστιν ἀνθρώπων θανάσιμος, κτείνουσιν αἱ τριγλαί. Philostr. Vit. Apollon. 6, 32 ὑπὸ τοῦ θαλαττίου λαγῶ ἀποθανεῖν, τὸν δὲ ἰχθὺν τοῦτον παρέχεσθαι χυμούς ἀπορρήτους ὑπὲρ πάντα τὰ . . . ἀνδροφόνα. Plin. N. h. 9, 155. 32, 8. 9.

19

κούδεις σοῦστιν τῶν πλουτούντων, μὰ τὸν Ἥφαιστον, προσ-
όμοιος,
καλλιτράπεζος καὶ βουλόμενος λιπαρὸν ψωμὸν καταπίνειν.

Athenaeus 6, 270f κατὰ Ἀμειψίαν, ὅς ἐν Σφενδόνη ἔφη κτλ. σοῦστιν (i. e. σοι ἐστίν) Dindorf.] σοῦ'στι A. ψωμὸν A] ζωμὸν P. καταπίνειν de cibis non minus quam de potione dicitur: quapropter non opus est quod Bergkios R. c. Att. 421 unice probat ζωμὸν. καλλιτράπεζος etiam Call. 5.

20

Pollux 9, 96 ἐν δὲ τῇ τοῦ Ἀμειψίου Σφενδόνη ὃ τε τρόπος δεδήλωται τῆς κυβείας καὶ προσεῖρηται ὅτι εἴη τὸ τρήμα μνααῖον, ὡς μνᾶν αὐτῶν ἐπιδιατεθειμένων ἐκάστῳ κύβῳ. τρήμα hic idem quod antea (9, 95) τρύπημα, punctus in tessera, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων. id μνααῖον vocat, quia mina erat proposita in singulas tesseras vincenti praemium'. Iungermann. nos 'das Point galt eine Mine'.

κατὰ χειρὸς ὕδωρ

ὡς Εὐπολις ἐν Χρυσῷ γένει καὶ Ἀμειψίας Σφενδόνη. Athenaeus 9, 408 e.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

A. αὐλεῖ μοι μέλος,

σύ δ' ἄδε πρὸς τήνδ'· ἐκπίομαι δ' ἐγὼ τέως.

B. αὐλεῖ σύ, καὶ σύ τὴν ἄμυστιν λάμβανε.

‘οὐ χρὴ πόλλ’ ἔχειν θυητὸν ἄνθρωπον,

5 ἀλλ’ ἐρᾶν καὶ κατεσθίειν· σύ δὲ κάρτα φείδῃ.’

Athenaeus 11, 783 e ἔπινον δὲ τὴν ἄμυστιν μετὰ μέλους, μεμετροημένοι πρὸς ἀκρίτητα χρόνον, ὡς Ἀμειψίας κτλ. 2. σύ δ' ἄδε πρὸς, τήνδ' ἐκπίομαι (i. e. τὴν κύλικα) Iacobs. Addit. Ath. 249. Cobet. Obs. crit. 62 σύ δ' ἄδε, τήνδ' (τὴν δ') ἐγὼ τέως ἐκπίομαι, quam emendationem audacissimam iure dicit Meinekius V 52. 3. καὶ σύ add. Iacobs. κατὰ Meinekius in ed. min. 4. ἄνθρωπον] ἄνθρωπον ὄντ' Meinek., numeris creticis. 5. κατεσθίειν] κάσθιειν idem. κάρτα φείδῃ] κάρτ' ἀφειδῆς Meinekius. πρὸς τήνδε qui v. 2 coniungunt, tibicinam intellegunt. Dobr. Advers. II 330. at ἄδειν πρὸς αὐλὸν dicitur, cf. Aristoph. Eq. 578. Vesp. 1420. Pac. 19. Lys. 628. Ran. 415. 611. Plut. 1001, ἄδειν πρὸς αὐλητρίδα quod sciam non dicitur. versus nondum persanatus videtur. ad Apocottabizontas Bergkiius refert R. c. Att. 368. iubet aliquis tibicinam modos canendi praeire, alium ex sodalibus carmen canere, dum ipse ἄμυστιν bibat. tum ille ‘infla tibias’, inquit ad tibicinam conversus, ‘et tu’, ad alterum qui ἄμυστιν bibere volebat, ‘poculum sume’. quo facto ipse scolium canit. recte Meinekius φείδεσθαι nullo casu addito dici posse negavit: verbis σύ δὲ κάρτ' ἀφειδῆς qui scolium canit potantem (A) compellat, quia vini nimis cupidus esse videtur (τήνδε τὴν ἄμυστιν πίομαι).

εἰ μὲν θανούσιν ἔστι τις τιμὴ κάτω,
καταβῶμεν.

Schol. Aristoph. Vesp. 1169 εἰ δὲ μὴ ἀπεσχεδιάσται τὸ διαλυκῶνισον, τάχα ἂν λέγοιτο ἀπὸ Λύκου πεντάθλου· φαίνεται γὰρ τις καὶ μαλακώτερος γενέσθαι. Ἀμειψίας κτλ. μὲν — τιμὴ κάτω Meinek.] μὴ — τιμὴ (τις μὴ Ald.). verba scholiastae Meinekius sic corrigiit ἀπὸ Λύκωνος Αὐτολύκου πεντάθλου, Lyconem Autolycei pancratiastae patrem haec apud Amipsiam loqui putans. cf. Eupol.

Autolyc. mihi non liquet qua ratione poetae verba cum reliquis cohaereant.

24

ἔρρ' ἐς κόρακας, μονοφάγε καὶ τοιχωρῦγε.

Athenaeus 1, 8e ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἐστὶν ἐν χρήσει τοῖς παλαιοῖς . . . Ἀμειψίας κτλ. μονοφάγος hic is est qui solus cenat. cf. Plat. 207. Aristoph. Vesp. 923.

25

οὐ σχῖνος οὐδ' ἀσφάραγος, οὐ δάφνης κλάδοι

Athenaeus 2, 62f Ἀμειψίας κτλ. scribendum duco οὐκ ἀσφάραγος. cf. Aristoph. fr. 317. Lobeck. Phrynich. 110.

26

ἐπ' αὐτὸν ἦκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας.

Pollux 2, 200 βατῆρ ὁ οὐδός, ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν, ὡς Ἀμειψίας κτλ. Diogenian. 3, 38 αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας· οἶον ἐπ' αὐτὰ ἀφῆξαι τὰ πράγματα. cf. Apostol. 4, 31. Suidas αὐτὸν κέκρουκας κτλ. ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων· οἶον ἐπ' αὐτὴν ἐλήλυθας τὴν ἀλήθειαν. Milleri Mélanges 382 αὐτὸν τὴν βοτῆρα (scr. βατῆρα) ἔκρουσεν· ἐπὶ τῶν τυγχανόντων ὧν ἐφίενται. Eustath. 1404, 58.

27

Schol. Aristoph. Plut. 883 δακτύλιον δὲ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην Εὐπολις Βάπταις μέμνηται. ὁ δ' Εὐδαμος φαρμακοπώλης, καὶ Ἀμειψίας. verba καὶ Ἀμειψίας (expect. ὡς καὶ Ἀμ.) post μέμνηται transposuit Kusterus. quod si verum est, non Eudamum, sed anulum magicum commemoravit Amipsias. cf. Cratin. 299. Eupol. 87. Aristoph. fr. 250.

28

Vita Aristoph. XXVII 10 Duebn. διὸ καὶ ἔσκαπτον αὐτὸν (Ἀριστοφάνη) Ἀριστάννομός τε καὶ Ἀμειψίας τετράδι λέγοντες γεγενῆναι. cf. Plat. 100.

29

ἄκοπος ἀνῆρ

ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἠνοχλημένος ὑπό τινος. οὕτως Ἀμειψίας. Bekker. Anecd. 365, 30 et Suidas.

30

ἀναβιβᾶμαι

ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάζομαι. Ἀμειψίας. Suidas et Zonaras 195.

31

ἀνήκω

Ἀμειψίας ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα καὶ προελήλυθα ἔφη. Bekker. Anecd. 403, 5 et Suidas. sed Suidas ἀνήκα.

32

ἀνίστω

ἀντὶ τοῦ ἀνίστασο. οὕτως Ἀμειψίας. Bekker. Anecd. 405, 15 et Suidas ἀνίστη.

33

ἀποσεσύκασται

τετούρηται. Ἀμειψίας. Bekker. Anecd. 435, 9. paullo aliter Etym. m. 125, 49 et Hesych. ἀποσεσύκασται· τὰ σύκα ἀποβέβληκε βρωθέντα.

34

νεογύνην

τὸν νεόγαμον Ἀμειψίας ὠνόμασε. Pollux 3, 48.

35

ὀρίανον

οὐδετέρως Ἐπίχαμος καὶ Ἀμειψίας. Athenaeus 2, 68b.

36

ὀφρονάζειν

ὁ κωμικὸς Ἀμειψίας τὸ νεύειν εἶρηκε. Pollux 2, 50. cf. Porson. Advers. 285. Hesychius ὀφρονάζει· ταῖς ὀφρούσι νεύει. aliter Photius ὀφρονάζειν· τὸ συναγειν τὰς ὀφρούς. ac cum Pollux 2, 49 interpretetur τὰς ὀφρούς συναγων ὁ φροντιστής, Fritzschius Q. Arist. 256 ad Connum hoc fragmentum rettulit, coniectura admodum incerta.

37

σκότος καὶ σκότον

ἐκατέρως. οὕτως Ἀμειψίας. Photius. σκότον casu accusativo Amipsias videtur dixisse. Soph. OC. 106.

38

στρωματόδεσμον

καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως. Ἀμειψίας. Bekker. Anecd. 113, 26. Phryn. Epit. 401 στρωματόδεσμος ἀρχαῖον καὶ δόκιμον. λέγε σὺν ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως. ubi cf. Lobeck.

ΑΡΧΙΠΠΟΣ

Meinek. I 205 sq.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Latinam scripsit Plautus. quam cave credas ex graeca simpliciter conversam esse. nam qua ratione comici Romani Graecis usi sint facile docet Terent. Andr. prol. duplicem Archippeae fabulae recensionem omnes fere testantur qui fragmenta servarunt. cf. etiam Meinek. I 208.

1

καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ῥύγχος οὕτωςι μακρὸν

Athenaeus 3, 95e Ἄρχιππος Ἀμφιτρυῶνι δευτέρῳ κατὰ παιδιὰν εἶπε (τὸ ῥύγχος) καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου οὕτως κτλ. cf. Cratin. 440. Eupol. 260. Aristoph. fr. 461. Strattid. 7. Arar. 1. scilicet τὸ πρόσωπον, Iovis opinor, tam procerum erat ut instar ῥύγχους esset.

2

τίς ἐκέρασε σφῶν, ᾧ κακόδαιμον, ἴσον ἴσω;

Athenaeus 10, 426 b εἰπόντος τινὸς Ἄρχιππον εἰρημέναι ἐν δευτέρῳ Ἀμφιτρυῶνι κτλ. Schweighaeuserus κακοδαιμόν'. quod non necessarium est. cf. Plat. Protag. 311 d extr. Reisig. Coniect. 237.

3

ἀναλέγειν

ἀντὶ τοῦ ἐκλέγειν. Ἄρχιππος Ἀμφιτρυῶνι. Bekker. Anecd. 83, 20.

4

ἀσκοθύλακον

Διοκλῆς Βάκχαις καὶ Ἄρχιππος Ἀμφιτρυῶνι δευτέρῳ. Bekker. Anecd. 452, 28. 'significatur pera, in qua vinum et cibaria recondebant.' Meinek. cf. Aristoph. fr. 174. Dioel. 3. Alexid. 84. 4.

5

ἐπενώτισεν

ἐπώρησεν. (Ἄρχιππος) Ἀμφιτρυῶνι δευτέρῳ. Hesychius. Meinek. cf. Eurip. Herc. fur. 362, quem versum alii aliter interpretantur. melius confertur νωτίσαι Sophocl. OR. 193.

6

ὦ κύων

διὰ τοῦ ω. "Αρχιππος Ἀμφιτρούωνι. Bekker. Anecd. 105, 16.

7

τὸ σκύφος

"Αρχιππος ἐν Ἀμφιτρούωνι (δευτέρῳ add. Meinek.) οὐδετέρως εἶρηκε. Athen. 11, 499 b.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΓΑΜΩΝ

Meinek. I 208.

8

ἀνδρῶν ἄριστος καὶ μάλιστ' ἐμοὶ ξένος,
ἀτὰρ παρ' ἐμοί γ' ὦν εἶχεν οὐδὲ σύμβολον.

Pollux 9, 72 διελέγχουσι δὲ αὐτὸ (τὸ σύμβολον) σμικρόν τι δύνασθαι, Ἀριστοφάνης μὲν . . . "Αρχιππος δὲ εἰπὼν ἐν Ἡρακλεῖ γαμοῦντι κτλ. sine dubio haec de Hercule ipso, ac fortasse socer dicebat. duo conloqui opinatur Naberus Mnem. nov. VIII 38.

9

τράπεζα δ' ἰτρίοισιν ἐπιφορήμασί τ'
ἄλλοις γέμουσα

Athenaeus 14, 640f "Αρχιππος ἐν Ἡρακλεῖ γαμοῦντι ἐπιφορήματα καλεῖ διὰ τούτων κτλ. τράπεζα addendum esse Meinekius monuit in ed. mai. ἰτρίοισιν K.] ἰτρίοις. aliter Meinekius, Bergkius R. c. Att. 377, Dobr. Advers. II 348. de ἰτρίοις cf. Pherecr. 45 et de elisa in extremo versu vocali quae ad Aristoph. Av. 1716 adnotavimus.

10

τὸ πῦρ πολὺ λίαν· ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας.

Bekker. Anecd. 371, 28 ἀκροβελίδας· τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. "Αρχιππος Ἡρακλεῖ γαμοῦντι κτλ. ἀκροβελίδας Bergk. R. c. Att. 377] ἀκροβελίδας ἄκρας. ad epulas Herculis nuptiales et haec pertinent et 9. 11. 12.

11

ταδί δ' ἅμα χοίρων ἀκροκάλια μικρῶν,
ταύρου τ' αὐξίκερω φλογίδες,
αἱ δολιχαί τε κάρπρου σχελίδες.

Athenaeus 14, 656 b τὰ δὲ ὅπτα κρέα καλεῖται φλογίδες . . . "Αρχιππος Ἡρακλεῖ γαμοῦντι κτλ. ταδί δ' ἅμα Meinek.] τὰ δίδαλλα A.

2. τ' ἀνξίκερω φλογίδες Dindorf.] ταξικερωφλογίδες BP et ut Dindorfius suspicatur A. ταύρων τ' ὀξύκερων Bothius. 3. σελίδες Meinek.] φλογίδες. om. Bergk. R. c. Att. 377.

12

νήστεις, κεστρέας, κεφάλους

Athenaeus 7, 307d ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις Ἀρχιππος Ἡρακλεῖ γαμοῦντί φησι κτλ. his verbis nequaquam demonstratur Archippum νήστεις pro κεστρέων genere habuisse. versus constitui potest variis modis.

13

ἄλια πύξινη

Pollux 10, 169 ἄλια δὲ σκευῶς τι ἦν πύξινον, ἐν ᾧ τοὺς ἄλλας ἐντριβουσιν. Ἀρχιππος μὲν γε ἐν Ἡρακλεῖ γαμοῦντί φησιν κτλ.

ΙΧΘΥΕΣ

Celeberrima poetae fabula, acta non ita multa post Ol. 94, 2. cf. fr. 27. Meinek. I 205 sq. Bergk. R. c. Att. 377 sq. — piscariorum nequitiam ea traductam esse putabat Hemsterhusius Poll. 10, 30, rectius vesanam Atheniensium ἰχθυοφαγίαν argumentum fuisse comoediae Meinek. statuit. chorus erat piscium, qui ut tandem hominum iniurias ulciscerentur bellum eis indixerunt. eo composito pax facta est ea condicione, ut redditis captivis Athenienses eos quos piscium cupidissimos esse constaret hostibus devorandos traderent. ceterum ex Piscium fragmentis quam frigidum fuerit et molestum in iocis ex nominibus aucupandis Archippi ingenium optime cognoscitur.

14

αἰρουμένους τε πραγμάτων ἐπιστάτας
ἀποδοκιμάζειν, (εἶτα δοκιμάζειν) πάλιν.
ἦν οὖν ποιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν
ἀπαξάπαντας γενομένους παλιναίρετους.

Harprocratio 142, 25 ὅτι γὰρ τοὺς τοιοῦτους ἐκάλουν παλιναίρετους, καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας καὶ πάλιν χειροτονηθέντας ... δηλοῖ καὶ Ἀρχιππος ἐν τοῖς Ἰχθύσι λέγων κτλ. εἶτα δοκιμάζειν add. Porson. Advers. 281. perstringitur perversa Atheniensium reipublicae administrandae ratio.

15

A. τί λέγεις σύ; μάντεις εἰσὶ γὰρ θαλάττιοι;
B. γαλεοὶ γε πάντων μάντεων σοφώτατοι.

Stephanus Byz. Γαλεῶται μάντεων εἶδος Σικελῶν. γαλεός δὲ καὶ ὁ ἀσκαλαβώτης . . . "Αρχιππος Ἰχθύσι κτλ. Herodian. I 113; 8. Hesych. Γαλεοί μάντις· οὔτοι κατὰ τὴν Σικελίαν ᾤκησαν. καὶ γένος τι, ὡς φησι Φανόδημος καὶ Πίνθων Ταραντίνος. τί λέγεις σύ; μάντις PpV] τί λέγεις; σύ μάντις AR. θαλάττιοι Meinek.] θαλάσσιοι. σοφώτατοι] σοφώτατον R. hic γαλεός non ἀσκαλαβώτης est, sed piscis, de quo cf. Athen. 7, 294c — 295 b. et de Galeotis Cic. De divin. 1, 39 *interpretes portentorum, qui Galeotae tum in Sicilia nominabantur*. Aelian. V. h. 12, 46. ex ea parte fabulae haec desumpta esse suspicatur Meinek. in qua de sacris agebatur. I 207. cf. 23.

16

καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκεν ἐντυχῶν
ἐψητός.

Athenaens 7, 301a ἐψητός ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυῶν . . . "Αρχιππος Ἰχθύσι κτλ. ἐντυχῶν ἐψητός Meinek.] ἐψητός ἐντυχῶν. Elmsl. Edinb. Rev. XVIII 88 *καταπέπωχ'* ἐψητός ἐντυχῶν τις (tetr. iamb.). ad proelii inter pisces et lurcones commissi descriptionem haec refert Meinek. I 207. Ἀφύη meretricularum cognomen est. Athen. 13, 586 b Σταγόσιον καὶ Ἀνθίς ἀφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὔσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. minus bene Bekker. Anecd. 203, 15. etiam in voce ἐψητός iocum poeta videtur quaesivisse, siquidem eo nomine adpellabantur homines lascivi. cf. Nicoph. 18. Bergk. R. c. Att. 378.

17

ἱερεὺς γὰρ ἦλθ' αὐτοῖσιν ὀρφῶς τοῦ θεοῦ.

Athenaens 7, 315b Ἀρχιππος δ' ἐν Ἰχθύσιν κτλ. ac paullo post τὴν μέντοι ἐνικήν εὐθείαν (ὀρφῶς) ὀξύτωνως προφέρονται Ἀπτικοί. "Αρχιππος Ἰχθύσιν, ὡς πρόκειται. τοῦ θεοῦ VL] τοῦ θεῶν P. τοῦ θεῶν A. του θεῶν Schweighaeus. iocum quaesivit ex nominum ὀρφῶς et Ὀρφεύς similitudine, qui sacerdos Bacchi (τοῦ θεοῦ, non του) dicebatur fuisse. Preller. Myth. gr.² I 381. II 323 n. 4. 486. 490. cf. Pherecr. 39. Plin. N. h. 32, 152 *adiciemus ab Ovidio posita nomina quae apud neminem alium (?) reperiuntur: bovem . . . orphum rubentem . . . aureique coloris chryson* (fr. 18). non dubito quin aut huic aut fr. 18 similive versui subiecta fuerint κίθαρός τε Φοίβου.

18

ἱερεὺς Ἀφροδίτης χρύσοφρος Κυθηρίας.

Athenaens 7, 328a Ἀρχιππος ἐν Ἰχθύσιν κτλ. ἱερεὺς ante Cobetum N. l. 141 Bothius] ἱερούς A. Κυθηρίας] κυθηρίας C suprascr.

κυθρίας. Venus sane vulgo est Κυθρία. Matron Athen. 4, 136 a (v. 30) χρύσοφρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἄλλοις ἴσταται ἰχθύς. Callimachus in Galatea χρύσοφρον dixit esse ἱερὸν ἰχθύν. Athen. 7, 284 d. cf. etiam 328 b.

19

ἐκήρουξεν βόαξ,
σάλπηξ δ' ἐσάλπιγξ' ἔπι' ὀβολοῦς μισθὸν φέρων.

Athenaeus 7, 322 a Ἄρχιππος δὲ ἐν Ἰχθύσιν ἀρσενικῶς εἶπεν ὁ σάλπηξ κτλ. ἐκήρουξεν βόαξ Meinek. Menandr. 126] κήρουξ μὲν ἐβόαξ A. Bergk. R. c. Att. 378 κήρουξ μὲν ἐβόησεν βόαξ. adsentior Meinekio. vulgo ἡ σάλπη dicebatur, quem piscem Archestratus Athen. 7, 321 e pravum per omne tempus iudicabat. cf. etiam Athen. 7, 305 d. 321 d. praeconis igitur partes in piscium exercitu βόαξ, tubicinis σάλπη(ς) agebat.

20

Athenaeus 7, 277 f μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἀμίων) Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσι λέγων οὕτως· ὅτε δ' ἤσθες ἀμίας παχείας. Meinek. aut ὅτε δ' ἤσθιες | ἀμίας παχείας, aut ὅτε δ' ἤσθες ἀμίας τὰς παχείας. cf. Anal. Ath. 121. etiam ἀμίας nomine piscem simul et hominem significari idem censet Meinek. I 207.

21

κύαθον ἐπριάμην παρὰ Δαισίου.

Athenaeus 10, 424 b κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητήρος . . . Ἄρχιππος Ἰχθύσι κτλ. Daesias ignotus alioqui poculorum caelator. initio desunt tres quattuorve syllabae.

22

τὴν ἀγορὰν μυληκόρω

Pollux 10, 29 καὶ μυληκόρον ἂν τις αὐτὸ (τὸ κόρημα) καλέσειε· καὶ τοι σαφὲς ὅτι τοῦτο τῷ μύλωνι προσήκει. ἀλλ' ὅμως Ἄρχιππος εἴρηκεν ἐν Ἰχθύσι κτλ.

23. 24

κῆρουξ θαλάττης τρώφιμος υἱὸς πορφυράς.

* * * * *
λεπάσιν, ἐχίνοις, ἐσχάραις, βελόναις τε τοῖς κτεσίν τε.

Athenaeus 3, 86 c Ἄρχιππος δ' ἐν Ἰχθύσι· λεπάσιν κτλ. . . . περὶ δὲ τῶν κηρύκων ὁ Ἄρχιππος τάδε λέγει· κῆρουξ κτλ. 3, 90 f μνημονεύει δ' αὐτῶν (κτενῶν) καὶ Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσιν· λεπάσιν κτλ. cf. 3, 86 c Σπεύσιππος . . . παραπλήσια εἶναι κήρυκας, πορφύρας, στραβήλους, κόγχους. θαλάττης — πορφυράς K.] Θαλάσσης

— πορφύρας. Thalatta et Porphyra simul Atticarum mulierum sunt nomina. atque etiam Cerycum familiam respici Meinekius arbitratur I 207. cf. Athen. 6, 234ef. 14, 660a. Schoemann. Antiq. gr.² II 399. 400. — in fr. 24 κτεσίν Elmsl. Edinb. Rev. XXXVII 88] κτένεσι. κτέσιν B. ἐσχάροις et pro τε τοῖς scribendum esse βάτοις demonstravi Mus. Rhen. XXX 401. 2. hic quoque versus quamquam videtur tetrameter esse, in trimetrorum formam redigi potest, dum modo incidas post βάτοις.

25

Αἰγύπτιος μιαρώτατος τῶν ἰχθύων κάπηλος,
Ἐρμαῖος, ὃς βία δέρων ῥίνας γαλεοὺς τε πωλεῖ
καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων, ὡς λέγουσιν ἡμῖν.

Athenaeus 6, 227a ἐξ ὀνόματος δ' ἰχθυοπώλου μνημονεύει Ἐρμαίου Αἰγυπτίου Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσιν οὕτως κτλ. 7, 311e Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσι μνημονεύων τῶν λαβράκων φησὶν. Αἰγύπτιος — ἐντερεύων. 2. ῥίνας] ῥείνας A 227a, ῥίνας A 311e. 3. τοὺς om. 227a. ἐντερεύων] ἐντέρων 227a. loquuntur ut videntur (ἡμῖν 3) pisces ipsi. videtur enim imitari poeta Aristophanem Av. 1079—1086, quamquam tetrametri iambici epirrhemati quidem non conveniunt. Αἰγύπτιος. cf. Strattid. 33. ceterum ῥίνη est τῶν σελαχίων. Athen. 8, 356d.

26

τοὺς μαιώτας καὶ σαπέρδας καὶ γλάνιδας

Athenaeus 7, 312a (μαιωτῶν) μνημονεύει Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσι διὰ τούτων κτλ. Persius Sat. 5, 134 et quid agas cogitas? saperdas advche Ponto. tetrametri anapaestici (vel dimetrorum) reliquiae.

27

ἀποδοῦναι δ' ὅσα ἔχομεν ἀλλήλων, ἡμᾶς μὲν τὰς Θράττας καὶ τὴν Ἀθερίνην ἀύλητρίδα καὶ Σηπίαν τὴν Θύρσου καὶ τοὺς Τριγλίαις καὶ Εὐκλείδην τὸν ἄρξαντα καὶ Ἀναγρουνοτόθεν τοὺς Κορακίωνας καὶ Κωβιοῦ τοῦ Σαλαμινίου τόκου καὶ Βάτραχον τὸν πάρεδρον τὸν ἐξ Ὀρεοῦ.

Athenaeus 7, 329b φέρε εἰπωμεν τίνες εἰσὶν αἱ παρὰ Ἄρχιππῳ ἐν Ἰχθύσι τῷ δράματι θροῦται. κατὰ τὰς συγγραφὰς γὰρ τῶν ἰχθύων καὶ Ἀθηναίων ταυτὶ πεποίηκεν κτλ. Κορακίωνας Bergk. R. c. Att. 379] κορακιῶντας. κορακιῶνας C. Σαλαμινίου] Σαλαμίνου BP. sunt haec ex altera parte foederis Atheniensium cum piscibus, oratione soluta scripti (Arist. Thesm. 295sq.), excerpta; altera parte eorum nomina continebantur, quos Athenienses piscibus se tradituros esse promitterent (28). αἱ Θροῦται sunt matres eorum,

quorum de civitate dubitabatur, veluti Cleophontis. qualis piscis sit. *θραῖτα*, Athenaeus exponit 7, 329 d. *Atherine* aliunde non cognita; *ἀθελίνη* piscis Athen. 7, 285 a. 300 f. *Sepia* meretrix est Antiphan. 26. de *Sepia Thyrsi* cf. Aristoph. fr. 396. *Triglias* Meinekio viri nomen videtur esse posse. sed difficile est dicere cur plurali numero poeta usus sit. *τὰς Τρίγλας* vel *Τριγλίδας* Schweighaeuserus, nomine ambiguo inter pisces et meretrices. *Euclidis* archontis nomen *τῶν κλειδῶν* memoriam revocat, quae inter salsa-menta Athenaeus 7, 303 a commemorat. *Coraciones* Casaubono fratres videntur fuisse piscatores vel piscium venditores, pisces sunt et *κόρακες* et *κορακῖνοι*. de *Cobio* Salaminio non constat. cf. tamen Antiphan. 26, 19. Alexid. Athen. 4, 134 c (v. 4). 6, 242 d (v. 2). cognomen magis quam nomen videtur fuisse. *Batrachus*, triginta tyrannorum tempore famosissimus index, commemoratur etiam Lys. 6, 45. 12, 48. fr. p. 182 Turic. Bergk. R. c. Att. 380.

28

Athenaeus 8, 343 c ἐν τοῖς Ἰχθύσιν Ἀρχιππος τῷ δράματι ὡς ὀψοφάγον (Μελάνθιον) δῆσας παραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον. de *Melanthio* cf. Pherecr. 139. Meinek. l 205. 6. Bergk. R. c. Att. 340.

29

ἄνδρες ἰχθύες

κατὰ τὸν Ἀρχιππον. Athenaeus 7, 331 c. honorifica illa appellacione legati Atheniensium pisces videntur adlocuti esse. confert Meinek. *ἄνδρες Τριτῶνες* Timaei Athen. 2, 37 d. *ἄνδρες θεοί* Lucian. Iupp. trag. 15. ὦ ἄνδρες κύνες Athen. 4, 160 b 'ihr Herren Hunde'.

30

Schol. Platon. 330 Θεόπομπος δὲ Στρατιώτισιν Ἐμβάδαυ αὐτὸν (Ἄνυτον) εἶπεν παρὰ τὰς ἐμβάδας, ἐπεὶ καὶ Ἀρχιππος Ἰχθύσιν εἰς σκυτέα αὐτὸν σκώπτει.

31

τὴν ἀρτόπωλιν, τὴν παντοπωλίαν

εἶπεν Ἀρχιππος ἐν Ἰχθύσιν. Pollux 7, 16. τὴν ἀρτόπωλιν om. C. 'an παντόπωλιν?' Bekkerus. τὴν παντοπωλίαν om. A.

32

νακοτιλοῦντας

Ἀρχιππος ἐν Ἰχθύσιν εἶρηκεν. Pollux 7, 28.

Schol. Aristoph. Ald. Vesp. 191 et Zenob. 6, 28 καὶ Ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν Ὀνου σκιά. Photius 338, 19 Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Λιδασκαλίαις καὶ δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν, Ὀνου σκίαν. Meinek. I 208.

33

τροχιλίαισι ταῦτα καὶ τοπειοῖς

ἰστᾶσιν οὐκ ἄνευ πόνου.

Harpocratio 176, 12 τοπεῖα λέγουσι τὰ σχοινία . . . Ἀρχίππος Ὀνοφ κτλ. τροχιλίαισι Meinek. et Dobr. Advers. 589] τροχιλίας. τραχηλίας A. τραχηλίας B.

34

ὁμῳμοκα

Ἀρχίππος Ὀνοφ. Photius. formam nequaquam insolentem cur mentione dignam duxerit nescio.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ut nomen, sic etiam argumentum quodammodo Aristophaneae fabulae videtur simile fuisse. Meinek. I 208.

35

A. οἴμοι. B. τί ἔστι; . . . μῶν ἔδακέ τί σε;

A. ἔδακε; κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κάπέβρουξέ τις.

B. τίς ἢ πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία;

Schol. Aristoph. Vesp. 418 Ἀρχίππος ἐν Πλούτῳ κτλ. οἴμοι] οἴμοι τάλας Herwerd. Obs. crit. 34. ἔδακέ (sic Flor. Christian.) τί σε; Meinek.] ἔδωκε; τί σ'. 2. ἔδακε Meinek.] ἔδακεν. κάπέβρουξέ τις Meinek.] κάπέβρουξε. 3. ἢ Meinek.] ἢ. θεοσεχθρία] θεοσεχθρα (sine accent.) V. θεὸς ἐχθρία G. aliter G. Hermann. Eurip. Iph. T. 192. Dindorfius A. οἴμοι. B. τί ἔστι; μῶν ἔδωκε; τί σ' ἔδακεν; A. κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κάβρουξέ με κτλ. alterum versum dochmiacum iambice logaoedicum, ni fallor, esse voluit. de nomine θεοσεχθρία cf. Lobeck. Pathol. el. I 311.

36

ἔστιν δέ μοι πρόφασις καλῶς εὐρημένη·

τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον.

Schol. Aristoph. Av. 1648 τῷ διαβάλλεσθαι χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἔξαπατᾶν, ὡς καὶ Ἀρχίππος ἐν Πλούτῳ κτλ. v. 2 Suidas διαβάλλεται et Zonaras 528. εὐρημένη Bentl.] εἰρημένη. διαβαλοῦμαι] διαβαλοῦμεν cod. Suidae praeter AVE.

37

νῦν ὡς ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος

Etymol. m. 357, 26 "Αρχιππος, πλουτῶν (Πλούτῳ) νῦν κτλ. Porphyrius quaest. Hom. p. 5 "Αρχιππος Πλούτῳ κτλ. Schol. Hom. Od. 2, 319 "Αρχιππος κτλ. Eustathius 1448, 8 "Αρχιππος ἐγενόμην κτλ. ὡς om. codices Etym. praeter V. νῦν] νῦν δ' Schol. Hom.

38

ῥαφίδα καὶ

λίνον λαβῶν τὸ ῥῆγμα σύραψον τόδε.

Pollux 10, 136 προσδεῖ καὶ ῥαφίδος, ἣν "Αρχιππος ἐν Πλούτῳ ὠνόμασε κτλ. τὸ ῥ. σ. τόδε Meinek.] τόδε ῥ. σ. minus bene Meinek. et Bekkerus uno tetrametro trochaico omnia continuant, repugnante sententiae exilitate, ut mihi quidem videtur.

39

πλατυπόρφυρα ἱμάτια

"Αρχιππος ἐν Πλούτῳ εἴρηκεν. Pollux 7, 63.

ΠΙΝΩΝ

Photius 'Πίνων' ὄνομα κύριον. Isocr. 18, 6 'Πίνων εἰς τῶν δέκα γενόμενος. cf. 18, 8. i. e. unus ex eis qui post triginta tyrannos reipublicae Atheniensium prae fuerunt. Diogenes L. 2, 61 unum de septem Aeschinis Socratici dialogis refert inscriptum fuisse 'Πίνωνα. Pollux 7, 103 Αἰσχίνης ἐν 'Πίνωνι. cf. Meinek. I 209.

40

ἀθῶος ἀποδοῦς θοιμάτιον ἀπέρχεται

στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων οἴκαδε.

Athenaeus 15, 678 e εὐρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς κυλιστόν τινα καλούμενον στέφανον, καὶ μνημονεύοντα αὐτοῦ "Αρχιππον ἐν 'Πίνωνι διὰ τούτων κτλ. Pollux 7, 199 στεφάνων δὲ εἶδη ἐκκύλιστος, ὥσπερ "Αρχίππῳ εἴρηται ἐν 'Πίνωνι' ἀπέρχεται — ἐκκυλίστων. ἀποδοῦς] ἀποδὺς Toupius Emend. III 37 et Cobet. N. l. 51. inprobat Meinek. ius: dici enim hominem, qui cum vestem furto surreptam reddidisset, impune convivio excesserit. potest tamen etiam adulter intellegi. στέφανον τῶν ἐκκυλίστων ridicule, qui ipse ἐξεκκύλιστο. Hesych. ἐκκύλιστοι στέφανοι· μεγάλοι, ἀδροί.

41

προχῶναι

Pollux 2, 183 γλουτοὶ καὶ κοχῶναι καὶ πυγαῖαι προσαγορεύον-

ται, καὶ προχῶναι (προικῶναι A) παρὰ Ἀρχίππῳ ἐν τῷ Ῥίνωνι. Schol. Arist. Eq. 424 κοχώνη τόπος ὑπὸ τὸ αἰδοῖον, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης καὶ τῶν ἰσχίων . . . αἱ αὐταὶ δὲ καὶ πυγαῖαι καὶ προχῶναι παρ' Ἀρχίππῳ καλοῦνται.

42

ξυρόν

Ἄρχιππος ἐν τῷ Ῥίνωνι ἀρρενικῶς εἴρηκεν. Pollux 10, 177.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

43

ὡς ἡδὺ τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὄραῖν
ὦ μῆτέρ ἐστι μὴ πλέοντα μηδαμοῦ.

Stobaeus Floril. 59, 7 Ἀρχίππου. sic A] Καλλιμάχου Trine. cf. Meinek. Menandr. p. 86. τὴν A Voss.] μὲν. ἀπὸ τῆς γῆς cod. Franc.] ἀπὸ γῆς. ἀποῖγ A. ἀπὸ γῆς εἰσοράν Doederl. Spec. ed. Soph. 105. Nauckius contulit Lucret. 2, 1 *suave mari magno turbantibus aequora ventis e terra magnum alterius spectare laborem*. addo Horat. Epist. 1, 11, 10 *Neptunum procul e terra spectare furentem*.

44

σκαφεῦσι κηρωροῖσι τοῖς τ' ὀνηλάταις,
καὶ ταῖς γυναιξὶ προσέτι ταῖς ποαστρίαις

Pollux 7, 148 σκαφέας δ' Ἀρχιππος καλεῖ κτλ. κηπουροῖσι ut formam Atticam praefert Meinek. cf. Dindorf. Arist. fr. p. 219.

45

Plutarchus Alcib. 1 τῇ δὲ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιθανότητα παρασχεῖν χάριν ἐπιτελοῦσαν. μὲμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ (Ἀλκιβιάδου) τῆς τραυλότητος . . . καὶ Ἀρχιππος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου σκώπτων βαδίζει, φησί, διακεχλιδῶς, θοῖμάτιον ἔλκων, ὅπως ἐμφορῆς μάλιστα τῷ πατρὶ δόξειεν εἶναι, κλασανχενεύεται τε καὶ τραυλίζεται. Hesychn. διακεχλιδῶς· διαφορῶν ὑπὸ τρυφῆς. διακεχλιδέναι· θρύπτεσθαι. κλασανχενεύεται E] κλασανχενεύεται. κλασανχενεύεται Reiskius. verba ἔπως — εἶναι non poetae videri indicat Sintenis. Meinek. diaκ. | ὀδὲ βαδίζει θ. ἔλκ. ὅπ. | μ. δόξει' ἐμφ. εἶναι πατρί, | κλ. τε καὶ τρ. mutatione paene nulla scribo βαδίζει . . . | διακεχλιδῶς τε, θοῖμάτιον ἔλκων, ὅπως | προσεμφορῆς μάλιστα δόξη τῷ πατρὶ, | κτλ. cf. Aristoph. fr. 460. κλασανχενεύεται 'egregie exprimit fractam Alcibiadis in capite gestando mollitiem'. Meinek. conl. Clem. Alex. Paed. 3 p. 294 P.

46

ἀμαθῆς σοφός, δίκαιος ἄδικος

Bekker. Anecd. 343, 14 ἄδικος· ὁ μὴ ἔχων δίκην διὰ τὸ μὴ δικάζεσθαι τινι. Ἄρχιππος κτλ. καὶ τὸ ἀμαθῆς δὲ ἐνταῦθα ἀντι τοῦ μηδὲν φύσει εἰδώς. non omnia recte grammaticus. laudatur homo, qui quamquam sophisticas artes non didicerit sapiens sit, et iustus, quod nullam egerit causam.

47

φέρε καθίζωμ' ἐνθαδί.

Zonaras 1169, 6 Ἄρχιππος κτλ. καθίζωμ' ἐνθαδί Meinek.] καθίζωμεν θαδί.

48

ἔωθώς .

χωρὶς τοῦ ἰ Ἄρχιππος. Photius et Suidas ἔωθώς. cf. Arar. 18.

49

ἰσόχουσον

Ἄρχιππος ὁ κωμικὸς εἴρηκε. Pollux 6, 174.

50

ξύστρα

ὄνομα παρὰ Ἀρχίππῳ τῷ κωμικῷ. Herodian. apud Lob. Phrynich. p. 460.

51

τῆς παιδοτριβίας

Ἄρχιππος ὁ κωμικὸς εἴρηκεν. Pollux 3, 154.

52

σιλλοῦν

τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν. οὕτως Ἄρχιππος. Photius. cf. ἰλλός, ἰλλοῦν, ἰλλώπτειν.

53

Σκιάποδες

Λιβυκὸν ἔθνος. οὕτως Ἄρχιππος. Photius. cf. Aristoph. Av. 1552.

54

συμπατριώτης

Ἄρχιππος. Bekker. Anecd. 113, 20. συμπατριώτης Pollux 3, 54. cf. Pherecr. 11.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ

Meinek. I 210 sq.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Argument. Aristoph. Plut. ΠΙΙ ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ. Aristomenis fabulam cum priore Pluto actam esse statuit Meinek. I 211. fragmenta non exstant.

ΒΟΗΘΟΙ

1

ἔνδον γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἀνδρῶν γάργαρα.

Macrobius Sat. 5, 20, 12 *gargara, ut videtis, manifeste posuit pro multitudinc. nec aliter Aristomenes ἐν Μύθοις* (Ald. Βοηθοῖς) κτλ. Schol. Aristoph. Acharn. 3 et Suid. ψαρμακωσιολογάργαρα· καὶ τὰ γάργαρα δὲ ἐπὶ πλήθους εἰτίθετο . . . παρὰ Ἀριστομένει ἐν Βοηθοῖς· ἔνδον γὰρ ἡμῖν γάργαρα. cf. Cratin. 290. Aristoph. fr. 359.

2

εὖ γάρ, εὖ

πράττειν σε βούλομαι τι. Β. πῶς λέγεις; Α. ὅπως; μετ' ἐμοῦ ξυνέσει.

Priscianus 17, 169 Ἀριστοφάνης Βοηθοῖς κτλ. Aristophanem perperam nominavit pro Aristomene. 1. γάρ] TAP RM. 2. τι add. Hermannus apud Krehlium. πῶς λέγεις Putschius] ΠΟCΑEΓEIC R. ΠΟCΑEΤEΤC M. 3. ξυνέση Putschius] ΞENECE M. EX-ENECH(N) R.

3

μισῶ σ'· ὅτι ἡ λέγεις με τᾶσχαρά.

Priscianus 18, 254 *Aristomenes Βοηθοῖς* κτλ. σ' — τᾶσχαρά Brunck.] σε — τὰ αἰσχαρά. τὰ αἰσχαρά τινα λέγειν graecum esse negans Cobetus N. l. 141 λέγεις με τᾶσχατα, conl. Xen. Mem. 2, 2, 9. mihi scribendum videtur τᾶσχαρῶν ἔσχατα, ut ὁ Μυσῶν ἔσχατος, τὰ ἔσχατα τοῦ βίου (Plat. Leg. 11, 932 a), ἃ νομίζεται ἔσχατα κακῶν εἶναι (Apol. 40 a).

4

ἐπειδὴ τοὺς πρυτάνεις προσήλθομεν

Priscianus 18, 277 *Aristomenes Βοηθοῖς* κτλ. Aristomenes]

cristomenes RVMO. ἐπειδὴ] οἷ γ' ἤδη C infra scr. σιγῇ δὴ Scalliger (?). τοὺς] TOIC M perperam, cum Priscianus latinae constructionis (*regem adit*) exempla graeca proponat. *πρωτάνεις*] ΠΡΤΤΑΝΕΤΣ R. Brunckius Fr. Aristoph. p. 122 Lips. αὐτοὶ γὰρ ἤδη. cum post *βοηθοῖς* facillime potuerit excidere ἡμεῖς, scribendum videtur ἡμεῖς δ', ἐπειδὴ κτλ.

ΓΟΗΤΕΣ

5

παντευχίαν δὲ τοῦ θεοῦ ταύτην λαβεῖν
καὶ περιθίετον πρόσωπον, ὃ λαβῶν ἔσταθι.

Schol. Aristoph. Thesm. 258 λέγουσι δὲ περιθίετον πρόσωπον, ὡς Ἀριστομένης ἐν Γόησιν κτλ. ἔσταθι Meinek.] ἔνσταθι. λαβεῖν et ὃ λαβῶν corrupta videntur. scribendum λαβῶν — πρόσωπον ὀβελόν θ' ἔσταθι. παντευχία enim sunt arma defendendo corpori. Eurip. Heracl. 720 ὕπλων μὲν ἤδη τήνδ' ὄρας παντευχίαν· φθάνουσιν δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε σὸν κρύπτων δέμας. ab eis igitur recte discernitur ὀβελός, qui hic pro *hasta* est.

6

ὄστακόν

ἀλίπαστον ἀεὶ τὸν θεράποντ' ἐπεσθίειν.

Athenaeus-14, 658a ἀλίπαστων κρεῶν μνημονεύει ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς Ἀριστομένης . . . ἐν Γόησιν κτλ. ὄστακόν Τουρ. Emend. III 96] ὄστρακον VL. ὁ στράβων BP. ἀεὶ] αἰεὶ A. quid sit *cancer ἀλίπαστος* non exputo. de accentu nominis ὄστακός Herodian. I 150, 2. II 561, 30.

7

βεμβράδας φέρων ὀβολοῦ

Ἀριστομένης ἐν Γόησι. Athenaeus 7, 287 d.

8

ἀναβραστῶν κρεῶν

μνημονεύει Ἀριστομένης Γόησιν οὕτως. Athenaeus 9, 384 e. Aristomenis quae sequebantur verba exciderunt.

9

βιβλιοπώλην

παρὰ Ἀριστομένει εὐρήσεις ἐν Γόησι. Pollux 7, 211. scribendum βυβλιοπώλην.

ἡ φορίνη

ὅτι καὶ ἐπ' ἀνθρωπιῶν δέρματος ἔλεγτο, καὶ Ἀριστομένης ἐν Γόησι δῆλον ποιεῖ. Harpocrat. 182, 13. Pollux 6, 55 τὸ δὲ δέσμα τοῦ χοίρου φορίνην καλοῦσι (nos Schwarte). Photius περιφοριῶσθαι . . . ἐὰν δὲ γράφηται πεφορινῶσθαι, εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης· τάσσουσι γὰρ (καὶ) ἐπὶ ἀνθρώπων τὴν φορίνην. quid Aristomenes significaverit, cognoscitur ex Plut. Mor. 57a εὐπαρόφου τινὸς ἀργαίου φορίνην παχείαν φέροντος.

ΔΙΟΝΤΣΟΣ ΑΣΚΗΤΗΣ

Plenum titulum solus servavit Pollux 3, 150, Athenaeus Διώνυσον adpellat. qui scriptor cum in titulis fabularum admodum sit diligens, Bergkiius R. c. Att. 431 plenum nomen Διόνυσος ἢ ἀσκηταί fuisse putat: ita enim alteram inscriptionem recte omitti potuisse. cf. Meinek. II 733. Eupolidis Taxiarchos imitatum esse Aristomenem, cum Bacchum athletarum exercitationibus occupatum fingeret, Meinekiius monuit I 212.

ὁ Χίος οὐκ οἶσθ' ὡς ἀμαμηλίδας ποιεῖ;

Athenaeus 14, 650d αἱ δ' ἀμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὡς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἀπύρηνον. Ἀριστομένης ἐν Διονύσῳ φησὶν κτλ. ἀμαμηλίδας C] ἀμαμηλίδας A. cum Ceum insulam ἀπίους φέρειν κρατίστας κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ ἀμαμηλίδας Aeschylidis in Georgicis testimonio confirmet Athenaeus, Schweighaeuserus Κεῖος scribendum proponebat. non recte. nam data opera τὰς ἀμαμηλίδας et τὰς ἀπίους discernit. ὁ Χίος ἀμαμηλίδας ποιεῖ, ut Aristoph. Pac. 1322 κριθὰς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς οἶνόν τε πολύν. cf. Meinek. et Bekker. Anecd. 111, 20.

ἀλίπαστα ταῦτα παρατίθημί σοι κρέα.

Athenaeus 14, 658a ἀλίπαστων δὲ κρεῶν μνημονεύει ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς Ἀριστομένης ἐν Διονύσῳ κτλ. κρέα add. Tourpius Emend. III 95. etiam initio addi poterat κρέα δ'. cf. Jacobs. Addit. 344. 5.

σφαιρομαχία

παρὰ Ἀριστομένει ἐν Διονύσῳ ἀσκητῆ. Pollux 3, 150.

ΤΛΟΦΟΡΟΙ

Argument. Aristoph. Equit. II ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρα-

τοκλέους ἄρχοντος (Ol. 88, 4) εἰς Ἀθήναια . . . πρῶτος ἐνίκα, δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις, τρίτος Ἀριστομένης Ἐλοφόροις. Meinek. I 210. fragmenta non exstant.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

14

ἀκρατιοῦμαι μικρόν, εἶθ' ἤξω πάλιν
ἄρτου δις ἢ τρις ἀποδακόν.

Athenaeus 1, 11d Ἀριστομένης κτλ. v. 1 Eustathius 1791, 37. Bekker. Anecd. 23, 15 ἀκρατίσασθαι· τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου. Ἀριστοφάνης (scr. Ἀριστομένης)· ἀκρατιοῦμαι μικρόν.

15

φιλακόλουθος ἄρχεται.

Ἀριστομένης ὁ κωμικός. Pollux 6, 167. ἄρχεται] λέγει Α. 'qui alias sequacem se praestitit, nunc ipse rei initium facit. φιλακόλουθος ex Aristoph. Ran. 414 assumpsisse videtur.' Meinek.

16

Harpocratio 127, 7 ὅτι δὲ καὶ οἱ δοῦλοι ἀφεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ μετοίκιον, ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν δεδηλώκασι καὶ Ἀριστομένης.

ΚΑΛΛΙΑΣ

Suidas Καλλίας . . . ἐπεκλήθη Σχοινίαν, διὰ τὸ σχοινοπλόκου εἶναι πατρός. Cratin. 324c. Athenaeus 10, 453c Καλλίας . . . ἐποίησε τὴν καλουμένην γραμματικὴν τραγωδίαν, de qua nuper Schoenius Mus. Rhen. XXXI 582sq. Meinek. I 54. 213. Bergk. R. c. Att. 116—121.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ

Commemorat solus Suidas Καλλίας. Meinek. I 213.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ

1

κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον· ἔλκε μοιχὸν ἐς μυχόν.

Zenobius 4, 67 κέρδος κτλ. ταύτης μέμνηται Καλλίας ἐν Ἀταλάντῃ. ἐς Meinek.] ἢ. Ἀταλάντῃ Kusterus] Ἀταλετῇ H, reliqui Ἀταλεστῇ. Suidas μοιχός· καὶ παροιμία 'ἔλκει μοιχὸς ἐς μοιχόν' ὄηθεισα τῷ Καλλίᾳ. Diogenian. 5, 42 κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον. alte-

ram tantum partem a Callia commemoratam esse Leutschii est opinio Philol. III 570. 'adulterum non inpune dimittendum, sed donec pecunia vitam redemerit in custodia tenendum admonet'. Leutsch. in Paroemiogr.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

A Suida solo commemorata. Meinek. I 213.

ΚΤΚΛΩΠΕΣ

Erant qui Diocli tribuerent. Athen. 4, 140e. 7, 300a. 12, 524f. 15, 667d. Meinek. I 214. argumentum Aureae aetatis simile fuisse Bergkii suspicatur R. c. Att. 363. 4. cf. tamen quae ad titulum comoediae Euripideae adnotavimus.

2

Suidas ἀράχνη· εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίᾳ (παρ' ἄλλοις Nauck. Philol. VI 415). λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικά (Bernh. ἀραχνικός) ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωψιν· ὥσπερ ἀραχνικός τὴν ὁδὸν προφοροῦμενα (προφοροῦμενω C). Bekker. Anecd. 442, 1 ἀράχνης; καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ καλλιῶς (παρ' ἄλλοις Nauck). λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικά ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωψι. Meinekiius ἀλλ' ὥσπερ ἀράχνη τὴν ὁδὸν προφοροῦμενω. Fritzsche. De com. gr. fr. 7 ὥσπερ ἀράχνη τὴν ὁδὸν προφοροῦμενω conl. Hesych. ἀράχνη· ἀράχνη. cf. etiam Aristoph. Av. 4 et quae ibi adnotavimus.

3

κίθαρος ὀπίσθεν καὶ βατίς θύνην τε κεφάλαιον τοδί, ἐγγέλεια, κάραβοι, λινεύς, ἀχαρῶς οὐτοσί.

Athenaeus 7, 286 b Καλλίας Κύκλωψι κτλ. et 306 a Καλλίας δὲ ἢ Διοκλῆς Κύκλωψι κίθαρος — τοδί. v. 2 Bekker. Anecd. 474, 1 ἀχαρῶς καὶ ὀρφῶς ὁ αὐτός. Καλλίας Κύκλωψιν· ἐγγέλεια κτλ. 1. κίθαρος] κίθαρις 286 b. ὀπίσθεν καὶ A] ὀπίσθεν τε P. θύνην τε] θύνην τὸ 306. 2. ἐγγέλεια Schweigh.] ἐγγέλια A. λινεύς Erfurdt. Observ. 461] αἰνεύς. ἀχαρῶς Bekk. An.] ἀχαρῶς. de citharo cf. Pherecr. 39. Hesych. λινεύς· ὁ κεστρεύς ἰχθύς. Photius λινεύς· κεστρεύς. Hesych. ἀχάρνα· εἶδος ἰχθύος.

4

φυλλὰς ἢ δειπνῶν κατάλυσις ἦδε καθάπερ σχημάτων.

Athenaeus 4, 140e ὅτι δὲ ἔθος ἦν τοῖς πάλαι καὶ φύλλα δάφνης τραγηματίζεσθαι Καλλίας ἢ Διοκλῆς ἐν τοῖς Κύκλωψι φησιν οὕτως.

κτλ. φυλλάς ἢ Erfurdt.] φυλαση Α. κατάλυσις Erfurdt.] καταλύσεις. κατάλυσις ἢδε Meinek.] κατάλυσις· ἢ δὲ. ex Athenaei verbis cognoscitur τραγήματα a Callia commemorata fuisse: neque intellegitur quid sit φυλλάς, ἢ σχημάτων κατάλυσις. scribendum est δείπωνων κατάλυσις ἢδε (i. e. ecce adfertur) καὶ (vel μετὰ) τραγημάτων. Pollux 6, 71 φυλλάδας δ' ἐκάλουν τὰ χλωρὰ ὑποτρίμματα. Antiphan. 171, 2. Mnesim. 4, 31. Diphil. 18, 4 ἢ φυλλάς ἢ δομεία. Xen. Symp. 9 extr. αὕτη τοῦ τότε συμποσίου κατάλυσις ἐγένετο.

5

τί γὰρ ἢ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία εἴφ' ὅ τι πράσσει.

Athenaeus 12, 524f τούς δὲ σύμπαντας Ἰωνας ἐπισκώπων Καλλίας ἢ Διοκλῆς ἐν Κύκλωσι φησι κτλ. εἴφ' Dindf.] εἴφ'. Bekker. Anecd. 49, 15 καλλιτράπεζος· ὁ καλὴν καὶ λαμπρὰν τράπεζαν παρατιθέμενος. cum incisio inusitata sit post quartum trochaeum in tetrametro anapaestico (cf. tamen Aristoph. Av. 600 et quae ad Nub. 987 adnotavimus), Meinek. cum Dobraeo (Advers. II 339) trimetros iambicos constituit: τί γὰρ — Ἰωνία | εἶπον (nam εἶπὼν in ed. Athen. quid sibi velit nescio) ὅτι πράσσει: ubi non minus insolens est incisio anapaesti in pede quinto. praeterea vero tum scribendum erit τί γὰρ — Ἰωνία; | ἀλλ' εἴφ' ὅ τι πράττει. nam εἶπον imperativus (Xen. Mem. 3, 6, 3, cf. quae Kuehner. ad 2, 2, 8 adnot.) aliquanto post in Atticorum consuetudinem pervenit.

6

καὶ δέξιαι τηροῦ μετανιπτρίδα τῆς Ἰγυείας.

Athenaeus 11, 486f. 487a μετάνιπτρον (= μετάνιπτρίς) ἢ μετὰ τὸ δειπνον, ἐπὴν ἀπονύωνται, διδομένη κύλιξ . . . ἔνοι δὲ τὴν μετὰ τὸ νύσασθαι πόσιν, ὡς Σέλενος ἐν Γλώσσαις. Καλλίας δ' ἐν Κύκλωσι κτλ. cf. Philetaer. 1.

7

πρὸς τῆς ἀφύης τῆς ἠδίστης

Athenaeus 7, 285e Καλλίας Κύκλωσι. πρὸς Porson.] πρὸ. ex nominis ambiguitate, quo piscis et meretrix significatur, iocum quaesivit iudice Meinekio. cf. Archipp. 16.

8

κεχαλεῦσθαι τοίνυν ἐσπέρας

Pollux 7, 105 Καλλίας ἐν Κύκλωσι. verba sine dubio corrupta. quod Meinek. proposuit κ. τανῦν ἐφ' ἐσπέρας quomodo facilius intellegatur non perspicio.

9

Athænaeus 15, 667 d (ἄθλα τῶ εὖ προεμένω τὸν κότταβον) φά-
 ἔστι καὶ πεμμάτια καὶ τραγήματα. ὁμοίως δὲ διεξέρονται . . . Καλ-
 λίας ἢ Διοκλῆς ἐν Κύκλωσι.

10

ἀμαξοτροχίας

τὰ ἔγνη τῶν τροχῶν, ἃ Ὅμηρος ἀματροχίας εἴρηκε, Καλλίας ἐν
 Κύκλωσιν λέγει. Pollux 7, 116. Hom. Il. 23, 422 ἀματροχιάς ἀλεείνων.

ΠΕΔΗΤΑΙ

Ineunte bello Peloponnesiaco actam esse fragmenta indicant
 potissimum 14. 15. cf. Meinek. I 214. Bergk. R. c. Att. 116. Din-
 dorf. Arist. fr. p. 21 n. b.

11

- A. τί δ' ἄρα; τοὺς Μελανθίου τῶ γινώσομαι;
 B. οὐς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδῃς.

Schol. Aristoph. Av. 151 Μελάνθιος ὁ τραγικός κωμωδεῖται
 . . . Καλλίας Πεδηταῖς κτλ. εἶχε Μελάνθιος λέπραν. τί δ' Nauck.
 Philol. VI 415] τίς. Μελανθίου Dindorf.] Μελανθίους. ceterum
 εὐρύπρωκτοι saepissime, λευκόπρωκτοι nusquam perstringuntur. ac
 χροιά λευκή laudatur Aristoph. Nub. 1012. quocirca Nauckius λευ-
 κοπρώκτους. potest scripsisse etiam λειοπρώκτους vel (μάλιστά)
 γ' εὐρύπρωκτους. de Melanthio cf. interpretes Avium.

12

- A. τί δὴ σὺ σεμνοὶ καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα;
 B. ἔξεστι γὰρ μοι. Σωκράτης γὰρ αἴτιος.

Diogenes Laert. 2, 18 ἐδόκει δὲ συμποιεῖν Εὐριπίδῃ . . . καὶ
 Καλλίας Πεδηταῖς κτλ. τί δὴ Dindorf. Aristoph. fr. p. 21 n. b.] ἤδη.
 σεμνοὶ Dindorf.] σεμνή. Fritschius Fab. retract. V 5. 10 σεμνῆς
 καταφρονεῖς (hoc ex cod. Cantabr.). adsentior Dindorfio, quamquam
 Cobetus in ed. Diog. σεμνή.

13

καὶ Σάκαν ὃν οἱ χοροὶ μισοῦσι.

Schol. Aristoph. Av. 31 εἰς δὲ τὴν ποίησιν αὐτὸν κελλευάκασι
 Καλλίας μὲν ἐν Πεδηταῖς κτλ. Σάκαν (Σάκας), ὃν Dobr.] Σάκον
 V Ald. *Acestorem* dicit tragicum, de quo cf. interpr. Av. — ad iam-
 bicos et ad trochaicos numeros haec revocari possunt.

14

Athenaeus 8, 344e *Λάμπωνα τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις (ἐπὶ τῇ ὄψοφαγίᾳ) κωμωδοῦσι Καλλίας Πεδήταις καὶ Λύσιππος Βάγκαις.*

15

Schol. Platon. 391 Bekk. καὶ *Περικλέα δημηγορεῖν παρεσκεύασεν (Ἀσπασία), ὡς Αἰσχίνης ἐν διαλόγῳ Ἀσπασία, καὶ Καλλίας ὁμοίως Πεδήταις. cf. Meinek. I 182.*

16

τῆς πατρικῆς ἀρίδος

Pollux 7, 113 *ἐργαλεῖα δὲ (τεκτόνων) . . . τέρετρον, τρυπανοῦχος, ἀρίς. Καλλίας γοῦν ἐν Πεδήταις λέγει κτλ.*

17

εἰσῆμμεν

ἀντὶ τοῦ εἰσῆμμεν σὺν τῷ ἰ Καλλίας Πεδήταις. Etymol. m. 301, 55. Herodian. II 503, 34.

18

τῶν ἐλύμων αὐλῶν

μνημονεύει καὶ Καλλίας ἐν Πεδήταις. Athenaeus 4, 176f. ac paullo ante τοὺς ἐλύμους αὐλοὺς . . . οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούμεν ἢ τοὺς Φρυγίους. Poll. 4, 74 ἔλυμος τὴν μὲν ὕλην πύξιμος, τὸ δ' εὐρύημα Φρυγῶν· κέρας δ' ἑκατέρω τῶν αὐλῶν ἀνανεῶν πρόσ-εστιν, αὐλεῖ δὲ τῇ Φρυγίᾳ θεῶ.

ΣΧΟΛΑΖΟΝΤΕΣ

Solus Suidas commemorat. Meinek. I 213.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

19

τραυλὴ μὲν ἐστίν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη.

Pollux 2, 102 *Καλλίας ὁ κωμικός κτλ. 'dicuntur haec in mulierem blaesam, sed multa in dicendo acrimonia utentem. Soph. OC. 795 πολλὴν ἔχον στόμωσιν.'* Meinek.

20

μετὰ μαινομένων φασὶν χοῖναι μαινέσθαι πάντας ὁμοίως.

Clemens Alex. Strom. 6, 743 *Καλλία τῷ κωμικῷ γράφονται κτλ. Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις παρὶσάζεται κτλ. ὁμοίως ad Calliae ver-*

sum a Clementis oratione retraxit Bentley. Emend. Menandr. 56. ex parabasi videntur petita esse.

21

ἔντος, πῦρ, γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρουπεπεῖς, ἐλατῆρες

Athenaeus 2, 57a Καλλίας δ' ἐπὶ τῆς ῥαφανίδος εἶρηκε τὴν ῥάφανον. περὶ γοῦν τῆς ἀρχαιότητος τῆς κωμωδίας διεξιῶν φησιν κτλ. ἔντος insolenter producta prima syll. πῦρ] πῦαρ (πῦαρ) Arnaldus Lect. gr. I 17. πυριάτης Fritzs. Aristoph. Thesm: p. 239. de victus qui olim choreutis praeberi solebat simplicitate loquitur.

22

δυναδελφίδην ταῦτῶ μυχῶ

Καλλίας. Pollux 3, 25. δύο ἀδελφιδὰς τούτῳ μοιχῶ A. om. BC. δὲ ἀδελφίδι' ἐν ταῦτῶ μυχῶ Meinek.

23

Μεγαρικά σφίγγες

Καλλίας πόρνας τινὰς οὕτως εἶρηκεν. Hesychius. Photius Μεγαρικά σφίγγες· αἱ πόρνοι οὕτως εἶρηγται· ἴσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ σφίγγεται οἱ μαλακοὶ ἀνομάσθησαν. Nauckius Philol. II 150. VI 415sq. φύσιγγες pro σφίγγες. at Hesych. Κορίνθια· αἱ πέδαι, καὶ (Meinek. Κορίνθια πέδαι· . . . καὶ) αἱ ἀπὸ Κορίνθου τῆς πόλεως γυναικες. cf. Anaxil. Athen. 13, 558a.

24

μετάλλου στόμιον

Καλλίας ὁ κωμικός εἶρηκε. Pollux 2, 101.

25

Βολβός

Athenaeus 1, 22c ὀρχησταὶ ἔνδοξοι Βολβὸς μὲν παρὰ Κρατίνο (fr. 394) καὶ Καλλία.

26

βουβωνιᾶν

ὡς ὁ Καλλίας. Pollux 2, 186.

27

δοκησιδέξιον

Pollux 4, 9 δοκησίνοισ, ὃν καὶ δοκησιδέξιον Καλλίας εἶρηκεν ὁ κωμικός. cf. Pherecr. 154.

28

ἐλλεβοριᾶν

τὸ ἐλλεβόρου δεῖσθαι, ὡς Καλλίας φησί, καὶ ἐλλεβορίζειν. Schol.

Aristoph. Vesp. 1489. Etymol. m. 331, 30, Suidas, Zonaras ἄλλε-
βοριᾶν· τὸ ἄλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. οὕτω Καλλίας.

29

μαμμᾶν

Ἄργεῖοι τὸ ἐσθλίειν. οὕτω Καλλίας. Photius. id non solum Argi-
vorum fuisse docet Aristoph. Nub. 1383. an scribendum αἱ μαῖαι
pro Ἄργεῖοι?

30

στρηνόφωνος

παρὰ Καλλία τῷ κωμικῷ. Pollux 2, 112.

31

Photius ὑηνῶν· σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν· καὶ ὑηνία σκαιότης καὶ
ἀμαθία. οὕτως Καλλίας. Zonaras 1764 ὑηνεὺς ὁ σκαιός, ὁ φλύαρος,
ὁ ἀμαθής. καὶ ὑηνία. οὕτω Καλλίας. itaque utrum ὑηνός an ὑηνία
ad Calliam pertineat incertum est. videntur autem Hippocratis
filii, ab omnibus comicis propter ὑηνίαν exagitati, hic quoque
significari.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

32

Hesychius σκανα . . . ντα· ἐπιχαλι . . . παρὰ Σόφρονίωσκανὰς
πορεύση ἐν τῇ ἀσπίδι. Καλλίας δὲ σκεῦος. disputarunt de his Lo-
beckius Paralip. 334 adn. 15, Ahrens Dial. 475 (Sophron. fr. 93).
ac priora quidem huc non pertinere constat. sed etiam quae Calliae
esse dicuntur dubium est utrum ad comicum an ad Syracusanum
referantur qui de Agathocle scripsit. quid significetur facile ad-
parebit conl. Photius 518, 29 et Etym. m. 716, 54 σκηνην δὲ
ἦν ἔχουσιν . . . ἔοικε δὲ σκεῦός τι εἶναι, ὅπερ οἱ μὲν κόσμον
τινὰ γυναικείον εἶναι φασιν, οἱ δὲ σκιάδειον. Photius 743, 13
σκηνη . . . οἱ δὲ εἶδος κόσμου γυναικείου, οἱ δὲ σκεῦός τι οὕτω
καλούμενον. Demosth. 41, 11 σκηνην δὲ ἦν ἔχουσιν, οὐδέ γε ταύ-
την λαβόντες ἀναφέρουσιν (i. e. Betthimmel). ea igitur significatione
Callias quoque sive comicus sive rerum scriptor usus erat.

33

Athenaeus 13, 577bc Ἀριστοφῶν δὲ . . . ὁ τὸν νόμον εἰσενεγ-
κῶν ἐπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος, ὅς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γέννηται νόθον
εἶναι, αὐτὸς ἀπεδείχθη ὑπὸ Καλλιᾶδου τοῦ κωμικοῦ ἐκ Χορηγίδος
τῆς ἐταίρας παιδοποιησάμενος. Calliam, non Calliadem significari
censet Meinek. I 449. 450. quod si verum est utrum Callias in
comoedia an in iudicio id fecerit quaeritur.

ΗΓΗΜΩΝ

Athenaeus 15, 698c. 9, 406e. Meinek. I 214. Leutsch. Philol. X 704 sq.

ΦΙΛΙΝΝΑ

Athenaeus 15, 699a γέγραφε δὲ (Ἠγήμων) καὶ κωμωδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἣν ἐπιγράφουσι Φιλίνην. cf. Meinek. I 215. composuit enim etiam parodias, inprimis Gigantomachiam. de vera nominis forma locupletior certe Athenaeo testis est Aristophanes Nub. 684.

1.

μάλα ταχέως αὐτῶν πρῶ μοι πουλύπουν,
καὶ δὸς καταφαγεῖν ἀπὸ τηγάνου γόνου.

Athenaeus 3, 108c Ἠγήμων δ' ἐν Φιλίνῃ καὶ γόνου ἐκ ταγήνου ἐσθλόντας ποιεῖ ἐν τούτοις κτλ. πρῶ μοι Meinek.] πρῶ A. πρῶ τὸν Schweighaeus., πρῶ σὺ Coraes Xenocr. 206, ταχέως ἰὼν πρῶ μοι Cobet. N. l. 141 et in Athenaeo Meinek. πουλύπουν] πάλυπον A. pro μάλα Iacobs. Addit. Athen. 71 ἀλλὰ, Dobraeus μᾶλλον, et pro αὐτῶν Iacobs. αὐτῶ (πρῶ σὺ). αὐτῶν in ed. mai. Meinek. nummos esse putabat 'quorum in antecedentibus mentio facta' esset. γόνος sunt pisces minuti. Archestr. Athen. 7, 285b τὸν γόνου ἐξαυδῶ, τὸν ἀφρὸν καλέουσιν Ἴωνες.

ΛΥΣΙΠΠΟΣ

Victoriam Ol. 86, 2 reportavisse videtur Meinekio I 216. at cf. Boeckh. C. I. I 229 p. 349 — 352. antiquae comoediae poetam fuisse intellegitur ex fr. 4 et 6.

ΒΑΚΧΑΙ

1

A. Ἐρωτων. EPM. τί ἔστι; A. πῶς ἔχομεν; EPM. τί δ' ἄλλο γ' ἢ ὁ πατήρ ἀνωθεν εἰς τὸ φρέαρ, ἐμοὶ δοκεῖν, ὥσπερ τὸν οἶνον τοῦ θέρους καθεῖκε νῶ.

Athenaeus 3, 124d ὅτι δὲ καὶ τὸν οἶνον ἔψυχον ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν φησὶν . . . ὁ Λύσιππος ἐν Βάκχαις κτλ. Βάκχαις Casaub. ed. 2.] βάκχοις A. personarum discriptio mea est.

antea A. Ἐρωτων — ἔχομεν; reliqua B. 2. ἔμοι Dindorf.] μοὶ A. ἡμᾶς δοκεῖ Porsonus Advers. 68. 3. καθεῖκε νό Toeppel. Progr. Neobrand. 1857 p. 5] καθεικέναι. καθεῖκεν ἔ Schweighaeus. καθεῖκέ με Dobraeus Advers. II 304. conloquuntur duo fratres, quos pater nescio qua de causa in locum caliginosum, fortasse in cisternam, demisit. cum cernere nihil possint, primum alter alterum vocat, adsitne ipse quoque quaerens. similem videtur scaenam habuisse Alexidis fabula *Εἰς τὸ φρεῖον*, Apollodori Geloi Ἀπολείπουσα (cf. Meinek. III 438), fortasse etiam Plat. fr. 21. Plat. Theaet. 165b ἐν φρεῖατι συνεχόμενος (174e), ubi cf. Heindorf. Zenob. 3, 45 ἐν φρεῖατι κυσὶ μάχεσθαι· ἐπὶ τῶν . . . ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων. Apostol. 7, 40. Hesych. ἐν φρεῖατι κνωμαχεῖν. Cic. De prov. cons. 3, 6 constat nobilissimas virgines se in putcos abiicisse et morte . . turpitudinem depulisse.

2

βλαύτη, κοθόρον, Θετταλίδι

Pollux 7, 89 καὶ Θετταλὶς δὲ ὑπόδημα μνησθὲν τοὺς εὐρετάς. μὲμνηται δ' αὐτοῦ Λύσιππος ἐν Βάκχαις κτλ. Stephanus Byz. Θεσσαλία· ἔστι καὶ Θετταλὶς ὑπόδημά τι ποιόν, ὡς Λύσιππος ἐν Βάκχαις. Λύσιππος Berkelius] Λύσις. Herodian. I 90, 27.

3

ἀλλὰ τριμίτος ἔστι πῖλος.

Pollux 10, 50 ἔξεστι δὲ εἰπεῖν καὶ πλεκτοὺς πῖλους, καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων οὐδῶνων πῖλους τριμίτους, Λυσιππου εἰπόντος ἐν Βάκχαις κτλ. πῖλος Meinek.] πλεκτός. fortasse initium tetrametri troch.

4

οὐδ' ἀνακνάψας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτριὰς ἐπινοίας

Pollux 7, 41 καὶ θεῖον δὲ τῶν ὑπουργούντων τῷ κναφεῖ, ἀφ' οὗ Λύσιππος κτλ. et 7, 77 δευτερουργῆ δὲ χλαῖναν ἐκάλουν, ἣν οἱ νῦν ἐπίγναφον, καὶ δευτερουργοὺς τοὺς τοῦτο ποιοῦντας. τάχα δὲ τοῦτο ὑποδηλοῖ καὶ Λύσιππος ἐν Βάκχαις κτλ. idem 7, 37 ἀνακνάψαι Λύσιππος ὁ κωμικός. οὐδ' Dobraeus Arist. Plut. 166] σὺ δὲ. om. A. ἀνακνάψας] ἐπιγνάψας A 7, 41, ἀναγνάψας AF 7, 77. ἐπινοίας 7, 41] διανοίας 7, 77. ex parabasi, in qua aemulorum iniurias propulsaverit, haec petita esse monet Meinekius, Nub. 538—550. Pac. 750. 61 confert Dobraeus. θειοῦνται autem vestes ad emendandum odorem.

5

αὐτοῖς αὐλοῖς ὄρμᾳ καὶ γλωττοκομείῳ.

Pollux 10, 154 τὸ μέντοι γλωττοκομείον εἶρηκε Λύσιππος ἐν Βάκχαις κτλ. (*tibicen*) *inruit una cum tibiis et theca tibiali*. Lo-beckius Phryn. 99 αὐτοῖσιν αὐλοῖς ἤρέ με | καὶ γλ., *ut ambubaia loquatur de amatoris ferocitate conquerens 'sustulit me una cum tibiis et theca tibiaria'*.

6

Athenaeus 8, 344e καὶ Λάμπωνα δὲ τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις (τῇ ὀψοφαγίᾳ) κωμωδοῦσι Καλλίας Πεδήταις καὶ Λύσιππος Βάκχαις. Hesychius ἀγεροσικύβηλις· καὶ Λύσιππος ἐν Βάκχαις τὸν αὐτὸν (Λάμπωνα) ἀγύρτην κωμωδεῖ.

ΘΥΡΣΟΚΟΜΟΣ

A solo Suida commemorata. Meinek. I 216. ac fortasse θυρσοκόμος cognomen Bacchi erat a poeta in Bacchis usurpatum.

[ΚΑΤΑΧΗΝΑΙ]

Meinek. I 216. at longe aliter Boeckh. C. I. I 229 p. 349—352, qui Lysippum non poetam, sed protagonistam in Menelao fabula significari arbitratur.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

7

εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ,
εἰ δὲ τεθέασαι μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος,
εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.

Dicaearchus Descr. Graec. 22 Butt. τὸ καθόλου δ' ὅσον αἰ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τε ἡδονὴν καὶ βίου διόρθωσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει. φυλακτέον δ' ὡς ἐνὶ μάλιστα τὰς εἰρήρας, μὴ λάθῃ τις ἡδέως ἀπολόμενος. οἱ στίχοι Λυσίππου κτλ. — τεθήρευσαι. Xen. Memor. 1, 2, 24 Ἀλκιβιάδης ὑπὸ γυναικῶν θηρώμενος. cf. 2, 6, 28. 3, 11, 7sq.

8

κύων δέ τις

ἔβόα δεδεμένος ἔνδον ὥσπερ Βούδιος.

Hesychius Βούδιος· παρὰ Λυσίππῳ τὸ ὄνομα κτλ. Σέλευκος

ἀποδίδωσιν ἄφρων, ἀνόητος. ἔνδον addidit K. Mus. Rhen. XXX 413, ubi cf. quae ad interpretandum hunc versum adieci. Βούδιος] Βουλίας K. cf. Fritsch. Ind. Rost. 1870 p. 9. cf. Βουζύγης Leutsch. Append. prov. 1, 61.

9

ἀλλὰ δᾶδας ἡμένας μοι ταχὺ δότω τις ἔνδοθεν,
καὶ κόρους πλεκτοὺς ἀκραιφνεῖς μυροίνης.

Etymol. m. 531, 53 κορυθάλη· ἡ πρὸ τῶν θυρῶν τιθεμένη δάφνη, ὅτι οἱ κλάδοι, οὓς κόρους καλοῦσι, θάλλουσι, ὡς καὶ Χρυσίππος (sic) κτλ. cf. Etymol. Gud. 338, 15. μοι ταχὺ cod. Sorb. apud Gaisford.] μοι. ἐμοὶ Hemsterh. ἀκραιφνεῖς Hemsterh.] ἀκραπνεῖς. ἀκρατεῖς cod. Par. 2630. ceterum ἐπὶ D. ἕπ^{ος} M. Hemsterhusius Στράτις Χρυσίππῳ. facilius sane Meinek. Lύσιππος.

10

σάμακα

Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμὸν. ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. οὕτως Λύσιππος. Photius. cf. Hesych. σάμαξ et Chionid. 1.

ΛΕΥΚΩΝ

Πρέσβεις docuit Ol. 89, 2, Φράτερας Ol. 89, 3. Meinek. I 217.

ΟΝΟΣ ΑΣΚΟΦΟΡΟΣ

Argumentum ingeniose exposuit Boeckhius Oec. Att.² I 438. 9. fragmenta non exstant.

ΠΡΕΣΒΕΙΣ

Argument. Aristoph. Vesp. I ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου (Ol. 89, 2) . . . δεύτερος ἦν. εἰς Αθήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης Προάγωνι, Λεύκων Πρέσβεσι τρίτος. fragmenta non exstant.

ΦΡΑΤΕΡΕΣ

Argument. Aristoph. Pac. I ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου (Ol. 89, 3), ἐν ἄστει. πρῶτος Εὐπολις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, τρίτος Λεύκων Φράτερσι. Hyperbolum ut barbarum, qui phrateres non haberet, ea fabula tractum esse opinio est Bergkii R. c. Att. 106.

1

ἀτάρ, ὦ Μεγάκλεες, οἴσθ' ἃ που Παάπιδος
Ἵπέρβολος τὰκπώματα κατεδήδοκεν.

Hesychius Παάπης· οὗτος ποτήριά τινα τοῖς Ἀθηναίοις ἔπεμψε δῶρα. Λεύκων Φράτερσιν κτλ. ὡς Fritzschi Act. soc. gr. I 137] ὁ. οἴσθ' ἃ που Fritzschi.] Ἵσθ' ἃ του. κατεδήδοκε Fritzschi.] κατεδήδοκε. alter versus insuavissimus est propter caesuram neglectam ictusque (τὰκπώματά) pravitatem. scribendum est τὰκπώματα ἃ κατεδ., i. e. οἴσθ' ἃ που τὰ Π. ἐκπώματα, ἃ Ἵπ. κ. 'meministi opinor pocula illa Paapidis quae Hyperbolus furatus est'. de forma Μεγάκλεες cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Eq. 283. Eupol. 212. Paapis Aegyptius aliunde non cognitus. cf. Bergk. R. c. Att. 106. 7. regulus Aegyptiorum esse putatur; sed quidni mercatorem Aegyptium fuisse ponamus, poculis pretiosis Athenas adlatis ab Hyperbolo fraudatum?

2

Athenaeus 8, 343 c κωμωδοῦσι δ' αὐτὸν (Μελάνθιον) ἐπ' ὀψοφαγία Λεύκων ἐν Φράτερσιν, Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ, Φερεικράτης ἐν Πετάλῃ.

3

Photius Τίβριοι· ἔθνος. Λεύκων ἐν Φράτερσιν. τάχα δὲ οἱ αὐτοὶ τοῖς Τιβαρηνοῖς. cum Tibareni (ἴ) Chalybum vicini fuerint, Scythiae gens (Pomp. Mel. 1, 20), Tibii (ἴ) autem Phrygiam incoluerint (Steph. Byz. Τίβριον· τόπος Φρυγίας, ἀπὸ Τιβίου τινός. ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι), Tibii pro Tibarenis commemorari vix poterant. fortasse servus aliquis in Leucōnis fabula hoc nomen gessit. Luc. Tim. 22. Strab. 7, 304 Τίβριον τὸν Παφλαγόνα (προσηγόμενον) cf. 12, 553.

ΜΕΤΑΓΕΝΗΣ

Meinek. I 218.

ΑΤΡΑΙ

Suidas Ἀύρας et Μαμμάκνυθον duas Metagenis fabulas fuisse tradit. Athenaeus 8, 355 a Μαμμάκνυθον ἢ Ἀύρων Μεταγένους ἰαμβεῖον et 13, 571 b τὰς Μεταγένους Ἀύρας ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμμάκνυθον commemorat. hinc Meinekius quam Metagenes Ἀύρας fabulam docuisset, eam Aristagoram paullulum inmutatam et no-

mine *Μαμμακύθου* inscriptam repetiisse probabiliter coniecit I 218. cf. Aristoph. Ran. 990 et Fritzs. Ran. p. 185.

1

*τίς ἢ Κολαινὶς Ἄρτεμις;
λερεὺς γὰρ ὦν τετύχηκα τῆς Κολαινίδος.*

Schol. Aristoph. Av. 873 Ἄρτέμιδι ἐπάνυμον ἢ Κολαινίς. *Μεταγένης* δὲ ἐν Ἀύραις κτλ. τίς ἢ om. Ald., cuius sane auctoritas nulla est. unum loqui arguit γὰρ particula: idem autem non potest simul sacerdotem se Dianae Colaenidis fuisse dicere et quae ea dea sit quaerere. scribendum videtur *τί σοι Κολαινίς Ἄρτεμις; quid ad te pertinet?* cf. Aristoph. Eq. 1198. Thesm. 498. Diphil. 17, 4. 32, 18. Apollodor. com. 4, 3. Nicomach. 1, 24. et de *Colaenide Diana* Pausan. 1, 31, 5. Preller. Myth. gr.² I 236 n. 1.

2

*ἀλλ', ὄγαθέ, δειπνώμεν πρώτον, κάπειτά με πάντ' ἐπερώτα,
ἄττ' ἂν βούλη· νῦν γὰρ πεινῶν δεινῶς πῶς εἴμ' ἐπιλήσιμον.*

Athenaeus 9, 385 b ἐξ Ἀύρων *Μεταγένους* κτλ. πρώτον add. Porsonus. πάντ'] πᾶν Cobet. N. l. 142. non recte. ἄττ' K.] ὃ τι. cf. Bentlei Dobraeique adnotata ad Aristoph. Nub. 348. hoc fragmentum cum fr. 3 Bergkii R. c. Att. 421. 2 ita coniungit, ut fr. 2 alterius personae responsum esse statuatur.

3

ὄσπερ ἐπειδὴν δειπνώμεν που, τότε πλεῖστα λαλοῦμεν ἅπαντες.

Athenaeus 8, 355 a ἐκ *Μαμμακύθου* ἢ Ἀύρων *Μεταγένους* ἰαμβεῖον κτλ.

4

*ὕμιν ὀρχηστρίδας εἶπον ἑταίρας
ὠραίας πρότερον, νῦν δ' οὐχ ὑμῖν ἀγορεύω
ἄρτι χροαζούσας ἀνλητρίδας, αἶ τε τάχιστα
ἀνδρῶν φορτηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθοῦ ἔλυσαν.*

Athenaeus 13, 571 b κατὰ τὰς *Μεταγένους Ἀύρας* ἢ τὸν Ἀρισταγόρου *Μαμμακύθου* κτλ. νῦν δ' οὐχ] νῦν δ' αὐθ' Bergkii R. c. Att. 422, quod necessarium videtur, nisi aut per interrogationem sententia efferatur aut post ἔλυσαν alterum membrum a particula ἀλλά incipiens excidisse statuatur. χροαζούσας ἀνλητρίδες quomodo esse possint nescio. χλοαζούσας scribendum videtur, nisi forte genitalium lanugo significatur. ἀνδρας φορτηγούς Schweig-

haeuserus mercatores peregrinos interpretatur cum navibus onerariis in Piraeum advectos. eorum membra viresque a meretricibus frangi. ὑπό coniungendum cum ἔλυσαν, μισθοῦ genitivus pretii est.

5

οἰκίσκον

ἐκάλουν οἱ Ἀτικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον . . . Μεταγένης Αὔραις. Harpocration. cf. Aristoph. fr. 405. 406. 441.

De aliis fragmentis fortasse ad Auras referendis cf. Bergk. R. c. Att. 422.

ΘΟΥΡΙΟΠΕΡΣΑΙ

Thurii Persarum more luxuriae dediti notantur. Lobeck. Paralip. 78 n. 12. Meinek. I 220. Athenaeus 6, 270a οἱ Θουριοπέρσαι καὶ τὸ τοῦ Νικοφῶντος δρᾶμα (Σειρήνες) ἀδίδακτά ἐστι.

6

ὁ μὲν ποταμὸς ὁ Κραῖθις ἡμῖν καταφέρει
μάζας μεγίστας αὐτομάτους μεμαγμένας,
ὁ δ' ἕτερος ὠθεῖ κῦμα ναστῶν καὶ κρεῶν
ἐφθῶν τε βατίδων εἰλυομένων αὐτόσε.
5 τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμῳ ἐνμεντευθενὶ
ῥεῖ τευθίσιν ὀπταῖς καὶ φάγροις καὶ καρᾶβοις,
ἐντευθενὶ δ' ἀλλᾶσι καὶ περικόμμασιν,
τηδὶ δ' ἀφύαισι, τῆδε δ' αὖ ταγηνίαις.
τεμάχη δ' ἄνωθεν αὐτόματα πεπνυγμένα
10 εἰς τὸ στόμ' ἄττει, τὰ δὲ παρ' αὐτῶ τῶ πόδε,
ἄμυλοι δὲ περινάουσιν ἡμῖν ἐν κύκλῳ.

Athenaeus 6, 269f τῶν δὲ Μεταγένους ἐκ Θουριοπερσῶν μνημονεύσας καταπαύσω τὸν λόγον . . . κτλ. 2. αὐτομάτους P] αὐτομάτας. 3. ἕτερος Dindorf.] ἕτερός γε ὁ Σύβαρις καλούμενος ποταμός. extrema interpretationis causa addita esse intellexit Elmsl. Edinb. Rev. III 193. Porsonus ὁ δ' ἕτερός ἐστὶν ὁ Σύβαρις καλούμενος | ποταμός, ὃς ὠθεῖ κτλ. 4. εἰλυομένων] εἰλυόμενον Schweighaeus. αὐτόσε] αὐτόσσε A. 5. ἐνμεντευθενὶ Elmsl. auctar. Aristoph. Ach. 108] ἔν μὲν ἐντευθεν. 6. ῥεῖ Elmsl.] ῥέει. 8. τηδὶ δ'] τιδὶδ' A. ἀφύαισι Villebrun.] ἀφύλισι A. τῆδε δ' αὖ] τηδεδὶ Elmsl. 9. δ' Schweighaeus.] λ' A. 10. ἄττει] ἀττει A. post v. 10 in Athenaei editione Meinekii lacunae signum posuit, ita fere explendae (Anal. crit. Ath. 118) κυλλίνδεθ' ἰκετεύουθ' ἑαυτὰ

καταπιεῖν, conl. Teleclid. 1, 5. Pherecr. 108, 24. v. 5 τὰ μικρὰ ποτάμια sine dubio canaliculi sunt aquae per vias publicas ducti.

7

τίς τρόπος ἵππων; ὡς δ' ὄρχουῦνται τὸν βαρβαρικὸν τρόπον οὗτοι.

Photius et Suidas τίς τρόπος ἵππων; παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων. Μεταγένης Θουριοπέρσαις κτλ. Hesychius τίς τρόπος παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων. Plut. Proverb. 1, 83 τίς τρόπος ἵππων ἐπὶ τῶν παρηλλαγμένων τι καὶ ἀλλόκοτον ποιούντων. — τὸν] fort. τινα, i. e. ὡς β. τινα τρόπον οὗτοι ὄρχ. chori saltationem dicit.

8

πίνακα

τὸ σκεῦος (i. e. τήγανον) ὀνομασμένον καὶ παρὰ Μεταγένει τῷ κωμικῷ ἐν Θουριοπέρσαις. Athenaeus 6, 228e.

9

συγκόψαι

ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι. Μεταγένης Θουριοπέρσαις. Bekker. Anecd. 114, 1. cf. Photius 555; 15. idem Photius 308, 24 et Suidas ξενοκοπεῖν ἐπὶ τοῦ πληγᾶς ἔλαβον (λαβεῖν Suid.). οὕτω Μεταγένης. recte Meinek. ξυνεκόπην pro ξενοκοπεῖν, perperam adversante Bernhardy.

ΟΜΗΡΟΣ Η ΑΣΚΗΤΑΙ

Naupactum Lacedaemonii (fr. 10) Messeniis inde eiectis expugnauerunt Ol. 94, 4. Diodor. Sic. 14, 34. Pausan. 4, 26, 2. 10, 38, 10 (5). itaque circa id tempus fabulam actam esse arbitratur Meinek. I 221. cf. etiam Bergk. R. c. Att. 423. 4. Fritsch. Q. Arist. 285. 6 n. 62.

10

καὶ Λύκων ἐνταυθά που
 . . . προδοῦς Ναύπακτον ἀργύριον λαβῶν
 ἀγορᾶς ἄγαλμα ξενικὸν ἐμπορεύεται.

Schol. Plat. 332 Bekk. Μεταγένης ἐν Ὀμήρῳ εἰς προδότην (κωμῶδεϊ τὸν Λύκωνα) κτλ. 2. πέρσαι supplet Meinek. Bergk. R. c. Att. 422 A. καὶ A. ἐντ. B. ποῦ; A. ὀδὶ πρ. κτλ. Eurip. El. 387 αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσιν. ξενικὸν corruptum videtur. scribendum ἄγαλμ' ἀγορᾶς ξένοισιν ἐμπ. *inlustre peregrinis exemplum, ad quantam in foro et contione*

potentiam Athenis pervenire possint’, dummodo civitatem furari discant. fuit enim Lycon (idem qui Socratem accusavit) peregrinus scholiasta Platonis teste ex Ionia oriundus Thoricoque pago adscriptus. ἐμπορευέται ex tragicorum consuetudine desumptum esse Bergkiius 423 monet conl. Soph. El. 405. OR. 455. fr. 788 N.

11

Schol. Aristoph. Av. 1297 (Μειδίας) διαβάλλεται εἰς τε πονηρίαν . . . καὶ κλοπῆν (sic Schneiderus pro κλοπῆς) δημοσίων, ὡς Μεταγένης ἐν Ὀμήρῳ, καὶ συκοφαντίαν (sic Dind. pro συκοφαντία).

Ad Homerum praeterea fr. 17. 18 refert Schweighaeuserus.

ΦΙΛΟΘΥΤΗΣ

Atheniensium superstitiones hac fabula exagitasse videtur Meinekio I 221.

12

δίμυξον ἢ τριμύξον ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Pollux 6, 103 Μεταγένης κτλ. 10, 115 Μεταγένους δέ· δίμυξον, ὡς ἐγὼ δοκῶ. Athenaeus 15, 700f μνημονεύει τοῦ δίμυξου λύχνου καὶ Μεταγένης ἐν Φιλοθύτῃ. Bekker. Anecd. 91, 3 δίμυξον λύχνον· Μεταγένης Φιλοθύτῃ.

13

ὦ πολῖται, δεινὰ πάσχω. Β. τίς πολίτης δ' ἔστ' ἔτι πλὴν ἄρ' εἰ Σάκας ὁ Μυσὸς καὶ τὸ Καλλίου νόθον;

Schol. Aristoph. Vesp. 1221 τὸν Ἀκίστορα ξένον κωμφοδοῦσι τὸν τραγικόν . . . οὐ κοινῶς ξένον, ἀλλὰ Μυσόν. . . καὶ Μεταγένης Φιλοθύτῃ κτλ. ἔστ' ἔτι Meinek. V 53] ἐστὶ. Bergk. R. c. Att. 124 ἐστὶ νῦν. ἄρ' εἰ Σάκας Bergk.] ἀρισάκας V. ἀρσάκας Ald. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Nub. 361. de subditivo Calliae filio cf. Andocid. 1, 125—127.

14

κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον, ὡς ἂν καιναῖσι παροψίδι καὶ πολλαῖς εὐωχίῳ τὸ θέατρον.

Athenaeus 10, 459c κατὰ γὰρ τὸν Μεταγένους Φιλοθύτην κτλ. Pollux 10, 88 τὰς δὲ παροψίδας ἢ μὲν πλείστη χοῆσις ἐλέγχει τοῦνομα ἐπὶ μάξης ἢ ζωμοῦ τινος ἢ ἐδέσματος εὐτελοῦς· οὐ μὴν ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀγγελίον ἐλπτεόν τὴν κλησιν . . . τὸ μὲν ἐν τῷ Μεταγένους Φιλοθύτῃ ὡς ἂν — θέατρον, οἶδ' ὅτι ἐστὶν ἀμφίβολον. κατ'

ἐπεισόδιον] καὶ ἐπεισοδίου Fritzs. De parops. 9. non recte. και-
ναῖσι Dind.] καιναῖς. πολλαῖσι π. καὶ καιναῖς Pollux. ac sic in Ath.
Meinek. at Dionys. 2, 37 πολυτελῶν | πολλῶν τε δέλτων. ceterum
falluntur qui ἐπεισόδιον tragoediae tantummodo esse opinantur.
De comoed. Cram. Anecd. Par. I 403 (p. XXVII a Duebn.) μέρη
τῆς κωμωδίας τέσσαρα· πρόλογος, χορικόν, ἐπεισόδιον, ἔξοδος . . .
ἐπεισόδιόν ἐστι τὸ μεταξύ δύο χορικῶν μελῶν. neque ulla causa
excogitari potest cur eandem fabulae partem Athenienses in tra-
goedia aliter, aliter in comoedia adpellare debuerint. non minus
perversum est Metagenis sententiam Cratini fragmento 195, i. e.
solem densissima caligine inlustrare. Metagenes enim in parabis
ut videtur suarum fabularum virtutes praedicans *υπομοχοε* *επισ-*
οδίο nova quaedam inventa contineri dicit, ut spectatores quasi
in convivio multis semperque novis ferculis delectentur. cf. Aristoph.
Nub. 756. 1287. ac similiter Athenaeus postquam de griphis
disputavit proximo libro Metagenis exemplo aliam rem se tracta-
turum profitetur.

15

λαθροφαγεῖν

Μεταγένης Φιλοθύτη. Bekker. Anecd. 106, 12. Pollux 6, 40
Μεταγένης δὲ καὶ λαθροφαγεῖν που λέγει.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

16

ῥαφανίδος,

ἀμύλου, λεκίδων, καρῶν, ξωμοῦ, πολφῶν, οἴνου, κολοκύντης.

Erotianus 111, 11 Klein. πολφοί· βολβοί. ὡς Μεταγένης φησί
κτλ. βολβοί ad Metagenis verba pertinere putat Cobetus (βολβῶν, ῥα-
φανίδος). λεκίδων vel potius λεκίδου Meinekius] λεκίδων. οἴνου cor-
ruptum iudicat Meinekius. idem κολοκύντης conl. Phryn. Epit. 437
Lob.] κολοκύντης.

17. 18

Athenaeus 6, 270e θεασάμενος πλήθος ἰχθύων καὶ ἄλλων παν-
τοδαπῶν ὄψων παρασκευὴν εἰσκυκλουμένην . . . ἀνέκραγεν·

τέτλαθι δὴ πενίη καὶ ἀνάσχεο μωρολογούντων·
ὄψων γὰρ πλήθος σε δαμάξ καὶ λιμὸς ἀτερπής.

deinde 271a δεῖ οὖν καὶ κατὰ τὸν κωμικὸν Μεταγένην ἐπειπόντα

εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ δέλτων

τετλάται.

Schweighaeuserus non solum versum extremum, sed etiam duo

priores Metageni tribuebat ad Homerum referens, ac sic Fritzschi Q. Arist. 285, Bergkius R. c. Att. 422, qui tamen ad Auras haec pertinere censet. Meinekus priores Hegemonis (Athen. 15, 698d) esse arbitratur. praeterea Fritzschi Q. Arist. 286 n. 62 tertium versum duobus prioribus anteponebat.

19

δουλάρια

Μεταγένης. Pollux 3, 76.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ

Meinek. I 218. Fritzschi. Aristoph. Ran. p. 185. 323. cf. ea quae ad Auras Metagenis adnotavimus.

ΜΑΜΜΑΚΤΘΟΣ

1

ὥσπερ ἐπειδὴν δειπνῶμέν που, τότε πλείστα λαλοῦμεν ἅπαντες.

Athenaeus 8, 355 a. cf. Metagen. 3.

2

ὑμῖν ὀρχηστρίδας εἶπον ἑταίρας
 ὠραίας πρότερον· νῦν δ' οὐχ ὑμῖν ἀγορεύω
 ἄρτι χνοαζούσας ἀνλητρίδας, αἶτε τάχιστα
 ἀνδρῶν φορηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθοῦ ἔλυσαν.

Athenaeus 13, 571 b. cf. Metagen. 4.

3

ἀνθέων

τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἄττικοί . . . Ἀρισταγόρας
 Μαμμακῦθῳ. Bekker. Anecd. 404, 28 et Suidas ἀνθέων.

4

βασιλεύς

χωρὶς τοῦ ἄρθρου. Ἀρισταγόρας Μαμμακῦθῳ. Bekker. Anecd.
 85, 25. i. e. rex Persarum.

5

ἑμάντας

τοὺς τῶν ἰστίων. Ἀρισταγόρας. Photius.

6

λακκόπεδον

τοὺς ὄρχεις. οὕτως Ἀρισταγόρας. Photius. Ἀρισταγόρας Meinek. I 220] Ἀνταγόρας. Hesych. λακκόπεδα . . φησὶν διαχλασθέντος ὄσχεον καὶ τῶν διδύμων κρεμασθέντων καλεῖσθαι λακκόπεδα.

7

σπεῖρα

ἢ συστροφή καὶ τὸ ἄθροισμα. οὐχ ὕπως παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν Μαρμακινῷ. Photius.

ΣΤΡΑΤΤΙΣ

Meinek. I 221 sq.

ΑΓΑΘΟΙ

Dubitabant veteres Pherecratis an Strattidis esset. cf. quae ad Pherecratis fabulam adnotavimus.

ΑΝΘΡΩΠΟΡΡΑΙΣΤΗΣ

Titulum ad ἀγωνοθέτην pertinere, i. e. ἄρχοντα βασιλέα, qui primas partes Orestis Euripideae Hegelochi histrioni dederat (fr. 1) eoque spectantium voluptatem perdiderat, Meinekius monet I 224. perperam interdum Ἀνθρωπορέστης. simplici ρ nomen scribendum esse Dindorfius censet Schol. Eurip. III 257, poetam eo in trimetris iambicis usum esse ratus: quae admodum dubia res est.

1

καὶ τῶν μὲν ἄλλων οὐκ ἐμέλησέ μοι μελῶν,
 Εὐριπίδου δὲ δράμα δεξιώτατον
 διέκναισ' Ὀρέστην, Ἡγέλοχον τὸν Κυνάρου
 μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν.

Schol. Eurip. Orest. 279 πολλοὶ μὲν οὖν διέπαιξαν τῶν κωμικῶν (τὸν Ἡγέλοχον) . . . Στράτις ἐν Ἀνθρωπορραίστη κτλ. 3. διέκναισ'] δι' αἴκνεσ' Α. Ὀρέστην] ὀρέστη IB. Κυνάρου Dindorf.] κυνάρου ABM. κινάρου I. Κινάρου Bentleyius. ac Cinnarus, πορνοβοσκὸς Σελινούσιος commemoratur Zenob. 1, 31, ubi nulla codicum discrepantia enotatur, et Hesych. ἀρπαγὴ τὰ Κινάρου. τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν i. e. primas partes agere. cf. fr. 60 et Aristoph. Ran. 303.

τῶν δὲ διδύμων ἐκγόνων σεμιδάλιδος

Athenaeus 3, 127d σεμιδάλεως δὲ μέμνηται . . . Στράτις ἐν Ἀνθρωπογραφίᾳ τὴν γενικὴν δὲ σεμιδάλιδος εἴρηκεν ὁ Στράτις ἐν τῷ αὐτῷ δράματι οὕτως κτλ. Pollux 6, 75 Στράτις δὲ καὶ τὴν γενικὴν εἴρηκε σεμιδάλιδος. videntur trimetri esse, quorum alter incipit a voce σεμιδάλιδος. Iacobs. Addit. 85 τούτων δὲ, Meinekius post διδύμων inseruit τῶν, ut unum scilicet versum efficerent. *farinae filios dicit panes*. Archestr. Athen. 3, 112b τὸν ἐκ Τεγέας σεμιδάλεος υἱὸν ἐπαινῶν. 4, 137c *Δήμητρος παῖδ' ὅπτιν ἐπεισελθόντα πλακοῦντα.* addo Philyll. 4. σεμιδάλιδος dixisse videtur, *quod de farina tamquam de persona loquitur. fuit enim Σεμιδάλις nomen proprium.* Alexid. Athen. 4, 134c. 6, 242d.' Meinek.

ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

Titulus dubius. cf. Meinek. I 224.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ

Schol. Aristoph. Ran. 146 πολλῶ ὕστερον τῶν Βατράχων δεδίδακται ἢ Ἀταλάντη (ὁ Ἀτάλαντος codices) Στράτιδος. cf. Suid. σκῶρ. Atalantam scripserunt etiam Callias, Euthycles, Alexis, Philyllius, Philetaerus. Meinek. I 225. sine dubio fabulam de Atalanta et Meleagro vel Milanione comice tractaverat.

καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν
εὐρεῖν με συκάζουσαν, εἶδ' ἤκειν ταχὺ
τὸν ἀλοτρύπην αὐτόν.

Vit. Isocr. p. 256 Westerm. σκώπτουσι δ' αὐτόν (Ἰσοκράτη) οἱ κωμικοὶ ἐπὶ τῇ Λαγίσκῃ, ὧν εἰς ἐστὶ καὶ Στράτις λέγων ταῦτα ἐν Ἀταλάντῃ κτλ. Athenaeus 13, 592d Ἐρμιππος προβαίνοντά φησι τῇ ἡλικίᾳ τὸν Ἰσοκράτη ἀναλαβεῖν Λαγίσκαν τὴν ἑταῖραν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξ ἧς καὶ γενέσθαι αὐτῷ θυγάτριον. μνημονεύει δ' αὐτῆς Στράτις ἐν τούτοις κτλ. cf. Harpocrat. Λαγίσκα . . . Λαγίσκας τῆς ἑταίρας μνημονεύει καὶ Στράτις ὁ κωμικὸς οὕτω κτλ. Plutarchus Mor. 836e ὅθεν εἰς τοὺς ἀλούς κωμωδῆται ὑπὸ Ἀριστοφάνους (fr. 700) καὶ Στράτιδος. Pollux 4, 71 καὶ ἀλοτρύπης, ὡς ἡ κωμωδία. Suidas Φιλίσκος· ἐγένετο δὲ πρότερον ἀλλητῆς παραδοξότατος. διὸ καὶ ἀλοτρύπην Ἰσοκράτης αὐτόν ἐκάλει. imo Isocrates ἀλοτρύπης dicebatur, quia pater eius tibiis fabricandis operam dederat. καὶ τὴν om. Harpocr. τὴν om. Vit. Isocr. Λαγίσκαν] Λαγίσκην Vit. Isocr. ac Λαγίσκαν etiam Lysias fr. 155 Turic. 2. εὐρεῖν] ἰδεῖν Athen. Harpocr.

με] μὲν V. Isocr. εἶθ' ἤκειν ταχὺ V. Isocr.] εὐναίαν ἔτι Athen. Harpocr. (εὐνοίαν Ath. B). 3. τὸν V. Isocr.] τὸν τ' Athen. Harpocr. ἀύλοτρόπην Athen. Harp.] ἀύλοτροπον V. Isocr. Bekkerus in Harpocratone οὕτω Α. — παλλακὴν ἴδομι κτλ. εὐναίαν in *lupanari* degentem interpretantur Schweighaeuserus et alii talium rerum amatores. nihil aliud significat quam *in lecto*. Hesych. σκαῶζειν. . . . τὸ κνίξειν ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὀμιλαῖς. ceterum utraque lectione coniuncta scribendum videtur καὶ μὴν Α. τ. Ἰσ. π. | εὐρεῖν (vel ἰδεῖν) με σ. εὐναίαν ἔτι, | ἔπειτα δ' ἤκειν ἀύλοτρόπην αὐτὸν ταχὺ.

4

ὑπογάστριον θύνην τι κάκροκώλιον
δραχυῆς ὕειον

Athenaeus 7, 302d Στράτις Ἀταλάντη κτλ. v. 1 etiam 9, 399d. τι 399d] τε 302d. ὕειον Casaub.] υἷον.

5

Schol. Aristoph. Ven. Pac. 347 ὁ δὲ δεύτερος (Φορμίων) ἦν κωφός· μέμνηται καὶ Στράτις. τρίτος μοιχός· Κρατῖνος Ἀταλάντη· τέταρτος Κροτωνιάτης ἀρχαῖος· Κρατῖνος Τροφώνιος. Ἀταλάντη post Στράτις transponit Dindorfius Cratini fabulae nomen excidisse existimans.

6

Hesychius Διονυσοκουροπυρώνην. τὸν γὰρ Διονύσιον κουρεῖα ὄντα κωμωδεῖ. κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου, ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθεῖς. cf. Cratin. 208.

7

Schol. Aristoph. Av. 1294 μνημονεύει αὐτοῦ (Ὀπουντίου) μέγα ῥύγχος ἔχοντος καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράφας. verba καὶ — γράφας desunt in R. ὁ τὰς Ἀταλάντας γράφας (fr. 6. 7) idemne sit ac Strattis an alius dubitatur. illud veri similis est, cum Στράτις ἐν Ἀταλάνταις etiam a Suida adferatur (fr. 8).

8

διφροφόροι

Στράτις ἐν Ἀταλάνταις. Suidas.

9

σκαῶρ

Schol. Aristoph. Ran. 146 τινὲς φασι τῷ σκαῶρ πρῶτον κεχρησθῆναι Στράτιν ἐν Ἀταλάντη δράματι. ψεῦδος δέ· πολλῶ γὰρ ὕστε-

ρον τῶν Βατράχων ἢ Ἀταλάντη Στραττιδος δεδίδακται. cf. Suidas σκῶρ. σκῶρ, non σκῶρ scribendum esse docet Lobeck. Paralip. 77.

ΖΩΠΥΡΟΣ ΠΕΡΙΚΑΙΟΜΕΝΟΣ

Zopyrus potest esse aut paedagogus Alcibiadis, de quo cf. Plat. Alcib. I 22b. Plut. Alcib. 1. Clem. Alex. Paedag. 130 P. Ἀλκιβιάδου δὲ τὴν πορνείαν ὁ Θορᾶξ ἐπισχεῖν οὐκ ἔσχυσε Ζώπυρος, ἀλλ' ὠνητὸν ἀνδράποδον ὁ Ζώπυρος ἦν, aut ille Zopyrus, cuius nomen dialogo Socratico Phaedo inscripsit. Bekker. Anecd. 107, 3 *λογάριά μοι λέγει. Φαίδων Ζωπύρω.* (cf. Aristoph. fr. 810.) Theon. Progymn. 177 Walz (75 Spengel) *παρὰ τῷ Σωκρατικῷ Φαίδωνι ἐν τῷ Ζωπύρω.* cf. Meinek. I 225. Menandr. Philem. p. 237. Spīnthari tragici Ἡρακλέα περικαϊόμενον a Strattide exagitatū esse idem Meinekius suspicatur I 226.

10

Hesychius οὐ μάλα κικκᾶς· παροιμία τὸ μηδὲν σημαίνουσα. ὠνήτης δὲ κικκᾶς (cod. κοκκᾶς) οὐ μάλα φαίνεται. καὶ Στραττις ἐν Ζωπύρω περικαϊομένῳ· τῶν οὐ μάλα τέθρηκα κεκκικκᾶν ἐπικρατῆ. Ἐπικράτη Meinek. (cf. I 182). Photius οὐ μάλα κικκᾶ· τὸ μηδέν. et οὐ μάλα κικκᾶς· παροιμία οὐδέν (potius τὸ μηδέν) σημαίνουσα. Diogenian. 7, 4 et Apostol. 13, 38 οὐ μάλα κικκᾶς· ἐπὶ τῶν μηδέν ὄντων. Plut. Prov. 2, 4 οὐ μάλα κικκᾶς· κατὰ τῶν μηδέν ὄντων. lucem videntur adferre Plaut. Rud. 2, 7, 22 (580) *cluas tu an exungare, ciccum non interdūim.* Varro L. 1. 7, 5, 98 *ciccum dicebant membranam tenuem, quae est in malo Punico discrimen.* Lobeck. Pathol. prol. 254 *κικκᾶβινον τὸ ἐλάχιστον* (Hesych.) a κίκκος, quod Schneiderus commode restituit pro κικαῖος τὸ τῶν καρπῶν λέπος, latinum *ciccus*'. cf. 286. 7. Hesych. κίκκαρος· τὸ ἐλάχιστον. quod fortasse nihil aliud est quam κίκκαβος cf. Phot. 164, 18. 19. Pollux 9, 83. scribendum videtur οὐ μάλα γ' ἔθρηκ' ἀλλ' οὐδὲ κίκκον Ἐπικράτη. cf. Aristoph. Nub. 1396. Pac. 1223.

ΙΦΙΓΕΡΩΝ

Apollophani ab aliis tribuebatur. cf. Bekker. Anecd. 83, 27. Suid. ἀδελφίζειν. Meinek. I 226. Apollaph. fr. 3 et 4.

ΚΑΛΛΙΠΠΙΔΗΣ

Nomen duxisse videtur a clarissimo tragoedo, de quo cf. quae adnotavimus ad Aristoph. fr. 474. ex quibus corrigi possunt quae Meinekius disputavit I 227 init.

11

αὐτίκα δ' ἤρπασε τεμάχη

θερμάς τε κάπρου φλογίδας ἔβρουχέ τε πάνθ' ἄμα.

Athenaeus 14, 656 b τὰ δὲ ὀπτά κρέα καλεῖται φλογίδες. Στράτις γοῦν ἐν Καλλιπίδῃ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους φησὶν κτλ. ἔβρουχέ Α] κατέβρουξέ Meinekios anapaesticus versus constituens. sed idem in Athenaeo cum Dindorfio scripsit ut nos supra edidimus.

12

Athenaeus 7, 304 b μνημονεύει δὲ τῶν θυννίδων καὶ Στράτις ἐν Καλλιπίδῃ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Scripta fuit in Cinesiam poetam dithyrambicum, Meletis citharoedi filium. cf. Harpocr. 111, 20. Athen. 12, 551d. fr. 15. 18. 19 et quae adnotavimus ad Aristoph. Ran. 153. ad Ol. 96 vel 97 refert Meinekios I 227—230.

13

τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν; B. τεττάρων
δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον. A. τί λέγεις; μέτρον
ἐχρῶντο κοφίνῳ; ἦ . . . τοῦτ' αὖθ' ὅτι
οἴνου κόφινος, δυνάμενος τρεῖς χόας πυρρῶν
ταῖς κοφίταις ταῦτά ταῦτα δυνάμενος.

Pollux 4, 169 οὐ μόνον δὲ ἡ κοτύλη καὶ ὑγρῶν ἦν καὶ ξηρῶν μέτρον, ὡς πολλαχόθεν ἡ κωμωδία ὑποδηλοῖ, ἀλλὰ καὶ κόφινος μέτρον Βοιωτίον ἄμφω μετροῦν. Στράτις γοῦν φησιν ἐν τῷ Κινησίᾳ κτλ. 'sic A, lacuna 9—10 litterarum capace'. Bekker. v. 3 scribendum videtur ἐχρῶντο κοφίνῳ; B. νῆ Δία καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι κτλ. reliqua non magis quam Meinekios expedio. Hesych. κόφινος· μέτρον χωροῦν χόας τρεῖς.

14

ἀλμυρόν θ' ὕδωρ,

ἕτερόν τε λεπτόν ἐν ἀλία κεκομμένον.

Pollux 10, 169 καὶ ἀλία δὲ σκευὸς τι ἦν πύξιον, ὃ τοὺς ἄλας ἐντρέβουσιν . . . Στράτις δὲ ἐν Κινησίᾳ κτλ. ἕτερον] νίτρον vel κέγγρον Meinekios. scribendum est τυρόν. describitur enim miserimus nescio cuius victus. Antiphan. Athen. 9, 402e (v. 8) τυρός κοπτός. Athen. 14, 658d τοὺς δὲ λεπτοὺς τῶν τυρῶν.

15

Schol. Arist. Ran. 404 χρόνῳ δ' ὕστερον οὐ πολλῶ τινι καὶ καθάπαξ περιεῖλε Κινησίας τὰς χορηγίας· ἐξ οὗ καὶ Στράτις ἐν τῷ εἰς αὐτὸν δράματι ἐφῆ σκηνῇ μὲν τοῦ χοροκτόνου Κινησίου. 'requiritur μέμνηται vel simile quid' Dindorf. pro ἐφῆ σκηνῇ μὲν Meinekius ἐφῆ· σκηνῇ μὲν ἐστὶν ἥδε τοῦ χ. | Κιν. G. Hermann. Annal. Vindob. CX 78 σκευῇ μὲν οὖν χ. K. Cobetus N. l. 10 σκηνῇ μὲν ἥδε τοῦ χ. θεοῦ | Κινησίου conl. Sophocl. El. 6, his verbis poetam fabulam exorsum esse existimans. at quis deus σκηνῇν habet? Fritzschius Aristoph. Ran. p. 196 σκλήναι μετὰ τοῦ χ. K., Sannyrionem intellegens. 'exarescere cum choricida Cinesia.'

16

Schol. Aristoph. Av. 1569 εἶχε δὲ (Λαισποδίας) καὶ περὶ τὰς κνήμας αἰτίας τινας, ὡς φησι Στράτις ἐν Κινησίᾳ. αἰτίας ἔχειν pro accusari, inrideri grammatici haud raro dicunt. Meinekius V 53 adfert Hesych. λεσβίαι· αἰτίας εἶχον ἀτόπους αἱ ἀπὸ Λέσβου.

17

Schol. Aristoph. Plut. 550 (Θρασύβουλος) μήποτε ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἀνθάδης, ὡς Στράτις ἐν τῷ Κινησίᾳ. 'indicari videtur is Thrasylbulus, cuius mentio fit in Eccles. 203: nam ibi quoque describitur a scholiaste ἀνθάδης καὶ δωροδόκος (356) et ὑπερόπτης τοῦ δήμου. idemne fuerit qui Colyttensis necne, non affirmaverim'. Hemsterhus.

18

Athenaeus 12, 551 d ἦν δὲ ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίας, εἰς ὃν καὶ ὄλον δράμα γέγραφε Στράτις, Φθιώτην Ἀχιλλέα αὐτὸν καλῶν, διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχεῶς τὸ Φθιώτα λέγειν. παίζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἐφῆ Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ. cf. Aristoph. Ran. 1264.

19

Harpocratio 111, 24 (μέμνηται Κινησίου) Στράτις ὄλον δράμα ποιήσας εἰς αὐτόν, ὅπερ ἐπεγράφη Κινησίας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ κωμῶδει.

20

Pollux 10, 189 Στράτις ἐν τῷ Κινησίᾳ τὸν Σαννυρίωνα διὰ τὴν ἰσχνότητα κἀναβον καλεῖ. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. fr. 699.

21

Erotianus 85, 14 Klein. *καμμάρω· ἐφ' ἰδρώσι δὲ παραλαμβάνειν . . . Στρατίτιν ἐν κυνηγοῖς λέγοντα . . .* Stratitidis verba interpretantur. *Κινησία* pro *κυνηγοῖς* Maussac. Harpocrat. II 306 (ed. Dindf.). ceterum *κάμμορον, κάμμαρον, κάμαρον* scribitur: est medicamentum refrigeratorium, *φάρμακόν τι ψυκτικόν ἢ τάχα τὸ κώνειον* Erotian. 86, 4.

Ad Cinesiam Meinekius praeterea refert fr. 64.

ΔΗΜΝΟΜΕΔΑ

Nominis ratio obscura est, forma in codicibus multum variata. cf. Meinek. I 231. comparari potest *Ἀνδρομέδα*. fortasse Lemniarum mulierum fata ridicule traducebantur.

22

*Ἐρμῆς, ὃν ἔλκουσ' οἱ μὲν ἐκ προχοιδίου,
οἱ δ' ἐκ καδίσκου γ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένον.*

Athenaeus 11, 473c *μνημονεύει τοῦ καδίσκου καὶ Στρατίτις ὁ κωμικός ἐν Δημνομέδᾳ λέγων οὕτως κτλ.* idem 1, 32b *Ἐρμῆς δ' εἶδος πόσεως παρὰ Στρατίτιδι.* Eustathius 1470, 64. 2. γ' addidit Fritzschius Q. Arist. 269. Porsonus σ'. cf. Cratin. 193. Photius *Ἐρμῆς· πόσεως εἶδος· ὡς ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ Διὸς σωτήρος.* similia Hesychius *Ἐρμῆς.*

23

Χίος παραστὰς Κῶον οὐκ εἶ λέγειν.

Schol. Plat. 320 Bekk. *τῶν δὲ βόλων ὁ μὲν τὰ ἕξ δυνάμενος Κῶος καὶ ἐξίτης ἐλέγετο, Χίος δὲ ὁ τὸ ἔν, καὶ κύων. λέγεται δὲ τις καὶ παροιμία ἀπὸ τούτου οἷον Χίος παραστὰς Κῶον οὐκ εἶσω· ἀφ' οὗ καὶ Στρατίτις Λιμνοπέδαις κτλ.* Eustathius 1397, 41. Zenob. 4, 74 *Κῶος Χίω· ὁ Κῶος ἀστράγαλος ἠδύνατο ἕξ. παροιμία δὲ ἐστὶ Χίος πρὸς Κῶον. ὁ μὲν γὰρ Χίος ἠδύνατο ἔν, ὁ δὲ Κῶος ἕξ.* Append. prov. 5, 28 *Χίος παραστὰς Κῶον οὐκ εἶ λέγειν.* ἀπὸ ἀστράγαλων παρωδήθη ἢ παροιμία. Apostol. 18, 26a *Χίος παραστὰς οὐκ εἶ Κῶον λέγειν,* falsa interpretatione addita. idem 10, 35 *Κῶος πρὸς Χίον· ὅταν ἐλάττω πρὸς μείζω τις παραβάλλει.* discernenda igitur sunt duo proverbia: *Κῶος πρὸς Χίον*, i. e. *optimus talorum iactus prae pessimo, et Χίος παραστὰς Κῶον οὐκ εἶ λέγειν vel οὐκ εἶσω*, i. e., si Sauppium sequimur, *οὐκ εἶ σῶζειν* (vers. choliamb.). cf. Diphil. Athen. 6, 247a (v. 4) *οὐκ ἄν ποτε Εὐριπίδης (talorum iactus) γυναικᾶ σώσειεν.* Cous enim iactus erat optimus (6. 6. 6), quem qui icesset, iactum iterabat. *periculum igitur erat*

ne iacto Chio omne lucrum periret. cf. etiam Fritzs. Aristoph. Ran. p. 229 sq.

24

ὑποδήματα

σαντῶν προῖασθαι τῶν ἀπλῶν

Harpocratio ἀπλᾶς . . . Καλλίστρατος φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι. Στράτις Λημνομέδα κτλ. προῖασθαι] περιᾶσθαι F. περιᾶσθαι M.

25

πολλοὺς ἤδη μεγάλους τε φάγρους ἐγκάψας

Athenaeus 7, 327 e μνημονεύει τοῦ φάγρου καὶ Στράτις ἐν Λημνομέδα κτλ. ἤδη Meinek.] δῆ. sunt anapaestici tetrametri (vel duorum dimetrorum) reliquiae.

ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ Η ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ

Pausanias videtur significari Ceramensis, Agathonis amator, quem apud Archelaum Macedoniae regem fuisse narrat Aelianus V. h. 2, 21. unde cum tituli ratio explicari videatur, consentaneum est fabulam actam esse post Ol. 93, 1. Meinek. I 231. 2.

26

A. εἰσὶν δὲ πόθεν αἱ παῖδες αὐταὶ καὶ τίνες;
B. νυνὶ μὲν ἤκουσιν Μεγαρόθεν, εἰσὶ δὲ
Κορίνθιαι. Λαῖς μὲν ἠδὲ Μεγακλέους.

Athenaeus 13, 589 a Στράτις ἐν Μακεδόσιν ἢ Πανσανία. εἰσὶν δὲ πόθεν Schweighaeuser.] εἰσὶ δὲ (vel δ') ὄθεν BP. νυνὶ Porson. Aristoph. Av. 521 p. 175] νῦν. 3. ἠδὲ Dindorf. Μεγακλέους Porson.] ἢ μέγα κλέος ἰδὲ B et fortasse A, qui ἰδὲ praebet teste Schweigh. — 'Megaclis serva'. significatur Laïs maior. cf. Gell. 1, 3 et interpr. Horat. Epist. 1, 17, 36.

27

πολλῶν φλυάρων καὶ ταῶν ἀντάξια,
οὓς βόσκειθ' ὑμεῖς ἔνεκα τῶν ὠκυπτέρων.

Athenaeus 14, 654 f ὅτι δὲ καὶ τιθασοὺς εἶχον αὐτοὺς (pavones) ἐν ταῖς οἰκίαις Στράτις παρίστησιν ἐν Πανσανία διὰ τούτων κτλ. ταῶν Meinek.] ταῶν. cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Av. 102.

28

ἡ σφύραινα δ' ἐστὶ τῖς;

B. κέστραν μὲν ὕμεις ὠττικοὶ κικλήσκετε.

Athenaeus 7, 323b Στράτις γοῦν ἐν Μακεδόσιν ἐρομένου τινὸς Ἀττικοῦ ὡς ἀγνοοῦντος τὸ ὄνομα (σφύραινα), καὶ λέγοντος· ἡ — τῖς; φησὶν ὁ ἕτερος· κέστραν κτλ. ὠττικοὶ Schweighaeus.] ὠττικοί. Athenaeus 8, 355d αἱ σφύραιναί τῶν γόγγρων εἰσὶ τροφιμώτεραι. σφύραινα pro κέστρα Macedones dixisse ex titulo comoediae conligit Herwerd. Mnem. nov. III 307.

29

πυκτόν τι τοῖνον . . ἔστω σοι συχνὸν τοιοῦτον.

Athenaeus 9, 396a Στράτις . . ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησία. ὄψον supplet et Πανσανία pro Κινησία Meinekius, et in Anal. crit. 171 ἐστὶ pro ἔστω. scribendum videtur A. πυκτόν τι τοῖνον ὄψον ἔστω σοι; B. πυκτόν | τοιοῦτον.

30

τὸν πέπλον δὲ τοῦτον

ἔλκουσ' ὀνεύοντες τοπείοις ἄνδρες ἀναριθμητοὶ εἰς ἄκρον ὥσπερ ἰστίον τὸν ἰστόν.

Harpocratio τοπεῖον· τοπεῖα λέγουσι τὰ σχοινία. Στράτις Μακεδόσι κτλ. Etymol. m. 762, 20 Στράτις Μακεδόσι· τὸν πέπλον — ἄνδρες. ac sic Photius 595, 18 et Suidas τοπεῖον. ἔλκουσ' ὀνεύοντες Meinekius probante Boeckhio Oec. Att. III 144] ἔλκουσι ὀνεύοντες Harpocr. codices plerique. δεσμεύοντες Etym. Phot. Harp. D. τοπείοις] τὸ πεις Phot. m. pr., τοπιεῖς corr. ἄκρον] ἄλλον B Harp., ἄκραν Hemsterhus. Poll. 10, 130. τὸν om. C Harp. ἰστόν Dobraeus Advers. I 589] εἰς τὸν. Bekker. Anecd. 57, 21 ὀνεύειν· τὸ περιάγειν τὰ μηχανήματα, οἷς τοὺς τε λίθους καὶ τὰ ἄλλα ἔλκουσιν (ἀνέλκουσιν?). ὄνος δ' ἐστὶν αὐτὸ τὸ μηχανήμα τὸ διὰ τροχιλιῶν καὶ σχοινίων. Thucyd. 7, 25 confert Meinekius. Photius 116, 11 ὁ μὲν ἰστός, τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἄνω τεταμένον· κεραία δέ, τὰ πλάγια, ὥστε γενέσθαι (scr. γίνεσθαι) γράμμα τὸ τᾶν· διετείνετο δὲ πολλάκις ὁ τῆς Ἀθηναῶς πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων καὶ ἐπόμπενυσεν (ἐπόμπενεν). cf. Aristoph. Eq. 566. Michaelis Parthenon. 212. iure priore vocis ἄκρον syllaba producta offenditur Herwerden. Mnem. nov. VI 59. scilicet syllabae tres excidisse videntur, veluti εἰς ἄκρον ἐκάστοθ' ὥσπερ κτλ.

31

ὑπογράφειά θ' ἠδέα θύννων

Athenaeus 7, 302e ἐν δὲ Μακεδόσιν (Στράτις ἔφη) κτλ. Bekker. Anecd. 263, 10 ἡρινῶν· τῶν θυννίδων τῶν τῷ ἔαρι τεταρχειμένων, unde conicio scribendum esse ὑπογαστριά τ' ἡρινὰ θύννων.

32

Μακεδόνισσαν

τὴν γυναῖκα. Στράτις Μακεδόσιν. Bekker. Anecd. 108, 29. Ad hanc fabulam propter fr. 30 fortasse referendum est fr. 69.

ΜΗΔΕΙΑ

Tragicae Medeae fata hac fabula traducta fuisse ex fragmentis cognoscitur. Meinek. I 232.

33

καὶ λέγ' ὅτι μύρον αὐτῇ φέρεις
τοιούτου, οἷον οὐ Μέγαλλος πάποτε
ἤψησεν, οὐδὲ Δεινίας ἀγύπτιος
οὔτ' εἶδεν οὔτ' ἐκτήσατο.

Athenaeus 15, 690f μνημονεύει (Μεγάλλου) Στράτις ἐν Μηδεῖα κτλ. αὐτῇ φέρεις Iacobs.] φέρεις αὐτῇ. Erfurdt. Observ. 471 φέρεις αὐτῇ μύρον. 3. Δεινίας Schweighaeus.] Δινίας. ἀγύπτιος (i. e. ὁ Αἴγ.) K.] Αἰγύπτιος. 4. εἶδεν] οἶδεν Meinek. Anal. crit. 337. de unguento Megalio cf. Pherecr. 140. Aristoph. fr. 536. Diniai nomen homini Aegyptio inditum est, postquam Athenis consedit. cf. Archipp. 25. — sunt verba Medeae Creontis filiae fatalia illa dona mittentis.

34

οἷσθ' ᾧ προσέοικεν, ᾧ Κρέων, τὸ βρέγμα σου;
ἐγὼ δα· δίνω περὶ κάτω τετραμένω.

Athenaeus 11, 467e Σέλευκος δ' εἰπὼν ἐκπώματος εἶναι γένος τὸν δεῖνον, παρατίθεται Στράτιδος ἐκ Μηδεῖας κτλ. βρέγμα i. q. βρεχμός Hom. II, 5, 586. Photius 418, 4 περὶ κάτω (πῶ κάτω cod. Dobr. 708, in ed. per errorem περικατατραπήσεται) τραπήσεται· ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω· συνήθως λέγουσιν. δίνω Cobet. V. 1.² 90] δεῖνω. cf. Aristoph. Nub. 1474. aliud poculi genus est ἡ δεινιάς; ab inventore Dinia adpellata. Athen. 11, 467e. duo conloqui censet Naber. Mnem. nov. VIII 39.

35

Μυσῶν λείαν

παροιμία τίς ἐστίν . . . ἦν φησι Δήμων . . . τὴν ἀρχὴν λαβεῖν ἀπὸ τῶν καταδραμόντων ἀστυγεϊόνων τε καὶ ληστῶν τὴν Μυσίαν

κατὰ τὴν Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στράτις ἐν Μηδείᾳ. Harpocration.

ΜΤΡΜΙΑΔΟΝΕΣ

Meinek. I 233. de argumento cf. quae ad fr. 36 adnotavimus.

36

ἐν τοῖς βαλανείοις προκέλευθος ἡμέρα
ἀπαξάπασα γῆς στρατιαὶ σιδαρέων.

Pollux 9, 78 Βυζαντίων σιδήρω νομιζόντων ἦν οὕτω καλούμενος σιδαρέος νόμισμά τι λεπτόν, ὥστε ἀντὶ τοῦ 'πρῶ μοι τριῶν χαλκῶν' λέγειν 'πρῶ μοι τριῶν σιδαρέων.' ὅθεν καὶ ἐν τοῖς Στράτιδος Μυρμιδόσιν εἴρηται κτλ. Hemsterhusii horum versuum interpretatio tanto viro indigna est. neque quae Herwerdenus Stud. crit. 80. 1 disputavit probari possunt, nisi quod προκατελοῦθ' ἡμέρα scribens exiguam veri partem divinando adsecutus est. Pollux cum τριῶν σιδαρέων Byzantios, τριῶν χαλκῶν Athenienses dixisse Strattidis exemplo demonstrare velit, scribendum est mutatione paene nulla ἐν τοῖς βαλανείοις προῖκ' ἐλοῦθ' ὀσημέραι | ἀπαξάπασ' ἂν ἢ στρατιά, σιδαρέων | (τριῶν τ' ἐδέλπνονν). ad ἐλοῦτο enim τριῶν σιδαρέων pertinere non potest, quia in balneis publicis uno fere chalco lavabantur. Athen. 8, 351 f. 352 a. Becker. Charikl.² III 74. de particula ἂν adiectivo ἀπαξάπασα addita cf. Aristoph. Nub. 855. Ran. 1022. adparet aliquem narrare, quam vili pretio exercitus (Atheniensium sine dubio) omnia ad victum necessaria Byzantii sibi comparaverit. significatur autem illud opinor tempus (409 a. Chr.), quo Alcibiades ab exercitu Samio receptus magnas illas ex Lacedaemoniis victorias reportavit et Byzantio Selymbriaque potitus est. Xen. Hell. 1, 4, 14—22. Diodor. 13, 67. Plut. Alcib. 30. 1. idem Plutarchus c. 29 narrat post victoriam potissimum Cyzicenam Alcibiadis milites tam elatos fuisse animis, ut a reliquo exercitu se retinerent saepe victo ipsi numquam victi et ad commilitones neque in castris neque in gymnasiis facile accederent. unde titulum comoediae melius quam adhuc factum est explicari posse existimo. scilicet Alcibiadis milites ioco castrensi Μυρμιδόνες videntur adpellati esse, quo cognomine Strattis usus est choro ex militibus illis composito.

ΠΟΤΑΜΙΟΙ

Acta est ante Ol. 92, 4. cf. fr. 37. Clinton. Fast. Hellen. 103 Krueg. Meinek. I 233. nomen fabulae datum a Potamiis, qui erat Leontidis tribus pagus. Schol. Hom. Il. 24, 545 παρ' Ἀθηναίους εἰς δύο δῆμοι Ποτάμιοι, ὧν ὁ μὲν καθύπερθε, ὁ δὲ ὑπέπερθε

ὀνομάζεται. Bursian. Geogr. gr. I 352. Harpocrat. et Photius Ποταμός (Ποταμοί)· ἐκωμωδοῦντο δὲ (οἱ Ποτάμοι) ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους (παρεγγράφους), i. e. cives falso in tabulas publicas receptos.

37

ὕμεις τε πάντες ἔξιτ' ἐπὶ τὸ Πύθιον
 ὄσοι πάρεστε, μὴ λαβόντες λαμπάδας
 μηδ' ἄλλο μηδὲν ἐχόμενον Φιλυλλίου.

Schol. Aristoph. Plut. 1194 Λυκόφρων ᾠήθη πρῶτον τοῦτον (Ἀριστοφάνην) δᾶδας ἠτημέναι· πεποίηκε δὲ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις αὐτό. ἀλλὰ γὰρ Στράτις πρὸ ἀμφοτέρων τούτων τοὺς Ποταμίους διδάσκων εἰς Φιλύλλιον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα κτλ. πάρεστε V] περ ἐστὲ Θ Ald. 3. Φιλυλλίου Hemsterhus.] Φυλλίου. φύλλον Θ. Pythia tria erant in Attica, unum in urbe, alterum Oenoae, tertium ubi nunc Daphni monasterium situm est Athenis Eleusinem proficiscenti. id quod in urbe erat significari recte iudicavit Hemsterhusius. cf. Bursian. Geogr. gr. I 302.

38

οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις.

ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων· Στράτις Ποταμίους. Photius. Suidas λίνον λίνῳ συνάπτεις· ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια ἐπιμιγνύων, ἢ παρακρονομένων καὶ ἀπατώντων· Στράτις Ποταμοῖς. idem οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ μὴ διὰ τῶν αὐτῶν πρατόντων. οὕτω Στράτις ἐν Ποταμίους. Schol. Plat. 369 Bekker. λίνον λίνῳ συνάπτεις· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν ἢ λεγόντων ἢ δρώντων ἢ τὰ ὅμοια εἰς φιλίαν συναγόντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ γ τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως· οὐ γὰρ λίνον λίνῳ συνάπτειν ἐστὶ καὶ Στράτις Ποταμοῖς. cf. Heindorf. Plat. Euthyd. p. 390. Hesych. λίνον λίνῳ. Zenob. 4, 96. Diogenian. 6, 16 (ἐπὶ τῶν τὰ ἀσθενῆ ἀσθενέσι συναπτόντων). Schol. Lucian. p. 197 et 224 extr. Iacobitz.

39

ἐγγέλεων ἀνεψιός

Στράτις ἐν Ποταμίους ἔφη. Athenaeus 7, 299b. Plat. Euthyd. 298 d καὶ σὺ ἄρα ἀδελφὸς εἶ τῶν κωβίων καὶ κυναρίων καὶ χοριδίων.

ΠΤΤΙΣΟΣ

Titulus obscurus. Casaubonus Πίτυλος. Athen. 7, 327e. Pho-

tius πίτυλος· κτυπητής, φαντασιωσκόπος. Dindorfius ex Pausania vel Cinesia corruptum existimat. Meinek. I 233.

40

ἐγῶδα τοῦπίνικος ὀργισθεῖς ἔφη,
τῷ στόματι δράσω τοῦθ' ὅπερ . . .

Schol. Aristoph. Vesp. 1346 τὸ λεσβιεῖν ἐπὶ τοῦ αἰσχροῦ τάττεται, ἐπειδὴ οἱ Λέσβιοι αἰσχουρογοῦσι τῷ στόματι μολυνόμενοι . . . Στράτις . . . ἐν Πυτίσῳ· ἐγῶδα — τοῦθ' ὅπερ [τοῦ αἰσχροῦ τάττεται]. extrema delevit Dindorfius. in fine τοῖ Λέσβιοι add. Florens Christianus, χοῖ Α. Dobraeus Advers. II 204. ἐγῶδα (ἐγῶδα) τοῦπίνικος V] ἐγὼ δ' αἴτ' ἐπίνικος Ald. ἐγὼ δ' αἴτ' ἐλίπνικος Bentleius. ἐγὼ δέ τοῦπίνικος (i. e. δέ τοι Ἐπίν.) Meinek. ἐγὼ δέ γ' οὐπ. Ahrens. De crasi 21. sed omnia densissima caligine premuntur. χοῖ Λέσβιοι non recte additur. aut enim omittendum erat τῷ στόματι aut dicendum τοῦτο τῷ στόματι δράσω, ὥσπερ χοῖ Α. excidit potius βούλει ποιεῖν vel aliquid eiusmodi.

ΤΡΩΙΑΟΣ

Scripterat etiam Sophocles Troilum (Nauck. Trag. gr. fr. 212 sq.), ex qua Meinek. I 233 fragmenti 41 versum priorem ductum putat. cf. Preller. Mythol. gr.² II 425. 6.

41

ἦ μήποτ', ὦ παῖ Ζηνός, ἐς ταῦτόν μόλῃς,
ἀλλὰ παραδούς τοῖς Λεσβίοις χαιρεῖν ἔα.

Schol. Aristoph. Vesp. 1346 τὸ λεσβιεῖν ἐπὶ τοῦ αἰσχροῦ τάττεται . . . Στράτις ἐν Τρωίῳ κτλ. ἦ — ταῦτόν Meinek.] ἦ — ταῦτό. παραδούς] παραδῶς V. 'εἰς ταῦτόν μολεῖν dixisse videtur pro συνουσιάζειν'. Meinek.

42

ἔρινόν οὖν τιν' αὐτῆς πλησίον
νευόγκας ὄντα;

Athenaeus 3, 76e τὸ δένδρον, ἢ ἀργία συκῆ, ἐξ ἧς τὰ ἐρινά, ἐρινὸς κατὰ τὸ ἄρρον λέγεται. Στράτις Τρωίῳ κτλ. ἐρινόν Dindorf.] ἔρινον. cf. Hom. Il. 6, 433. 11, 167. 22, 145. Strab. 13, 597 καὶ τοὺς ὀνομαζομένους τόπους ἐνταῦθα δεικνυμένους ὀρωμεν, τὸν ἐρινεόν, τὸν τοῦ Αἰσνήτου τάφρον. 598 ὁ ἐρινεός, τραχὺς τις τόπος καὶ ἐρινεώδης, τῷ μὲν ἀρχαίῳ κτίσματι ὑποπέπτωκεν. αὐτῆς fortasse σκοπιή est, quae Il. 22, 145 commemoratur.

Cf. Meinek. I 233.

43

οὐδ' ἐν κοπρία θησαυρὸν ἐκβεβλημένον

Pollux 7, 134 ἀπὸ δὲ τῶν κοπριῶν παρὰ τοῖς πλείστοις οἱ βολεῶνες. Στράτις δ' ἐν τῷ Φιλοκτῆτῃ φησὶν κτλ.

44

κατ' εἰς ἀγορὰν ἐλθόντες ἀδρούς
ὄψωνοῦσιν μεγάλους τε φάγρους
καὶ Κωπάδων ἀπαλῶν τεμάχη
στρογγυλοπλεύρων.

Athenaeus 7, 327e μνημονεύει δὲ τοῦ φάγρου καὶ Στράτις . . . ἐν Φιλοκτῆτῃ κτλ. στρογγυλοπλεύρων Schweighaeus.] στρογγυλοπλεύρων PVL. sententia similis videtur esse Aristoph. Ran. 1067. 8.

Praeterea ad Philoctetam Strattidis Meinekius referebat fragmentum adespoton Plutarch. Mor. 789a. adversatur Herwerdenus Exerc. crit. 87.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ

Euripideam tragoediam a Strattide traductam esse Aristotelis constat testimonio. cf. fr. 45. Meinek. I 233. Cobet. Observ. crit. Plat. 118.

45

παραινέσαι δὲ σφῶν τι βούλομαι σοφόν·
ὅταν φακῆν ἔψητε, μὴ πικεῖν μύρον.

Athenaeus 4, 160 b κατὰ τὴν Στράτιδος τοῦ κωμωδιοποιῦ Ἰοκάστην, ἣτις ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Φοινίσσαις φησὶ κτλ. Aristoteles De sensu 5, 443 b 30 ἀληθὲς γὰρ ὅπερ Εὐριπίδην σκώπτων εἶπε Στράτις ὅταν φακῆν ἔψητε, μὴ ἐπικεῖν μύρον. οἱ δὲ νῦν μιγνύντες εἰς τὰ πόματα τοιαύτας δυνάμεις βιάζονται τῇ συνηθείᾳ τὴν ἡδονήν, ἕως ἂν ἐκ δὴ αἰσθήσεων γένηται τὸ ἡδὺ ὡς ἐν καὶ ἀπὸ μιᾶς. Eurip. Phoen. 460 (463). proverbium erat τοῦπι τῇ φακῇ μύρον de inutili luxuria. Sopater Athen. 4, 160c Ἰθακὸς Ὀδυσσεὺς τοῦπι τῇ φακῇ μύρον | πάρεστι. confert Meinekius Cic. Att. 1, 19 L. Flaccus et τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον Lentulus Clodiani filius. Gell. N. A. 13, 27 ne existimetis semper atque in omni loco 'mortales multos' pro 'multis hominibus' dicendum, ne plane fiat

Græcum illud de Varronis satura proverbium τὸ ἐπὶ τῇ φραγῇ μύρον. cf. Schneidewin. Paroemiogr. praef. IV. unguenta enim constat venteres pro oleo cibis addidisse. — filios Iocasta adpellat.

46

εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις
ὅταν λέρωσιν 'ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε'.

Pollux 9, 123 ἡ δὲ ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὅπου' ἂν νέφος ἐπιδράμη τὸν θεόν. ὅθεν καὶ Στράτις ἐν ταῖς Φοινίσσαις κτλ. Zonaras 776 ἐξέχειν· ἐπιτεταλκέναι. ἐξέχειν τὸν ἥλιον. ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. Eurip. Phoen. 546 (549) εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς, σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον. etiam apud Strattidem sine dubio loquebatur Iocasta. cf. Aristoph. fr. 389.

47

ξυνίειτ' οὐδὲν πᾶσα Θηβαίων πόλις.
οὐδέν ποτ' ἄλλ'. οἱ πρῶτα μὲν τὴν σηπῖαν
ὀπιθοτίλαν, ὡς λέγουσ', ὀνομάζετε,
τὸν ἀλεκτρούνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ
5 σάκταν, βέφυραν τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ
τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας,
τὴν ἐνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δὲ κριδδέμεν,
νεασπάτωτον δ' ἦν τι νεοκάττυτον ἦ.

Athenaeus 14, 621f ὅτι δὲ καινουργοῦσι κατὰ τὰς φωνὰς οἱ Θηβαῖοι, Στράτις ἐπιδείκνυσιν ἐν Φοινίσσαις διὰ τούτων κτλ. partem ex Athenaeo excerpit Eustathius 1818, 2. Photius ὀπισθοτείλαν· τὴν σηπῖαν οἱ Βοιωτῖοι· ὀπισθεν ἀποτιλάσαν. Hesychius ὀπισθοτίλα· σηπῖα. idem κριδδέμεν· γελᾶν. Βοιωτῖα δὲ ἡ λέξις. 2. ἄλλ' ἄλλο A. 3. ὀπιθοτίλαν] ὀπισθοτίλαν Eustath. et C Athen. inter lineas. at ὀπιθοτίλα vera Boeotorum forma est. Ahrens De dial. I 177. cf. ἴττω, ἐπιχαρίττω Aristoph. Ach. 833. λέγουσ' Dindorf.] λέγουσιν. 4. quae in codicibus traduntur metro adversantur. τὸν ἰατρὸν δὲ] ἰατρὸν γε μὴν Maltby Morell. Lex. prosod. 574. ὀρτάλιδεα, τὸν ἰατρὸν αὖ Lobeck. ὀρτάλιχον, ἰατρὸν δὲ δη vel ὀρτάλιχα, τὸν ἰατρὸν δὲ δη Meinek. 5. βέφυραν Meinek.] βλέφυραν δὲ. 7. δὲ κριδδέμεν Valcken. Epist. Roever. LXXVI] δὲ ἐκκοιδαίωμεν A. 8. νεοκάττυτον ἦ Schweighaeus.] νεοκαττυτονη A.

2. οὐδέν ποτ' ἄλλο 'nihil aliud, h. e. ita res est. Theopomp. 32, 4.' Meinek. 5. σάκταν saginatorem interpretatur Eustathius (φορτωτῆς παρὰ τὸ σάττω). βέφυραν non commemorari miror ab Ahrensio De dial. I 172. 8. cum νεασπάτωτον facile conferas quae Lobeckius Phryn. 661 attulit. quod vero Athenaeus poetam

opinatur Thebanis novandi in his rebus studium exprobrare, recte refellit Lobeckius Aglaoph. 849, 'antiquum et oppidanum dicendi morem' eos potius retinuisse monens.

48

οὐ σχοινί', οὐδὲ στραγγαλίδες εἰσί.

Pollux 10, 183 δεσμῶ δ' ἂν εἰκοιεν αἱ στραγγαλίδες, Στράτιδος ἐν Φοινίσσαις εἰπόντος. οὐ Meinek.] οὐδὲ.

49

Erotianus 93, 8 Klein. λεβηρίδος· ὑμενάδους ἀποσύρματος, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφρων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ καὶ Στράτις ἐν Φοινίσσαις. cf. Aristoph. fr. 35. sine dubio etiam Strattis uno ex proverbii illis usus erat.

50

Athenaeus 15, 699ef γράβιον ἐστὶ τὸ πρίνινον ἢ δρύινον ξύλον, ὅπερ ἐθλασμένον (τεθλ.) καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὀδοιποροῦσιν . . . μνημονεύει δὲ γραβίων κο . . . ἐν Φοινίσσαις. Schweighaeuserus καὶ Στράτις ἐν Φοινίσσαις. at Phoenissas etiam Aristophanis fuisse monet Meinekius. Hesych. γοβρία· φανό, λαμπτήρες, ubi γράβια L. Dindorf.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ

Meinek. I 233. puerorum amores Laii et Chrysippi exemplis videtur exagitavisse. cf. Preller. Mythol.² II 343. 7.

51

εἰ μὴδὲ χέσαι γ' αὐτῷ σχολή γενήσεται,
μὴδ' εἰς ἀσωτεῖον τραπέσθαι, μὴδ' ἐὰν
αὐτῷ ξυναντᾶ τις, λαλήσαι μὴδενί.

Athenaeus 4, 169a τὸ μὲν ἀσώτιον ἔχεις παρὰ Στράτιδι ἐν Χρυσίππῳ λέγοντι οὕτως κτλ. 2. ἀσωτεῖον Meinek.] ἀσώτιον. μὴδ' ἐὰν Dindorf.] μὴδ' ἂν BP. 3. μὴδενί] μὴδὲ ἐν Meinek. Anal. crit. Ath. 80. v. 1 pro μὴδὲ scribendum videtur μὴ. Hesych. Ἀσώπιον· τόπος Ἀθήνησι. videtur adulescentis nescio cuius sors deplorari, a severo patre educati.

52

πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα, προσλαβὼν
τὸν ἀγωγέα βραχύτερον· οὐχ ὄρας ὅτι
ἄβολος ἔτ' ἐστί;

Pollux 10, 55 Στράτις ἐν Χρυσίπῳ λέγει κτλ. Bekker. Anecd. 22, 21 Στράτις δὲ τὸν ἵππου ἱμάτια, ᾧ ἐφέλλεται καὶ ἐπάγεται, ἀγωγέα λέγει. 3. εἴτ' add. Meinekius, ac iam Bentleius, aliter neque tamen melius versibus dispositis, in Epist. Hemsterh. 54. — ἄβολος, ut Sophocl. fr. 377 N. Plat. Leg. 8, 834c μονίπποις ἄθλα τιθέντες πᾶσι τε ἀβόλοις, ubi Schol. ἄβολος· νέος, οὐδέπω γνώμονα ἔχων. γνώμονα δ' ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον.

53

κοχῶναι

μέμνηται καὶ Στράτις ἐν Χρυσίπῳ. Daremberg. Notices et extr. 215. Erotian. 20, 9 Klein.
Praeterea cf. Lysipp. 9.

ΨΥΧΑΣΤΑΙ

Homines frigus captantes significari iam Casaubonus monuit. Meinek. I 235. Photius et Bekker. Anecd. 317, 19 ψυχάζουσι· πρὸς τὸ ψῦχος καὶ τὸ πνεῦμα διατρίβουσιν, ἵνα ἀναψυγῆν τινα λάβωσιν. ἔστι δὲ ὅμοιον τὸ χεμιάζειν. Athenaeus 11, 503c Νίκανδρος . . καλεῖσθαι φησι ψυκτήρια καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίλους τόπους τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξι. 'nescio an homines quosdam voluptuosos perstrinxerit in locis amoenis otuari et luxuriari solitos.' Lobeck. Aglaoph. 1038.

54

Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν

Athenaeus 12, 551c περὶ δὲ τοῦ Σαννυρίωνος καὶ Στράτις ἐν Ψυχασταῖς φησι κτλ. cum Athenaeus *gracilitatem* Sannyrionis exemplis inlustret, non credo Bergkio R. c. Att. 271 Sannyrionem quod obscaenum illud spectaculum, de quo Aristoph. Nub. 538. 9, spectatoribus exhibuerit inrideri, sed cum Dalecampio illum lorica nescio qua, ut corpus plenius videretur, usum esse existimo. Aristophanes Lys. 110 ὄλισβον ita dixit.

55

κομίσειέ μοί τις

θυμαλώπων ᾧδε μεστήν ἐσχάραν;

Pollux 10, 101 καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθρώκιον τοῦτο (τὸν καλούμενον χυτρόποδα) κτλ. . . ὁ δὲ Στράτις ἐν Ψυχασταῖς φησι κτλ. καὶ εἰδὶν οἱ θυμάλωπες οἱ ἡμίκαντοι ἄνθρωποι. Elmsleius Aristoph. Ach. 321 λιβανωτὸν ἔνδοθεν τίς ἂν κομίσειέ μοι | καὶ θυμαλώπων κτλ. ceterum ᾧδε est hic. cf. Aristoph. fr. 348.

56

(εἴτε) ριπίδα

εἴτε σκιάδειον

Pollux 10, 127 θολία πλέγμα τι θολοειδές ἐπὶ σκιᾷ, καὶ ριπίς, καὶ σκιάδιον, ὃ καὶ σκιάδα ἂν εἴποις· οὕτω γὰρ καὶ τὸ Διονύσου σκιάδιον καλεῖται. καὶ πτερόν δὲ τὸ σκιάδιον οἱ κωμωδιοποιοὶ καλοῦσι. ὁ δὲ Στράτις ἐν Ψυχασταῖς προειπὼν ριπίδα ἐπήγαγε εἴτε σκιάδιον. prius εἴτε add. K. unus ex refrigerationis amatoribus aut flabellum aut umbraculum adferri iubet. fallitur enim Pollux, cum ριπίδα et σκιάδειον idem esse dicit.

57

οἶνον γὰρ πιεῖν

οὐδ' ἂν εἰς δέξαιτο θερμόν, ἀλλὰ πολὺ τούναντιον
ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι καὶ χιόνι μεμιγμένον.

Athenaeus 3, 124d ὅτι δὲ καὶ τὸν οἶνον ἐψυχον ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν Στράτις φησὶν ἐν Ψυχασταῖς κτλ. πολὺ τούναντιον] πᾶν τούναντιον Meinek. Anal. crit. 57. at cf. Plat. Apol. 39c. καὶ χιόνι Porson.] χιόνι.

58

αἱ δ' ἀλεκτρούνες ἅπασαι
καὶ τὰ χοιρίδια τέθνηκε
καὶ τὰ μικρ' ὀρνίθια.

Athenaeus 9, 373f τὸν δ' ἀλεκτρούνα οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήμασι . . . Στράτις Ψυχασταῖς κτλ. v. 1. 2 Eustathius 1479, 28.

59

ὁ δέ τις ψυκτῆρ', ὁ δέ τις κύαθον
χαλκοῦν κλέψας ἀπορῶν κείται,
κοτύλη δ' ἀνὰ χοίνικα μάττει.

Athenaeus 11, 502e Στράτις Ψυχασταῖς κτλ. 3. κοτύλη δ' B] κοτυλίδ'. κοτύλη δ' Dobraeus Advers. II 335 'prae inopia mensuram sui panis adeo contrahit, ut pro quaque choenice tantum cotylen ponat'. non intellego.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

60

γαλῆν ὀρῶ. B. ποῖ, πρὸς θεῶν, ποῖ ποῖ γαλῆν;
A. γαλῆν'. B. ἐγὼ δ' ὄμην σε γαλῆν λέγειν ὀρῶ.

Schol. Arist. Ran. 303 Ald. τοῦτον (Ἠγέλοχον) δὲ καὶ ὡς ἀτερεπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπει. καὶ Στράτις κτλ. Schol. Eurip. Orest. 279 ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὐ γαλήν' ὄρω· Στράτις ἐν Ἀνθρωπογραφίᾳ . . . καὶ ἐν ἄλλοις παίζων φησί κτλ. personarum notas add. Meinek. cod. M schol. Eur. γαλήν' ὄρω· ποῖ ποῖ πρὸς θεῶν ποῖ ποῖ. γαλήν' γαλήν' ἐγὼ δὲ ὦμην σε γαλήν λέγειν ὄρω. cod. A γαλήν ὄρω ποῖ πρὸς θεῶν ποῖ ποῖ χοῖ με παρὰ θέλημα ποιεῖν γαλήν γαλήνα ἐγὼ δὲ ὦμην σε γαλήν λέγειν ὄρω. B γαλήν ὄρω ποῖ ποῖ πρὸς θεῶν. ποῖ ποῖ γαλήν γαλήνα. ἐγὼ δὲ ὦμην σε γαλήν λέγειν ὄρω. I (om. γαλήν ὄρω) ποῖ ποῖ γαλήν ὄρω. ποῖ ποῖ πρὸς θεῶν, γαλήν γαλήνα, nihil amplius. Ald. Aristoph. ποῖ ποῖ, πρὸς θεῶν, ποῖ ποῖ γαλήν γαλήνα, ἐγὼ δὲ ὦμην σε γαλήν λέγειν ὄρω. difficillimum est dicere quid scripserit Strattis, inprimis propter Euripidis codicem A. v. 2 Dindorfius ἐγὼ δ' ὦμην γαλήν λέγειν σ' ὄραν, qui est versus pessimus. ego ex cod. A haec elici posse puto B. ποῖ, πρὸς θεῶν, ποῖ ποῖ με χοῖ | παρὰ γειν, ἐάν θέλῃ με καταπιεῖν γαλή; cf. fr. 1. Sannyxion. 8 et interpr. Ran. 303.

61

οἶνος κοχύζει τοῖς ὀδοιπόροις πιεῖν
μέλας Σκιαθίος ἴσον ἴσφ κεκραμένος.

Athenaeus 1, 30f Στράτις δὲ τὸν Σκιαθίον ἐπαινεῖ κτλ. Eustathius 1770, 10 non adiecto poetae nomine. inepte autem interpretatur τὸ δὲ κοκκίζειν κομικῶς ἀντὶ τοῦ ἄδειν ἀπὸ τοῦ κόκκυγος. οἶνος] οἶνος δὲ Eust. κοχύζει Meinek.] κοκκίζει vel κοκκίζει. τοῖς ὀδοιπόροις πιεῖν] τοῖς ὀδοιπόροις ποιεῖ Eust. — infinitivum posuit ut Pherecr. 130, 5. κοχύζειν (i. e. κοχυδεῖν) Meinek. formatum putat a κόχυν (Hesych. κόχυν δ' ἔρρει), ut γούζειν a γού cet.

62

τί δ' ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι;

Pollux 3, 146 τὸ δὲ προεκπηδᾶν προανίστασθαι Στράτις εἶπε κτλ. τί δ' K.] τί ὄτι. Meinek. τί ποθ'. at alterum τι ex ditto-graphia ortum est. stadii cursores ad signum datum celerrime exsiliunt, ne aemuli praecurrant.

63

τὰ θυγάτρια

περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλεγμένα

Pollux 2, 173 τὸ διαβαίνειν οἱ ποιηταὶ ἀμφιπέλισσεν λέγουσι, καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπέλιξ . . . καὶ Στράτις κτλ., τούτῳτι διηχότα (fort. περιηχότα) τὰ σκέλη. Hesych. περιπεπλεγμένα· περιπεπλεγμένα τοῖς σκέλεσιν. οἱ γὰρ ἀλείπται τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσιν. idem περιπεπλίχθαι· διηλλαχέναι τὰ σκέλη ἀσχημόνως. cf. Cobet. Mnem. VIII 55—57 et quae adnotavimus ad Aristoph. fr. 198, 3.

64

Hesychius κολεκάνοι· τοῦτο ἐπὶ μήκους σὺν λεπτότητι ἐτάσσετο. Στράτις ἐν τῷ φορτικῷ δραματικῷ τοὺς τί οὐκ ἄξει τις ἕξω τὴν ἀποῦσαν μητέρα τῶν διδύμων κολέκαν λέγων. idem κολοκάνοι· εὐμήκεις καὶ λεπτοί. et κολεκάνοι et κολοκάνοι ex κολοκάνναβοι corruptum esse existimat Meinekius. cf. Lobeck. Pathol. prol. 286. — ποῦ στιν; οὐκ ἄξει τις ἕξω | τὴν ἀποῦσαν μητέρα | τῶν διδύμων κολοκαννάβων Herwerdenus Stud. crit. 82, versibus trochaicis mirum in modum cum logaoedico coniunctis. videntur trimetri esse ποῦ στιν; οὐκ ἄρα | ἄξει τις ἕξω τὴν ἄμουσον μητέρα | τὴν τῶν διδύμων κολοκανάβων. sic enim scribendum esse arbitror. cf. Aristoph. fr. 699. Strattid. 20. ad Cinesiam refert Meinek. II 769.

65

Etymol. m. 803, 47 φώζειν σὺν τῷ ι σημαίνει τὸ καίεσθαι (καίειν Toup.). Στράτις ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως φώζειν ὥσπερ μύστακα σαυτόν. Zonaras 1838 φώζω τὸ καίω σὺν τῷ ι Στράτις· ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως φώζειν. Porsonus Append. Toup. 506 ἀλλ' εἰ μέλλεις εὖ κἀνδρείως | φώζειν ὡς μύστακα σαυτόν. Reischius coniect. 313 ἀλλ' εἰ μέλλεις, εὖ κἀνδρείως | φώζειν ὥσπερ μύστακα σαυτόν. cf. Aristoph. Eq. 379. Vesp. 153. 450. Meinekius ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως | φώζειν ὥσπερ μύστακα σαυτόν. vocis μύσταξ α corrigitur Antiphan. 44, 4. cf. Bekker. Anecd. 108, 28 μύστακα· βραχέως. Εὐβουλος Τιτθῆ. quid vero haec significant aliquem tamquam barbam urere, cum praesertim barbam urere Graeci (praeter Dionysium) non consueverint, ego quidem nescio.

66

πρασοκουρίδες, αἰ καταφύλλους
ἀνὰ κήπους πευτήκοντα ποδῶν
ἴχνεσι βαίνειτ', ἐφαπτόμεναι
ποδοῖν σατυριδίων μακροκέρκων,
5 χοροὺς ἐλίσσουνσαι παρ' ὠκίμων
πέταλα καὶ θριδακινίδων
εὐόσμων τε σελίνων

Athenaeus 2, 69a θριδακινίδας δ' εἶρηκε Στράτις κτλ. καταφύλλους Valcken. Diatr. 231] κατ' εὐφύλλους. σατυριδίων] σατυριδίων B. ex interpolatione ortum videtur v. 4 ποδοῖν, post ποδῶν v. 2 molestissimum. v. 5 pro παρ' recte κατ' Herwerden. Mnem. nov. VI 59. in θριδακινίδων producendum ι primae syllabae, α corripendum. Theophr. H. pl. 7, 5, 4 θηρία δὲ γίνεται ταῖς μὲν σαφανίσι ψύλλαι, τῇ δὲ

δαφάνω κάμπαι καὶ σκώληκες, καὶ ἐν τῇ θριδακίῃ . . . αἱ πρᾶσο-
κουρίδες. Hesych. πρᾶσοκουρίς· ζῶον χλωρόν, κείρον τὰ ἐν τοῖς
κήποις λάχανα. Photius πρᾶσοκουρίς· χλωρόν. cf. Aelian. N. a.
9, 39. Pallad. R. r. 1, 35, 13. σατυροῖδια satyriscos interpretatur
Meinek. I 236, animalcula caudata in ed. mai., erucas ipsas
Schneider. Aristot. H. an. III p. 349, similitudinem satyrorum re-
ferens 'ad cornu aliquod in postremo corpore erucæ exstans', cau-
dæ simile. de *ocimo* cf. Fraas. Synops. plant. 183. videtur esse
parodia cantici Euripidei, qualis est Aristoph. Ran. 1309sq. etiam
metrum simile est.

67

βοῦς ἐμβαίνει μέγας

Στράτις εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν 'βοῦς ἐπὶ γλώττῃ'.
Hesych. ἐπεμβαίνει Meinek. — Hesych. βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ· παροιμία ἐπὶ
τῶν μὴ δυναμένων παρησιαῖζεσθαι. Aesch. Ag. 36 βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ
μέγας βέβηκεν.

68

Hesychius Κάλχας· Στράτις τὸν ποταμὸν φησιν, ὅς ἐστι τῆς
Χαλκίδος (τῆς Χαλκηδονίας vel Χαλκηδονίδος Meinek. I). praeterea
Meinek. I Καλχηδών pro Κάλχας. Arrian. Eustath. Dionys. 803
ἐπάνυμός ἐστιν ἡ Χαλκηδονίων πόλις τῷ Κρόνου υἱῷ Χαλκηδόνι,
ἀφ' οὗ πρῶτα μὲν ὁ ἐκεῖ που ῥέων ποταμὸς ἐκλήθη Χαλκηδών.
Steph. Byz. Χαλκηδών· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κάλκιδος (Χαλκηδόνας Mei-
nek.) τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ.

69

Schol. Eurip. Hec. 468 Dind. ὅτι δὲ κρόκινός ἐστι καὶ ὑακίν-
θινος (ὁ τῆς Ἀθηνᾶς πέπλος) καὶ τοὺς γίγαντας ἐμπεποί-
κιλται, δηλοῖ Στράτις. videtur pertinere ad Macedones. cf. fr. 30.

70

Zenob. 5, 35 ὁ σκνὶψ ἐν χώρᾳ· ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπη-
δάντων ἡ παροιμία εἴρηται. σκνὶψ γάρ ἐστι θηρίδιον ξυλοφάγον,
ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταπηδῶν. μέμνηται ταύτης Στράτις. at
Photius σκνὶψ ἐκ χώρας. 'volucre animal simile culici', 'tinea aut
blatta'. Lobeck. Phryn. 398. 9. etiam σκνὶψ ἐν χώρᾳ recte dici
poterat p̄r ironiam, ut ἀδύνατον. quamquam ei qui in loco suo
remanent proprie dicuntur ἔχειν κατὰ χώραν.

71

γαλῆ χιτάνιον

Zenobius 2, 93 ὁμοία ἡ παροιμία αὕτη τῇ 'οὐ πρέπει γαλῆ

κροκωτόν', ἐπειδὴ γαλῆ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη ἐν χιτῶνι κροκωτῶ οὔσα ἐπέδραμε μυλ. μέμνηται ταύτης Στρατίτις. cf. Diogenian. 3, 82. Plut. Proverb. 101. plenum fortasse erat οὐ πρέπει γαλῆ κροκωτόν, οὐ χιτῶνιον γαλῆ.

72

ἀπεμυθήσω

ἀντὶ τοῦ ἀπελογήσω. Στρατίτις. Bekker. Anecd. 421, 14 et Suidas. Στρατίτις] κρατ: cod. Bekkeri. στρατίτις Eudemus.

73

γελάσιμον

Phryn. Ecl. 226 Στρατίτιν μὲν φασὶ τὸν κωμωδιοποιὸν εἰρηκέναι τοῦνομα, ἀλλ' ἡμεῖς οὐ τοῖς ἅπαξ εἰρημένοις προσέχομεν τὸν νοῦν, ἀλλὰ τοῖς πολλὰκις κεχημένοις· κέχηται δὲ τὸ γελοῖον. cf. Lobeck. p. 227.

74

διατράμιν

Pollux 2, 184 καὶ λισπόπνηγοι, ἐφ' ᾧ μάλιστα Ἀθηναῖοι κωμωδοῦνται. τὴν δὲ ᾧδε ἔχουσαν διατράμιν Στρατίτις ἀνόμασε. Hesych. διατράμις· διερωγῶς τὴν τράμιν, τὸν ἀπὸ ὄσχεου ἐπὶ τὰ ἰσχία τόπον. τράμις γὰρ τὰ ἰσχία. 'descripsisse videtur Strattis anum cui hiabat turpis inter aridas nates podex. Hor. Epod. 8, 5.' Meinek.

75

δυσόμοια

ἀνόμοια. Στρατίτις. Suidas.

76

Bekker. Anecd. 85, 8 ἐκβῆσαι δὲ φασὶ δεῖν λέγειν καὶ καταβῆσαι, οὐκ ἐκβιβάσαι. Στρατίτις. 'post ἐκβιβάσαι supplendum videtur καὶ καταβιβάσαι.' Meinekius. utrum dixerit Strattis non adparet.

77

λελεπασμένον

πεπεμμένον. οὕτως Στρατίτις. Photius. Hesychius λελεπασμένον· εἰς πέψιν ἦκον. λελεπισμένον Pearson. Advers. II 468. λελεμμένον· λελεπισμένον Cobet. Mnem. VIII 30. at scribendum est λελοπασμένον· πεπεμμένον. scilicet λοπάζειν formatum est a λοπάς, ut ταγηνίζειν (τηγανίζειν) a τάγηνον (τήγανον).

78

ὁμοπτέρους

Στράτις τοὺς δμήλικας εἴρηκεν. Pollux 6, 156. cf. Aristoph. Av. 229. Eurip. El. 530.

79

ἡ προγονός

παρὰ Στράτιδι. Pollux 3, 27.

80

τρῶγες

θηρία τὰ ἐν τοῖς ὄσπροις. οὕτως Στράτις. Photius.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ

Meinek. I 236 — 244.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Provectum aetate poetam hanc fabulam scripsisse ex fr. 1 conligit Meinekius I 239; non ante Ol. 100 eam actam esse censet Bergkius R. c. Att. 407.

1

Athenaeus 15, 690 a μνημονεύει τοῦ μυροπόλου τούτου, τοῦ Πέρωνος, καὶ Θεόπομος ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἡδυγάρει. de Perone unguentario cf. Antiphan. 35. Anaxandr. Athen. 12, 553 d.

Ad Admetum praeterea fr. 75 réfert Bergkius R. c. Att. 405.

ΑΛΘΑΙΑ

Tempus comoediae quodammodo definitur eo quod Telestes Selinuntius, poeta dithyrambicus (fr. 3), a Diodoro 14, 46 floruisse dicitur Ol. 95. Meinek. I 238. 9. de argumento cf. fr. 2.

2

τὴν οἰκίαν γὰρ εὗρον εἰσελθὼν ὄλην
κίστην γεγουνίαν φαρμακοπόλου Μεγαρικοῦ.

Pollux 10, 180 κίσται . . . καὶ αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν ἂν καλοῦντο . . . ὥσπερ πον καὶ Θεόπομος ἐν Ἀλθαίᾳ κτλ. cf. Aristoph. fr. 28. 'Althaeae aedes dicere videtur magicis artibus Meleagri interitum aversurae. de pharmacopolis Megaricis aliunde nihil constat.' Meinek.

3

λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον
φιάλην· Τελέστης δ' ἄκατον ὠνόμαξέ νιν.

Athenaeus 11, 501f Θεόπομπος δ' ἐν Ἀλθαίᾳ ἔφη κτλ. ὡς τοῦ Τελέστου ἄκατον τὴν φιάλην εἰρηκότος. Bekker. Anecd. 371, 5 ἄκατος· φιάλη, διὰ τὸ εἰκέναι στρογγύλῳ πλοίῳ. οὕτω Θεόπομπος. χρυσέαν Pierson. Moer. 413] χρυσέαν. χρυσίων Valcken. Herod. 3, 130. Τελέστης Casaub.] τελέστης. ἄκατον Porson. Eurip. Med. 140, XII p. 408 ed. Lips.] ἄκατον. ὠνόμαξέ νιν Porson.] ὠνόμαξεν ἴν' A. tragici nescio cuius versus traduci formae χρυσέαν et νιν docent. *Telestae* Selinuntii (Diodor. 14, 46 extr.) fragmenta conlegit Bergk. in Poet. lyr. — risus ex eo captatur quod Telestes Althaeae sacrificio interfuisse dicitur: eam enim significari recte Meinekius monuit.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Aphrodisia a meretricibus potissimum celebrabantur. Athenaeus 13, 574 b. 597 e. Plaut. Poen. 1, 1, 62. 2, 44. 3, 5, 13. 4, 3, 14. unde facilis est de argumento fabulae coniectura. Meinek. I 239. fortasse Corinthiarum Aphrodisia significari monet Bergk. R. c. Att. 339. 340. 396 sq.

4. 5

ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνίδης.
ὄνω μινείσης μητρὸς ἔβλασταν πόλει.

Schol. Aristoph. Plut. 179 κωμωδεῖται δὲ (Φιλωνίδης) ὡς εὐπορος (?) καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι καὶ ἡλιθίος . . . Θεόπομπος Ἀφροδισίους κτλ. ὀγκᾶθ'] ὀγκᾶθ' Bergk. R. c. Att. 400. Μελιτεὺς Benti.] μελίτου Ald. ἔβλασταν πόλει· Meinek.] ἔβλασταν τῇ πόλει. duo fragmenta esse statuit Meinekius, aut ὄνω δὲ aut ὄς ὄνω scribebat Bergk. fortasse duo conloquuntur: tum scribendum ὄνω γε. de *Philonide* disputaverunt Hanovius Exercit. crit. 27. 34 et Bergk. R. c. Att. 400—405, asini nomen non tam ad magnitudinem quam ad oris corporisque turpitudinem referens. de syntaxi verborum ὄνος ὀγκᾶται cf. Cratin. 52.

6

ἀλλ' ἔντραγε
τὴν σηπίαν τηνδὶ λαβοῦσα καὶ τοδὶ
τὸ πουλυπόδειον.

Athenaeus 7, 324 b Θεόπομπος Ἀφροδίτῃ κτλ. τηνδὶ λαβοῦσα BC] τὴν διαλαβοῦσαν P. πουλυπόδειον Dindorf.] πουλυπόδιον A. cf. Bergk. R. c. Att. 396. non necesse est cum Meinekiō de Amphidromiis cogitari.

ΒΑΤΤΛΗ

Schol. Aristoph. Plut. 1011 et Suidas *νιτάμιον* τὰς μικρὰς δὲ *θηλείας βατύλας* ἔλεγον, καὶ Θεοπόμπου δράμα ἔστι *Βατύλη*. *βατύλας* Suid.] *βατύλους*. frustra Hemsterhusius *βατάλας* et *Βατάλη*. quamquam in illo scholio multa sunt ambigua, de *Batyle Theopompī* non videtur dubitari posse. ceterum cf. Meinek. I 239. 40.

ΕΙΡΗΝΗ

Similis sine dubio fuit Aristophaneae. Meinek. I 240.

7

ἡμᾶς δ' ἀπαλλαχθέντας ἐπ' ἀγαθαῖς τύχαις
ὀβελισκολύχνου καὶ ξιφομαχαίρας πικρᾶς.

Pollux 10, 118 τὸ δὲ ὀβελισκολύχνου στρατιωτικὸν μέντοι χρῆμα, εἴρηται δὲ ὑπὸ Θεοπόμπου τοῦ κωμικοῦ ἐν *Εἰρήνῃ* κτλ. Athenaeus 15, 700e καὶ τάχα τούτῳ (ξύλολυχνούχῳ) ὁμοίον ἔστι τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχνιον. Eustathius 1571, 22. Pollux 6, 103 τὸ δὲ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχνιον, τὸ μὲν σκεῦος ἦν στρατιωτικόν, τὸ δὲ ὄνομα ὑπομόχθηρον. ut *ξιφομάχαιρα* gladius simul et culter est, sic ὀβελισκολύχνιον veru cum lychno coniunctum. aut protagonistam aut coryphaeum haec composita pace dixisse consentaneum est. ridicule in C. Th. Muellerei *Fragm. hist. gr.* haec ad rerum scriptorem referuntur I 329.

8

ὁ μὲν ἄρτος ἡδύς, τὸ δὲ φενακίζειν προσὸν
ἔμβαμμα τοῖς ἄρτοις πονηρὸν γίννεται.

Athenaeus 9, 368c οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ ἔμβαμμα λέγουσιν, ὡς Θεόπομπος ἐν *Εἰρήνῃ* κτλ. μὲν Porson.] μὲν γὰρ. Iacobs. Addit. Ath. 198 ἄρτος interpretis esse ratus ὁ μὲν γὰρ ἡδύς.

9

ἄχθομαι δ' ἀπολωλεκῶς
ἀλεκτρούνα τίκτουςαν ὡὰ πάγκαλα.

Athenaeus 9, 374b καὶ Θεόπομπος δ' ἐν *Εἰρήνῃ* ἐπὶ τῆς *θηλείας* ἔταξε τὸν ἀλεκτρούνα λέγων οὕτως κτλ. Schol. Aristoph. *Nub.* 663 οἱ Ἀττικοὶ οὕτω καὶ τὰς *θηλείας* ἐκάλουν, ὡς καὶ Θεόπομπος.

10

χλαῖναν δέ σοι
λαβῶν παχεῖαν ἐπιβαλῶ Λακωνικὴν.

Pollux 10, 124 τὴν χλαῖναν δὲ οὕτως ἐκάλουν οἱ τῆς κωμ-

δίας ποιηταί, μόνα τὰ παχέα ἱμάτια ταύτης τῆς προσηγορίας ἀξιούν-
τες, ὡσπερ καὶ Θεόπομπος ἐν Εἰρήνῃ κτλ. δὲ add. Bentleius.

11

μαῖαι, πλακοῦντες, ἰσχάδες Τιθράσιαι

Athenaeus 15, 652f Θεόπομπος δ' Εἰρήνῃ τὰς Τιθρασίας ἐπαι-
νῶν ἰσχάδας φησὶν οὕτως κτλ. cf. Aristoph. Ran. 477. videtur ubi-
que scribendum esse Τειθράσιαι. cf. Kirchhoff. I. A. 179. H.
Roehl. Ind. C. I. p. 13.

12

μητριόν

τοῦτον (τὸν πατρῶν) . . . κέκληκε καὶ Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν
Εἰρήνῃ. Pollux 3, 27. Photius μητριόν (sic)· Θεόπομπος τὸν πατρῶν
(πατριόν). Eustathius 560, 14 καὶ μητριόν οἱ παλαιοὶ φασὶ τὸν
πατρῶν, ἀρρενωπυνοῦντες τὴν μητριάν, καὶ λέγει οὕτω Θεόπομπος.

Praeterea ad Pacem fr. 65 rettulit Meinek. I 240, dubitans
tamen ipse II 820.

ΗΔΥΧΑΡΗΣ

Tempus quodammodo definitur fr. 15 et 16. 'hominem deli-
ciis . . . deditum, fortasse Platonem significare voluit.' Meinek.
I 240. 289.

13

καὶ στῆτ' ἐφεξῆς κεστρέων νῆστις χορὸς
λαχάνοισιν ὡσπερ χῆνες ἐξενισμένοι.

Athenaeus 7, 308a κατὰ τὸν Θεοπόμπου Ἠδυχάρην κτλ. καὶ
στῆτ'] 'melius alii libri ὢ στῆτ'.' Casaub. — imperativum fortasse
Athenaeus, ut suis poetae verba insereret, novavit; Theopompus
scripsisse potest ἔστι δ'. cf. Aristoph. fr. 156. Plat. 29. Amips. 1.
Archipp. 12. cestrei ieiuni metaphorice dicuntur qui ut anseres nihil
nisi olus cenaverunt.

14

φέρε σὺ τὰ καταχύσματα
ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης.
B. εὖ πάνυ λέγεις.

Schol. Aristoph. Plut. 768 et Suidas καταχύσματα· ἀπλῶς τῶν
ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, (inserenda sunt μάλιστα
δὲ τῆς νύμφης) καὶ τοῦ νυμφίου, παρὰ τὴν ἐστὶν τραγῆματα κατ-
έχειον εἰς σημεῖον εὐετηρίας· ὡς καὶ Θεόπομπος φησὶν ἐν Ἠδυχάρει
κτλ. Photius 145, 10 κατεχεῖτο δὲ (τὰ καταχύσματα) καὶ τῷ νυμ-

φίω, φασίν, ὡς Θεόπομπος. cf. Harpocratio 108, 4 ὅτι τῶν νεω-
νήτων οἱ δεσπότες τραγήματα κατέχουν, Ἀριστοφάνης Πλούτω δηλοῖ.
ὅτι δὲ καὶ τῶν ἀπὸ θεωρίας καὶ τῶν νυμφίων, [ὡς] Θεόπομπος;
Ἦδυχάρι. φέρε] φέρε δὴ Dobraeus, quod non necessarium est. τὰ
om. Par. εὖ πάνν λέγεις Dindorfius add. ex Θ et Suida. 'nisi ex
Aristophanis v. 800 inlatum credere malis.'

15

ἐν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἐν,
τὰ δὲ δύο μόλις ἐν ἐστιν, ὡς φησιν Πλάτων.

Diogenes Laert. 3, 26 Θεόπομπος ἐν Ἦδυχάρι κτλ. Hesychius
Milesius p. 46. indicavit Meinekius significari Platonis Phaedonem
96e οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὡς, ἐπειδὴν ἐνί τις προσθῆ ἐν,
ἢ τὸ ἐν ᾧ προσετέθη δύο γέγονεν, ἢ τὸ προστεθὲν καὶ ᾧ προσετέθη
διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἐτέρου τῷ ἐτέρῳ δύο ἐγένετο.

16

Athenaeus 15, 690a μνημονεύει τοῦ μυροπώλου τούτου, τοῦ
Πέρωνος, καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἦδυχάρι.

ΘΗΣΕΥΣ

Tempus quodammodo definitur fr. 18. Meinek. I 240.

17

ἴξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἐνθα καρδάμων
πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

Bekker. Anecd. 323, 29 ἀβυρτάκη ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ
δοριμίων σκεναζόμενον, φημί ἐκ καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπειος
καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο. Θεόπομπος Θησεῖ κτλ.
Eustathius 1854, 18 παρὰ Θεοπόμπῳ ἀβυρτάκη ὑπότριμμά τι δοριμὺν
βαρβαρικὸν διὰ πράσων καὶ καρδάμων καὶ κόκκων ῥόας καὶ ἐτέρων
τοιούτων. φησὶ γοῦν κτλ. cf. Suid. ἀβυρτάκη. ἴξει Bernhardy] ἴξη
Bekk. An. ἴξει Eustath. ἴξει pro ἀφίξει dixit in manifesta tragi-
corum imitatione. ac sic γαῖαν pro ἐς γῆν. Theseum a populari
aliquo homine patria expulsum Bergkiius R. c. Att. 409, ex ore
redeuntem ab Hercule quod iter sit instituendum doceri Dobraeus
existimat Advers. II 318. mihi pro πλείστων necessario scribendum
videtur πλείστη.

18

Plutarchus Mor. 839f μνημονεύει δὲ (Ἰσαίου) Θεόπομπος ὁ
κωμικὸς ἐν τῷ Θησεῖ.

19

φαυλίων μῆλων

μνημονεύει . . . καὶ Θεόπομπος ἐν Θησει. Athenaeus 3, 82 c. cf Teleclid. 4.

20

αὐτόκακος

οἶον ἑαυτὸν κολάζων. Θεόπομπος Θησει. Bekker. Anecd. 83, 6.

ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ

Non significatur Critiae pater. Meinek. I 240. idemne sit ille Callaeschrus, qui inter quadringentos commemoratur Lys. 12, 66, et pro quo Lysias, contra quem Dinarchus orationes scripserunt, nescio. Theopompi Callaeschrus potest etiam nomen fictum esse in hominem specie pulchrum, mente turpem. cf. Ἡδυχάσης.

21

οὗ φησιν εἶναι τῶν ἐταιρῶν τὰς μέσας
στατηριαίας.

Pollux 9, 59 τὰ δὲ στατηῆρος ἄξια στατηριαῖα φαίης ἄν, ὡς Θεόπομπος ἐν Καλλαισχρῶ. οὗ φησιν] οὗ φασιν Meinek. 'quae de urbe dicta videntur, in qua meretrices magno pretio noctes vendebant, ut vel mediocres statera exigent. Epicrat. 3, 16. 22.'

22

ἡρίσταμεν· δεῖ γὰρ συνάπτειν τὸν λόγον.

Athenaeus 10, 423 a καὶ ἡρίσταμεν δ' εἴρηκεν . . . Θεόπομπος Καλλαισχρῶ κτλ. cf. Hermipp. 60.

23

ἰχθύων δὲ δῆ

ὑπογάστρι', ᾧ Δάματερ.

Athenaeus 7, 302 e Θεόπομπος ἐν Καλλαισχρῶ κτλ. παρατηρή-
τέον ὅτι ἐπὶ ἰχθύων μὲν ὑπογάστριον λέγουσι, σπανίως δ' ἐπὶ χοί-
ρων καὶ τῶν ἄλλων ζώων. 9, 399 d ὑπογάστριον δὲ μόνον ὡς ἐπὶ
τῶν ἰχθύων λέγεται. Θεόπομπος Καλλαισχρῶ κτλ. ὑπογάστρι' ᾧ]
ὑπογάστριω (sine accentu) A 399 d. ὑπογάστριον ᾧ 302 e. Δάματερ]
Δήμητερ B 302 e. διαματερ A 399 d. ᾧ Δάματερ est admirantis ex-
clamatio, ᾧ Δήμητερ vocativus. Photius et Suidas Ἡράκλειος· ἐπι-
φθεγμα θαυμαστικόν· ὥσπερ τὸ ᾧ Δάματερ τοῦ ᾧ Δήμητερ δια-
φέρει. Eustath. 1385, 53 τὸ ᾧ Δάματερ τὸ θαυμαστόν (θαυμαστι-
κόν), ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ (Aristoph. Plut. 555. 872)

Λωρικὸν μὲν ὄν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς Ἀττικοῖς.
cf. Lobeck. Phryn. 640.

ΚΑΠΗΛΙΔΕΣ

Καπήλιδες, non Καπηλίδες. Herodian. I 91, 8.

24

Λεωτροφίδης ὁ τρίμετρος ὡς λεοντίνος
εὐχρως τε φάνει καὶ χαρίεις ὥσπερ νεκρός.

Schol. Aristoph. Av. 1406 (Λεωτροφίδης) κοῦφος καὶ χλωρὸς ἦν, ὡς εἰκέναι ὄρνιθι. Θεόπομπος δὲ ἐν ταῖς Καπήλιδι κτλ. ὥσπερ νεκρός om. R. de *Leotrophide* cf. interpretes Avium. Bergkiius R. c. Att. 407 ὡς Λεόντιος | εὐχρως τεθνάναι τε καὶ κτλ. quae obscura non minus mihi sunt quam fuere Meinekio. G. Hermannus A. ὁ τρίπεδος, ὡς Λεοντίω | εὐχρως πεφάνθαι κτλ. Herwerdenus Obs. crit. 35. 6 A. ὁ κρουσίμετρος Λεοντίω | εὐχρως πέφανται κτλ. Fritzschius apud Toeppelium Progr. Neobrand. 1857, 20 A. ὁ τρίμετρος ὡς Λεόντιχος | εὐχρως ἐφάνη μοι (πέφανται Toeppelius ipse, qui τρίμετρον perverse *pusillum*, *τριχοίνικα* interpretatur). τρίμετρος omnino probabilem interpretationem non habet. fundamentum emendationis esse debet quem Bergkiius p. 408 attulit Plat. Reip. 4, 439e (ἦκουσα ὡς) Λεόντιος ὁ Ἀγλαῖωνος ἀνιῶν ἐκ Πειραιῶς . . . αἰσθανόμενος νεκροὺς παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους ἅμα μὲν ἰδεῖν ἐπιθυμοῖ, ἅμα δ' αὖ δυσχεραῖνοι καὶ ἀποτρέποι ἑαυτὸν, καὶ τέως μὲν μάχοιτο . . . κρατούμενος δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, διεκλύσας τοὺς ὀφθαλμούςς . . . ἰδὸν ὑμῖν, ἔφη, ὧ κακοδαίμονες (ὀφθαλμοί), ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος. is igitur cadavera et homines cadaverosa facie (Terent. Hecyr. 3, 4, 27) libenter spectare putabatur. cf. Alciphron. 3, 51 extr. iam cum *levitas* simul ac *pallor* teste scholiasta in *Leotrophide* rideatur, scribendum videtur A. ὁ τρίμνεως Λεοντίω | εὐχρως τε φαίνεται χαρίεις θ' ὥσπερ νεκρός. scilicet sensuum testimonium dubium esse docetur: sic *Leotrophidem* aliis *macilentum* et *turpem*, *Leontio* *pulcherrimum* videri utpote *mortuorum pallori* proximum. *τρίμνεως trium libra-rum homo*, i. e. *levissimus*. cf. Lobeck. Phryn. 554 et Phot. *τρίμνων* (scr. *τρίμνεων*)· γ' μῶν ἄξιον.

25

ἐλεφαντοκόπους ξιφομαχίρας καὶ δόρη

Pollux 7, 158 ξιφομάχαιρα ἡ μεγάλη μάχαιρα ἐν Θεόπομπου Καπήλιδι κτλ. 10, 145 Θεόπομπος δὲ ἐν Πόλεσιν (scr. Καπήλιδι) ἐλεφαντοκόπους ξιφομαχίρας. ad δόρη Pollux adnotavit: ἐνιοὶ γὰρ οὕτως εἰρησθῆναι τὰ δόρατά φασιν. formis qualis est δόρη tragici potius

quam comici utebantur. quamquam σὺν δόρῃ etiam Aristophanes. cf. Bergk. R. c. Att. 409.

26

ἢ μετάδος ἢ μέτρησον ἢ τιμὴν λαβέ.

Schol. Aristoph. Acharn. 1021 et Suidas μέτρησον· τὸ μέτρησον ἀντὶ τοῦ δάνεισον . . . καὶ Θεόπομπος Καπήλισιν κτλ. 'ἢ om. R.' Dind., non addens quotum ἢ significet. Photius μετρεῖσθαι· δανείζεσθαι.

27

κολάσομαί σ' ἐγὼ

καὶ τὸν σὸν Ἄτιν.

Suidas Ἄτις παρὰ Φρυξί μάλιστα τιμᾶται ὡς πρόσπολος τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. Ἄτιν, οὐχὶ Ἄτια . . . Θεόπομπος ἐν Καπήλισι κτλ. Bekker. Anecd. 461, 19 Ἄτιην, οὐχὶ ἄττια. Θεόπομπος Καπήλισι κτλ. κολάσομαί σ' ἐγὼ Porson. Toup. Emend. III 459] κολάσομαί γ' ἔσω Suid. AV. κολάσομεγ' ἔσω cod. Bekker. Ἄτιν] ἄτιην cod. Bekk. 'te et amasium tuum'. Meinek.

28

Zenobius 4, 44 Ἰστία θύει· ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μηδενὶ ῥαδίως μεταδιδόντων. δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθνον Ἰστία, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας. μέμνηται ταύτης Θεόπομπος ἐν Καπήλισιν. cf. Eupol. 281.

Cf. fr. 65. 70.

ΜΗΔΟΣ

Tempus quodammodo definitur fr. 30. Persarum auctoritas discordiis Graecorum post bellum Peloponnesiacum aucta titulo significari videtur.

29

παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται
τοῖς ἡλικιώταις.

Schol. Pindar. Pyth. 2, 75 χαρίζεσθαι γὰρ κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται, ὥσπερ Θεόπομπος ἐν Μήδῳ εἰσάγει τὸν Λυκαβηττὸν λέγοντα κτλ. λίαν] λεία Bergk. ap. Mein. V CXIX. cf. Plat. 59. 'in Lycabetto fortasse lupanar erat a masculis scortis frequentatum.' Meinek.

30

ὣς ποτ' ἐκήλησεν Καλλίστρατος νῆας Ἀχαιῶν,
κέρμα φίλον διαδούς, ὅτε συμμαχίαν ἐρέεινεν·

οἶον δ' οὐ κήλησε δέμας λεπτόν Ῥαδάμανθον,
 Λύσανδρον κώθωνα πρὶν αὐτῷ δῶκε λεπαστήν.

Athenaeus 11, 485c Θεόπομος . . . ἐν Μήδῳ κτλ. διαδούς
 Dindorf.] διδούς A. τι διδούς Musurus. 3. οἶον Casaub.] οἶον P.
 4. κώθωνα Bergk. R. c. Att. 240] κώθωνι. Λύσανδρον] λυσα-
 νίαν Meinekius conl. Hesych. λυσανίας· ὁ λύων τὰς ἀνίας, simul
 etiam relegans ad C. Rehdantz. Vit. Iphier. p. 117. Callistratus
 est Aphidnaeus, clarissimus ille orator. Schweighauserus existi-
 mat conventum eum significari, in quo Callistratus Arcadibus sua-
 debat ut Atheniensium partes sequerentur. cf. Corn. Nep. Epam.
 6 cum eis quae Nipperdeius adnotavit. quis Rhadamanthi nomine
 significetur non constat. νίας Ἀχαιῶν Achivos ipsos, Lysandrum
 eum qui commemoratur Xen. Hell. 7, 1, 45sq. interpretatur
 I. Droysenus. cf. tamen Meinek. V 54. κώθωνα λεπαστήν, ut κύ-
 λικα λεπαστήν Aristoph. Pac. 916. cf. Bergk. R. c. Att. 240. plu-
 rima adhuc obscura.

31

Athenaeus 11, 481d Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς (κυμβίλιον) τὸ
 χωρὶς ὠτίων (i. e. quod ansis careat) ποτήριον ὠνομακέναι Θεό-
 πομπον ἐν Μήδῳ. cf. M. Haupt Berichte d. sächs. Ges. d. Wissensch.
 I 412sq.

NEMEA

A Nemea meretrice fabulam adpellatam esse arbitratu Meinek.
 I 241. at ea Νεμεάς dicitur Athen. 13, 587c.

32

χώρει σὺ δεῦρο, Θηρικλέους πιστὸν τέκνον·
 γενναῖον εἶδος, ὄνομά σοι τί θῶμεθα;

ἄρ' εἶ κάτοπιτρον φύσεος ἦν πλήρες δοθῆς·
 οὐδέν ποτ' ἄλλο. δεῦρο δὴ, γεμίσω σ' ἐγώ.

5 γραῦ Θεολύτη, γραῦ. B. τί με καλεῖς; A. σέ, φιλιτάτη,
 ἴν' ἀσπάσωμαι· δεῦρο παρ' ἐμέ Θεολύτη,
 παρὰ τὸν νέον ξύνδουλον· οὕτως καλῶς.

B. Σπινθήρ τάλας, πειρᾶς με. A. ναί, τοιοῦτό τι·
 φιλοτησίαν δὲ τήνδε σοι προπίομαι·

10 δέξαι, πιούσα δ' ὀπόσον ἂν σοι θυμὸς ἦ,
 παράδος τὸ πρῶτον.

Athenaeus 11, 470f μνημονεύει δὲ τῆς κύλικος (τῆς Θηρικλείου)
 Θεόπομος μὲν ἐν Νεμέᾳ οὕτως κτλ. Photius et Suidas Θηρικλέους
 τέκνον· κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς. de Thericle

et aetate eius cf. Athen. 11, c. 41 — 44. 2. ὄνομα B] οὐνομα. τί θώμεθα Casaub.] τοθώμεθα A. 3. ἄρ' εἶ (nonne es) Coraes et Porson. Arist. Av. 813 p. 180] ἄρει. φύσεος Dindf.] φύσεως. 4. γεμίω (coni. aor. Elmsl. Eur. Med. 1242) Abresch. Dilucid. Thucyd. 97] γε μισῶ. 5. A. add. Iacobs. Addit. Athen. 252. σέ, K.] σὺ. φιλιότη] φιλιότε Porsonus, falso. 6. ἔν' Iacobs.] τίν'. 8. τάλας, πειράς με. ναί Adamus] τάλα σπειραις μεναι A. τάλαν cum Iacobsio Meinek. in Athen. mihi scribendum videtur Σπινθήρ, τί δρᾶς; πειράς με; 9. τήνδε inseruit Meinek. Bergk. R. c. Att. 411 τοιοῦτό τι | ποιῶ, φιλ. δέ σοι. προπ. προπίομαι VL] προσπίομαι BP. 10. δέξαι BP 'et nisi omnia fallunt A' Dindf. ἢ Casaub.] ἢ P. 11. τὸ πρῶτον] Iacobs. 254 τὸ περιττόν. τὸ ποτήριον Herwerden. Nov. add. crit. 10. 'sequebatur εἶτα.' Meinek. Anal. Athen. 216. sed ipse τὸ λοιπόν. τὸ περιόν. K.

incredibile est quod Herwerdenus πιστόν simul a πίνω poetam deduci voluisse opinatur (Aesch. Prom. 480): tamquam poculum bibatur, non vinum. 3. φύσεος, ut Aristoph. Plut. 1044 ὕβρεος. cf. Eubul. 67, 9. 94, 7. 119, 8 et in melicis Aristoph. Vesp. 1282. 1458. Thesm. 465. 4. οὐδέν ποτ' ἄλλο] Strattid. 47, 2. σε] adhuc poculum adloquitur. 6. σέ ἵνα ἀσπάσωμαι] cf. quae adnotavimus ad Aristoph. Nub. 1447 et Cratin. 276. Theopomp. 62, 5. 7. οὐτωσί καλῶς 'belle ita. iam enim propius accesserat Theolyte. cf. Menand. Etym. m. 407, 22' Meinek. 8. Σπινθήρ (vel potius Σπινθήρη Lehrs. Aristarch.² 291) nomen est 'ad servuli celeritatem indicandam aptissimum'. Meinek. πειράς] Ruhnken. Tim. 210, cuius exemplis addo Aristoph. Plut. 1067. Lys. 1, 12. 9. cf. Alexid. Athen. 11, 502 b.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ὀδυσσεὺς Pollux 7, 74, quem verum esse titulum Bergk. iudicat R. c. Att. 413, negat Meinek. I 241 Theopompi fabulam cum Cratine confundi ratus. cf. titulus Πηνελόπη.

33

χιτῶνά μοι
φέρων δέδωκας δαιδάλεον, ὃν ἤκασεν
ἄρισθ' Ὀμηρος κρομμύον λεπυχάνω.

Eustathius 1863, 49 ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δηθὲν λέπυρον καὶ λεπυχανόν φασιν εἰρησθῆαι παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ, εἰπόντι ὡς ἐν προσώπῳ τοῦ Ὀδυσσεύος τό κτλ. quamquam Eustathius fabulam non nominavit, tamen Meinekium recte haec ad Ulixem retulisse adparet. δαιδάλεον — κρομμύον Meinek.] δαίδαλον — κρομμύου. Homeri versus sunt Od. 19, 232. 3. quocum Ulixes conloquatur difficile est dicere: nisi forte scripsit φέρουσ' ἔδωκας.

34

Εὐριπίδου τᾶρ' ἐστὶν οὐ κακῶς ἔχον,
τᾶλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Athenaeus 5, 165 b Θεόπομπος δ' ἐν Ὀδυσσεῖ ἔφη κτλ. τᾶρ' ἐστὶν Meinek.] τᾶριστον. τᾶρχαῖον Porson. τᾶρ' ἴστον Herwerd. Nov. add. crit. 11 et Mnem. nov. III 302. στ' ἄριστον 'est icntaculum non contempnendum'. Bergk. R. c. Att. 412. non credo. τὸν καλῶς εὐδαίμονα Aesch. fr. 310 N.

35

ἵνα μὴ τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ θρουλούμενον
δι' ἡμετέρων στομάτων
εἶπω σόφισμ', ὃ φασὶ παῖδας Λεσβίων
εὐρεῖν.

Schol. Aristoph. Vesp. 1346 τὸ λεσβιεῖν ἐπὶ τοῦ αἰσχροῦ τάττεται, ἐπειδὴ οἱ Λεσβιοὶ αἰσχουρογοῦσι τῷ στόματι μολυνόμενοι. παρὰ τὸ ἱστορούμενον, ὅτι παρὰ τοῖς Λεσβίοις τοῦτο πρῶτον γυνὴ ἔπαθε. καὶ παρὰ Θεοπόμπῳ ἐν Ὀδυσσεῖ κτλ. εὐρεῖν initium esse versus eodem metro compositi quo v. 2 fuit Meinek. monuit.

36

λάσιον ἐπιβεβλημένος

Θεόπομπος δ' ἐν Ὀδυσσεύσιν (Ὀδυσσεῖ) ἐπὶ διακόνον ἔφη Pollux 7, 74. Erotianus 93, 4 Klein. λάσιον· ὀθόνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Ὀδυσσεῖ. καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς λέξεσι φησὶ λινούν ὕφος δασὺ εἶναι. (Ὀδυσσεῖ Meinek., ὀδυσειά AC, ὀδυσειά B.)

Ad Ulixem fr. 73 refert Meinek.ius.

ΠΑΙΔΕΣ

Prioribus Theopompi fabulis adnumeranda est propter fr. 39. Meinek. I 237. 241. ad Ol. 91 vel 92 refert Bergk. R. c. Att. 415. 6, qui eorum compositum fuisse suspicatur ex senibus decrepitis iuventutem recuperantibus, coniectura admodum incerta.

37

τηνδὲ περιζωσάμενος ὦαν λουτρίδα
κατάδεσμον ἤβης προπέτασον.

Pollux 7, 66 τὸ δὲ περὶ τοῖς αἰδοίοις οὐ μόνον γυναικῶν ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, ὅποτε σὺν ταῖς γυναιξὶ λουνοῦντο, ὦαν λουτρίδα ἴσκει Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν Παισὶ καλεῖν εἰπῶν κτλ. et 10, 181 τὸ μέντοι δέγμα, ᾧ ὑποζώννυνται αἱ γυναῖκες λουόμεναι ἢ οἱ λουντες

αὐτάς, ὡς λουτρίδα ἕξειτι καλεῖν, Θεοπόμπου εἰπόντος ἐν Παισί κτλ. προπέτασον (ἤβης) Κ.] περιπέτασον. cf. Pherecr. 62. recte Pollux κατάδεσμον interpretatur, falso Bergkii R. c. Att. 413. 4 de magico nescio quo remedio cogitat, quo senes iuventutem recuperent.

38

πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας.

Hephaestio 13, 9 τούτῳ (τῷ τρόπῳ, ut primi pedes sint paeones, ultimus creticus) καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θεόπομπος ὁ κωμικός ἐχρήσατο ἐν Παισί, ἀφ' οὗ καὶ Θεοπόμπειον καλεῖται κτλ. de se loqui videtur poeta in epirrhemate, quale est Aristoph. Vesp. 1275 sq., ac recte Bergkii R. c. Att. 416. 7 non primam Παῖδας fuisse Theopompi fabulam ex his ipsis verbis conligit.

39

Schol. Aristoph. Av. 1569 ἔχει δὲ (Λαισποδίας) καὶ περὶ τὰς κνήμας αἰτίας τινός, ὡς φησι Στρατίτις ἐν Κινησίᾳ (16). διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Παισί. cf. Eupol. 102.

Fr. 69 coniectura admodum incerta ad Παῖδας refert Bergkii R. c. Att. 414.

ΠΑΜΦΙΛΗ

Nomen videtur esse meretricis.

40

σπόγγος, λεκάνη, πτερόν, λεπαστή πάνυ πυκνή,
ἦν ἐκπιούσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος
τέττιξ κελαδεῖ.

Athenaeus 11, 485 b Θεόπομπος Παμφίλη κτλ. πυκνή, ἦν ex fr. 41 Schweighaeus.] πυκνήν. cf. fr. 76. Aristoph. Eq. 85. 106. Vesp. 525. Pac. 300. τέττιξ κελαδεῖ 'garrit ut cicada'. Cratin. 52.

41

λεπαστή μάλα συκνή,
ἦν ἐκπιούσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος
περίστατον βοῶσα τὴν κόμην ποιεῖ.

Athenaeus 11, 485 e Θεόπομπος Παμφίλη κτλ. λεπαστή — συκνή A] λεπαστή — συκνή. 2. ἦν Schweighaeus.] ἦν P. 3. περίστατον Dindf.] περιστατόν. ποιεῖ] ποιεῖ A. συκνή, ut Antiphan. 97 πάνυ συκνή σφύραινα. recte Schweighaeuserus hos versus ex altera eiusdem fabulae editione paullulum inmutata depromptos esse censuit.

42

αὐτὴ δ' ἐκείνη πρότερον ἐξηπίστατο
παρὰ τῆς ἐπιτηθῆς.

Etymol. m. 366, 11 ἐπιτηθῆ· ἢ τῆς τηθῆς μήτηρ. Θεόπομπος Παμφίλη κτλ. ἐξηπίστατο] ἐξεπίστατο cod. Milleri (Mélanges 123), qui praeterea Θεόπομπος. Bekker. Anecd. 254, 10 ἐπιτηθῆ· ἢ μήτηρ τῆς μάμμης. ac sic etiam τῆθῆ Herodian. I 311, 30.

43

τούτων ἀπάντων ὁ ῥαχιστῆς Δημοφῶν

Photius et Suidas ῥαχίζειν τὸ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ ῥαχιστῆς ὁ ἀλαζῶν. Θεόπομπος Παμφίλη κτλ. Hesych. ῥαχιστῆρ· ψεύστης, ἀλαζῶν. μεγαλοηγός, μεγάλα κακουργῶν, μεγάλα ψευδόμενος. Demorhon fortasse idem est qui Ephipp. 16 commemoratur. nam ab eo quidem, cui Demosthenis pater rem familiarem tradiderat, diversus videtur esse. Demosth. 27, 4—49. 28, 14—19.

44

σανδάλια

Θεόπομπος ὁ κωμικός ἐν Παμφίλῃ εἴρηκεν, ἀλλ' ἐπὶ γυναικός. Pollux 10, 49.

Ad Pamphilam Meinekius refert fr. 76.

ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ

Plures commemorantur Pantaleontes, unus ὀψοποιικῶν συγγραμμάτων auctor, Poll. 6, 70, alter Cleagorae f. Aeschin. 1, 156 (Παντολέοντα Turic.), et planus ille famosissimus Athen. 14, 616 a b. Lys. πρὸς Πανταλέοντα. Meinek. I 241. Lys. 10, 4sq. fr. 201. 2 Turic. hunc postremum significari censent Meinekius et Bergk. Epist. ad Schiller. 136sq. de auctore comoediae antiquitus dubitatum esse docet Pollux 10, 41 (fr. 45).

45

Pollux 10, 41 εἰ δὲ καὶ τὸ κνέφαλλον μὴ ἐπὶ τοῦ τυλείου τις ἀκούειν βούλοιο, ὥσπερ ἡ πολλὴ χρῆσις ἔχει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐμβολομένου πληρώματος, ὃ γνάφαλον καλοῦσι, προσχορήσεται τῷ ῥηθέντι ἐν Πανταλέοντι Θεοπόμπου, εἰ καὶ ἀμφισβητεῖται τὸ δράμα. προειπὼν γὰρ ὁ ποιητῆς ὠνεῖτο δέρμα θηρός, ἐπήγαγε ῥάψας ὄλον κνεφάλων ἔσαξεν. ita Hemsterhusius pro vulgato ὠνητιῶν δέρμα τοῦ θηρός ex codicibus, qui cetera ita exhibent: ῥάψας ὄλον κνεφάλων σάξαι γναφάλω. Aldus προειπὼν γὰρ ὁ ποιητῆς ὠνητιῶν τὸ δέρμα τοῦτο, ἐπήγαγε ῥάψας ὄλον κνεφάλων. Bentleius: ὠνητιῶν τὸ δέρμα τοῦ θηρός, et ῥάψας ὄλον σάξαι κνεφάλω. ut supra scripsi-

mus, Bergkii Epist. Schiller. 137. ante Bergkium ὄνητο — τοῦ
 Θηρός — σάξει κνεφάλω (γναφάλω C). videntur versus esse Anacreon-
 tei ὠνεῖτο θέρμα Θηρός | . . . | ῥάψας ὄλον κνεφάλων | ἔσαξεν.

46

σπηλάδιον

Θεόπομπος ἐν Πανταλέοντι εἴρηκεν. Pollux 9, 16. Eusta-
 thius 1552, 31 ὅτι δὲ ὥσπερ σπηλαίου καὶ προσκεφαλαίου καὶ τυχαίου
 ὑποκοριστικὰ σπηλάδιον προσκεφαλάδιον τυχάδιον, οὕτω καὶ ἐλαίου
 ἐλάδιον, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί. cf. Etymol. m. 240 in. Herodian.
 II 488, 12. 583, 11.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Quamquam de argumento non constat (Meinek. I 241), fra-
 gmenta non inepte ad procorum insolentiam et vota a Penelope pro
 Ulixis reditu concepta referuntur.

47

καὶ σε τῆ νομηγία
 ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν αἰεὶ καὶ δάφνη.

Bekker. Anecd. 328, 28 Θεόπομπος Πηνελόπη κτλ. cod. του
 νομηγία et πηνελόπη. prima luna Athenienses in arcem adscen-
 dere precesque facere solebant. Aristoph. Pac. 396 sq. Schoemann.
 Ant. gr.² II 422 n. 3. deum aliquem nescio quis adloquitur.

48

καὶ τὴν ἱερὰν σφάττουσιν ἡμῶν δέλφακα.

Athenaeus 14, 657a θηλυκῶς (τὴν δέλφακα) . . . Θεόπομπος
 Πηνελόπη κτλ. σφάττουσιν ἡμῶν Jacobs. Addit. Ath. 344] ἡμῶν
 σφάττουσιν A. procorum ἀσέβεια indicari videtur.

49

Athenaeus 4, 183e μνημονεύει δὲ τοῦ τριγάνου τούτου . . .
 Θεόπομπος ἐν Πηνελόπῃ. cf. Pherecr. 42.

ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Meinek. I 242. cantus Sirenis alicuius inrideri videtur fr. 50.

50

αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ
 αὕτη γε κρούμαθ' οἷα τὰπὶ Χαριξένης.

Etymol. m. 367, 22 ἐπὶ Χαριζένης· ἀνλητρίς ἢ Χαριζένη ἀρχαία καὶ ποιήτρια κρουμάτων. Θεόπομπος Σειρήσιν κτλ. κρούμαθ' οἷα τὰπὶ Meinek.] κρουμάτια τὰ ἐπὶ. Cobetus Obs. crit. Plat. 20 κρουμάτι' ἄττα. at pronomine comparativo (οἷα) carere vix possumus. perperam igitur Cobetum praedicat Herwerdenus Nov. add. crit. 16. cf. Cratin. 146.

51

θύννων τε λευκῶν Σικελικῶν ὑπήτρια

Athenaeus 9, 399 d ἐν δὲ Σειρήσιν ὑπήτρια καλεῖ (Θεόπομπος) τὰ ὑπογάρστρια λέγων οὕτως κτλ.

52

ὑποδοῦ λαβῶν τὰς περιβαρίδας.

Schol. Aristoph. Lysistr. 45 et Suidas περιβαρίδες· ὑποδήματος εἶδος αἱ περιβαρίδες, ὡς Θεόπομπος ἐν Σειρήσιν κτλ. λαβῶν om. Barocc. ὑποδοῦ] ὑπόδου Suid. BV, ὑπὸ σοῦ reliqui. Theopompri verba om. Suid. A. Cobetus N. l. 144 ὑποδοῦ λαβῶν τασδί περιβαρίδας (υ-). Aristoph. Vesp. 1158 nunc recte scribitur τασδί δ' ἀνύσας ὑποδοῦ τι τὰς Λακωνικάς. ac sic fortasse Theopompus ὑποδοῦ λαβῶν ἀνύσας τι τὰς περιβαρίδας.

53

φρυγεύς, θυῖα, λήκυθος

Pollux 7, 181 φρυγεύς, ἀγγεῖον ὕπου ἐπέφρυγον. Θεόπομπος ἐν Σειρήσι κτλ. idem 10, 109 τὸν δὲ φρυγέα ὡς σκευῆς μαγειρικόν, εἴτε τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔφρυγον, εἴτε τὸ φρύγετρον, ὃ κωμικὸς Θεόπομπος ἐν Σειρήσιν ὑποδηλοῖ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΔΕΣ

Meinek. I 242. postquam Aristophanes mulierum choros Thesphoria celebrantium, contionantium, pacem componentium fecerat, supererat ut etiam militantes feminae in orchestram inducerentur. idque Theopompum hac fabula fecisse docent fr. 54 — 56.

54

ἐγὼ γὰρ ἂν κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος
πίοιμι τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένη;

Ataenaeus 11, 483c μνημονεύει (τοῦ κώθωνος) . . . Θεόπομπος Στρατιώτισιν κτλ. γὰρ ἂν Liebelius Archil. 143] γὰρ. πίοιμι τὸν Schweighaeus.] ποιμαντὸν (i. e. πίοιμ' ἂν τὸν) A. ἀνακεκλασμένη C] ἀνακεκλασμένης P. 'collum erat reflectendum propter

cothonis ἄμβωνας.' Dobr. Advers. II 333. recte in interrogatione sententiam posuit Iacobs. Addit. 261: negat enim cum indignatione mulier se mores victumque militum secuturam.

55

καίτοι τίς οὐκ ἂν οἶκος εὖ πράττοι τετραβολίζων,
εἰ νῦν γε διώβολον φέρων ἀνὴρ τρέφει γυναῖκα;

Pollux 9, 64 παρὰ Θεοπόμπῳ ἐν Στρατιώτισι τὸ τετράβολον λαμβάνειν τετραβολίζειν ὀνόμασται κτλ. οἶκος Fritzschius De merc. iud. 19] εἶκος. νῦν γε] νῦν-Dindorf. νῦν γ' ἀνὴρ διώβ. Pors. Hec. praef. XLV. φέρων — τρέφει Kuehnius] φέρει — τρέφειν, quod non recte retinet Porsonus. neque enim ideo vir mercedem accipit ut alat mulierem: nam accipit etiam qui uxorem non habet. — excerpta haec sunt ex syntagmate iambico, in quo de mulieribus in militum numerum recipiendis certabatur; commendat rem quisquis loquitur, reditus familiae duplicari dicens, si cum viro femina quoque mercedem militarem accipiat. ea enim significatur, non iudicium, ut falso etiam Wachsmuthius in Mus. Rhen. XXXIII 161-sq. cf. quae contra eum in vol. XXXV disputavi. erat autem non semper eadem: plerumque tamen duorum obolorum videtur fuisse. Boeckh. Oecon. Athen.² I 168. 378. ceterum cf. Aristoph. Eq. 798.

56

ἡ Θρασυμάχου δ' ὑμῶν γυνή καλῶς ἐπιστατήσει.

Priscianus 18, 213 Attici ἐπιστατήσει ὑμῶν καὶ ὑμῖν. Θεόπομπος Στρατιώτισιν κτλ. δ' inseruit Meinek. reliquas varietates quae nihil ad rem faciunt, recenset Hertzius. *Thrasymachum* Meinek. dicitur putat Chalcedonium. mihi nomen tantummodo boni omnis causa delectum videtur.

57

Schol. Platon. 330 Bekk. Θεόπομπος δὲ Στρατιώτισιν Ἐμβαδά ἂν (Ἄνυτον) εἶπε παρὰ τὰς ἐμβάδας, ἐπεὶ καὶ Ἀρχιππος Ἰχθύσιν εἰς σκυτεῖα αὐτὸν σκώπτει. Ἐμβαδᾶν Meinek. ed. min XIV] Ἐμβαδαν. *Anytus* est Socratis accusator.

58

σκληφρός

ὄν καὶ νεοειδῆ ἂν εἶποις. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικός ἐπὶ γυναικὸς εἶρηκεν αὐτὸ ἐν Στρατιώτισιν. Pollux 2, 10. σκληφρός est *gracilis*.

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ

Intellegendus videtur filius Mechanionis, auctor plebisciti, ut eversa triginta tyrannorum dominatione Solonis leges restituerent.

tur. Andocid. 1, 83. Lys. 30, 28. Meinekius eundem esse arbitratur, quem cum Phaenippo coniungit Aristoph. Ach. 603.

59

ἀλλ' ἢ μὲν Εἰλειθῦια συγγνώμην ἔχει
ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὐσα καταπλήξ τὴν τέχνην.

Harpocratio 107. 8 καταπλήξ· ὁ συνεχῶς πεπληγμένος . . . Θεόπομπος Τισαμενῶ κτλ. eadem Photius et Suidas καταπλήξ, omissio fabulae nomine. quid sit καταπλήξ τὴν τέχνην nemo facile dixerit, praeter Bernhardyus scilicet, qui Aristophanis versu Eccl. 385 (δεινός ἐστι τὴν τέχνην) satis id defendi opinatur. mihi Theopompus hoc fere videtur dixisse: Lucina, si non potest omnibus parturientibus adesse, facile veniam inveniet, cum tot mulieres eodem tempore opem eius inplorantes aures ei obtundant. συγγνώμην ἔχειν enim non solum est veniam dare, sed etiam accipere. Sophocl. Trach. 328. Eurip. Phoen. 995. itaque scribendum ὑπὸ τ. γ. τῶν καταπλήξ γενομένην. de crasi cf. Aristoph. Av. 105. Nub. 92. non recte Toupius I 318 τῶν λεγῶν pro τὴν τέχνην (α λεγῶ), putans Dianam orari ut ignoscat ὅτι διεκορήθησαν. at tum Diana orari poterat, non item Ilithyia.

60

τὸν δὲ Μύσιον

Ἄκέστορ' ἀναπέπεικεν ἀκολουθεῖν ἄμα.

Schol. Aristoph. Vesp. 1221 τὸν Ἄκέστορα ξένον κωμφοῦσι τὸν τραγικόν, ὃς ἐκαλεῖτο Σάκας. Θεόπομπος Τισαμενῶ οὐ κοινῶς ξένον ἀλλὰ Μυσόν κτλ. Schol. Av. 31 ἐκαλεῖτο δὲ Σάκας . . . Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκαν προσηγόρευσεν Τισαμενῶ. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσόν ἐκάλεσεν. cf. interpret. Aristoph. Av. 31.

61

ὀλόλους

τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι. Θεόπομπος Τισαμενῶ. Photius.

ΦΙΝΕΤΣ

62

παῦσαι κυβέων, μειράκιον, καὶ τοῖς βλίτοις
διαχρῶ τὸ λοιπόν. κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις,
τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυῶν ἀπέσθιε.
ἢ τρυξ ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐβουλίαν.
5 ταῦτ' ἦν ποιῆς, ῥάων ἔσει τὴν οὐσίαν.

Athenaeus 14, 649 b ἀλλ' οὐκ ἐσθίειν σε προσέταξα, ἀλλὰ μὴ ἐσθίειν. τὸ γὰρ ἀπεσθίειν οὕτως εἴρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμωδιοποιὸς Θεόπομπος κτλ. Eustath. 1573, 27 ἀπεσθίειν καὶ τὸ μὴ ἐσθίειν, οἶον· τοῖς βλῆτοις διαχρῶ. τὴν κοιλίαν — ἀπέσθιε. 2. σκληρὰν] ξηρὰν Eustath. 5. ταῦτ' ἦν ποιῆς Scaliger apud Grotium] ταύτην ποῆς A. perperam Scaliger in v. 4 εὐκοιλίαν pro εὐβουλίαν, non intellegens ridicule παρ' ὑπόνοιαν dici εὐβουλίαν, ut v. 5 τὴν οὐσίαν (rem familiarem) pro τὴν ὑγίειαν vel τὴν κοιλίαν. ante versum 1 excidit πρότασις. versus ultimus medicorum praecepta imitatur. sic Hippocr. De affect. Lind. II 212 (attulit Meinekius) ταῦτα ἦν ποιήη, ῥήιον οἴσει τὴν νοῦσον. vetustiores medici piscibus sarratilibus sisti potius quam laxari alvum credebant.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

63

ὥς μοι δοκεῖν

εἶναι τὸ πρόθυρον τοῦτο βασανιστήριον,
τὴν δ' οἰκίαν ζητρεῖον ἢ κακὸν μέγα.

Etymol. m. 411, 33 ζήτρειον· σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμοτήριον, ἦγον τὸν μύλωνα, παρὰ Χίους [καὶ Ἀχαιοῖς]. ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δούλοι . . . Θεόπομπος κτλ. ὥς μοι] ὥσσοι M. ζήτρειον, cf. Eupol. 348. καὶ Ἀχαιοῖς recte eiecit Herwerdenus Obs. crit. 36, simul ὥστε μοι δοκεῖν scribens. κακὸν μέγα quod magnopere languet fortasse in βέραθρον μέγα mutandum est.

64

ἐπίνομεν μετὰ ταῦτα . . .
κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ
Τελαμῶνος οἰμῶζοντες ἀλλήλοις μέλει.

Athenaeus I 23e Θεόπομπος κτλ. μετὰ ταῦτ' ἐπίνομεν Toup. Append. Theocr. 15, 98 p. 28 sine ulla necessitate. τὴν ἐπιδέξια supplet Toepelius Progr. Neobr. 1867 p. 5 conl. Eupol. 325. de Telamonis cantico cf. Athen. 15, 695 c. Aristoph. fr. 706. pro οἰμῶζοντες Herwerdenus Stud. crit. 28 αἰάζοντες, quoniam scolium ipsum est παῖ Τελαμῶνος Αἴαν αἰχμητά, λέγουσί σε ἐς Τροίαν ἄριστον ἔλθειν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα. mihi sententia postulare videtur ut scribatur Τελαμῶνος οἰμῶζοντες ἀλλήλους μέλει. nam imitationem manifestam mihi videorprehendere Aristoph. Ach. 69 — 75.

65

Plutarchus Lysandr. 13 ἀλλὰ καὶ ὁ κωμικὸς Θεόπομπος ζοικε

ληρεῖν ἀπεικάζων τοὺς Λακεδαιμονίους ταῖς κατήλισιν ὅτι τοὺς Ἑλληνας ἥδιστον ποτὸν τῆς ἐλευθερίας γένσαντες ὄξος ἐνέχεαν. cf. Theodor. Met. Misc. p. 792, qui perperam comparationem istam Theopompo rerum scriptori tribuit. Meinek. τὸς Ἑλληνας ἥδιστον ποτὸν | ἐλευθερίας γένσαντες ὄξος ἐνέχεαν. Porson. Advers. 266 Lips. Λακεδαιμόνιοι δὲ ταῖς κατήλισιν | εἴξασ', ὅτι κτλ. poeta videtur scripsisse Λακεδαιμόνιοι δ' εἴξασι ταῖς κατήλισιν· | ἐλευθερίας Ἑλληνας ἥδιστον ποτὸν | γένσαντες ὄξος ἐνέχεον (ποῖον δοκεῖς);. ad Pacem referebat Meinek. I 240. quidni ad Καπήλιδας? cf. C. Th. Muelleri Fragm. hist. gr. I 333.

66

ἄφωνος ἐγένετο,

ἔπειτα μέντοι πάλιν ἀννηέχθη.

Eustathius 1604, 5 ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνεπνευσε κείται (τὸ ἀννηέχθη) κατὰ Πανσανίαν, δηλοῖ Θεόπομπος εἰπὼν κτλ. Hesych. ἀννηέχθη· ἐξ ἀφωνίας καὶ λειποψυχίας ἐφθέγγατο. et ἀνενηχθεῖς· ἀναβιώσας. non recte rerum scriptori tribuit Mueller. Fr. hist. gr. I 331 (n. 336).

67

τρῶγουσι μύρτα καὶ πέπονα μιμαίκυλα.

Athenaeus 2, 50e Θεόπομπος κτλ.

68

κἄπειτ' ἰδὼν ἀσφάραγον ἐν θάμνω τινί

Athenaeus 2, 62e διὰ τοῦ φ ἀσφάραγον . . Θεόπομπος κτλ. cf. Eustath. 899, 22.

69

δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῶ τῷ λόγῳ.

Clemens Alex. Strom. 6 p. 748P. Θεόπομπος ποιήσαντος κτλ. Schol. Aristoph. Ald. Nub. 1417. ad Παῖδας prorsus incerta coniectura referebat Bergk. R. c. Att. 414. 5.

70

εἶσω δραμῶν αἰτησον. B. ἀλλ' οὐκ ἐκφορά.

Schol. Aristoph. Plut. 1138 ἀλλ' οὐκ ἐκφορά· ὡς ἐν ἐνταῖς θυσίαις λεγόμενον τούτου. καὶ χρῶνται αὐτῷ οὐ καὶ οὐδέτερον πληθυντικόν, ἀλλ' ἐνικῶς κατὰ θηλυκόν· ὡς Θεόπομπος κτλ. ad Cauponas propter fr. 28 referebat Hemsterhusius, coniectura sane incerta. ceterum cf. interpretes Pluti.

71

ἄπνους, ἄνευρος, ἀσθενής, ἀνέντατος

Bekker. Anecd. 401, 16 ἀνέντατος· Θεόπομπος κτλ. Pollux 2, 234 Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς ἄνευρον εἴρηκεν κτλ.

72

μαλθακωτέρα

πέπονος σικνουῦ μοι γέγονε.

Athenaeus 2, 68d Θεόπομπος κτλ. cf. Eustath. 211, 25. γέγονε] γέγονας Eustath. — uxorem litigiosam tandem domitam esse maritus gloriatur.

73

αἱμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο.

Bekker. Anecd. 362, 29 αἱμασιολογεῖν· Θεόπομπος κτλ. ἀλλ' αἱμασιολογεῖν Meinekius. at non minus bene ὁ δ' vel tale aliquid. Suid. αἱμασιά· τὸ ἐκ χαλίκων ὠκοδομημένον τεῖχος ἄνευ πηλοῦ. similiter Etym. m. 35, 10. Lex. rhet. ap. Bast. Gregor. Cor. 512 αἱμασιά· τὸ αὐτοσχέδιον περιτείχισμα τὸ ἐν τοῖς ἀγροῖς γινόμενον ἔξωθεν τῶν ἀμπέλων πρὸς τὸ μηδένα τῶν (ἐν) ὁδῶ παριόντων ἑαδίως εἰσιόντα ὀπωρῆσθαι. cf. Hom. Od. 18, 359. 24, 224. Thuc. 4, 43 cum adn. Krueg. Laertem intellegit ad Ulixem fabulam referens Meinekius.

74

ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χρῆ ταῦτα δρᾶν· εὐοδεῖν πορεύομαι.

Zonaras 620 εὐοδεῖν· εὐρίσκω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Θεόπομπος κτλ. Fritzschius Com. gr. fr. 7 A. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χρῆ ταῦτα δρᾶν. B. εὐόδει. A. πορεύομαι. in Mus. Rh. XXX 403. 4 proposui εὐοδεῖν δ' ἐπέυχομαι conl. Aristoph. Pac. 320. Hom. Od. 14, 423. 20, 238. Aesch. Sept. 481. Ag. 1292. Soph. Trach. 16. est tetrameter iambicus syncopatus.

75

δεσπότου πενέστου ὄυσά βουλευτήρια

Athenaeus 6, 264a Θετταλῶν δὲ λεγόντων (πενέστας) τοὺς μὴ γόνῳ δούλους διὰ πολέμου δ' ἠλωκότας, Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἀποχρησάμενος τῆ φωνῆ φησι κτλ. δεσπότου πενέστου] δεσποτοπενεστῶν Dobr., i. e. δεσποτῶν πενεστῶν (ut ἀνὴρ στρατηγός, ὅμιλος στρατιώτης al.). scribendum videtur δεσπότου πενεστῶν, i. e. vos, quos ex penestis suis dominus (Admetus ut Bergkio videtur R. c. Att. 405, quoniam penestae ad Thessaliam pertinent) sibi in consilium delegit. Eurip. Heraclid. 639 Ἰλλου πενέστης. Aesch.

Pers. 175 σύμβουλοι λόγου | τοῦδέ μοι γένεσθε, Περσῶν γηραῖα πιστώματα. Eurip. Androm. 446 Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. *versum fuisse arbitror ut in Persis tetrametrum trochaicum.*

76

ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφεῖν

Schol. Aristoph. Vesp. 525 ἔθος δὲ ἦν, ὅποτε μέλλοι ἢ τράπεζα αἶρεσθαι, ἀγ. δ. ἐπ. ὡς Θεόπομπός φησιν. ad Pamphilas fr. 40. 1 haec pertinere arbitratur Meinekius. non recte rerum scriptori tribuit Mueller. Fr. hist. gr. I 333 (n. 343).

77

τοὺς βιβλιοπάλας λεύσομαι.

Zonaras 388 βιβλιοπάλην, οὐ βιβλιόπαλον λέγομεν. Θεόπομπος κτλ. 'Meinekius πεύσομαι. solōece. suspicor πρὸς βιβλιοπάλας θεύσομαι.' Cobet. Mnem. V 96. cf. Mueller. Fr. hist. gr. I 330 (n. 324).

78

Pollux 2, 18 καὶ γραῖα, καὶ ὡς Θεόπομπος ὁ κωμικός· πρεσβῦτις, φίλοινος, μεθύση, οἰνομάχλη, κοχώνη. οἰνακάχλη κοχώνη] οἰνομάχλη κοχλώνη A. χώνη Kuehnius. κορώνη Meinek. οἰνομάχλη Pollux 6, 21. Bergk. R. c. Att. 410 γραῖα, πρεσβῦτις, φίλοινος, μέθυσος, οἰνομάχλη, κοχώνη. quos numeros si trochaicos esse vult, dactylus in οἰνομάχλη admitti non potest. sed offendit etiam φίλοινος, οἰνομάχλη, quorum prius videtur glossema esse.

79

γυναικας ναυτίδας

Θεόπομπος. Pollux 7, 190. dubitat de poeta Meinekius, quem ubi Pollux laudet, semper τὸν κωμικόν adpellet. at in aliis tam diligens non est. Phot. ναυτίδας γυναικας, ὡς ναύτας. cf. Lobeck. Phryn. 256.

80

ὄρνιθίων λεκάνην

(i. e. patellam) Θεόπομπος ὁ κωμικός εἴρηκεν. recte ὄρνιθίων (κρεῶν) Nauck. Philol. VI 416.

81

ἄλυπος

ὁ μὴ λυπούμενος. λέγεται δὲ καὶ ἀλύπητος. Θεόπομπος. Bek-Comici graeci, ed. Th. Koek. I.

ker. Anecd. 385, 14. ἄλυπος ἀν ἀλύπητος sit Theopompi non adparet. non recte historico tribuere videtur Mueller. Fr. hist. gr. I 331 (n. 329).

82

ἄνεχε

ἀντὶ τοῦ πάρεχε. οὕτως Θεόπομπος. Bekker. Anecd. 399, 20. Zonar. 210. Suidas, ubi ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα. sed omittit A. ceterum cf. Mueller. Fr. hist. gr. I 331 (n. 330).

83

ἀνθήλιος

ἢ σελήνη καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀντανγείας. ἐνίοτε καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀντάλλαγμα. ὡς Θεόπομπος. Bekker. Anecd. 403, 23. Zonar. 184. non recte historico tribuere videtur Mueller. Fr. hist. gr. I 331 (n. 331).

84

ἀπωνηθήσεται

τὸ πεπράσεται Θεόπομπος εἴρηκεν ὁ κωμικός. Pollux 3, 124. τὸ πεπράσεται K.] καὶ πεπράσεται.

85

ἀρύβαλλος

οὐ μόνον παρὰ Στρησιγόρω καὶ ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰππεῦσιν Ἀριστοφάνους (1094). Θεόπομπος. Bekker. Anecd. 444, 23. Bekkerus cum codice suo ἀρίβαλλος. cf. Becker. Charikl.² III 80.

86

ἀντόχειρα

οὐ τὸν ἑαυτὸν ἀνελόντα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πράξαντος ὀτιοῦν τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ. οὕτω Θεόπομπος καὶ Ἀριστοφάνης (Av. 1135. Lys. 269). Bekker. Anecd. 468, 6.

87

δουλοπρέπεια

Θεόπομπος ὁ κωμικός. Pollux 3, 75.

88

κατᾶραι

ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. Θεόπομπος. Bekker. Anecd. 104, 15. ἐλθεῖν] κατελθεῖν Meinek. non recte rerum scriptori tribuere videtur Mueller. Fr. hist. gr. I 330 (n. 327).

89

κένταυρον

τὸ μύριον, ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. οὕτω Θεόπομπος. Photius. Eustathius 1910, 10 ὅτι δὲ καὶ γυναικεῖον μύριον σημαίνει ὁ κένταυρος δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, φέροντες καὶ χρῆσιν Θεοπόμπου εἰς τοῦτο. non recte rerum scriptori tribuit Mueller. Fr. hist. gr. I 331 (n. 338).

90

κυνάριον

Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἄπαξ πού εἶπε. Phrynichus Eclog. 180. Thomas Mag. 201 κυνίδιον οὐ κυνάριον, εἰ καὶ Θεόπομπος ἐκωμωδῶς ἄπαξ τοῦτό φησι. cf. Alcaei com. 33. Plat. Euthyd. 298 d. ac Κυνάριον comoedia est Timothei. Bergk. R. c. Att. 410. 11.

91

λάβδα

ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον . . . οὕτω καὶ Θεόπομπος. Photius. λάβδα] λάμβδα Phot. cf. Eupol. 359. Mueller. Fr. hist. gr. I 330 (n. 325).

92

λοπάδα

τὴν θεόν. Θεόπομπος. Photius. Meinekius τὴν σορόν et V 55 τὴν θήκην, i. e. τὴν σορόν. Suidas λοπάς παρὰ Συρακοσίοις τὸ τήγανον. παρὰ δὲ Θεοπόμπῳ ἢ σορός, καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς. Photius ipse λοπάς· σορός. potest tamen pro τὴν θεόν scribi etiam τὴν πύelon.

93

μεθύστρια

παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ. Pollux 6, 25.

94

πρωτόπειρον

ἠνόμασε Θεόπομπος ὁ κωμικὸς (τὴν ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένην). Pollux 3, 39.

95

τανθαροστοί

ὄρμοι παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινές, ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ἠνομάσθαι. Pollux 5, 98.

96

ὑπολογεῖν

παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ. Pollux 2, 122. cod. B Θεοπέμπῳ et ὑπολέγειν.

97

Χάρη

Theopompus pro Χάρης (casu vocativo). Priscian. 7, 7.

98

τὸ νῦν εἶναι

παρέλκει τὸ εἶναι. Θεόπομπος. Photius.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

99

κατωνάκη

τοῖς εἰς χρόνον φεύγουσιν ὅτε κατόκειν νάκουσ τι τοῖς ἱματίοις προσεγράπτετο, ὡς καὶ Θεόπομπος. ἠναγκάσθησαν δὲ ὑπὸ τῶν τυράννων, ἵνα μὴ κατίωσιν εἰς ἄστν, κατωνάκην φορεῖν. Moeris 201, 6. non comici, sed rerum scriptoris videntur esse, quamquam non repperi apud Muellenum.

ΑΛΚΑΙΟΣ

Meinek. I 244 — 246.

ΑΔΕΛΦΑΙ ΜΟΙΧΕΤΟΜΕΝΑΙ

1

ἠλίθιον εἶναι νοῦν τε πολύποδος ἔχειν

Athenaeus 7, 316 b τὸ δὲ πάλυπον λέγειν Αἰολικόν. Ἀττικοὶ γὰρ πολύπουν λέγουσιν . . . Ἀλκαῖος Ἀδελφαῖς μοιχευομέναις κτλ. Eustathius 1541, 39 ὅθεν εἴρηται τὸ εἶναι τινα ἠλίθιον νοῦν τε πολύποδος ἔχοντα. πολύποδος hic quod raro factum servatum est in A Athen. Seidler. De vers. dochm. 397 πολύποδος (πολύποδος) τε νοῦν ἔχειν. cum Eupol. 101 (ἀνὴρ πολύπους τοὺς τρόπους) homo *versutus* cum polypo comparari videatur, apud Alcaeam in exitu versus proxime antecedentis fortasse excidit μῆ.

ΓΑΝΤΜΗΔΗΣ

Meinek. I 246. Iovis Vulcanique partes in ea fabula fuisse docet fr. 2.

2

κατάχωλε θᾶττον ἢ κεραινοπλήξ ἔσει.

Bekker. Anecd. 102, 29 κατάχωλε. Ἀλκαῖος Γανυμήδει. σκώ-

πτων γὰρ "Ἡφαιστον ὁ Ζεὺς φησι κτλ. θάττον Meinek.] θάσσον. non ea syntaxis usus est qua Theocritus (17, 66) in noto illo ὄλβιε, κῶρε, γένοιο (cf. Aristoph. Av. 627), sed supplendum videtur ἢ νεκρός, κατάχωλε, θάττον (prius quam quod vis perfeceris) ἢ κεραινοπλήξ ἔσει.

3

ἔοικεν αἰγίδαλλος διακωλύειν τὸ πρᾶγμα.

Bekker. Anecd. 360, 14 αἰγίδαλλος· ὄρνειον κωλυτικὸν πρᾶξεως. Ἀλκαῖος Γανυμήδει κτλ. si sunt tetrametrorum iamb. reliquiae, prior finiendus post αἰγίδαλλος. διακωλύειν, ut Aristoph. Av. 463. Eq. 723. 972.

4

Herodian. II 801, 31 ὁμοιον αὐτῷ (τῷ ἔπεσον) τὸ κακέμφατον, φημι δὲ τὸ ἔχεσον... καὶ παρατίθεται (Ἡρωδιανός) τὴν χρῆσιν παρ' Ἀλκαῖω ἐν Γανυμήδει ἔχουσαν οὕτως κατέχεσον τῆς Νηρηίδος. 930, 24 ὁ γὰρ (δευτέρος ἀόριστος) κατέχεσον παρ' Ἀλκαῖω τῷ κωμικῷ ἐν Γανυμήδει εἰρημένος οὔτε τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χρήσεως ἔστιν οὔτε κατὰ τινα ἀναλογίαν ἐξηγητηγμένος ἢ μόνον κωμικῶς πεποιημένος. cf. Cram. Anecd. Oxon. I 176, 21. III 418, 8. nisi tanta obstaret auctoritas, grammaticum libro depravato deceptum esse, poetam autem scripsisse putarem κατέχεσον Νηρηίδος.

5

Athenaeus 3, 110a δίπυρον· Εὐβουλος Γανυμήδει διπύρους τε θερμοῦς. οἱ δίπυροι δὲ εἰσὶ τινες ἄρτοι τρυφῶντες. Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Dindorfius Ἀλκαῖος pro Εὐβουλος deletis quae sequuntur Ἀλκ. Γαν. Meinek. in Athenaeo διπύρους τε θερμοῦς Eubulo dat, deinde οἱ δ. — τρυφῶντες Athenaeo, qui Alcaeo in Ganymede utatur sententiae suae teste. Eubuli autem Ganymedem διασκευῆν arbitratur esse fabulae Alcaei. Pollux 7, 23 Ἀλκαῖος δὲ ἐν Γανυμήδει διπύρους τε θερμοῦς· οἱ δίπυροι δ' εἰσὶ τινες ἄρτοι τρυφῶντες (sic A). mihi Eubulus nihil nisi δίπυρον commemorasse, cetera Alcaei esse videntur, ita digerenda: A. διπύρους τε θερμοῦς. B. οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες; A. ἄρτοι τρυφῶντες.

6

βασιλίσσα

Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Bekker. Anecd. 84, 26. Phrynichus Ecl. 225. βασιλίσσα· οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ βασιλεία ἢ βασιλῆς. ἄλλως. βασιλίσσαν Ἀλκαῖον φησι τὸν κωμωδιοποιὸν καὶ Ἀριστοτέλην ἐν τοῖς Ὀμήρου ἀπορήμασιν εἰρηκέναι. cf. Lobeck.

7

κακοτεχνίζων

ἀντὶ τοῦ κακοτεχνῶν. Ἀλκαῖος Γαννυμήδει. Bekker. Anecd. 103, 18. Schaefer. Gregor. Corinth. 343.

8

κρεμάσω

οὐ μόνον κρεμῶ. Ἀλκαῖος Γαννυμήδει. Bekker. Anecd. 103, 4. alia exempla conguessit Lobeckius Phryn. 746, neque certa omnia, neque Atticorum. veluti κρεμάσω quoque dubitari potest an fuerit coniunctivus aoristi. cf. Theopomp. 32, 4.

9

ποτικόν

Ἀλκαῖος Γαννυμήδει οὕτως (ὠνόμασε). Athenaeus 10, 445 e.

ΕΝΔΤΜΙΩΝ

10

ὅτι ἡ σχεδόν τι μῆνας ἐγγὺς τρεῖς ὄλους
φρουρῶ τὸν Ἐνδυμίωνα.

Priscianus 18, 180 Ἀλκαῖος Ἐνδυμίωνι. disputat de adverbio ἐγγύς, *propemodum, ferme*. ὅτι ἡ σχεδόν τι Meinek.] OTINCXEΔONTI MVR. ὅδ' εἶχ' (?) ΕΛΟΝΤΙ Ο. ceterae varietates (cf. quae Hertzius adnotavit) nihil ad rem faciunt. quamvis facilis sit Meinekii emendatio et frequentes apud Atticos pleonasmi quales ἀληθῶς τῶ ὄντι, εὐθύς παραχρημα, εὐθύς κατὰ τάχος, ἄλλως μάτην, alii (Lobeck. Phryn. 753sq.), σχεδόν τι ἐγγὺς τρεῖς ὄλους μῆνας numquam ullum Graecorum scriptorum dixisse credo. nam apud Platonem quidem Tim. 21 b σχεδόν ἐγγύς ἤδη τῶν ἐνενήκοντα ἐτῶν praepositio est ἐγγύς, non adverbium. itaque cum notum sit quantopere in Prisciani codicibus fere corrupta sint graeca, non temerariam iudico coniecturam paullo audaciorē ὄνειροπολοῦντα μῆνας ἐγγύς τρεῖς ὄλους φρουρῶ τὸν Ἐνδυμίωνα. dormiebat enim diutissime. cf. Aristoph. Eq. 809 (Nub. 16. 27). Plat. Reip. 7, 534 c. Leg. 10, 904 d. Tim. 52 b.

11

Schol. Aristoph. Av. 1701 ἦν δὲ καὶ ἕτερος (Γοργίας) ἰατρός, οὗ μνημονεύει Ἀλκαῖος ἐν Ἐνδυμίωνι. natus erat Thessalo, filio clarissimi illius Hippocratis, si vera tradit Suidas Θεσσαλός.

12

νοσημάτων ταλαντιαίων

Pollux 9, 53 ἄδηλον εἶτε τιμὴν εἶτε ῥοπήν λέγει, ὡσπερ διὰ τὴν Ἀλκαῖος ὁ κωμικὸς ἐν Ἐνδυμίῳ εἶπεν κτλ. fortasse νοσημάτων ταλαντιαίων, i. e. veteranus Endymionis, ad quem curandum Gorgias medicus arcessitus morbum levem esse dicit, cuius curatio constet non plus talento.

13

ἐδιακόνουν

Ἀλκαῖος Ἐνδυμίῳ. Bekker. Anecd. 91, 17. Nicostr. Cramer. Anecd. Par. III 114, 10 εἶπέ μοι, τίμῃ | ἐδιακόνεις.

ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

Iovis Iunonisque nuptias cenamque nuptialem ridicule poeta videtur exposuisse. Meinek. I 247.

14

ἀνδράποδα πέντε, πωλικὸν ζευγὸς βοῶν

Photius πῶλοι καὶ ἐπὶ βοῶν. Ἀλκαῖος ἐν Ἱεροῦ γάμῳ κτλ. πέντε Porson.] πέμπεται. πέμπετε Nauck. Philol. VI 146. fort. πέμπει.

15

κεραυνύουσιν ἀφανίζουσί τε

Athenaeus 10, 424d τῶ δὲ κεραυνύειν κέχηται . . . καὶ Ἀλκαῖος ἐν Ἱεροῦ γάμῳ κτλ. κεραυνύουσιν Schweigh.] κεραυνύουσι A. unde adparet proximum verbum a consona incepisse. scribendum videtur κεραυνύουσι βαπτίζουσί τε. cf. Aristophont. 14, 5. κεραυνύουσ' ἀφουλίζουσί τε Meinek. Anal. Ath. 192.

16

Athenaeus 9, 408e ἡ πλείων δὲ χρῆσις κατὰ χειρὸς ὕδωρ εἴωθε λέγειν, ὡς . . . Ἀλκαῖος ἐν Ἱεροῦ γάμῳ. cf. Lobeck. Phryn. 327.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ

Cum scaena fuerit in Attica (fr. 17), intellegi non posse videtur Callisto, Arcadis mater. Meinek. I 247.

17

κορίαννον ἵνα τί λεπτόν; B. ἵνα τοὺς δασύποδας οὓς ἂν λάβωμεν ἅλσι διαπάττειν ἔχης.

Athenaeus 9, 399f Ἀλκαῖος δ' ἐν Καλλιστοῖ καὶ ὡς (οὐ) πολλῶν ὄντων (λαγῶν ἐν Ἀττικῇ) ἐμφανίζει διὰ τούτων κτλ. ἵνα τι Bergk] εἶναι τι. εἰς τί Meinek. 2. ἄν Τουπίου] ἐάν. Plin. N. h. 20, 218 (ind. a Mein.) M. Varro coriandro subtrito cum aceto carnem incorruptam aestate servari putat.

18

βιβάζειν

τὸ ὀχεύειν. Ἀλκαῖος δ' ἐν Καλλιστοῖ ἐπ' ἀνθρώπου ἔφη. Bekker. Anecd. 85, 6.

ΚΩΜΩΔΙΟΤΡΑΓΩΔΙΑ

Comoedotragediam praeter Alcaeum scripserunt Dinolochus, Siculae comoediae poeta, et Anaxandrides. quo titulo quid indicetur quodammodo ostendit Plautus, Amphitruonem tragicomoediam appellans prol. 59. Meinek. I 247.

19

ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείστους φέρων
εἰς τὴν ἑορτὴν ὄσον οἶον εἴκοσι,
ὄρω δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλω.

Macrobius Saturn. 5, 20 *Gargara tanta frugum copia erant, ut qui magnum cuiusque rei numerum vellet exprimere, pro multitudinē immensa Gargara nominaret. testis Alcaeus qui in Comoedotragedia sic ait cet.* 1. ἀγρόθεν] αΘΡΟΘΗΝ Ν. φέρων] φεΡΩ Ρ. φεΡΟ Ν. 2. ὄσον οἶον] ΟCCONOION Ρ. ΩCCONΩION Ν. 3. ἄνωθεν] αNOTHN Ν. ἀνθρώπων] αΝΘΡΩΓION Ν. πλείστους] ναστους et ὄσον οἶον] καθοσιώσων Hermannus. at quisquis loquitur non ipse quae rure in urbem adfert deis oblaturus, sed aliis ad sacrificium venditurus erat. prorsus infeliciter Herwerdenus Nov. add. crit. 12. Stud. crit. 82. Mnem. nov. VI 60 (πλείστον — ὄψον οἶον εἰκὸς ἦν). vix dubium est quin Alcaeus scripserit πελάνους φέρων — τοῖς θεοῖσιν εἴκοσιν. cf. Aristoph. Thesm. 457 ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ . . . πλέξει στεφάνους συνηματιαίους εἴκοσιν. de πελάνοις cf. Schoemann Antiq. gr.² II 219. Pollux 6, 76 πέλανοι δὲ κοινοὶ πᾶσι θεοῖς. Harpocr. πέλανος. Paus. 8, 2, 3 πέμματα ἐπιχώρια . . . ἃ πέλανος καλοῦσιν ἔτι καὶ εἰς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι. Aesch. Pers. 204. Eurip. Ion. 706. Helen. 1334. Sannyr. 1. — v. 1 imitatus est Eur. Orest. 866 ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω βαίνων . . . ὄρω δ' ὄχλον στείχοντα καὶ θάσσοντ' ἄκραν. unde ἀγρόθεν producta prima syllaba. eundem locum expressit (ind. Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 6) Lucian. Iov. trag. 33.

20

ἠϋλει δ' ἐπίχαλκον τὸ στόμα λήκνυθόν τ' ἔχων.

Etymol. m. Milleri (Mélanges 123) ἐπίχαλκον στόμα· τὸ τοῦ ἀνλητοῦ διὰ τὴν φορβειάν· Ἀλκαῖος κωμωδῶν τραγωδεῖ (Κωμωδοτραγωδία Miller.). ἠϋλει Miller. p. 462] διηϋλει, ubi di nihil est aliud quam (-δίᾳ). λήκνυθόν τ' ἔχων Meinek. Herm. III 453] λήκνυθον ἔχον. Hesych. ἐπίχαλκον· τὸ στόμα τῶν ἀνλῶν (scr. ἀνλητῶν), διὰ τὴν φορβειάν, οἶονεῖ ἐπιστοιμίδα. λήκνυθον Meinek. docet esse τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ τοῦ ἀνχένος ἡχῶδες, conl. Schol. Plat. Hipp. min. 365 c. Lobeck. Pathol. prol. 367. quod si verum est, in proximis excidit participium quod ad λήκνυθον pertinebat, *inflatum* vel tale aliquid.

21

ἀδηφάγους

Ἀλκαῖος ἐν τῇ Κωμωδοτραγωδίᾳ τοὺς πότας λύχνους εἶπεν. Harpocrat. 5, 17. Photius et Suidas ἀδηφάγος. cf. Apostol. 1, 37. Eustath. 1394, 35. Cramer. Anecd. Ox. II 488, 13.

ΠΑΛΛΙΣΤΡΑ

Mulierculae nomen videtur esse (Meinek. I 248), ut in Plauti Rudente.

22

ὁδὲ γὰρ αὐτός ἐστιν· εἴ τι γρούξομαι
ᾧν σοι λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ μῦός —

Athenaeus 9, 396 c Ἀλκαῖος Παλαίστρα κτλ. ὁδὲ Schweighaeus.] ὁ δεῖ VI. ὁδεῖ P. in versu tertio positum fuerat κακῶς ὀλοῖμην (Meinek.) vel ἐθέλω τεθυηκέναι. in v. 2 γαλαθηνῆς ὄσος frustra Porsonus Toup. Emend. 499. ᾧν pendet a priore τι.

23

μυρίσασα συγκατέκλεισεν ἀνθ' αὐτῆς λάθρα.

Athenaeus 15, 691 b τὸ δὲ χοῖσασθαι (χοῖσαι Meinek.) τῷ τοιοῦτῳ ἀλείμματι μυρίσασθαι (μυρίσαι Mein.) εἶρηκεν Ἀλκαῖος ἐν Παλαίστρᾳ διὰ τούτων κτλ. Eustathius 1295, 20 μυρίσασθαι μὲν Ἀλκαῖος λέγει. μυρίσασα Dalecampius] μυρίσας. συγκατέκλεισεν] συγκατέκλεινε Meinek. αὐτῆς] αὐτῆς A. intellegenda videtur mulier quae amatori aliam pro se mulierem subdebat. Meinek. V 55. Herwerden. Nov. add. crit. 11. de more unguendi ante concubitum cf. Aristoph. Lys. 938 sq.

24

ἤδη δ' ἤψε χύτραν ῥαφάνων.

Athenaeus 9, 370f Ἀλκαῖος Παλαίστρα. de metro dubito.

25

ἠπάτιον

εἴρηκεν . . . Ἀλκαῖος ἐν Παλαίστρα. Athenaeus 3, 107f.

ΠΑΣΙΦΑΗ

Argument. Aristoph. Plut. ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάρου (Ol. 97, 4) ἀνταγωνιζομένου αὐτῶ Νικοχάρου μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ. cf. Meinek. I 245. Fritzs. Q. Arist. 187 n. 26.

26

νῦν οὖν γένοιτ' ἀστεῖος οἰκῶν ἐν πόλει.

Bekker. Anecd. 454, 9 ἀστεῖος καὶ ἀστικός, διττῶς . . . Ἀλκαῖος Πασιφάῃ κτλ. Πασιφάῃ· νῦν οὖν Bekkerus] πᾶσι φαῖνοῦν cod. — οὖν] ἂν Meinek.

27

καὶ ναὶ μὰ Δι' ἄλλα σκευάρι' οἰκητήρια

Pollux 10, 11 εἴποις δ' ἂν αὐτὰ (τὰ ἔπιπλα) καὶ οἰκητήρια σκευή . . . Ἀλκαίου τοῦ ποιητοῦ εἰπόντος ἐν Πασιφάῃ κτλ. Hesych. οἰκητήρια σκευή· (sic interpungendum) τὰ κατ' οἶκον.

28

Hesychius σαρδῶ (cod. σαρδῶ)· ἐν Πασιφάῃ τὸ σαρδόνιον ἢ σφραγίς εἴρηται. τὸ σαρδόνιον] τὸ σάρδιον. M. Schmidt. 'saepe sardonio pro sardonioche . . . usurpatur'. Lobeck. Phrynich. 187. Philostr. Imag. 6 p. 770 πολλή μὲν περὶ αὐτοὺς ἢ σαρδῶ, πολλή δὲ ἢ σμάραγδος. Lucian. De dom. 15 ἐς τὴν σαρδῶ ἢ τὸν σμάραγδον (ἀποβλέπει). dubium esse non potest quin recte Meinekius ad Alcaeam rettulerit.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

29

ἐβίασέ μου τὴν γυναῖκα.

Bekker. Anecd. 86, 1 βιάσαι· ἀντὶ τοῦ βιάσασθαι. Ἀλκαῖος κτλ. τὴν γυναῖκά μου Meinek.

30

παραβάλλεται σε

Schol. Aristoph. Av. 1648 τῷ διαβάλλεται χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἑξαπατᾶν . . . παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὀμηρικόν 'παραβλήδην ἀγορεύων'. καὶ παρ' Ἀλκαίῳ κτλ. 'descripit te'.

31

ἀλαζών

ὁ ἀλώμενος. οὕτως Ἀλκαῖος. Bekker. Anecd. 374, 20 et Suidas ἀλαζών. est sine dubio comica quaedam originatio.

32

ὦ γυνή

παρὰ Ἀλκαίῳ. Cramerii Anecd. Oxon. I 102, 16. comicus significari videtur. cf. Pherecr. 91.

33

κυνάριον

οὐ μόνον κυνίδιον. Ἀλκαῖος κωμικός. Bekker. Anecd. 104, 30. cf. Theopomp. 90.

34

μετρῆσαι

ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι. Ἀλκαῖος. Photius. cf. Bergk. Alc. lyr. fr. 143 (104).

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ

35

Etymol. m. 521, 35 κνάμψω· ἀπὸ τοῦ κνώ γίνεται κνάπτω . . . καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κνάφος. σημαίνει δὲ τὸ ἀκανθῶδες φυτόν, ᾧ τὰ ἄθικτα (?) τῶν ἱματίων ἐπισύροντες κατεργάζονται. Ἀλκαῖος μὴ μέγαν περὶ κνάφον περιστείχει ἓνα κύκλον. cf. Eustath. 1746, 15. περιστείχει] περιστείχειν M. περιστείχειν Paris 2638. παραστίχειν Gud. ἐπισύρειν cod. Milleri (Mélanges 190). cf. Append. proverb. (Leutsch. I) 2, 81 ἐπὶ κνάφον ἔλκων· διαφθεύων . . . οἱ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες τὰ ἱμάτια ἔκναφον. ἐλέγγο δὲ ὁ σωρὸς κνάφος. Herodian. II 944, 27 (κνάφος) σημαίνει ἀκανθὰ δὴ ὕλην, ἣ περιπεταννύντες τὰς ἐσθῆτας ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνού. Matthiae Fragm. Alcaei p. 62 μὴ μέγαν πέρι | κνάφον περίστειχ' ἀνὰ κύκλον, fragmentum comico adsignans. qua de re dubito. cf. Bergk. Poet. lyr. gr. Alc. fr. 156 (109).

36

ἔδω δ' ἔμαντόν ὥσπερ πουλύπους.

Athenaeus 7, 316c Ἀττικοὶ γὰρ πουλύπουν λέγουσιν . . . Ἀλκαῖος κτλ. Eustath. 1541, 34. ὥσπερ πουλύπους Schweighaeus.] ὡς πολύπους. — ἔδομαι (ἔσθω) — [ὡς] πουλύπους cum Nauckio Meinek. Anal. Ath. 139. cf. Herwerd. Nov. add. crit. 11. Cratin. 52. Bergk. fragmentum lyricum adsignat in Poet. lyr. 156 (109). si comici est, in exitu facile potest addi πόδα.

37

Eustath. 1571, 43 Ἀλκαῖος . . . ὁ κωμικὸς εἰδομαλίδην ἔφη σκωπτικῶς τινα διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως ἐρευθόμενον δηλαδὴ κωμικώτερον (?). fallitur sine dubio sanctissimus archiepiscopus. recte Mytilenaeo tribuit Bergk. in Poet. fr. 151. cf. H. Iacobi ap. Meinek. ed. min. praef. XV.

38

Θεράπναι

τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαιμόνι· οὗ μνημονεύει καὶ Ἰσοκράτης καὶ Ἀλκαῖος. Photius. non repperi apud Bergkium.

39

κότυλοι

ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει. Athenaeus 11, 478b. lyrici an comici sit nescio. cf. Bergk. Alc. fr. 140.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ

Meinek. I 251.

ΛΗΔΟΝΕΣ

Fabula a Suida modo et Eudocia commemorata. Meinek. I 251.

ΜΗΔΕΙΑ

1

κιθαρωδὸν ἐξηγείρατ' Ἀράβιον χορόν.

Suidas Ἀράβιος ἄγγελος . . . καὶ Ἀράβιος ἀνλητῆς ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων. Κάνθαρος Μηδεία κτλ. cf. Apostol. 3, 71. Steph. Byz. Ἀραβία. Dionys. Perieg. 939. Zenob. 2, 39. 58. χορόν. Bernhardt]

τὸν χορὸν τοῦτον. *'chorum excitastis Arabii citharoedi instar nunquam cantare desinentem'*. Meinek. cf. Cratin. 52.

2

βαρύσταθμον

Κάνθαρος Μηδεία. Bekker. Anecd. 85, 30. cf. Aristoph. Ran. 1397.

3

βαυβήσομεν

Bekker. Anecd. 85, 10 βαυβᾶν· ἀντὶ τοῦ καθεύδειν . . . Κάνθαρος Μηδεία. cod. βαβᾶν, βαβήσομεν. cf. Cratin. 312.

4

ἐλᾶν

ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν. Κάνθαρος Μηδεία. Bekker. Anecd. 97, 10.

ΜΤΡΜΗΚΕΣ

A Suida et Eudocia commemoratur.

ΣΤΜΜΑΧΙΑ

Cf. cognominis Platonis fabula.

ΤΗΡΕΤΣ

5

γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε κάραθῆν

Suidas Ἀθηναίας· Κάνθαρος Τηρεῖ κτλ. cf. Pherecr. 34.

6

Κυδωνίοις μήλοισιν εἰς τὰ τιθία

Athenaeus 3, 81d Κυδωνίων δὲ μήλων μνημονεύει . . . Κάνθαρος ἐν Τηρεῖ κτλ. Κυδωνίοις Schweighaeus.] Κυδωνίους P. εἰς τὰ] Ἰσα Iacobs. Addit. Ath. 59. Ἰσα τὰ Meinek. post ἐν Τηρεῖ excidisse videtur ἐμφορῆ, et pro εἰς τὰ scribendum εἶχε. nisi forte εἰς τὰ τιθία Athenaei sunt verba interpretationis causa addita.

7

ἀναπεῖσαι

ἀντὶ τοῦ ἀναπεῖσαι. Κάνθαρος Τηρεῖ. Bekker. Anecd. 79, 11.

Meinek. ἀνασεῖσαι conl. Hesych. ἀνασεῖεις· ἀναπελθεῖς, ἀνερεθίζεις. Suidas ἀνασεῖω· ἀναπελθω ἢ πρὸς μάχην ἐρεθίζω. cf. ἀνεγείρειν, ὀπιλίξειν.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

8

οὐκοῦν ἀκρατισώμεθ' αὐτοῦ. Β. μηδαμῶς·
Ἴσθμοῖ γὰρ ἀριστήσομεν.

Athenaeus 1, 11c Κάνθαρος κτλ. Ἴσθμοῖ Cobet. Obs. crit. Plat. 179 et N. 1. 322] ἐν Ἴσθμῶ. Ἴσθμῶ Iacobs. Addit. 8. Lys. 19, 63 ἐνίκησεν Ἴσθμοῖ καὶ Νεμέῳ (ac saepius). videntur haec ad Medeam referenda esse.

9

Pollux 4, 61 τὸ δὲ (ἄσκαρον) ἦν πλινθίον πηχναῖον, ἔχον διεικνυσμένα πηνία, ἃ περιστρεφόμενα ἤχον ἐποίει κροτάλω παραπλήσιον. μάγαδιν δ' ὀνομάζει μὲν Ἀνακρέων, τὴν δὲ εὐφροσιν αὐτῆς Κάνθαρος Θραξί προστίθησιν. Κάνθαρος Θραξί] Θραξί κανθαρῶς A. ad Tereum refert Meinek. I 251.

10

λέκιθος

ἐπὶ τοῦ κρόκου τοῦ ῥοῦ ἱατροὶ λέγουσι. Κάνθαρος δὲ οὕτως ἀηλεσμένον τι ἐξ ὀσπρίων. Bekker. Anecd. 50, 4.

ΔΙΟΚΛΗΣ

Meinek. I 251.

ΒΑΚΧΑΙ

Cognomines comoedias scripserunt Lysippus et Antiphanes.

1

ὕδρια τις ἢ χαλκοῦς ποδανιπτῆρ ἢ λέβης

Pollux 10, 78 καλεῖται μέντοι καὶ ποδανιπτῆρ . . . ἐν Διοκλέους Βάκχαις κτλ. ἢ λέβης Bentl.] λέβης.

2

πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.

Photius et Suidas κακὰ κακῶν· Διοκλῆς Βάκχη κτλ. πλυνεῖ τε

Suid. ed. Med.] πλυνεῖτε cod. Suid. πλύνει τε Phot. τὰ om. Suid. in exitu κακῶς add. Bergk. R. c. Att. 429. τὰ κακὰ τῶν κακῶν neque Meinekii (I 69) neque Bernhardyi (Synt. gr. 154) exemplis satis firmari arbitror. cf. Pherecr. 108, 26. fortasse scribendum est πλυνεῖ τε τᾶσχατα τῶν κακῶν ὑμᾶς κακά.

3

ἄσκοθύλακος

Διοκλῆς Βάκχαις καὶ Ἄρχιππος Ἀμφιπόρῳ δευτέρῳ. Bekker. Anecd. 452, 28. cf. Aristoph. fr. 174. Archipp. 4.

4

Bekker. Anecd. 87, 2 γυναικισμός· Διοκλῆς Βάκχαις γυναικίζειν φησὶ καὶ γυναικηρόν (Meinek. γυναικισμόν).

ΘΑΛΑΤΤΑ

Athenaeus 13, 567c πολλὰ δράματα ἀπὸ ἐταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς, Θάλαττα Διοκλείους. cf. Pherecratis Corianno. Meinek. I 251.

5

ἄλλεται δ' ὑφ' ἡδονῆς κεστρεύς.

Athenaeus 7, 307d Διοκλῆς Θαλάττη. a κεστρεύς novum verbum incipere arbitratur Meinek. et κεστρεύς 'ut mugil' explicat ad similitudinem Cratini 52.

ΘΥΕΣΤΗΣ

Eudocia modo et Suidas commemorant, et Suidas quidem Θύεστης β', duplicem ut videtur fabulae editionem significans. Meinek. I 252. ac sic ind. cod. Ambros. Novati Herm. XIII 464 Αἰολοσίκων β', Θεσμοφοριάζουσαι β', Νεφέλαι β', Πλοῦτος β'.

ΚΥΚΛΩΠΕΣ

Cf. Calliae Κύκλωπες. Meinek. I 214.

ΜΕΛΙΤΤΑΙ

Apum sollertiam et rempublicam egregie constitutam argumentum fabulae fuisse Hemsterhusius arbitratur (Poll. 10, 99). mellis fabrica describitur fr. 7.

6

πῶς δὲ καὶ κεκραμένον

πίνειν τὸν οἶνον δεῖ με; B. τέτταρα καὶ δύο.

Athenaeus 10, 426 d Διοκλῆς ἐν Μελίσσαις. Eustathius 1624, 49 κατὰ Διοκλῆν πίνειν οἶνον κεκραμένον τέτταρα καὶ δύο. — με; B. τέτταρα Meinek.] μετὰ τέτταρα. cf. Pherecr. 70, 4. Phot. 599 extr.

7

καὶ διὰ τετρημένων ἀθέλδεται τύπων.

Bekker. Anecd. 350, 14 ἀθέλδεται· διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίσσαις κτλ. διὰ τετρημένων Bekker.] διατετριμμένον cod. Bekker. Anecd. 353, 2 ἀθέλβεται· διηθεῖται. Hesychius ἀθελβάξιν· διηθεῖν. ἀθελβεῖν· ἔλκειν. ἀθέλγειν· ἀμέλγειν. ἀθέλγηται· θηλάζηται . . . ἢ θλίβηται. ἀθέλδεται· διηθεῖται. ἀθλέβεται· διηθεῖται. denique ἔξαφθευγόμεναι· ἐκθλιβόμεναι. ubi M. Schmidtius cum Vossio ἔξαθελγόμεναι. τύπων corruptum est.

8

ἀπὸ λασάνων θερμὴν ἀφαιρήσω χύτραν.

Pollux 10, 99 τὸν καλούμενον χυτρόποδα ἔστι μὲν καὶ λάσανα κεκλημένον εὐρεῖν, ὡς Διοκλῆς ἐν Μελίταις κτλ.

9. 10

ἡ μίλτος οἶμαι καὶ τὸ τιγγάβαρι.

* * *

τιγγάβαρι καὶ μίλτος ἀναμειγμένη.

Eustathius 310, 30 τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι Ἀττικοί. Διοκλῆς· ἡ μίλτος κτλ. καὶ πάλιν· τιγγάβαρι κτλ., οὗ τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὐρεῖν Καλλίαν Ἀθηναῖον. Photius 587, 20 τιγγάβαρι (sic)· τὸ κιννάβαρι, Διοκλῆς. Hesychius (Herodian. II 591, 1) τίγγα· Διοκλῆς ἐν Μελίταις. Ἡρακλέων δὲ οὐ διελὼν (i. e. una voce ex duabus formata), ὅτι βαρὺ τὸ κιννάβαρι λέγει. Cramer. Anecd. Oxon. II 120, 29 κιννάβαρι, Ἀττικοί δὲ τὸ τιγγάβαρον. manifestum est apud Hesychium pro τίγγα scribendum esse τίγγα βαρὺ. Aristoph. fr. 320, 3. ceterum cf. Nauck. Aristoph. Byz. 205. initio v. 2 καὶ add. Meinekius.

11

γυναικάριον

Διοκλῆς Μελίταις. Bekker. Anecd. 87, 4.

12

δραπέτευμα

Διοκλῆς Μελίταις. Bekker. Anecd. 88, 20.

13

ἐντυλίξαι

τὸ ἐνειλῆσαι. Διοκλῆς Μελίτταις. Bekker. Anecd. 97, 9. Aristoph. Nub. 987. Plut. 692.

ΟΝΕΙΡΟΙ

A Suida et Eudocia commemoratur. Meinek. I 252.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

14

μηδεὶς ποθ' ὑμῶν, ἄνδρες, ἐπιθυμησάτω
γέρον γενέσθαι. περινοησάτω δ' ὅπως
ἔτι νέος ᾧν ἀγαθόν τι τῇ ψυχῇ παθῶν
ᾧρα καταλύσει μηδ' ἀγόμεριόν ποτε

5 αἰῶνα τρίψει.

Bekker. Anecd. 339, 15 ἀγόμεριος αἰών· οὕτως ἔλεγον τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τις ὠρᾶτο γεγηρακώς· παρὰ τὸ μὴ ἐνεῖναι τοῖς γέρονσι τοὺς γομφίους. Διοκλῆς κτλ. 2. περινοησάτω Meinek.] προνοησάτω. Aristoph. Ran. 958. 3. ἔτι add. Meinek. Dobraeus τοῦτο δὲ προνοησάτω, | ὅπως. fort. εὐθὺς νέος ᾧν. ἀγαθόν Bekker.] ἀγαθῶν cod. 4. ᾧρα Bekker.] εἰς ᾧραν. 5. τρίψει Bekker.] τρίψη cod.

15

Suidas Διοκλῆς· τοῦτον δὲ φασιν εὐρεῖν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὄξυβάφοις ἀρμονίαν, ἐν ὄστρακίνοις ἀγγείοις, ἅπερ ἔκρουεν ἐν ξυληφίῳ. haec Bergkiius R. c. Att. 429 pertinere censet ad Aristoph. Ran. 1304sq., ubi Diocles non minus inrideatur quam Euripides.

16

διεπαρθένευσε

καὶ διαπεπαρθενευκότα. τὸ μὲν πρότερον Διοκλῆς, τὸ δὲ δεύτερον "Ἀλεξίς οἱ κωμικοί. Pollux 3, 42.

17

λαπάραι

τὰ παρὰ ταῖς πλευραῖς τοῦ σκήνου. Διοκλῆς δὲ τὴν ἐκκεκενωμένην κοιλίαν. Hesychius. poetamne significet an Carystium dubito.

18

τιμαῖος

ὁ πολλῆς τιμῆς. οὕτως Διοκλῆς. Photius. videtur comice lusisse.

ΝΙΚΟΧΑΡΗΣ

Meinek. I 253.

ΑΜΤΜΩΝΗ

Suidas post Amymonen Pelopem Nicocharis fabulam nominat reliquas litterarum ordine enumerans. itaque unam comoediam duobus titulis aut a poeta aut a grammaticis significatam. esse censet Meinek. I 253. 4. Amymone fortasse ea est, ex qua Nauplium Neptunus suscepit.

1

*Οινόμαος οὔτος χαῖρε, πέντε καὶ δύο,
κἀγὼ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα.*

Athenaeus 10, 426e οἱ ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ πρὸς τοῦνομα παίζων ἔφη κτλ. σὺ add. Schweighaeus. non recte Meinek. in Athenaeo γενοίμεθ' ἄν. cupit enim quisquis loquitur compotor alterius esse. πέντε καὶ δύο Eupol. 8. Amips. 4 Bacchus adpellatur, hic Oenomaum dici Athenaeus narrat, quem Oenomaum non fabulosum illum, sed nescio quem hominem esse vinolentum arbitror. fortasse tamen hic quoque Bacchus intellegendus et versus prior ita distinguendus est ΔΙΟΝ. Οινόμαος οὔτος. ΟΙΝΟΜ. χαῖρε πέντε καὶ δύο.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Cyclopi et Galateae amores cum teste Duride Samio apud Schol. Theocr. 6, 7 primus Philoxenus Cytherius paullo ante Aristophanis Plutum tractaverit, Nicocharis Galateam non multo ante Ol. 98 actam esse existimat Meinek. I 254. 5.

2

*σοφαῖσι παλάμαις τεκτόνων εἰργασμένον
καὶ πόλλ' ἐν αὐτῷ λέπτ' ἔχον κἀδίσκια
κυμνοδόκον*

Pollux 10, 93 εἶποις δ' ἄν καὶ τὴν ἡδυσματοθήκην κυμνοδόκον, Νικοχάρους εἰπόντος ἐν Γαλατείᾳ κτλ. σοφαῖσι Meinek.] σοφαῖς. vel sic vel σοφαῖς παλάμαισι scribendum est. τεκτόνων Meinek.] τέκτονος. Athen. 11, 476ef ἀγγεῖον κερραμεοῦν ἔχον ἐν αὐτῷ πολ-

λοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους, ἐν οἷς εἰσὶ μήκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, κτλ. cf. 478 d.

3

τί δῆτ' ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου
τοῦ Μελιτιάς;

Schol. Aristoph. Plut. 179 κωμωδεῖται δὲ (Φιλωνίδης) ὡς εὐ-
πορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι καὶ ἡλίδιος. Νικοχάρης Γαλατεία
κτλ. et 303 εἰς Φιλωνίδην τὸν Μελιτία, ὡς οὐ μόνον μέγαν ὀλλὰ
καὶ ἀμαθῆ καὶ ὑπόδη. καὶ Νικοχάρης Γαλατεία κτλ. cf. Apostol. 3,
30. τί δῆτ' 303] ἠδέ τ' 179 Ald. ἢ δῆτ' Bentleyius adsentiente
Cobeto Observ. crit. Plat. 125. ἀπαιδευτότερος] ἀπαιδευτός τε 303
G. de *Philonide* cf. Plat. 64. Theopomp. 4. 5. Galateam Cyclopi
stultitiam exprobrare monet Meinekius.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΓΑΜΩΝ

4

Pollux 7, 40 ἡ πλυντρίς (γῆ) παρὰ Νικοχάρει ἐν Ἡρακλεῖ
γαμουμένῳ et 10, 135 καὶ γῆ σμηκτρίς (Falckenb. σμήτις) κατὰ
Νικόχαριν. at γῆν σμηκτρίδα 7, 40 Cephisodori vel Eupolidis (dissen-
tiant enim codices) esse dixerat. γαμουμένῳ 7, 40, quod pro γαμοῦντι
Meinekius I 255 consulto poetam posuisse censet, ut Hercules in-
dicetur Omphales imperio subiectus, ut Anacreon ἐκεῖνος οὐκ ἔγρη-
μεν, ἀλλ' ἐγῆματο.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

Hercules ornatum scaenicum adparans. Meinek. I 255.

5

φέρε νῦν ταχέως χιτῶνα τόνδ' ἐπευδύτην.

Pollux 7, 45 ἐν τῷ Νικοχάρους Ἡρακλεῖ χορηγῷ κτλ. cf. quae
de his exposuit Becker. Charikl.² III 170.

6

Athenaeus 14, 619 a καὶ τῶν πισσοῦσῶν ἄλλη τις (ῥόδη), ὡς
Νικοχάρης ἐν Ἡρακλεῖ χορηγῷ. cf. Phryn. 14.

ΚΕΝΤΑΤΡΟΣ

7

ἀγοράν

τῆν ὠνήν. Νικόχαρις Κενταύρω. Bekker. Anecd. 327, 25.
cod. ἐν τῷ ταύρω.

8

δαρθείς

ἀντί τοῦ δαρείζ. Νικόχαρις Κενταύρω. Bekker. Anecd. 89, 5.

ΚΡΗΤΕΣ

9

τὸ τρυπάνοις ἀντίπαλον ὄπεαρ χίλιος

Pollux 10, 141 καὶ περιτομεύς δ' ἂν δηθεῖη καὶ χηλεύματα καὶ ὄπεας, καὶ ὀπήτιον εἴρηται ἐν Νικοχάρους Κρησί. τὸ — ὄπεαρ χίλιος K.] τοῖς — ὄπερ ὀγγίλιον (ἀγγίλιον). ὄπεας χίλιον Bentr. Epist. Hemsterh. 66. Pollux 7, 83 τὰ δὲ ὀπήτια ὄπερ (sic egregie A, om. ceteri) ἐν Κρησί Νικοχάρης ἐκάλει. scribendum erit ὄπεαρ. apud Herodotum 4, 70 est ὑπέατι. Hesych. ὕπεα· τὰ ὀπήτια (quod natum ex ὀπέατια). scr. ὑπέατα· ὀπήτια. cf. Lobeck. Paralip. 34 n. 35. Pathol. prol. 218 n. 32. — laudat sutor subulam. cf. Pherecr. 143, 10. Aristoph. Ach. 1055. Eq. 444. 1155. Nub. 1153 cet.

ΛΑΚΩΝΕΣ

Acta cum Pluto Aristophanis. Meinek. I 255. cf. Alcaei Pasiphae.

10

Athenaeus 15, 667e μνημονεύει δὲ τοῦ μάνου Νικοχάρης ἐν Λάκωσιν. μάνην dicit in cottabi ludo.

ΛΗΜΝΙΑΙ

Cf. cognominis Aristophanis fabula. Meinek. I 255. fr. 12.

11

τριχίας δὲ καὶ τὰς προημνάδας τὰς θυννίδας
ἐπὶ δεῖπνον ἠκούσας ὑπερπληθεῖς . . .

Athenaeus 7, 328e Δωρίων . . . τὴν τριχίδα τριχίαν ὀνομάζει. Νικοχάρης Λημνίαις κτλ. τριχίας Schweighaeus.] τριχιάδος. προημνάδας idem] προημάδας. ἐπὶ δεῖπνον idem] ἐπιδείπνον A. in exitu addendum videtur ὀρω.

12

πλέομεν, ᾧ κόρη, ἴπι κῶς.

Etymol. m. 550, 13 παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμᾶμαι γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν κῶς (i. e. κῶας). Νικοχάρης Λημνίαις κτλ. Λημνίαις· πλέομεν

Casaub. Athen. 328e] *λημνία ἐπλέομεν*. cf. Herodian. II 540, 28. 'verba sunt Iasonis vel Argonautae cuiusdam ad Hypsipylen.' Porson.

13

Athenaeus 10, 426f *οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος*. *Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ πρὸς τοῦνομα παλίων ἔφη ...* (fr. 1), *τὰ παραπλήσια εἶρηκε καὶ ἐν Ἀημνίαις*.

14

κακκάβους

Νικοχάρης ἐν Ἀημνίαις εἶρηκεν. Pollux 10, 107. Atticistae solam probabant formam *κακκάβη*. cf. Hermipp. 20 et Phrynich. Epit. 427 cum eis quae Lobeckius adnotavit.

ΠΕΛΟΥΨ

Cf. quae adnotavimus ad Amymonen.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Boeckh. C. I. I 231 p. 354 ΝΙΚ...ΗΣ ΤΕ: ΠΟΗΤΕΙ quae Boeckhiius interpretatur *Νικοχάρης τέταρτος Ποιητῆς*. Poetam scripsit etiam Plato. inscriptio est Ol. 106, 3.

ΧΕΙΡΟΓΑΣΤΡΟΣ

Cf. cognominis Nicophontis fabula.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

15

*εἰς αὔριον δ' ἀντὶ φαράνων ἐψήσομεν
βαλάνιον, ἵνα νῶν ἐξάγη τὴν κραιπάλην*.

Athenaeus 1, 34d *ὅτι δὲ τὴν κράμβην φάρανον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ δημοῖ ... Νικοχάρης κτλ.* 1. δ' add. Schweighaeuser. 2. *βαλάνιον* B et cod. Casauboni] *βαλανεῖον*. ἵνα νῶν L] ἵν' οὖν V. *ἐξάγη* Dindorfius] *ἐξάρη*. Plin. N. h. 23, 145 *aiunt quinis (amygdalae amarae) nucibus fere praesumptis ebrietatem non sentire potiores*.

16

*εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον . . .
ὑπνον ἀποδαρθόντ', αὐτὸς αὐτὸν αἰτιῶ*.

Bekker. Anecd. 349, 8 *ἀηδόνειος ὕπνος*. *Νικόχαρις κτλ.* sic

ut scripsimus Meinekius. cod. (sine lacunae indicio) ἀποδαρθέντας αὐτόν. Bekkerus ἀποδαρθέντα σαυτόν. Lobeck. Ai.³ 108 p. 97 ἀποδαρθόντα σε, | αὐτὸς σὺ σαυτόν αἰτιῶ. αὐτὸς σεαυτὸν αἰτιῶ initio trimetri Aristoph. Ran. 630. Dobr. Advers. I 620 εἴ τι πείσομαι τὸν ἀηδόνων | ὕπνον ἀποδαρθῶν, αὐτὸς αὐτὸν αἰτιῶ. aliter Boissonad. Bachm. Anecd. I 36 n. 20, H. Iacobi V 56. Toeppel. Progr. Neobr. 1851, 11. 12. Aelian. V. h. 12, 20 λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμοιρεῖν ὕπνου καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν. Hesych. ἀηδόνειος· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον. Suidas ἀηδῶν· οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν. Append. proverb. 4, 41 οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνοῖ· ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων· δῆλη γὰρ οὐσα ἢ ἀηδῶν ἀγρυπνεῖ. cf. Plin. N. h. 10, 39. constat vocis ὕπνος priorem syllabam in trimetro comico non posse produci et adiectivi formam solam esse ἀηδόνιος (Herm. Opusc. III 306). obdormiverat servus et ero se purgans dixerat οὐδ' ἀηδόνιον κατέδαρθον (οὐδὲ γὰρ | ἀηδ. κ.) Macar. 6, 69. cui erus εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνιον σ' αὐθις πάλιν | ὕπνον ἀποδαρθόντ', αὐτὸς αὐτὸν αἰτιῶ.

17

κύνουσαν δέλφακα

θηλυκῶς Νικοχάρης ἔφη. Athenaeus 14, 657 a.

18

τὴν ἀλάστορα Σφίγγα

Bekker. Anecd. 382, 27 ἀλάστωρ· θηλυκῶς Νικόχαρις κτλ.

19

ἄξειν

τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν λέγουσιν Ἀττικοί, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτω Νικόχαρις. Bekker. Anecd-348, 18.

20

ἀνηλεήμων

Νικόχαρις λέγει. Bekker. Anecd. 400, 30. Dorvill. Charit. 724. Schaefer. Gregor. Cor. 163.

21

ὁ παιδαριώδης

παρὰ Νικοχάρει. Pollux 2, 19.

ΝΙΚΟΦΩΝ

Meinek. I 256.

ΛΔΩΝΙΣ

Acta cum Aristophanis Pluto posteriore. Meinek. I 256. cf. Alcaei Pasiphae.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΑΙ

Eodem nomine Antiphanes comoediam inscripsit. cf. Ἀθηνᾶς γοναί Hermippi, Πανός γοναί Ararotis, Διός γοναί Philisci, Μουσῶν γοναί Polyzeli.

1

ἄπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πονήρ' ὀρνίθια,
σέρφους ἴσως, σκώληκας, ἄκριδας, πάρονοπας.

Schol. Aristoph. Av. 82 et Suidas σέρφος· σκωληκῶδες ζωύφιον ἢ μυρμηκῶδες. ταῦτα δὲ νέμονται τὰ ὄρνεα . . . Νικοφῶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς κτλ. ταυτὶ] ταῦτα Suid. ὀρνίθια] ὀρνιθίους Suidae cod. omnes praeter A *V Ox. σέρφους] σέρφους δὲ V Arist. perperam Herwerdenus Obs. crit. 37 ἴσως sollicitat. est fere, nostrum etwa. cf. Aristoph. Plut. 1058. Antiphan. Athen. 3, 127 d. 14, 664 c.

2

οὐκ ἐς κόρακας τῷ χεῖρ' ἀποισεις ἐκποδῶν
ἀπὸ τοῦ σκυταλίου καὶ τῆς διφθέρας;

Schol. Aristoph. Av. 1283 τοῦ δὲ σκυτάλιον τὸ ᾧ ἐκτείνεται, ὡς ἐν Ὀλκασίν, ἔνθα καὶ τὸ Νικοφῶντος ἐξ Ἀφροδίτης γονῶν παρετέθη (Ἀφρ. τὸ γ̄ παρέθεντο V) κτλ. de correpta vocali α fallitur. σκυταλίου τοῦδε Meinek. cf. quae adnotavimus ad Avium versum.

3

ᾄρ' ἀράχνιον τι φαίνεται ἔμπεφυκέναι.

Suidas ἀράχνη. Νικοφῶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς κτλ. Νικοφῶν Meinek.] Νικόφρων.

4

δελέαστρα

Νικοφῶν τὰς τοιαύτας πάγας (retia) ἐν Ἀφροδίτης γουαῖς εἴρηκε.
Pollux 10, 156.

ΕΓΧΕΙΡΟΓΑΣΤΟΡΕΣ

Cf. infra ΧΕΙΡΟΓΑΣΤΟΡΕΣ.

ΕΞ ΑΙΔΟΥ ΑΝΙΩΝ

A Suida Eudociaque commemoratur. Meinek. I 256.

ΠΑΝΔΩΡΑ

5

ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἰστός, ὁ δὲ διάζεται.

Pollux 7, 33 καὶ τὸ διάζεσθαι δέ ἐστιν ἐν αὐτῇ τῇ λέξει παραλαμβάνουμένων. ὁ — διάζεται, καὶ που παρὰ Νικοφῶντι ἐν Πανδώρα. καὶ που] ὡς που Meinek. διάζεται hic passive ut ἐξυφαίνεται.

6

κέστραι τε καὶ λάβρακες

Athenaeus 7, 323 b οἱ Ἀττικοὶ . . . τὴν σφύραιναν καλοῦσι κέστραν . . . Νικοφῶν δ' ἐν Πανδώρα κτλ. cf. Strattid. 28.

7

κοιμίσαι τὸν λύχρον

Νικοφῶν Πανδώρα. Suidas. Bekker. Anecd. 46, 26 κατακοιμίσειν τὸν λύχρον ἀντὶ τοῦ σβεννύναι. cf. Phryn. com. 24.

8

φίλημα δοῦναι

ἀντὶ τοῦ καταφιλήσαι. Νικοφῶν Πανδώρα. Bekker. Anecd. 115, 24.

9

δεύτερον (αὐτόν)

ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑτέρου. Ἡρόδοτος τετάρτῳ, Νικοφῶν Πανδώρα. Bekker. Anecd. 89, 14. δεύτερον αὐτόν recte H. Iacobi V 56. Herod. 4, 113 δευτέρην αὐτήν.

10

νέακας

τοὺς νέους. Κτησιφῶν Πανδώρα. Photius. rectius Bekker. Anecd. 109, 9 νέαξ· ὁ νέος. Νικοφῶν. Pollux 2, 11 ὁ μὲν γὰρ νέαξ, εἰ

καὶ τῶν εἰρημένων ἐστίν, ἀλλὰ κωμικώτερον ἂν εἶη. cf. πλούταξ, alia id genus. Eurpol. 159, 9.

11

ὑποπίνειν

μεθύσκεσθαι. Νικοφῶν Πανδώρα. Bekker. Anecd. 115, 10. Photius et Suidas. ὑποπίνειν· ἀντὶ τοῦ μεθύσκεσθαι. οὕτως Νικοφῶν. cf. Aristoph. Av. 494.

ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Athenaeus 6, 270a οἱ Θουριόπερσαι καὶ τὸ τοῦ Νικοφῶντος δράμα (Σειρήνες, cf. 269e) ἀδίδακτὰ ἐστίν. Meinek. I 258. Bergk. R. c. Att. 291. priscae aetatis felicitatem poeta praedicabat teste Athen. 6, 267e.

12

ἐὰν δέ γ' ἡμῶν σὺκά τις μεσημβρίας
τραγῶν καθεύδη χλωρά, πυρετὸς εὐθέως
ἦκει τρέχων, οὐκ ἄξιός τριωβόλου·
καῖθ' οὕτος ἐπιπεσῶν ἐμεῖν ποιεῖ χολήν.

Athenaeus 3, 80a μὴ δεῖ σὺκα προσφέρεισθαι μεσημβρίας . . . Νικοφῶν ἐν Σειρήσιν κτλ. τραγῶν Cobet. N. I. 144] τραγῶν. Σειρήσιν] σίρησι A. verba οὐκ ἄξιός τριωβόλου quid significant nescio. Grotius (febris) non facienda trioboli. perperam. neque esse potest febris, non trioboli iactura, sed magno pretio curanda. nec denique Alcaei fr. 12 usui est. ἐπιπεσῶν, ut Hor. Carm. 1, 3, 30 febrimum terris incubuit cohors.

13

υιφέτω μὲν ἀλφίτοις,
ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔντει,
ζωμὸς διὰ τῶν ὀδῶν κυλινδείτω κρέα,
πλακοῦς ἐαυτὸν ἐσθίειν κελευέτω.

Athenaeus 6, 269e (ἐν) ταῖς Νικοφῶντος Σειρήσιν τάδε γέγραπται κτλ. υιφέτω] υειφέτω A. κυλινδείτω] κυλινδέτω Cobet. N. I. 459. cf. V. 1.² 133. Herwerd. Obs. crit. 38.

14

ἀλλᾶς μαχέσθω περὶ ἔδρας παροψίδι.

Athenaeus 9, 368b ἐπὶ ἡδύσματος ἢ παροψίς κείται . . . Νικοφῶν Σειρήσιν κτλ. ἀλλᾶς Bergk. R. c. Att. 425] ἄλλος. ἄμης aut ἄμυλος Meinek. γαλέος Fritzs. De parops. 15. non longe a fr.

13 remotum fuisse recte monuit Bergk. tantam ciborum copiam poeta dicit fuisse prisca aetate, ut locus non esset omnibus.

ΧΕΙΡΟΓΑΣΤΟΡΕΣ

Rectius fortasse Ἐγχειρογάστορες. cf. Athen. 1, 4d. Hesych. ἐγχειρογάστορες· οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. λέγονται δὲ καὶ γαστρούχειρες. Bekker. Anecd. 230, 13 γαστεροῦχειρες καὶ ἐγχειρογάστορες· οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶντες. cf. Suidas ἐγχειρογάστορες. Schol. Apollon. Rh. 1, 989. Schol. Eurip. Orest. 965 Κύκλωπες δὲ οἱ ἐγχειρογάστορες περιετείχισαν τὰς Μυκῆνας. cf. etiam fr. 16 cod. Aristoph. Ven. ac, quod gravissimum est, ἐγγλωττογάστορες Aristoph. Av. 1696. χειρογάστορες reprehendit Pollux 1, 50. 7, 7. quamquam ipse ἐν τοῖς Χειρογάστορσιν 4, 55. Schol. Aristid. p. 408, 25 Dind. Κύκλωπες οἱ καλούμενοι χειρογάστορες. ac fortasse chorus in hac fabula fuit Cycloporum. Palicorum certe non fuisse demonstravit Hermannus De Aesch. Aetnaeis p. 9sq., refutata Welckeri opinione Annal. instit. archaeol. II 245sq. cf. Bergk. R. c. Att. 363.

15

ἐγὼ μὲν ἄρτους, μᾶζαν, ἀθάρη, ἄλφιτα,
κόλλικας, ὀβελίαν, μελιτοῦτταν, ἐπιχύτους,
πιτσάνην, πλακοῦντας, δενδαλίδας, ταγηνίας.

Athenaeus 14, 645b ἐπιχύτων Νικοχάρης (μνημονεύει) ἐν Χειρογάστορσιν κτλ. rectius Etymol. m. 367, 32 ἐπίχυτος, ὁ ἐγχευτός πλακοῦς. Νικοφῶν Χειρογάστορσι κόλλικας — ἐπιχύτας. 1. ἐγὼ] ἔχω Porsonus, sine idonea causa. 2. μελιτοῦτταν Etym.] μελιτοῦταν. ἐπιχύτους] ἐπιχύτας Etym. Hesych. ἐπίχυτον· εἶδος πέμματος. 3. Pollux 6, 76 αἷς δὲ ἀνθρώποι χρῶνται μᾶζαις, τούτων τὰ ὀνόματα . . . δανδαλῖς. 77 αἱ δὲ δανδαλίδες πεφρυγμένων κριθῶν. Hesych. δενδαλίδας· τὰς λευκὰς κάρυς, οἱ δὲ τὰς ἐπιτισμένας κριθὰς πρὸ τοῦ φρυγῆναι, οἱ δὲ τὰς ἐκ κριθῶν μᾶζας. videtur scaena esse qualis est Aristoph. Ach. 874sq. 878sq.

16

γενναῖος ἴσθ', ὃ οὔτος, ὀλίγον ἀνάγαγε
ἀπὸ τῆς διαφοφόρου· χρηστὸς εἶ καὶ κόσμιος.

Schol. Aristoph. Av. 1551 ταῖς γὰρ κληφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα . . . Νικοφῶντος Χειρογαστόρων κτλ. (ἐγχειρογαστόρων V, ἐγχειρογάστορα G). γενναῖος ἴσθ' ὃ οὔτος Meinek.] γέννα ὁ οὔτος ('quod ὃ οὔτος esse videri potest' Dind.) V. γέννα αὐτὸς Ald. Dobraeus ὃ γεννάδα, σὺ δ' αὐτὸς κτλ. χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας Aristoph. Ran. 179. ὃ οὔτος ut Aristoph. Vesp. 1364.

17

ἀλλ' ἴθι προσαύλησον σὺ νῦν πισμόν τινα.

Pollux 4, 56 Νικοφῶν ἐν τοῖς Χειρογάστορσιν κτλ. πισμόν, i. e. μέλος πιστικόν. cf. Phrynich. 14.

18

τοὺς ἐψητοὺς καὶ τοὺς πέρδικας ἐκείνους

Athenaeus 9, 389a πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον (πέρδικες) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς . . . Νικοφῶν ἐν Χειρογάστορσιν κτλ. videntur esse reliquiae tetrametri anapaestici.

19

μεμβραδοπῶλαις, ἀνθρακοπῶλαις,
ἰσχαδοπῶλαις, διφθεροπῶλαις,
ἀλφιτοπῶλαις, μυστριοπῶλαις,
βιβλιοπῶλαις, κοσκινοπῶλαις,
ἐγκριδοπῶλαις, σπερματοπῶλαις

Athenaeus 3, 126e Νικοφῶν, ὁ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιη-
τῆς, ἐν τοῖς Χειρογάστορσιν. et 14, 645e μνημονεύει αὐτῶν (ἐγκρί-
δων) ἐν τοῖς Χειρογάστορσιν Νικοφῶν. ἀνθρακοπῶλαις Meinek. V
56 (cf. Philyll. 14)] ἀκρατοπῶλαις. ceterum cf. Bergk. R. c. Att.
425. 6.

20

δευτερίαν οἶνον

Νικοφῶν Χειρογάστορσιν. Bekker. Anecd. 89, 28. δευτερίαν
Meinek.] δευτέριον. Hesych. δευτερίας· οἶνος εὐτελής. inde δευτε-
ριάζειν Aristoph. Eccl. 634. Pollux 6, 17 πρότροπος ἦν τις οἶνος,
ὁ πρὶν ἀποθλίβεσθαι ἐκρύνει. ὁ δὲ φασῶλος οἶνος δευτερίας.

21

ὄσταφίδα

Bekker. Anecd. 455, 28 ἄσταφίδα καὶ ὄσταφίδα οἱ Ἀτικοί.
Νικοφῶν ἐν Χειρογάστορσιν ὄσταφίδα εἴρηκεν.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

22

νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίπαπος νενόμισται.

Pollux 3, 18 ἔστι τοῦνομα (παππεπίπαπος) δεινῶς ἰδιωτικόν,
καίτοι Φιλωνίδης (Νικοφῶν F.) ὁ κωμικὸς αὐτῷ κέχρηται. itaque
prorsus incertum est Philonidisne an Nicophontis sit versus.

23

ἀρρησία

παρὰ Νικοφῶντι. Pollux 2, 128. ἀντιφῶντι A. fortasse adnotatione vocum ἀρρησία et παρρησία risum movebat.

24

κάναστρα

Pollux 6, 86 ὅσα κατὰ φιάλας ἀνεπέπτατο καὶ κάναστρα καλούμενα εὐρεῖν ἔστι παρὰ Νικοφῶντι τῷ κωμικῷ.

25

κορδακισμός

ἔστι τοῦνομα καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ὡς παρὰ Νικοφῶντι. Harpocrat. 114, 23. Demosth. Olynth. 2, 18.

26

κωδωνοφορῶν

περιπολῶν καὶ ἐξετάζων εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες. οἱ γὰρ τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες κώδωνας εἶχον καὶ ἐψόφουν, ἵν' οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται. οὕτως Νικοφῶν. Photius. Aristoph. Av. 842.

27

σιγηλός

Νικοφῶν. Bekker. Anecd. 113, 23.

28

σταφυλήν

τὸν ἐν τῷ στόματι κίονα. οὕτως Νικοφῶν. Photius.

29

ὦ 'τάν

πολλάκις καὶ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ 'τάν, ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. Schol. Platon. 332 Bekk. Suidas ὦ 'τάν Philemo 220. Νικοφῶντι pro Κτησιφῶντι Ruhnkenius Tim. 282.

ΕΤΝΙΚΟΣ

Meinek. I 249. 250.

ΑΝΤΕΙΑ

Athenaeus 13, 567c ἀπὸ ἐταιρωῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς . . .
Εὐνίκου ἢ Φιλυλλίου Ἀντεία. cf. Pherecr. Corianno. Meinek.
I 250.

1

λαβοῦσα τῶν ὠτων φίλησον τὴν χύτραν.

Pollux 10, 100 χύτρα καὶ φιλήματος εἶδος ἦν, ὅποτε τὰ παιδιά
φιλοίη τῶν ὠτων ἐπιλαμβανόμενα, ὑποδηλοῖ δὲ Εὐνίκος ἐν Ἀντεία
κτλ. τὴν χύτραν, i. e. τὸ τῆς χύτρας φίλημα. Plut. Mor. 38 e οἱ
τε πολλοὶ τὰ μικρὰ παιδιά καταφιλοῦντες αὐτοὶ τε τῶν ὠτων ἄπτον-
ται κάκεινα τοῦτο ποιεῖν κελεύουσιν.

ΠΟΛΕΙΣ

Aliis ab aliis tributa. Athenaeus 3, 86e. 4, 140a. 9, 381a.
Meinek. I 250. cf. Philyllii *Πόλεις.*

ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ

Cf. Strattid. 37. Meinek. I 258 sq.

ΑΙΓΕΤΣ

Sunt qui *Αἰγέα* et *Αἴγην* Philyllii eandem fuisse fabulam
existiment. quae res cum incerta sit, satius videtur utramque
discernere.

1

ὁ πάππος ἦν μοι γαλεὸς ἀστερίας ἴσως.

Stephanus Byz. *Γαλεῶται.* γαλεὸς δὲ καὶ ὁ ἀσκαλαβώτης. *Φι-
λύλλιος Αἰγεῖ· ὁ πάππος — ἀστερίας. ἴσως διὰ τὸ πεποικίλθαι
παλίων.* Herodian. I 113, 7. recte H. Iacobi V 56 ἴσως ad Philyl-
lii verba rettulit. *Φιλύλλιος Salmas.] Φύλλιος.*

2

ἀναλφάβητος

Φιλύλλιος Αἰγεῖ. Bekker. Anecd. 83, 18. Φιλύλλιος Ruhnken. Tim. 167a] Φιλύλλιος. Suidas ἀναλφάβητος· ἀμάθητος γραμμάτων ἀπάντων καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος· ἀνάλφειτον· Φιλύλλιος Αἰγεῖ. adparet Philyllii nomen ad priorem glossam transponendum esse. verba ἀμάθητος — ἀναλφάβητος Procopii esse Kusterus monuit.

ANTEIA

Eunico ab aliis tributa. cf. p. 781. Meinek. I 250.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ

A Suida et Eudocia commemoratur, sed neglecto litterarum ordine. itaque dubius est titulus.

ΑΤΓΗ

Cf. quae ad Aegei titulum adnotavimus. ad Philyllii aliusve comici Augen Meinekio iudice (V 57) pertinent quae apud Mos. Chosroen. Progymn. ms. Ang. Mai. Euseb. ed. Med. p. 294 inveniuntur: *dum in Arcadiae quadam urbe festum Minervae celebraretur, cum eiusdem sacerdote Augeae Alei filia choreas in nocturnis sacris agitante rem Hercules habuit, qui huius furti testem reliquit ei anulum. illa ex eo gravida Telephum peperit . . . iam Augeae pater stupro cognito . . . Telephum quidem deserto loco abici, ubi is a cerva nutritus est, Augeam autem abyssu submergi mandavit. interim Hercules ad eam regionem delatus deque re gesta suo ex anulo admonitus et puerum ex se genitum eripuit et parentem ipsam ab instante mortis discrimine expedit. praeterea dicitur Teuthras ex oraculo Augeam uxorem duxisse Telephumque in filii loco habuisse.* scripserunt etiam Euripides et Eubulus Augen. cf. Aristoph. Ran. 1080.

3

καὶ δὴ δεδειπνήκασιν αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ἀφαιρεῖν ὄρα ὅτιν ἤδη τὰς τραπέζας, εἶτα παρακορῆσαι, ἔπειτα κατὰ χειρῶν ἐκάστη καὶ μύρον τι δοῦναι.

Athenaeus 9, 408e Φιλύλλιος δ' ἐν Ἀγγῇ κατὰ χειρῶν (ὑδωρ) εἴρηκεν οὕτως κτλ. ἀλλ' ἀφαιρεῖν Dawes Miscell. 121 Kidd.] ἀλλὰ φέρειν. simillimum est Platonis fr. 69.

4

αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐγκόνους τριμήνων γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμοῦς.

Athenaeus 3, 110f γίνονται δ' οἱ ἄρτοι οὗτοι (κόλλαβοι) ἐκ νέου πυροῦ ὡς Φιλύλλιος ἐν Ἀὔγῃ παρίστησιν κτλ. φέρων] ἔχων C. ἐκγόνους] ἐγγόνους B. τριμήνων] τριμήνους P. Ἀὔγῃ Schweigh. (Ἀύγῃ Casaub.)] αὐτῆ. cf. Strattid. 2.

5

πάντα γὰρ ἦν
μέστ' ἀνδρῶν καὶ μειρακίων
πινόντων, ὁμοῦ δ' ὁμάδῳ
γραῖδι' ἦν μεγάλαισιν οἰ-
νου χαίροντα λεπασταῖς.

Athenaeus 11, 485 b Φιλύλλιος Ἀὔγῃ κτλ. 2. μέστ' Iacobs. Addit. Athen. 262sq. cf. Dobr. Adv. II 334] μετ'. καὶ add. Iacobs. 3. δ' ὁμάδῳ K.] δ' ἄλλων. δὲ λάλων Iacobs. 4. γραῖδι' ἦν Do-
braeus] γραῖδιων. sine necessitate Meinekii lacunam statuit (γρα-
δίων πλήθη υ υ - | υ - μεγάλαισιν κτλ.

6

σὺν τῷ βαθείας καὶ πυκνὰς
ἔλκουσι τὰς ἀμύστιδας.

Schol. Eurip. Rhes. 419 ἄμυστιν· οἱ μὲν ποτηρίου εἶδος . . . ὡς ἐν Ἀὔγῃ (sic Hermannus Opusc. V 189 pro αὐτῆ) σὺν τῷ κτλ., ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῆς ἀπνευστι σπάσεως τάττουσι τὸ ὄνομα. sine dubio posterior interpretatio etiam his versibus adhibenda. ad Euripidis Augen referebat Dindorfius, sed abhorrent a tragicorum consuetudine dimetri iambici; recte Nauckius Trag. fr. p. 347 'comici poetae' esse adnotavit. id unum dubium est sintne verba Philyllyii an Eubuli. ceterum σὺν ᾧ Dindf., Σκυθῶν Fritzscheus.

Praeterea cf. fr. 22. Bergk. R. c. Att. 428.

ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Hesychius δωδεκάτη· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν Χόας ἔλεγον. Scholiast. Aristoph. Ach. 1076 ἤγετο δὲ ἡ ἑορτὴ (Χύτροι, i. e. dies ante Χόας) Ἀνθεστηριῶνος τρίτῃ ἐπὶ δεκάτῃ, itaque Choes duodecimo Anthesterionis die. Schoem. Ant. gr.² II 473.

7

σοὶ μὲν οὖν τήνδ', ἀμφορεῦ,
δίδωμι τιμὴν, πρῶτα μὲν τοῦτ' αὐτ' ἔχειν
ὄνομα μετρητὴν μετριότητος εἶνεκα.

Pollux 10, 70 ἀλλὰ μὴν καὶ μετρητὴν τὸν ἀμφορέα κεκλησθῆναι φησιν ἐν τῇ δωδεκάτῃ Φιλύλλιος κτλ. εἵνεκα K.] οὔνεκα.

ΕΛΕΝΗ

Una cum Atalanta extra litterarum ordinem a Suida Eudociaque commemoratur.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Sine dubio ἀδηφαγίαν Herculis inridebat. Meinek. I 260. Δορπία proxime antecedebat Κουρεώτιδι, i. e. ei Apaturiorum diei, quo Herculi libabatur. cf. fr. 8.

8

βούλεισθε δῆτ' ἐγὼ φράσω τίς εἴμ' ἐγώ;
ἢ τῶν προτενθῶν Δορπία καλουμένη.

Athenaeus 4, 171 d μνημονεύει αὐτῶν (τῶν προτενθῶν) . . . Φιλύλλιος ἐν Ἡρακλεῖ κτλ. ipsa igitur Δορπία fabulae persona erat, προλογίζουσα opinor. cf. Aristoph. Nub. 1198. Pherecr. 7.

ΠΑΥΝΤΡΙΑΙ Η ΝΑΤΣΙΚΑΑ

Argumentum sine dubio, ut cognominis Sophocleae fabulae, ex Odysseae libro sexto ductum erat. Philyllii comoedia propter fr. 9 prioribus poetæ fabulis adnumeranda est.

9

Schol. Aristoph. Av. 1569 μέμνηται δὲ (Λαισποδίου) . . . Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πλυντρίαις ὡς φιλοδίκου. Philyllii testimonium abest a R. Φιλύλλιος — Πλυντρίαις Casaub. Animadv. Athen. 7, 23] Φιλύριος (Φιλλύριος V) — Πλυντηρίαις.

ΠΟΛΕΙΣ

Cf. quae adnotavimus ad cognominem Eunici fabulam. Πόλεις scripserunt etiam Eupolis et Anaxandrides. Meinek. I 250. 260. 1

10

ὃ τι ἂν τύχη
ὃ μάγειρος ἀδικήσας, τὸν ἀλλήτην λαβεῖν
πληγᾶς.

Athenaeus 9, 381 a Φιλύλλιος τε ἢ ὁ ποιήσας τὰς Πόλεις φησὶν κτλ. 2. ὁ add. Meinek. Φιλύλλιος P] φιλύλαιος A. cf. Eubul.

Athen. 9, 380f. notandum est ante hunc versum nusquam τὸν μάγειρον commemorari. cf. Athen. 14, 658f. Plin. N. h. 18, 108. Meinek. IIII 514. 5. proverbium erat eiusdem fere sententiae atque Horatianum illud *quidquid delirant reges, plectuntur Achivi*, i. e. saepissime homines innocentes poenas dant earum rerum quas alii perfecere. moneo hoc propter Meinekium, cui non adsentior. prorsus alia sunt proverbia quae commemorantur Lucian. Astrol. 2. Athen. 8, 337 e.

11

ἐκ τᾶς πινακίδος δ' ἀμπερέως, ὅ τι καὶ λέγει
τὰ γράμμαθ', ἐρμήνευε.

Pollux 10, 58 καὶ πινακίδας δ' ἂν εὔροις ἐν ταῖς Φιλυλλίου Πόλεσι. λέγει γέ τοι δωρίζων κτλ. ἐκ τᾶς πινακίδος Bentl. Epist. Hemsterh. 54] ἐς τὰς πινακίδας. καὶ λέγει Cobet. N. l. 144. conl. Pors. Eurip. Phoen. 1373] καὶ λέγοι. κα λέγη Meinek. ἐρμήνευε Bentl.] ἐρμηνεύς. ἀμπερέως non esse graecum recte monuit Herwerdenus Obs. crit. 38 deleta ἐκ praepositione scribens τὰς π. διαμπερέως. Hesych. διαμπερέως· σαφῶς, τελείως. at ne διαμπερέως quidem recte dici arbitror. scribendum fortasse ἀτρεκέως. 'nescio quis litteras nesciens scriptam tabellam alteri porrigit iubens sibi interpretari, ὅ τι καὶ λέγει τὰ γράμματα'. Cobetus.

12

σπαθᾶν τὸν ἰστὸν οὐκ ἔσται σπάθη.

Pollux 10, 126 Φιλύλλιος γὰρ ἐν Πόλεσι καὶ τὸ ἰστουρικὸν ἐργαλεῖον σπάθην ὠνόμασεν εἰπὼν κτλ. aut initio iambus aut in medio versu trochaeus deest. σπαθᾶν, i. e. ὥστε σπαθᾶν.

13

πουλυπόδειον, σηπιδάριον, κάραβον, ἀστακόν, ὄστρειον, χήμας, λεπάδας, σωλήνας, μῦς, πίννας, κτένας ἐκ Μυτιλήνης· αἶρετ' ἀνθρακίδας, τρίγλη, σαργός, κεστρεύς, πέρκη, κορακίος.

Athenaeus 3, 86 e Φιλύλλιος δ' ἢ Εὔνικος ἢ Ἀριστοφάνης ἐν Πόλεσι κτλ. idem 3, 104f πλατείας δὲ καρίδας ἂν εἴη λέγων τοὺς ἀστακοὺς καλουμένους, ὧν μνημονεύει Φιλύλλιος ἐν Πόλεσι. et 3, 92 e Φιλύλλιος δὲ ἢ ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας τὰς Πόλεις φησί· χήμας — κτένας ἐκ Μηθύμνης. Clemens Alex. Paed. 2, 1, 3 κτένας τε ἐκζητοῦσι Μηθυμναίους. πουλυπόδειον Erfurd. Observ. 445] πουλυπόδιον. ὄστρειον Meinek.] ὄστρεον. Phot. ὄστρεια· σὺν τῷ ἰ μάλλον. cf. Cratin. 8. δ' ἢ Εὔνικος Schweighaeus.] ἢ δύνικος A. Mytilenaeos pectines non deteriores fuisse Methymnaeis docet Archemstratus Athen. 3, 92 d τοὺς δὲ κτένας ἢ Μυτιλήνην. v. 1 σηπι-

δάριον, κ. ἀστ. ὄστρ. πουλοπόδειον Meinek. v. 3 πάρα τ' ἀνθρακίδες Dindorf. scribendum potius σπάρος, ἀνθρακίδες. cf. H. Iacobi in indice. de sargo Athen. 7, 306f. Aristot. H. an. 5, 9, 2. 6.

14

ἀνθρακοπώλης, κοσκινοποιός, κηπεύς, κουρεύς

Pollux 7, 110 ὁ δὲ τοὺς ἀνθρακας πιπράσκων ἀνθρακοπώλης. λέγει οὖν Φιλύλλιος ἐν Πόλεσι κτλ.

15

δακτυλιουργόν

Φιλύλλιος δὲ ἐν Πόλεσι ὠνόμασε (τὸν δακτυλιογλύφον). Pollux 7, 108.

16

Athenaeus 4, 140a τῆς δὲ κοπίδος μνημονεύει καὶ Ἀριστοφάνης ἢ Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πόλεσιν. cf. Cratin. 164.

17

λιγνοφιλάργυρος

ὁ λίχνος μὲν, φειδῶλος δέ. Φιλύλλιος Πόλεσιν. Hesychius. λιγνοφιλάργυρος Musurus] λιγνοφυλάργυρος cod. — λιγνοφειδάργυρος Meinek. quod maxime placet propter id quod sequitur φειδῶλος. Φιλύλλιος Soping.] φιλύλαιος cod. Φιλόλαος perperam Musurus. Dobraeus Advers. I 581 φιλύλαιος ex φειδῶλος repetitum et fragmentum ad Eupolidis Πόλεις pertinere censet.

ΦΡΕΩΡΤΧΟΣ

Pollux 7, 192 φρεωρύχος δὲ εἶη ἂν τέχνης εἶδος· Φιλύλλιος γὰρ δρᾶμά τι ὁ Φρεωρύχος. Meinek. I 261.

18

προὔδωκεν αὐτὸν ὁ τόρος· ἦν γὰρ ἀσθενής.

Eustathius 1533, 11 εὔρηται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ τόρος καὶ ἐργαλεῖον φρεωρηνικὸν ἢ λιθοκοπικὸν φασὶ σκεῦος. καὶ προάγουσι καὶ χρῆσιν Φιλύλλιον τινὸς ταύτην κτλ. προὔδωκεν Meinek.] προὔδωκεν. Pollux 7, 192 Φιλύλλιος γὰρ δρᾶμά τι ὁ Φρεωρύχος. τὸ δὲ φρεωρύχων ἐργαλεῖον παρ' αὐτοῦ καλεῖται τορεύς. scribendum videtur τόρος. Phot. τόρος· ἐργαλεῖον φρεωρηνικόν. — ἦν γὰρ ἀσθενής, ὁ τόρος δηλονότι. quamquam fabulae nomen Eustathius non addidit, dubitari non potest quin recte Meinek. Φρεωρύχῳ fragmentum adsignaverit.

19

ἀμυγδάλια, καρύδι', ἐπιφορήματα

Athenaeus 14, 640f Φιλύλλιος δ' ἐν Φρεωρύχῳ φησὶ περὶ τῶν δευτέρων τραπεζῶν λέγων ἀμύγδαλα, κάρυα, ἐπιφορήματα. et 641a Φ. δ' ἐν Φρ. . . ὡς ἀμύγδαλα, καρύδια, ἐπιφορήματα. sic ut supra scripsimus Meinek. in Athenaeo. cf. Anal. crit. 312 et fr. 25.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

20

ἔλκειν τὸ βέδν σωτήριον προσεύχομαι,
ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὑγείας μέρος,
τὸ τὸν ἀέρ' ἔλκειν καθαρόν, οὐ τεθολωμένον.

Clemens Alex. Strom. 5, 8, 46 p. 673 P. ἔμπαλιν δὲ ὁ κωμικὸς Φιλύλλιος βέδν τὸν ἀέρα βιόδωρον ὄντα διὰ τούτων γινώσκει κτλ. Φιλύλλιος Casaub. Athen. 3, 9 p. 169] φιλύδεος L. ὑγείας Sylburg.] ὑγείας L. 'precor ut liceat mihi aëra salubrem spirare'.

21

οὐκ εἶμι τέττιξ οὐδὲ κοχλίας, ὧ γύναι.

Athenaeus 2, 63a Φιλύλλιος κτλ.

22

τὸ κατάγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον.

Pollux 7, 29 κροκυδίζειν δὲ Φιλύλλιος εἶπε κτλ. ὅπερ ἔστιν ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. cf. Aristoph. fr. 651. 657. αὐτὴν] Αὔγην Bergk. R. c. Att. 428 Herculem de Auge in fabula cognomine haec dicere censens.

23

ἦ τις κάμηλος ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην.

Schol. Aristoph. Plut. 179 κωμωδεῖται δὲ (Φιλωνίδης) ὡς εὔπορος καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι . . . περὶ δὲ τοῦ μεγέθους Φιλύλλιος φησιν κτλ. ἦ τις Bothius] ἦ τις. Φιλύλλιος Iungermann. Poll. 10, 93] Φύλλιος Ald. potest sententia etiam per interrogationem efferri.

24

Athenaeus 1, 31a φησὶ δὲ Φιλύλλιος ὅτι παρέξω Λέσβιον, Χίον, σαπρόν, Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὥστε μηδένα κραιπαλᾶν. σαπρόν C] Παπ* V, σα superscripto πξ" E, πα superscripto πξ" B. μηδένα B] μηδέν. Φιλύλλιος Ruhnken.

Tim. 167] φιλιανός BCD. φιλῖνος VL. trium versuum reliquias putabat esse Dindorfius: 1 παρέξω Λέσβιον. 2 Χῖον — Βίβλινον. 3 Μενδαῖον — κραιπαλαῖν. Meinekius σαπρίαν conl. Hermipp. 82, 6 in ed. utraque. deinde μενδαῖον, ὥστε μηδένα μηδέν κραιπαλαῖν Anal. Athen. 15. Herwerdenus Nov. add. crit. 12 post Βίβλινον inserit Χαλυβῶνιον vel Πεπαρήθιον et v. 3 scribit μηδέν' ἡμῶν. scribendum videtur (οἶνον) παρέξω Λέσβιον, | Χῖόν τε σαπρίαν, Θάσιον ἡδύν, Βύβλινον, | Μενδαῖον, ὥστε μηδέν' ἄνδρα κραιπαλαῖν.

25

ῥά, κάρυ', ἀμυγδάλαι

Athenaeus 2, 52 b Φιλύλλιος. ῥά] ῥα Dalecampius. cf. Ruhnken. Tim. 188. 9. cum fr. 19 incerta coniectura coniungit Meinekius ita, ut aut ῥά in versu priore posita fuisse, aut scribendum censeat ῥ', ἀμυγδάλαι, | καρύδι', ἐπιφορήματα.

26

καὶ λύχρον δίμυξον οἶσω καὶ θρυαλλίδ', ἦν δέη.

Pollux 6, 103 λύχρου διμύξου τῶν κωμωδῶν Φιλύλλιος μνημονεύει. Athenaeus 15, 700 f cod. A. . . σω καὶ θρυαλλίδ', ἦν δέη. eas Philyllii versus reliquias esse monuit Schweighaeuserus conl. epitoma 699 d δίμυξόν φησι λύχρον Φιλύλλιος. hinc versum explevit Porson. Adv. 140. ἦν δέη Porson.] ἦν δένι A. possunt etiam trimetri esse καὶ λύχρον | δίμυξον κτλ., quod praefero.

27

μαινίδες . . . σκόμβροι, κοχλῖαι, κορακῖνοι

Athenaeus 2, 63 a Φιλύλλιος (fr. 21). καὶ πάλιν κτλ. supplet Meinekius ὀρφῶ in ed. min., ἀφύη in Anal. Ath. 33. melius illud, ne dactylus cum anapaesto, quod rarissime fit, coniungatur.

28

ἄλα

ἀντὶ τοῦ ἄλες. Φιλύλλιος. Bekker. Anecd. 381, 6. Φιλύλλιος Bekker.] φιλάλλιος cod. φιλλύλλιος Eudemus. Suidas ἄλω· ἀντὶ τοῦ ἄλες. at recte Piersonus Moer. 17 ἀλῶ· ἀντὶ τοῦ ἀλέσω. nam Moeris ipse ἀλεῖς Ἀτικοί, ἀλέσεις Ἑλληνες. idem aliquanto post Cobetus Mnem. nov. III 405.

29

δᾶδας

Φιλύλλιος τὰς λαμπάδας καλεῖ. Athenaeus 15, 700 e. Eusta-

thius 1571, 5. primus in scaenam faces tulisse dicebatur Philylius. cf. Schol. Aristoph. Plut. 1194. Strattid. 37.

30

ἐπιθυμήματα

παρὰ Φιλύλλω. Pollux 2, 231. i. e. *cupiditates*. cf. quae paullo ante dixit Pollux.

31

ἡμίπλεκτοι

Φιλύλλιος. Pollux 6, 161.

32

μετάκερας

τὸ εὐκρατον ἢ τὸ ψυχρόν. Φιλύλλιος. Photius. cf. Amphid. 7. Alexid. 134.

33

πηνίσασθαι

ἀπὸ πηνίου. Φιλύλλιος δὲ αὐτὸ εἴρηκεν. Pollux 7, 31.

ΠΟΛΥΖΗΛΟΣ

Meinek. I 261.

ΑΡΕΩΣ ΓΟΝΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΑΙ

Priorem fabulam Eudocia, alteram etiam Suidas Polyzelo tribuit. cf. Hermippi Ἀθηναῖς γοναί et Nicophontis Ἀφροδίτης γοναί.

ΔΗΜΟΤΥΝΔΑΡΕΩΣ

Imperii popularis restitutionem hac fabula fuisse propositam Populumque Atheniensem comparatum cum Tyndareo Aesculapii arte ab inferis revocato suspicatur Kuehniius Polluc. 10, 76, Ol. 94, 2 actam esse censens. cf. Panyas. Sext. Empir. Adv. gramm. 1, 12. Lucian. Saltat. 45. Schol. Eurip. Alc. 1. Zenob. 1, 45. Suid. ἀναβιῶναι. Plin. N. h. 29, 1. 3. Meinek. I 262. obstat Theramenis Hyperbolique mentio, quem mortuum esse constat Ol. 92, 1. Fritzschius Ran. p. 233 Demotyndareum, i. e. populi Attici regem, Alcibiadem aliumve civem praepotentem interpretatur, fabulamquo Triphaleti Aristophaneae simillimam esse actam Ol. 92, 2 vel 3 statuit. cf. fr. 3.

1

Erotianus 64, 15 Klein. οἶνον αὐτίτην τὸν ἀπαράχυτον, ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δημοτυνδάρῳ φησιν· ἀμαθῶς γὰρ αὐτίτης πᾶσι τε θεοξενίης ἐγίνετο. Athenaeus 1, 31e Πολύζηλος δὲ αὐτίτην καλεῖ οἶνον. οἶνον Gadaldinus ap. Eustachium] δεινὸν (i. e. δ' οἶνον). αὐτίτην] αὐτίτην Eustach. αντίτην C τὴν B. Δημοτυνδάρῳ Eustach.] δημῶς τυνδαρεῶν AB δῆμῳ τὴν δάρεων C. ἐγίνετο] ἐγένετο C. *Theoxenia* inprimis Pellensae in Achaia, sed etiam Delphis, in Teno Paroque insulis celebrabantur, in Attica non videntur usitata fuisse. cf. C. F. Hermann. *Antiq. relig.* 64, 5. 65, 18. 25. Schoemann. *Ant. gr.*² II 440. 1. Boeckh. *Explic. Pind.* 194. Polyzelus videtur scripsisse ἀβλαβῶς (i. e. ita ut nemo ebrius fieret) γὰρ αὐτίτης (ἐκεῖ) | ἄπασιν ἐν θεοξενίοις ἐπίνετο. *Theoxeniis* enim vinum merum non peregrinum potum videtur. ἐν θεοξ., cf. Aristoph. fr. 433.

2

ἴξει πρὸς Ἐννεάκρουνον, εὐνδρον τόπον.

Etymol. m. 343, 42 Ἐννεάκρουνος, κρήνη Ἀθήνησιν παρὰ τὸν Ἰλισσόν, ἢ πρότερον Καλλιρρόη ἔσκεν. ἀφ' ἧς λουτρὰ ταῖς γαμουμέναις μετῴσι. Πολύζηλος Δημοτυνδάρῳ κτλ. δητορικῆ. δε ἴξει ἄ ἔνν. ἔνυδρον τόπον D ἴξει ἄ ἔνν. ἔνυδρον τὸ M. ἴξει πρὸς Ἐννεάκρουνον ἔνυδρον τόπον cod. Flor. Milleri (*Mélanges* 113). atque in hoc (ἴξει πρὸς) acquiescendum videtur, dummodo pro ἔνυδρον cum Meinekio scribatur εὐνδρον. coniecturis Sylburgii, Valesii, Hemsterhusii, Toup̄ii facile carebimus. de futuro ἴξομαι cf. Theopomp. 17. de *Enneacrugno* Bursian. *Geogr. gr.* I 299. ceterum in verbis πρότερον Καλλιρρόη ἔσκεν Meinekios hemistichium epici poetae agnovit.

3

τριῶν κακῶν γούν ἦν ἐλέσθ' αὐτῷ τι πᾶσ' ἀνάγκη,
ἢ ξύλον ἐφέλλειν, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ προδόντα
τὴν ναῦν ὅπως τάχιστα τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι.
ταῦτ' ἔστι τρία Θηραμένους, ἃ σοι φυλακτέ' ἐστί.

Photius τῶν τριῶν κακῶν ἐν' . . . ταῦτα δὲ εἶναι λέγουσιν ἃ Θηραμένης ὤρισε προστιμήματα. Πολύζηλος Δημοτυνδάρῳ κτλ. similiter Suidas τῶν τριῶν κακῶν (τριῶν γούν κακῶν). cf. Aristoph. fr. 549. Meinekios τριῶν κακῶν ἐν ἦν et v. 4 ταυτὶ τὰ τρία. at recte Cobetus N. l. 145 ἦν (v. 4 φυλακτέ' ἐστί), Herwerdenus Nov. add. crit. 13 αὐτῷ (v. 4 ἃ σοι φ.) ferri non posse monuerunt. itaque ille τριῶν κακῶν ἐν γούν ἐλέσθ' αὐτῷ σι κτλ., hic τριῶν γὰρ ἐν κακῶν ἐλέσθ' αὐτοῦ σι κτλ. scribendum videtur v. 1 τριῶν

κακῶν ἔν γοῦν ἔλέσθαι τοῦστί (τοι ἔστι) κτλ., v. 4 ταυτὶ τὰ τρία Θ. εὖ σοι φ. ἔστί. verba τὴν ναῦν προδόντα ut ad Theramenem referri vix possunt, ita optime pugnae ad Aegospotamōs commissae conveniunt.

4

λεκανίῳ γὰρ
 πρῶτον μὲν ἔναπονίψεις,
 ἐνεξεμεῖς, ἐνεκπλυνεῖς,
 ἔναποπατήσεις, Κλεινία.

Pollux 10, 76 καὶ γὰρ ἵνα ἐξεμοῦσι, καὶ τοῦτο λεκάνην ὠνόμαζον . . . Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδάρεω κτλ. ἔναποπατήσεις Bentl.] ἔναποβάσεις. Κλεινία Dobr. Adv. I 578] κτανία. Φανία Bentl. Epist. Hemst. 97. Elmsleius Acharn. 1110 λεκανίῳ γὰρ ἔναπονίψει πρῶτον, εἴτ' ἐνεξεμεῖ | εἴτ' ἐνεκπλυνεῖ δέ, κατ' ἔναποπατήσει, Μάνια. Cobetus N. l. 145 ὥσπερ λεκανίῳ τῷδε γὰρ πρῶτον μὲν ἔναπονίψει |, ἐνεξεμεῖς, ἐνεκπλυνεῖς, ἔπειτ' ἔναποπατήσει. at tetrametri trochaici tali sententiae vix conveniunt. recte tamen ἔναποπατήσει, pers. 2. desideratur quod verbis πρῶτον μὲν respondeat.

5

Schol. Lucian. 46 Iacob. Πολύζηλος δὲ ἐν τῷ Δημοτυνδάρεω Φρύγα αὐτὸν (Υπερβολον) εἶναι εἰς τὸ βάμβαρον σκώπτων φησί.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΓΟΝΑΙ

Acta Chione archonte, Ol. 103, 4, si quae C. I. I 230 p. 353 commemorantur Διονύσου γοναῖς Polyzeli sunt. cf. Boeckh. et Meinek. I 262.

6

οὔπερ αἱ χύτραι κρέμανται καὶ τὸ φρύγετρον

Pollux 10, 109 ἢ που δὲ καὶ φρυγὲς καὶ φρύγετρον, τὸ μὲν φρύγετρον Πολυζήλου εἰρηκότος ἐν Διονύσου γοναῖς κτλ. Hesych. φρύγετρον· ξυλήριον, ᾧ κινουσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς. etiam trimetrorum reliquias esse posse finito priore post αἱ Meinek. monuit.

ΜΟΥΣΩΝ ΓΟΝΑΙ

7

ἱερὸν γὰρ ὃν τετύχηκας Ἐπακρίου Διός.

Etymol. m. 352, 50 Ἐπάκριος Ζεὺς· ἐπ' ἄκρας γὰρ τῶν ὕδων ἰδρύοντο βωμοὺς τῷ Δεῖ, οἷον τοῦ Ὑμηττοῦ, τοῦ Παρνήθου (τῆς Πάρνηθος). Πολύζηλος Μουσῶν γοναῖς κτλ. τετύχηκας D. τετύχηκ M. perperam Meinek. (conl. Metagen. 1) ἱερεὺς γὰρ ὢν τετύχηκας.

nam cui haec dicebantur necessario melius eo ipso qui eum mone-
ret scire debebat se sacerdotem fuisse. ac cod. Milleri (Mélanges
118) *λερῶν γὰρ ὧν τέτευχες*, unde facile est scribere *λερῶ γὰρ ἐν-
τετύχηκας κτλ.* ‘ad fanum casu venisti Iovis Epacrii’.

8

ὥσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡμῖν ἡ γυνή.

Zenobius 6, 50 ταύτης Πολύζηλος μέμνηται ἐν Μουσῶν γοναῖς
ἐπὶ τινος πολλὰς θυγατέρας ἀπογεννώσης . . . Κόμβην γὰρ φασὶ
τὴν ἐπικληθεῖσαν Χαλκίδα, ἐπειδὴ ὄπλα χαλκᾶ ἐποίησατο πρώτη,
συνοικήσασαν ἀνδρὶ ἑκατὸν (ἐπὶ Meinek. conl. Nonn. Dionys. 13,
147, scilicet uno partu) παίδων γενέσθαι μητέρα. ἡ γυνή B] γυνή.
πρώτη, συνοικ. Meinek.] πρώτην συνοικ. Χαλκίδα] καλκίδα P. καλ-
κίδα F. ‘Comben matrem Curetum vocat Hesychius. v. Welcker.
Tril. Aesch. 197. Lobeck. Aglaoph. 209. 1134.’ Leutsch. Diod.
Sic. 4, 74. Nonn. Dionys. 13, 135 sq. Steph. Byz. Χαλκίς. Χαλ-
κιδικὴ cum et metro et sententiae repugnet, Zenobio ipso mon-
strante scribendum est *ὥσπερ δὲ Χαλκίς κτλ.* Polyzelus igitur
septem Musas natas esse narraverat, ut Chalcis septem liberos uno
partu ediderat.

9

ὕψιπέταλοι τε κράμβαι συχναί

Athenaeus 9, 370f Πολύζηλος δ’ ἐν Μουσῶν γοναῖς κράμβας
αὐτὰς (τὰς βαφάνους) ὀνομάζων φησὶν κτλ. ‘numeri videntur esse
cretici.’ Meinek.

10

ὁ γυναιοφιλήs

ἐν ταῖς Πολυζήλου Μουσῶν γοναῖς οὐ πάνυ ἀνεκτόν. Pollux
6, 168.

ΝΙΠΤΡΑ

A Suida solo commemoratur. Meinek. I 261.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

11

*ὁ μαινόμενος ἐκεινοσὶ Διονύσιος
χρυσοῦν ἔχων χλιδῶνα καὶ τρουφήματα
ἐν τῷ μύθῳ παρ’ Ἀθηναίων μακαρίζεται.*

Schol. Aristoph. Plut. 550 ὁ δὲ (Διονύσιος) μαινόμενος
καὶ ὡς ἔοικεν ἰχθυοπώλης. Πολύζηλος κτλ. 1. ὁ add. Dindorf.
2. χλιδῶνα Dindorf. conl. Aristoph. fr. 320, 11] χραιδῶνα. 3.

μακαρίζεται] αἶδι μακαρίζεται V. αἶδι βανκαλλίζεται G. αἶδι esse αἶδι
 δι(φορούμενον in Ἀθηναίων) intellexit H. Iacobi V 58. cf. Phe-
 recr. 34. ἐν τῷ μύρῳ, i. e. ubi unguentum venit. pro τρυφήματα,
 cum plus uno gestare unus vix possit, scribendum τρύφημ' ἄμα.

12

ἀλλ' οὐ τρυγερά τὰ φθέγματ' οὐδὲ γλύξιδας.

Pollux 2, 118 καὶ τρυγερούς τὰ φθέγματα, ὡς ἔφη Πολύζηλος
 ὁ κωμικός κτλ. nisi τρυγερούς vel τρυγεράς scripsit poeta, τὰ παι-
 δία vel tale aliquid intellegendum videtur.

ΣΑΝΝΤΡΙΩΝ

Aristophan. fr. 149. Strattid. 54. Meinek. I 263. 4.

ΓΕΛΩΣ

1

πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοί,
 ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.

Harpocratio πέλανος· λέγεται δὲ πέμματα τίνα τοῖς θεοῖς γινό-
 μενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἄλω. Σαννυρίων δ' ἐν
 Γέλωτι φησι κτλ. Σαννυρίων add. Maussacus, lacun. AB. καλοῦ-
 μεν — θεοί desunt in AB. 2. καλεῖτε] καλεῖται AB. σεμνῶς]
 γυμνῶς Lobeck. Aglaoph. 868 n. a. καλεῖτ' ἀσίμνωσ Meinek. ante
 Cobetum. Mnem. III 112. ceterum ἄσεμνος apud Atticos me legere
 non memini.

2

Μέλητον τὸν ἀπὸ Ἀθηναίου νεκρόν

Athenaeus 12, 551 c περι δὲ Μελήτον αὐτὸς ὁ Σαννυρίων ἐν
 Γέλωτι λέγει κτλ. accusatorem dicit Socratis. cf. Aristoph. fr. 114.
 149, 10.

3

ὦ βατίδες, ὦ γλαύκων κάρα

Athenaeus 7, 286 c Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτι κτλ. dubitari potest
 initiumne sit an exitus trimetri.

4

κεραμικὴν γαῖαν στρέφων

ὡς Σαννυρίων ἐν Γέλωτι. Pollux 10, 185. στρέφων 'propter
 figuli rotam'. Meinek. παρατραγωδεῖ, ut docet forma γαῖαν.

5

Schol. Platon. 331 Bekk. Ἀριστώνυμος δ' ἐν Ἠλίῳ διγοῦντι καὶ Σαννυρίων ἐν Γέλῳτι τετραδί φασὶν αὐτὸν (Ἀριστοφάνη) γενέσθαι, διὸ τὸν βίον κατέτριψεν ἑτέροις πονῶν. οἱ γὰρ τετραδί γεννώμενοι πονοῦντες ἄλλοις καρποῦσθαι παρέχουσιν. cf. Aristonym. 4.

6

ναύκληρος

καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνόκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς δηλοῖ . . . καὶ Σαννυρίων Γέλῳτι. Harpocrat.

7

πολιτοκοπεῖν καὶ πολιτοκοπία

ὡς Σαννυρίων Γέλῳτι. Pollux 9, 26. non adparet utrumque an alterum tantum ex Sannyrione excerpserit.

ΔΑΝΑΗ

Meinek. I 264. ad Ol. 93 referendam esse censet Cobetus Obs. crit. 51 conl. Clinton. Fast. Hell. 87 Krueg.

8

τί οὖν γενόμενος εἰς ὄπην ἐνδύσομαι;
 ζητητέον· φέρ' εἰ γενοίμην μυγαλῆ.
 ἀλλ' Ἠγέλοχος οὗτός με μνηύσειεν ἄν
 ὁ τραγικὸς ἀνακράγοι τ' ἄν εἰς ἐχθροὺς μέγα
 5 ἔκ κυμάτων γὰρ αὐθῆς αὐ γαλῆν ὄρω.

Schol. Eurip. Orest. 279 κεκωμῶδηται ὁ στίχος διὰ Ἠγέλοχον τὸν ὑποκριτὴν· οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοιφήν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῶον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ χαληνά. πολλοὶ μὲν οὖν αὐτὸν διέπαιξαν τῶν κωμικῶν . . . καὶ Σαννυρίων ἐν Δανάῃ κτλ. 1. τί οὖν B] τί ἄν I. 2. ζητητέον om. I. φέρ'] φέρ' ('i. e. φέρων' Dindf.) M. μυγαλῆ nescio quis apud Dindf.] γαλῆ. γαλή M. 3. οὗτος et ἄν om. B. I. praeterea μεμήνηεν M. 4. ἀνακράγοι τ' Bergk. R. c. Att. 430] ἀνακράγοιτ'. εἰς ἐχθροὺς μέγα (fortasse 'Arsenii inventum' Dindf.) I] οὗτος εἰσίδων μέγα BM. cf. Schol. Aristoph. Ald. Ran. 305. μυγαλῆ (cf. Lobeck. Paralip. 378) prorsus necessarium: felis enim neque in foramina fugit neque terretur ab homine; nitedula vero felis adpropinquantis nuntio territa rimam quaerit. postquam Dindorfii meliora scholia habemus, nihil attinet refutare Herwerdenum Anal. crit. 40. loquitur autem Iuppiter, quo modo ad Danaen perveniat considerans. Bergk. R. c. Att. 430.

9

Schol. Aristoph. Ran. 367 τοῦτο εἰς Ἀρχίνου, μήποτε δὲ καὶ εἰς Ἀγύρριον. μέμνηται δὲ τούτων καὶ Πλάτων ἐν Σκευαῖς καὶ Σαννυρίων ἐν Δανάῃ. οὗτοι γὰρ προϊστάμενοι τῆς δημοσίας τραπέζης τὸν μισθὸν τῶν κωμωδῶν ἐμέλωσαν κωμωδηθέντες. cf. Plat. 133.

10

Acta Ol. 101, 2 Hippodamante archonte, si ea Io quam commemorat C. I. I 230 p. 353 Sannyrionis est. Meinek. I 263.

10

φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες.

Athenaeus 6, 261f Σαννυρίων Ἰοῖ κτλ.

11

κεκτημένον

i. e. δεσπότην. Bekker. Anecd. 102, 20 κυρίαν οὐ φασὶ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ κεκτημένην. τὸν δὲ κεκτημένον μὴ λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ δεσπότητος. Σατυρικοῖς κεκτημένον λέγει. vix quisquam opinor dubitabit scribere Σαννυρίων Ἰοῖ (σαννυρ. ἰοῖ) pro Σατυρικοῖς.

Ad Io sive Platonis sive Sannyrionis pertinet fortasse fr. adespoton apud Eustath. 1484, 26. cf. Plat. 55.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Duos fuisse eius nominis poetas, alterum antiquae, novae alterum comoediae Meinekius docuit I 264sq.

ΣΙΚΕΛΙΑ

Fragmento 2 evincitur fabulam scribi non potuisse ante Ol. 94.

1

κάκειθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνέμω νότῳ
διεβάλομεν τὸ πέλαγος εἰς Μεσσαπίους,
Ἄρτος δ' ἀναλαβὼν ἐξένισεν ἡμᾶς καλῶς.
B. ξένος γε χαρίεις ἦν ἐκεῖ μέγας καὶ λαμπρός.

Athenaeus 3, 108f μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Ἄρτου) καὶ Δημήτριος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ δράματι Σικελία διὰ τούτων κτλ. κάκειθεν VL] κείθεν A. 3. Ἄρτος Dindorf.] αὐτὸς A. ἐξένισεν P] ἐξένιζεν A. ἐξένις' VL, recte fortasse, si in v. 2 cum P scribatur διεβάλλομεν. 4. ξένος γε A] ξένος. χαρίεις ἦν A] χαρίεις. ἐκεῖ] ἐκεῖνος καὶ Dindorf, a καὶ λαμπρός quintum versum incipiens. καὶ λαμπρός B] καὶ λαμπρός ἦν PVL. Dobraeus Adv. II 302 B. ξένος γε χαρίεις, εἰ (vel χαρίεις. ἦ) μέγας καὶ λαμπρός

ἦν. *probo hoc, modo scribatur B. ξένος γε χαρίεις. A. ἡ μέγας καὶ λαμπρὸς ἦν.* iocus petitur ex adnominacione vocum ἄρτος (*panis*) et Ἄρτος, qui fuit Messapiorum in Iapygia regulus. cf. Thucyd. 7, 33; ubi vocatur Ἄρτας. Hesych. Ἄρτας . . . μέγας καὶ λαμπρὸς. Θουκυδίδης, quae mira est Thucydidis cum Demetrio contaminatio. idem ἄρτος· βόλος τις καὶ ὁ Ἀθηναίων ξένος. Bekker. Anecd. 448, 9 Ἄρτος· ὄνομα τυράννου.

2

Λακεδαιμόνιοι θ' ἡμῶν τὰ τεῖχη κατέβαλον,
καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμμήρους, ὅπως
μηκέτι θαλαττοκρατοῦντο Πελοποννήσιοι.

Hesychius ἐμμήρους· Δημήτριος ἐν Σικελίᾳ κτλ. ἔμπηροι οὖν οἱ ἐν ὀμηρεῖα ὄντες. Etymol. m. 335, 17 ἔμμηροι, οἱ ἐπὶ ἐνέχυρα (ἐνεχύρω Mein.) διδόμενοι φιλάς. Δημήτριος ἐν Σικελίοις (Σικελικοῖς cod. Milleri, Mélanges 109) Λακεδαιμόνιοι — ἐμμήρους. θ' ἡμῶν Etym.] μεθ' ἡμῶν. κατέβαλον Hes. et V Etym.] κατέλαβον. 2. τὰς τριήρεις] οὗς Etym. θαλαττοκρατοῦντο passivum est.

3

Aelianus H. an. 12, 10 Δημήτριος ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ δράματι μέμνηται ὅτι καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες. ∪ - ∪ καὶ πυγῇ λαλοῦσι τρυγόνες. cf. Aristoph. Nub. 156 sq.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

4

σφόδρ' εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία·
εἰς γὰρ τὸ κέρδος μόνον ἀποβλέπουσ' αἰεὶ
ἀφρόνως ἀπαντᾷ καὶ προπετεῶς συμπεῖθεται.

Stobaeus Floril. 2, 1 Δημητρίου A] Democriti Gesn. 2. ἀποβλέπουσ' αἰεὶ Grotius] ἀποβλέπουσα. A. ἀποβλέπῶν 'i. e. ἀποβλέπουσιν' Gaisford. 3. ἀπαντᾷ] ἀπαντα Valckenaer. vel sic sententia admodum languida est. videtur scribendum esse ἀφρόνως τ' ἀπιστεῖ καὶ προπετεῶς σ.

5

ἡ σῦκον ἡ φάσηλον ἡ τοιοῦτό τι

Athenaeus 2, 56a Δημήτριος κτλ.

6

Photius ὑπέρινος· ὑπερκεκαθαμένος. οὕτως Δημήτριος. quis inter multos qui fuerunt Demetrios significetur non constat. comicus tamen videtur esse, sive antiquae sive novae comoediae.

ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣ

Meinek. I 266.

ΔΑΛΙΣ

Hesychius δαλίδας· τὰς μεμνηστευμένας. Salmasius τάλιδας (a τάλις), M. Schmidtus δαμαλίδας 'pro δαμάλιας'. potest tamen nomen proprium esse. Meinek. I 266. 7.

1

Athenaeus 11, 467f ἔστι (δεινός vel δίνος) καὶ γένος ὀρχήσεως, ὡς Ἀπολλοφάνης ἐν Δαλίδι (sic A) παρίστησιν οὕτως· δεινός τι δεινός καὶ καλαθίσκος οὕτως. ita A omisso accentu. Hermannus De metris 166 δίνος γε δεινός. Schweighaeuserus δεινόν τι δεινός (δίνος). Dindorfius ἔστι καὶ γένος ὀρχήσεως τι δεινός, ὡς Ἀπολλοφάνης ἐν Δαλίδι παρίστησιν οὕτως· δεινός καὶ καλαθίσκος'. Meinek. Anal. crit. 215 δεινόν τι δεινός κτλ. malim δεινόν γ' ὁ δεινός χά κ. οὐτ. cf. Pherecr. 39, 2. Cramer. Anecd. Ox. II 190, 31 σημαίνει δὲ τὸ δίνος καὶ εἶδος ὀρχήσεως (Wirbel, Walzer). cf. Archedic. 1, 4. Athenaeus 14, 629f καλαθισμός, sed 630a καλαθίσκος, στρόβιλος. Hesych. καλαθίσκος· εἶδος ὀρχήσεως. Pollux 4, 105 τραγικῆς ὀρχήσεως σχήματα . . . καλαθίσκος κτλ.

2

κρίνον

καλούμενον σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν Δαλίδι. Athenaeus 3, 114f. Eustath. 1018, 18. Hesych. κρίνον . . . καὶ σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως.

ΔΑΝΑΗ

Suidae Eudociaeque testimoniis cognita. Meinek. I 266.

ΙΦΙΓΕΡΩΝ

Ab aliis Strattidi adsignabatur. Meinek. I 226. fr. 4.

3

κνάθον λάβοιμι τοῖς ὑπωπίοις.

Schol. RV Aristoph. Pac. 542 κνάθοις· ἐν ὄξυβάφοις χαλκοῖς τὰ ὑπάπια ἀνατρίβοντες ἢ τοιούτοις τισὶν ἀφανῆ ποιοῦσι. καὶ Ἀπολλοφάνης ἐν Ἰφιγέροντι κτλ. eadem omisso fabulae titulo Suidas ὑπωπιασμένοι, cuius V Ἀπολλόδωρος. Cobetus N. l. 145 πόθεν ἂν κνάθον κτλ., sed multa alia suppleri possunt (εἴ που, εἰ γάρ cet.).

4

ἀδελφίζειν

ἀδελφὸν καλεῖν παρ' Ἰσοκράτει . . . καὶ Στράτιδι ἢ Ἀπολλοφάνει ἐν Ἰφιγέροντι. Harpocratio. ἢ Meinek. I 226] καὶ. Photius ἀδελφίζειν· τὸ ἀδελφὸν τινὰ πικρῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν. οὐ μόνον ἢ κωμῶδία, ἀλλὰ καὶ οἱ δῆτορες. Cramer. Anecd. Par. III 94, 31 ἀδελφίζειν· ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν . . . Ἀπολλοφάνης ἐχρήσατο. Bekker. Anecd. 83, 25 ἀδελφίζειν· ὡς ἀδελφῶ προσφέρεσθαι. ἀσχημονῆσαι. Εὐριπίδης Ἐκάβη Στράτις Ἰφιγέροντι, ubi sine dubio scriptum erat Ἀπολλοφάνης ἢ Στράτις. et 341, 24 ἀδελφίζειν. ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν. οὕτως Ἰσοκράτης καὶ ὁ Μιλήσιος. quis sit ὁ Μιλήσιος, Harpocratio docet, ex quo haec desumpta sunt, παρ' Ἰσοκράτει καὶ Ἐκαταίῳ τῷ Μ. ceterum cf. Aristoph. Vesp. 652 μὴ πατέριζε.

ΚΕΝΤΑΤΡΟΙ

Commemorat Suidas. Meinek. I 266.

ΚΡΗΤΕΣ

5

πρώτιστα δὲ

τῶν μυρρινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι,
ὡς διαμασῶμ' ὅταν τι βουλευεῖν δέη,
τὰς φιβάλεως, τὰς πάνυ καλὰς στεφανωτρίδας.

Athenaeus 3, 75c καὶ τὰς μυρρίνας δὲ φιβαλέας λέγουσιν, ὡς Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησί κτλ. Ἀπολλοφάνης Porson.] Ἀντιφάνης. Photius et Etym. m. 793, 25 φιβαλέως· γένος συκῆς. λέγουσι δ' οὕτως καὶ τὰς μυρρίνας. Ἀπολλοφάνης. καὶ τὰ σῦκα φιβαλέα. cf. Meinek. I 267. βούλομαι Schweighaeus.] βούλομ' P. βούλομ' ὡς διαναμασῶμ' Blomfield. Aesch. Prom. 795. τὰς φιβάλεως τὰς Meinek. ed. min.] τὰς δὲ φιβάλεως. in Athenaeo idem τασδί φιβάλεως cum VL. στεφανωτρίδας. cf. Lobeck. Phryn. 255. 6. — ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι, ut Aristoph. Ran. 1279. Eq. 193. Pollux 10, 69 ἔστι καταχρησθῆναι τῷ ὀνόματι (τραπεζοφόρος) ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος, ἢ ἐπῆσαν τοῖς ἄρχουσιν αἱ μυρρίναι

unde conicias βουλεύειν hic dici τούς βουλευτάς. quamquam pro βουλεύεσθαι ut saepissime tragici, sic etiam haud raro comici ponunt. Aristoph. Pac. 692. Av. 638. Eccl. 505.

6

καὶ λεπαστά μ' ἀδύοινοσ εὐφρανεῖ δι' ἀμέρας.

Athenaeus 11; 485e Ἀπολλοφάνησ δὲ Κορησί κτλ. λεπαστά μ' ἀδύοινοσ εὐφρανεῖ Porson.] λεπαστῶν ἀδύοινον εὐφραίνει. ἀμέρας Meinek.] ἡμέρας. nam δωρῖζει quisquis loquitur.

7

Hesychius θεοὶ ξενικοὶ· παρὰ Ἀθηναίοισ τιμῶνται οὓσ καταλέγει Ἀπολλοφάνησ ἐν Κορησί. Photius 616, 15 et Etym. m. 775, 5 Ἀριστοφάνησ δὲ ξυγκαταλέγει ξενικοῖσ θεοῖσ τὸν Ἴτην, ubi Ἀπολλοφάνησ Meinek. I 267. cf. Aristoph. fr. 878. Lobeck. Aglaoph. 628.

8

Μυσικάρφησ

ὄνομα Μυσικάρφουσ· οὗ μνημονεύει Ἀπολλοφάνησ ἐν Κορησί. Photius. Hesychius μυσικάρφη· ὄνομα γάρ ἐστι Μυσικάρφοσ, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀπολλοφάνησ ὁ κωμικόσ. ὡσ τινεσ δὲ τὸν Ἀρχίμαχον. cf. Cratin. 267.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

9

Fabulam de asino senectutis remedium portante et serpente sitientem tam diu aqua arcente, donec id remedium sibi dedisset, etiam ab Apollophe comico narratam esse refert Aelian. H. an. 6, 51.

10

ὕπετέθρυπτο

(a verbo τύφειν) ὕπεκαίετο καὶ κέκνηστο· Ἀπολλοφάνησ. Photius et Etymol. m. 780, 24. ἐκέκνηστο τοῦ Ἀριστοφάνουσ Etym. V. quid Florentinus habeat, non adnotat Millerus (Mélanges 294).

ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ

Lys. 21, 4 ἐπὶ *Εὐκλείδου ἄρχοντος κωμῳδοῖς χορηγῶν Κηφισοδώρῳ* (sic Clinton. Fast. Hell. 95 Krueg. pro *Κηφισοδότη*) *ἐνίκων, καὶ ἀνήλωσα σὺν τῇ τῆς σκευῆς ἀναθέσει ἐκκαίδεκα μνᾶς.* Meinek. I 267. 8.

AMAZONES

1

σκόπτεις μ', ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι.

Photius et Suidas ὄνος ὕεται· ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφόμενων. *Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι κτλ.* Suidae A *Κουφισόδωρος.* i. e. verba tua cum audio non magis curo quam asinus imbrem. cf. Cratin. 52.

2

Athenaeus 14, 629c *τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὄρησιν, ἧς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει (120) καὶ Κηφισόδωρος ἐν Ἀμαζόσιν.* cf. Aristoph. Eq. 20. fr. 275.

ANTILAIIS

Aemulam Laidis, meretricis celeberrimae, interpretatur Meinek. I 267. 8.

ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ

Meinek. I 268. Trophonium scripserunt etiam Cratinus, Alexis, Menander.

3

*ἔπειτ' ἀλείφεσθαι τὸ σῶμά μοι πρῶν
μύρον Ἴρινον καὶ ῥόδινον, ἄγαμαι Ξανθία·
καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πρῶν μοι βάκχαριν.*

*B. ὦ λακκόπρωκτε, βάκχαριν τοῖς σοῖς ποσίν
5 ἐγὼ πρῶμαι; λαικάσομ' ἄρα. βάκχαριν;*

Athen. 15, 689f καὶ *Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ κτλ.* idem 12, 553a ἔθος δ' ἦν Ἀθήνησι καὶ τοὺς πόδας τῶν τρυφάντων ἐναλείφειν μύροις, ὡς *Κηφισόδωρος* μὲν ἐν *Τροφωνίῳ* φησὶν (v. 1—3). τὸ σῶμά μοι πρῶν 553] πρῶν τὸ σῶμά μοι 689. 2. μύρον 553] μύρον τ' 689. ἄγαμαι] ἄγαμοι B 689. Ξανθία 553] ξανθίου 689. 3. χωρὶς πρῶν μοι 553] πρῶν χωρισμοὶ A 689. 3. 4 βάκχαριν. ὦ Schweighaeus.] *βακχαρίνῳ. βάκχαριν* 553. 5. λαικάσομ' ἄρα βάκχαριν (sine interp.) Coraë[s] λαικὰς ὄμαραβάκχαριν.

'*potius quidvis patiar.*' Dobraeus Adv. II 353 conl. Straton. 36 πηγός; οὐχὶ λαικάσει; — Ξανθία pro genetivo habet adsentiente ex parte quod miror Meinekio Fritzschi Thesm. p. 566. 7. at neque Ξανθίας apud Atticos dorice flectitur neque servum, praesertim antequam mandatum perfecerit, ab ero tam blande et urbane conlaudari veri simile est. scribendum videtur ἄγε μοι, Ξανθία, i. e. *adfer, eme mihi.* cf. Aristoph. fr. 215. Antiphan. 204. Plat. Reip. 2, 371a κενός ἂν ἦν ὁ διάκονος μηδὲν ἄγων ὧν ἐκείνοι δεόνται. Soph. 224a τὸν ἄγοντα καὶ παλοῦντα. ac sic εἰδάγειν, ἐξάγειν et τὰ ἀγώγισμα.

4

σανθάλια δὲ τῶν λεπτοσχιδῶν,
ἔφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα.
νῦν δ' ὥσπερ ἢ θεράπειν' ἔχω περιβαρίδας.

Pollux 7, 87 Κηφισόδωρος Τροφωνίω κτλ. ὥσπερ ἢ] ὡπερὶ Meinek. cf. Fritzs. Ran. p. 195. Clemens Alex. Paed. 2, 11, 116 p. 240 P. αἰσχροῦ γοῦν ἀληθῶς τὰ σανθάλια ἐκεῖνα, ἔφ' οἷς ἐστὶ τὰ χρυσᾶ ἄνθεμα (sic recte Dindf., ἀναθέματα cod.). Bekker. Anecd. 49, 25 λεπτοσχιδῆς· οἶον λεπτῶς ἐσχισμένος. queritur mulier se ut servulam vilissimo calceorum genere instructam esse.

5

Athenaeus 15, 667 d ὅτι δὲ ἄθλον προὔκειτο τῷ εὐπροεμένῳ τὸν κότταβον προεἶρηκε μὲν καὶ ὁ Ἀντιφάνης· ὡς γὰρ ἐστὶ καὶ περμάτια καὶ τραγήματα. ὁμοίως δὲ διεξέρχονται Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ καὶ Καλλίας.

6

Pollux 7, 40 τὴν (scr. γῆν) δὲ σμηκτρίδα Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ εἶρηκεν. — τὴν δὲ σμηκτρίδα γῆν Εὐπολις εἶπεν καὶ ἄλλοι C. cf. Nicochar. 4.

ΤΣ

Suem Boeotiam significari censet Hemsterhusius Poll. 10, 110. Meinek. I 268. Schol. Pind. Ol. 6, 152 διὰ τὴν ἀγροικίαν . . . οἱ Βοιωτοὶ ὄεις ἐκαλοῦντο. cf. Cratin. 310.

7

ὦ καὶ λέων καὶ μυγαλῆ καὶ σκορπίος

Herodianus I 321, 19. II 944, 20 τὸ δὲ μυγαλῆ περισπᾶται . . . κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι Κηφισόδωρος ἐν Ἰλ κτλ. cf. Sannyr. 8. ἐν Ἰλ ὦ Dindorf.] ἐν ὑπέλω. ἐν Ἰλ εἰπών· ὦ Meinek. nescio quo modo idem adpellari possit et *leo* et *nitedula*, praesertim si, ut opinor, puellam adloquitur amator. scribendum videtur χαμαιλέων καὶ μ. κτλ., quibus nescio an praecesserit versus exiens in ὦ κίναδος τε καὶ (vel tale aliquid). cf. Aristoph. Ran. 465. 6 et

de *chamaeleonte* Aristot. H. an. 2, 7 (11) cum eis quae Schneiderus adnotavit. Aelian. H. an. 2, 14, ubi cum *Medea et Circe* comparatur. Plin. N. h. 28, 112. Leutsch. Greg. Cypr. Leid. 3, 32.

8

κρεάδιόν τι φαῦλον ἢ ταρίχιον

Athenaeus 3, 119d Κηφισόδωρος ἐν ᾿Υί κτλ.

9

οὐδ' ὀψοφάγος οὐδ' ἀδολέσχης

Athenaeus 8, 345f Κηφισόδωρος ᾿Υί κτλ. ᾿Υί· οὐδ' ὀψοφάγος Casaub.] υἱοῦ δ' ὀψοφάγος οὐδ' ὀψοφάγος A.

10

Pollux 10, 109. 110, ubi instrumenta culinaria enumerantur: τὸν δὲ φρυγέα καὶ αὐτὸν ὡς σκεῦος μαγειρικόν, εἴτε τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔφρυγον, εἴτε τὸ φρύγετρον . . . καὶ μὴν καὶ Κηφισοδώρου ἐν ᾿Υί εἰπόντος σπονδῆ δὲ παρὰ τῶν ὀλκιάδων καὶ καταφαντισγός. nemo adhuc intellexit, cum praesertim non adpareat quomodo in his inesse possit nomen φρυγέως vel alius σκεύους μαγειρικοῦ. pro ὀλκιάδων fortasse scribendum λοπάδων, pro καταφαντισγός ἀφαντισμός. ceterum emendatio eo difficilior videtur, quod ipsius Pollucis verba manca sunt et imperfecta. infeliciter rem gessit Naberus Mnem. nov. VIII 42.

11

λυχναψίαν

Κηφισόδωρος ἐν ᾿Υί, (ἦν οἱ πολλοὶ λυχνοκαυτίαν λέγουσι). Athenaeus 15, 701a. pervertit rem Eustathius 1571, 22 λέγει δὲ ὁ Ναυκρατίτης ῥήτωρ καὶ ὅτι λυχνοκαυτίαν ἔφη Κηφισόδωρος, ἦν οἱ πολλοὶ λυχναψίαν.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

12

ἄγε δὴ τίς ἀρχὴ τῶν λόγων γενήσεται;

κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν Κηφισόδωρον. Athenaeus 11, 459d.

13

Pollux 4, 173 (de trutina) τὰ δὲ ὀνομαζόμενα στάθμια σταθμὰ στάσιμα καὶ ἐπίσταθμα ἠνόμασε Κηφισόδωρος ὁ κωμικός. cod. A σταθμια ἐστὶ στάθμια στάσιμα ξῖνα κηφισόδωρος ἠνόμασε. Pollux 10, 126 στάσιμα δὲ τὰ στάθμια Κηφισόδωρος κέκληκε. vix potest dubitari quin utrobique idem doceat, quae ab aliis dicantur σταθμια, σταθμά, ἐπίσταθμα a Cephisodoro etiam (καὶ) στάσιμα vocari.

ΕΠΙΛΥΚΟΣ

Meinek. I 269.

ΚΩΡΑΛΙΣΚΟΣ

Photius *κωραλίσκον*· τὸ *μειράκιον*. Κρητες. 'neque aliter Lacones.' Ahrens De dial. II 161. Hesych. *κωραλίσκον*· *μειράκιον*. Herodian. I 153, 18 τὰ εἰς *σκος* ἢ ἢ ὕ παραληγόμενα παροξύνεται· *σατυροίσκος* . . . *Κωραλίσκος*. cf. II 926, 24sq. magnam partem doricā dialecto scriptam fuisse monstrat fr. 3.

1

βάκκαρις τε καὶ σάγδα δμοῦ

'*Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ* κτλ. *μύρον δ' ἐστὶ καὶ τοῦτο (ἢ σάγδα)*. Athenaeus 15, 691c. *κωραλίσκῳ* A] *κωραλίσκῳ*. de *sagda* cf. Eupol. 198.

2

μῆλα καὶ ῥόας λέγεις.

'*Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ*. Athenaeus 14, 650e. Photius *ῥοιάς*· 'Ιωνες' ἄνευ δὲ τοῦ *ι* ῥοιάς. οὕτως 'Ἐπίλυκος. Meinek. *ῥοας*. *Κωραλίσκῳ* Schweighaeus.] *φωραλίσκῳ* cod. omnes. 'tenerrima quaeque dicis.'

3

ποττὰν κοπίδ', οἰῶ, σάμαι
ἐν Ἀμύκλαισιν παρ' Ἀπέλλῳ
βαράκες πολλοὶ κᾶρτοι
καὶ δωμός τοι μάλα ἀδύς.

Athenaeus 4, 140a τῆς δὲ κοπίδος μνημονεύει . . . 'Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ λέγων οὕτως κτλ., διαρρηθῆναι λέγων *μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι* (τοῦτο γὰρ οἱ *βάρακες* δηλοῦσιν, οὐχὶ *τολύπας*, ὡς φησι *Ἀνκόφρων*, ἢ τὰ προφυράματα τῶν *μαζῶν*, ὡς *Ἐρατοσθένης*) καὶ ἄρτους δὲ καὶ *ζωμόν* τινα καθηδυσμένον περιτιπῶς. *ποττὰν* Iacobs. Addit. 95] *πότταν* B. *ποττ'* ἂν P. *κοπίδ'* οἰῶ *σάμαι* (*σάμαι* Ahrens) Bergk. R. c. Att. 431] *κοπίδ'* οἰώσομαι A. 2. ἐν *Ἀμύκλαισιν* Ahrens Philol. VI 656] ἐν *ἀμύκλαιον* A. *παρ' Ἀπέλλῳ* Ahrens De dial. II 482 (i. e. *παρ' Ἀπόλλωνα* pro *Ἀπόλλωνι*, ut *παρ' ἀμέ* Acharn. 725)] *παραγγέλλω* σοι P. *παραγγέλωσι* B. 3. *βαράκες* Ahrens] *βάρακες*. *πολλοὶ κᾶρτοι* Dindorf.] *πολλὰ οἱ κάρτα*. *πολλοὶ καὶ ἄρτοι* Casaub. 4. *δωμός* (i. e. *ζωμός*) Dindf. *τοι* Meinek.] *δωδέ-*

μοστοι P. δωδεμοστος B. ἀδύς A. 'ad cenam opinor properandum est: Amyclis apud Apollinem baraces multi panesque sunt et iusculum mihi crede admodum suave.' de copide cf. Cratin. 164.

οἷῳ Aristoph. Lys. 81. 155. 997. 1254. Bekker. Anecd. 226, 1 βήρηκες· μάσαι ὄρθαι· οἱ δὲ ἀπλῶς μάσας ἐπάνω κέρατα ἐχούσας· παρὰ Λακεδαιμονίους δὲ τὴν ἑορτὴν Βηρηκίαν λέγεσθαι, ἐν ἣ τοῖς θύουσι προτιθέασι τοὺς βήρηκας. Hesych. βάρακες· τὰ προφυράματα τῆς μάξης. Ἄττικοι δὲ βήρηκας. πάρακα Theraeos dixisse monet Boeckh. C. I. II 1084. Etym. m. 316, 56 κατὰ τροπὴν δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ', οἷον ζυγός δυγός, καὶ ζωμός δαμός. metrum plane idem est atque in Tyrtaei ἐμβατηρίῳ 15 (11). cf. Aristoph. fr. 503. 4. inter rhythmos carminis embaterii chorus ad cenam procedere videtur.

4

Athenaeus 4, 133 b ἔστι δ' ἡ κερκώπη ζῶον ὁμοίων τέττιγι καὶ τριγωνίῳ ὡς Σπυρίππος παρίστησιν ἐν τετάρτῳ Ὀμοίων. μνημονεύει αὐτῶν Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ. τριγωνίῳ Dind. (?) τριγωνίῳ, τριγωνίῳ B et Eustath. 1282, 40. τέττιγονίῳ Meinek. conl. Phot. τέττιγονίον· ὁμοίων τέττιγι. Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ. cf. Schneider. Aristot. H. an. 5, 24 p. 382.

5

ἀντλίον

Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ. Bekker. Anecd. 411, 17.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

6

Χίος καὶ Θάσιος ἡθήμενος

Athenaeus 1, 28 e Χίου δὲ οἴνου καὶ Θασίου μὲμνηται Ἐπίλυκος κτλ. Photius ἡθήμενος· διωλισμέμος. οὕτως Ἐπίλυκος.

7

ὄστολόγος

παρὰ Ἐπιλύκῳ. καὶ δράμα Αἰσχύλου Ὀστολόγοι. Photius.

8

ψωμός

ὡς ἡμεῖς. Ἐπίλυκος. Photius.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ

Meinek. I 269.

ΑΣΩΤΟΙ Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

1

πρῶτος μὲν εἶδεν εἰ χιών ἐστ' ὄνία,
πρῶτον δ' ἐκείνου σχαδῶνα δεῖ πάντως φαγεῖν.

Athenaeus 3, 124 b *Εὐθυκλῆς δ' ἐν Ἀσώτοις ἢ Ἐπιστολῇ κτλ. πρῶτος] πρῶτον BP. εἶδεν] οἶδεν P. εἶδεν est quaerere solet. οἶδεν Meinek. in Athenaeo et Cobetus N. l. 704. χιών, qua ad refrigerandum vinum utatur.*

ΑΤΑΛΑΝΤΗ

Eodem nomine comoedias inscripserunt Callias, Strattis, Phyllius, Alexis, Philetaerus. cf. Meinek. I 269.

2

βοῦς ἑβδομος

Suidas β. ἑβδ. *πέμματα κέρατα ἔχοντα, κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαινοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν βοῦν παρατιθέντες καὶ τὸ ἑβδομον, ὅτι ἐπὶ ἕξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἑβδομος, ὡς Εὐθυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ. Hesych. βοῦς ἑβδομος . . . ὅτι δὲ πέμμα ἐστὶ καὶ τῆς Σελήνης ἱερόν, Κλειτόδημος ἐν Ἀτθίδι φησί. cf. Pollux 6, 76. Eustath. 1165, 6 βοῦς ἑβδομος . . . σεληναί πέμματα ἦσαν πλατέα κνικλοτερῆ· ἐπὶ δὲ ἕξ σελήναις τοιαύταις βοῦν ἑβδομον ἔπεττον κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφαινοῦς σεληνης. prorsus aliter Diogenian. 3, 50. Apostol. 5, 8. optime interpretatur Lobeck. Aglaoph. 1064, conferens nostratium 'Martinshörner'.*

3

ἡμίκακον

Εὐκλείδης λέγει. Pollux 6, 161.

4

ὀμόδουλον

Εὐκλείδης. Pollux 3, 82.

Euthyclem pro Euclide significari a Polluce 6, 161 putabat Casaubonus: quod si verum est, fortasse etiam 3, 82 eiusdem nomen reponendum. Meinek. I 269. 70.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΗΣ

Meinek. I 270.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ

1

οἷα παίζουσιν φίλαι
παρθένοι Λυδῶν κόραι,
κοῦφα πηδῶσαι κόμαν,
κἀνακρούουσαι χεροῖν,
5 Ἐφεσίαν παρ' Ἄρτεμιν
καλλίσταν, καὶ τοτὴν ἰσχύϊον
τὸ μὲν κάτω τὸ δ' αὖ
εἰς ἄνω ἐξαίρουσα,
οἷα κίγκλος ἄλλεται.

Aelianus H. an. 12, 9 μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε (κίγκλου) . . . *Ἀυτοκράτης ἐν Τυμπανισταῖς*. sic Gesnerus pro *αὐτοκρατήσας*. 3. *πηδῶσαι*] *πηδῶσι* cod. unus. *κόμαν*] *κόμας* unus. *πόδας* Fiorillo Obs. Athen. 109. cf. Porson. Eurip. Orest. 1427. *κοῦφα πηδῶσαι, κομῶσαι κἀνακρούουσαι χεροῖαν* Lobeck. 6. *καλλίσταν*] *κάλλιστα* Lobeck. fortasse *καλλικόμαν, τοῖν ἰσχύϊον*. 7. *τὸ μὲν*] *τοῦτο μὲν* Fiorillo. *αὖ*] *αὐθις* Vindob. 8. *εἰς ἄνω ἕξαιρουσ'* αἰεί Iacobs. *ἐξεπαίρουσ' εἰς ἄνω* Meinek. 9. cf. Aristoph. fr. 29 et cum toto carmine Aristoph. Lys. 1308sq. Nub. 599.

2

Hesych. *κομίζεται· νομίζεται. λέγεται. ὅπερ ἐστὶν ἢ Τυμπανιστρίαις. ἐν Musurus, Τυμπανισταῖς* Pricaeus. fuerunt qui ad Sophoclis fabulam cognominem referrent. cf. Nauck. Trag. fr. p. 215. sed non minus bene Autocratis comoediae convenit, cum praesertim nomen eius, si animum advertas ad fr. 1, forsitan melius *Τυμπανιστρίαι* scribatur.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

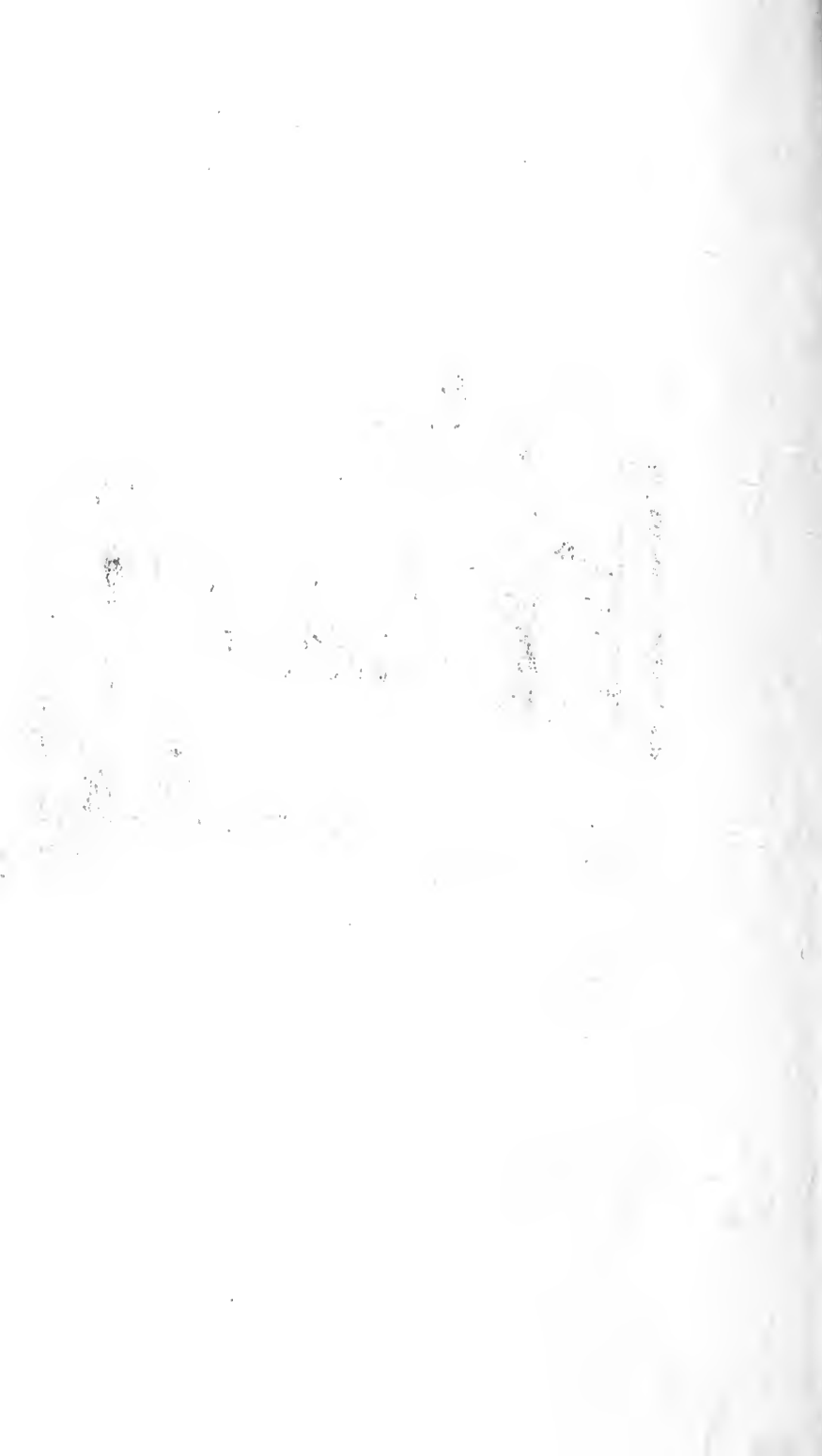
3

ἄμνοι δὲ βληχάζουσιν ὑπ' ἀγαλαξίας.

Bekker. Anecd. 336, 26 *ἀγαλακτία. Ἀυτοκράτης κτλ.* Pollux 3, 50 *τὸ μὴ ἔχειν γάλα ἀγαλακτιᾶν τινὲς ὠνόμασαν*, ubi *ἀγαλακτιᾶν* A. fortasse scribendum *μηκάζουσιν*, ne, cum βλ positionem faciat, pes secundus sit spondeus.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA Kock, Theodor (ed.)
3465 Comicorum atticorum fragmenta
A2
1880
v.1

